Taltos

Anne Rice

Seria Cronicile Vrăjitoarelor, Partea a III-a

Traducere: Ana-Veronica Mircea
Editura RAO, 2008

Anne Rice
Taltos, 1994

Versiune ebook: 1.0

DEDICATĂ, CU DRAGOSTE,

lui
Stan, Christopher şi Michele Rice,

lui
John Preston

şi lui
Margaret şi Stanley Rice, Sr.

GRĂDINA IUBIRII

Întors în Grădina Iubirii, am văzut
Cu mare mirare ce n-aş fi crezut:
Pe mijloc zidită, Capela era
În iarba prin care zburdasem cândva.

Şi porţile-i toate erau ferecate,
„Să nu...” - pe uşa cea mare scria;
Atunci, am privit înapoi spre Grădină
Ştiind câtă floare, odată, purta.

Era tot acolo, dar plină de gropi,
Cu lespezi crescute din ele;
În negru, legau mărăcini câţiva popi
Pe trupul dorinţelor mele.

Din *Cântece ale Inocenţei şi ale Experienţei* de William Blake[1],

1 Traducere de Iana Maravis, ed. RAO, Bucureşti, 2006 (n.red.)

1

Ninsese toată ziua. Acum se lăsa întunericul, des şi degrabă, iar el stătea la fereastra, privind în jos, către siluetele minuscule din Central Park. Pe zăpada de sub fiecare felinar, lumina desena cercuri fără cusur. Patinatori pe care nu izbutea să-i desluşească în detaliu alunecau pe lacul îngheţat. Maşinile se târau pe străzile murdare.

În preajma lui, în dreapta şi în stânga, se înghesuiau zgârie-norii din centrul oraşului. Dar între el şi parc nu se afla nimic, dacă nu punem la socoteală jungla de clădiri joase, acoperişurile plate transformate în grădini sau pline cu piesele masive ale unor instalaţii, ori coamele ascuţite ale unor construcţii.

Adora priveliştea aceea; era întotdeauna surprins când alţii o găseau neobişnuită, când se întâmpla ca vreun muncitor venit să repare aparatura de birou să se pomenească spunând că nu mai văzuse niciodată aşa ceva în New York. Păcat că nu exista câte un turn de marmura pentru fiecare; păcat că nu existau o mulţime de turnuri, în care să poată urca oricine, privind oraşul de la diverse înălţimi.

De ţinut minte: a se construi o multitudine de turnuri, fără nici o altă utilitate decât aceea de a servi pe post de parcuri publice înălţate către cer. Folosind o marmură superba, care să încânte. Poate că avea s-o facă în anul acela. Era extrem de probabil. Şi bibliotecile. Intenţiona să înfiinţeze cât mai multe, ceea ce implica o serie de calatorii. Dar avea să facă toate astea, da, şi cât de curând. La urma urmelor, parcurile erau deja aproape terminate, iar micile şcoli fuseseră deschise în şapte oraşe. Caruselele fuseseră inaugurate în douăzeci de locaţii diferite. Fără îndoială că

animalele nu erau autentice, dar fiecare dintre ele reprezenta o reproducere meticuloasă şi indestructibilă a unei capodopere a sculpturii artizanale europene. Oamenii adorau caruselele. Însă venise timpul unui noian de planuri noi. Iarna îl prinsese visând...

În ultimul secol, materializase o sută de astfel de idei. Iar succesele din anul acela aveau farmecul lor reconfortant. Construise un carusel în stil antic chiar în interiorul clădirii, folosind drept mulaj pentru reproduceri vechile versiuni originale ale cailor, leilor şi ale celorlalte animale. Muzeul automobilelor clasice ocupa acum unul dintre nivelele sub-solului. Publicul se îngrămădea să vadă maşinile Model T, pe cele marca Stutz Bearcat şi MG-TD-urile, cu roţile lor cu spiţe din sârmă.

Şi mai erau, desigur, muzeele cu păpuşi: în încăperile imense, bine luminate de pe cele două nivele de deasupra holului, se afla vitrina companiei, plină cu păpuşile pe care le adunase din toate colţurile lumii. Şi muzeul particular, cu păpuşile pe care le îndrăgea în mod deosebit, deschis doar când şi când.

În răstimpuri, se furişa în josul scărilor, să privească vizitatorii, să se plimbe prin mulţime, niciodată neobservat, dar reprezentând un necunoscut pentru toată lumea aceea.

Un om de doi metri şi cincisprezece nu poate evita ochii semenilor săi. Aşa fusese întotdeauna. Însă în ultimii două sute de ani se întâmplase un lucru mai degrabă amuzant. Fiinţele omeneşti deveniseră mai înalte! Iar acum, minunea minunilor, chiar şi cu înălţimea lui, nu mai ieşea atât de mult în evidenţă. Bineînţeles că toată lumea îl privea cu luare-aminte, dar nimeni nu se mai sperea de el.

Mai mult decât atât, în clădire intra uneori câte un repre-zentant mascul al neamului omenesc realmente mai înalt decât el. Bineînţeles că personalul îl alerta. Credeau că dorinţa de a i se anunţa apariţia unor asemenea indivizi era una dintre ciudăţeniile sale. Asta îi distra. El nu se sinchisea. În plăcea să vadă oamenii zâmbind şi râzând.

— Domnule Ash, acolo e un tip înalt. Camera cinci.

El se întorcea către setul de mici ecrane strălucitoare şi se grăbea să arunce o privire asupra individului. O simplă făptură umană. De obicei, îşi dădea seama de asta imediat, cu certitudine. Foarte rare se dovedeau ocaziile în care nu era sigur. Atunci cobora cu un lift silenţios şi rapid, şi mergea în preajma persoanei destul de mult cât să se convingă, luând în consideraţie o mulţime de detalii care îi garantau că nu avea în faţa decât un om.

Alte vise: mici clădiri de joacă pentru copii, construite cu rafinament, din materiale plastice din era spaţială, cu o bogăţie de detalii complexe. Vedea mici catedrale, castele, palate - reproduceri fidele ale unor comori arhitectonice de dimensiuni mult mai mari - realizate cu viteza fulgerului şi cu „cheltuieli minime”, cum ar fi spus consiliul de administraţie. Ar fi avut diverse dimensiuni, începând de la cele ale unei case de păpuşi până la cele ale unor construcţii în care să poată intra înşişi copiii. Şi cai de carusel, de vânzare, din răşină naturală, pe care să şi-i poată permite aproape oricine. Sute de exemplare ar fi putut fi trimise în şcoli, în spitale, în alte asemenea instituţii. Pe urmă, mai era obsesia pe care se străduia să o pună în practică - păpuşi cu adevărat frumoase pentru copiii săraci, păpuşi care să nu se strice şi care să poată fi curăţate cu uşurinţă -, dar se ocupa de asta, mai mult sau mai puţin, încă de la începuturile noului veac.

De cel puţin cinci ani producea păpuşi din ce în ce mai ieftine, păpuşi de calitate superioară celor dinaintea lor, păpuşi din noile materiale chimice, păpuşi rezistente şi drăgălaşe; cu toate acestea, continuau să fie prea scumpe pentru copiii săraci.

Dar, în anul acela, intenţiona să încerce cu totul altceva... Avea planuri pe planşetă, două prototipuri promiţătoare. Poate...

Când se gândea la nenumăratele sale proiecte, simţea o căldură încurajatoare strecurându-i-se în vene, pentru că

aveau să-i ia sute de ani. Cu mult timp în urmă, în vremurile antice, cum le numeau ei, visase monumente. Cercuri enorme, de piatră, pe care să le poată vedea toată lumea, un dans al uriaşilor în iarba înaltă a câmpiei. Până şi rumurile de dimensiuni modeste îl obsedaseră vreme de decenii şi, cândva, literele din cărţile superbe fuseseră, timp de secole, întregul lui prilej de bucurie.

Dar găsise o obsesie stranie şi provocatoare în aceste obiecte destinate jocului din lumea modernă, în aceste păpuşi, în aceste mici imagini ale oamenilor, care nu erau, de fapt, copii, pentru că păpuşile nu seamănă niciodată într-adevăr cu copiii.

Monumentele fusese înălţate pentru cei care călătoreau, ajungând să le vadă. Păpuşile şi jucăriile pe care le perfecţiona ajungeau în toate ţările din lume. Într-adevăr, maşinile făcuseră tot soiul de obiecte noi, superbe, la îndemâna tuturor oamenilor, de toate naţionalităţile - a celor bogaţi, a celor sărăciţi, a celor având nevoie de alinare, de hrană ori de adăpost, a celor închişi, pentru totdeauna, în sanatorii şi aziluri.

Compania aceea fusese salvarea lui; îşi transformase în produse de succes până şi cele mai nebuneşti, cele mai îndrăzneţe vise. De fapt, nu înţelegea de ce alte fabrici de jucării făceau atât de puţine inovaţii, de ce pe rafturile magazinelor se înşirau păpuşi identice, produse în serie, cu feţe inexpresive; nu pricepea de ce uşurinţa cu care puteau fi fabricate nu condusese la o explozie de jucării originale şi de invenţii. Spre deosebire de confraţii lui, care nu cunoşteau bucuria, pentru el fiecare triumf însemnase asumarea unor riscuri din ce în ce mai mari.

Nu-i făcea plăcere să-i scoată pe alţii de pe piaţă. Nu, concurenţa continua să fie un concept pe care nu reuşea să-l perceapă decât la nivel intelectual. Nutrea, în taină, credinţa că, în acele vremuri, numărul potenţialilor cumpărători era, practic, nelimitat. Era loc pentru oricine fabrica obiecte de valoare. Şi, între zidurile acelea, în turnul

lui avântat şi înspăimântător de oţel şi de sticlă, se bucura de succesele sale într-o stare de nealterată „beatitudine”, pe care nu o putea împărţi cu nimeni altcineva.

Nimeni altcineva. Numai păpuşile puteau să i-o împărtăşească. Păpuşile aşezate pe rafturile de sticlă de pe pereţii de marmură colorată, păpuşile de pe piedestalele din colţuri, păpuşile grupate laolaltă pe biroul lui imens, de lemn. Bru a lui, prinţesa lui, superba lui franţuzoaică, în vârstă de un secol; cel mai trainic dintre martorii săi. Nu trecea nici măcar o zi fără să nu coboare la primul etaj al clădirii, făcându-i o vizită lui Bru - încântătoarea îmbinare a unor standarde impecabile, înaltă de un metru, cu buclele ei din mohair intacte, cu chipul pictat echivalând cu o capodoperă, cu torsul şi cu picioarele de lemn tot atât de perfecte acum precum fuseseră atunci când compania franţuzească o fabricase pentru piaţa din Paris, cu peste o sută de ani în urmă.

Acesta fusese farmecul ei, iar de ea se bucuraseră sute de copii; prin ea se atinsese o culme a măiestriei şi a producţiei în masă. Până şi hainele ei din mătase, produse în serie, reprezentaseră o realizare specială. Nu doar pentru privilegiaţi, ci pentru mulţime.

Fuseseră ani în care, cutreierând prin lume, o purtase alături de el, scoţând-o din valiză din când în când, doar pentru a se uita în ochii ei de sticlă, pentru a-i împărtăşi gândurile lui, sentimentele, visele. Zărise lumina scânteind, în privirea ei mereu atentă, la vreme de noapte, în singurătatea unor camere sordide de hotel. Iar acum era adăpostită sub sticlă, şi în fiecare an o vedeau mii de oameni, şi toate celelalte vechi păpuşi Bru erau adunate în jurul ei. Uneori îşi dorea să o aducă, pe furiş, în susul scărilor, să o aşeze pe un raft din dormitor. Cui i-ar fi păsat? Cine ar fi îndrăznit să comenteze? Bogăţia te înconjoară cu o tăcere binecuvântată, îşi spuse. Oamenii se gândesc înainte de a deschide gura. Simt că trebuie s-o facă. Dacă ar fi dorit, ar fi putut vorbi din nou cu păpuşa. În muzeu,

păstra tăcerea când se întâlneau, despărţiţi de vitrina de sticlă. Ea aştepta cu răbdare să fie repusă în drepturi, muza umilă a imperiului său.

Bineînţeles că această companie a lui, această întreprindere a lui, aşa cum era adesea numită în ziare şi în reviste, se baza pe o matrice a dezvoltării industriale şi a producţiei mecanice care existase numai în ultimii trei sute de ani. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost distrusă de războaie? Dar păpuşile şi jucăriile îi dăruiau o fericire atât de deplină, încât îşi imagina că, de atunci înainte, n-ar mai fi putut trăi fără ele. Chiar dacă războiul ar fi redus lumea la o grămadă de moloz, ar fi continuat să facă figurine din lemn şi din lut şi să le picteze el însuşi.

Uneori se imagina astfel, singur printre ruine. Vedea New York-ul ca într-un film ştiinţifico-fantastic, mort, tăcut, plin de coloane răsturnate, de frontoane fărâmiţate şi de sticlă spartă. Se vedea stând pe o scară dărăpănată de piatră, făcând o păpuşă din vergele legate cu fâşii de pânză rupte în tăcere şi cu respect din rochia de mătase a unei femei moarte.

Dar cine s-ar fi gândit că avea să-i treacă aşa ceva prin minte? Că, hoinărind, cu un secol în urmă, la vreme de iarnă, pe una dintre străzile Parisului, avea să se răsucească, să-şi arunce privirea într-o vitrină, în ochii de sticlă ai lui Bru, şi să se îndrăgostească cu atâta pasiune? Desigur că rasa lui fusese întotdeauna cunoscută pentru pofta de joacă, pentru capacitatea de a îndrăgi, de a se bucura. Poate că nu era câtuşi de puţin surprinzător. Cu toate că studiul unei rase era o problemă delicată atunci când erai singurul ei supravieţuitor, mai ales pentru cineva care nu se dădea în vânt după punctul de vedere medical şi după terminologia specifică, a cărui memorie era bună, dar nicidecum supranaturală, al cărui simţ al timpului era adesea nesocotit cu bună ştiinţă, printr-o afundare „copilărească” în prezent şi din spaimă faţă de tot ce implica o gândire la scara mileniilor sau a eonilor sau a

oricum ar fi vrut oamenii să numească enormele întinderi de timp cărora le fusese martor, de-a lungul cărora trăise şi se străduise să rabde totul pentru ca, în final, să le dea cu dragă inimă uitării sub vraja măreţei întreprinderi atât de potrivite cu puţinele, dar ieşitele sale din comun talente.

Cu toate acestea, îşi studiase propria rasă, observându-şi propria persoană şi notând totul cu meticulozitate. Şi nu se pricepea să prezică ce avea să aducă viitorul, sau cel puţin aşa simţea.

La urechi îi ajunse un zumzet slab. Ştia că erau spiralele de sub podeaua de marmură, care radiau în încăpere o căldură moderată. Îşi imagină că o putea simţi urcând, pătrunzându-i în pantofi. În turnul lui nu era nici frig, nici înăbuşitor de cald, niciodată. Spiralele îi purtau de grijă. Măcar dacă toată lumea din exterior s-ar fi putut bucura de un asemenea confort. Dacă ar fi avut cu toţii mâncare din abundenţă şi căldură. Compania lui trimitea milioane în ajutorul locuitorilor deserturilor şi ai junglelor de peste mări, dar nu ştiuse niciodată, cu certitudine, cine le primea, cine profita de pe urma lor.

În primele zile ale filmului, iar apoi ale televiziunii, se gândise că războaiele aveau să înceteze. Că foametea urma să dispară. Oamenii nu puteau suporta să le privească pe ecranul din faţa lor. Ce idee prostească! Se părea că războiul şi foametea se răspândeau mai mult ca niciodată. Pe fiecare continent, seminţiile se luptau una împotriva alteia. Milioane de oameni sufereau de foame. Erau atât de multe de făcut. De ce să alegi cu atâta grijă? De ce să nu faci totul?

Începuse din nou să ningă, cu fulgi atât de mânuiţi, încât abia dacă îi putea zări. Păreau să se topească imediat ce atingeau străzile întunecoase de dedesubt. Dar străzile acelea erau cu şaizeci de etaje mai jos. Nu putea fi sigur. Zăpada pe jumătate topită se aduna în rigole şi pe acoperişurile din apropiere. Poate că, în scurt timp, totul avea să fie, din nou, de un alb proaspăt şi, în camera aceea

izolată şi călduroasă, aveai să-ţi poţi imagina oraşul în întregime mort şi în ruine, ca după o molimă care nu năruie clădirile, dar ucide făpturile cu sânge cald adăpostite în ele, precum termitele în pereţii de lemn.

Cerul era negru. Singurul lucru care îi displăcea, când era vorba de zăpadă. Când te bucuri de ea, pierzi cerul. Iar el iubea atât de mult văzduhul de deasupra New York-ului, vederea panoramică a bolţii pe care oamenii de pe străzi nu o zăreau, de fapt, niciodată.

— Turnuri, construieşte-le rumuri, spuse. Fă un muzeu mare, sus, aproape de cer, înconjurat de terase. Urcă-i acolo în lifturi de sticlă, către un liman din care să vadă...

Turnuri pentru plăcere, alături de cele înălţate pentru afaceri şi pentru profit.

Un gând îl luă în stăpânire pe neaşteptate, de fapt un gând mai vechi, care îi revenea adesea, îndemnându-l să mediteze şi, poate, chiar să facă presupuneri. Primele scrieri din lume fuseseră listele făcute de negustori, listele unor bunuri cumpărate şi vândute. Astea erau tablele cu scriere cuneiformă descoperite la Ierihon, nişte inventare... Şi tot aşa stăteau lucrurile în cazul celor de la Micene.

Nimănui nu i se păruse că era important să-şi noteze ideile sau gândurile. Clădirile arătaseră cu totul altfel. Cele mai mari erau locuri de rugăciune - templele şi imensele zigurate din cărămizi de argilă, acoperite cu piatră de calcar, în care oamenii urcau pentru a aduce sacrificii zeilor. Cercul de blocuri din piatra de pe câmpia Salisbury...

Acum, cu şapte mii de ani mai târziu, cele mai înalte construcţii erau clădirile comerciale. Purtau inscripţii cu nume de bănci, de mari corporaţii sau de companii particulare enorme, aşa cum era a lui. De la fereastră, putea să vadă numele acelea strălucind, majuscule grosolane profilate pe fundalul fulgilor din văzduh, în întunericul care nu era cu adevărat întuneric.

Cât despre temple şi locurile de rugăciune, acestea erau relicve sau nu mai aveau nici o valoare. Dacă s-ar fi

străduit, ar fi putut distinge, undeva, acolo jos, turlele catedralei St. Patrick. Dar era mai degrabă un altar al trecutului decât un centru vibrant al spiritului religios al comunităţii, şi părea demodata, aşa cum se înălţa către ceruri, în mijlocul clădirilor gigantice, banale, cu faţade din sticlă. Nu era maiestoasă decât privită din stradă.

Scribii din Ierihon ar fi înţeles această schimbare, se gândi. Sau, pe de altă parte, poate că n-ar fi făcut-o. Abia dacă o înţelegea el însuşi, cu toate că implicaţiile păreau colosale şi mult mai uimitoare decât îşi dădeau seama oamenii. Acest comerţ, această infinită diversitate a obiectelor frumoase şi utile ar fi putut salva lumea, în ultimă instanţă, doar dacă... Demodarea planificată a lucrurilor, distrugerea în masă a bunurilor de anul trecut, graba de a considera proiectele altora învechite sau lipsite de importanţă erau rezultatul unei tragice lipse de viziune. Iar vina nu o purtau decât mărginitele implicaţii ale teoriei economiei de piaţă. O adevărată revoluţie nu consta într-un ciclu al făuririi şi al distrugerii, ci într-o expansiune de o ingeniozitate grandioasă şi fără limite. Vechile dihotomii trebuiau să dispară. În draga lui Bru, în componentele ei asamblate în fabrică, în calculatoarele de buzunar purtate de milioanele de oameni de pe stradă, în minunata alunecare lină a pixurilor cu bilă pe suprafaţa hârtiei, în Bibliile de cinci dolari şi în jucării, în frumoasele jucării de pe rafturile magazinelor, vândute pentru câţiva creiţari - acolo se afla salvarea.

Se părea că ar fi putut cuprinde toate acestea cu mintea, că le-ar fi putut pătrunde esenţa, că ar fi putut emite teorii solide, uşor de explicat, doar dacă...

— Domnule Ash...

Îl întrerupsese o voce blândă. Nici nu era nevoie de mai mult. Îi instruise pe toţi. „Nu deschideţi uşa cu zgomot. Vorbiţi încet. O să vă aud.”

Iar vocea îi aparţinea lui Remmick, care era blajin din fire (cu ceva sânge celtic, cu toate că el habar n-avea), un

servitor care îi fusese indispensabil în ultimii zece ani, deşi urma să vină curând momentul îndepărtării lui, ca măsură de siguranţă.

— Domnule Ash, tânăra aceea e aici.

— Mulţumesc, Remmick, spuse el cu o voce încă şi mai blândă decât a servitorului.

Dacă şi-ar fi îngăduit să privească în geamul întunecat al ferestrei, ar fi văzut imaginea reflectată a acestuia - un bărbat plăcut, cu ochii mici, de un albastru extrem de strălucitor. Ochii erau parcă prea apropiaţi unul de altul. Dar chipul era atrăgător şi avea o privire de un devotament atât de calm şi de lipsit de spectaculozitate, încât ajunsese să i-o îndrăgească, să-l îndrăgească pe Remmick însuşi.

În lume existau o mulţime de păpuşi cu ochii prea apropiaţi unul de celălalt - îndeosebi păpuşile franţuzeşti făcute, cu ani în urmă, de Jumeau, de Schmitt şi Fiii, de Huret, de Petit şi de Demontier - cu feţe precum luna şi cu ochi scânteietori de sticlă, înghesuiţi în preajma năsucurilor lor de porţelan, cu guri atât de mici, încât, la prima vedere, păreau nişte boboci minusculi, sau nişte înţepături de albină. Toată lumea adora păpuşile acelea. Reginele înţepăturilor de albină.

Când îţi sunt dragi păpuşile şi le studiezi, începi să îndrăgeşti tot felul de oameni, pentru că le vezi puritatea trăsăturilor, vezi cu câta migală fuseseră sculptate, vezi amănuntele care reuşiseră să conducă spre succesul unei figuri remarcabile sau al alteia. Se plimba uneori prin Manhattan, studiind în mod intenţionat alcătuirea fiecărui chip, nasurile, urechile, ridurile, nimic din toate acestea nefiind plasat la întâmplare.

— Bea nişte ceai, domnule. Îi era cumplit de frig când a sosit.

— N-am trimis o maşină după ea, Remmick?

— Da ba, domnule, dar îi e frig totuşi. Vremea e foarte rece, domnule.

— Dar în muzeu e cald, cu siguranţă. Ai dus-o acolo, nu-i aşa?

— Domnule, a venit direct sus. Era atât de entuziasmată, înţelegeţi.

Se întoarse, învăluindu-l pe Remmick într-un zâmbet radios (sau cel puţin aşa îl credea) şi cerându-i să plece, cu cea mai măruntă fluturare observabilă a mâinii. Se îndreptă către uşile biroului alăturat, traversând podeaua din marmură de Carrara, şi se uită în lungul acelei podele strălucitoare care se regăsea în toate încăperile, privind dincolo de camera următoare, într-o alta, unde tânăra femeie stătea singură la un birou, îi vedea profilul. Putea să vadă că era neliniştită. Putea să vadă ca dorea să bea ceaiul, dar nu-l băuse. Femeia nu ştia ce să facă cu mâinile.

— Domnule, părul dumneavoastră. Îmi permiteţi? Remmick îl atinse pe braţ.

— Chiar trebuie?

— Da, domnule, chiar e necesar.

Remmick scoase mica lui perie delicată, de tipul celor pe care îl folosesc bărbaţii pentru că nu vor să fie văzuţi apelând la acelaşi soi de perii pe care le prefera femeile, şi îşi întinse braţul, plimbându-i-o repede şi apăsat peste plete, plete care ar fi trebuit scurtate, spusese tot el, plete care îi cădeau, neglijent şi rebel, peste guler.

Remmick se trase înapoi şi se legănă pe călcâie.

— Acum arată splendid, domnule Ash, spuse, ridicând din sprâncene. Chiar dacă puţin cam prea lung.

El chicoti uşor.

— Te temi că am s-o sperii, nu-i aşa? întrebă, tachinându-l cu afecţiune. Sunt sigur că părerea ei nu te interesează cu adevărat.

— Domnule, mă interesează să arătaţi întotdeauna pe cât mai prezentabil posibil, în folosul dumneavoastră.

— Sigur că da, zise el, cu voce scăzută. De-asta te-am îndrăgit.

Se îndreptă către tânăra femeie şi, în timp ce se apropia, îşi anunţă prezenţa făcând zgomot, în limita politeţii şi a decenţei. Ea îşi întoarse încet capul; se uită în sus; îl văzu şi urmă inevitabilul şoc.

El înaintă întinzându-şi braţele.

Femeia se ridică şi îi strânse mâinile. O strângere caldă, fermă. Se uită la mâinile lui, la degete, apoi la palme.

— Vă surprinde înfăţişarea mea, domnişoară Paget? o întrebă, dăruindu-i cel mai elegant dintre zâmbetele sale. Părul meu a fost aranjat pentru a vă fi pe plac. Arăt atât de rău?

— Domnule Ash, arătaţi minunat, se grăbi ea să răspundă. Avea o voce vioaie, în genul californienilor. Nu mă aşteptam să... Nu mă aşteptam să fiţi atât de înalt. Desigur, toată lumea spunea că sunteţi...

— Şi vi se pare că am o înfăţişare de om bun, domnişoară Paget? Şi asta se spune despre mine.

Vorbea rar. Se întâmpla adesea ca americanii să nu-i înţeleagă „accentul englezesc”.

— O, da, domnule Ash, zise ea. Foarte bun. Şi părul dumneavoastră e atât de frumos şi atât de lung! M-am îndrăgostit de părul dumneavoastră, domnule Ash!

Asta era într-adevăr foarte plăcut, foarte amuzant. Spera că Remmick auzise. Dar bogăţia îi face pe oameni să nu-ţi judece acţiunile, îi face să caute partea bună a preferinţelor tale, a stilului tău. Nu scoate la iveală cea mai slugarnică latură a personalităţii, ci pe cea prudentă. Cel puţin uneori...

Ea spunea, cu simplitate, adevărul. Ochii i se desfătau privindu-l, iar el adora asta. Strânse cu delicateţe mâinile femeii, apoi le dădu drumul.

În timp ce ocolea biroul, ea se aşeză din nou, cu ochii încă pironiţi asupra lui. Faţa femeii era îngustă şi, pentru cineva atât de tânăr, adânc ridată. Avea ochii albaştri-violeţi. Era frumoasă în felul ei aparte - cu părul de culoarea

cenuşii, zbârlit şi totuşi fermecător, în haine vechi, extrem de mototolite.

Da, nu le arunca, salvează-le de pe rafturile magazinelor second-hand, readu-le la viaţă cu doar câteva împunsături de ac şi cu un fier de călcat; destinul lucrurilor făcute de mâna omului tine de viabilitatea lor şi de schimbarea contextului, mătase şifonată sub lumină fosforescentă, zdrenţe elegante cu nasturi de plastic de culori niciodată obţinute din ceea ce găseşti în straturile geologice, ciorapi dintr-un nailon atât de trainic încât ar fi putut fi transformaţi în parâme împletite, de o rezistenţa inimaginabilă dacă oamenii nu i-ar fi rupt şi nu i-ar fi aruncat. Atât de multe de făcut, atât de multe căi de avut în vedere... Dacă ar fi intrat în posesia conţinutului tuturor coşurilor de gunoi din Manhattan, ar fi putut scoate un alt miliard, numai din ceea ce se găsea acolo.

— Vă admir munca, domnişoară Paget, spuse. E o plăcere să vă cunosc, în sfârşit.

Arată către suprafaţa biroului. Pe tăblie zăceau împrăştiate, de-a valma, fotografiile mari, colorate, ale păpuşilor ei.

Era oare posibil ca ea să nu le fi observat? Părea copleşită de încântare, avea obrajii îmbujoraţi. Poate că stilul şi manierele lui o făcuseră chiar să se îndrăgostească, dar nu era sigur. Avea tendinţa de a zăpăci minţile oamenilor, uneori chiar fără să se străduiască s-o facă.

— Domnule Ash, zise ea, aceasta este una dintre cele mai importante zile din viaţa mea.

Rosti vorbele de parcă şi-ar fi dat silinţa să le înţeleagă şi apoi tăcu, devenind agitată, poate din cauză că se gândea că spusese prea mult, dezvăluind ce anume conta cu adevărat.

El îşi lăsa zâmbetul să capete strălucire şi îşi înclină uşor capul - o caracteristică pe care oamenii i-o remarcau astfel încât să lase pentru o clipă impresia că se uita în sus, către ea, cu toate că era mult mai înalt.

— Vreau păpuşile dumneavoastră, domnişoară Paget, zise. Pe toate. Sunt foarte încântat de ceea ce aţi realizat. Aţi lucrat atât de bine, cu toate acele materiale noi. Păpuşile dumneavoastră nu seamănă cu ale nimănui altcuiva. Asta e ceea ce îmi doresc.

Ea zâmbea fără să vrea. Acesta era întotdeauna un moment emoţionant, pentru ei şi pentru el. Îi plăcea s-o facă fericită.

— Avocaţii mei v-au arătat totul? Sunteţi sigură că toate condiţiile vă sunt clare?

— Da, domnule Ash, totul mi-e limpede. Vă accept oferta în întregime. E visul meu.

Sublinie uşor ultimele cuvinte. Şi, de data asta, nu ezită, nici nu roşi.

— Domnişoară Paget, aveţi nevoie de un intermediar pe care să vă puteţi baza! o mustră el. Dar, în caz că am înşelat vreodată pe cineva, nu-mi aduc aminte de asta şi doresc, cu toată sinceritatea, să mi se reamintească dacă am făcut-o, ca să-mi pot îndrepta greşeala.

— Sunt a dumneavoastră, domnule Ash, spuse ea. Ochii i se umpluseră de strălucire, dar nu şi de lacrimi. Condiţiile sunt generoase. Materialele sunt orbitoare. Metodele... Clatină uşor din cap. Ei, nu înţeleg modul de producţie în masă, dar păpuşile dumneavoastră îmi sunt cunoscute. Am tot stat prin magazine, nefăcând altceva decât să mă uit la tot ce poartă marca Ashlar. Ştiu că o să fie, pur şi simplu, excepţional.

Ca atât de mulţi alţii, ea îşi confecţionase păpuşile în bucătărie, apoi într-un atelier din garaj, uscând lutul într-un cuptor pe care abia dacă şi-l putea permite. Bântuise prin halele de vechituri în căutarea materialelor. Avusese drept sursă de inspiraţie personajele din filme şi din nuvele. Lucrările ei fuseseră „unicate” sau produse de „serie mică”, acel soi de lucruri pe care le doreau magazinele specializate în păpuşi şi expoziţiile. Câştigase premii, unele importante, altele mărunte.

Dar matriţele ei putea fi folosite acum pentru ceva cu totul diferit: jumătate de milion de copii ale unei singure păpuşi şi apoi altele şi altele, dintr-un vinilin atât de măiestrit prelucrat, încât arăta tot atât de atrăgător precum porţelanul, ochii pictaţi fiind la fel de strălucitori precum cei din sticlă autentică.

— Dar cum rămâne cu numele lor, domnişoară Paget? De ce nu vreţi să le alegeţi numele?

— Domnule Ash, pentru mine păpuşile n-au avut niciodată nume. Iar numele alese de dumneavoastră sunt foarte potrivite.

— Domnişoară Paget, ştiţi că, în curând, o să fiţi bogată.

— Aşa mi s-a spus, zise ea.

Părea, dintr-odată, vulnerabilă, cu adevărat delicată.

— Dar trebuie să vă întâlniţi des cu noi, trebuie să aprobaţi fiecare pas. De fapt, n-o să vă ia chiar atât de mult timp...

— O să-mi placa asta, domnule Ash. Vreau să fac...

— Vreau să vad, imediat, tot ceea ce faceţi. Să ne sunaţi.

— Da.

— Dar nu fiţi atât de sigură c-o să vă placă modul în care lucrăm aici. După cum aţi observat, fabricaţia nu seamănă cu munca artizanală şi cu creaţia. Ei, asta este. Dar se întâmplă rar ca oamenii să privească astfel lucrurile. Artiştii nu văd întotdeauna un aliat în producţia de serie.

Nu trebuia să îi explice vechile lui raţionamente, faptul că nu-l interesau unicatele şi produsele de serie mică, că nu era interesat decât de păpuşile accesibile tuturor. Şi că urma să ia matriţele ei şi să fabrice păpuşile an după an, modificându-le doar atunci când avea să i se pară necesar.

Toată lumea aflase deja asta despre el - că nu era interesat de valorile şi de ideile elitiste.

— Aveţi întrebări legate de contractele noastre, domnişoară Paget? Nu ezitaţi să mi le puneţi chiar mie.

— Domnule Ash, am semnat contractele dumneavoastră! Râse din nou, ca un tril, un râs evident tineresc şi lipsit de griji.

— Mă bucur atât de mult, domnişoară Paget, zise el. Pregătiţi-vă să deveniţi celebră.

Îşi ridică braţele, apoi le sprijini de masă, cu coatele îndoite. Bineînţeles că ea i le privea; se minuna de dimensiunile lor uriaşe.

— Domnule Ash, ştiu că sunteţi ocupat. Întâlnirea noastră trebuia să dureze cincisprezece minute.

El dădu din cap, ca şi cum ar fi spus: „Continuaţi, asta nu are nici o importanţă”.

— Daţi-mi voie să vă pun o întrebare, domnule Ash. De ce vă plac păpuşile mele? Vreau să spun: care e adevăratul motiv, domnule Ash? Adică...

El căzu o clipă pe gânduri.

— Bineînţeles că există un răspuns simplu, zise, care reprezintă întregul adevăr. Faptul că sunt originale, aşa cum spuneaţi. Dar ceea ce îmi place, domnişoară Paget, este zâmbetul lor larg. Au încreţituri în jurul ochilor. Feţele lor sunt mobile. Au dinţi strălucitori. Aproape că le poţi auzi râzând.

— Prin asta am riscat, domnule Ash!

Izbucni brusc în râs, părând, pentru o clipă, tot atât de fericită precum erau creaţiile ei.

— Ştiu, domnişoară Paget. Iar acum aveţi probabil de gând să-mi faceţi nişte copii foarte trişti?

— Nu ştiu dacă sunt în stare.

— Faceţi ceea ce vreţi. Vă susţin. Nu faceţi copii trişti. Îi fac prea mulţi alţi artişti.

Dădu să se ridice, încet, ca semn de încheiere, şi nu fu surprins când ea se grăbi să sară în picioare.

— Vă mulţumesc, domnule Ash, repetă, întinzându-şi mâna către a lui - mâna lui imensă, cu degete lungi. Nu vă pot spune cât de mult...

— Nu trebuie s-o faceţi.

O lăsă să-i ia mâna. Uneori, oamenii nu doreau să-l atingă a doua oară. Uneori ştiau că nu era unul dintre ai lor. Faţa lui nu îi dezgusta niciodată, îi dezgustau mâinile şi picioarele mari. Sau, în adâncul subconştientului lor, realizau că gâtul lui era puţin cam prea lung, urechile - prea înguste. Fiinţele omeneşti au abilitatea de a-i recunoaşte pe cei asemenea lor, pe cei din acelaşi neam, din acelaşi clan, din aceeaşi familie. O mare parte a creierului omenesc e menită să recunoască şi să-şi amintească, pur şi simplu, diverse tipuri de feţe.

Dar ea nu era dezgustată, era doar tânără, copleşită şi cumva mai nerăbdătoare decât ar fi fost normal în cazul unei banale schimbări.

— Şi, apropo, domnule Ash, dacă nu mi-o luaţi în nume de rău, şuviţele albe din păr vă vin foarte bine. Sper că n-o să le vopsiţi niciodată. Părul alb i se potriveşte unui om tânăr.

— Ei, ce vă face să spuneţi asta, domnişoară Paget? Ea roşi din nou, dar izbucni imediat în râs.

— Nu ştiu, recunoscu femeia. Doar că părul e atât de alb, iar dumneavoastră, atât de tânăr! Nu mă aşteptam să fiţi atât de tânăr. De asta am fost aşa de surprinsă...

Se întrerupse, ezitând; era mai bine s-o lase să plece înainte de a cădea în capcana lucrurilor pe care şi le imaginase despre el.

— Vă mulţumesc, domnişoară Paget, zise. Aţi fost foarte amabilă. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Sper să ne revedem cât mai curând. Sper că o să fiţi încântată.

Remmick venise s-o conducă spre ieşire. Ea mai spuse ceva în grabă, mulţumiri, mărturisiri ale năzuinţei şi ale hotărârii de a aduce bucurie unei lumi întregi. Îi adresă femeii un ultim surâs sobru în timp ce ieşea, iar uşile de bronz se închiseseră în urma ei.

Bineînţeles ca, odată ajunsă acasă, avea să-şi scoată revistele de la naftalina. Avea să facă adunări pe degete, ba poate chiar cu un calculator. Avea să-şi dea seama că el nu

putea să fie tânăr, după socotelile nimănui. Avea să ajungă la concluzia că trecuse de patruzeci de ani, că se pregătea, cu grijă, să înfrunte vârsta de cincizeci. Ceea ce prezenta destulă siguranţă.

Dar cum avea să se descurce pe termen lung, pe perioadele lungi care reprezentaseră întotdeauna o problemă? Ducea o viaţa pe care o îndrăgea, dar din timp în timp era nevoit să facă o serie de rearanjamente. Oh, în clipa aceea nu se putea gândi la ceva atât de îngrozitor! Ce dacă şuviţele albe începeau să se-ndesească? Asta urma să-i fie de folos, nu era aşa? Dar ce însemna, de fapt, părul acela alb? Ce anume scotea la lumină? Era prea mulţumit ca să se gândească la asta. Prea mulţumit ca să se lase prins în mrejele unei spaime de gheaţă.

Se întoarse din nou către fereastră, către ninsoare. Din biroul acela, Central Park se vedea la fel de limpede ca din oricare altul, îşi puse palma pe sticlă. Foarte rece.

Lacul transformat în patinoar era pustiu. Zăpada acoperise parcul şi acoperişurile aflate chiar sub fereastra lui. Şi observă o altă imagine ciudată, care îi provoca întotdeauna un scurt hohot de râs.

Pe acoperişul hotelului Parker Meridien era o piscină. Fulgii cădeau întruna pe plafonul ei transparent, de sticlă, în timp ce, sub el, un bărbat înota încoace şi încolo prin apa verzuie, strălucitor luminată, aflându-se, probabil, cu vreo cincizeci de etaje deasupra nivelului străzii.

— Iată ce înseamnă bogăţia şi ce înseamnă puterea, meditä în tăcere. Să înoţi în văzduh în mijlocul furtunii.

A construi piscine în văzduh, un alt proiect demn de luat în seamă.

— Domnule Ash, spuse Remmick.

— Da, dragul meu băiat, zise el, absent, privind mişcările ample ale înotătorului şi văzând limpede că era un bărbat în vârstă, foarte suplu.

În vremurile vechi, aceea ar fi fost silueta unei victime a lipsei de hrană. Dar el privea o persoană într-o bună formă

fizică - îşi putea da seama de asta -, probabil un om de afaceri pe care interesele economice îl prinseseră în capcana iernii aspre din New York şi care înota prin apa sterilizată şi minunat de caldă.

— Sunteţi chemat la telefon, domnule.

— Nu cred că vin, Remmick. Sunt obosit. Din cauza zăpezii, îmi trezeşte dorinţa de a mă încovriga în pat, în voia somnului. Vreau să mă duc la culcare, Remmick, vreau să beau o ciocolată caldă şi apoi să dorm şi să tot dorm.

— Domnule Ash, bărbatul acela zice că o să doriţi să staţi de vorbă, că trebuie să vă spun...

— Toţi zic aşa, Remmick, răspunse el.

— Samuel. A zis să vă spun numele.

— Samuel!

Se întoarse cu spatele la fereastră şi îşi privi servitorul, îi privi chipul placid. Expresia lui nu trăda nici un raţionament, nici o părere. Numai devotament şi o aprobare fără de cuvinte.

— Mi-a spus să vin direct la dumneavoastră, domnule Ash, fiindcă aşa se obişnuieşte când vă sună. Mi-am asumat riscul de a presupune că...

— Ai făcut bine. Acum mă poţi lăsa singur, pentru o scurtă vreme.

Îşi trase scaunul lângă birou.

În timp ce uşile se închideau, ridică receptorul şi apasă micul buton roşu.

— Samuel! şopti.

— Ashlar, veni răspunsul, clar, de parcă prietenul său i-ar fi vorbit într-adevăr la ureche. M-ai lăsat să te-aştept cincisprezece minute. Ce persoană importantă ai devenit!

— Samuel, unde eşti? Eşti în New York?

— Sigur că nu, răspunse celălalt. Sunt la Donnelaith, Ash. Sunt la Han.

— Telefoane în vale.

Se auzea un susur slab. Vocea venea tocmai din Scoţia... din vale.

— Da, bătrâne, telefoane în vale, plus toate celelalte lucruri. Aici a venit un Taltos, Ash. L-am văzut. Un Taltos în toată puterea cuvântului.

— Stai o clipă. Mi s-a părut c-ai spus...

— Chiar am spus. Dar nu te aprinde prea tare, Ash. E mort! Era un copil, făcea tot felul de boacăne. E o poveste lungă. E amestecat un ţigan în toată tărăşenia, un ţigan foarte deştept, pe nume Yuri, din Talamasca. Fără mine, ţiganul n-ar mai fi acum în viaţă.

— Eşti sigur ca acel Taltos a murit?

— Aşa mi-a spus ţiganul. Ash, organizaţia Talamasca are parte de zile negre. Cu Ordinul s-a întâmplat o tragedie. Probabil că o să-l ucidă în curând pe ţigan, dar el e hotărât să se-ntoarcă la Cămin. Trebuie să vii cât mai repede cu putinţă.

— Samuel, ne întâlnim mâine la Edinburgh.

— Nu, la Londra. Vino direct la Londra. I-am promis ţiganului. Dar grăbeşte-te, Ash! Dacă fraţii lui din Londra dau cu ochii de el, e un om mort.

— Samuel, povestea asta nu poate fi adevărată. Organizaţia Talamasca nu ar face aşa ceva nimănui, şi cu atât mai puţin oamenilor săi. Eşti sigur că ţiganul ăla îţi spune adevărul?

— Ash, e în legătură cu acel Taltos despre care ţi-am vorbit. Poţi pleca de acolo acum?

— Da.

— N-o să mă laşi baltă?

— Nu.

— Mai e un singur lucru pe care trebuie să ţi-l spun în clipa asta. O să-l afli din ziarele din Londra, imediat ce-o să aterizezi. Se fac săpături aici, în Donnelaith, la ruinele catedralei.

— Ştiu, Samuel. Noi doi am mai vorbit despre asta şi înainte.

— Ash, sapă la mormântul Sfântului Ashlar. Au găsit numele săpat în piatră. O să-l vezi în ziare, Ashlar. Au venit

nişte savanţi din Edinburgh. Ash, în toată povestea sunt amestecate nişte vrăjitoare. Dar ţiganul o să-ţi povestească. Se uită lumea la mine. Trebuie să plec.

— Lumea se uită întotdeauna la tine, Samuel, aşteaptă...

— Părul tău, Ash. Te-am văzut într-o revistă. Ai şuviţe albe în păr? Nu contează.

— Da, părul meu *a început* să albească. Dar o face foarte încet. Nimic n-o să te şocheze cu adevărat, cu excepţia părului.

— O să trăieşti până la sfârşitul lumii, Ash, şi tu o să fii cel care o s-o spulbere.

— Nu!

— La Claridge's, în Londra. Şi noi plecam chiar acum. În hotelul ăla se poate face în sobă un foc sănătos, din buşteni de stejar, şi poţi să dormi într-o cameră mare, veche şi confortabilă, plină de creton şi de catifea galbenă-verzuie. O să te-aştept acolo. Şi, Ash, plăteşte tu hotelul, vrei? Eu am stat aici, în vale, în ultimii doi ani.

Samuel închise.

— Înnebunitor, şopti el. Lăsă receptorul din mână.

Preţ de câteva clipe nesfârşite se uită la uşile de bronz.

Când se deschiseră, nici nu clipi, nici nu-şi focaliză privirea asupra lor. Desluşi cu greu o silueta înceţoşată care intra în încăpere. Nu se gândea la nimic, pur şi simplu repeta în gând cuvintele „Taltos” şi „Talamasca”.

Când îşi ridică într-adevăr ochii, îl văzu pe Remmick turnând ciocolată dintr-un urcior mic şi greu, din argint, într-o cană frumoasă de porţelan. Aburul se înălţa către chipul răbdător şi uşor obosit al servitorului. Păr cărunt, ăsta era un păr într-adevăr încărunţit, pe tot capul. „Eu nu am atât de mult păr cărunt.”

Într-adevăr, nu avea decât două şuviţe, care îi curgeau de pe tâmple către spate, şi un strop de alb în favoriţi, cum li se spunea. Şi, da, doar o urmă minusculă de alb în părul întunecat de pe piept. Îşi îndreptă temător privirea către încheietura mâinii.

Acolo erau fire albe, amestecate cu cele negre care îi acoperiseră braţele atâta amar de ani.

„Taltos! Talamasca. Lumea se va spulbera...”

— Convorbirea telefonică a fost ceea ce trebuia, domnule? întrebă Remmick, în acea superbă engleză britanică, ca un murmur abia auzit, pe care o adora patronul lui.

O mulţime de oameni ar fi numit-o bolborosit. Iar acum mergem în Anglia, ne întoarcem printre oamenii aceia agreabili, prietenoşi... Anglia, tărâmul frigului năprasnic, zărită de pe coasta pământului pierdut, un mister al pădurilor acoperite de zăpadă şi al munţilor cu plete de omăt.

— Da, într-adevăr, aşa a fost, Remmick. Când sună Samuel, să vii, întotdeauna, direct la mine. Trebuie să plec la Londra, imediat.

— Înseamnă că e cazul să mă grăbesc, domnule. Aeroportul La Guardia a fost închis toată ziua. O să fie foarte dificil...

— Atunci grăbeşte-te, te rog, nu mai spune nimic altceva. Sorbi din ciocolată. Pentru el, nimic nu avea un gust mai bogat, mai dulce, mai bun, poate doar cu excepţia laptelui proaspăt, pur.

— Un alt Taltos, şopti, cu voce tare. Îşi lăsă ceaşca jos. Zile negre pentru Talamasca.

Nu era sigur că putea fi crezut un astfel de lucru.

Remmick plecase. Uşile se închiseseră, superbele uşi de bronz care străluceau de parcă ar fi fost din metal încins. Pe podeaua de marmură se aşternu o dâra luminoasă, asemănătoare, mai degrabă, cu o cărăruie de raze de lună pe întinderea marii.

— Un alt Taltos, şi era mascul.

Prin minte îi alergau atât de multe gânduri, capul îi huruia de emoţie... Pentru o clipă se gândi că avea să izbucnească în lacrimi. Dar nu. Ceea ce simţea era furie, furie pentru că era hărţuit din nou de vestea asta, pentru că

inima i se zbătea, pentru că zbura dincolo de ocean ca să afle mai multe despre un alt Taltos, deja mort: un mascul.

Şi organizaţia Talamasca... Vasăzică, se reîntorseseră în vremurile lor întunecate, nu-i aşa? Şi ce trebuia să facă el în privinţa asta? Trebuia să se amestece din nou? Cu secole în urmă, le bătuse la uşă. Dar mai era printre ei vreunul care să ştie aşa ceva?

Îi cunoştea pe învăţaţii lor după chip şi după nume, doar pentru că se temea de ei, destul de mult cât să nu le piardă urma. De-a lungul anilor, nu încetaseră niciodată să tot vină în vale... Cineva ştia ceva, dar nimic nu se schimbase vreodată cu adevărat.

De ce avea senzaţia că era dator să intervină, protejându-i? Pentru că îi deschiseseră odată uşa, pentru că îl ascultaseră, pentru că îl imploraseră să rămână, pentru că nu râseseră de poveştile lui, pentru că îi promiseseră să-i păstreze secretul. Şi Ordinul Talamasca era bătrân, aşa, ca el. Bătrân precum copacii codrilor seculari.

Cât timp trecuse de atunci? Fusese înainte de casa de la Londra, cu mult înainte. Când vechiul *palazzo* din Roma mai era încă luminat cu lumânări. Nici o înregistrare, aşa îi promiseseră. Nici o înregistrare, în schimbul a tot ceea ce le povestise... a spuselor sale care trebuiau să rămână impersonale, anonime, un izvor de legende şi de fapte, de frânturi de cunoştinţe din vechime. Dormise, istovit, sub acoperişul acela; ei îl alinaseră. Dar, în ultimă instanţă, nu erau decât nişte oameni obişnuiţi, care dădeau, poate, dovadă de un interes deosebit, dar fără nimic ieşit din comun, cu vieţi scurte, temându-se de el şi venerându-l, cărturari, alchimişti, colecţionari.

Oricum ar fi fost, nu era bine să treacă prin vremuri de restrişte, vorba lui Samuel, nu cu tot ceea ce ştiau şi păstrau în arhivele lor. Nu era bine. Şi, din motive de neînţeles, inima lui era alături de ţiganul din vale. Iar când era vorba despre Taltos, despre vrăjitoare, curiozitatea îl mistuia cu aceeaşi sălbăticie dintotdeauna.

Sfinte Doamne, gândul la vrăjitoare...

Când se întoarse, Remmick ţinea pe braţ o haină îmblănită.

— E destul de frig ca s-o puteţi purta, domnule, spuse, aşezând-o pe umerii şefului său. Iar dumneavoastră, domnule, păreţi deja îngheţat.

— N-are importanţă, răspunse el. Nu coborî cu mine. Ai ceva de făcut. Trimite bani la Londra, la Claridge's. Pentru un bărbat pe nume Samuel. Administratorul ar trebui să-l identifice cu uşurinţă. E pitic, e cocoşat, cu părul foarte roşu şi faţa foarte zbârcită. Trebuie să pregătească totul, astfel încât omuleţul asta să aibă la dispoziţie exact ceea ce îşi doreşte. A, şi îl însoţeşte cineva. Un ţigan. N-am idee ce înseamnă asta.

— Da, domnule. Numele de familie, domnule?

— Nu i-l ştiu, Remmick, răspunse el, ridicându-se să plece şi strângându-şi pelerina căptuşită cu blană mai bine în jurul gâtului. Îl cunosc pe Samuel de foarte multă vreme.

De-abia ajuns în lift îşi dădu seama că ultima lui afirmaţie fusese absurdă. În ultima vreme, spusese prea multe lucruri absurde. Cu câteva zile în urmă, Remmick subliniase cât de mult îi plăcea marmura din toate încăperile.

— Da, mie mi-a plăcut marmura de când am văzut-o prima oară, îi răspunsese el, ceea ce sunase absurd.

Vântul urla în puţul liftului, în timp ce cabina cobora cu o viteză uluitoare. Era un zgomot care se auzea numai iarna şi îl înfricoşa pe Remmick, dar lui mai degrabă îi plăcea sau, cel puţin, îl găsea amuzant.

Când ajunse în garajul subteran, maşina îl aştepta, emanând un potop de zgomote şi de fum alb. Tocmai i se puneau valizele în portbagaj. Pilotul lui de noapte, Jacob, era acolo, alături de copilotul fără nume şi de şoferul tânăr şi palid, cu părul de culoarea paielor, care era întotdeauna de serviciu la ora aceea, un individ scump la vorbă.

— Sunteţi sigur că vreţi să faceţi călătoria în noaptea asta, domnule? întrebă Jacob.

— Nu zboară nimeni noaptea asta? se interesa el.

Se opri, cu sprâncenele ridicate, cu o mână pe portieră. Din interiorul maşinii venea aer cald.

— Ba da, domnule, oamenii zboară.

— Atunci zburăm şi noi, Jacob. Dacă ţi-e teamă, nu eşti obligat să vii.

— Unde mergeţi dumneavoastră merg şi eu, domnule.

— Mulţumesc, Jacob. Cândva, mi-ai adus garanţii că în avionul nostru suntem în siguranţă, indiferent de vreme, că e mult mai sigur decât într-un avion cu reacţie comercial.

— Da, am spus asta, domnule, nu-i aşa?

Se lăsă pe spătarul banchetei tapiţate cu piele neagră şi îşi întinse picioarele lungi, punându-şi-le pe cea de vizavi, ceea ce nu ar fi reuşit nici un om de înălţime normală în limuzina aceea imensă. Şoferul era instalat confortabil, dincolo de geamul despărţitor, iar ceilalţi îl urmau în maşina din spate. Bodyguarzii erau în cea din faţă.

Imensa limuzină se grăbi să urce rampa, luând curbele cu o viteză periculoasă şi, în acelaşi timp, datatoare de fiori, după care ieşi prin gura larg deschisă a garajului, pătrunzând în ninsoarea încântătoare. Slavă Domnului că cerşetorii fuseseră adunaţi de pe străzi. Dar uitase să se intereseze de soarta lor. Cu siguranţă că unii dintre ei fuseseră aduşi în holul clădirii sale, unde primiseră câte o băutură caldă şi câte un pat de campanie.

Traversară Fifth Avenue şi accelerară, îndreptându-se către fluviu. Viscolul era un torent silenţios de fulgi minusculi, fermecători. Se topeau imediat ce atingeau geamurile negre şi trotuarele ude. Coborau printre faţadele întunecate ale clădirilor, ca într-o trecătoare adâncă din munţi.

„Taltos.”

Pentru o clipă, bucuria pieri din lumea lui - bucuria realizărilor sale, a viselor. Cu ochii minţii o văzu pe femeia

tânără şi frumoasă, pe făuritoarea de păpuşi din California, în rochia ei mototolita, de mătase violetă. O văzu moartă, întinsă pe un pat, scăldată într-o baltă de sânge, care făcea ca rochia să-i pară de o culoare întunecată.

Bineînţeles că aşa ceva nu se putea întâmpla. Nu îngăduise să se mai întâmple vreodată, într-un răstimp atât de îndelungat, încât abia mai reuşea să-şi aducă aminte cum era să cuprindă în braţe un trup catifelat de parte femeiască, abia mai reuşea să-şi amintească gustul laptelui supt din sânii unei mame.

Dar se gândi la pat, şi la sânge, şi la fata moartă şi rece, cu pleoapele învineţindu-i-se, ca şi carnea de sub unghiile ei, şi, în final, îi văzu chipul. Şi-o imagină fiindcă, dacă nu o făcea, şi-ar fi imaginat prea multe alte lucruri. Grozăvia acelei privelişti îi menţinea calmul, îl ajuta să păstreze limitele.

Oh, ce importanţă avea asta? Mascul. Şi mort.

Abia acum păru a înţelege ca urma să-l întâlnească pe Samuel. Aveau să fie împreună. Ceea ce îl umplu de fericire, sau ar fi făcut-o, dacă el ar fi îngăduit asta. Şi devenise maestru în a se lăsa inundat de şuvoaiele de fericire.

Nu-l mai văzuse pe Samuel de cinci ani, sau poate trecuse mai mult? Trebuia să se gândească. Bineînţeles că vorbiseră la telefon. Pe măsură ce legăturile şi aparatele însele se perfecţionau, vorbiseră tot mai des. Dar nu-l văzuse efectiv pe Samuel.

În vremurile acelea nu era decât foarte puţin alb în părul lui. Doamne, se înmulţea atât de repede? Dar fireşte ca Samuel zărise cele câteva fire şi comentase. Iar Ash spusese:

— O să dispară.

Valul, imensul scut protector care îl salvase adesea de dureri insuportabile, se ridică pentru o clipă.

Zări valea, zări fumul înălţându-se; auzi răsunetul şi zângănitul îngrozitor al săbiilor, văzu siluete grăbindu-se

către pădure. Fum înălţându-se din turnurile tronconice şi din cele rotunde... Imposibil să se fi întâmplat aşa ceva!

Armele se schimbaseră; regulile se schimbaseră. Altminteri, masacrele erau aceleaşi. Se împlineau vreo şaptezeci şi cinci de ani de când trăia pe continentul acesta, reîntorcându-se întotdeauna aici după nu mai mult de o lună sau două, dintr-o mulţime de motive, dar în mare măsură pentru că nu voia să fie în preajma flăcărilor, a fumului, a agoniei şi a distrugerilor cumplite din vreme de război.

Amintirea văii nu se dădea dusă. Era legată de altele: câmpiile verzi, florile de câmp, sute şi sute de flori de câmp minuscule, albastre. Călătorea pe apele râului într-o mica barcă de lemn, iar soldaţii stăteau pe crenelurile înalte; ah, ce făuriseră făpturile acelea, stivuind piatră peste piatră ca să-şi ridice propriii munţi! Dar ce anume erau propriile sale monumente, blocurile imense din piatra, târâte de sute dintre ai lui de-a lungul câmpiei, pentru a construi cercul?

Grota, văzu din nou şi grota, de parcă o duzină de fotografii ar fi prins viaţă, amestecându-i-se dintr-odată în faţa ochilor, şi într-o clipă alerga în josul stâncii, alunecând, aproape prăbuşindu-se, pentru ca în următoarea Samuel să stea acolo, în picioare, spunându-i:

— Să plecam de aici, Ash. De ce-ai venit aici? Ce poţi să vezi sau să afli de aici?

El îi vedea pe Taltos, îi vedea pe cei cu părul alb.

„Cei înţelepţi, cei buni, cei care ştiu”, aşa îi numiseră. Nu le spuneau „bătrâni”. Nu era un cuvânt pe care să-l fi folosit în vremurile acelea, când izvoarele de pe insula erau calde, când fructele cădeau din copaci. Chiar şi după ce veniseră în vale, nu rostiseră niciodată cuvântul „bătrân”, dar toată lumea ştia că aceia trăiseră cel mai mult. Cei cu părul alb ştiau cele mai lungi poveşti...

— Acum du-te sus şi ascultă povestea.

Pe insula, îl puteai alege pe oricare dintre cei cu părul alb, pentru că ei înşişi nu făceau nici un fel de alegere, şi te

aşezai acolo, ascultându-l cântând, sau povestind, sau recitând versuri, istorisind cele mai complicate lucruri pe care şi le putea aduce aminte. Era o femeie cu păr alb care cânta cu voce înaltă, dulce, cu ochii aţintiţi întotdeauna asupra marii. Iar el adora să o asculte.

Şi cât de mult o să dureze, cugetă, câte zeci de ani vor trece înainte ca părul lui să albească pe de-a-ntregul?

Din câte îşi aducea aminte, s-ar fi putut întâmpla foarte repede. Pe atunci, timpul nu avea nici o importanţă. Iar femeile cu părul alb erau atât de puţine, pentru că naşterile le ofileau încă din floarea tinereţii. Nici despre asta nu vorbea nimeni, dar toată lumea o ştia.

Bărbaţii cu părul alb erau viguroşi, senzuali, cu o poftă uimitoare de mâncare şi gata oricând să facă preziceri. Dar femeile cu părul alb erau plăpânde. Asta li se întâmpla din cauza naşterilor.

Era îngrozitor să-şi amintească toate astea, pe neaşteptate, atât de limpede. Poate o fi fost un alt secret magic al părului alb? Poate că te făcea să-ţi aduci aminte de începuturi? Nu, nu era asta, doar faptul că, în toţi acei ani scurşi fără să ştie niciodată de când începuseră s-o facă, îşi imaginase că avea să întâmpine moartea cu braţele deschise, iar acum nu mai simţea acelaşi lucru.

Limuzina traversase fluviul şi accelera către aeroport. Era imensă, grea şi îmbrăţişa asfaltul alunecos. Îşi păstra stabilitatea sub vântul şfichiuitor.

Recăzu în amintiri. Era bătrân când oamenii călări năvăliseră în câmpie. Era bătrân când îi văzuse pe romani pe crenelurile zidului înălţat din porunca lui Antoninus Pius[2], când privise din uşa lui Columba[3], de pe stâncile înalte ale insulei Iona.

---

2 Fortificaţie de piatră construită de romani de-a lungul zonei muntoase scoţiene, pe o lungime de 59,5 kilometri; construcţia a început în anul 142 î.Hr., în timpul domniei lui Antoninus Pius, şi a fost terminată în 144. (n.tr.)

Războaie. De ce nu se ştergeau niciodată din memorie, de ce aşteptau acolo, în deplina lor glorie, alături de dulcea amintire a celor dragi, a dansurilor din vale, a muzicii? Călăreţii coborând, năvălind în fâneţe, o masă întunecată, răspândindu-se precum cerneala vărsată peste un tablou al împăcării, apoi răcnetul răguşit ajungându-le la urechi şi priveliştea fumului care se ridica în vălătuci nesfârşiţi deasupra cailor...

Se dezmetici cu o tresărire.

Micul aparat telefonic suna. Îl înhaţă cu putere şi îl trase din husa neagră.

— Domnule Ash?

— Da, Remmick?

— M-am gândit că o să vreţi să ştiţi asta, domnule. Prietenul dumneavoastră Samuel e un personaj familiar la Claridge's. I-au pregătit apartamentul pe care-l ocupă de obicei, la etajul întâi, pe colţ, cu şemineu. Iar dumneavoastră sunteţi aşteptat. Şi, domnule Ash, nici ei nu-i ştiu numele de familie. Se pare ca nu-l foloseşte.

— Mulţumesc, Remmick. Fă o scurtă rugăciune. Cred că vremea e foarte schimbătoare şi foarte periculoasă.

Închise înainte ca interlocutorul să apuce a-şi dezvolta obişnuitele avertizări. „N-ar fi trebuit să spun asta”, se gândi.

Iată un lucru cu adevărat uimitor - faptul ca Samuel era cunoscut la Claridge's. Nu izbutea să-şi închipuie cum de se obişnuiseră cu el. Ultima dată când îl văzuse Ash, părul lui roşu era încălcit şi zbârlit, iar chipul atât de ridat, încât ochii nu i se mai vedeau pe de-a-ntregul, doar licăreau când şi când, în orice lumină întâmplătoare, aidoma unor cioburi de

---

3 Sfântul Columba (521-597), abate şi misionar irlandez, retras împreună cu 12 discipoli pe insula scoţiană Iona, unde a construit, în jurul anului 563 d.Hr., o biserica şi o mănăstire care au servit drept baza a convertirii la creştinism a picţilor, locuitorii celţi ai Scoţiei, despre care se presupune ca ar fi fost cel mai vechi popor din Britannia. (n.tr.)

chihlimbar pierdute în carnea moale, pătată. Pe vremea aceea, Samuel se îmbrăca în zdrenţe şi îşi purta pistolul la brâu, părând mai degrabă un mic pirat, iar oamenii de pe stradă se fereau din calea lui.

— Nu pot rămâne aici, toţi se tem de mine. Uită-te la ei, sunt mai speriaţi decât cei de pe vremuri.

Iar acum se obişnuiseră cu el la Claridge's! Oare îşi făcea costume de comanda pe Savile Row? Pantofii lui murdari din piele nu mai aveau găuri? Îşi abandonase arma?

Maşina se opri şi el deschise portiera cu greutate, şoferul grăbindu-se să-i sară în ajutor în timp ce furtuna de zăpada îl mătura, mânată de vânt.

Însă ninsoarea era atât de încântătoare, atât de pură înainte de a atinge pământul! Se ridică în picioare, simţindu-şi mădularele rigide pentru o clipă, apoi îşi înalţă mâna, împiedicând fulgii catifelaţi şi umezi să-i intre în ochi.

— Serios vorbind, domnule, nu-i chiar aşa de rău, zise Jacob. Putem ieşi de aici în mai puţin de o oră. Ar trebui să ne îmbarcăm imediat, domnule, dacă sunteţi de acord.

— Da, mulţumesc, Jacob, răspunse el.

Se opri locului. Zăpada cădea, acoperindu-i în întregime haina de culoare întunecată. Simţea fulgii topindu-i-se în păr. Îşi duse mâna în buzunar, bâjbâind după mica jucărie, căluţul de lemn care se balansa; da, era acolo.

— Ăsta e pentru fiul tău, Jacob, spuse. I l-am promis.

— Domnule Ash, numai dumneavoastră va puteaţi aminti aşa ceva într-o asemenea noapte!

— Prostii, Jacob! Fac pariu că băiatul tău ţine minte. Micuţa jucărie de lemn era jenant de insignifiantă; îşi dorea să fi fost ceva cu mult mai bun. Putea să-şi noteze: ceva mai bun pentru fiul lui Jacob.

Făcea paşi mari, mergând prea repede pentru şoferul său, care rămase în urmă. Era, oricum, prea înalt pentru umbrela. Bărbatul care se grăbea în spatele lui, cu umbrela în mână, pentru ca el s-o poată lua dacă ar fi dorit - ceea ce

nu se întâmpla niciodată - nu reprezenta decât un gest formal.

Se îmbarca pe întotdeauna înspăimântătorul avion cu reacţie, în spaţiul cald, închis.

— Am pregătit muzica dumneavoastră, domnule Ash.

O ştia pe femeia aceea tânără, dar nu reuşea să-şi amintească numele ei. Era una dintre cele mai bune secretare de noapte. Îl însoţise în ultima călătorie în Brazilia. Intenţionase să-i ţină minte numele. Era ruşinos că nu îi stătea pe vârful limbii.

— Evie, nu-i aşa? întreba, implorând iertarea cu o uşoară încruntare din sprâncene.

— Nu, domnule, Leslie, răspunse ea, iertându-l în aceeaşi clipă.

Dacă ar fi fost păpuşă, ar fi fost, fără îndoială, din porţelan mat, cu faţa nefardata, cu o nuanţă catifelată de roşu îmbujorându-i obrajii şi colorându-i buzele, cu ochii în mod deliberat mici, dar adânci, cu priviri concentrate. Stătea, sfioasă, în aşteptare.

În timp ce se aşeza pe scaunul imens de piele, mai lung decât celelalte, făcut anume pentru el, femeia îi puse în mână programul tipărit.

Erau selecţiile obişnuite - Beethoven, Brahms, Şostakovici. A, mai apărea şi compoziţia aceea pe care o ceruse - *Recviemul* lui Verdi. Dar n-o putea asculta acum. Dacă aluneca în lumea acordurilor şi a vocilor ei întunecate, amintirile s-ar fi grăbit să se apropie.

Îşi lăsă capul pe spate, ignorând spectacolul iernii de dincolo de mica fereastră.

„Dormi, nebunule”, spuse, fără să-şi mişte buzele.

Dar ştia că nu era în stare s-o facă. Avea să se gândească la Samuel şi la toate cele pe care i le spusese, iarăşi şi iarăşi, până în momentul revederii. Îşi putea aminti mirosul Căminului Talamasca şi mâna unui om, ţinând o pană de gâscă şi scriind cu litere mari, rotunjite. „Anonim. Legendele ţinutului pierdut. Din Stonehenge.”

— Preferaţi liniştea, domnule? întrebă tânăra Leslie.

— Nu, Şostakovici, *Simfonia* a *Cincea.* O să mă facă să plâng, dar nu trebuie să mă iei în seamă. Mi-e foame. Vreau brânză şi lapte.

— Da, domnule, totul e pregătit.

Femeia începu să înşire numele brânzeturilor, ale sortimentelor scumpe de brânză cremă pe care le comandaseră pentru el din Franţa, din Italia şi Dumnezeu mai ştia de unde altundeva. Dădu din cap, acceptând, aşteptând muzica, sunetele divin de pătrunzătoare ale copleşitorului sistem electronic, care să-l facă să uite de zăpada de afară, de faptul că aveau să se afle în curând deasupra marelui ocean, înaintând cu hotărâre către Anglia, către câmpie, către Donnelaith şi către durerea inimii frânte.

2

După prima zi, Rowan nu mai scoase nici o vorba. Îşi petrecea timpul afară , sub stejar, într-un scaun alb de răchita, cu picioarele sprijinite pe o pernă, sau, uneori, odihnindu-şi-le chiar pe iarba. Se holba în sus, cu ochii mişcându-i-se de parcă pe deasupra capului i s-ar fi perindat o procesiune a norilor, în locul frânturilor albe de cirus, purtate în tăcere de vânt pe cerul limpede şi albastru al primăverii.

Se uita la ziduri, sau la flori, sau la arborii de tisa. Nu-şi cobora niciodată privirile către pământ.

Poate că nu-şi aducea aminte de mormântul dublu, aflat chiar sub picioarele ei. Iarba creştea deasupra, grăbită şi sălbatică, aşa cum se întâmplă în Louisiana în fiecare primăvară. Se bucurase din plin de ajutorul ploii, având uneori parte, în acelaşi timp, de ea şi de splendida strălucire a soarelui.

Mânca la fiecare masă - de la un sfert până la jumătate din ceea ce i se dădea. Sau aşa spunea Michael. Nu părea flămândă. Dar continua să fie palidă şi mâinile îi tremurau când se întâmpla să şi le mişte.

Toată familia venea să o vadă. Grupurile traversau peluza, rămânând la distanţă, de parcă ar fi putut s-o rănească. O salutau, o întrebau de sănătate. Îi spuneau că arată superb. Ceea ce era adevărat. Pe urmă se dădeau bătuţi, îndepărtându-se.

Mona supraveghea totul.

Noaptea, Rowan dormea, după spusele lui Michael, ca şi cum ar fi fost extenuată, ca şi cum ar fi muncit din greu. Se spăla singură, cu toate că pe el asta îl speria. Dar încuia întotdeauna uşa băii şi, dacă încerca să rămână cu ea,

înăuntru, Rowan stătea pur şi simplu pe un scaun, privind în gol, neclintită. Trebuia să plece pentru ca ea să se ridice. Pe urmă auzea uşa încuindu-se.

Rowan asculta ce spuneau oamenii, cel puţin la început. Şi, din când în când, ori de câte ori Michael insista, cerându-i să vorbească, îi strângea mâna cu căldură, parcă încurajându-l sau rugându-l să aibă răbdare. Era o privelişte tristă.

Michael era singura persoană pe care o atingea, sau pe care o recunoştea, cu toate că gestul ei sumar era făcut, adesea, fără nici o schimbare a expresiei detaşate a feţei şi chiar fără nici o mişcare a ochilor cenuşii.

Părul îi creştea din nou. Era chiar ceva mai blond din cauza statului în soare. Cât timp fusese în comă, avusese culoarea lemnului putred, aşa cum poate fi văzut pe malurile mâloase ale râurilor. Acum părea viu, cu toate că, dacă pe Mona nu o înşela cumva memoria, părul e mort, nu-i aşa? E deja mort în clipa când îl perii, când îl ondulezi, când îi faci tot felul de chestii.

În fiecare dimineaţă, Rowan se dădea jos din pat din proprie voinţă. Cobora scările încet, ţinându-se de balustradă cu mâna stânga şi aplecându-se către bastonul pe care îl ţinea în dreapta, găsindu-i o poziţie sigură înainte de fiecare pas. Nu părea să-i pese dacă Michael o ajuta. Iar dacă Mona o lua de braţ, asta n-avea nici o importanţă.

Din când în când, înainte de a coborî, se oprea în faţa măsuţei de toaletă şi îşi dădea cu un strop de ruj pe buze.

Mona băga întotdeauna de seamă. Uneori aştepta în hol şi vedea astfel dacă Rowan făcea acel gest. Era extrem de semnificativ.

Şi Michael remarca asta întotdeauna. Rowan purta cămăşi de noapte şi neglijeuri, în funcţie de vremea de afară. Mătuşa Bea îi tot cumpăra altele şi altele, iar Michael i le spăla şi le întindea pe pat, la îndemâna ei, pentru că Rowan nu purta hainele noi decât după ce fuseseră spălate, sau cel puţin aşa îşi aducea el aminte.

Nu, aici nu era vorba despre stupor catatonic, îşi dăduse seama Mona. Iar doctorii îi confirmaseră părerea, cu toate că nu se dovedeau în stare să spună ce anume nu era în ordine în privinţa lui Rowan. La un moment dat, unul dintre ei, un idiot, cum îl numise Michael, îi înfipsese în mână un bold şi ea se grăbise să şi-o retragă, acoperindu-şi-o apoi cu cealaltă. Iar Michael fusese cuprins de furie. Însă ea nici nu se uitase la individ, nici nu scosese vreo vorba.

— Aş vrea să fi fost de faţă, zisese Mona.

Dar ştia, desigur, că el spunea adevărul. Lasă-i pe doctori să facă speculaţii şi să înfigă ace în oameni. Poate că, după ce se întorceau la spital, le înfigeau într-o păpuşă reprezentând-o pe Rowan: acupunctură voodoo. Mona n-ar fi fost surprinsă.

Ce *simţea* Rowan? Ce anume îşi aducea aminte? Nimeni nu mai era sigur. Spusele lui Michael reprezentau singura dovadă că ieşise din comă fiind pe deplin conştientă, că apoi stătuse de vorbă cu el ore întregi, că ştia tot ce se întâmplase, că în timpul comei auzise şi înţelese totul. În ziua trezirii ei apăruse ceva cumplit, *încă unul.* Şi cei doi erau îngropaţi sub stejar, împreună.

— N-ar fi trebuit s-o las să o facă, îi spusese Michael Monei de o sută de ori. Mirosul care ieşea din groapa aia, vederea rămăşiţelor... Ar fi trebuit să mă ocup eu de toate.

„Şi cum arăta cealaltă creatură? Şi cine o cărase până jos? Vreau să ştiu tot ce ţi-a spus Rowan...” Mona îi pusese de mult prea multe ori aceste întrebări.

— I-am spălat noroiul de pe mâini, le povestise Michael lui Aaron şi Monei. Se uita întruna la el. Presupun că, fiind medic, nu-i place să aibă mâinile murdare. Gândiţi-vă la asta, la cât de des se spală pe mâini un chirurg. M-a întrebat cum mă simţeam, voia să... Şi aici se împotmolise, în ambele rânduri când le istorisise povestea. Voia să-mi ia pulsul. Era îngrijorată din pricina *mea.*

„Doamne, cât îmi doresc să fi văzut creatura, să fi văzut ce-au îngropat! Cât îmi doresc ca Rowan să fi vorbit cu mine!”

Asta era cel mai ciudat lucru: să fie bogata, să fie moştenitoarea desemnată la treisprezece ani, să aibă şofer şi maşină (în traducere liberă: limuzină cât toate zilele, de un negru strălucitor, cu CD-player, casetofon, televizor color şi o mulţime de loc pentru îngheţata şi cola dietetica) şi bani în poşetă tot timpul, adică bancnote de douăzeci de dolari, niciodată mai puţin, şi mormane de haine noi, şi oameni care reparau vechea casă de la intersecţia St. Charles Avenue cu Amelia Street, prinzând-o din zbor ca să-i arate mostre de „mătase naturală” sau de „deco-raţiuni interioare”.

Şi să vrea *asta,* să vrea să ştie, să vrea să fie părtaşă, să vrea să afle secretele acelei femei şi ale acelui bărbat, ale acelei case care avea să-i aparţină într-o bună zi. Sub copac e o fantomă moartă. Sub ploile de primăvară zace o legendă. Şi, alături de ea, *încă una.* Era ca şi cum ar fi întors spatele scânteierii strălucitoare şi de necontestat a aurului ca să scoată bijuterii false, de o inestimabilă putere, dintr-o tainiţă strâmta. Ah, asta era magie. Nici măcar moartea propriei mame nu o buimăcise pe Mona atât de mult.

Mona vorbea cu Rowan. Foarte mult.

Intra pe domeniu folosindu-şi cheia personală, ea, moştenitoarea şi aşa şi pe dincolo. Pentru că Michael i-o îngăduise. Michael, care nu o mai privea cu pofta, o adoptase, efectiv.

Se îndrepta către grădina din spate, traversa peluza ocolind mormântul, dacă îşi aducea aminte - dar uneori nu o făcea - apoi se aşeza la masa din răchită şi spunea:

— Bună dimineaţa, Rowan!

Pe urmă vorbea şi iar vorbea.

Îi povestea lui Rowan tot ce se putea povesti despre Centrul Medical Mayfair, că aleseseră locul, că sfârşiseră

prin a cădea de acord asupra grandiosului sistem geotermal de încălzire şi de răcire, că se lucra la planurile clădirii.

— Visul tău capătă contur, îi spuse. Familia Mayfair cunoaşte oraşul ăsta mai bine ca oricine altcineva. N-avem nevoie de studii de fezabilitate şi de alte lucruri de genul ăsta. O să facem spitalul, aşa cum ţi l-ai dorit.

Nici o reacţie din partea lui Rowan. Nu-i mai păsa oare nici măcar de imensul complex medical care urma să revoluţioneze relaţiile dintre pacienţi şi rudele lor venite în vizita, un spital unde până şi bolnavii neidentificaţi urmau să fie îngrijiţi de echipe de infirmieri?

— Ţi-am găsit însemnările, zise Mona. Vreau să spun că nu erau sub cheie. Nu păreau a fi secrete.

Nici un răspuns. Crengile negre, imense, ale stejarului se legănară uşor. Frunzele de culoarea bananei foşniră, atingând zidul de cărămidă.

— Am stat eu însămi în faţa spitalului Touro, întrebând lumea ce ar vrea să găsească într-un spital ideal, ştii, am stat de vorbă cu oamenii ore întregi.

Nimic.

— Mătuşa mea, Evelyn, e internată la Touro, continuă Mona cu voce scăzută. A avut un atac. Ar trebui s-o aducă acasă, dar nu cred că ea îşi da seama de diferenţă.

Mona avea să înceapă să plângă dacă vorbea prea mult despre Bătrâna Evelyn. Avea să plângă dacă vorbea despre Yuri. Nu o făcu. Nu spuse că se împliniseră deja trei săptămâni de când Yuri nu-i mai scrisese şi n-o mai sunase. Nu spuse că ea, Mona, era îndrăgostita, că se îndrăgostise de bărbatul misterios, smead, încântător, cu manierele unui englez, care avea mai mult decât dublul vârstei ei.

Cu câteva zile în urmă, îi explicase totul lui Rowan: îi spusese cum venise Yuri de la Londra ca să-l ajute pe Aaron Lightner. Îi explicase că Yuri era ţigan şi că înţelegea lucruri pe care le înţelegea şi ea. Îi descrisese până şi întâlnirea pe care o avuseseră în dormitorul ei în noaptea dinaintea plecării lui Yuri.

— Sunt îngrijorată pentru el tot timpul, spusese Mona. Rowan nu-i aruncase nici măcar o privire.

Ce i-ar mai fi putut spune acum? Că, în noaptea care trecuse, Yuri îi apăruse într-un vis cumplit, pe care nu reuşea să şi-l amintească?

— Bineînţeles că el e un adult, zise. Adică are peste treizeci de ani şi tot restul, şi ştie cum să-şi poarte de grijă, dar gândul că cineva din organizaţia Talamasca i-ar putea face rău...

„Oh, încetează!”

Poate că făcea o greşeală. Era prea simplu să reverşi tot acel potop de cuvinte asupra cuiva care nu putea sau nu voia să răspundă.

Dar Mona ar fi putut jura că desluşea ceva vag, ceva ce sugera că Rowan era conştienta de prezenţa ei. Poate simplul fapt că nu părea nici plictisită, nici desprinsa de realitate.

Mona nu avea senzaţia că ar fi fost nemulţumită.

Îşi plimbă privirea pe chipul lui Rowan. Avea o expresie foarte serioasă. Trebuia să existe o conştiinţă acolo, înăuntru, era imposibil să nu fie. De ce nu, doar arăta de douăzeci de milioane de ori mai bine decât arătase atunci când fusese în comă. Şi, uite, îşi încheiase neglijeul. Michael jura că nu făcea el asta. Se încheiase la trei nasturi. Cu o zi înainte, nu fusese decât unul singur.

Dar Mona ştia că disperarea putea să umple o minte într-o asemenea măsură, încât a încerca să-i citeşti gândurile era totuna cu a încerca să desluşeşti literele printr-o perdea groasă de fum. Oare Rowan căzuse pradă disperării?

În ultimul weekend apăruse Mary Jane Mayfair, ţărăncuţa nebuna de la Fontevrault. Pribeagă, aventurieră, clarvăzătoare şi binevoitoare, dacă te luai după spusele ei, şi pe jumătate matroană bătrână, pe jumătate fetişcana amatoare de distracţii, la matura şi înaintata vârstă de nouăsprezece ani şi jumătate.

O vrăjitoare înfricoşătoare şi puternică, după cum se descria ea însăşi.

— Rowan e perfect sănătoasă, afirmase solemn Mary Jane, după ce o privise şi holbându-se, şi cu ochii închişi pe jumătate, apoi îşi împinsese pălăria de cowboy pe spate până ce ajunsese să i se sprijine de ceafă. Da, sus inimile! Cucoana trage de timp, dar ştie tot ce se petrece.

— Cine e nebuna asta? întrebase Mona, cu toate că, de fapt, simţea o milă fără de margini pentru copila aceea cu şase ani mai vârstnică decât ea, diferenţă care nu avea nici o importanţă.

Era o sălbăticiune nobilă, gătită cu o fustă de dril de la Wal-Mart care nu-i trecea de jumătatea coapselor şi cu o bluză albă ieftină, mult prea strânsă peste sânii ei obraznici, ba chiar având lipsa un nasture de importanţă crucială. Extrem de săraca şi camuflându-şi frumos sărăcia.

Bineînţeles că Mona ştia foarte bine cine era Mary Jane Mayfair. Trăia, efectiv, în ruinele plantaţiei de la Fontevrault, în ţinutul Bayou. Pe pământul legendar al braconierilor, care ucideau bâtlanii cu gât alb numai pentru carnea lor şi vânau aligatori în stare să răstoarne o barcă şi să-ţi mănânce copilul, pe tărâmul nebunilor din familia Mayfair, care nu ajunseseră niciodată în New Orleans, nu apucaseră nicicând să calce pe treptele de lemn ale faimosului avanpost al plantaţiei Fontevrault, cunoscut sub numele de casa de la intersecţia dintre St. Charles Avenue cu Amelia Street.

De altfel, Mona murea de nerăbdare să vadă locul acela, Fontevrault, care continua să fie în picioare, cu şase coloane intacte şi şase năruite, deşi apa care inunda parterul avea o înălţime de un metru. Al doilea lucru pe care şi-l dorea nespus era să dea ochii cu legendara Mary Jane, verişoara abia întoarsă de „departe”, care îşi lega piroga de pilastrul din centrul scării în spirală şi vâslea, traversând o baltă de mâl înşelător, ca să-şi ia camioneta atunci când pleca în oraş, după alimente.

Toată lumea vorbea despre Mary Jane Mayfair. Şi, pentru că Mona avea treisprezece ani şi era atât moştenitoarea, cât şi singura persoană legată de moştenire capabilă să vorbească şi să fie conştienta de prezenţa altora, toţi o credeau deosebit de interesata să discute despre o verişoară adolescenta câtuşi de puţin sofisticată, „strălucitoare”, cu calităţi de „medium” şi care umbla de colo-colo, pe cont propriu, aşa cum o făcea ea însăşi.

Nouăsprezece ani şi jumătate. Înainte de a da cu ochii de acea făptură scăpărătoare, nu fusese de părere că cineva de o asemenea vârstă era cu adevărat adolescent.

Mary Jane era cea mai interesantă descoperire, începând din momentul în care începuseră să adune pe toată lumea pentru analizele genetice ale întregii familii Mayfair. Era menit să se întâmple, să dea peste un atavism de soiul lui Mary Jane. Mona se întreba ce altceva avea să se mai târască afară din smârcuri în viitorul apropiat.

Dar imaginaţi-vă o casa având grandoarea stilului Greek Revival, aflată pe o plantaţie inundată, scufundându-se treptat în lintiţă, cu bucăţi mari de tencuială căzând, „cu un clipocit”, în apele tulburi. Imaginaţi-vă peştii înotând printre stâlpii balustradei scării principale.

— Dacă se prăbuşeşte casa peste ea? întrebase Bea. Casa e *în* apă. Nu poate rămâne acolo. Fata asta trebuie adusă aici, în New Orleans.

— E în mlaştină, Bea, spusese Celia. În mlaştină, nu uita. Nu e vorba de vreun lac sau de Gulf Stream, curentul oceanic. În plus, dacă fata nu consideră că trebuie să plece de-acolo şi s-o aducă pe bătrână într-un loc sigur...

Bătrâna.

În ultimul weekend, când Mary Jane intrase în curtea din spate şi se amestecase în micul grup de oameni aşezaţi în jurul tăcutei Rowan de parcă ar fi fost la picnic, Mona avea toate acestea, proaspete, în memorie.

— Ştiu totu' despre voi, declarase Mary Jane.

Vorbele ei i se adresau şi lui Michael, care stătea în picioare, lângă scaunul lui Rowan, ca şi cum ar fi pozat pentru un tablou elegant de familie. Şi cum o mai fixase el cu privirea!

— Am venit aici de câteva ori şi m-am uitat la voi, spusese Mary Jane. Da, chiar aşa. Am venit în ziua nunţii. Ştii, atunci când te-ai însurat cu ea? Arătă cu degetul către Michael, apoi către Rowan. Am stat colo, de partea ailaltă a străzii, şi m-am uitat la petrecerea voastră?

Vocea ei urca mereu la sfârşitul frazelor, cu toate că nu erau întrebări, dând impresia că aştepta întotdeauna o înclinare a capului sau un cuvânt de încuviinţare.

— Ar fi trebuit să intri, zisese Michael, cu blândeţe, agăţându-se de fiecare dintre silabele pe care ea le arunca în trombă.

Necazul cu Michael era slăbiciunea lui pentru frumuseţile pubere. Aventura lui cu Mona nu fusese o ciudăţenie a naturii sau efectul unei vrăji năstruşnice. Iar Mary Jane Mayfair era o femeiuşcă după care-ţi lăsa gura apă, aşa cum Mona nu mai văzuse niciodată alta. Cu toate că îşi ţinea părul de un blond strălucitor strâns în cosiţe adunate în creştet şi că purta nişte pantofi urâţi, din piele albă, naturală, cu catarame, ca un copil. Pielea ei de culoare închisă, cu o tentă măslinie şi probabil bronzată, te ducea cu gândul la versiunea omenească a unui cal şarg cu coama albă.

— Care a fost rezultatul testelor? o întrebase Mona, De-asta ai venit aici, nu-i aşa? Ţi-au făcut analize?

— Nu ştiu, răspunsese geniul, atotputernica vrăjitoare din smârcuri. Ăia de-acolo sunt cu capu-n traistă într-un asemenea hal, încât te-ntrebi dacă-s în stare să facă ceva ca lumea. Întâi mi-au spus Florence Mayfair şi apoi Ducky Mayfair şi, în cele din urmă, le-am zis: „Uite care-i treaba, io îs Mary Jane Mayfair, ia uitaţi-vă acolo, chiar acolo, în formulam' ăla de-l aveţi chiar în faţă”.

— Ei, asta nu-i tocmai bine, murmurase Celia.

— Dar ei au zis că eram perfect în formă şi că să mă duc acasă, fiindcă o să-mi spună ei dacă e ceva în neregulă cu mine. Uite, îmi închipui că oi fi având gene de vrăjitoare să mai dau şi la alţii, mă aştept să bat toate recordurile, înţelegeţi? Şi, Doamne, n-am mai văzut niciodată atâţia Mayfair câţi erau în clădirea aia!

— Clădirea e proprietatea noastră, spusese Mona.

— Şi pe toţi am reuşit să-i recunosc la prima vedere, pe fiecare dintre ei. N-am făcut nici măcar o singură greşeală. Acolo era un singur păgân, un paria, înţelegeţi, ba nu, era o corcitură, asta era, aţi băgat vreodată de seama care-s toate tipurile de Mayfair? Vreau să zic că există o grămadă fără bărbie, cu nasuri drăguţe, uşor lăsate în jos, chiar în zona asta, şi cu ochii oblici, înclinaţi spre exterior. Şi mai sunt unii care seamănă cu tine, i se adresă lui Michael, da, arăta exact ca tine, irlandezi veritabili, cu sprâncene stufoase, păr ondulat şi ochi de irlandez, mari şi stranii.

— Dar, draga mea, protestase zadarnic Michael, eu nu sunt un Mayfair.

— ... şi cei cu părul roşu, ca al ei, numai că ea e aproape cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Tu trebuie să fii Mona. Ai luciul şi strălucirea cuiva care tocmai a dat peste mai multe tone de bani.

— Mary Jane, scumpa mea, făcuse Celia, neizbutind să continue nici cu un sfat inteligent nici cu o scurta întrebare lipsită de sens.

— Ei, cum te simţi când eşti atât de bogată? se interesase Mary Jane, cu ochii ei mari fremătând, pironiţi asupra Monei. Vreau să spun, ce simţi aici, în adânc? Îşi lovise bluziţa ieftină, desfăcută la piept, cu pumnul strâns, privind din nou în sus, cu ochii mijiţi, şi se aplecase în faţă, astfel încât adâncitura dintre sânii ei era perfect vizibilă, chiar şi pentru cineva atât de scund ca Mona. Nu contează, ştiu că n-ar trebui să pun astfel de întrebări. Am venit încoace ca s-o văd pe ea, înţelegeţi, pentru că Paige şi Beatrice mi-au spus să vin.

— De ce-au făcut asta? întrebase Mona.

— Taci din gură, dragă, zisese Beatrice. Mary Jane e o adevărată Mayfair. Draga Mary Jane, trebuie s-o aduci pe bunica ta imediat încoace. Vorbesc serios, fetiţo! Dorim să veniţi. Avem o întreaga listă de adrese, atât temporare, cât şi definitive.

— Ştiu ce vrea să zică, spusese Celia.

Stătea lângă Rowan, fiind singura care-şi făcea destul curaj pentru a-i şterge din când în când faţa cu o batistă albă.

— Când se referă la acei Mayfair fără bărbie, vorbeşte despre Polly. Polly are un implant. Nu s-a născut cu bărbia aia.

— Ei bine, dacă are un implant, declarase Beatrice, atunci bărbia ei e vizibilă, nu-i aşa?

— Da, dar are ochii oblici şi nasul nu e drept, zisese Mary Jane.

— Exact, întărise Celia.

— Vă temeţi de genele suplimentare? Mary Jane îşi arun-case glasul ca pe un lasou, captând atenţia tuturor. Ţie, Mona, ţi-e frică?

— Nu ştiu, răspunsese ea, deşi, de fapt, nu se temea câtuşi de puţin.

— Bineînţeles, nu există nici o posibilitate, oricât de îndepărtată, de a se întâmpla ceva! afirmase Bea. Genele. E o chestiune pur teoretică, desigur. Chiar trebuie să discutam despre asta?

Se uitase cu subînţeles către Rowan. Rowan privea fix zidul, ca întotdeauna, poate holbându-se la cărămizile strălucind în soare, cine ar fi putut şti? Mary Jane se avântase mai departe.

— Nu cred că acestei familii o să i se mai întâmple vreodată ceva atât de delirant. Cred că asemenea vrăjitorii ţin de trecut şi că un alt eon de vrăji noi...

— Scumpo, de fapt, noi nu luam prea în serios toată povestea asta cu vrăjitoria, spusese Bea.

— Cunoşti istoria familiei? o întrebase Celia, cu gravitate.

— Dacă o cunosc? Ştiu lucruri de care voi habar n-aveţi! Ştiu lucruri pe care mi le-a povestit Buni a mea, iar ea le-a aflat de la bătrânul Tobias, ştiu lucruri care zac, neclintite, înscrise pe pereţii acestei case. Când eram copil, am stat pe genunchii Bătrânei Evelyn. Ea mi-a povestit o grămada de lucruri pe care le ţin minte. Într-o singură după-amiază, doar de atât a fost nevoie.

— Dar dosarul despre familia noastră, dosarul făcut de organizaţia Talamasca... insistase Celia. Ţi l-au dat când ai fost la clinică?

— O, da, Paige şi Bea mi-au adus hârtiile alea, răspunsese Mary Jane. Uitaţi-vă aici. Le arătase leucoplastul de pe braţ, identic cu cel de pe genunchi. Aici m-au înţepat. Mi-au luat sânge cât pentru un sacrificiu către diavol. Înţeleg cum stau lucrurile. Unii dintre noi au setul complet de gene suplimentare, împreunezi două rude apropiate care au două doze de spirală dublă şi gata, iese un Taltos. Poate! Poate! La urma urmelor, gândiţi-vă câţi veri s-au căsătorit şi s-au tot căsătorit între ei, şi nu s-a întâmplat niciodată, nu-i aşa, până când... Uite ce e, n-ar trebui să vorbim despre asta în faţa ei, ai dreptate.

Michael îi adresase un zâmbet firav, recunoscător.

Mary Jane îşi mijise ochii, uitându-se din nou la Rowan. Apoi făcuse un balonaş din guma ei de mestecat, îl supsese, aducându-l între dinţi, şi îl pocnise.

Mona râsese.

— Îmi place şmecheria, spusese. Mie nu mi-a reuşit niciodată.

— Oh, păi asta ar putea fi o binecuvântare, zisese Bea.

— Dar ai citit dosarul, insistase Celia. E foarte important să ştii totul.

— Oh, da, am citit fiecare cuvinţel, mărturisise Mary Jane, chiar şi pe cele pe care a trebuit să le caut în dicţionar. Se plesnise peste coapsa zveltă, bronzată, şi izbucnise într-un râs strident. Toţi spuneţi că vreţi să-mi daţi tot felul de

lucruri. Ajutaţi-mă să-mi termin studiile, asta-i aproape singura chestie care mi-ar fi într-adevăr de folos. Înţelegeţi, cel mai cumplit lucru care mi s-a întâmplat vreodată a fost când mama m-a retras de la şcoală. Sigur că atunci n-aveam chef să merg acolo. Mă distram mult mai bine la biblioteca publică, dar...

— Cred că ai dreptate în privinţa genelor suplimentare, spusese Mona.

Avea dreptate şi în privinţa mersului la şcoală.

Mulţi, foarte mulţi membri ai familiei aveau cromozomii suplimentari care puteau crea monştri, dar, până în vremurile acelea cumplite, în clanul lor nu se născuse nici unul, indiferent cine cu cine se împerechease.

Şi ce era cu stafia sub forma căreia se arătase acel monstru pentru atât de multă vreme, cu fantoma care înnebunea femeile tinere, făcându-le să ţină casa din First Street sub un nor de spini şi de întristare? Era ceva romantic în privinţa trupurilor stranii care zăceau chiar acolo, sub stejar, chiar sub iarba pe care stătea Mary Jane, în fusta ei scurtă de dril, cu leucoplastul de culoarea pielii pe genunchiul mic, cu mâinile pe şoldurile obraznice şi cu pantofii ei din piele albă, veritabilă, cu catarame, scâlciaţi şi mânjiţi cu noroi proaspăt, având şosetele scurte, murdare, pe jumătate intrate sub călcâi.

Poate că vrăjitoarele din Bayou nu sunt decât nişte neroade oarecare, cugetase Mona. Pot să stea pe mormântul unor monştri fără să aibă habar. Bineînţeles că nici celelalte vrăjitoare din familie nu ştiau nimic. Ştia doar femeia care nu voia să vorbească, şi mai ştia Michael, grămada de muşchi de celt şi farmec care stătea alături de ea, în picioare.

— Noi două suntem verişoare de gradul al doilea, îi spusese Mary Jane Monei, reînnodând legătura dintre ele. Nu-i aşa că asta-i o chestie? Tu nici măcar nu te născuseşi când am venit în vizită la bunica Evelyn şi am mâncat din îngheţata ei făcută în casă.

— Nu-mi amintesc ca bunica Evelyn să fi făcut vreodată îngheţată.

— Scumpo, făcea a mai bună îngheţată din câte am gustat în viaţa mea. Mama m-a adus la New Orleans pentru...

— Cred că n-ai nimerit la cine trebuia, spusese Mona. Poate că fata asta era o impostoare. Poate că nici măcar nu era o Mayfair. Nu, nici vorbă de norocul ăsta. Iar ochii ei aveau ceva care îi amintea Monei de Bătrâna Evelyn.

— Ba nu, am nimerit chiar la cine trebuia, insistase Mary Jane. Dar n-am venit la ea pentru îngheţată. Lasă-mă să-ţi vad mâinile. Mâinile tale sunt normale.

— Şi ce dacă?

— Mona, poartă-te frumos, draga mea, zisese Beatrice. Verişoara ta e genul care spune lucrurilor pe nume.

— Uite, vezi mâinile astea? întrebase Mary Jane. Când eram mică, aveam al şaselea deget, la ambele mâini? Nu era un deget adevărat? Înţelegi? Vreau să spun că era micuţ. Şi de-aia m-a adus mama s-o vad pe Bătrâna Evelyn, pentru că ea însăşi avea un astfel de deget.

— Crezi că nu ştiu asta? făcuse Mona. Am crescut lângă Bătrâna Evelyn.

— Ştiu. Ştiu totul despre tine. Calmează-te, draga mea! Nu vreau să fiu mojică, dar sunt o Mayfair, aşa ca tine, şi pot să-mi compar oricând genele cu ale tale.

— Cine ţi-a povestit despre mine? întrebase Mona.

— Mona... intervenise Michael, cu blândeţe.

— Cum se face că nu ne-am întâlnit niciodată până acum? spusese Mona. Sunt o Fontevrault Mayfair. Verişoara ta de-a doua, aşa cum spuneai. Şi cum se face că vorbeşti de parc-ai fi din Mississippi, când spui c-ai locuit tot timpul în California?

— Oh, ascultă, există o poveste în legătură cu asta, zisese Mary Jane. Mi-am petrecut ceva timp în Mississippi, crede-mă, şi nimic nu putea fi mai rău decât ferma

Parchman. Puştoaica era imposibil de scos din sărite. Se mulţumise să ridice din umeri. Aveţi ceai cu gheaţa?

— Sigur că da, scumpo, îmi pare atât de rău!

Beatrice plecase să-l aducă. Celia clătinase din cap, ruşinată. Până şi Mona se simţise indolentă, iar Michael se grăbise să-şi ceară scuze.

— Nu, îmi iau singură, spuneţi-mi doar unde este, strigase Mary Jane.

Dar Bea dispăruse deja, ceea ce era destul de convenabil. Mary Jane îşi spărsese din nou guma de mestecat şi repetase gestul, dezlănţuind o adevărată serie de mici pocnituri.

— Grozav! zisese Mona.

— Cum spuneam, există o poveste despre toate astea. Ţi-aş putea spune nişte lucruri cumplite despre perioada pe care am petrecut-o în Florida. Da, am fost şi acolo, şi-am stat o vreme şi în Alabama. Într-un fel, a trebuit să mă zbat ca să mă-ntorc aici.

— Nu mai spune, făcuse Mona.

— Mona, nu fi sarcastica!

— Te-am mai văzut şi înainte, spusese Mary Jane, continuând să vorbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Îmi aduc aminte când tu şi Gifford Mayfair aţi venit în L.A., în drum spre Hawaii. Aia a fost prima dată când am pus piciorul într-un aeroport. Tu dormeai chiar lângă masă, întinsa pe două scaune, învelită cu haina lui Gifford Mayfair, iar ea ne-a cumpărat cea mai grozavă mâncare???

„Nu te-apuca să mi-o descrii..., gândise Mona. Dar avea câteva amintiri tulburi despre călătoria aceea, îşi amintea că se trezise cu gâtul sucit pe aeroportul din Los Angeles, cunoscut sub numele şic de LAX, şi că Gifford îi spusese Aliciei că trebuiau s-o aducă pe „Mary Jane” înapoi, acasă, într-o bună zi.

Numai că nu-şi amintea să fi fost de faţă vreo altă fetiţă. Deci asta era Mary Jane. Şi acum se întorsese. Probabil că Gifford făcea miracole în rai.

Bea reapăruse, cu ceaiul cu gheaţă.

— Poftim, scumpo, cu multă lămâie şi cu zahăr, cum îţi place ţie, nu-i aşa? Da, draga mea.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut la nunta lui Michael cu Rowan, spusese Mona.

— Asta pen' că n-am intrat, răspunsese Mary Jane, care luase ceaiul cu gheaţa imediat ce Bea intrase în raza ei de acţiune şi îl băuse pe jumătate, sorbind zgomotos şi ştergându-şi bărbia cu dosul palmei.

Lacul de pe unghii i se ciobise, dar ce nuanţă superba, purpurie precum bougainvillea!

— Ţi-am spus să vii, zisese Bea. Te-am sunat. Ţi-am lăsat mesaje la magazin, de trei ori.

— Ştiu, tanti Beatrice, şi nimeni n-ar putea spune că n-ai făcut tot ce-ţi stătea în puteri ca să ne aduci la nunta aia. Dar, tanti Beatrice, nu aveam pantofi! Nu aveam rochie? Nu aveam pălărie? Vezi pantofii ăştia? I-am găsit. E pentru prima dată, în ultimii zece ani, când nu umblu în tenişi. În afară de asta, puteam să văd totul foarte bine de vizavi. Şi auzeam muzica. Aţi avut o muzica foarte frumoasă la nunta voastră, Michael Curry! Eşti sigur că nu eşti un Mayfair? După cum arăţi, mi se pare că faci parte din familie; aş putea găsi, să zicem, vreo şapte aspecte diferite care te fac să pari un Mayfair.

— Mulţumesc, iubito! Nu sunt un Mayfair.

— O, ba eşti, în inima ta, spusese Celia.

— Pai, sigur că da, răspunsese Michael, fără să-şi ia ochii de la Mary Jane, indiferent cine i-ar fi vorbit.

„Şi ce văd bărbaţii când privesc atâţia nuri adunaţi laolaltă?”

— Ştiţi că atunci când eram mici, continuase Mary Jane, nu aveam de nici unele acolo, nimic în afară de o lampa cu ulei şi de un răcitor cu ceva gheaţa înăuntru, plus o grămada de plase de ţânţari care atârnau pe verandă, iar Buni aprindea lampa în fiecare seară şi...

— N-aveaţi lumină electrică? întrebase Michael. Când se întâmpla asta? Cât timp ar putea să fi trecut de atunci?

— Michael, tu n-ai fost niciodată în ţinutul Bayou, spusese Celia.

Iar Bea dăduse din cap cu subînţeles.

— Michael Curry, noi stăteam acolo ilegal, asta era, zisese Mary Jane. Pur şi simplu, ne ascundeam la Fontevrault. Tanti Beatrice poate să-ţi povestească. Şeriful venea din când în când să ne dea afară . Ne făcea pachet şi ne ducea în Napoleonville, iar pe urmă noi ne reîntorceam, şi el ne lăsa în plata Domnului, şi aveam parte de linişte o vreme, până când trecea pe-acolo, cu barca, vreun tip pe care-l dădea corectitudinea afară din casă, vreun paznic de vânătoare, cineva de genul asta, care ne reclama Aveam albine, înţelegeţi, pe verandă, pentru miere? Puteam pescui chiar de pe treptele din spate? Aveam pomi fructiferi pe tot terenul din jur, înainte ca glicina să-i sugrume, ca un şarpe boa imens, înţelegeţi, şi mure? Ei, puteam să culeg de toate, chiar acolo, la răscrucea drumurilor. Aveam de toate. Pe lângă asta, acum *am* curent electric. L-am tras chiar eu, de pe autostrada, cum am tras şi cablul TV.

— Chiar ai făcut-o? întrebase Mona.

— Scumpo, e ilegal, spusese Bea.

— Sigur că am făcut-o! Pentru mine, viaţa mea e mult prea interesantă ca să mint vreodată în privinţa ei. În plus, am mai mult curaj decât imaginaţie, aşa a fost întotdeauna. Băuse restul de ceai dintr-o altă înghiţitura zgomotoasă, vărsând o mare parte din el. Doamne, ce bun e! E atât de dulce! E cu îndulcitor artificial, nu-i aşa?

— Mă tem că da, răspunsese Bea, holbându-se la ea cu o consternare amestecată cu jenă.

Şi când se gândea că ea spusese „zahăr”. Şi nu-i plăceau oamenii care mâncau şi beau cu neglijenţă.

— Uite, gândiţi-vă la asta, spusese Mary Jane, trecându-şi dosul mâinii peste buze şi ştergându-şi-l apoi de fusta din dril. Acum am dat de gustul a ceva care e de cincizeci de

ori mai dulce decât orice a pus pe limbă cineva de pe pământul ăsta până în momentul de faţă. De-aia am cumpărat acţiuni, am investit în producţia de îndulcitor artificial.

— Ce-ai cumpărat? întrebase Mona.

— O, da! Am agentul meu personal de bursă, scumpo, cu comision redus, dar e unul dintre cei mai buni, pentru că, oricum, eu fac alegerile, de cele mai multe ori. E în Baton Rouge. Am investit douăzeci şi cinci de mii de dolari la bursă. Şi, când o să mă-mbogăţesc, o să asanez şi o să reconstruiesc Fontevrault. O să recuperez totul, fiecare cui şi fiecare scândură! Aveţi răbdare şi-o să vedeţi. Vă uitaţi la o viitoare membră a topului Celor mai Bogaţi Cinci Sute.

„Poate că zevzeaca asta n-are un cap chiar atât de sec”, se gândise Mona.

— Cum ai făcut rost de douăzeci şi cinci de mii de dolari?

— Ai fi putut să mori când te-ai jucat cu electricitatea, declarase Celia.

— Am câştigat fiecare bănuţ în drum spre casă şi asta mi-a luat un an, dar să nu mă-ntrebi cum am făcut-o. Au fost vreo două chestii care m-au ajutat, chiar au fost. Ei, asta e o adevărată poveste, zău aşa.

— Puteai să fii electrocutată, spunea Celia. Când ai legat firele tale.

— Dragă, nu eşti în boxa martorilor, spusese Bea, enervată.

— Uite ce e, Mary Jane, zisese Michael, dac-o să mai ai nevoie de altceva de genul asta, o să vin eu acolo să cuplez firele pentru tine. Vorbesc serios. Nu trebuie decât să mă anunţi, şi-o să fiu acolo.

„Douăzeci şi cinci de mii de dolari?”

Privirea Monei alunecase înspre Rowan. O văzuse încruntându-se uşor către flori, de parcă acestea i-ar fi vorbit într-un limbaj tăcut şi tainic.

Pe urmă Mary Jane descrisese, într-un stil pitoresc, chipa-roşii golaşi care se înălţau din mlaştină, modul de a

identifica firele electrice pe care le puteai atinge şi pe cele care nu trebuiau atinse, precum şi mânuşile de lucru şi cizmele pe care le şterpelise. Poate că fata asta era un soi de geniu.

— Ce alte acţiuni mai ai? o întrebase Mona.

— Ce-ţi pasă, la vârsta ta, de acţiunile de bursă? se mirase Mary Jane cu o ignoranţă crasa.

— Cerule, Mary Jane! exclamase Mona, străduindu-se să o imite pe Beatrice atât de mult cât era în stare. Bursa a fost din-totdeauna una dintre marile mele obsesii. Pentru mine, afacerile sunt o artă. Toată lumea ştie asta. Am de gând ca, într-o bună zi, să mă ocup de propriul fond mutual. Presupun că termenul asta, fond mutual, îţi e cunoscut.

— Pai, sigur că da, răspunsese Mary Jane, râzând de ea însăşi într-un stil pe deplin agreabil şi împăciuitor.

— În ultimele câteva săptămâni, mi-am conceput deja, în întregime, portofoliul personal, spusese Mona, după care se întrerupsese, simţindu-se ca o fraiera fiindcă se lăsase ispitită astfel de cineva care probabil că nici n-o asculta. Să fii luată în râs de firma Mayfair & Mayfair era una - şi nu avea să se mai întâmple de prea multe ori -, dar era cu totul altceva dacă o făcea fata aia.

Dar fata aia se uita într-adevăr la ea şi încetase s-o mai folosească drept placă de rezonanţa în timp ce-i arunca scurte priviri furişe printre propriile cuvinte pripite.

— Adevărat? făcuse Mary Jane. Păi, dă-mi voie să te-ntreb ceva. Ce părere ai despre Shopper's Channel, canalul de televiziune? Eu cred c-o să aibă un succes nebun? Înţelegi? Am băgat zece mii în Shopper's Channel. Şi ştii ce s-a-ntâmplat?

— Valoarea acţiunilor aproape că s-a dublat în ultimele patru luni, spusese Mona.

— Ai nimerit-o, e adevărat, cum de-ai ştiut asta? Ei bine, eşti o puştoaica ciudată, nu-i aşa? Şi eu credeam că eşti una dintre fetele alea din centru, cu funda aia în păr, înţelegi, aia pe care o porţi mereu, şi că înveţi la Sacred

Heart, înţelegi? Şi mi-am închipuit că nici măcar n-o să stai de vorbă cu mine.

În clipa aceea, Mona simţise, în adâncul sufletului, un mic puseu de durere, durere şi milă pentru fata aia, pentru oricine se simţea atât de izgonit, de umilit. Mona nu suferise niciodată, în toată viaţa ei, de lipsă de încredere în sine. Iar fata asta era interesanta, punând totul cap la cap pe cont propriu, cu mult mai puţine fasoane decât o făcuse Mona vreodată.

— Gata, vă rog, dragele mele, să nu începem să vorbim ca pe Wall Street, spusese Beatrice. Mary Jane, ce face bunicuţa ta? Nu ne-ai spus nici o vorba despre asta. Şi e ora patru, trebuie să pleci curând dacă o să conduci până acasă...

— Oh, Buni e bine, mătuşa Beatrice, spusese Mary Jane, dar continuase să se uite la Mona. Acuma, ştiţi ce s-a întâmplat cu Buni după ce mama a venit să mă ia şi m-a dus la Los Angeles? Aveam şase ani atunci, înţelegeţi. Aţi auzit povestea?

— Mda, zisese Mona.

Toată lumea o ştia. Beatrice se simţea până şi în ziua de azi jenată din pricina asta. Celia se uitase la fată de parcă ar fi fost un ţânţar uriaş. Doar Michael părea să nu fie la curent.

Iată ce se întâmplase: bunica lui Mary Jane, Dolly Jean Mayfair, fusese dusă la casa parohială după ce fiica ei plecase cu Mary Jane, pe atunci în vârstă de şase ani. Cu un an în urmă, se crezuse că Dolly Jean murise şi că fusese îngropata în cavoul familiei. Iar la înmormântare se făcuse mare tevatură şi asta numai fiindcă cineva sunase la New Orleans şi toţi membrii clanului Mayfair se urcaseră în maşini şi veniseră la Napoleonville, bătându-se cu pumnii în piept de durere, chinuiţi de regrete pentru că o lăsaseră pe femeia aceea bătrână, pe sărmana Dolly Jean, să moară într-o casă parohiala. Cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu auziseră vreodată de ea.

Adevărul era ca nici unul dintre ei nu o cunoscuse pe Dolly Jean. Sau, cel puţin, nu o cunoscuseră ca femeie bătrână. Bineînţeles că Lauren şi Celia o văzuseră de multe ori, când nu erau decât nişte fetiţe.

Bătrâna Evelyn o cunoscuse, dar ea nu părăsea niciodată casa din Amelia Street ca să meargă cu maşina la o înmormântare la ţară, şi nimeni nu se gândise să-i ceară s-o facă.

Ei bine, cu un an în urmă, când Mary Jane ajunsese în oraş şi auzise povestea despre moartea şi înmormântarea bunicii ei, luase totul în zeflemea şi chiar îi râsese lui Bea în nas.

— Pe dracu', nu e moartă, spusese Mary Jane. Mi-a apărut în vis şi mi-a spus: „Mary Jane, vino să mă iei. Vreau să merg acasă”. Acum mă duc în Napoleonville şi vreau să-mi spuneţi unde e casa aia parohială.

Repetase întreaga poveste în prezenţa lui Michael, şi expresia uluită de pe chipul acestuia se transformase, fără voia lui, trădându-i amuzamentul.

— Cum se face că Dolly Jean nu ţi-a spus în vis şi unde era casa? întrebase Mona.

Beatrice îi aruncase o privire dezaprobatoare.

— Pai, fapt este că n-a făcut-o. Şi asta e tot o treabă bună. Am o întreagă teorie despre apariţii şi despre motivul pentru care, înţelegeţi, cei care ne apar sunt atât de zăpăciţi.

— Cu toţii avem, spusese Mona.

— Mona, las-o mai moale, zisese Michael.

„De parcă acum aş fi fiica lui”, cugetase Mona, cu indignare. Şi el încă nu-şi luase ochii de la Mary Jane. Dar îi vorbise cu afecţiune.

— Scumpo, şi ce s-a mai întâmplat? insistase Michael.

— Păi, o cucoană bătrână ca ea, reluase Mary Jane, nu ştie întotdeauna unde se află, chiar şi într-un vis, dar ştie de unde vine! Exact asta s-a întâmplat. Am intrat în căminul de bătrâni, şi acolo, în mijlocul camerei de recreere, sau cum i-or fi spunând, am dat deodată cu ochii de bunica mea, iar

ea s-a uitat în sus, la mine, fix la mine, şi, după toţi anii care trecuseră, a spus: „Unde ai fost, Mary Jane? Du-mă acasă, *chere,* am obosit aşteptând”.

Îngropaseră o altă persoană din căminul de bătrâni.

Adevărata bunicuţă Dolly Jean Mayfair era în viaţă, primind în fiecare lună un cec de la asigurările sociale, care purta numele altcuiva şi la care ea nu se uita niciodată. Avusese loc o anchetă de zile mari pentru a o dovedi, apoi bunicuţa Mayfair şi Mary Jane Mayfair se întorseseră să trăiască în ruinele casei de pe plantaţie şi o armată de rude le aprovizionase, ocupându-se de strictul necesar, iar Mary Jane se postase în faţa uşii, trăgând cu pistolul în sticle de băuturi răcoritoare şi spunând că avea să le fie bine, că îşi puteau purta de grijă. Avea nişte bani pe care-i câştigase pe drum şi era oarecum ticnită în ceea ce privea dorinţa de a rezolva totul în felul ei, aşa că nu e nevoie de ajutor, vă mulţumesc din suflet.

— Şi au lăsat-o pe bătrână să stea cu tine, în casa aia inundată? întrebase Michael, pe un ton nevinovat.

— Draga, după ce i-au făcut în căminul de bătrâni, unde au confundat-o cu o altă femeie şi i-au pus numele pe o placă de mormânt şi tot restul, ce dracu' puteau să-mi spună când a fost vorba să locuiască împreună cu mine? Şi varul Ryan? Varul Ryan de la Mayfair & Mayfair? Înţelegi? A venit acolo şi a întors oraşul ăla pe dos!

— Da, zisese Michael. Pun pariu c-a făcut-o.

— Totul a fost din vina ta, zisese Celia. Trebuia să fi păstrat legătura cu oamenii aia.

— Eşti sigură ca n-ai crescut în Mississippi sau poate chiar în Texas? întrebase Mona. Când vorbeşti, pare un amalgam de accente din tot Sudul.

— Ce-i un amalgam? Vezi, aici ai ta un avantaj. Eşti instruită. Eu am învăţat de una singură. Noi două am trăit în lumi cu totul diferite. Există cuvinte pe care nu îndrăznesc să le pronunţ şi nu sunt în stare să citesc simbolurile fonetice din dicţionar.

— Vrei să mergi la şcoală, Mary Jane?

Michael se implicase din ce în ce mai mult, de la o clipă la alta, măsurând-o din cap până în picioare, o dată la fiecare patru secunde şi jumătate, cu ameţitor de inocenţii lui ochi albaştri. Era mult prea deştept ca să şi-i lase să zăbovească asupra sânilor şi a şoldurilor puştoaicei, sau chiar asupra căpşorului ei rotund, despre care nu se putea spune că ar fi fost prea mic, ci ca avea o anumită gingăşie. Asta era impresia pe care o lăsa, în cele din urmă: ignorantă, zurlie, strălucitoare, un talmeş-balmeş şi, într-un fel sau altul, plină de gingăşie.

— Da, domnule, vreau, zisese ea. Când o să fiu bogată, o să am un profesor particular, cum o să aibă Mona, aici de faţă, acum, când e moştenitoare desemnată şi tot restul, înţelegi, un tip într-adevăr deştept, care-ţi spune şi numele fiecărui copac pe lângă care treci, şi cine a fost preşedinte la zece ani după Războiul Civil, şi câţi indieni au fost la Bull Run[4], şi teoria relativităţii, a lui Einstein.

— Câţi ani ai? o întrebase Michael.

— Nouăsprezece şi jumătate, voinicule, declarase Mary Jane, înfigându-şi dinţii strălucitor de albi în buza de jos, ridicând dintr-o sprânceană şi făcându-i cu ochiul.

— Povestea asta despre Buni a ta, vorbeşti serios, chiar aşa a fost? Ţi-ai luat bunicuţa şi...

— Dragă, toate astea s-au petrecut, zisese Celia, exact aşa cum a povestit fata. Cred că ar trebui să mergem înăuntru. Cred că o tulburăm pe Rowan.

— Nu ştiu, răspunsese Michael. Poate că ne ascultă Nu vreau să mă mişc de aici. Mary Jane, poţi să ai grijă de bătrâna asta de una singură?

Imediat, Beatrice şi Celia păruseră a se nelinişti. Dacă Gifford ar mai fi trăit şi dacă ar fi fost acolo, şi ea ar fi părut neliniştită.

---

4 Locul unde s-au desfăşurat două lupte importante din Războiul Civil, ambele câştigate de Confederaţi (n.tr.)

— Bătrâna aia a rămas acolo! spunea întruna Celia, în ultima vreme.

Şi îi promiseseră lui Gifford, nu-i aşa, că aveau să se ocupe de asta. Mona îşi aducea aminte. Gifford era într-unul din momentele ei de neajutorată îngrijorare pentru rudele aflate departe, iar Celia zisese:

— O să ne urcam în maşină şi-o să mergem să vedem ce e cu ea.

— Da, domnule Curry, chiar aşa s-au petrecut toate şi eu am luat pe Buni acasă, cu mine, şi ştii că veranda aia de la etaj era exact aşa cum am lăsat-o? Păi, după treisprezece ani, aparatul de radio, plasele de ţânţari şi răcitorul încă mai erau acolo.

— În mlaştini? întrebase Mona. Stai o clipă.

— Chiar aşa, dragă, exact aşa!

— E adevărat, mărturisise Beatrice, posomorâta. Bineînţeles că noi le-am dus aşternuturi noi, lucruri noi. Am vrut să le aducem într-un hotel, sau într-o casă, sau...

— Pai da, fireşte, spusese Celia. Mă tem că povestea era cât pe ce să ajungă în ziare. Dragă, în clipa asta, Buni a ta e singură acolo?

— Nu, doamnă, e cu Benji. Benji e unul dintre tipii care pun capcane pentru animale şi locuiesc prin părţile alea... Nişte oameni cu adevărat nebuni, înţelegeţi??? Genul care stă în cocioabele alea din bucăţi de tablă, cu ferestre de la materialele recuperate şi chiar din carton? Îi dau mai puţin decât salariul minim pe economie ca să aibă grijă de Buni şi să se ocupe de telefoane, dar nu-i fac nici o deducere.

— Şi ce dacă? zisese Mona. E contractant independent.

— E clar că eşti isteaţă, zisese Mary Jane. Crezi că nu ştiu? Tocmai îmi muşcam buzele ca să nu scap altă chestie picantă în privinţa asta, înţelegeţi??? Pentru că Benji, binecuvântat să-i fie sufletul, a descoperit deja cum să câştige bani cu uşurinţă în Cartierul Francez, înţelegeţi? Fără să vândă altceva decât ce i-a lăsat bunul Dumnezeu.

— Oh, Doamne, făcuse Celia. Michael râsese.

— Câţi ani are Benji? întrebase el.

— Împlineşte doisprezece, anul asta, în septembrie, spusese Mary Jane. E perfect. Visul lui cel mare e să ajungă traficant de droguri în New York, iar visul meu, în privinţa lui, e să meargă la universitate, la Tulane, şi să ajungă doctor.

— Dar cum adică se ocupă de telefoane? întrebase Mona. Câte telefoane ai? Ce faci, de fapt, acolo?

— Păi, am fost nevoita să mă-nvârt de nişte cheltuieli cu telefoanele, erau o necesitate absoluta, şi îmi sun agentul de bursă, ceea ce e destul de firesc. Pe cine altcineva? Şi, pe urmă, mai avem încă o linie pentru ca Buni să poată vorbi cu mama, înţelegeţi, mama n-o să mai iasă niciodată din spitalul ăla din Mexic.

— Care spital din Mexic? întrebase Bea, îngrozita pe de-a-ntregul. Mary Jane, acum două săptămâni mi-ai spus că mama ta a murit în California!

— Încercam să fiu îndatoritoare, înţelegeţi, să scutesc pe toată lumea de durere şi de necazuri.

— Dar funeraliile? întrebase Michael, trăgându-se destul de aproape, cel mai probabil ca să furişeze o privire în bluza cu dantelă, veche şi strâmtă, din poliester. Bătrâna. Pe *cine* au înmormântat?

— Dragă, asta-i partea cea mai rea. Nimeni n-a reuşit să afle! spusese Mary Jane. Nu vă faceţi griji pentru mama. Mătuşa Bea, ea se crede deja în planul astral. Din câte ştiu eu, s-ar putea să *fie* acolo. În afară de asta, rinichii ei sunt praştie.

— Ei, în privinţa femeii din mormânt, lucrurile nu stau chiar aşa, spusese Celia. Se presupune că era...

— Se presupune? întrebase Michael.

Poate că sânii mari sunt semne ale puterii. Mona se gândise la asta în timp ce o privea pe fată aplecându-se, ajungând aproape să se îndoaie şi râzând, râzând întruna şi arătând cu degetul către Michael.

— Uite, totul e foarte trist în privinţa femeii îngropate unde nu trebuia, spusese Beatrice. Dar, Mary Jane, trebuie să-mi spui cum să ajung la mama ta!

— Ei, nu ai al şaselea deget, zisese Mona.

— Nu-l mai am acum, scumpo, răspunsese Mary Jane. Mama a pus un doctor din Los Angeles să mi-l taie. Asta voiam să-ţi spun. Au făcut acelaşi lucru...

— Terminaţi cu discuţia asta, zău aşa, spusese Celia. Îmi fac atâtea griji pentru Rowan!

— Oh, n-am ştiut, zisese Mary Jane. Adică...

— Cui să-i facă acelaşi lucru? întrebase Mona.

— Ei, asta e alta poveste. Când anume spui „cui” în loc de „cine?”

— Nu cred că ai ajuns în stadiul asta, ripostase Mona. Sunt o mulţime de alte lucruri fundamentale...

— Ajunge, doamnelor şi domnilor! declarase Bea. Mary Jane, am de gând s-o sun pe mama ta.

— O să te-ntristezi foarte tare, mătuşă Bea. Ştiţi ce soi de doctor mi-a tăiat al şaselea deget în L.A.? Era un vraci voodoo din Haiti şi a făcut-o pe masa din bucătărie.

— Dar nu pot s-o dezgroape pe femeia înmormântată acolo din greşeala şi să afle odată pentru totdeauna cine era? întrebase Michael.

— Oh, totul e legat de cecurile de la asigurările sociale, afirmase Bea, şi nu e treaba noastră. Michael, te rog, uita de femeia moartă.

Cum de *putea* Rowan să ignore tot ce se petrecea? El stătea acolo, spunându-i lui Mary Jane pe nume şi sorbind-o din ochi. Dacă asta n-o ajuta pe Rowan să-şi revină, atunci nici măcar o tornada n-ar fi reuşit.

— Păi, Michael Curry, află ca-i spuneau cucoanei moarte Dolly Jean încă dinainte de a se prăpădi. Dacă vrei să ştii părerea mea, în locu' ăla nu era nimeni care să aibă un strop de minte. Cred că, într-o noapte oarecare, au început, pur şi simplu, s-o pună pe Buni în alt pat şi, ce să vezi, baba

din patul lui Buni a murit şi aşa s-a întâmplat totul. Au îngropat o biată bătrâna străină într-un mormânt Mayfair!

În momentul acela, Mary Jane aruncase o privire spre Rowan.

— Ne ascultă! strigase ea. Da, aşa e, jur pe Dumnezeu! Ne ascultă.

Dacă era adevărat, nimeni altcineva nu putea s-o vadă sau s-o simtă. Rowan continua să ignore ochii îndreptaţi către ea. Michael sărise în sus, de parcă izbucnirea puştoaicei l-ar fi lovit. Iar Celia o studiase pe Rowan, nevenindu-i să creadă, cu o privire sumbră.

— Nu-i nimic în neregulă cu ea. O să-şi revină, o să vedeţi. Oamenii ca ea vorbesc numai când vor ei. Şi eu pot fi aşa.

„Atunci de ce nu începi acum?" îşi dorise Mona s-o întrebe.

Dar, respectând adevărul, ar fi vrut să creadă că Mary Jane avea dreptate. La urma urmelor, fata aia ar fi putut să fie o vrăjitoare puternică, presupusese Mona. Iar dacă nu era, atunci, într-un fel sau altul, ar fi fost totuşi posibil să nu fi dat greş.

— Nu vă mai faceţi toţi atâtea griji din pricina bunicii, spusese apoi Mary Jane, în timp ce se pregătea „s-o şteargă". Zâmbise şi se lovise cu palma peste coapsa bronzată. Daţi-mi voie să vă spun ceva, s-ar putea ca tot râul să fi fost spre bine.

— Doamne Sfinte, cum aşa? întrebase Bea.

— Pai, în toţi anii ăştia, în casa aia, înţelegeţi, au spus că Buni n-a zis nimic niciodată, doar că a vorbit cu ea însăşi şi s-a purtat de parcă ar fi fost acolo oameni care nu erau şi aşa mai departe, iar acum?? Ştie cine e, înţelegeţi??? Vorbeşte cu mine şi se uită la telenovele, nu scapă niciodată *Ştii şi câştigi* şi *Roata Norocului??* Cred că e din cauza agitaţiei ăleia precum şi a tuturor celorlalte chestii, şi fiindcă s-a întors la Fontevrault şi a găsit lucrurile din pod? Ştiţi c-a fost în stare să urce treptele? Ascultaţi-mă pe mine,

se simte perfect, îi cumpăr brânza şi biscuiţi cu graham când ajung acasă şi ne uităm amândouă la emisiunile de divertisment de noapte sau pe canalul de muzica country şi astea îi plac, înţelegeţi, *Achy Breaky Heart* şi toate celelalte chestii. Mamă, ce mai cântă melodiile alea, zău! Nu vă faceţi griji. E extraordinară!

— Da, scumpa mea, dar, de fapt...

Într-un fel, vreme de cinci minute, Monei aproape că îi plăcuse Mary Jane, o fetişcană care putea să aibă grijă în felul ăla de o femeie bătrână, rezolvându-şi problemele de zi cu zi apelând la leucoplast şi la cabluri electrice.

Mona o condusese până în faţa casei, apoi o privise sărind în camioneta cu scaunul pasagerului găurit de arcurile care ţâşneau în afară şi demarând în trombă, într-un nor albăstrui de gaze de eşapament.

— Trebuie să ne ocupăm de ea, spusese Bea. Trebuie să stăm jos şi să discutam despre situaţia Mary Jane cât mai curând posibil.

Într-adevăr, încuviinţase Mona. „Situaţia Mary Jane” era o etichetă care se potrivea.

Şi, cu toate că era limpede că nu dăduse dovadă, la faţa locului, de nici o putere remarcabilă, în fata aia se ascundea ceva incitant.

Mary Jane era plină de vioiciune, iar ideea de a o scălda în banii şi în avantajele clanului Mayfair şi de a încerca s-o pună în valoare avea ceva irezistibil. De ce n-ar fi venit să ia lecţii de la preceptorul care urma s-o scape pe Mona, pentru totdeauna, de plictiseala cursurilor şcolare obişnuite? Beatrice rumegase la ideea de a-i cumpăra lui Mary Jane nişte haine înainte de a părăsi oraşul şi fără îndoială că îi trimisese *creme de la creme* a hainelor de gata.

Şi mai exista încă un mic motiv secret pentru care Mona o plăcuse pe Mary Jane, un motiv pe care nimeni n-avea să-l înţeleagă vreodată. Mary Jane purtase pe parcursul întâlnirii o pălărie de cowboy. O pălărie mică, de paie, pe

care o lăsase să-i cadă pe spate, atârnată de şnururi, dar care îi mai rămăsese pe cap încă două minute după ce îşi făcuse apariţia. Şi şi-o pusese înapoi înainte de a trage cu putere de maneta de viteze a camionetei vechi şi de a călca acceleraţia, făcându-le semne de rămas-bun tuturor.

O pălărie de cowboy. Mona visase dintotdeauna să poarte o pălărie de cowboy, mai ales după ce avea să fie într-adevăr bogată, deţinând pe deplin controlul, şi să zboare în jurul lumii cu avionul ei personal. Mona se imaginase ani de zile în postura unui mogul cu pălărie de cowboy, intrând în uzine şi în bănci şi... ei bine, Mary Jane Mayfair avea o pălărie de cowboy. Şi, cu cosiţele ei prinse în creştet, cu fusta neteda şi strâmtă de dril, crea impresia unui tot unitar. În ciuda aparenţelor, avea un soi de stil bine cumpănit, de om de succes. Până şi lacul ei purpuriu de unghii; ciobit şi jupuit, făcea parte din acest ansamblu, dându-i un fel de farmec necizelat şi irezistibil.

Ei bine, nu era greu de dovedit, nu-i aşa?

— Şi ochii ăia, Mona, spusese Beatrice în timp ce se întorceau în grădină. E o copilă adorabilă! Te-ai uitat la ea? Nu ştiu cum de am putut vreodată să... Şi mama ei, mama ei, oh, fata aia a fost întotdeauna nebună, nimeni n-ar fi trebuit să-i îngăduie să fugă cu un copilaş... Dar a fost atâta discordie între noi şi aceşti Fontevrault Mayfair...

— Nu puteţi să le purtaţi de grijă chiar tuturor, Bea, îi spusese Mona, nu mai mult decât ar fi reuşit Gifford.

Însă ele aveau s-o facă, bineînţeles. Iar dacă Celia şi Beatrice nu izbuteau, ei bine, Mona avea să izbutească. Faptul că ea făcea acum parte dintr-o echipă fusese una dintre marile revelaţii ale după-amiezii; şi nu avea de gând s-o lase pe puştoaica aia să nu-şi îndeplinească visele, nu atâta timp cât mai avea suflare în trupul ei de treisprezece ani.

— E dulce, în felul ei aparte, recunoscuse Celia.

— Da, şi leucoplastul ăla de pe genunchi, murmurase Michael, ca pentru sine, fără să se gândească. Ce fată. Cred tot ce-a spus despre Rowan.

— Şi eu, zisese Beatrice. Numai că...

— Ce anume? întrebase disperat Michael.

— Numai ca, dacă nu se hotărăşte niciodată să vorbească din nou?

— Beatrice, să-ţi fie ruşine, spusese Ceha, uitându-se insistent la Michael.

— Crezi că leucoplastul e sexy, Michael? întrebase Mona.

— Ei, ăăă, da, de fapt. Presupun că, la fata asta, totul e sexy. Dar ce importanţă are pentru mine?

Părea să fie destul de sincer şi cu adevărat istovit. Îşi dorea să revină lângă Rowan. Să stea cu ea şi să citească o carte, pentru sine, după ce aveau să se strângă cu toţii laolaltă.

Apoi, pentru o vreme, în aceeaşi după-amiază, Mona ar fi putut jura că Rowan arăta altfel, că ochii ei erau, când şi când, mai strânşi, iar alteori ceva mai larg deschişi, de parcă şi-ar fi pus o întrebare. Poate că torentul de vorbe revărsat de Mary Jane îi priise lui Rowan. Poate că ar fi trebuit s-o cheme pe Mary Jane înapoi, sau poate că aceasta tocmai se reîntorcea. De fapt, Mona se pomenise dorind asta cu nerăbdare, sau poate că ar fi trebuit să-i ceară noului şofer să pornească motorul limuzinei monstruoase, să umple buzunarele de piele cu îngheţată şi cu băuturi şi să plece către casa inundată. Poţi face asta când ai propria maşină. La naiba, Mona nu fusese obişnuită cu nimic din toate astea.

Pentru două sau trei zile, Rowan păruse a fi într-o stare mai bună, lăsând să se vadă tot mai des acea uşoară încruntare care era, la urma urmelor, o expresie facială.

Dar acum? În după-amiaza asta liniştită, singuratică, scăldată în lumina unui soare ceţos?

Mona se gândea că Rowan recăzuse în starea dinainte. Nici măcar căldura nu părea s-o atingă. Stătea în aerul

umed şi pe frunte îi apăreau broboane de sudoare, Celia cea curajoasă nefiind prin preajma să i le şteargă, iar ea nu făcea nici o mişcare ca să şi le şteargă singură.

— Te rog, Rowan, vorbeşte cu noi, spuse Mona cu vocea ei copilărească, sincera, aproape obraznică. Nu vreau să fiu moştenitoarea desemnată a averii. Nici măcar nu vreau să fiu moştenitoare, dacă tu nu eşti de acord. Îşi lasă capul pe un umăr, cu părul roşu ca un văl între ea şi porţile de fier ale grădinii. Simţi că astfel aveau mai multă intimitate. Haide, Rowan! Ştii ce spunea Mary Jane. Eşti acolo, înăuntru. Haide. Mary Jane spunea că ne poţi auzi.

Mona îşi duse mâna la funda din păr, s-o potrivească, să pună capăt mâncărimii de pe pielea capului. Nu exista însă nici o fundă. Nu mai purtase panglica după moartea mamei ei. Avea o mica agrafă bătută cu perle, care îi ţinea prea strâns o şuviţă de păr. S-o ia naiba! O lărgi şi îşi lăsă părul să cadă liber.

— Uite, Rowan, dacă vrei să plec, fă-mi un semn. Ştii tu, fă ceva ciudat. Şi o să plec de-aici cât ai clipi.

Rowan se holba la zidul de cărămidă. Se holba la tufele de lantana - gardul viu, sălbatic, de flori mărunte, maronii şi portocalii. Sau poate că se holba, pur şi simplu, la cărămizi.

Mona slobozi un suspin, o atitudine de copil foarte răsfăţat şi capricios, într-adevăr. Dar nu era mai puţin adevărat că încercase totul, în afară de un acces de furie. Poate că cineva ar fi trebuit s-o facă!

„Numai că nu pot s-o fac eu”, îşi spuse, deprimată.

Se ridică, se apropie de zid, rupse două crenguţe de lantana, se întoarse şi le aşeză în faţa lui Rowan, ca pe o ofranda către o zeiţă aşezată sub un stejar, ascultând rugăciunile oamenilor.

— Te iubesc, Rowan, spuse, am nevoie de tine.

Pentru o clipă, ochii i se umeziră. Verdele încins al grădinii părea a se undui, preschimbându-se într-un văl gigantic. Capul îi zvâcnea uşor, simţi o gheară în gât şi apoi o descărcare, mai rea decât plânsul, o conştientizare

neclara şi cumplită a lucrurilor înspăimântătoare care se petrecuseră.

Femeia aceea era rănită, poate fără de leac. Şi ea, Mona, era acum moştenitoarea care putea aduce pe lume un copil şi trebuia într-adevăr să-ncerce să o facă, astfel încât averea imensă a clanului Mayfair să poată trece mai departe. Femeia aceea, oare ce mai putea face ea acum? Nu mai putea fi medic, asta era aproape sigur; părea să nu-i mai pese de nimeni şi de nimic.

Şi Mona se simţi, dintr-odată, atât de stânjenită, de neiubită şi de nedorită cum nu se mai simţise în toată viaţa ei. Trebuia să plece de acolo. Era ruşinos că stătuse atât de multe zile la masa aceea, cerşind iertare pentru că îl dorise cândva pe Michael, cerşind iertare pentru că era tânără şi bogată şi pentru că putea avea copii într-o bună zi, pentru că supravieţuise în timp ce atât mama ei, Alicia, cât şi mătuşa ei, Gifford, două femei pe care le iubise, le urase şi de care avusese nevoie, îşi pierduseră viaţa.

„Egocentrism! Ce naiba...”

— N-am făcut-o înadins cu Michael, îi spuse lui Rowan, cu voce tare. Nu, nu intra din nou în starea aia!

Nici o schimbare. Privirea lui Rowan era focalizată, nu visătoare. Mâinile i se odihneau în poală, în cea mai firească dintre poziţii. Verigheta era atât de subţire şi de sobră, încât le făcea să semene cu cele ale unei călugăriţe.

Mona ar fi vrut să-i ia una din mâini între palmele sale, dar nu îndrăznea. Să-i vorbească vreme de o jumătate de oră era una, dar n-ar fi putut s-o atingă pe Rowan, n-ar fi putut forţa un contact fizic. Nu îndrăznea nici măcar să-i ridice mâna, punându-i în ea crenguţa de lantana. Era un gest prea intim, simţea că astfel i-ar fi tulburat tăcerea.

— Ei bine, ştii că n-o să te ating. N-o să-ţi iau mâna, n-o să ţi-o pipăi, nici n-o să-ncerc să aflu ceva de la ea. Nu te ating şi nu te sărut pentru că, dacă aş fi ca tine, cred că aş detesta ca un copil pistruiat, cu părul roşu, să se-nvârtă pe aici şi să-mi facă asta.

Păr roşu, pistrui, ce legătură aveau cu povestea asta, în afară de a spune: „Da. M-am culcat cu bărbatul tău, dar tu eşti cea misterioasă, cea puternică, femeia, cea pe care o iubeşte şi pe care a iubit-o întotdeauna. N-am fost decât un copil care l-a ademenit în pat Şi în noaptea aia n-am fost atât de prevăzătoare cum ar fi trebuit să fiu. De fapt, n-am fost prevăzătoare câtuşi de puţin. Dar nu există motive de îngrijorare, n-am fost niciodată ceea ce înţelege toată lumea prin normală. El s-a uitat la mine aşa cum a privit-o mai târziu pe puştoaica aia, Mary Jane. Dorinţa, asta a fost tot. Poftă trupească şi nimic mai mult. Şi ciclul meu va veni în cele din urmă, aşa cum se întâmplă întotdeauna, iar medicul meu o să-mi facă încă o dată morala.”

Mona strânse micile crenguţe de lantana laolaltă, pe masă, lângă ceaşca de porţelan, şi se îndepărtă.

Îşi ridică pentru prima oară privirea către norii care lunecau pe deasupra coşurilor clădirii principale şi îşi dădu seama că era o zi frumoasă.

Michael stătea în bucătărie, pregătind sucurile, sau „fabricând amestecul”, cum ajunseseră să-l numească - suc de papaya, nucă de cocos, grepfrut, portocala. Zeamă şi pulpă de fructe acopereau totul cu o zoaie de nedescris.

Îi trecu prin minte, cu toate că încercă să nu dezvolte ideea, că, pe zi ce trecea, el părea tot mai sănătos şi mai chipeş. Făcea gimnastica sus, la etaj. Doctorii îl încurajaseră. De când Rowan ieşise din coma şi se dăduse jos din pat, Michael câştigase, probabil, şase kilograme bune.

— Ei *chiar* îi place, spuse el, de parcă ar fi discutat tot timpul despre amestecul de sucuri. Ştiu că îi place. Bea a spus ceva de genul că ar fi prea acru. Nu exista nici o dovada că ei i s-ar părea prea acru. Ridică din umeri. Nu ştiu, spuse.

— Cred, zise Mona, că ea a încetat să mai vorbească din cauza mea.

Se uită lung la el, apoi îi veniră lacrimile, le simţea, umede şi înspăimântătoare. Nu voia să-şi piardă stăpânirea de sine. Nu avea de gând să se dea în spectacol. Dar se simţea mizerabil. Ce naiba voia ea de la Rowan? Abia dacă o cunoştea pe Rowan. Era ca şi cum şi-ar fi dorit să fie dădăcită de deţinătoarea de drept a moştenirii, care îşi pierduse însă puterea de a duce mai departe descendenţa.

— Nu, iubito, făcu el, cu cel mai blând şi mai liniştitor zâmbet.

— Michael, e din cauză că i-am spus despre noi, zise Mona. N-am vrut s-o fac. Era în prima dimineaţă în care i-am vorbit. În tot timpul ăsta, mi-a fost frica să-ţi povestesc. Am crezut că era, pur şi simplu, tăcută. N-am... Nu... După asta n-a mai vorbit niciodată, Michael. E adevărat, nu-i aşa? S-a întâmplat după ce am venit eu.

— Copilă dragă, nu te mai chinui singură, spuse el, ştergând o parte din materia lipicioasă şi vâscoasă de pe suprafaţa mesei. Era răbdător şi avea un fel de a fi care o liniştea, dar era prea obosit pentru toate astea, iar fetei îi era ruşine. Mona, ea a încetat să vorbească cu o zi înainte. Ţi-am spus asta. Fii atentă. Îi zâmbi uşor, luându-se singur în râs. Pur şi simplu, atunci nu mi-am dat seama ca încetase să mai vorbească. Amestecă din nou sucul. Ei, acum urmează cea mai importantă decizie. Cu ou sau fără ou.

— Ou?! Nu poţi să pui ou în sucul de fructe!

— Ba sigur că pot. Draga mea, n-ai locuit niciodată în nordul Californiei, nu-i aşa? Asta e un aliment hrănitor clasa-ntâi. Iar ea are nevoie de proteine. Dar dintr-un ou crud te poţi intoxica cu salmonella. Problemă veche. În privinţa oului crud, familia e împărţită exact în două. Ar fi trebuit să cer părerea lui Mary Jane, duminica trecută.

— Mary Jane! Mona scutură din cap. Ducă-se naibii familia, zise ea.

— Nu sunt sigur de asta, spuse Michael. Beatrice crede că ouăle crude sunt periculoase, iar asta e un punct de

vedere. Pe de altă parte, când eram la liceu, în echipa de fotbal, obişnuiam să pun un ou crud în milk-shake în fiecare dimineaţă. Dar Celia spune...

— Dumnezeu să mă ierte, făcu Mona, imitând-o perfect pe Celia. Ce ştie mătuşa mea Celia despre ouă?

Era atât de sătulă de discuţiile familiei despre micile preferinţe şi aversiuni ale lui Rowan, despre globulele albe şi roşii ale lui Rowan şi despre culoarea din obrajii lui Rowan, încât, dacă se mai pomenea în toiul vreunei alte conversaţii fără noimă, inutile şi plictisitoare, avea să înceapă să urle, cerând să fie lăsata să plece.

Poate că avusese parte prea mult de toate astea, începând din ziua când îi spuseseră că ea era moştenitoarea - prea mulţi oameni care îi dădeau sfaturi sau care se interesau de ea, încât ai fi crezut ca ea era cea bolnavă. Scrisese, pe computer, titluri de articole de ziar, în bătaie de joc:

„FATĂ LOVITĂ ÎN CAP DE UN ÎNTREG DEPOZIT DE BANI”. Sau: „UN COPIL VAGABOND MOŞTENEŞTE MILIARDE ÎN TIMP CE AVOCAŢII N-AU ASTÂMPĂR”.

Nuuu, în zilele noastre, nimeni nu scrie „n-au astâmpăr” într-un titlu de ziar. Dar îi plăcea expresia.

Stând acolo, în bucătărie, se simţi dintr-odată atât de nefericita, încât lacrimile îi ţâşniră din ochi ca unui copil şi umerii începură să-i tremure.

— Ascultă, iubito, a încetat să vorbească din ziua precedentă, ţi-am mai spus, relua Michael. Pot să-ţi povestesc ce-a spus ultima dată. Stăteam chiar acolo, la masă. Bea cafea. Spusese că murea de dorul unei cafele ca-n New Orleans. Îi făcusem un ibric întreg. Trecuseră vreo douăzeci şi două de ore de când îşi revenise şi nu dormise deloc. Poate că asta era problema. Am tot vorbit. Ea avea nevoie de odihnă. A spus: „Michael, vreau să ies în curte. Nu, râmai aici, Michael. Vreau să fiu singură”.

— Eşti sigur că asta a fost ultimul lucru pe care l-a spus?

— Absolut. Voiam să chem pe toată lumea, să-i anunţ că era sănătoasă. Poate că eu am speriat-o! Eu am făcut-o, cu sugestia asta. Şi, după aceea, eu o conduceam prin casă, iar ea nu spunea nimic, şi aşa a rămas de atunci.

Luă de pe masă ceva ce părea a fi un ou crud. Îl sparse de marginea de plastic a blenderului cu o mişcare rapidă, apoi desfăcu cele două jumătăţi ale cojii, lăsând să curgă albuşul cleios şi gălbenuşul.

— Cred că n-ai rănit-o câtuşi de puţin, Mona. Mă îndoiesc, cu adevărat, cu adevărat de asta. Mi-aş fi dorit ca tu să nu-i fi spus nimic. Dacă vrei neapărat să ştii, aş fi dus-o foarte bine şi fără să-i povesteşti tu că am comis un viol statutar, cu verişoara ei, pe canapeaua din salon. Ridica din umeri. Ştii, femeile fac asta. Ele povestesc după aceea. Îi aruncă o privire scânteietoare şi plină de reproşuri, cu razele de soare licărindu-i în ochi. Noi nu putem să povestim, dar ele pot. Dar, în esenţă, cred că nici măcar nu te-a auzit. Cred *că...* puţin îi pasă.

Vocea i se stinse.

Lichidul din pahar spumega şi avea un aspect oarecum dezgustător.

— Îmi pare rău, Michael.

— Iubito, nu...

— Nu, vreau să spun că sunt bine. Ea nu e bine. Dar eu sunt. Vrei să-i duc chestia asta? E scârboasă, Michael, chiar aşa! E absolut dezgustătoare!

Mona privi spuma, culoarea nefirească.

— Trebuie să-l amestecăm, spuse el.

Acoperi vasul cu capacul pătrat, de plastic, şi apăsă pe buton. Pe urmă se auzi zgomotul oribil al lamelelor care se roteau, în timp ce lichidul bolborosea în interior.

Poate că era mai bine dacă *nu ştiai de* ou.

— Ei, de data asta o să pun în el o mulţime de suc de broccoli, zise Michael.

— Oh, Doamne, n-o să fie de mirare dacă n-o să-l bea! Suc de broccoli! Ai de gând să-ncerci s-o omori?

— Ba o să-l bea. Îl bea întotdeauna. Bea orice îi pun în faţă. Tocmai mă gândeam din ce e făcut. Acum fii atentă. Dacă ar fi ascultat când ţi-ai făcut mărturisirea, nu sunt sigur că, pentru ea, ar fi reprezentat o surpriza. A auzit tot felul de lucruri în timp ce era în coma. Mi-a povestit. A auzit ce spuneau oamenii când eu nu eram acolo. Bineînţeles că nimeni nu ştia despre noi doi şi despre mica noastră, ştii tu, activitate criminală.

— Michael, pentru numele lui Dumnezeu, dacă în statul asta există crima de viol statutar, atunci ar trebui să ceri părerea unui avocat ca să fii sigur. Între veri, limita de vârstă e, probabil, de zece ani, ba chiar s-ar putea să existe o lege specială, care să o reducă la opt ani în cazul familiei Mayfair.

— Nu te amăgi singură, scumpo, spuse el, clătinând din cap într-un mod evident dezaprobator. Dar voiam să spun că ea a auzit tot ce ne-am spus unul altuia atunci când am stat în pat îmbrăţişaţi. Aici e vorba despre vrăjitoare, Mona.

Căzu pe gânduri, uitându-se în gol, aproape pierzându-se în meditaţie şi arătând grozav de chipeş, de bine făcut şi de sensibil.

— Ştii, Mona, nu e din pricina vreunui lucru pe care să-l fi spus cineva.

Îşi ridică ochii spre ea. Acum se întristase şi totul era cât se putea de real, aşa cum este atunci când un om de vârsta lui se întristează, iar ea descoperi că era uşor înspăimântată.

— Mona, e din cauza a tot ce i s-a întâmplat. Poate din cauza... ultimului lucru care s-a petrecut...

Mona dădu din cap. Încercă să-şi imagineze din nou totul, după descrierea lui sumară. Pistolul, împuşcăturile, trupul care se prăbuşea. Cumplita taină a laptelui.

— N-ai spus nimănui, nu-i aşa? zise Michael în şoaptă, cu seriozitate.

Ar fi avut nevoie de ajutorul lui Dumnezeu dacă ar fi făcut-o, se gândi ea, pentru că ar fi murit chiar în clipa aceea, după felul în care o privea el.

— Nu, şi n-o să spun niciodată, răspunse. Ştiu când să povestesc şi când nu, dar...

Michael scutură din cap.

— Nu m-a lăsat să ating cadavrul. A insistat să-l ducă jos singură, deşi abia putea să meargă. Priveliştea aia n-o să-mi iasă din minte niciodată, câte zile oi mai avea. Şi tot restul... nu ştiu. Pot să accept totul fără să-mi pierd stăpânirea de sine, dar o mama care târăşte cadavrul fiicei sale are ceva...

— Aşa priveşti tu lucrurile, crezi că era fiica ei?

El nu răspunse. Continuă să privească în gol, iar durerea şi supărarea îi dispărură treptat de pe chip; îşi muşcă buza o secundă, apoi aproape ca zâmbi.

— Să nu povesteşti partea asta nimănui, niciodată, îi şopti. Niciodată, niciodată, niciodată. Nimeni n-are de ce s-o ştie. Dar poate ca, într-o zi, ea o să vrea să vorbească despre cele petrecute. Poate că asta, mai mult decât orice altceva, a făcut-o să amuţească.

— Să nu-ţi faci niciodată griji ca o să-i spun cuiva, zise ea. Nu sunt copil, Michael!

— Ştiu, iubito, crede-mă, ştiu, rosti el, cu cea mai caldă şi discretă scânteiere de bună dispoziţie.

Apoi se pierdu din nou, pe de-a-ntregul, privind în gol şi uitând de ea, uitând de ei doi şi de vasul uriaş cu lichid vâscos. Şi, pentru o clipă, păru să-şi fi pierdut orice speranţa, să fi fost cuprins de o disperare profunda, dincolo de puterea de înţelegere a cuiva, poate cu excepţia lui Rowan.

— Michael, pentru numele lui Dumnezeu, ea o să-şi revină. Dacă despre asta e vorba, o să fie mai bine.

El nu-i răspunse imediat, apoi îşi înşiră cuvintele ca un soi de murmur:

— Stă exact în locul ăla, nu deasupra mormântului, dar chiar alături de el, spuse.

Vocea i se sugrumase.

Era gata să izbucnească în plâns, iar Mona n-ar fi fost în stare să suporte aşa ceva. Dorea din toată inima să se apropie de el şi să-l strângă în braţe. Dar asta ar fi ajutat-o pe ea, nu pe el.

Însă dintr-odată văzu că Michael zâmbea - de dragul ei, bineînţeles - şi înălţa filozofic din umeri.

— Viaţa ta va fi plină de lucruri bune, pentru că demonii au fost distruşi, zise, şi vei moşteni raiul. Zâmbetul i se laţi pe faţa, un zâmbet sincer şi plin de bunătate. Iar eu şi Rowan, noi ne vom duce în mormânt purtând vina a orice am făcut sau n-am făcut, sau am fost nevoiţi să facem, sau nu am izbutit să facem unul pentru celalalt.

Oftă, apoi se aplecă, sprijinindu-şi braţele de masa. Se uita în lumina soarelui, în curtea care fremăta uşor, plină de foşnetul frunzelor verzi şi de iz de primăvara.

Părea să fi ajuns la o încheiere firească.

Şi era din nou el însuşi, cel dinainte, filozofând, dar nicidecum învins.

În cele din urmă, se îndreptă de spate, lua vasul şi îl şterse cu un şervet vechi, alb.

— Ah, spuse, asta e un lucru într-adevăr plăcut când eşti bogat.

— Care?

— Să ai un şervet de olandă, ori de câte ori ţi-l doreşti. Şi batiste de olanda. Celia şi Bea au întotdeauna. Tata nu folosea niciodată şerveţele de hârtie. Hmmm... Nu m-am mai gândit la asta de multă vreme.

Îi făcu cu ochiul. Ea nu-şi putu înfrânge un zâmbet. Ce gogoman! Dar, la naiba, cine altcineva i-ar mai fi făcut ei cu ochiul în acel fel? Nimeni.

— N-ai veşti de la Yuri, nu-i aşa? o întreba el.

— Ţi-aş fi spus, răspunse Mona, posomorâtă. Sunetul numelui lui Yuri era un chin.

— I-ai spus lui Aaron că nu mai ştii nimic despre el?

— De o sută de ori şi de trei ori în dimineaţa asta. Nici Aaron n-a primit nici o veste. E îngrijorat. Dar nu se întoarce în Europa, indiferent ce s-ar întâmpla. O să rămână aici, cu noi, câte zile o mai avea de trăit. Spune că nu trebuie să uit faptul că Yuri e incredibil de inteligent, ca toţi investigatorii organizaţiei Talamasca.

— Crezi că s-a-ntâmplat ceva?

— Nu ştiu, zise ea, fără vlagă. Poate că, pur şi simplu, m-a uitat.

Suna prea cumplit ca să se gândească la asta. Nu putea fi aşa. Dar omul trebuie să facă faţă situaţiei, nu? Iar Yuri era ca orice alt bărbat din lume.

Michael privi băutura pe care o pregătise. Poate că avea suficienta minte cât să-şi dea seama ca era de-a dreptul de neingurgitat. În loc de asta, el luă o lingură şi începu să amestece lichidul.

— Ştii, Michael, asta ar putea fi şocul care s-o scoată din transa, spuse Mona. Adică, în timp ce bea, chiar în momentul ăla, când jumătate de pahar îi alunecă pe gât, îi spui, clar şi răspicat, ce e înăuntru.

El chicoti, chicotitul lui fantastic, din adâncul pieptului. Ridică vasul cu zeamă îndoielnică şi umplu un pahar.

— Haide, vino cu mine afară. Vino s-o vezi. Mona ezita.

— Michael, nu vreau să ne vadă împreună, ştii tu, stând unul lângă altul.

— Foloseşte câteva dintre vrăjile tale proprii, iubito. Ea ştie că sunt sclavul ei, până în ziua morţii mele.

Expresia feţei i se schimbă din nou, foarte încet. O privea calm, dar aproape cu răceala. Iar Mona simţi din nou cât de însingurat era.

— Da, însingurat, zise el, şi în zâmbetul lui era ceva aproape răutăcios.

Nu mai adaugă altceva. Lua paharul şi se îndrepta spre uşă.

— Să mergem să vorbim cu doamna, spuse Michael, peste umăr. Să-i citim gândurile împreună. Unde-s doi... ştii tu, şi tot restul. Poate că ar trebui s-o facem din nou, Mona, pe iarbă, noi doi, şi poate că asta o s-o trezească.

Mona era şocată. Vorbea serios? Nu, nu era asta întrebarea, întrebarea era: Cum de putuse să spună aşa ceva?

Nu-i răspunse, dar ştia ce simţea el. Sau, cel puţin, credea că ştie. Într-o anumită măsură, era conştienta că nu putea şti cu adevărat că un bărbat de vârsta lui resimţea cu totul altfel unele lucruri decât o fetişcană. O ştia dinainte de a i-o spune în diverse feluri atât de mulţi oameni. Ţinea nu atât de modestie, cât de logică.

Îl urmă pe lespezile de piatră, de-a lungul piscinei şi dincolo de poarta din spate. Blugii lui erau atât de strâmţi, încât abia putea să se abţină. Mersul lui firesc era o legănare seducătoare a şoldurilor. „Asta-i frumos, dă-i înainte cu gândurile erotice! Nici vorba!” Nici cămaşa lui polo nu era lejeră în adevăratul sens al cuvântului. Îi plăcea felul în care i se mişca deasupra umerilor şi în spate.

„Nu mă pot abţine.” Îşi dorea ca el să nu fi rostit gluma aceea amară. S-o facă pe iarbă! O cuprinse un neastâmpăr îngrozitor. Bărbaţii se plângeau întotdeauna de felul în care îi excita vederea unei femei sexy. Ei bine, la ea erau atât cuvintele, cât şi imaginile. Blugii lui strâmţi şi imaginile pătrunzătoare care îi invadaseră mintea după ceea ce îi spusese Michael.

Rowan era aşezată la masă, în aceeaşi poziţie în care stătea atunci când plecase Mona; lantana era încă acolo, crenguţele fiind uşor răvăşite, de parcă vântul le-ar fi răscolit în joacă, dându-le apoi pace.

Rowan se încrunta uşor, ca şi cum ar fi cântărit ceva în minte. Nu se putea spune că reprezenta neapărat un semn bun, se gândi Mona, dar i-ar fi dat speranţe lui Michael dacă l-ar fi adus în discuţie. Rowan nu părea conştientă de

prezenţa lor. Stătea nemişcată, privind florile îndepărtate şi zidul.

Michael se aplecă să o sărute pe obraz. Puse paharul pe masă. Ea nu se clinti, cu excepţia câtorva şuviţe de păr prinse de vânt. Pe urmă el se aplecă, îi lua mâna dreaptă şi îi strânse degetele în jurul paharului.

— Bea-l, iubito, spuse.

Vorbea pe acelaşi ton cu care i se adresase Monei, răstit şi cald totodată. Iubito, iubito, iubito însemna Mona, Rowan, sau Mary Jane, sau, poate, orice altă fiinţă de sex femeiesc.

„Iubito" i s-ar fi potrivit creaturii moarte, îngropate în aceeaşi groapa cu tatăl ei? Hristoase, dacă l-ar fi văzut măcar pe unul din cei doi, pentru câteva secunde preţioase! Da, şi fiecare femeie Mayfair care îl avusese dinaintea ochilor în timpul micii lui aventuri în lume plătise asta cu viaţa. Cu excepţia lui Rowan...

Hopa! Rowan ridica paharul. Mona o privi cu o fascinaţie plină de spaima cum bea fără a-şi lua măcar o clipă ochii de la florile din depărtare. Clipi, firesc şi încet, în timp ce înghiţea, dar asta era tot. Şi încruntarea rămăsese. Uşoară. De om dus pe gânduri.

Michael stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, privind-o, şi apoi făcu ceva surprinzător. Vorbi despre ea cu Mona, ca şi cum Rowan nu l-ar fi putut auzi. Era pentru prima oară.

— Când i s-a adresat doctorul, când i-a spus ca ar trebui să meargă la analize, s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Era ca o persoană aşezată pe o bancă din parc, într-un oraş mare. Ca şi cum cineva se făcuse comod lângă ea, poate prea aproape. Era izolată, exact în felul asta, şi era singură.

Lua paharul. Arăta mai dezgustător decât oricând. Dar, sincer vorbind, Rowan părea dispusă să bea orice îi punea el în mână.

Pe faţa ei nu se clinti nimic.

— Bineînţeles că aş putea s-o duc la spital, pentru analize. S-ar putea să fie de acord. Până acum a făcut cam orice i-am cerut, afară de a vorbi.

— Şi de ce n-o duci? întreba Mona.

— Pentru că dimineaţa, după ce se trezeşte, îşi pune cămaşa de noapte şi capotul. I-am pregătit şi haine de oraş. Nu se-atinge de ele. Asta e indiciul meu. Vrea să stea acasă.

Se enervase dintr-odată. Obrajii i se împurpuraseră şi vorbea cu o grimasa a buzelor.

— Analizele n-o pot ajuta, oricum, continuă el. Vitaminele astea, ăsta e tratamentul. Analizele n-ar face altceva decât să ne spună nişte lucruri. Poate că nu e treaba noastră să le aflăm acum. Băutura o ajută.

Vocea i se sugrumase. Se înfuria din ce în ce mai mult, pe măsură ce se uita la Rowan. Încetă să mai vorbească.

Se apleca brusc şi aşeză paharul pe masă, punându-şi palmele pe tăblie, de o parte şi de alta a lui. Încerca s-o privească pe Rowan în ochi. Îşi apropie faţa de a ei, dar la ea nu se vedea nici o schimbare.

— Rowan, te rog, şopti el. Întoarce-te!

— Michael, nu face asta!

— De ce nu, Mona? Rowan, acum am nevoie de tine. Am nevoie de tine!

Lovi cu putere în masă, cu ambele mâini. Rowan tresari, dar nimic altceva nu se schimba.

— Rowan! strigă el.

Îşi întinse mâinile către ea, ca şi cum ar fi vrut s-o ia de umeri şi s-o zgâlţâie, dar n-o făcu.

Apucă nervos paharul, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Mona rămase nemişcată, aşteptând, prea şocată ca să vorbească. Fusese aidoma tuturor faptelor lui. Gestul unui om bun la inima. Grosolan, totuşi, şi, într-un fel, o privelişte cumplită.

Mona nu-şi revenise încă. Se aşează încet la masă, pe scaunul de vizavi de Rowan, în acelaşi loc unde stătea în fiecare zi.

Foarte încet îşi regăsi calmul. Nu era sigură de ce stătea acolo, cu excepţia faptului că aşa i se părea loial. Poată că nu voia să treacă drept aliata lui Michael. În zilele acelea, îşi simţea vina ca pe o sabie suspendată deasupra capului.

Dacă lăsai la o parte faptul că nu vorbea, îţi dădeai seama că Rowan arăta minunat. Părul îi crescuse, ajungând aproape până la umeri. Frumoasă şi absentă. Dusă.

— Ei bine, înţelegi, spuse Mona, probabil că o să continui să vin aici până când o să-mi dai un semn. Ştiu că asta nu mă absolvă de vină şi că nu-mi dă dreptul să fiu o pacoste pentru cineva şocat şi amuţit. Dar când eşti aşa, fără grai, îi forţezi, într-un fel, pe alţii să acţioneze, să aleagă, să ia decizii. Vreau să spun că ceilalţi nu te pot lasă singură, pur şi simplu. Nu se poate. Nu e un gest cu adevărat prietenesc. Mona îşi trase răsuflarea şi se simţi pe deplin liniştita. Sunt prea tânără ca să ştiu anumite lucruri, zise ea. Adică, n-am de gând să stau aici şi să spun că înţeleg ce ţi s-a întâmplat. Ar fi prea stupid.

Se uita la Rowan; ochii ei păreau acum verzi, de parcă ar fi căpătat culoarea strălucitoare şi primăvăratică a peluzei.

— Dar mie... ah... îmi pasă de ceea ce li se întâmplă tuturor, mă rog, aproape tuturor. Ştiu anumite lucruri. Ştiu mai multe decât oricine altcineva, cu excepţia lui Michael şi a lui Aaron. Îl ţii minte pe Aaron?

Fusese o întrebare prostească. Fireşte că Rowan îl ţinea minte pe Aaron, dacă mai ţinea minte ceva.

— Ei bine, ceea ce voiam să spun e că există un tip, Yuri. Ţi-am povestit despre el. Nu cred că l-ai văzut vreodată. De fapt, sunt sigură că nu l-ai văzut. Iar el a plecat, foarte departe, şi, după cum stau lucrurile acum, sunt îngrijorată, aşa cum e şi Aaron. Cum stai tu aşa, aici, în grădină, totul pare să fi încremenit, dar adevărul e că nimic nu stagnează niciodată...

Se întrerupse. Era o abordare şi mai nepotrivită decât cealaltă. Nu aveai cum să-ţi dai seama dacă femeia aceea suferea. Mona oftă, încercând să păstreze tăcerea în privinţa asta. Îşi puse coatele pe masă. Ridică încet privirea. Ar fi putut jura că Rowan se uitase la ea şi că tocmai îşi ferise ochii.

— Rowan, încă nu s-a terminat, şopti ea din nou.

Pe urmă se uită în altă parte, dincolo de poarta de fier, dincolo se piscină, către centrul peluzei din faţă. Bougainvillea dădea în floare. Când plecase Yuri, nu avea decât crenguţe goale.

Stătuseră împreună acolo, vorbindu-şi în şoapta, şi el spusese:

— Ştii, Mona, indiferent ce s-ar întâmpla în Europa, o să mă întorc aici, la tine.

Rowan *o privea.* Rowan se uita în ochii ei.

Era prea uluită ca să vorbească sau ca să se mişte. Se temea să o facă, se temea că Rowan şi-ar fi putut desprinde privirea de ea. Voia să creadă că asta era bine, că însemna confirmare şi eliberare. Îi atrăsese atenţia lui Rowan, cu toate că se purtase ca o puştoaică deznădăjduită.

În timp ce Mona se holba la ea, expresia preocupata a lui Rowan păru să se şteargă. Chipul îi deveni grăitor, exprimând fără îndoială tristeţe.

— Ce s-a-ntâmplat, Rowan? şopti Mona.

Rowan scoase un sunet firav, de parcă şi-ar fi dres glasul.

— Nu e Yuri, şopti.

Pe urmă se încruntă mai tare şi ochii i se întunecară, dar privirea nu i se mai pierdu în gol.

— Ce s-a-ntâmplat, Rowan? o întrebă Mona. Rowan, ce-ai spus despre Yuri?

Rowan părea să aibă impresia că încă i se adresa Monei, fără să ştie că nu scotea nici o vorba.

— Rowan, şopti Mona. Spune-mi. Rowan...

Mona îşi înghiţi cuvintele. Îşi pierduse brusc curajul de a-şi deschide inima.

Ochii lui Rowan continuau să o fixeze. Îşi ridica mâna dreapta şi îşi trecu degetele prin părul de culoarea cenuşii. Ceva firesc, normal, dar despre ochii ei nu se putea spune acelaşi lucru. În ei se dădea o luptă...

Un zgomot distrase atenţia Monei. Voci de bărbaţi. Michael şi altcineva. Apoi, deodată, sunetul alarmant al plânsului sau al râsului unei femei. Preţ de o clipă, Mona nu reuşi să-şi dea seama ce anume era.

Se răsuci şi privi lung dincolo de poartă, acolo unde se afla piscina. Mătuşa ei Beatrice se apropia, călcând grăbit pe dalele de piatra de la marginea apei, cu o mână la gură şi bâjbâind cu cealaltă, de parcă ar fi fost gata să cadă-n nas. Ea era cea care plângea, pentru că era, aproape cu siguranţă, vorba de hohote de plâns. Părul îi atârna neglijent, desprins din cocul întotdeauna răsucit cu grijă la ceafa. Rochia ei de mătase era pătată şi udă.

Michael şi un bărbat în haine simple, de un negru rău prevestitor o urmau îndeaproape, în grabă, vorbind între ei.

Dinspre Beatrice se auzeau suspine puternice, înăbuşite. Tocurile i se afundau în pământul moale al peluzei, dar continua să înainteze.

— Bea, ce s-a-ntâmplat?

Mona se ridica în picioare. Rowan făcu acelaşi lucru. Rowan se uita lung la silueta care se apropia şi ea fu cea către care îşi întinse Beatrice braţele în timp ce traversa grăbită gazonul, răsucindu-şi o gleznă şi regăsindu-şi imediat echilibrul.

— Au făcut-o, Rowan, spuse Bea, gâfâind ca să-şi recapete suflul. L-au ucis! Maşina s-a urcat peste bordură. L-au ucis! Am văzut cu ochii mei!

Mona se întinse ca s-o sprijine, iar mătuşa ei o cuprinse brusc cu braţul stâng şi aproape că o strivi cu sărutări în timp ce continua să bâjbâie cu mâna cealaltă după Rowan, care i-o luă şi o strânse într-ale ei.

— Bea, pe cine au ucis, pe cine? ţipă Mona. Doar nu vorbeşti despre Aaron!

— Ba da, răspunse Bea, dând din cap cu sălbăticie, cu vocea acum seacă şi pierită. Continuă să dea din cap, în timp ce Mona şi Rowan veniră mai aproape. Aaron, spuse. L-au ucis. Am văzut. Maşina a sărit pe bordura, pe St. Charles Avenue. I-am spus ca-l duc cu maşina până acolo. El a zis nu, voia să se plimbe. L-a lovit dinadins, am văzut. A trecut peste el de trei ori!

Michael o cuprinse, la rândul lui, cu braţele. Bea se lăsă moale, părând gata să leşine, şi căzu la pământ. Michael o ridică şi ea se strânse la pieptul lui, plângând. Părul îi căzuse în ochi şi mâinile i se întindeau încă, tremurând, precum nişte păsări care nu-şi puteau găsi odihna.

Bărbatul în haine ameninţătoare era poliţist - Mona îi văzu pistolul din tocul atârnat de umăr -, un chinez american cu o figură blajină, emotivă.

— Îmi pare atât de rău, spuse el, cu accent clar de New Orleans.

Mona nu mai întâlnise niciodată un asemenea accent asociat cu o fizionomie atât de specific chineză.

— L-au ucis? întrebă Mona, în şoaptă, plimbându-şi privirea de la poliţist la Michael, care o liniştea pe îndelete pe Bea cu sărutări şi aranjându-i părul cu gesturi pline de blândeţe.

În toată viaţa ei, Mona nu o mai văzuse niciodată astfel pe Bea şi, pentru o clipă, în mintea ei se întâlniră două gânduri: Yuri trebuie să fie mort deja; iar Aaron a fost ucis, iar asta însemna probabil că şi ei erau în pericol. Un lucru cumplit, nespus de cumplit, mai ales pentru Bea.

Rowan i se adresă poliţistului calmă, deşi vocea ei era răguşită şi se pierdea în toată zăpăceala şi zgomotul din jur.

— Vreau să văd cadavrul, zise ea. Puteţi să mă duceţi acolo? Sunt medic. Trebuie să văd. Mă îmbrac într-o secundă.

Era momentul ca Michael să fie uimit, ca Mona să fie surprinsă? O, dar avea sens, nu-i aşa? înfiorătoarea Mary

Jane spusese: „Ne ascultă. O să vorbească atunci când o să fie pregătită”.

Şi slavă Domnului că, în clipa aceea, nu stătea nemişcată şi tăcută! Slavă Domnului pentru faptul că nu putea sau nu era nevoită să o facă, pentru faptul că era acum alături de ei.

Nu conta cât părea de fragilă şi cât de răguşit şi de nefiresc îi suna glasul. Se uita la Mona cu ochi limpezi, ignorând răspunsul plin de solicitudine al poliţistului, care spunea că poate era mai bine să nu vadă cadavrul, accidentul fiind unul cumplit.

— Bea are nevoie de Michael, zise Rowan. Se întinse şi o strânse pe Mona de încheietura mâinii. A ei era rece şi fermă. Eu am acum nevoie de tine. Vrei să mă-nsoţeşti?

— Da, răspunse Mona. Oh, da.

3

Îi promisese spiriduşului că avea să intre în hotel peste câteva minute.

— Dacă vii cu mine, spusese Samuel, toată lumea o să te vadă. Nu-ţi scoate ochelarii de soare.

Yuri încuviinţase dând din cap. Nu-l deranja să stea, pentru moment, în maşină, privind oamenii care treceau pe lângă uşile elegante ale hotelului Claridge's. De când plecase din valea din Donnelaith, nimic nu reuşise să-l liniştească aşa cum îl liniştea Londra.

Îl descurajase până şi călătoria lungă către sud, alături de Samuel, cu maşina, străbătând întunericul nopţii pe autostrăzi care s-ar fi putut afla în orice parte a lumii.

Cât despre vale, îi stăruia în memorie vie şi pe de-a-ntregul înspăimântătoare. Ce îl făcuse să creadă că era înţelept să plece acolo de unul singur - să scormonească tocmai la rădăcină, căutând informaţii despre spiriduşi şi despre Taltos? Bineînţeles că găsise exact ceea ce căuta. Şi, pe parcurs, fusese împuşcat în umăr cu un glonţ de calibrul 38.

Glonţul reprezentase un şoc îngrozitor. Până atunci, nu mai fusese niciodată rănit într-un asemenea mod. Dar adevărata revelaţie descurajanta o întruchipaseră spiriduşii.

Prăbuşit pe bancheta din spate a Rolls-ului, suportă iarăşi chinul amintirii acelei privelişti: noaptea cu norii ei grei, rostogolindu-se, şi cu luna tulburătoare, poteca din munţi, năpădită din plin de buruieni, şi sunetul sinistru al tobelor şi al cornilor înălţându-se către stânci.

Numai după ce îi văzuse pe spiriduşi stând în cerc îşi dăduse seama că ei cântau. Numai atunci le auzise

psalmodierile baritonale, cuvintele întru totul de neînţeles pentru el.

Până atunci, nu fusese sigur ca, într-adevăr, credea în existenţa lor...

Mergeau în cerc, piperniciţi, gheboşi, săltându-şi picioarele scurte, legănându-se înainte şi înapoi, scoţând ţipete ritmice în timpul psalmodierilor, bând fie din halbe, fie din sticle. Îşi purtau curelele armelor trecute peste umeri. Trăgeau cu pistoalele în văzduh, cu veselia exaltata a unor sălbatici. Armele nu bubuiau. Mai degrabă explodau, trosnind cu putere, precum focurile de artificii. Tobele erau mult mai rele, cu bătăile lor îngrozitoare, şi cele câteva cimpoaie care se tânguiau, luptându-se cu melodia lor sumbră.

Când îl lovise glonţul, crezuse că venea de la unul dintre ei - poate de la o santinelă. Se înşelase.

Trecuseră trei săptămâni înainte de a părăsi valea.

Şi acum Claridge's. Şansa de a telefona la New Orleans, de a vorbi cu Aaron, de a vorbi cu Mona, de a le explica de ce nu dăduse nici o veste atât de multă vreme.

Cât despre riscurile din Londra, cât despre apropierea de Căminul Talamasca şi de cei care încercau să îl ucidă, se simţea infinit mai în siguranţă aici decât în vale, cu câteva clipe înainte să-l izbească glonţul.

Era timpul să urce. Să-l vadă pe misteriosul prieten al lui Samuel, care sosise deja, dar care nu-i fusese descris şi despre care nu primise explicaţii. Era timpul să facă aşa cum voia spiriduşul, pentru că acesta îi salvase viaţa, îl îngrijise, redându-i sănătatea, şi dorea să-l cunoască pe prietenul lui, care avea un rol de o importanţă colosală în acea drama de mari proporţii.

Yuri coborî din maşina şi amabilul portar englez se grăbi să-şi ofere ajutorul.

Umărul îl durea; o durere ascuţită. Când avea să se deprindă să nu-şi folosească braţul stâng? Înnebunitor.

Vântul rece îi dădu o senzaţie cumplită, dar care trecu repede. Intră direct în holul hotelului - atât de mare şi totuşi atât de călduros. O luă spre scara imensă, curbată, din dreapta.

Dinspre barul alăturat se auzeau acordurile delicate ale unui cvartet de coarde. În jurul lui, liniştea domnea în aer. Atmosfera din hotel îl calma şi îl făcu să se simtă în siguranţă. Şi să fie fericit.

Ce minune erau toţi acei englezi politicoşi - portarul, ceilalţi angajaţi, gentlemanii prietenoşi care coborau scările, trecând pe lângă el -, părând să nu-i observe puloverul murdar şi pantalonii negri colbuiţi. Prea politicoşi, cugetă.

Merse de-a lungul coridorului de la primul etaj până la uşa apartamentului de pe colţ, pe care i-o descrisese spiriduşul, o găsi deschisă şi pătrunse într-un antreu mic şi primitor, aducând mai degrabă cu cel al unei case elegante, care dădea într-un salon imens, demodat dar somptuos, aşa cum spusese acelaşi spiriduş.

Acesta stătea în genunchi, stivuind lemne în şemineu. Îşi scosese haina de tweed şi cămaşa aibă i se întindea, chinuită, pe braţele pipernicite şi peste cocoaşă.

— Aici, aici, intra, Yuri, îi spuse, fără măcar a ridica privirea.

Yuri paşi în cadrul uşii. Celalalt bărbat era acolo.

Şi oferea o privelişte tot atât de stranie precum cea a spiriduşul ui, dar într-un mod cu totul diferit. Era exagerat, dar nu incredibil de înalt. Avea pielea albă, palidă şi păr a cărui culoare întunecată părea naturala. Părul era lung, lăsat liber şi nu se potrivea câtuşi de puţin cu costumul lui din stofă fină de lână, cu luciul mat al cămăşii albe, scumpe, pe care o purta, şi cu cravata de un roşu întunecat. Avea o înfăţişare categoric romantică. Dar ce însemna asta? Yuri nu era sigur. Însă acesta era cuvântul care îi venea în minte. Bărbatul nu avea o înfăţişare atletică - nu era unul dintre acei sportivi uriaşi, monstruoşi, care

excelează la jocurile olimpice televizate sau pe terenurile gălăgioase de baschet ci arăta mai degrabă romantic.

Yuri îi întâlni privirea fără nici un fel de neplăcere. Personajul acela ciudat şi mai degrabă protocolar nu avea nimic ameninţător. Într-adevăr, faţa lui era netedă şi tinerească, aproape frumoasă pentru un bărbat, cu gene lungi şi dese şi cu buze de androgin, pline, cu o formă delicată - şi nicidecum intimidantă. Doar firele albe din păr sugerau autoritatea, pe care era limpede că nu şi-o impunea de obicei. Ochii erau mari şi căprui, şi îl priveau pe Yuri cu interes. Era, în ansamblu, o persoană impresionantă, cu excepţia mâinilor. Acestea erau puţin prea mari, iar degetele aveau ceva anormal, cu toate că Yuri nu-şi dădea seama ce anume. Erau subţiri, precum nişte picioare de păianjen, şi poate că asta le descria cel mai bine.

— Dumneavoastră sunteţi ţiganul, spuse bărbatul, cu voce joasă, plăcută, aproape senzuală şi total diferită de glasul caustic, baritonal, al spiriduşului.

— Intră, stai jos, zise nerăbdător piticul. Aprinsese focul şi îl aţâţa cu nişte foaie. Am trimis după ceva de-ale gurii, dar te rog să intri în dormitor când vor veni să le-aducă, nu vreau să fii văzut.

— Mulţumesc, spuse Yuri, cu voce scăzută.

Îşi dădu seama, dintr-odată, că uitase să-şi scoată ochelarii de soare. Totul deveni brusc foarte strălucitor, chiar şi tapiţeria din catifea verde-închis a mobilei şi draperiile înflorate, de moda veche. O cameră plăcută, asupra căreia oamenii îşi lăsau amprenta.

Claridge's. Cunoştea multe hoteluri din lume, dar nu mai fusese niciodată la Claridge's. În Londra, nu-şi căutase niciodată adăpost altundeva decât la Cămin, unde nu putea merge acum.

— Sunteţi rănit, aşa mi-a spus prietenul meu, zise bărbatul înalt, apropiindu-se şi coborându-şi privirea către Yuri cu atâta bunăvoinţă, încât înălţimea lui nu trezea nici un fel de teamă instinctivă.

Mâinile ca nişte păianjeni erau ridicate şi întinse, de parcă ar fi trebuit să încadreze chipul lui Yuri pentru a reuşi să-l vadă.

— Mă simt bine. O rană de glonţ, dar prietenul dumnea-voastră l-a scos. Dacă n-ar fi fost el, aş fi fost mort.

— Aşa mi-a povestit. Ştiţi cine sunt eu?

— Nu, nu ştiu.

— Ştiţi ce e un Taltos? Asta sunt eu.

Yuri nu răspunse. Bănuise asta în aceeaşi măsura în care îşi închipuise că spiriduşii existau cu adevărat. Taltos însemna Lasher: ucigaş, monstru, pericol. Era prea şocat ca să vorbească. Se holba, pur şi simplu, la chipul bărbatului, gândindu-se că, în afară de mâini, părea să nu fie nimic altceva decât o fiinţă omenească uriaşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ash, spuse piticul, dă măcar o dată dovadă de puţină viclenie!

Samuel îşi scutura pantalonii. Focul era puternic, superb. Se aşează pe un scaun moale, mai degrabă lipsit de formă, care părea extrem de confortabil. Picioarele lui nu atingeau podeaua.

Era imposibil să citeşti ceva pe faţa lui adânc ridată. Era chiar atât de furios? Cutele cărnii anulau orice expresie. Într-adevăr, pe spiriduşul căruia i se întâmpla numai ocazional să facă ochii mari, strălucitori, în timp ce vorbea, nu îl trăda nimic altceva decât vocea. Părul roşu era stereotipul potrivit cu nerăbdarea şi cu temperamentul său. Degetele lui scurte băteau darabana pe braţele tapiţate ale fotoliului.

Yuri se îndrepta spre canapea şi se aşează la marginea ei, într-o postură rigidă, fiind conştient că bărbatul înalt se dusese lângă cămin şi se uita în jos, către foc. N-avea de gând să se holbeze, precum un bădăran, la creatura aceea.

— Un Taltos, spuse el. Avea vocea acceptabil de calmă. Un Taltos. De ce vreţi să vorbiţi cu mine? De ce vreţi să mă ajutaţi? Cine sunteţi şi de ce aţi venit aici?

— L-aţi văzut pe celalalt? întreba bărbatul cel înalt, întorcându-se şi uitându-se la Yuri cu ochi atât de sinceri, încât erau aproape timizi, dar nu întru totul.

Dacă n-ar fi fost mâinile, ar fi părut uluitor de frumos. Încheieturile degetelor arătau însă ca nişte noduri.

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

— Dar ştiţi sigur că e mort?

— Da, ştiu sigur, zise Yuri.

Uriaşul şi piticul. N-avea de gând să izbucnească în râs, dar perechea era cumplit de amuzantă. Diformităţile transformau creatura într-o persoană cu înfăţişare plăcută. În schimb, pe spiriduş îl făceau să pară periculos şi netrebnic. Dar totul era o manifestare a naturii, nu-i aşa? Însă se afla, cumva, dincolo de marja de accidente în care credea Yuri.

— Acest Taltos avea o pereche? întreba cel înalt. Adică un alt Taltos, o femela?

— Nu, perechea lui era o femeie pe nume Rowan Mayfair. I-am povestit prietenului dumneavoastră despre ea. Mama şi iubita lui. E ceea ce noi, în organizaţia Talamasca, numim o vrăjitoare.

— Da, zise spiriduşul, şi ceea ce noi am numi tot aşa. Ashlar, în povestea asta sunt multe vrăjitoare puternice. E un neam de vrăjitoare. Trebuie să-l laşi să-ţi spună povestea.

— Ashlar e numele dumneavoastră întreg? întreba Yuri. Avusese o tresărire. Cu câteva ore înainte de a părăsi oraşul New Orleans, îl ascultase pe Aaron rezumându-i povestea lui Lasher, demonul din vale. Sfântul Ashlar: numele acela fusese rostit în repetate rânduri. Sfântul Ashlar.

— Da, răspunse bărbatul cel înalt. Dar Ash e o versiune monosilabica, pe care o prefer. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar prefer acest nume simplu, Ash, şi adesea nu răspund la celalalt.

Vorbise cu hotărâre, dar şi cu amabilitate. Piticul râse.

— Eu îl strig pe numele întreg, ca să-l fac puternic şi atent.

Uriaşul îl ignoră. Îşi încălzea mâinile deasupra focului. Degetele răsfirate păreau a aparţine unui bolnav.

— Aveţi dureri, nu-i aşa? întreba, întorcându-se cu spatele la foc.

— Da. Îmi cer scuze fiindcă las asta să se vadă. Rana e în umăr, într-o asemenea poziţie încât fiecare mişcare, oricât de neînsemnată, o face să pulseze. O să mă scuzaţi dacă mă las pe spate pe canapea şi încerc să stau aşa, ca un leneş? Mintea mea e în fierbere. O să-mi spuneţi cine sunteţi?

— Am făcut asta, nu-i aşa? spuse cel înalt. E rândul dumneavoastră să vorbiţi. Ce vi s-a întâmplat?

— Yuri, zise piticul, cu o nerăbdare mai degrabă temperată, ţi-am spus că el este cel mai vechi confident şi prieten al meu de pe lume. Ţi-am spus că Talamasca îi e cunoscută. Ca ştie mai multe despre ea decât orice altă fiinţă aflată în viaţă. Te rog să ai încredere în el. Spune-i ce vrea să afle.

— Am încredere în dumneavoastră, zise Yuri. Dar în ce scop să vă povestesc despre treburile şi despre aventurile mele? Ce-o să faceţi cu aceste cunoştinţe?

— O să vă ajut, bineînţeles, răspunse cel înalt, fără grabă, dând uşor din cap. Samuel spune că oamenii din organizaţia Talamasca încearcă să vă ucidă. De ce? Mi-e greu să accept aşa ceva. În felul meu, am îndrăgit întotdeauna organizaţia Talamasca. Mă feresc de el, aşa cum mă feresc de orice mă poate constrânge într-un anumit fel. Dar membrii Talamasca mi-au fost rareori duşmani... cel puţin nu pentru multă vreme. Cine a încercat să vă facă rău? Sunteţi sigur ca aceşti oameni fac parte chiar din Ordin?

— Nu, nu sunt sigur, spuse Yuri. Asta e ceea ce s-a întâmplat, mai mult sau mai puţin. Când eram un băiat

orfan, organizaţia Talamasca m-a primit în rândurile ei. Aaron Lightner a fost cel care a făcut-o. Samuel ştie cine e.

— Şi eu ştiu, spuse cel înalt.

— Toată viaţa mea de adult am fost în slujba Ordinului, cel mai adesea călătorind şi îndeplinind de multe ori sarcini pe care eu unul nu le-am înţeles pe deplin. După toate aparenţele, fără ştirea mea, legămintele mele se bazau pe loialitatea faţă de Aaron Lightner. Când ne-am dus la New Orleans să studiem o familie de vrăjitoare, lucrurile au început să meargă rău. E vorba despre familia Mayfair, un clan de vrăjitoare. I-am citit istoria în dosarele vechi ale Ordinului înainte ca accesul la acestea să-mi fie interzis. Acel Taltos s-a născut din Rowan Mayfair.

— Cine sau ce era tatăl lui? întreba cel înalt.

— Era un bărbat.

— Un bărbat muritor. Sunteţi sigur de asta?

— Fără nici o îndoială, dar mai erau şi alte lucruri demne de luat în seamă. Vreme de multe, multe generaţii, familia asta a fost bântuită de un spirit, rău şi bun în acelaşi timp. Spiritul a pus stăpânire pe copilul din trupul lui Rowan Mayfair, l-a posedat şi a asistat la naşterea lui neobişnuită. Taltos-ul a ieşit din femeie fiind deja matur şi posedând sufletul spiritului care le bântuise, întreg şi desăvârşit. În familie, numeau creatura asta Lasher. N-am auzit niciodată să fi avut un alt nume. Acum e moartă, aşa cum v-am spus.

Bărbatul înalt era sincer uluit. Dădu din cap, cu înţelegere şi compătimire. Se îndreptă spre cel mai apropiat fotoliu şi se aşeză, întorcându-se politicos către Yuri şi punând picior peste picior într-un fel foarte asemănător cu poziţia acestuia. Stătea foarte drept, ca şi cum nu s-ar fi simţit niciodată ruşinat sau stingherit din cauza înălţimii sale.

— Din doi vrăjitori! spuse cel înalt, în şoaptă.

— Absolut! zise Yuri.

— Aţi spus absolut, rosti cel înalt. Ce vrea să-nsemne asta?

— Există dovezi de natură genetică, din abundenţă. Talamasca e în posesia lor. Diversele ramuri ale familiei de vrăjitoare sunt purtătoarele unui extraordinar set de gene. Gene de Taltos, care, în circumstanţe obişnuite, nu sunt niciodată activate în mod natural, dar care, în acest caz, şi-au îndeplinit într-adevăr - fie prin vrăjitorie, fie prin posesie - menirea de a aduce pe lume un Taltos.

Bărbatul înalt zâmbi. Ceea ce îl surprinse pe Yuri, pentru că zâmbetul îi înflăcără chipul, dintr-odată expresiv, plin de afecţiune şi de sinceră încântare.

— Vorbiţi ca toţi bărbaţii din Talamasca, zise cel înalt. Vorbiţi ca un preot din Roma. Vorbiţi de parcă nu v-aţi fi născut în timpurile astea.

— Păi, am fost educat citind documentele lor în limba latină. Povestea acestei creaturi, Lasher, coboară în timp, până în secolul al şaisprezecelea. Le-am citit pe toate, inclusiv istoria acestei familii - ascensiunea ei către o mare bogăţie şi putere şi tot ce a făptuit în taină, împreună cu această creatură, Lasher. Bineînţeles că am citit o sută de astfel de dosare.

— Într-adevăr?

— Nu şi poveşti despre Taltos, spuse Yuri, dacă la asta vă referiţi. N-am auzit niciodată cuvântul ăsta înainte de a ajunge în New Orleans - înainte ca doi membri ai Ordinului să fie omorâţi acolo, încercând să-l elibereze pe acest Taltos, Lasher, din mâinile omului care l-a ucis. Dar nu vă pot spune povestea asta.

— De ce? Vreau să ştiu cine l-a ucis.

— Când o să vă cunosc mai bine, când confidenţele dumneavoastră vor fi pe măsura alor mele.

— Ce confidenţe aş putea să vă fac? Sunt Ashlar. Sunt un Taltos. Au trecut sute de ani de când n-am mai văzut nici măcar un singur reprezentant al speciei mele. Desigur, au mai fost şi alţii. Am auzit despre ei, am umblat pe urmele lor şi, în unele cazuri, aproape ca i-am găsit. Băgaţi de seama, am spus aproape. Dar, vreme de sute de ani, n-am

atins pe nimeni de aceeaşi carne şi de acelaşi sânge, aşa cum le place oamenilor atât de mult să se exprime. Niciodată, în tot acest timp.

— Sunteţi foarte bătrân, asta vreţi să-mi spuneţi? Durata vieţii noastre nu înseamnă nimic pe lângă a dumneavoastră.

— Da, se pare că nu, zise celalalt. Probabil că sunt bătrân. Acum am fire de păr alb, aşa cum puteţi vedea. Dar cum aş putea să ştiu cât de bătrân sunt, ce va însemna decăderea mea şi cât de mult va dura, măsurată în ani omeneşti? Când trăiam în fericire printre cei asemenea mie, eram prea tânăr ca să învăţ tot ce avea să-mi fie necesar în această îndelungată călătorie solitară. Iar Dumnezeu nu m-a înzestrat cu o memorie supranaturală. Precum orice om obişnuit, îmi amintesc unele lucruri, cu o claritate obsedantă; dar altele mi s-au şters din minte cu desăvârşire.

— Talamasca ştie de existenţa dumneavoastră? întreba Yuri. Trebuie să-mi spuneţi, are o importanţă crucială. Talamasca a fost cariera mea.

— Explicaţi-mi cum de s-a schimbat asta.

— Aşa cum va spuneam, Aaron Lightner a plecat la New Orleans. Aaron e expert în vrăjitoare. Noi studiem vrăjitoarele.

— Am înţeles, zise piticul. Treci peste asta.

— Şşt, Samuel, controlează-ţi manierele, spuse cel înalt, cu blândeţe, dar pe un ton serios.

— Nu fi idiot, Ash, ţiganul ăsta se îndrăgosteşte de tine! Taltos-ul era şocat şi jignit. În el răbufni mânia, superbă şi deplină, apoi scuturâ din cap şi îşi încrucişă braţele, părând a şti cum să stăpânească o asemenea furie.

Cât despre Yuri, el era năucit din nou. La asta părea a se reduce acum lumea - la şocuri injurioase şi la revelaţii. Era uluit şi îndurerat pentru că fiinţa aceea îl captivase într-un mod cu mult mai presus decât cel în care îl captivase

spiriduşul, un entuziasm în primul rând de natură intelectuală.

Îşi feri privirea, umilit. Nu avea timp să le istorisească povestea propriei vieţi - cum de ajunsese pe deplin sub dominaţia lui Aaron Lightner, să le vorbească despre intensitatea influenţei pe care o exercitau adesea asupra lui bărbaţii puternici.

Voia să le spună ca asta nu avea nimic erotic. Dar era erotica, în aceeaşi măsură în care sunt toţi şi toate.

Taltos-ul îl fixa pe spiriduş cu răceală.

Yuri îşi reînnodă istorisirea.

— Aaron Lightner s-a dus să le ajute pe Vrăjitoarele Mayfair în lupta lor necontenita cu duhul Lasher. Aaron Lightner n-a ştiut niciodată de unde venea duhul asta, sau ce era de fapt. O vrăjitoare îl invocase în Donnelaith în anul 1665, asta se ştia, atât şi nimic mai mult. După ce creatura s-a întrupat, după ce a provocat moartea prea multor vrăjitoare ca să le mai ştiu numărul, numai după asta Aaron Lightner a văzut-o şi a aflat chiar din gura ei că era Taltos, că trăise cândva într-un trup, pe vremea regelui Henric, găsindu-şi moartea în Donnelaith, în valea prin care a bântuit până ce l-a invocat vrăjitoarea. Lucrurile astea nu sunt scrise în nici un dosar Talamasca de care să am ştire. De când a fost măcelărită creatura au trecut abia trei săptămâni. Dar totul s-ar putea regăsi în nişte dosare secrete, cunoscute de altcineva. Odată ce organizaţia Talamasca a aflat că Lasher se reincarnase, sau Dumnezeu ştie cum altcumva numim noi asta, membrii Ordinului au trecut la acţiune în privinţa lui şi au încercat să-l îndepărteze, urmărindu-şi propriile scopuri. E posibil ca, în vâltoarea evenimentelor, să fi luat câteva vieţi cu sânge rece şi cu bună ştiinţa. Nu ştiu. Ştiu doar că Aaron n-a avut nici un rol în planurile lor, că s-a simţit trădat de către ei. De aceea vă întreb: Ei ştiu despre existenţa dumneavoastră? Sunteţi inclus în informaţiile deţinute de

Talamasca? Pentru că, dacă sunteţi, atunci e vorba despre informaţii extrem de oculte.

— Da şi nu, răspunse cel înalt. Sunteţi întotdeauna sincer, nu-i aşa?

— Ash, încearcă să nu spui lucruri ciudate, bodogăni piticul. Şi el se lăsase pe spate, cu picioarele butucănoase atârnându-i, perfect drepte. Îşi împreunase degetele deasupra vestei de tweed şi avea cămaşa descheiată la gât. În ochii lui umbriţi scânteie un strop de lumină.

— Făceam o simplă remarcă, Samuel. Ai ceva mai multă răbdare. Bărbatul înalt oftă. Tu încearcă să nu mai spui asemenea lucruri ciudate. Păru să se fi supărat puţin, apoi privirea i se îndrepta din nou către Yuri. Daţi-mi voie să răspund la întrebarea dumneavoastră, Yuri. Pe buzele lui, numele suna prietenos şi neoficial. Bărbaţii din Talamasca zilelor noastre nu ştiu, probabil, nimic despre mine. Ar fi nevoie de un geniu ca să dezgroape din arhivele Talamasca poveştile spuse despre noi, dacă e adevărat ca asemenea documente mai există încă. Nu am înţeles niciodată pe deplin care e statutul sau semnificaţia acestor informaţii - dosarele Ordinului, după cum le numesc ei în prezent. Am citit cândva câteva manuscrise şi am râs de m-am prăpădit de cuvintele înşirate în ele. Însă, în vremurile acelea, orice limbaj scris mi se părea naiv şi înduioşător. Unele mi se mai par încă.

Un asemenea punct de vedere îl fascina pe Yuri. Piticul avusese, bineînţeles, dreptate; cădea sub influenţa acelei fiinţe, îşi pierduse ezitarea sănătoasă, înlocuind-o cu încrederea, dar, până la urmă, nu asta se înţelegea prin acel soi de dragoste? Lepădarea atât de deplină de obişnuitele sentimente de înstrăinare şi de suspiciune, încât acceptarea urma precum un orgasm intelectual.

— Ce fel de limbaj nu vă face să râdeţi? întrebă Yuri.

— Argoul modern, răspunse cel înalt. Realismul din ficţiune şi jurnalismul plin de expresii cotidiene. Adesea total lipsit de naivitate. Şi-a pierdut orice aspect legat de

stil şi, în schimb, rămâne fidel unei comprimări intense. Acum, când oamenii scriu, ţi se pare, uneori, ca melodiile pe care le cântau odinioară au fost înlocuite cu şuierăturile unui fluier.

Yuri râse.

— Cred că aveţi dreptate, zise el. Totuşi, asta nu se poate spune despre documentele Talamasca.

— Nu. Aşa cum vă explicam, sunt melodioase şi amuzante.

— Dar există documente şi documente. Aşadar, nu credeţi că existenţa dumneavoastră le e cunoscută în prezent.

— Sunt destul de sigur că nu ştiu nimic despre mine şi, pe măsură ce vă depanaţi povestea, devine foarte limpede că e imposibil să ştie. Dar spuneţi mai departe. Ce s-a întâmplat cu acest Taltos?

— Au încercat să-l ia cu ei şi au murit în timp ce o făceau. Cel care a ucis Taltos-ul i-a ucis şi pe membrii Talamasca. Oricum, înainte de moarte, cei doi bărbaţi încercau, s-ar putea spune, să ia Taltos-ul în custodie, susţinând că aveau o femeie Taltos şi că se străduiau de secole să aducă masculul şi femela laolaltă. Afirmau că acesta era scopul declarat al Ordinului. Scopul clandestin şi ocult, aşa ar trebui să spun. Şi asta l-a demoralizat pe Aaron Lightner.

— Îmi dau seama de ce. Yuri continua.

— Taltos-ul, Lasher, nu a părut surprins de toate astea; părea să fi priceput totul. Chiar şi în timpul precedentei sale incarnări, Talamasca încercase să-l ia din Donnelaith, probabil ca să-l împerecheze cu femela. Dar n-a avut încredere în ei şi nu i-a urmat. Pe atunci era preot. Se credea că ar fi fost un sfânt.

— Sfântul Ashlar, spuse piticul, mult mai grav, glasul huruitor parând să se desprindă nu dintre creţurile feţei, ci din trunchiul greoi. Sfântul Ashlar, cel care se reîntoarce veşnic.

Cel înalt îşi aplecă uşor capul, cu ochii lui adânci şi căprui plimbându-se încet, încoace şi încolo, pe deasupra covorului, aproape ca şi cum ar fi putut citi motivele bogate, orientale. Îşi ridică privirea spre Yuri, cu capul lăsat, astfel încât sprâncenele negre îi umbreau ochii.

— Sfântul Ashlar, spuse el, cu voce tristă.

— Sunteţi acest om?

— Nu sunt sfânt, Yuri. Te superi dacă-ţi spun pe nume? Să nu mai vorbim despre sfinţi, dacă vrei...

— Oh, te rog să-mi spui Yuri. Iar eu pot să-ţi spun Ash? Dar, în esenţă, eşti aceeaşi persoană? Cea pe care o numeau sfânt? Vorbeşti despre secole! Iar noi stăm în salonul asta, focul trosneşte şi chelnerul bate la uşă, aducându-ne gustarea. Trebuie să-mi spui. Nu pot să mă apar de propriii fraţi din Talamasca dacă nu-mi spui şi dacă nu mă ajuţi să înţeleg ce se petrece.

Samuel se lăsă să alunece din scaun şi o lua către antreu.

— Du-te în dormitor, te rog, Yuri. Nu sta la vedere. Trecu ţanţoş pe lângă el.

Yuri se ridică în picioare, cu umărul săgetat pentru o clipă de o durere acută, şi se îndrepta către dormitor, închizând uşa în urma lui. Se pomeni în liniştea întunecoasă a unei încăperi cu draperiile catifelate trase, filtrând lumina estompată a dimineţii. Ridică receptorul telefonului; formă în grabă numărul de acces direct, urmat de prefixul de ţară pentru Statele Unite.

Pe urmă ezită, simţindu-se cu totul incapabil să rostească minciunile protectoare pe care trebuia să i le spună Monei, nerăbdător să-l audă pe Aaron şi să-i povestească tot ce aflase şi temându-se pe jumătate că, pe moment, avea să fie împiedicat să sune pe cineva.

În timpul ce veneau cu maşina din Scoţia, se pomenise de mai multe ori în faţa unui telefon public, trecând prin aceeaşi dilemă, iar piticul îi ordonase să se întoarcă imediat în automobil.

Ce să-i spună micii lui iubite? Cât de multe putea să-i istorisească lui Aaron în cele câteva momente în care ar fi putut sta de vorbă?

Tastă în grabă codul local al New Orleans-ului şi numărul casei Mayfair de la intersecţia St. Charles Avenue cu Amelia Street, după care aşteptă, fiind cuprins brusc de o uşoară îngrijorare la gândul ca în America ar fi putut fi miezul nopţii şi dându-şi apoi seama că aşa şi era.

O greşeală grosolană, îngrozitoare, indiferent de circumstanţe. Cineva îi răspunse. O voce cunoscută, dar pe care nu reuşea s-o identifice.

— Sun din Anglia. Îmi cer mii de scuze. Încerc să dau de Mona Mayfair, spuse el. Sper că n-am trezit toată casa.

— Yuri? întreba interlocutoarea.

— Da! mărturisi el, fără să pară surprins că femeia îi recunoscuse glasul.

— Yuri, Aaron Lightner e mort, zise ea. Sunt Celia, verişoara lui Beatrice. Verişoara Monei. Verişoara tuturor. Aaron a fost ucis.

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia Yuri nu făcu nimic. Nu se gândi, nu îşi imagină nimic, nu se grăbi să tragă nici o concluzie. Trupul îi fusese luat în stăpânire de o teamă rece, cumplită - teama de implicaţiile acelor cuvinte, teama că nu avea să-l mai vadă pe Aaron niciodată, absolut niciodată, teama că nu aveau să-şi mai vorbească, că el şi Aaron... Aaron era dus pentru totdeauna.

Când încerca să-şi mişte buzele, se trezi că întâmpină dificultăţi, îşi făcu de lucru cu degetele, inutil şi prosteşte, strângând între ele firul telefonului.

— Îmi pare rău, Yuri! Am fost îngrijoraţi din pricina ta. Mona a fost îngrijorată. Unde eşti? Poţi să-l suni pe Michael Curry? Îţi dau numărul.

— Eu sunt bine, răspunse el, cu voce slabă. Ştiu numărul.

— Mona e acum acolo, Yuri. În casa cealaltă. O să vrea să afle unde eşti şi ce faci şi cum să ajungă imediat la tine.

— Dar Aaron... făcu el, stăruitor, incapabil să spună mai mult. Propria voce i se părea firavă, abia scăpând de povara emoţiilor cumplite care îi întunecau vederea şi îi tulburau echilibrul, întregul simţ al propriei identităţi. Aaron...

— A fost călcat, dinadins, de o maşină în care se afla un bărbat. Plecase de la hotelul Pontchartrain, unde tocmai se despărţise de Beatrice şi de Mary Jane Mayfair. O instalau pe Mary Jane la hotel. Beatrice era pe punctul de a intra în hol când a auzit zgomotul. Ea şi Mary Jane au fost martorele celor întâmplate. Maşina a trecut peste Aaron de mai multe ori.

— Atunci a fost crima, zise Yuri.

— Bineînţeles. L-au prins pe individul care a făcut-o. Un terchea-berchea. A fost angajat, dar nu cunoaşte identitatea celui care l-a plătit. A primit cinci mii de dolari, bani gheaţă, ca să-l ucidă pe Aaron. Se străduia s-o facă de o săptămână. Cheltuise jumătate din bani.

Yuri ar fi vrut să lase jos receptorul. I se părea de-a dreptul imposibil să continue. Îşi trecu limba peste buza de sus şi se sili din toate puterile să vorbească.

— Celia, te rog spune-i Monei Mayfair asta din partea mea, şi lui Michael Curry de asemenea... ca mă aflu în Anglia, sunt în siguranţă. O să luăm legătura în curând. Sunt foarte prudent. Şi transmite-i condoleanţele mele lui Beatrice Mayfair. Vă trimit tuturor... dragostea mea.

— O să le spun.

Lasă receptorul jos. Dacă ea mai spusese ceva, el nu o mai auzise. Acum era linişte. Iar culorile dulci, pastelate, ale dormitorului îl alinară pentru o clipă. Lumina se revărsa în oglindă, blândă, splendidă. Toate miresmele din încăpere erau pure.

Înstrăinare, o lipsă de încredere, fie în existenţa fericirii, fie în ceilalţi. Roma. Sosirea lui Aaron. Aaron şters din viaţă - nu din trecut, ci pe de-a-ntregul, din prezent şi din viitor.

Nu ştia de cât timp stătea acolo.

Începea să i se pară că prinsese rădăcini lângă măsuţa de toaletă de foarte, foarte multă vreme. Ştia că Ash, cel înalt, intrase în încăpere, dar nu ca să-l desprindă de telefon.

Iar vocea caldă şi înţelegătoare a acelui bărbat atinse, dintr-odată, poate distrugând-o, o parte a durerii îngrozitoare, profunde, din adâncul sufletului lui Yuri.

— Plângi, Yuri?

Vorbise cu inocenţa unui copil.

— Aaron Lightner e mort, rosti el. N-am sunat deloc, nu i-am spus ca au încercat să mă omoare. Ar fi trebuit să-i spun. Ar fi trebuit să-l previn.

Vocea uşor discordantă a lui Samuel ajunse până la el, venind dinspre uşa.

— Ştia, Yuri. Ştia. Chiar tu mi-ai povestit cum te-a avertizat să nu te întorci aici, cum ţi-a spus că ei pot veni după el oricând.

— Ah, dar...

— Nu te mai gândi că ai vreo vină, tânărul meu prieten, zise Ash.

Yuri simţi mâinile mari, precum nişte păiajeni, prinzându-l cu delicateţe de umeri.

— Aaron... Aaron era tatăl meu, spuse el, cu voce monotonă. Aaron era fratele meu. Aaron era prietenul meu.

În sufletul lui clocoteau mâhnirea şi vinovăţia, iar teroarea cumplită, deplină, a morţii era insuportabilă. Nu părea posibil ca bărbatul acela să fi plecat, să fi plecat definitiv dintre cei vii, dar avea să i se pară din ce în ce mai posibil, şi apoi real, şi apoi implacabil.

Yuri ar fi putut, la fel de bine, să redevină din nou copil, în satul mamei sale din Iugoslavia, stând pe pat, lângă trupul ei fără suflare. Aceea fusese ultima dată când mai simţise o asemenea durere. Strânse din dinţi, temându-se că avea să plângă sau chiar să urle, într-un mod nicidecum bărbătesc.

— Talamasca l-a ucis, zise Yuri. Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Lasher - Taltos-ul - e mort. N-a făcut-o el. Toate crimele sunt pe umerii lor. Taltos-ul a ucis femeile, dar nu bărbaţii. Talamasca a făcut-o.

— Aaron a fost cel care l-a ucis pe Taltos? întreba Ash. El era tatăl?

— Nu. Dar iubea o femeie de acolo, iar acum probabil că şi viaţa ei a fost distrusă.

Dorea să se încuie în baie. Ceea ce avea de gând nu i se contura limpede în minte. Poate că voia să stea pe podeaua de marmură, cu genunchii la gură, şi să plângă.

Dar nici unul din cei doi bărbaţii bizari nu voia să audă de aşa ceva. Îngrijoraţi şi alarmaţi, îl traseră înapoi, în salonul apartamentului, şi îl aşezară pe canapea, cel înalt având mare grijă să nu-i lovească umărul, iar spiriduşul grăbindu-se să-i pregătească un ceai fierbinte. Şi să-i aducă o farfurie cu prăjituri şi cu biscuiţi. O masă frugală, dar deosebit de ispititoare.

Lui Yuri i se părea că focul arde prea repede. Pulsul i se accelerase. Simţea, într-adevăr, că îl treceau toate sudorile. Îşi scoase puloverul gros, trăgându-şi-l brusc peste cap şi provocându-şi o durere intensă în umăr înainte de a pricepe ce făcea şi înainte de a-şi da seama că nu mai purta nimic pe dedesubt şi că acum stătea acolo, cu puloverul în mâini şi cu pieptul gol. Se lăsă pe spate şi îl strânse în braţe, stânjenit fiindcă era atât de dezgolit.

Auzi un sunet slab. Spiriduşul îi adusese o cămaşă albă, încă înfăşurată pe cartonul din ambalaj. Yuri o luă, o desfăcu, îi descheie nasturii şi o îmbrăcă. Era absurd de mare pentru el. Probabil îi aparţinea lui Ash. Dar îi îndoi mânecile şi îi încheie câţiva nasturi, simţindu-se recunoscător fiindcă era din nou acoperit. Îi dădea o senzaţie reconfortantă, ca o bluză mare de pijama. Puloverul zăcea pe podea. Putea să vadă iarba încâlcită în el, rămurele şi bucăţile de pământ rămase agăţate.

— Credeam că era un gest nobil, spuse, să nu-l sun, să nu-i stârnesc îngrijorarea, să las rana să mi se vindece şi să mă-ntorc pe picioarele mele înainte de a-i vorbi despre ea, să-i dovedesc că eram teafăr.

— De ce să-l fi ucis organizaţia Talamasca pe Aaron Lightner? întreba Ash.

Se retrăsese pe scaunul lui şi stătea cu mâinile încleştate între genunchi. Era din nou drept ca bradul şi foarte chipeş.

Doamne Sfinte, Yuri se simţea de parcă o lovitură l-ar fi făcut să-şi piardă cunoştinţa, de parcă acum ar fi văzut din nou totul, pentru prima oară. Observă cureaua neagră şi simplă a ceasului din jurul mâinii lui Ash şi ecranul, cu afişaj digital. Îl văzu pe ghebosul cu părul roşu stând lângă fereastra pe care o crăpase puţin acum, când focul ardea sfârâind. Simţi tăişul de gheaţă al vântului despicând aerul din încăpere. Văzu focul fremătând şi şuierând.

— Yuri, de ce? întrebă Ash.

— Nu sunt în stare să răspund. Am sperat, cumva, ca noi ne înşelaserăm, că nu forţaseră nota, că nu uciseseră oameni nevinovaţi. Că existenţa unei femele aflate în mâinile lor, aşa cum doriseră dintotdeauna, nu era decât o minciună fantezistă. Nu-mi puteam imagina că aveau un ţel de două parale. Oh, n-am vrut să te jignesc...

— ... Sigur ca nu.

— Adică, m-am gândit la scopurile lor atât de nobile, la întreaga lor evoluţie, atât de remarcabil de curată... un ordin de cărturari, care înregistrează informaţii şi studiază, fără să intervină vreodată, cu egoism, în desfăşurarea lucrurilor pe care le observă; elevi ai supranaturalului. Cred c-am fost un prost! L-au ucis pe Aaron pentru că ştia toate astea. Şi, din acelaşi motiv trebuie să mă ucidă şi pe mine. Trebuie să lase Ordinul să recadă în rutina lui, netulburat de toate acestea. Probabil că stau de veghe la Cămin. Probabil că stau în tensiune, gata să mă-mpiedice cu orice preţ să pătrund înăuntru. Probabil că şi-au ascuns numerele de telefon. N-aş fi avut cum să sun acolo, sau la Amsterdam,

sau la Roma, dacă aş fi avut de gând s-o fac. Probabil că interceptează orice fax trimis de mine. Nu vor lăsa niciodată garda jos şi nu vor înceta să mă caute, până când nu voi muri. Atunci, cine o să fie acolo, să le ia urma? Să le spună celorlalţi? Să dea la iveală, în faţa fraţilor şi a surorilor, că acest Ordin este malefic... că vechile precepte ale Bisericii Catolice au fost, probabil, întotdeauna adevărate. Ceea ce este supranatural şi nu vine de la Dumnezeu e demonic. Să găsească un mascul Taltos! Să-l aducă alături de femelă...

Ridică privirea. Chipul lui Ash era trist. Samuel, care se sprijinea de fereastra închisă, părea, datorită cutelor cărnoase ale feţei, îndurerat şi preocupat în acelaşi timp. „Linişteşte-te, îşi spuse, da greutate cuvintelor tale. Nu te lăsa pradă isteriei."

Continuă.

— Vorbeşti despre secole, Ash, spuse el, aşa cum alţii vorbesc despre ani. Deci e posibil ca femela celor din Talamasca să trăiască de veacuri. S-ar putea ca acesta să fi fost, întotdeauna, singurul lor scop. O urzeală desprinsă din vremuri întunecate, atât de demonică şi de perversă, încât oamenii din lumea modernă nici măcar nu şi-o pot imagina! E prea simplu, toţi aceşti bărbaţi stupizi şi toate aceste femei stupide căutând o singură fiinţa - un Taltos, o creatură care se poate împreună cu perechea ei, zămislind cu atâta iuţeală şi de atâtea ori la rând, încât semenii ei ar putea copleşi omenirea. Mă întreb ce-i face pe aceşti invizibili, anonimi şi secretoşi Seniori ai Ordinului să fie atât de siguri de ei înşişi, atât de siguri că ei înşişi nu sunt...

Se opri. Asta nu-i mai trecuse niciodată prin minte. Desigur. Mai stătuse vreodată în aceeaşi încăpere cu o fiinţă raţională care nu era om? Acum o făcea, şi cine ar fi putut spune cât de mulţi reprezentanţi ai acelei specii trăiau în mica şi confortabila noastră lume, umblând de colo-colo, trecând drept oameni în timp ce-şi urmăreau propriile planuri, din toate punctele de vedere? Taltos.

Vampiri. Bătrânul pitic, cu propriul ceas şi cu propriile duşmanii, cu propriile istorii.

Cât de tăcuţi erau amândoi... Luaseră oare hotărârea nerostită de a-l lăsa să delireze?

— Ştiţi ce-aş vrea să fac? îi întrebă.

— Ce? spuse Ash.

— Să mă duc în Căminul din Amsterdam şi să-i ucid, să-i ucid pe Seniori. Dar, asta este, nu cred că le pot da de urmă. Nu cred că sunt în Căminul din Amsterdam, sau că au fost vreodată.

Nu ştiu cine sau ce sunt. Samuel, vreau să iau maşina. Trebuie să mă duc acasă, aici, în Londra. Trebuie să-i vad pe fraţi şi pe surori.

— Nu, zise Samuel. Te vor ucide.

— Nu se poate să fie amestecaţi cu toţii. Asta e ultima mea speranţă: suntem, cu toţii, înşelaţi de câţiva. Acum, te rog, vreau să plec cu maşina în afara Londrei, la Cămin. Vreau să pătrund acolo repede, înainte de a-şi da cineva seama, şi să le vorbesc fraţilor şi surorilor, să-i fac să mă asculte. Aaron e mort, zău aşa!

Se opri. Îşi dădu seama că îşi speria cei doi prieteni bizari. Spiriduşul dusese din nou braţele la piept, într-o poziţie grotescă, pentru că erau atât de scurte, iar pieptul lui - atât de lat. Cutele cărnoase de pe frunte i se lăsaseră în jos, într-o expresie încruntată. Ash se mulţumea să-l privească, fără să se încrunte, dar vizibil îngrijorat.

— Ce vă pasă vouă, oricăruia din voi! spuse Yuri dintr-odată. Mi-ai salvat viaţa în munţi, când am fost împuşcat. Dar nimeni nu ţi-a cerut s-o faci. De ce? Ce importanţă am eu pentru tine?

Dinspre Samuel se auzi, cum s-ar spune, un mic zgomot, întrebarea nu merita să fie învrednicită cu un răspuns. Ash o făcu totuşi, cu voce calmă.

— Poate că suntem şi noi ţigani, Yuri, zise el.

Yuri nu răspunse, dar nu credea în sentimentele descrise de celălalt. Nu credea nimic, cu excepţia faptului că Aaron

murise. Şi-o închipui pe Mona, pe mica lui vrăjitoare cu părul roşu. O văzu, văzu faţa ei mică, remarcabilă, şi valul ei bogat de păr roşu. Îi văzu ochii. Dar nu putea simţi nimic pentru ea. Îşi dori, din toată inima, ca fata să fi fost acolo.

— Nimic, n-am nimic, şopti.

— Yuri, zise Ash. Te rog, reţine ceea ce îţi spun. Talamasca n-a fost creată ca să caute vreun Taltos. În privinţa asta, poţi să mă crezi pe cuvânt. Şi, cu toate că nu ştiu nimic despre Seniorii Ordinului de acum şi din această epocă, i-am cunoscut pe cei din trecut; şi nu, Yuri, atunci ei nu erau Taltos şi nu pot să cred că ar fi acum. Ce ar trebui să fie, Yuri, femeile din specia noastră?

Continuă să vorbească fără grabă şi cu voce calmă, dar deosebit de puternică.

— O femeie Taltos e tot atât de hotărâtă şi de copilăroasă precum un bărbat, spuse. O femeie ar fi plecat imediat la creatura asta, Lasher. O femeie, trăind numai printre femei, nu ar fi putut fi împiedicată s-o facă. De ce să trimită un bărbat muritor pe urmele unui astfel de premiu, pe urmele unui astfel de duşman? Oh, îmi dau seama că ţie nu ţi se pare că aş fi formidabil, dar s-ar putea să fii foarte surprins de poveştile mele. Linişteşte-te: fraţii şi surorile tale nu sunt amăgiţi de Talamasca însăşi. Dar cred că, în raţionamentele tale, ai dat peste adevăr, din întâmplare. Nu Seniorii sunt cei care au subminat scopul declarat al Ordinului, astfel încât să poată captura această creatură, pe acest Lasher. A fost o altă mică fracţiune, care a descoperit secretele vechii seminţii.

Ash tăcu. Era ca şi cum muzica s-ar fi stins brusc, lăsând văzduhul pustiu. Ash continua să-l privească pe Yuri cu ochi sinceri şi răbdători.

— Cred că ai dreptate, spuse încet Yuri. N-aş putea suporta să nu fie aşa.

— Stă în puterea noastră să descoperim adevărul, zise Ash. Noi trei împreună. Şi, sincer vorbind, cu toate că mi-ai plăcut din prima clipă a întâlnirii noastre şi că vreau să te

ajut fiindcă eşti o fiinţă în care vad un aproape al meu şi pentru că în inima mea te bucuri de simpatie în general, trebuie să te sprijin dintr-un alt motiv. Pot să-mi aduc aminte de vremurile când nu exista organizaţia Talamasca. De vremurile când era reprezentată de un singur om. De vremurile când biblioteca din catacombele ei nu era mai mare decât această cameră. De vremurile când a ajuns să aibă doi membri, şi apoi trei, şi mai târziu cinci, iar pe urmă au fost zece. Îmi aduc aminte toate aceste lucruri şi îmi aduc aminte de cei care s-au strâns laolaltă ca să-i dea fiinţa, i-am cunoscut şi i-am îndrăgit. Şi desigur ca propriul meu secret, propria mea poveste sunt ascunse acolo, printre documentele lor, care sunt traduse în limbi moderne şi păstrate în format electronic.

— Ceea ce vrea să spună, zise Samuel, cu voce aspră, dar vorbind calm pentru o fiinţă care se enerva cu atâta uşurinţă, este că nu vrem ca Talamasca să fie subminată. Nu vrem să-şi schimbe natura. Organizaţia Talamasca ştie prea multe despre noi pentru ca acest lucru să fie tolerat. În ceea ce mă priveşte, nu e vorba, de fapt, despre loialitate. E vorba despre faptul că vreau să fiu lăsat în pace.

— Eu însă vorbesc despre loialitate, spuse Ash. Vorbesc despre dragoste şi despre recunoştinţă. Vorbesc despre multe lucruri.

— Da, acum înţeleg, zise Yuri.

Simţea cum îl cotropeşte oboseala - sfârşitul inevitabil al emoţiilor tumultoase, inevitabila salvare, nevoia biruitoare de somn, grea ca de plumb.

— Dacă membrii acestui mic grup ştiu de existenţa mea, spuse Ash cu voce scăzută, e tot atât de sigur că vor veni după mine pe cât e de sigur că au venit după Lasher. Schiţă un gest de încuviinţare. Fiinţele umane au mai făcut asta şi înainte. Orice bibliotecă imensă, ticsită de secrete, e periculoasă. Orice arhivă cu secrete poate fi furată.

Yuri începuse să plângă. Nu scotea nici un sunet. Lacrimile nu i se revărsau. Dar îi umpluseră ochii. Se uită

lung la cana cu ceai. Nu îl băuse şi acum se răcise. Lua şervetul de olandă, îl despături şi îşi şterse ochii. Era prea aspru, însă lui nu-i păsa. Era flămând, îi era pofta de dulciurile din farfurie, dar nu voia să le mănânce. Nu i se părea cuviincios să o facă după moartea cuiva.

Ash continuă:

— Nu doresc să fiu îngerul păzitor al organizaţiei Talamasca. Nu mi-am dorit-o niciodată. Dar, în trecut, au existat momente în care a fost ameninţată. Dacă pot împiedica asta, nu vreau să o văd vătămată sau distrusă.

— Yuri, zise Samuel, există multe motive care ar fi putut îndemna mica şleahta de renegaţi din Talamasca să-ncerce să-l prindă în capcană pe Lasher. Gândeşte-te ce trofeu ar fi reprezentat. Sunt, probabil, nişte oameni care nu ar captura un Taltos urmărind un interes material. Nu sunt savanţi, nu sunt preocupaţi de magie sau de religie. Nu sunt nici măcar cărturari. Dar ar fi vrut să pună mâna pe această creatură rarisimă; ar fi vrut s-o întoarcă pe toate părţile, să discute cu ea, s-o examineze şi să facă descoperiri şi, bineînţeles şi inevitabil, s-o lase să se împerecheze sub ochii lor atenţi.

— Poate că ar fi ciopârţit-o, spuse Ash. E lamentabil, dar poate că ar fi înţepat-o cu ace, ca să vadă dacă ţipă.

— Da, are sens, făcu Yuri. Un complot din afară. Renegaţi sau intruşi. Sunt obosit. Trebuie să dorm într-un pat. Nu ştiu de ce v-am spus lucruri atât de cumplite.

— Eu ştiu, zise piticul. Prietenul tău e mort. Iar eu n-am fost acolo, să-l salvez.

— Ce e cu omul care-a încercat să te omoare, spuse Ash, l-ai ucis?

Răspunsul veni de la Samuel.

— Nu, *eu* l-am ucis. De fapt, nu dinadins. Trebuia fie să-l arunc de pe stâncă, fie să-l las să tragă din nou în ţigan. Trebuie să mărturisesc că am făcut-o aşa de-al naibii, pentru că încă nu schimbasem nici măcar o vorba cu Yuri. Era un om care îndrepta o armă către un alt om. Cadavrul

lui a rămas în vale. Vrei să-i dai de urmă? Sunt mari şanse ca spiriduşii să-l fi lăsat exact acolo unde a căzut.

— Ah, deci aşa s-a întâmplat, rosti Ash.

Yuri păstră tăcerea. Ştia, vag, ca ar fi trebuit să caute cadavrul. Ar fi trebuit să-l cerceteze, să-i ia actele de identitate. Dar îi fusese, efectiv, imposibil, ţinând cont de rana lui şi de terenul îngrozitor. Faptul că leşul se pierduse pentru totdeauna în sălbăticia de la Donnelaith şi că spiriduşii îl lăsaseră să putrezească părea să aibă o anumită semnificaţie. Spiriduşii.

În timp ce se prăbuşea, avea ochii ţintuiţi asupra spectacolului oferit de omuleţii minusculi, aflaţi departe, jos, în mica văiugă cu iarbă deasă, dansând asemenea unor Rumpelstiltskini[5] diformi, moderni. Lumina torţelor fusese ultimul lucru pe care îl văzuse înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Când deschisese ochii şi îl zărise pe Samuel, salvatorul lui, cu centura de pistolar, cu armă şi cu o faţă atât de sălbatică şi de bătrână, încât părea o încâlceală de rădăcini de copaci, prin cap îi trecuseră multe. „Au venit să mă ucidă. Dar i-am văzut. Aş vrea să-i pot spune lui Aaron. Spiriduşii. I-am văzut...”

— E un grup din afara Ordinului Talamasca, spuse Ash, smulgându-l brusc de sub o vrajă nepoftită şi trăgându-l înapoi, în micul lor cerc. Nu din interior.

„Taltos, se gândi Yuri, iar acum am văzut un Taltos. Sunt în aceeaşi cameră cu o fiinţă care e Taltos.”

Dacă onoarea Ordinului ar fi fost nepătată, dacă durerea din umăr nu i-ar fi reamintit în fiecare clipă de violenţa josnică şi de trădarea care îi copleşiseră existenţa, apariţia unui Taltos ar fi fost extrem de spectaculoasă. Dar pentru o astfel de apariţie trebuie să plăteşti un preţ, nu-i aşa? Întotdeauna există un preţ, aşa îi spusese cândva Aaron. Iar

---

5 Rumpelstiltskini este numele piticului din povestea cu acelaşi nume, de Fraţii Grimrn. (n.tr.)

acum nu mai putea vorbi cu el despre asta, niciodată, niciodată.

Pe urmă se auzi vocea uşor caustică a lui Samuel.

— De unde ştii că nu e un grup din interiorul Ordinului? Acum nu mai arăta ca în noaptea aceea, în vestă zdrenţuită şi în pantaloni scurţi, stând lângă foc, păruse o scârnăvie fantomatică, numărându-şi gloanţele, completându-şi locaşurile goale din centură, bând din sticla cu whisky şi oferindu-i-o iarăşi şi iarăşi lui Yuri. Yuri nu mai fusese niciodată atât de beat. Dar era o doctorie, nu-i aşa?

— Rumpelstiltskin, zisese Yuri. Iar spiriduşul îi răspunsese:

— Poţi să-mi spui aşa, dacă-ţi place. Am fost poreclit şi mai rău. Dar numele meu e Samuel.

— În ce limbă cântă?

„Când vor înceta să cânte, când vor înceta să bată tobele?”

— În limba noastră. Acum taci. Mi-e greu să număr.

De data asta, spiriduşul instalat confortabil în scaunul civilizat purta haine civilizate, holbându-se nerăbdător la Ash, uriaşul miraculos de suplu, care nu se grăbea să-i răspundă.

— Da, spuse Yuri, mai degrabă încercând să-şi revină decât din orice alt motiv. Ce te face să crezi că e o grupare din exterior?

„Uită de frig, de întuneric şi de tobe... de durerea înnebunitoare a glonţului.”

— Prea multe stângăcii, zise Ash. Un glonţ de carabină. O maşină sărind peste bordura şi izbindu-l pe Aaron Lightner. Sunt multe modalităţi simple de a ucide oamenii astfel încât altora să le fie foarte greu să-şi dea seama. Cărturarii ştiu întotdeauna asta; au învăţat-o studiind vrăjitoarele, vracii şi

alte principii ale *maleficia*[6]. Nu. Ei nu s-ar fi dus în vale, hăituind un om ca pe un vânat. Nu e posibil.

— Ash, armele de foc sunt acum armele văii, spuse Samuel, ironic. De ce n-ar folosi şi vracii puşti atunci când spiriduşii o fac?

— Sunt jucăriile văii, Samuel, răspunse calm Ash. Şi tu o ştii. Bărbaţii din Talamasca nu sunt monştri vânaţi şi supravegheaţi, care trebuie să fugă din lume ascunzându-se în sălbăticie şi care sădesc frica în inimile oamenilor atunci când sunt zăriţi. Îşi continuă raţionamentul: Ameninţarea asta nu a apărut din partea Seniorilor organizaţiei Talamasca. E cea mai mare dintre belele imaginabile: un grup mic, din exterior, care a dat din întâmplare peste nişte informaţii şi a ales să le dea crezare. Cârti, dischete de computer. Cine ştie? Poate că secretele le sunt vândute de servitori...

— Atunci probabil că le facem impresia unor copii, spuse Yuri. Precum călugării şi călugăriţele, salvându-ne în format electronic toate documentele, toate dosarele, adunând secrete vechi în baze de date computerizate.

— Ce vrăjitor a fost tatăl Taltos-ului? Cine l-a ucis? întreba Ash, pe neaşteptate. Ai spus c-o să-mi povesteşti dacă o să-ţi povestesc şi eu. Ce aş putea să-ţi dau, mai mult decât atât? Am fost mai mult decât comunicativ. Ce vrăjitor poate fi tatăl unui Taltos?

— Numele lui e Michael Curry, răspunse Yuri. Şi probabil că vor încerca să-l ucidă şi pe el.

— Ba nu, asta nu le-ar conveni, nu-i aşa? zise Ash. Dimpotrivă, se vor strădui să repete împerecherea izbutită. Vrăjitoarea Rowan...

— Ea nu mai poate da naştere unui copil. Dar mai sunt altele, o familie întreagă, şi există una atât de puternică, încât până şi...

---

6 Orice act malefic prin care se credea că vrăjitoarele puteau provoca vătămarea sau moartea oamenilor ori a animalelor, sau distrugerea recoltelor.

Yuri îşi simţea capul greu. Îşi ridică mâna dreaptă şi şi-o apăsă pe frunte, fiind însă dezamăgit de fierbinţeala ei. Se aplecă înainte şi i se făcu greaţă. Se lăsă din nou pe spate, încet, încercând să nu-şi smucească sau să-şi atingă umărul, apoi închise ochii. Îşi duse mâna la buzunarul pantalonilor, îşi scoase micul portofel şi îl deschise.

Extrase din ascunzătoare fotografia de şcolăriţă a Monei, minusculă şi viu colorată, iubita lui, cu zâmbetul ei, cu claia ei de păr aspru, frumos şi roşu. Vrajitoarea-copilă, vrăjitoarea-iubita, dar vrăjitoare, fără nici o îndoială.

Yuri îşi şterse din nou ochii, apoi buzele. Mâna îi tremura atât de tare încât nu-şi mai putea focaliza privirea asupra chipului drăgălaş al Monei.

Văzu degetele lungi şi subţiri ale lui Ash atingând marginile fotografiei. Taltos-ul stătea în picioare, deasupra lui, cu unul din braţele lungi sprijinit pe spătarul canapelei şi oprind cu cel de-al doilea tremurai fotografiei, în timp ce o studia în tăcere.

— Din linia de descendenţă a Mamei? spuse Ash, cu blândeţe.

Yuri retrase brusc fotografia şi şi-o lipi de piept, strivind-o sub apăsarea palmei. Se înclină în faţă, îngreţoşat din nou şi paralizat, în aceeaşi clipă, de durerea din umăr.

Ash se retrase, politicos, apropiindu-se de şemineu. Focul se domolise oarecum. Ramase în picioare, cu mâinile pe poliţa căminului. Îşi ţinea spatele foarte drept, având o ţinută aproape militară, cu părul des şi întunecat curbându-se la atingerea gulerului şi acoperindu-i ceafa în întregime. Din poziţia sa, Yuri nu-i vedea nici o şuviţă albă, doar buclele de o nuanţă profund întunecată, de un castaniu bătând în negru.

— Aşa că vor încerca să pună mâna pe ea, zise Ash, încă întors cu spatele şi ridicându-şi vocea atât cât era nevoie. Sau vor încerca să pună mâna fie pe ea, fie pe o altă vrăjitoare din familie.

— Da, spuse Yuri.

Era năuc, ba chiar scos din minţi. Cum de se putuse gândi că n-o iubea? Cum de-ar fi putut să devină o străină, aşa, dintr-odată?

— Vor încerca să pună mâna pe ea. Of, Doamne, dar noi le-am oferit un avantaj, zise, înţelegând abia acum cu adevărat. Sfinte Dumnezeule, le-am făcut jocul! Computere! Înregistrări! Exact cum s-a întâmplat cu Ordinul!

Se ridică în picioare. Umărul îi zvâcnea. Dar nu-i păsa de asta. Încă mai ţinea fotografia în adăpostul palmei, strâns lipită de cămaşa.

— Cum adică, le-aţi făcut jocul? întrebă Ash, răsucindu-se, şi focul îi lumină faţa, într-o strălucire, astfel încât ochii lui părură tot atât de verzi precum ai Monei, iar cravata creă iluzia unei pete profunde de sânge.

— Testele genetice! spuse Yuri. Toată familia îşi face analizele, pentru ca o vrăjitoare şi un vrăjitor care ar putea aduce pe lume un Taltos să nu se mai împerecheze niciodată. Nu înţelegeţi? Se fac înregistrări, se adună informaţii genetice, genealogice, medicale. Înregistrări din care se va vedea cine este o vrăjitoare puternică şi cine nu. Doamne Sfinte, aşa vor şti pe cine să aleagă! Vor şti cu mult mai bine decât Taltos-ul ăla nesăbuit! Aceste date reprezintă o arma cum n-au mai avut niciodată. Oh, el a încercat să se împerecheze cu atâtea dintre ele! Le-a ucis. Au murit fără să-i ofere ceea ce dorea: copilul de sex feminin. Dar...

— Pot să mai văd o dată fotografia tinerei vrăjitoare cu părul roşu? întrebă timid Ash.

— Nu, zise Yuri. Nu poţi!

Sângele îi zvâcnea în obraji. Îşi simţi umărul umezindu-se. I se redeschisese rana. Avea febră.

— Nu poţi, repetă, fixându-l pe Ash cu privirea. Ash păstră tăcerea.

— Te rog să nu-mi ceri asta, zise Yuri. Am nevoie de tine, am foarte mare nevoie de ajutorul tău, dar nu-mi cere să-i vezi chipul, nu acum!

Se priviră în ochi. Pe urmă Ash dădu din cap.

— Foarte bine, spuse. Desigur, n-o să mai cer s-o vad. Dar e periculos să fii îndrăgostit de o vrăjitoare atât de puternică, înţelegi asta, nu-i aşa?

Yuri nu răspunse. Pentru o clipă, înţelese totul - că Aaron era mort, că Mona ar fi putut da în curând de necaz, că aproape tot ce iubise sau îndrăgise vreodată îi fusese luat, aproape totul, că nu-i mai rămăsese decât un strop de speranţă, de fericire, de mulţumire sau de bucurie, că era prea slăbit, prea obosit şi prea îndurerat ca să mai poată gândi, că ar fi trebuit să zacă în patul din camera alăturată, spre care nu îndrăznise nici măcar să arunce o privire, primul pat pe care îl zărise în tot timpul scurs de când îl lovise glonţul, aproape omorându-l. Înţelese că niciodată, niciodată, nu ar fi trebuit să pună fotografia Monei sub ochii acelei fiinţe, care stătea în picioare, uitându-se la el cu o blândeţe înşelătoare şi cu o răbdare aparent sublimă. Înţelegea că el, Yuri, s-ar fi putut prăbuşi, dintr-odată, chiar acolo.

— Haide, Yuri, i se adresă Samuel, cu o amabilitate moro-cănoasă, apropiindu-se cu obişnuitul lui mers fudul. Mâna groasă, diformă, se întindea către a lui. Yuri, acum vreau să treci în pat. Să dormi. Când o să te trezeşti, o să mă găseşti aici, cu o cină caldă, pregătită pentru tine.

Se lăsă condus către uşă. Însă ceva îl opri, îl făcu să i se împotrivească spiriduşului, care era la fel de puternic ca orice bărbat normal pe care îl întâlnise vreodată. Se pomeni uitându-se înapoi, către făptura înaltă de lângă şemineu.

Pe urmă intră în dormitor şi, spre propria surpriză, căzu pe pat, năuc. Spiriduşul îi scoase pantofii.

— Îmi cer scuze, spuse Yuri.

— Nu-i nici un deranj, zise piticul. Să te-nvelesc?

— Nu, aici e cald şi sunt în siguranţă.

Auzi uşa închizându-se, dar nu deschise ochii. Aluneca deja, îndepărtându-se de locul acela, îndepărtându-se de orice, şi, în străfulgerarea unui vis care îl învălui şi îl zgâlţâi, trezindu-l, o văzu pe Mona stând pe marginea patului ei şi chemându-l. Între picioare i se zărea părul roşu, dar mai întunecat decât cel de pe cap.

Deschise ochii. Pentru o clipă, nu fu conştient decât de apropierea unei pete de întuneric, de o deranjantă absenţă a luminii care ar fi trebuit să existe în încăpere. Pe urmă înţelese că Ash stătea alături, privind în jos, către el. Cuprins de o spaimă şi de o repulsie instinctivă, Yuri rămase întins, fără să schiţeze nici un gest, cu ochii pironiţi pe stofa de lână a paltonului lung purtat de Ash.

— N-o să-ţi iau fotografia în timp ce dormi, spuse acesta, în şoaptă. Nu-ţi face griji. Am venit să-ţi spun că trebuie să plec în nord în seara asta, să fac o vizită în vale. Mă întorc mâine şi trebuie să te găsesc aici la sosire.

— N-am fost prea deştept, nu-i aşa? întrebă Yuri. Când ţi-am arătat fotografia ei. Am fost un neghiob.

Continua să se holbeze la stofa întunecată. Pe urmă văzu, exact dinaintea ochilor, degetele albe ale mâinii lui Ash. Se întoarse încet, se uită în sus şi apropierea feţei uriaşe a celuilalt îl îngrozi, dar nu scoase nici un sunet. Se mulţumi să privească în ochii fixaţi asupra lui cu o curiozitate lipsită de expresie, apoi privi gura voluptuoasă,

— Cred că înnebunesc, spuse.

— Nu, nu înnebuneşti, zise Ash, dar, de acum înainte, trebuie să-ncepi să fii deştept. Dormi. Nu te teme de mine. Şi rămai aici, în siguranţă, împreună cu Samuel, până mă întorc.

4

Morga era mică, murdară, alcătuită din încăperi strâmte, cu placi vechi de faianţă albă pe podea şi pe pereţi, cu ţevi ruginite de scurgere şi cu mese de fier care scârţâiau.

Numai în New Orleans poate fi aşa, se gândi. Numai acolo puteau lăsa o fată de treisprezece ani să se apropie de un cadavru, să-l vadă şi să înceapă să plângă.

— Du-te afară, Mona, îi spuse. Lasă-mă să-l examinez pe Aaron.

Îşi simţea picioarele şubrede, iar mâinile îi tremurau şi mai tare. Ca în bancul ăla vechi: tu stai acolo, zvâcnind din toate încheieturile şi contorsionându-te şi cineva te întreabă „Cum îţi câştigi existenţa?”, iar tu răspunzi „Sunt chi-chi-chi-rurg neurolog”.

Se sprijini în mâna stângă şi săltă cearşaful însângerat. Maşina nu-i atinsese faţa; era Aaron.

Nu era locul în care să-şi exprime respectul, să-şi aducă aminte de numeroasele lui fapte bune şi de încercările zadarnice de a o ajuta. Poate că o singură imagine reuşea să se aprindă, destul de strălucitoare pentru a acoperi mizeria, duhoarea, infamia de a transforma un trup cândva plin de demnitate într-un morman de carne pe o masă murdară.

Aaron Lightner la înmormântarea mamei ei; Aaron Lightner luând-o de braţ şi ajutând-o să înainteze prin mulţimea de oameni pe de-a-ntregul străini care îi erau rude, să se apropie de sicriul mamei, Aaron ştiind că asta era exact ceea ce îşi dorea Rowan să facă şi ceea ce trebuia să facă: să-şi coboare privirea asupra trupului fermecător, fardat şi parfumat al lui Deirdre Mayfair.

Bărbatul care zăcea în faţa ei, jefuit de individualitate şi într-o indiferenţă profundă, cu părul alb la fel de lucios ca întotdeauna, un simbol al înţelepciunii însoţite de o vitalitate ieşită din comun, nu fusese atins de nici un produs cosmetic. Ochii lui spălăciţi erau deschişi, dar inconfundabil lipsiţi de viaţă. Gura i se relaxase, luând probabil cea mai familiară şi mai plăcută formă, dovadă a unei vieţi trăite cu uimitor de puţină amărăciune, mânie şi stări de spirit funeste.

Îşi întinse mâna spre fruntea lui şi îi mişca uşor capul într-o parte, readucându-l apoi în poziţia iniţială. Îşi dădu seama că, din momentul morţii, trecuseră mai puţin de două ore.

Pieptul era zdrobit. Cămaşa şi haina erau îmbibate de sânge. Fără îndoială că plămânii fuseseră striviţi instantaneu şi că muşchiul inimii se rupsese, probabil, chiar înainte de asta.

Îi atinse uşor buzele, desfăcându-le cu un gest ce o duse cu gândul la o amantă pusă pe hârjoană, pregătită să-l sărute. Ochii i se umeziseră şi sentimentul de tristeţe era atât de adânc, încât miresmele de la înmormântarea lui Deirdre reveniră, resimţi prezenţa copleşitoare a florilor albe, parfumate. Gura bărbatului era plină de sânge.

Se uită la ochii care nu îi întoarseră privirea. „Te cunosc, te iubesc!” Se aplecă, studiindu-i îndeaproape. Da, murise pe loc. Murise din pricina inimii, nu din pricina creierului. Îi închise pleoapele cu o mişcare lină şi îşi lăsă degetele să se odihnească acolo.

În temniţa aia era cineva care ar fi putut face o autopsie adevărată? „Uită-te la petele de pe pereţi. Trage în nări duhoarea din sertare.”

Ridică mai mult cearşaful, apoi îl sfâşie când îl trase deoparte, neştiind sigur dacă de vină fusese stângăcia sau surescitarea. Piciorul drept era zdrobit. Se vedea limpede că partea de jos se desprinsese şi fusese aşezată înapoi, în cracul pantalonilor din stofă de lână. Mâna dreaptă nu mai

avea decât trei degete. Celelalte două fuseseră retezate. I le adunase oare cineva?

Se auzi un scrâşnet. Detectivul chinez tocmai intra în încăpere şi murdăria de pe tălpile sale scotea zgomotul acela îngrozitor, frecându-se de dale.

— Vă simţiţi bine, doctore?

— Da, spuse ea. Aproape că am terminat.

Ocoli masa, trecând în partea opusă. Îşi aşeză mâna pe capul lui Aaron, apoi pe gât, şi rămase tăcută, gândindu-se, ascultând, simţind.

Fusese un accident de maşină, simplu şi sălbatic. Chiar dacă suferise, asupra lui nu mai plana acum nici o imagine. Şi nu aveau să afle niciodată dacă se luptase sau nu cu moartea. Beatrice îl văzuse încercând să se ferească de maşină, sau cel puţin aşa avea impresia.

— A vrut să se dea la o parte, povestise Mary Jane. Pur şi simplu, n-a reuşit.

În cele din urmă se îndepărtă. Trebuia să se spele pe mâini, dar unde ar fi putut s-o facă? Se duse lângă chiuvetă, răsuci robinetul străvechi şi lăsă apa să-i inunde degetele. Pe urmă o închise, îşi şterse mâinile în buzunarele hainei ei de bumbac, trecu pe lângă poliţist şi ieşi în mica anticameră din faţa sertarelor cu cadavre nerevendicate de nimeni.

Michael era acolo, cu ţigara în mână, cu gulerul descheiat, părând pe deplin secătuit de durere şi de efortul de a aduce alinare.

— Vrei să-l vezi? întrebă ea. Gâtul o mai durea încă, dar asta nu avea, oricum, nici o importanţă. Faţa arată bine. Nu te uita la nimic altceva.

— Nu cred că mi-o doresc, zise Michael. Nu m-am mai aflat niciodată în postura asta. Dacă tu spui că e mort, că maşina l-a lovit şi că nu am ce altceva să aflu, nu vreau să-l văd.

— Înţeleg.

— Mirosul îmi face rău. Şi Monei îi face rău.

— A fost o vreme când eram obişnuită cu acest miros, spuse Rowan.

Se apropie de ea, îi prinse ceafa în mâna lui mare, aspră, şi o sărută cu stângăcie, cu totul altfel faţă de sărutările dulci şi apologetice pe care i le dăduse în timpul săptămânilor ei de tăcere. Bărbatul simţi fiori în tot trupul, iar ea răspunse sărutului lui şi îl strivi cu strânsoarea braţelor, sau cel puţin încercă s-o facă.

— Trebuie să ies de aici, spuse Michael.

Ea se retrase cu un singur pas şi aruncă o privire în încăperea alăturată. Poliţistul chinez reacoperise cadavrul, poate din respect, sau poate fiindcă aşa cerea procedura.

Michael se holba la sertarele de pe peretele opus. Leşurile din interior aveau un miros cumplit. Rowan aruncă o privire. Unul dintre sertare era întredeschis, poate din cauză că nu se putea închide, iar înăuntru se zăreau două trupuri, capul pământiu al unuia fiind cu faţa în sus, cu piciorul mucegăit şi roz al celuilalt sprijinindu-i-se direct pe creştet. Un mucegai verde acoperea şi chipul. Dar oroarea era o alta: cei doi fuseseră îngrămădiţi laolaltă. Morţi abandonaţi, într-o postura tot atât de intimă, în felul ei, precum aceea a unor îndrăgostiţi.

— Nu pot..., spuse Michael.

— Ştiu, haide, zise ea.

Când se urcară în maşină, Mona se oprise din plâns. Se uita pe geam, cu ochii în gol, atât de adâncită în gânduri, încât orice discuţie era imposibilă şi nimic nu reuşea s-o distragă. Din când în când, se răsucea şi îşi arunca în treacăt ochii spre Rowan. Ea îi întâlni privirea, simţindu-i puterea şi căldura. În cele trei săptămâni în care o ascultase pe Mona revărsându-şi inima - o încântătoare încărcătură de poezie care, pentru ea, în starea aceea de somnambulism, se transforma adesea într-un simplu sunet -, Rowan ajunsese s-o îndrăgească fără rezerve.

Succesoarea, cea care avea să dea naştere fătului menit să ducă mai departe moştenirea. Copila în trupul căreia se

ascundeau un uter şi patima unei femei cu experienţă. Copila care îl ţinuse pe Michael în braţe, care, în exuberanţa şi ignoranţa ei, nu se temuse câtuşi de puţin pentru inima lui vătămată, nu se temuse că ar fi putut muri în cea mai dezlănţuită clipă a pasiunii. Nu murise. Trecuse dincolo de boală, se pregătise pentru întoarcerea soţiei! Iar vina plana acum asupra Monei, mult prea ameţitoare, făcând de ruşine toate dozele serioase de medicamente pe care trebuise să le înghită.

Maşina îşi vedea de drum fără ca vreunul dintre ei să vorbească.

Rowan stătea alături de Michael, un ghem de om sprijinindu-se de el, împotrivindu-se dorinţei de a adormi, de a se scufunda înapoi, de a se pierde iarăşi în gânduri care pluteau monoton şi imperturbabil precum un râu, gânduri asemenea celor pe care şi le strivise, sufocându-le cu tandreţe vreme de săptămâni, gânduri pe care vorbele şi întâmplările le străpungeau atât de lent şi cu atâta delicateţe, încât abia dacă mai ajungeau până la ea. Glasuri care îţi vorbesc de dincolo de susurul înăbuşit al apei.

Ştia ce avea de gând să facă. Urma o altă lovitură teribilă pentru Michael, o lovitură cumplită.

Găsiră casa forfotind de viaţă. Paznicii o înconjuraseră din nou. Nu era o surpriză, pentru nici unul dintre ei. Iar Rowan nu ceru nici o explicaţie. Nimeni nu ştia cine îl angajase pe bărbatul care îl ucisese pe Aaron Lightner.

Celia sosise şi se ocupase de Bea, lăsând-o să „urle” în camera de oaspeţi de la primul etaj, în care stătea de obicei Aaron. Ryan Mayfair era de faţă, bărbatul cu costum şi cravata, întotdeauna pregătit să meargă la tribunal sau la biserică, vorbind cu prudenţă despre ce avea acum de făcut familia.

Bineînţeles că se uitau cu toţii la Rowan. Văzuse toate acele chipuri la căpătâiul ei. Le văzuse perindându-i-se prin faţă în timpul lungilor ore petrecute în grădină.

Nu se simţea în largul ei în rochia pe care o alesese cu ajutorul Monei, pentru că nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată. Dar, pe lângă asta, mâncarea avea mai multă importanţă. Simţea o foame de lup, iar în sufragerie era întins un bufet complet, în stilul Mayfair.

Michael îi umplu o farfurie înainte ca altcineva să fi apucat s-o facă. Se aşeză în capul mesei şi mâncă, privindu-i pe ceilalţi foindu-se de colo-colo în grupuri. Bau cu lăcomie un pahar cu apă. O lăsau singură din respect sau fiindcă nu-i erau de nici un ajutor. Ce i-ar fi putut spune? În general, ştiau foarte puţine despre ceea ce se întâmplase de fapt. Nu aveau să înţeleagă niciodată răpirea ei, aşa cum o numeau, captivitatea şi violenţa căreia îi căzuse victimă. Era nişte oameni atât de buni. Ţineau cu adevărat la ea, dar acum nu o puteau ajuta cu nimic, nu puteau decât s-o lase singură.

Mona stătea lângă ea, în picioare. Se aplecă şi o sărută pe obraz, făcând totul foarte încet, ca şi cum Rowan ar fi putut-o opri în orice clipă. Însă ea o prinse de încheietura mâinii, o trase mai aproape şi îi întoarse sărutul, încântată de pielea catifelată, ca de bebeluş, gândindu-se doar în treacăt cum trebuie să se fi bucurat Michael de pielea aceea, privind-o, atingând-o, pătrunzând-o.

— Mă duc sus să mă culc, spuse Mona. O să fiu acolo dacă o să ai nevoie de mine.

— Am într-adevăr nevoie de tine, zise ea, dar cu o voce atât de joasă încât Michael probabil că nici nu o auzi.

Acesta stătea în dreapta ei, devorând o farfurie plină cu mâncare şi golind o cutie de bere rece.

— Da, în regulă, spuse Mona. N-o să fac altceva decât să mă întind puţin.

Avea spaima în privire, oboseală, tristeţe şi spaimă.

— Acum avem nevoie una de cealaltă, zise Rowan, rostind cuvintele atât de încet pe cât era cu putinţă.

Ochii copilei erau fixaţi asupra ei şi se mulţumiră să se privească, pur şi simplu.

Mona dădu din cap, apoi plecă, fără să-i adreseze lui Michael, nici măcar în grabă, un cuvânt de rămas-bun.

Stângăcia vinovăţiei, medită Rowan.

În camera din faţă cineva izbucni în râs pe neaşteptate. Se părea că în familia Mayfair se râdea întotdeauna, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Când ea trăsese să moară în camera de la etaj şi Michael stătuse lângă patul ei plângând, în casă fuseseră oameni care râdeau. Îşi aminti că se gândise la asta, că se gândise la ambele manifestări cu detaşare, fără panică, fără nici o altă reacţie. Plutind. Adevărul este că râsul sună întotdeauna mai bine decât plânsul. Râsul curge în secvenţe violente şi are o melodicitate dincolo de care nu se ascunde nici un efort. Plânsul e adesea chinuit, mocnit, pe jumătate sugrumat, alteori i te laşi în voie, cu resemnare.

Michael terminase friptura de vită, orezul şi sosul. Sorbi ultima înghiţitură de bere. Cineva se grăbi să-i pună alături o altă cutie, iar el o lua şi bău imediat jumătate.

— E bine pentru inima ta? murmura ea.

El nu-i răspunse.

Rowan se uită în farfurie. Şi ea îşi terminase porţia. Dând dovadă de o adevărată lăcomie.

Orez şi sos de carne. Specialitate din New Orleans. Îi trecu prin minte c-ar fi trebuit să-i spună că, în timpul acelor săptămâni, fusese încântată fiindcă el o hrănise cu mâna lui. Dar ce sens ar fi avut să-i mărturisească aşa ceva?

Dragostea lui era un miracol într-o mai mare măsura decât tot ceea ce i se întâmplase, decât ceea ce i se întâmplase oricui altcuiva în casa aceea. Şi, dacă te gândeai bine, cugeta Rowan, acolo se întâmplaseră de toate. Simţea că are rădăcini în locul acela, că există o legătură pe care nu o mai simţise nicăieri altundeva - nici măcar pe *Sweet Christine,* când brazda cu atâta curaj apele de pe sub Golden Gate. Nutrea cu putere convingerea că acela era căminul ei, ca avea să fie întotdeauna, şi, privind

ţintă farfuria, îşi aminti ziua în care ea şi Michael umblaseră prin casă împreună, când deschiseseră dulapul şi găsiseră toate porţelanurile vechi, preţioasele porţelanuri şi argintăria.

Însă totul ar fi putut pieri, ar fi putut fi smuls din mâinile ei şi din ale oricui altcuiva de furtuna unui suflu fierbinte, de răsuflarea unei guri de iad. Ce îi spusese noua ei prietena, Mona Mayfair, cu numai câteva ore înainte?

— Rowan, încă nu s-a terminat.

Nu, nu se terminase. Şi Aaron? Măcar sunase cineva la Cămin, ca să-i anunţe pe vechii lui prieteni ce se întâmplase, sau urma să fie îngropat printre noii prieteni şi printre rudele prin alianţă?

Lămpile de pe cămin străluceau cu putere.

Afară nu se întunecase încă. Purpuriul legendar al cerului se putea zări printre frunzele de laur. În lumina crepusculului, culorile liniştitoare ale pereţilor se reflectau în încăpere şi asupra stejarilor magnifici, stejarii care te puteau alina atunci când oamenii nu erau în stare să o facă, greierii începuseră să cânte, iar aerul cald al primăverii se învolbura în cameră, pătrunzând prin ferestrele deschise pretutindeni în jurul lor – acolo în salon, şi poate în spatele imensei piscine nefolosite, ferestrele deschise către cimitirul din grădină, unde zăceau cadavrele, trupurile singurilor ei copii.

Michael termină a doua bere, strivi cutia ca de obicei şi o lăsă apoi jos cu grijă, de parcă masa cea mare şi-ar fi revendicat dreptul de proprietate. Nu se uită la ea. Se holba la crengile de laur care măturau coloanele verandei şi geamurile ferestrelor de la etaj. Poate că se uita la cerul purpuriu. Poate că asculta zarva graurilor care se năpusteau la ora aceea, în cârduri, devorând greierii. Nu era decât moarte, dansul acela, greierii roind din copac în copac şi stolurile de pasări încrucişându-se pe cerul serii, doar moarte, doar o specie înghiţind-o pe alta.

— Asta e tot, draga mea, spusese ea, în ziua trezirii din comă, cu cămaşa de noapte plină de noroi, cu mâinile pline de noroi, cu picioarele goale în noroiul jilav de lângă noul mormânt. Asta e tot, Emaleth. E vorba despre supravieţuire, fiica mea.

O parte din ea dorea să se întoarcă lângă morminte, în grădină, la masa de fier de sub copac, la dansul macabru al făpturilor înaripate de sus, din văzduh, ale căror triluri superbe vibrau când şi când în înserarea limpede, purpurie. Dacă ieşea din cameră, ducându-se înapoi, la masa aceea, şi-ar fi putut deschide ochii ca să descopere că trecuse o noapte, sau poate mai multe... Ceva tot atât de nefericit şi de urât precum moartea lui Aaron ar fi prins-o din nou, pe neaşteptate, şi i-ar fi spus: „Trezeşte-te, avem nevoie de tine. Ştii ce ai de făcut”. Oare Aaron însuşi fusese acolo, pentru o fracţiune de secundă, desprins de trup şi compătimitor, şoptindu-i la ureche? Nu, nu fusese nimic atât de limpede şi de personal.

Îşi privi soţul. Bărbatul aflat pe un scaun, cu umerii căzuţi, strivind nenorocita de cutie de bere, transformând-o în ceva rotund şi aproape plat, cu privirea încă ţintuită la ferestre.

Era în acelaşi timp minunat şi înspăimântător - indescriptibil de atrăgător în ochii ei. Iar adevărul cumplit şi scandalos era că amărăciunea şi suferinţa îl făcuseră şi mai atrăgător; îi întunecaseră strălucirea într-un mod aproape magnific. Acum nu mai arăta atât de inocent, atât de deosebit de cel care era, de fapt, în sufletul lui. Nu, sufletul se infiltrase prin pielea bărbatului chipeş, modificându-i întreaga structură. Îi împrumutase chipului o uşoară ferocitate, precum şi multe umbre fine, mereu schimbătoare.

Culori întristate. Îi vorbise despre culorile întristate cândva, în zilele strălucitoare de după căsătorie, când nu ştiau că fiul lor era o creatură grotescă. Îi spusese că în epoca victoriană casele se vopseau în culori „întristate”.

Ceea ce însemna că le întunecau cumva; însemna sobru, estompat, complex. Aşa fuseseră vopsite toate casele în stil victorian, din întreaga Americă. Aşa îi spusese. Iar lui îi plăcuseră toate culorile acelea, roşul maroniu, verdele oliv şi griul întunecat, dar acum cineva trebuia să găsească un alt cuvânt pentru amurgul de cenuşă şi pentru întunecimea de un verde profund, pentru umbrele întunecate care planau asupra casei violete cu obloanele pictate în culori strălucitoare.

Rowan rămăsese pe gânduri. Oare el era „întristat”? Asta i se întâmplase? Sau ea trebuia să găsească un alt cuvânt pentru privirea lui întunecată, dar mai cutezătoare, pentru faptul ca faţa lui părea acum, la o primă vedere, mult mai puţin flexibilă, fără a fi însă, nici măcar pentru o clipă, meschină sau urâtă.

Se uită la ea, cu ochii licărind, frapând-o, ca două izvoare de lumină. Muşcători. Albaştri, aproape zâmbitori. „Fă-o din nou, se gândi Rowan, în timp ce el îşi ferea privirea. Priveşte-mă cu ochii ăia. Fă-i mari şi albaştri şi aproape orbitori, pentru o clipă.” Oare era un handicap să ai asemenea ochi?

Întinse mâna şi îi atinse barba întunecată de pe obraji şi de pe bărbie. Coborî de-a lungul gâtului, apoi îi simţi fineţea părului negru, mai noile şi mai asprele şuviţe încărunţite, şi îşi afundă degetele printre bucle.

El îşi aţinti căutătura înainte, de parcă ar fi fost şocat, apoi, aproape fără să-şi mişte capul, îşi întoarse cu foarte mare prudenţă privirea şi se uită la ea.

Rowan îşi retrase mâna, ridicându-se în acelaşi timp, iar Michael se ridică odată cu ea.

Când o prinse de braţ, mâna aproape că-i tremura. În timp ce el dădea scaunul la o parte din drum, ea îl atinse în treacăt, cu tot trupul.

Urcară scările în tăcere.

Dormitorul arăta aşa cum fusese în tot acel timp, liniştit şi, poate, mult prea primitor, cu patul niciodată făcut, ci

doar cu pătura îndoită cu grijă, astfel încât Rowan se putea strecura oricând dedesubt.

Ea închise uşa şi o încuie. Michael îşi scotea deja haina. Rowan îşi descheie bluza, trăgându-şi-o cu o mână din fustă, scoţându-şi-o şi lăsând-o să cadă pe podea.

— Operaţia pe care ţi-au făcut-o, zise el. Mă gândeam că, poate...

— Nu, m-am vindecat. Vreau s-o fac.

Michael se apropie şi o sărută pe obraz, întorcându-i capul în acelaşi timp. Rowan îi simţi arsura bărbii, palmele aspre, trăgând-o ceva cam prea tare de păr când îi dădu capul pe spate, întinse mâna şi îl trase de cămaşă.

— Scoate-o, îi spuse.

Îşi desfăcu fermoarul fustei, care îi căzu la picioare. Ce slabă era! Dar nu se sinchisea de trupul ei, nu pe ea voia să se vadă. Voia să-l vadă pe el. Acum era gol şi în plină vigoare. Se întinse şi îl prinse de părul creţ de pe piept, apoi îl ciupi de sfârcuri.

— Ah, şopti Michael, e prea tare.

O trase spre el, apăsându-i sânii chiar de părul acela. Mâna ei i se strecură între picioare, şi îi găsi mădularul, vârtos şi pregătit.

I-l mângâie în timp ce se urca în pat, traversând salteaua în genunchi, lăsându-se apoi să cadă pe cearşaful răcoros din bumbac şi simţind cum greutatea lui cobora stângaci asupra ei. Doamne, oasele acelea mari strivind-o din nou, părul des lipindu-se de al ei, mireasma dulce a cărnii lui şi parfumul de modă veche, mişcările lui agresive, divina lui brutalitate...

— Fă-o, fă-o repede, spuse ea. O s-o facem mai lent a doua oară. Fă-o, umple-mă, îi spuse.

Dar el nu avea nevoie de nici un îndemn.

— Fă-o cu putere! şopti ea printre dinţi.

Mădularul lui o pătrunse şi mărimea o şocă, o îndureră, o strivi. Durerea era minunată, acută, perfectă. Îi încleştă

penisul cât de bine putea, cu muşchii slăbiţi şi îndureraţi şi nevoind s-o asculte - cu trupul ei rănit trădând-o.

Nu avea importanţă. El o izbi cu putere şi ea îi ieşi în întâmpinare, fără nici un cuvânt, sau ţipat, sau suspin. Era îmbătată, îmbujorată, cu braţele desfăcute, şi apoi se agaţă de el, strângându-l cu toată puterea, până pe culmile durerii, în timp ce el se afundă în ea iarăşi şi iarăşi, încheind cu mişcări ample, convulsive, care părură să-l ridice, scoţându-l din ea, şi abandonându-se, prăbuşit în braţele ei, asudat şi familiar şi iubit, iubit cu disperare. Michael.

Bărbatul se rostogoli într-o parte. Nu avea să reuşească s-o facă din nou prea curând. Era de aşteptat. Avea faţa transpirată şi părul i se lipise de frunte. Rowan stătea neclintită în aerul răcoros al începerii, fără nimic s-o acopere şi privind mişcările domoale ale paletelor ventilatorului din tavan.

Mişcarea era lentă. Poate că o hipnotiza. Liniştiţi-vă, le spuse trupului său, şoldurilor sale, sinelui sau. Visa pe jumătate speriată, trecând din nou prin clipele petrecute în braţele lui Lasher şi regăsindu-le, aşteptând-o. Zeul sălbatic şi senzual, da, poate că îl văzuse aşa; dar acesta fusese un bărbat, un bărbat brutal, cu o inimă imensă, iubitoare. Atât de divin de grosolan, atât de divin de imatur, atât de pe de-a-ntregul orbitor, de zdrobitor şi de simplu.

Michael coborî din pat. Era sigură că el avea să doarmă, ştiind totodată că ea, una, nu putea s-o facă.

Dar el era în picioare şi se îmbracă, luând haine curate de pe barele din dulapul din baie. Stătea cu spatele la ea şi, când se întoarse, lumina din camera de baie îi străluci pe faţă.

— De ce ai făcut-o! spuse. De ce ai plecat cu el! Fusese ca un răcnet.

— Şşşşşt! Rowan se ridică în capul oaselor şi îşi duse un deget la buze. Nu le aduce pe toate înapoi. Nu le ajuta să vină. Urăşte-mă dacă vrei...

— Să te urăsc? Doamne, cum poţi să-mi zici una ca asta? Ţi-am spus că te iubesc, zi de zi! Se apropie de pat şi prinse cu putere în mâini tăblia dinspre picioare. O fixa cu asprime, uluitor de frumos în furia lui. Cum de-ai putut să mă părăseşti aşa! strigă, în şoaptă. Cum!

Ocoli patul şi o înşfacă brusc de braţele goale, degetele lui rănindu-i pielea şi provocându-i o durere insuportabilă.

— Nu face asta! şuieră ea, străduindu-se să nu-şi ridice vocea, ştiind cât era de neplăcută, de plină de panica. Nu mă lovi, te previn! Asta făcea el, iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Te ucid dacă mă loveşti!

Se eliberă şi se rostogoli pe o parte, sărind din pat şi grăbindu-se să intre în baie, unde dalele de marmură rece îi arseră tălpile goale.

„Să-l ucizi! Fir-ar să fie, dacă nu te opreşti, o s-o faci, o să-l ucizi pe Michael cu puterea ta!”

De câte ori şi-o încercase pe Lasher, scuipându-şi asupra lui ura firavă - „ucide-l, ucide-l, ucide-l” -, iar el nu făcuse altceva decât să râdă. Ei bine, bărbatul ăsta ar fi murit dacă l-ar fi izbit cu furia ei invizibilă. Ar fi murit, tot atât de sigur pe cât era de sigură moartea celorlalţi, a celor pe care îi ucisese - crimele mârşave, oribile, care îi modelaseră viaţa, care o aduseseră în casa asta, în clipa asta.

Teroarea. Neclintirea, liniştea încăperii. Se întoarse încet, se uita prin deschizătura uşii şi îl văzu stând lângă pat, mulţumindu-se s-o privească.

— Ar trebui să mă tem de tine, spuse Michael. Dar nu e aşa. Nu mă tem decât de un singur lucru. Că n-o să mă mai iubeşti.

— Oh, dar te iubesc, răspunse Rowan. Şi te-am iubit întotdeauna, întotdeauna.

Umerii lui se încovoiară pentru o clipă, pentru o singură clipă, apoi îi întoarse spatele. Era rănit, dar privirea vulnerabilă pe care o avuse înainte îi dispăruse pentru totdeauna. Îşi pierduse, pentru totdeauna, acea blândeţe desăvârşită.

Lângă fereastra care dădea către verandă era un scaun, iar Michael păru să-l găsească orbeşte şi să-l aleagă la întâmplare, aşezându-se apoi, încă ferindu-se s-o privească.

„Şi o să te rănesc din nou”, se gândi ea.

Voia să se apropie de el, să îi vorbească, să-l ţină din nou în braţe. Să stea de vorbă aşa cum o făcuseră în ziua când ea îşi revenise şi când o îngropase pe singura lor fiică - singura fiică pe care o avuseseră vreodată - sub stejar. Voia să îşi deschidă acum sufletul, cu învăpăierea pe care o simţise atunci, cu aceeaşi dragoste deplină, cu aceeaşi nesocotinţă, cu aceeaşi grabă şi fără absolut nici o grijă.

Dar asta părea acum tot atât de neatins pe cât i se păruseră, după aceea, cuvintele.

Îşi ridică mâinile, trecându-şi-le apăsat prin păr. Apoi şi le întinse, aproape mecanic, spre robinetele duşului.

Sub şuvoiul apei reuşi să gândească limpede, poate pentru prima oară. Zgomotul era minunat şi apa fierbinte îi dădea o senzaţie delicioasă.

Avea de ales dintr-o grămadă incredibilă de haine. În dulapuri erau atât de multe, încât se simţea năucită. În cele din urmă, alese o pereche de pantaloni din stofă moale de lână, vechii pantaloni pe care îi purtase la San Francisco, cu eoni în urmă, şi îi îmbracă, trăgându-şi deasupra un pulover lejer de bumbac.

Se lăsase răcoarea specifică nopţii de primăvară. Şi se simţea bine purtând din nou hainele pe care le îndrăgea. Se întrebă cine îi cumpărase toate rochiile acelea superbe.

Îşi perie părul, închise ochii şi căzu pe gânduri. „O să-l pierzi, şi pe bună dreptate, dacă nu-i vorbeşti acum, dacă nu-i explici încă o dată, dacă nu treci peste teama ta instinctivă faţă de cuvinte, dacă nu te duci la el.”

Lăsă peria din mână. Michael stătea în cadrul uşii. Ea nu o închisese în tot acel răstimp şi, când îşi ridică ochii spre el, simţi o mare uşurare văzându-i privirea împăcată, tolerantă. Aproape că începu să plângă. Dar gestul ar fi fost ridicol de egoist.

— Te iubesc, Michael, îi spuse. Ar trebui să o strig în gura mare. N-am încetat niciodată să te iubesc. A fost orgoliu şi prea multă încredere în sine; iar tăcerea, tăcerea a fost neputinţa sufletului de a se lecui şi de a se întări, sau poate doar singurătatea pe care o caută, precum o vietate egoistă.

El o asculta încordat, încruntându-se uşor, cu o expresie calmă, dar nicidecum atât de inocentă pe cât fusese înainte. Ochii mari şi scânteietori erau chinuiţi şi umbriţi de tristeţe.

— Nu ştiu cum de te-am putut răni chiar acum, Rowan, zise el. Chiar nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu.

— Michael, nu...

— Nu. Lasă-mă s-o spun. Ştiu ce ţi s-a întâmplat. Ştiu ce-a făcut el, ştiu. Şi nu ştiu cum de am putut să te învinuiesc, să-ţi vorbesc cu mânie, să te rănesc aşa, asta nu ştiu!

— Michael, înţeleg, spuse ea. Încetează. încetează, sau o să mă faci să plâng.

— Rowan, l-am ucis, zise el. Îşi coborâse vocea până la o şoaptă, aşa cum fac cei mai mulţi oameni când vorbesc despre moarte. L-am ucis şi nu e de ajuns! Eu... eu...

— Nu, nu mai spune nimic. Iartă-mă. Michael, iartă-mă de dragul tău şi de dragul meu. Iartă-mă.

Se aplecă înspre el şi îl sărută, îl împiedică înadins să respire, ca să nu mai poată scoate nici un cuvânt. Şi, de data asta, el o strânse în braţe cu blândeţea de odinioară, cu vechea şi calda duioşie, cu imensul farmec protector care o făcea să se simtă în siguranţă, siguranţa pe care o simţise atunci când făcuseră dragoste pentru prima oară.

Probabil că există ceva mai desfătător decât să cadă astfel în braţele lui, mai desfătător decât să se afle, pur şi simplu, alături de el. Dar în clipa aceea nu se putea gândi ce anume era - cu siguranţă nu violenţa pasiunii. Care există, evident, pentru a te bucura de ea iarăşi şi iarăşi, dar acela era lucrul pe care nu-l cunoscuse, niciodată, alături de nici o altă fiinţă de pe pământ, acela era!

În cele din urmă, Michael se retrase, aducându-i mâinile laolaltă şi sărutându-i-le, şi învăluind-o din nou în strălucirea acelui zâmbet strălucitor, copilăresc, zâmbetul pe care ea crezuse ca nu avea să-l mai zărească vreodată. Pe urmă închise ochii şi îi vorbi, cu vocea frângându-i-se:

— Într-adevăr, încă mă mai iubeşti, dragostea mea.

— Da, zise ea. Se pare că am învăţat cum să o fac, o dată pentru totdeauna. Vino cu mine, vino afară , vino sub stejar. Vreau să fiu lângă ei o vreme. Nu ştiu de ce. Eu şi tu, noi suntem singurii care ştiu că se află amândoi acolo, împreună.

Se strecurară pe scara din dos, prin bucătărie. Paznicul de lângă piscina se mulţumi să dea din cap către ei. Când ajunseră lângă masa de fier, în grădină era întuneric. Se aruncă în braţele lui şi el o linişti.

„Da, pentru acest scurt răstimp, până când mă vei uri din nou, se gândi ea. Da, o să mă dispreţuieşti.” Îi săruta părul, obrajii, îşi frecă fruntea de barba lui ţepoasă. Îl simţi răspunzându-i cu oftaturi abia auzite, apăsătoare, din adâncul pieptului.

„O să mă dispreţuieşti, se gândi ea. Dar cine altcineva s-ar putea duce pe urmele celor care l-au ucis pe Aaron?”

5

Avionul ateriză pe aeroportul din Edinburgh la ora 11.00 p.m. Ash moţăia cu obrazul sprijinit de geam. Văzu apropierea farurilor maşinilor, ambele negre, ambele de fabricaţie germană - limuzine care aveau să-l poarte, împreună cu micul lui anturaj, pe străzile înguste din Donnelaith. Nu mai era vorba despre un drum pe care erai nevoit să-l faci calare. Ceea ce îl bucura pe Ash, nu fiindcă nu i-ar fi plăcut acele calatorii prin munţii plini de pericole, ci pentru că voia să ajungă în vale fără nici o întârziere.

Viaţa modernă adusese cu sine nerăbdarea, medită el, în tăcere. De câte ori o pornise către Donnelaith în lunga lui viaţă, hotărât să viziteze locul celor mai tragice dintre pierderile sale şi să-şi analizeze încă o dată destinul? Uneori avusese nevoie de ani întregi ca să ajungă în Anglia şi apoi în nord, în ţinuturile înalte. Alteori fusese vorba despre luni de zile.

Acum totul se putea rezolva în câteva ore. Şi asta îl bucura. Pentru că drumul până acolo nu fusese niciodată nici partea dificilă, nici cea aducătoare de efect cathartic. Acestea erau, mai degrabă, atributele vizitei în sine.

Se ridica în picioare în timp ce tânăra aceea ezitantă, Leslie, care zburase cu el tocmai din America, îi aduse haina, împreună cu o pătură şi cu o pernă.

— Ţi-e somn, draga mea? o întreba el, cu o nuanţă blajină de reproş în voce.

Servitorii din America îl nedumereau. Făceau cele mai stranii lucruri. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut-o apărând în cămaşă de noapte.

— Pentru *dumneavoastră,* domnule Ash. Drumul durează aproape două ore. M-am gândit ca s-ar putea să vreţi aşa ceva.

Zâmbi, trecând pe lângă Leslie. Se întrebă ce reprezentau pentru ea acele calatorii nocturne în locuri îndepărtate. Probabil că Scoţia semăna cu oricare alt loc în care îi târa din când în când pe ea sau pe ceilalţi însoţitori. Nimeni nu putea ghici ce însemna pentru el.

Muşcătura vântului îl luă prin surprindere atunci când făcu primul pas afară, pe scara metalică. Era chiar mai frig decât la Londra. Călătoria aceea îl purtase, într-adevăr, dintr-un loc îngheţat într-altul, şi apoi în altul. Şi tânjea după căldura din hotelul londonez cu o nerăbdare copilărească şi cu regrete înăbuşite. Se gândi la ţiganul care dormea atât de frumos pe pernă, zvelt şi cu pielea întunecată, cu o linie severă a gurii, cu sprâncene negre precum tăciunele şi cu genele curbându-se în sus, ca ale unui copil.

Îşi acoperi ochii cu dosul palmei şi se grăbi să coboare treptele metalice, urcându-se apoi în maşină.

De ce aveau copiii gene atât de lungi? Şi de ce şi le pierdeau mai târziu? Aveau nevoie de acea protecţie suplimentară? Şi cum era în cazul unui Taltos? Nu-şi putea aminti nimic despre ceea ce ştia că poartă numele de copilărie. O asemenea perioadă există, cu siguranţă, şi în cazul unui Taltos.

„Cunoştinţe pierdute...” Cuvinte care îi fuseseră adresate atât de des; nu-şi putea aminti o vreme în care să nu le fi ştiut.

Era cu adevărat o agonie, această reîntoarcere, acest refuz de a merge mai departe fără o întâlnire amară cu prea plinul sufletului lui.

„Suflet. Tu nu ai suflet, sau cel puţin aşa ţi-au spus.” Prin sticla mată o privi pe tânăra Leslie strecurându-se pe scaunul pasagerului, în faţa lui. Se simţea uşurat fiindcă avea la dispoziţie întregul compartiment din spate - pentru

că fuseseră găsite două maşini care să-l ducă înspre nord, împreună cu mica lui suită. În clipa aceea, ar fi fost de nesuportat să stea alături de o fiinţă umană, să asculte palavrageala omenească, să simtă mirosul unei femele umane viguroase, atât de dulce şi atât de tânără.

Scoţia. Mirosul pădurii; mirosul marii purtat de vânt.

Maşina înainta lin. Un şofer experimentat. Se simţea recunoscător. Era posibil să nu se trezească azvârlit şi trântit dintr-o parte într-alta pe tot drumul către Donnelaith. Pentru o clipă, zări reflexia orbitoare a luminilor din spatele lui, farurile maşinii bodyguarzilor, care îl urmau, ca de obicei.

O presimţire cumplită îi strânse inima. De ce îşi impunea să treacă printr-un asemenea chin? De ce să meargă la Donnelaith? De ce să urce muntele, de ce să viziteze din nou altarele trecutului? închise ochii şi văzu, pentru o clipă, părul de un roşu strălucitor al micuţei vrăjitoare pe care Yuri o iubea cu nesăbuinţa lui de băieţandru. Văzu ochii ei de un verde intens întorcându-i privirea din fotografie, luând în râs părul de fetiţă, cu funda lui strălucitor colorată. Yuri, eşti un prost!

Maşina câştiga viteză.

Prin sticla întunecată, fumurie, nu se zarea nimic. Lamentabil. De-a dreptul înnebunitor. În Statele Unite, automobilele sale nu aveau geamuri fumurii. Intimitatea nu se numărase niciodată printre grijile sale. Avea însă nevoie să vadă lumea în culori naturale, aşa cum avea nevoie de aer şi de apă.

Ah, poate că reuşea chiar să adoarmă puţin, şi încă fără vise.

O voce îl făcu să tresară. Era glasul tinerei femei, venind din difuzorul de deasupra capului.

— Domnule Ash, am sunat la Han; sunt pregătiţi să vă întâmpine. Vreţi să ne oprim acum pentru ceva anume?

— Nu. Leslie, nu vreau decât să ajungem acolo. O să mă cuibăresc şi-am să încerc să dorm. Drumul e lung.

Închise ochii. Dar somnul nu veni. Era una dintre acele calatorii în care simţea curgerea fiecărui minut şi fiecare denivelare a drumului.

Aşa că de ce nu s-ar fi gândit din nou la ţigan - la faţa lui prelungă şi tuciurie, la dinţii lui strălucind printre buze, atât de albi şi desăvârşiţi dinţii unui om modern. Probabil un ţigan bogat. Şi o vrăjitoare bogată, care îi invadase gândurile în timpul conversaţiei. Cu ochii minţii se întinsese direct către nasturele bluzei ei albe din fotografie. O deschisese ca să-i vadă sânii. Îi înzestrase cu sfârcuri rozalii şi atinsese venele albastre de sub piele, care trebuiau să fie acolo. Oftă, lăsă un fluierat uşor să-i scape printre dinţi şi întoarse capul într-o parte.

Dorinţa era atât de dureroasă, încât o sili să plece, să dispară. Pe urmă îl văzu din nou pe Yuri. Îi văzu braţul lung şi întunecat odihnind pe pernă. Simţi din nou mirosul pădurii şi al văii, impregnat în ţigan.

— Yuri, şopti, în fantezia lui, apoi îl întoarse pe tânăr cu faţa în sus şi se aplecă să-i sărute buzele.

Era o altă ispită învăpăiată. Se ridica în capul oaselor, apoi se aplecă înainte şi îşi puse coatele pe genunchi, lăsându-şi faţa în palme.

— Muzică, Ash, îşi spuse, cu voce scăzută, şi, lăsându-se din nou pe spate, cu capul sprijinit de geam, cu ochii larg deschişi, străduindu-se să privească dincolo de nesuferita sticlă întunecată, începu să-şi cânte cu glas firav, într-un uşor falset, un cântec pe care s-ar fi putut să nu-l înţeleagă nimeni, în afară de Samuel, deşi nici măcar în privinţa lui Samuel nu era sigur.

Era ora două noaptea când îi ceru şoferului să oprească. Nu mai putea răbda. Dincolo de geamul întunecat se ascundea întreaga lume pe care venise s-o vadă. Nu mai suporta să aştepte.

— Aproape că am ajuns, domnule.

— Ştiu unde suntem. O să intraţi în oraş peste numai câţiva kilometri. Mergeţi direct acolo. Instalaţi-vă la Han şi aşteptaţi-mă.

Acum ia legătura cu gărzile din maşina din spate. Spune-le să vă urmeze. Eu trebuie să rămân singur aici, acum.

Nu aşteptă inevitabilele argumente sau proteste.

Coborî din maşină şi trânti portiera înainte ce şoferul să fi avut timp să-i vină în ajutor şi, cu o mică fluturare binevoitoare a mâinii, se grăbi să treacă dincolo de marginea drumului, intrând în pădurea deasă şi rece.

Vântul îşi pierduse din putere. Lumina lunii captive între nori era intermitentă şi ceţoasă. Se pomeni învăluit de mireasma pinilor scoţieni, simţi sub tălpi pământul negru şi îngheţat, firele curajoase de iarbă ale primăverii timpurii strivite sub ghete, mirosul plăpând al noilor flori.

Îl plăcea să simtă coaja copacilor sub degete.

Merse întruna, vreme îndelungată, prin întuneric, uneori împiedicându-se, alteori prinzându-se zdravăn de câte un copac gros ca să-şi regăsească echilibrul. Nu se opri să-şi tragă răsuflarea. Râpa îi era cunoscută. Recunoştea stelele de deasupra capului, chiar şi prin norii care se străduiau să le ascundă.

Văzduhul înstelat îl umplu într-adevăr de o emoţie stranie, dureroasă. Când se opri, în sfârşit, se afla pe o culme înaltă. Picioarele lungi îl dureau puţin, aşa cum era probabil normal. Dar, aflându-se în locul acela sacru, în locul care însemna pentru el mai mult decât oricare al petic de pământ din lume, îşi aducea aminte de vremurile când nu-l dureau, când putea urca dealul în grabă, cu paşi mari, neîntrerupţi.

Nu avea nici o importanţă. Ce era o mică durere? Îl ajuta să înţeleagă durerea altor fiinţe. Iar oamenii treceau prin suferinţe atât de groaznice! Îi veni în minte ţiganul adormit în patul cald, cu gândul la frumoasa lui vrăjitoare. Durerea era durere, fie ea fizică sau psihică. Nici măcar cei mai

înţelepţi dintre bărbaţi, dintre femei şi dintre Taltos nu ştiau ce era mai rău: durerea sufletului sau durerea cărnii?

Într-un târziu se întoarse, pornind către piscuri şi mai înalte, urcând panta cu hotărâre, chiar şi atunci când părea imposibil de abruptă, apelând adesea la ajutorul crengilor şi al bolovanilor bine înţepeniţi de care se prindea cu mâinile.

Se porni vântul, fără prea mare putere. Avea mâinile şi picioarele reci, dar răceala nu era de nesuportat. De fapt, frigul îl înviora întotdeauna.

Fireşte, mulţumită lui Remmick, avea paltonul cu guler de blană; mulţumită lui însuşi, purta haine călduroase, din stofă de lână; şi, poate mulţumită Cerului, durerea de picioare nu i se accentuase, devenise doar ceva mai sâcâitoare.

O mică porţiune de teren se surpă. Ar fi putut să cadă, dar copacii ca nişte baluştri înalţi îi ofereau siguranţă, îl ajutau să meargă repede, tot mai departe.

În final, coti şi dădu de poteca pe care o ştia acolo, şerpuind printre două pante domoale, cu copaci bătrâni, neatinşi, probabil feriţi de ochii iscoditori, vreme de secole.

Cărăruia cobora într-o vâlcea îngustă, cu solul acoperit de pietre ascuţite care îi răniră picioarele şi îl făcură să-şi piardă echilibrul în mai multe rânduri. Pe urmă urcă din nou, o râpă pe care ar fi socotit-o imposibil de escaladat dacă nu ar mai fi urcat-o înainte şi dacă n-ar fi ştiut care era adevărul, în ciuda dovezilor aduse de propriile simţuri.

Ieşi în sfârşit într-un mic luminiş, cu ochii ţintă la piscul proeminent din depărtare. Copacii se îndesiseră în aşa măsură, încât nici poteca, nici locurile sigure pe care să-ţi sprijini piciorul nu erau uşor de găsit. Înaintă, strivind tufele mai mărunte. Când se întoarse spre dreapta, văzu apele lacului strălucind în lumina palidă a lunii, departe, jos, dincolo de o imensă crevasă adâncă, şi, ceva mai departe, zări ruinele înalte, scheletice ale unei catedrale.

I se taie răsuflarea. Nu ştia că reconstruiseră atât de mult. În timp ce privirile i se fixau asupra construcţiei de

dedesubt, desluşi întregul plan al bisericii, în formă de cruce, sau cel puţin părând aşa, o mulţime de corturi ale echipei de constructori şi câteva lumini pâlpâitoare, nu mai mari decât vârful de ac. Se sprijini de stâncă, la adăpost sigur, trăgând cu ochiul, de parcă acela ar fi fost singurul loc din lume unde nu exista pericolul de a cădea, rostogolindu-se.

Ştia cum era să cazi, să tot cazi întruna, să-ţi întinzi mâinile şi să urli, nereuşind să-ţi opreşti căderea, cu trupul neajutorat îngreunându-se şi căpătând viteza cu fiecare metru al terenului vătămător de dedesubt.

Paltonul i se rupsese. Zăpada îi udase pantofii.

Toate miresmele ţinutului îl potopiră, copleşindu-l, astfel încât simţi o plăcere erotică străbătându-l, crispându-i muşchii şi împrăştiindu-i pe toată pielea trupului fiorii aspri ai desfătării.

Închise ochii şi lăsă vântul slab, inofensiv, să-i mângâie faţa, să-i răcorească degetele.

„E aproape, e foarte aproape. Tot ce ai de făcut e să mergi mai departe şi să urci, şi să coteşti acolo, înainte de a ajunge la bolovanul cenuşiu pe care îl poţi vedea acum în lumina lunii dezgolite. Peste o clipă, norii ar putea acoperi din nou lumina, dar ţie nu ţi-ar fi mai greu.”

La urechi îi ajunse un sunet îndepărtat. Pentru o clipă, se gândi că era o năzărire. Dar erau reale, bătaia joasă a tobelor, scâncetul subţire şi monoton al cimpoaielor, sumbre şi fără nici un ritm, fără ca el să poată desluşi o melodie, ceea ce îi stârni o panică neaşteptată, urmată de valuri mărunte de nelinişte. Sunetele deveniră mai puternice sau, mai degrabă, el îşi îngădui să le audă cu adevărat. Vântul se învolbură, apoi pieri; bubuitul tobelor de înalţă, mai puternic, din râpele de dedesubt, fluierele continuară să se tânguie, iar el încercă din nou să descopere melodia şi, negăsind nici una, strânse din dinţi şi îşi apasă podul palmei pe urechea dreaptă, pentru ca sunetul să amuţească odată.

„Peştera. Haide. Urcă şi intra. Întoarce spatele tobelor. Ce înseamnă tobele pentru tine? Dacă ar şti că eşti aici, ar cânta, oare, un cântec adevărat, atrăgându-te înăuntru? O mai fi ţinând minte cântecele?”

Începu să urce mai departe şi, ocolind bolovanul, simţi suprafaţa rece a stâncii sub palme. Gura peşterii era la şase, şapte metri în faţa lui, sau poate ceva mai departe, năpădită de hăţişuri, probabil ascunsă de orice alt drumeţ rătăcit prin acele locuri. Dar el cunoştea formaţiunile din stânca de deasupra ei. Continuă să urce, pas cu pas, cu greutate. Acolo, vântul şuiera printre pini. Se îndesa în hăţişul des, lăsând crengile scurte să-i zgârie mâinile şi faţa. Nu-i păsa. În cele din urmă paşi într-o beznă deplină. Alunecă, gâfâind, sprijinit de perete, şi închizând din nou ochii.

Din adâncuri nu se ridica până la el nici un sunet. Doar vântul cânta, ca mai înainte, acoperind zgomotul îndepărtat al tobelor, dacă răpăitul oribil de distonat continua într-adevăr.

— Sunt aici, şopti el.

Iar liniştea se îndepărtă de el în salturi, probabil învolburându-se în adâncurile grotei. Dar nu primi nici un răspuns. Oare putea îndrăzni să rostească numele ei?

Făcu un pas timid, urmat de un altul. Înaintă ţinându-se cu ambele mâini de pereţii înguşti, ştergând cu părul plafonul de deasupra capului, până când pasajul se lărgi şi fiecare ecou al paşilor începu să-i spună că tavanul se înălţa tot mai sus. Nu putea să vadă nimic.

Simţi, pentru o clipă, atingerea spaimei. Poate că mergea cu ochii închişi; nu mai ştia. Poate că se lăsa condus numai de mâini şi de auz. Şi acum, când îşi deschise ochii, când căută să şi-i umple de lumină, nu găsi decât bezna. Ar fi putut să cadă, îi era atât de frică. Un simţ ascuns îi spunea că nu e singur. Dar refuză să o rupă la fugă, refuză să ţipe ca o pasăre înspăimântată, stângaci, umilit, poate chiar rănindu-se în graba sa.

Se stăpâni. Întunericul rămânea mereu acelaşi. Zgomotul uşor al respiraţiei sale părea să se îndepărteze întruna şi pentru totdeauna.

— Sunt aici, şopti. M-am întors. Cuvintele plutiră, pierzându-se în neant. Oh, te rog, încă o dată, în numele îndurării... continuă să şoptească.

Îi răspunse tăcerea.

Îl treceau sudorile, chiar şi în locul acela îngheţat. Îşi simţea transpiraţia pe spate, sub cămaşă, în jurul taliei, sub cureaua de piele care îi susţinea pantalonii de lână. O simţea pe frunte, umeda, unsuroasă şi murdară.

— De ce-am venit? se întrebă, de data asta cu voce slabă, pierdută. Apoi şi-o ridică atât cât era în stare: în speranţa că o să-mi iei din nou mâna, aici, aşa cum ai mai făcut-o, şi o să-mi aduci alinare.

Cuvintele pompoase se stinseră şi îl lăsară tremurând.

Ceea ce se adunase în locul acela nu contura vreo fantomă firavă, căci era vorba despre amintirile din vale, care nu-l părăsiseră niciodată. Lupta, fumul. Auzea strigatele. Auzea din nou vocea ei, chiar dintre flăcări:

— ... blestemat, Ashlar!

Dogoarea şi mânia îi izbiră sufletul, aşa cum îi izbiseră timpanele. Pentru o clipă, simţi vechea spaimă şi îndepărtată sentinţă.

— ... lumea să se spulbere în jurul tău înainte ca suferinţa să ţi se fi sfârşit.

Tăcere.

Trebuia să se întoarcă, trebuia să regăsească acel culoar îngust. Avea să se prăbuşească dacă rămânea acolo, nereuşind să vadă, nereuşind să facă altceva decât să-şi aducă aminte. Cuprins pe panică, se răsuci pe călcâie şi se năpusti înainte, până când atinse pereţii de stâncă, aspri şi strângându-se în jurul lui.

Când văzu, în sfârşit, stelele, respiră uşurat, oftând atât de adânc, încât se simţi gata să izbucnească în lacrimi. Râmase nemişcat, cu mâna pe inimă, şi sunetul tobelor se

înălţă, poate pentru că vântul se domolise iarăşi şi nu mai exista nimic care să-l împiedice să ajungă tot mai aproape. Începuse să se audă o cadenţă, iute şi jucăuşă, rărindu-se apoi iarăşi, de parcă tobele ar fi bătut pentru o execuţie.

— Nu, şopti el, pleacă de lângă mine!

Din locul acela nu exista nici o scăpare. Reputaţia şi averea lui nu îl puteau ajuta acum să fugă. Nu trebuia să sfârşească pe culmea aceea înaltă, confruntându-se cu oroarea tobelor, cu cimpoaiele care cântau acum o melodie distinctă, ameninţătoare. Cum putuse fi atât de nesăbuit încât să vină acolo? Iar peştera trăia şi respira chiar deasupra umărului său.

„Ajutaţi-mă.” Unde erau cei care îi ascultau orice poruncă? Fusese nebun să se despartă de ei şi să urce singur în locul acela cumplit. Durerea era atât de intensă, încât scoase un sunet slab, precum un plânset de copil.

Începu să coboare. Nu-i păsa că se poticnea, ca îşi rupsese paltonul, că părul i se agăţa ici şi colo. Şi-l rupea, eliberându-se, şi îşi continua drumul, iar stâncile pe care călca îl răneau fără însă a-l opri.

Tobele băteau mai tare. Trebuia să treacă prin apropierea lor. Trebuia să audă fluierele şi cântecul lor nazal, ritmat, oribil şi irezistibil deopotrivă. „Nu, nu asculta. Astupă-ţi urechile.” Cobora tot mai mult şi, cu toate că îşi strângea capul în mâini, continua să audă cimpoaiele şi vechea cadenţă necruţătoare, lentă şi monotonă izbindu-l brusc, de parcă i-ar fi pornit din creier, de parcă i-ar fi izvorât din oase, de parcă el ar fi fost în inima ei.

O rupse la fugă, căzând la un moment dat şi sfâşiindu-şi stofa fină a pantalonilor, apoi prăvălindu-se încă o dată în faţă şi rănindu-şi mâinile de bolovani şi de tufişuri ţepoase. Dar îşi continua drumul, până când tobele îl înconjurară pe neaşteptate. Cimpoaiele îl împresurară. Melodia pătrunzătoare îl prinse în mreje, precum un laţ, şi se roti iarăşi şi iarăşi, neizbutind să scape, apoi, deschizând ochii, văzu pădurea deasă şi lumina torţelor.

Nu ştiau ca el era acolo. Nu îi simţiseră mirosul şi nici nu-l auziseră. Poate că vântul fusese de partea lui, poate ţinea cu el în continuare. Se prinse de două trunchiuri subţiri de pin, de parcă ar fi fost gratiile unei celule, şi privi în jos, către spaţiul strâmt şi întunecat în care cântau, dansând în micul lor cerc ridicol. Cât de stângaci erau! Cât de hidoşi în ochii lui!

Vacarmul tobelor şi al cimpoaielor era înfiorător. Nu izbutea să se mişte. Nu putea decât să-i privească ţopăind, învârtindu-se şi legănându-se încoace şi încolo, în timp ce o făptură măruntă, cu părul lung, zburlit şi cărunt, se agita în mijlocul cercului şi îşi azvârlea în sus braţele scurte, diforme, acoperind urletul muzicii cu strigatele ei puternice, în limba străveche:

— O, zei, fiţi milostivi! înduraţi-vă de copiii voştri rătăciţi! „Uită-te, vezi, îşi spuse, cu toate că muzica nu-i îngăduia nici măcar să articuleze silabele acelea în gând. Uită-te, vezi, nu te lăsa furat de cântec. Vezi ce zdrenţe poartă acum, uită-te la curelele armelor trecute peste umeri. Priveşte pistoalele din mâinile lor, şi acum, acum, îşi scot armele, gata să tragă, iar la gurile ţevilor izbucnesc flame minuscule! Armele sfâşie noaptea! Torţele aproape se sting în vânt, pe urmă se deschid din nou, aidoma unor flori oribile.”

Simţea mirosul de carne arsă, dar nu era real; nu era decât o amintire. Putea auzi strigatele.

— Blestemat să fii, Ashlar!

Şi imnurile, o, da, cântecele de slavă, şi blestemele în limba nouă, limba romanilor, şi duhoarea, duhoarea aia de carne mistuită de foc.

Un strigat puternic, ascuţit, sfâşie vacarmul; muzica se opri. O singură tobă mai scoase, poate, două note seci.

Îşi dădu seama că el fusese cel care ţipase, iar ei îl auziseră. „Fugi, dar de ce să fugi? Pentru ce? Unde? Nu mai e nevoie să fugi. Tu nu mai eşti legat de acest loc! Şi nimeni nu te mai poate lega de el vreodată.”

Se uită tăcut, cu răceală, cu inima zbătându-i-se în piept, cum se strângea micul cerc, cum ardeau torţele, tot mai aproape una de cealaltă, cum mica gloată venea încet spre el.

— Taltos!

Îi simţiseră mirosul! Grupul se împrăştie scoţând strigate sălbatice, apoi se strânse, indivizii îngrămădindu-se suficient de mult cât să formeze din nou un singur tot.

— Taltos! striga o voce răguşită. Torţele se apropiau din ce în ce mai mult.

Acum le putea distinge feţele în timp ce se înşirau în jurul lui, uitându-se în sus şi ridicându-şi făcliile, limbile de foc aruncându-le umbre hidoase peste ochi, peste obraji şi peste gurile mici. Iar mirosul, mirosul de carne arsă, venea din torţele lor!

— Doamne, ce-aţi făcut! şuiera el, strângându-şi pumnii. Le-aţi înmuiat în grăsimea unui copil nebotezat?

Se auzi un hohot strident de râs dezlănţuit, apoi un altul şi, în final, un zid întreg de hârâieli, înălţându-se şi încercuindu-l. Se răsuci în toate părţile.

— Dezgustător! şuieră iarăşi, atât de înfuriat încât nu-i mai păsa de propria demnitate, sau de schimonoseala inevitabilă a feţei.

— Taltos, spuse unul dintre ei, venind mai aproape. Taltos.

„Uită-te la ei, vezi cu cine ai de-a face.” Îşi strânse şi mai tare pumnii, gata să se apere dacă ar fi fost nevoie, să îi lovească, să-i salte-n sus şi să-i arunce în dreapta şi în stânga.

— A, Aiken Drumm! striga, recunoscându-l pe bătrân, recunoscându-i barba căruntă, curgând către pământ ca muşchiul colbuit. Şi Robin şi Rogart, vă văd!

— A, Ashlar!

— Da, şi Fyne, şi Urgart; şi uită-te şi pe tine, Rannoch!

Şi abia acum îşi dădu seama. Printre ei nu mai rămăsese nici o femeie! Toate chipurile care se holbau la el erau ale

unor bărbaţi, ale unor bărbaţi pe care îi ştia dintotdeauna, şi nu era nici o baborniţă, nici o cotoroanţa care să zbiere, cu braţele larg deschise. Nu mai erau femei printre ei!

Începu să râdă. Asta era adevărul adevărat? Da, aşa era! Înainta, cu mâinile întinse, silindu-i să dea înapoi. Urgart îşi agită torţa înspre el, ca să-l rănească sau poate doar ca să-l vadă mai bine.

— Aaaahhh, Urgart! strigă Ashlar şi întinse braţul, ignorând flacăra, de parcă ar fi vrut să-l înhaţe de beregată, săltându-l de la pământ.

Ei se împrăştiară în întuneric, de-a valma, cu ţipete guturale. Bărbaţi, numai bărbaţi. Bărbaţi, nu mai mult de paisprezece, în nici un caz. Numai bărbaţi. Oh, de ce naiba nu-i spusese Samuel?

Se lăsă în jos, încet, sprijinindu-se pe genunchi. Râdea. Şi se lasă să cadă, să se-ntindă pe solul pădurii, astfel încât putea să privească drept în sus, printre ramurile dantelate ale pinilor, către stelele răspândite victorios deasupra vălătucilor de nori şi către luna care plutea lin, către nord.

Dar ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să calculeze. Ar fi trebuit s-o ştie de când venise ultima dată, iar femeile, bătrâne şi bolnave, aruncau cu pietre înspre el şi se grăbeau să-i zbiere în urechi. Simţise mirosul morţii în jurul lui, pretutindeni. O simţea şi acum, dar nu era mirosul însângerat al femeilor. Era mirosul uscat şi acid, de bărbat.

Se rostogoli şi îşi lipi faţa de pământ. Închise din nou ochii, îi auzea agitându-se în jurul lui.

— Unde e Samuel? întrebă unul dintre ei.

— Spune-i lui Samuel să se-ntoarcă.

— De ce-ai venit? Ai scăpat de blestem?

— Nu-mi vorbi mie despre blestem! strigă el. Se ridică în capul oaselor, vraja se rupsese. Nu-mi vorbi mie despre asta, gunoiule!

Şi, de data asta, înhăţă ceva, nu un pitic, ci o torţă, şi, aducând lemnul în flăcări mai aproape, simţi într-adevăr

mirosul inconfundabil de grăsime umană arzând. O azvârli cât mai departe, dezgustat.

— Să vă-nghită iadul, ciume blestemate! strigă.

Unul dintre ei îl ciupi de picior. O piatră îi tăie obrazul, dar nu prea adânc. Aruncau cu beţe înspre el.

— Unde e Samuel?

— Samuel te-a trimis aici?

Apoi cotcodăcitul sonor al lui Aiken Drumm, acoperind totul.

— Am avut un ţigan gustos pentru cină, l-am avut, dar Samuel i l-a dus lui Ashlar!

— Unde e ţiganul nostru? strigă Urgart.

Râsete. Urlete, ţipete batjocoritoare; apoi ocări şi blesteme.

— Să-ţi năruie dracu' casa, bucată cu bucată! zbieră Urgart. Tobele se auzeau din nou. Băteau în ele cu pumnii, şi din cimpoaie ţâşniră valuri de note dezlănţuite.

— Şi pe voi, pe voi să vă ia dracu' pe toţi! urlă Ashlar. De ce nu v-oi fi trimiţând acolo acum?

Le întoarse spatele şi o luă din nou la fugă, fără să fie de la bun început sigur încotro alerga. Dar urcuşul era constant, era cea mai bună călăuză şi, înconjurat de pietrişul scrâşnind sub picioarele lui, de trosnetul tufişurilor şi de aerul şuierând pe lângă el, era ferit de tobele, de cimpoaiele, de batjocurile lor.

Curând, nu le mai auzi muzica şi glasurile. Ştiu că era, în sfârşit, singur.

Merse încet, gâfâind, cu pieptul şi cu picioarele suferinde, cu tălpile chinuite de durere, până când, după foarte multă vreme, ajunse la şosea şi păşi pe asfalt ca trezit dintr-un vis, dând din nou piept cu lumea pe care o ştia, pustie, rece şi tăcută. Luna îşi ridică vălul, apoi şi-l coborî din nou, iar adierea blânda făcu pinii să tremure încetişor, iar vântul mătură blând drumul, parcă îndemnându-l să înainteze.

Când ajunse la Han, Leslie, mica lui asistentă, îl aştepta, încă trează. Îl întâmpină cu un mic ţipăt şocat şi se grăbi să-i ia paltonul rupt. Îi ţinu de mână în timp ce urcau scările.

— Oh, ce cald, spuse el, e atât de cald...

— Da, domnule, şi laptele.

Paharul înalt era lângă pat. Îl bău dintr-o sorbitură. Ea îi desfăcea nasturii cămăşii.

— Îţi mulţumesc, draga mea, micuţa mea dragă, zise Ashlar.

— Dormiţi, domnule Ash, zise ea.

Se lăsă greoi pe pat şi simţi plapuma imensă de puf coborând peste el, perna îmbrăţişându-i obrazul, întregul culcuş încântător şi moale cuprinzându-l, purtându-l în apele somnului, trăgându-l în adânc.

„Valea, valea mea, lacul, lacul meu, ţinutul meu.

Trădat de propriul popor.”

Dimineaţă luă un mic dejun frugal în cameră şi oamenii lui îi pregătiră reîntoarcerea grabnică. De data asta nu avea să vadă Catedrala, spuse el. Şi da, citise articolele din ziare, Sfântul Ashlar, da, auzise şi povestea asta. Tânăra Leşie era foarte nedumerită.

— Vreţi să spuneţi, domnule, că nu de asta am venit aici, nu ca să vedem altarul sfântului?

El se mulţumi să ridice din umeri.

— O să ne-ntoarcem într-o bună zi, draga mea.

Poate că aveau să facă acea scurtă plimbare cu o altă ocazie. La vremea prânzului aterizau deja la Londra.

Samuel îl aştepta lângă maşina. Era îmbrăcat ireproşabil, în costumul lui de tweed, cu o cămaşă albă, curată şi apretată, la care asortase o cravată, şi astfel aducea cu un mic gentleman. Până şi părul lui roşu era pieptănat în mod decent şi avea expresia respectabilă a unui buldog englezesc.

— L-ai lăsat singur pe ţigan?

— A plecat în timp ce dormeam, mărturisi Samuel. Nu l-am auzit ieşind. A dispărut fără urmă. N-a lăsat nici un mesaj.

Ash chibzui îndelung.

— Probabil e mai bine aşa, zise. De ce nu mi-ai spus că femeile nu mai sunt?

— Neghiobule. Crezi că te-aş fi lăsat să pleci dacă ar mai fi fost vreuna? Ar fi trebuit s-o ştii. Tu nu gândeşti. Tu nu ţii socoteala anilor. Tu nu-ţi foloseşti raţiunea. Tu te joci cu păpuşile tale, cu banii tăi şi cu toate lucrurile tale minunate şi uiţi. Uiţi şi de-aia eşti fericit.

Maşina lasă aeroportul în urmă, ducându-i către oraş.

— Te întorci acasă, la terenul tău de joacă din înaltul cerului? întrebă Samuel.

— Nu. Ştii ca nu e aşa. Trebuie să-l găsesc pe ţigan. Trebuie să descopăr secretul din Talamasca.

— Şi vrăjitoarea?

— Da. Ash zâmbi şi se întoarse spre Samuel. Probabil că trebuie să găsesc şi vrăjitoarea. Măcar să-i ating părul roşu, să-i sărut pielea aibă, să-i sorb parfumul.

— Şi...?

— Cum aş putea s-o ştiu, omuleţule?

— Oh, o ştii! Ştii că e aşa.

— Atunci lasă-mă-n pace! Pentru că, dacă e să fie, atunci zilele mele sunt în sfârşit numărate.

6

Era opt când Mona deschise ochii. Auzise pendula bătând ora, în tonuri profunde, bogate. Dar o trezise un alt zgomot, sunetul strident al telefonului. Probabil că venea din bibliotecă, deduse, însă biblioteca era mult prea departe de ea, iar aparatul suna de zor aşteptând ca Mona să răspundă. Se întoarse pe-o parte, cuibărindu-se pe canapeaua imensă, de catifea, cu numeroase perne detaşabile, şi se uită pe fereastră în grădina inundată de razele soarelui de dimineaţă.

De fapt, soarele izbutise să pătrundă prin fereastră şi făcea podeaua să pară de chihlimbar, fiind minunat să o priveşti când te uitai spre dreapta, înainte de a da cu ochii de veranda laterală.

Sunetul telefonului încetase. Unul dintre noii membri ai personalului răspunsese cu siguranţă - Cullen, noul şofer, sau poate Yancy, băietanul care se ocupa de casă şi despre care i se spusese că se trezea întotdeauna la ora şase dimineaţa. Sau poate chiar bătrâna Eugenia, care se holba acum atât de solemn la Mona, ori de câte ori li se încrucişau paşii.

Mona adormise aici în noaptea precedentă, în rochia ei nouă de mătase, chiar pe canapeaua păcatului, unde o făcuseră ea şi Michael, şi, cu toate că se străduise din răsputeri să-l viseze pe Yuri - acesta sunase transmiţând prin Celia un mesaj care adeverea că era bine şi că avea să ia în curând legătura cu ei toţi -, se pomenise gândindu-se la Michael, gândindu-se la acele trei momente de intimitate, amintindu-şi cum fuseseră, adevărate fructe oprite şi poate cele mai erotice din câte avusese parte până atunci.

Ceea ce nu însemna că Yuri nu ar fi fost minunat, iubitul din visele ei. Dar ei doi fuseseră foarte grijulii unul cu celălalt, făcuseră dragoste, da, dar în cel mai prudent mod imaginabil. Iar Mona rămăsese cu nostalgia de a fi fost mai puţin reţinută, în acea ultimă noapte, în privinţa dorinţelor ei exuberante.

Exuberant. Un cuvânt care îi plăcea cu adevărat. I se potrivea.

— Devii exuberantă.

Era genul de remarcă pe care i-o adresau Celia sau Lily. Iar ea le răspundea:

— Preţuiesc complimentul, dar înţeleg ce vrei să spui de fapt. Doamne, măcar dacă ar fi vorbit ea însăşi cu Yuri! Celia îl sfătuise să sune în First Street. De ce n-o făcuse? Mona nu ştia. Până şi unchiul Ryan se enervase.

— Trebuie să vorbim cu omul asta. Trebuie să vorbim cu el despre Aaron.

Iar partea cu adevărat tristă era că mătuşa Celia îi spusese lui Yuri şi poate că nimeni altcineva, din întreaga lume, nu ştia ce însemnase Aaron pentru Yuri, nimeni în afară de Mona, în care el avusese încredere, preferând să vorbească mai mult decât să facă dragoste în singura lor noapte, noaptea furată. Unde era Yuri acum? Ce făcea? În cele câteva ore în care schimbaseră vorbe pasionate se dovedise a fi extrem de emotiv, cu ochii lui negri strălucind în timp ce îi povestea, într-un limbaj simplu - în foarte frumoasa engleză a celor pentru care este a doua limbă -, evenimentele-cheie din viaţa lui tragică, dar uluitor de plină de succes.

— Nu poţi pur şi simplu să-i spui unui ţigan aşa ceva, că prietenul sau cel mai bun a fost călcat de maşina unui maniac.

Pe urmă înţelese. Telefonul sunase. Probabil că fusese Yuri şi nimeni din casa aia nu reuşise să dea de urma ei. Nimeni nu o văzuse intrând acolo în noaptea trecută şi prăbuşindu-se pe canapea.

Bineînţeles că ea fusese pe de-a-ntregul captivată de Rowan, şi asta încă din după-amiaza trecută, din primul moment în care se ridicase în picioare şi începuse să vorbească. De ce îi ceruse Rowan să rămână acolo? Ce avea Rowan să-i spună, ei şi numai ei, între patru ochi? Ce se petrecea cu adevărat în mintea lui Rowan?

Rowan era bine, în privinţa asta nu exista nici o îndoială. Mona o privise prinzând puteri cât fusese după-amiaza de lungă şi în timpul serii.

Femeia nu dăduse nici un semn că ar putea să recadă în tăcerea care o ţinuse captivă vreme de trei săptămâni. Dimpotrivă, preluase cu uşurinţă conducerea casei, coborând la parter singură, noaptea târziu, după ce Michael adormise, ca s-o consoleze pe Beatrice şi s-o convingă să se culce în fosta cameră a lui Aaron. Beatrice ezitase, suspicioasă, să se lase subjugată de „lucrurile lui Aaron”, mărturisindu-le însă, în cele din urmă, că a se ghemui acolo, în patul lui din camera de oaspeţi, era exact ceea ce îşi dorea.

— O să simtă mirosul lui Aaron pretutindeni în jurul ei, îi spusese Rowan lui Ryan, şi-o să se creadă în siguranţă.

Nu era un comentariu firesc, se gândise Mona, dar acesta era cu siguranţă trucul, trucul de a căuta patul perechii tale după un deces, despre care oamenii spuneau că era un foarte bun leac de inimă rea. Ryan fusese extrem de îngrijorat pentru Bea, extrem de îngrijorat pentru toată lumea. Dar când se afla lângă Rowan crea impresia unui general, numai seriozitate şi competenţă, aflat în prezenţa şefului său de stat-major.

Rowan îl dusese pe Ryan în bibliotecă şi vreme de două ore discutaseră, cu uşile deschise pentru oricine voia să ia parte sau să asculte, despre toate, începând de la planurile Centrului Medical Mayfair până la diverse amănunte legate de casă. Rowan dorea să vadă analizele medicale ale lui Michael. Da, acum părea tot atât de sănătos ca în ziua în

care îl cunoscuse. Dar ea avea nevoie de analize şi, evitând o discuţie în contradictoriu, Michael o trimisese la Ryan.

— Şi cum rămâne cu convalescenţa ta? Vor să mergi la analize, ştii, zicea Ryan atunci când Mona intrase în cameră cu intenţia de a le ura noapte bună.

Yuri îşi lăsase mesajul în Amelia Street chiar înainte de miezul nopţii şi Mona avusese parte din plin de ură, de dragoste, de amărăciune, de pasiune, de regrete, de dor şi de chinul suspansului, toate acestea sfârşind prin a o epuiza.

— N-am timp pentru analize, spunea Rowan. Sunt lucruri mult mai importante. De exemplu, ce s-a găsit la Houston când aţi intrat în camera în care mă ţinea Lasher?

În clipa aceea tăcuse, pentru că o văzuse pe Mona.

Se ridicase în picioare, ca şi cum ar fi întâmpinat un adult căruia îi acorda o mare importanţă. Acum avea ochii strălucitori şi nu mai erau atât de reci pe cât erau de serioşi, ceea ce reprezenta o deosebire cu adevărat semnificativă.

— Nu vreau să vă deranjez, spusese Mona. Nu vreau să mă duc acasă, în Amelia Street, adăugase, somnoroasă. Mă întrebam dacă aş putea rămâne aici...

— Mi-aş dori să rămai, spusese Rowan, fără nici o ezitare. Te-am lăsat să aştepţi ore întregi.

— Da şi nu, răspunsese Mona, care prefera să se afle acolo decât acasă.

— E de neiertat, zisese Rowan. Putem sta de vorbă dimineaţă?

— Da, sigur, încuviinţase Mona, cu o ridicare lipsită de vlagă a umerilor.

„Vorbeşte cu mine ca şi cum aş fi o femeie adultă, se gândise, ceea ce e mai mult decât ar face oricine altcineva de aici.”

— *Eşti* femeie, Mona Mayfair, spusese Rowan, cu un zâmbet neaşteptat, intim şi adânc.

Se reaşezase imediat pe scaun şi îşi reluase discuţia cu Ryan.

— Acolo trebuie să fi fost hârtii, în camera mea din Houston, teancuri de hârtii scrise de mână. Scrise de el, genealogiile pe care le-a făcut înainte de a începe să-şi piardă memoria...

„Doamne, cugetase Mona, îndepărtându-se cu cei mai uşori paşi de care era în stare, dintre toţi oamenii din lume, îi vorbeşte tocmai lui Ryan despre Lasher, iar Ryan încă nu poate pronunţa numele asta, iar acum e nevoit să se confrunte cu dovezile de necontestat a ceea ce încă nu e dispus să accepte. Hârtii, genealogii, lucruri scrise de monstrul care a ucis-o pe Gifford, soţia lui."

Dar Mona înţelesese, într-o fracţiune de secundă, că ea însăşi nu trebuia neapărat exclusă din toate astea. Rowan de-abia ce i se adresase ca şi cum ar fi fost importantă. Totul se schimbase. Dacă, peste o zi sau două, Mona avea să o întrebe pe Rowan unde erau hârtiile respective - notiţele lui Lasher -, s-ar fi putut ca aceasta să îi spună.

Era incredibil că putea vedea zâmbetul lui Rowan, că putea vedea cum fusese sfâşiată impasibila ei mască de hârtie, că-i putea vedea ochii cenuşii încreţindu-se şi scânteind pentru o clipă, că-i putea auzi vocea profundă, dulce precum ciocolata, căpătând mai multă căldură decât îi putea da zâmbetul... Uluitor.

Mona se grăbise, în cele din urmă, să se pună la adăpost de privirile celor doi. „Nu-ţi forţa norocul. Şi oricum ţi-e prea somn ca să tragi cu urechea."

Ultimul lucru pe care îl auzise fusese vocea stăpânită a lui Ryan, spunând ca tot ce se găsise în Houston fusese studiat şi sortat.

Mona îşi aducea aminte când sosiseră toate acele lucruri la Mayfair & Mayfair. Mai ţinea încă minte parfumul lui ieşind din cutii. Şi - din când în când - îi mai putea încă distinge parfumul în salon, dar acum aproape că dispăruse.

Se lăsase să cadă pe canapeaua din camera aceea, prea obosită ca să se mai gândească atunci la toate.

Probabil că toţi ceilalţi plecaseră între timp. Lily dormea la etaj, lângă Beatrice. Vivian, mătuşa lui Michael, se mutase înapoi, în apartamentul de pe St. Charles Avenue.

Găsise salonul gol, cu vântul adiind prin ferestrele deschise dinspre veranda laterală. Acolo, afară , patrula un paznic, aşa socotise Mona - „nu e nevoie să închid ferestrele alea” - şi se prăbuşise pe canapea, cu faţa în jos, gândindu-se la Yuri, apoi la Michael, înfundându-şi capul în catifea şi cazând într-un somn adânc.

I se spunea că, după ce începi să te maturizezi, nu mai poţi dormi astfel. Ei bine, era pregătită. Somnul acela, profund precum coma, o făcea să se simtă înşelată, de parcă ar fi părăsit universul pentru o bucată de vreme, asupra căreia ea însăşi nu avea nici un fel de control.

Dar se trezise la patru dimineaţa, fără să ştie de ce. Ferestrele care coborau până la podea continuau să fie deschise, iar paznicul stătea afară, fumând.

Somnoroasă, ascultase sunetele nopţii, păsările cântând în copacii întunecaţi, vuietul îndepărtat al unui tren trecând de-a lungul cheiului, clipocitul apei într-un izvor sau într-o piscină.

Probabil că asculta de vreo jumătate de oră când zgomotul apei începuse să îi dea de gândit. Nu exista nici un izvor. Înota cineva în piscina.

Mona se strecurase afară în picioarele goale şi traversase pajiştea, pe jumătate aşteptându-se să vadă o fantomă încântătoare - de exemplu, pe sărmana Stella, sau numai Dumnezeu ştia ce altă apariţie. Paznicul nu se zărea nicăieri, dar asta nu însemna mare lucru pe o proprietate de asemenea dimensiuni.

Cineva înota, fără întrerupere, înainte şi înapoi, de-a lungul piscinei.

Privind printre tufele de gardenie, Mona văzuse că era Rowan, goală, mişcându-se cu o viteză incredibilă dintr-un

capăt într-altul. Femeia respira ritmic, cu capul pe o parte, aşa cum o fac înotătorii profesionişti, sau medicii atletici, cei care vor să-şi antreneze trupul şi să-l fortifice, sau poate chiar să şi-l vindece, aducându-şi-l în cea mai bună formă.

„Nu e momentul s-o deranjez”, se gândise Mona, încă somnoroasă, tânjind din nou după moliciunea canapelei, de fapt atât de apatică, încât ar fi putut să cadă pe iarba rece. Totuşi, scena avea ceva care o deranjase; poate faptul că Rowan era goală, sau faptul ca înota atât de repede şi atât de uniform; sau poate doar gândul că paznicul se afla prin preajma şi că ar fi putut fi tentat să tragă cu ochiul, stând ascuns în tufişuri chiar în momentul acela, ceea ce ei nu-i plăcea.

Totuşi, Rowan ştia de existenţa paznicilor de pe proprietate, îşi petrecuse o oră discutând cu Ryan numai despre asta.

Mona se culcase la loc.

Acum, când se trezise, gândul o purtase la Rowan, chiar înainte de a invoca figura lui Yuri, sau de a simţi obişnuita şi scrupuloasa vinovăţie legată de Michael, ori înainte de a-şi reaminti, dintr-odată, ca şi cum s-ar fi ciupit cu cruzime de braţ, că atât Gifford, cât şi mama ei muriseră.

Privi îndelung podeaua şi scaunul îmbrăcat în damasc auriu de lângă fereastra, scăldate deopotrivă în razele soarelui. Poate că la asta se reducea totul. Pentru Mona, luminile păliseră, fără nici o îndoială, odată cu moartea lui Gifford şi a Aliciei. Iar acum străluceau din nou, pur şi simplu pentru că trezise interesul acestei femei, al femeii misterioase care însemna atât de mult pentru ea, din nenumărate motive.

Moartea lui Aaron era cumplită, dar îi putea face faţă. De fapt, simţea, mai mult decât orice altceva, aceeaşi surescitare egoistă care o cuprinsese cu o zi înainte, odată cu prima expresie de interes de pe chipul lui Rowan, odată cu prima ei privire încrezătoare şi plină de respect.

„Probabil are de gând să mă-ntrebe dacă vreau să merg la o şcoală cu internat”, se gândi Mona.

Pantofii cu tocuri înalte o aşteptau pe podea. I-ar fi putut încălţa din nou. Dar era plăcut să simţi sub tălpile goale duşumelele din First Street. De când cu noul personal de întreţinere, erau întotdeauna lustruite. Yancy, omul de serviciu, le freca ore întregi. Până şi bătrâna Eugenia muncea mai mult şi bodogănea mai puţin.

Mona se ridică, netezindu-şi rochia de mătase acum probabil distrusă, fapt de care nu era întru totul sigură. Se apropie de fereastră şi se lasă cuprinsă de razele soarelui, calde şi înviorătoare, de aerul umed şi înmiresmat al grădinii - de tot ceea ce i se părea de obicei firesc, dar care în First Street părea a fi ceva minunat -, şi îşi permise o clipă de meditaţie înainte de a-şi începe cu impetuozitate ziua.

Proteine, carbohidraţi complecşi, vitamina C. Era lihnita de foame. Noaptea trecută fusese întinsă obişnuita masă încărcată, când toată familia venise să o strângă în braţe pe Beatrice, dar Mona uitase să mănânce.

„Nu-i de mirare că te-ai trezit peste noapte, idioato!” Ori de câte ori sărea peste o masă o durea capul. Îşi aminti deodată de Rowan, înotând singură, şi gândul o deranjă din nou - goliciunea, strania ignorare a orei nepotrivite şi a prezenţei paznicilor. „La naiba, idioato, ea e din California! Acolo fac aşa ceva zi şi noapte.”

Se întinse, îşi depărta picioarele şi le atinse vârfurile cu mâinile, apoi se lasă pe spate şi îşi scutură părul dintr-o parte în cealaltă, până când îl simţi revărsându-se din nou, atrăgător, apoi ieşi din cameră şi străbătu coridorul lung şi sufrageria înainte de a intra în bucătărie.

Ouă, suc de portocale, cocteilul inventat de Michael. Poate că exista o provizie bunicică.

Mirosul de cafea proaspătă o surprinse. Se grăbi să ia de pe bufet o cană neagră de porţelan şi să ridice vasul plin. Cafea expresso, neagră. Cafeaua lui Michael, cea pe care o

prefera în San Francisco. Dar îşi dădu seama ca ea nu voia nicidecum aşa ceva. Avea chef de ceva răcoros şi bun. Suc de portocale. Michael avea aşa ceva întotdeauna în frigider, pus în sticle, gata pregătit. Îşi umplu o altă cana cu suc, apoi o astupa ca să împiedice aerul să altereze vitaminele.

Îşi dădu dintr-odată seama ca nu era singură.

Rowan stătea la masa din bucătărie, urmărind-o cu privirea. Fuma o ţigară pe care o scutura acum deasupra unei farfurioare de porţelan fin, cu chenar înflorat. Purta un costum de mătase neagră şi cercei cu perle, iar în jurul gâtului avea un şirag scurt, tot din perle. Era unul dintre acele costume cu jacheta lunga, voluptuoasă, cu două rânduri de nasturi, încheiaţi cu toţii, şi fără nici o bluză sau cămaşă pe dedesubt, doar pielea întrezărindu-se printr-o crăpătură discretă.

— Nu te-am văzut, mărturisi Mona. Rowan dădu din cap.

— Ai idee cine mi-a cumpărat toate hainele astea?

Avea aceeaşi voce catifelată, de dulceaţa ciocolatei, ca în seara trecută, după ce mâhnirea dispăruse.

— Probabil aceeaşi persoană care mi-a cumpărat rochia asta, zise Mona. Beatrice. Dulapurile mele sunt burduşite de lucruri cumpărate de Beatrice. Numai din mătase.

— Aşa sunt şi dulapurile mele, spuse Rowan şi zâmbetul ei strălucitor apăru încă o dată.

Avea părul periat către spate, altfel însă, cât se putea de natural, buclându-se liber până deasupra gulerului; genele erau foarte întunecate şi folosea un ruj de un roz-violet palid care îi evidenţia cu grijă buzele frumos conturate.

— Eşti într-adevăr bine, nu-i aşa? întrebă Mona.

— Stai jos, te rog, zise Rowan.

Arată către scaunul din capătul opus al mesei. Mona se supuse.

Rowan răspândea un parfum scump, iz de lămâi şi de ploaie. Costumul de mătase neagră era cu totul extraordinar; în zilele dinaintea nunţii, Rowan nu purtase niciodată ceva atât de deliberat de senzual. Bea avea un

stil foarte personal de a trage cu ochiul în dulapurile altora şi de a le afla masurile, nu doar după etichete, ci şi cu un centimetru, şi de a-i îmbracă apoi aşa cum credea ea că ar fi trebuit să arate. Ei bine, cu Rowan o nimerise.

„Iar eu am distrus rochia asta albastră”, se gândi Mona. Pur şi simplu nu era pregătită pentru astfel de lucruri. Ca şi pentru pantofii cu tocuri înalte pe care şi-i lăsase pe podeaua salonului.

Rowan îşi lăsă capul pe o parte în timp ce strivea mucul de ţigară. Una dintre şuviţele de păr din faţă, de un blond-cenuşiu, îi căzu în scobitura obrazului. Avea o figură uscăţivă şi uluitor de spectaculoasă. De parcă fie boala, fie supărările i-ar fi oferit acea emaciere pentru care vedetele şi manechinele se înfometează cu disperare.

Mona nu candida la acest gen de frumuseţe. Mona însemna păr roşu şi rotunjimi şi aşa avea să fie întotdeauna. Dacă nu îţi plăceau, atunci nu-ţi plăcea Mona.

Rowan râse uşor.

— De cât timp o faci? întrebă Mona, luând o înghiţitură zdravănă de cafea.

Tocmai ajunsese la temperatura potrivită. Delicioasă. Peste două minute, avea să fie prea rece pentru a mai fi băută.

— Adică de când îmi citeşti gândurile. Nu se-ntâmplă în mod sistematic, nu-i aşa?

Rowan fusese prinsă cu garda jos, dar părea uşor amuzată.

— Nu, nu e nimic sistematic. Aş spune că se petrece fulgerător, când eşti preocupată, când te pierzi cumva în propriile reflecţii. Ca şi cum ai aprinde brusc un chibrit.

— Da, îmi place asta. Ştiu ce vrei să spui.

Mona sorbi acum îndelung din sucul de portocale, gândindu-se cât de gustos şi cât de rece era. Pentru o clipă, o duru capul din pricina răcelii. Se strădui să nu se holbeze la Rowan cu veneraţie. Era ca şi cum s-ar fi îndrăgostit de o profesoară, ceea ce nu i se întâmplase niciodată.

— Când te uiţi la mine, nu pot citi nimic, zise Rowan. Poate că mă orbesc ochii tăi verzi. Să nu uiţi de ei când îţi faci profilul. Piele perfectă, păr roşu după care poţi să mori, lung şi extraordinar de des, şi ochi verzi, enormi. Pe urmă vine gura, şi trupul. Nu, cred că imaginea pe care o ai acum despre tine e uşor înceţoşată. Probabil fiindcă eşti mai interesată de alte lucruri: moştenirea, ce s-a întâmplat cu Aaron, când o să se-ntoarcă Yuri...

În mintea Monei se adunară cuvinte iscusite, care se şterseră într-o clipă. Nu se oprise niciodată în faţa unei oglinzi mai mult decât era strict necesar. În dimineaţa aceea nu se uitase în nici una.

— Uite ce e, n-am prea mult timp, zise Rowan. Îşi împreună mâinile pe masă. Trebuie să-ţi vorbesc fără ocolişuri.

— Da, sigur, spuse Mona. Te rog.

— Înţeleg foarte bine de ce eşti tu moştenitoarea. Între noi două nu există nici un fel de ranchiuna. Eşti cea mai bună alegere posibilă. Am ştiut-o eu însămi, instinctiv, imediat ce am reuşit să înţeleg ce s-a petrecut. Dar Ryan a lămurit definitiv lucrurile. Analizele şi biografia sunt complete. Tu eşti fiica înzestrată. Eşti inteligentă, statornică, tenace. Ai o sănătate perfectă. Oh, cromozomii în plus există, aşa e, dar i-au avut toate femeile şi toţi bărbaţii Mayfair, de secole. Nu există nici un motiv să ne aşteptam să se mai repete vreodată cele petrecute de Crăciun.

— Da, aşa mi-am zis şi eu, rosti Mona. În afară de asta, nu trebuie să mă mărit cu cineva cu o secvenţă ADN în plus, nu? Oh, ştiu că te gândeşti că asta se poate schimba, dar vreau să spun că, în prezent, nu există nici un sindrom al dragostei copilăreşti faţă de cineva dotat cu gene suplimentare.

Rowan îi cântări spusele, apoi aprobă din cap. Îşi coborî privirea spre cana cu cafea, pe care o ridică, sorbind ultima picătură şi aşezând-o apoi ceva mai într-o parte.

— Nu-ţi port pică pentru ceea ce s-a întâmplat cu Michael. Trebuie să înţelegi şi asta.

— E greu de crezut. Fiindcă eu cred că a fost o faptă rea.

— Necugetată, nu rea. În plus, cred că înţeleg exact cum s-au petrecut lucrurile. Michael nu pomeneşte nimic despre asta. Oricum, nu mă refer la seducţie. E vorba despre efect.

— Dacă l-am vindecat într-adevăr, atunci n-o să ajung în iad, până la urmă, zise Mona.

Îşi strânse buzele într-un zâmbet trist. În glas şi pe chip i se citea mai mult decât o simplă urmă de vinovăţie şi de dispreţ faţă de sine, iar ea o ştia. Dar acum se simţea mai uşurată decât o putea spune prin cuvinte.

— L-ai vindecat, şi poate că aşa ţi-era hărăzit. Probabil că într-o bună zi o să putem sta de vorbă despre visele pe care le-ai avut şi despre patefonul materializat în salon.

— Deci Michael ţi-a povestit.

— Nu, tu mi-ai povestit. Acolo, afară, de fiecare dată când te-ai gândit la asta, aducându-ţi aminte de valsul din La *Traviata* şi de spectrul lui Julien, îndemnându-te s-o faci. Dar asta n-are nici o importanţă pentru mine. Singurul lucru care contează este să nu te mai macini, gândindu-te că te-aş putea urî. Ca moştenitoare, trebuie să fii puternică, mai ales în situaţia de faţă. Nu se poate să te consumi pentru faptele rele.

— Da, ai dreptate. Nu mă învinuieşti pentru nimic, într-adevăr. Ştiu că e aşa.

— Trebuia s-o fi înţeles mai demult, spuse Rowan. Ştii că eşti mai puternică decât mine. Citirea gândurilor şi a emoţiilor celorlalţi e aproape un truc. Detestam asta când eram copil. Mă speria. Îi sperie pe mulţi copii înzestraţi. Însă mai târziu am învăţat s-o folosesc într-un mod mai subtil, aproape inconştient. După ce ţi se adresează cineva, aştepţi o clipă, mai ales dacă a spus ceva derutant. Aşteaptă o clipă şi o să ştii ce gândeşte persoana respectivă.

— Ai dreptate, aşa e, am încercat.

— E mai bine, iar efectul e mai puternic. Îmi închipui că, ştiind ceea ce ştii tu - despre toate -, trebuie să-ţi fie mai uşor. Din partea mea se aştepta să fiu dezgustător de normală, o elevă eminentă pasionată de ştiinţă, maturizându-se în luxul copilului bogat, singur la părinţi. Tu ştii ce eşti. Rowan tăcu. Scoase o ţigară din pachetul de pe masă. Nu te deranjează, nu-i aşa? întreba.

— Nu, nicidecum, zise Mona. Îmi place mirosul ţigărilor, mi-a plăcut întotdeauna.

Dar Rowan se opri. Puse ţigara înapoi, în pachet. Aşeză bricheta alături de el.

Pe urmă se uită la Mona şi chipul păru să i se aspreascâ brusc, de parcă s-ar fi adâncit în gânduri şi ar fi uitat să-şi ascundă puternica forţă interioară.

Privirea era atât de rece şi de un calm atât de intens, încât o făcea să pară, în ochii Monei, o fiinţă asexuată. Persoana care o privea, cu ochi cenuşii, având sprâncene drepte, întunecate şi păr moale, blond, ar fi putut să fie un bărbat. Ar fi putut să fie un înger. Desigur că era o femeie frumoasă. Mona era prea intrigată şi prea surescitată pentru a-şi putea lua ochii de la ea.

Expresia i se îndulci aproape instantaneu, probabil intenţionat.

— Plec în Europa, spuse Rowan. Plec în scurt timp.

— De ce? Unde te duci? întreba Mona. Michael ştie?

— Nu, zise ea. Şi când o să afle o să sufere din nou.

— Rowan, nu poţi să-i faci asta, aşteaptă o clipă! De ce pleci?

— Pentru că trebuie. Numai eu pot descifra acest mic mister legat de Talamasca. Numai eu pot să descopăr de ce a murit Aaron aşa cum a murit.

— Bine, dar Michael, trebuie să-l iei pe Michael cu tine, trebuie să-l laşi să te ajute! Dacă-l părăseşti din nou, Rowan, o să fie nevoie de mai mult decât de o nubilă de treisprezece ani care să-i salveze respectul de sine şi orgoliul masculin, atât cât i-a mai rămas.

Rowan o asculta dusă pe gânduri.

Mona îşi regretă instantaneu vorbele şi tot instantaneu se gândi că nu le rostise dându-le destulă putere.

— O să fie dureros, zise Rowan.

— Oh, te amăgeşti singură, ripostă Mona. Poate că n-o să aştepte aici până când te întorci.

— Ascultă, tu ce-ai face dacă ai fi în locul meu? întreba Rowan.

Mona avu nevoie de o secundă ca să înţeleagă întrebarea. Luă o altă înghiţitură zdravănă din sucul de portocale, apoi împinse paharul într-o parte.

— Chiar mă întrebi pe mine?

— Eşti cea mai nimerită persoană pe care aş dori s-o întreb.

— Ia-l cu tine în Europa. De ce nu? Ce rost are să rămână aici?

— Există anumite lucruri, spuse Rowan. El e singurul care înţelege pericolul în care se află această familie. Şi e o problemă care ţine de siguranţa lui, dar nu e mai puţin adevărat că nu ştiu cât e de critică.

— Siguranţa lui? Dacă tipii din Talamasca vor să-l ucidă, ştiu unde să-l găsească dacă rămâne în casa asta. În plus, Rowan, cum rămâne cu siguranţa ta? Cu excepţia lui Michael, nimeni nu ştie mai multe decât tine despre povestea asta. N-o să-ţi prindă bine să-l ai alături de tine? Eşti într-adevăr pregătită să pleci singură acolo?

— N-o să fiu singură, o să fiu cu Yuri.

— Cu Yuri?

— A sunat din nou în dimineaţa asta, cu puţin timp în urmă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Îţi spun acum, zise Rowan cu nonşalanţă. Nu avea la dispoziţie decât câteva minute. Era într-o cabină telefonică din Londra. L-am convins să ne-ntâlnim la Gatwick. Plec peste câteva ore.

— Trebuia să mă fi chemat, Rowan, trebuia să...

— Ai răbdare, Mona. Yuri a sunat ca să te avertizeze să rămâi alături de familie şi sub pază. Crede că există oameni care ar putea încerca să pună mâna pe tine, Mona. Vorbea foarte serios. N-a putut să-mi dea mai multe explicaţii. Spunea ceva despre testele genetice, despre indivizi care accesează informaţiile, descoperind că eşti cea mai puternică vrăjitoare din clan.

— Da, bine, probabil că sunt. Mi-am dat seama de asta cu multă vreme în urmă, dar, Rowan, dacă umblă după vrăjitoare, de ce nu te caută pe tine?

— Pentru că eu nu mai pot da naştere nici unui copil, Mona. Dar tu poţi. Yuri crede că e posibil să fie interesaţi şi de Michael. Michael a fost tatăl lui Lasher. Aceşti oameni diabolici, indiferent cine ar fi, încearcă să vă aducă pe amândoi împreună. Eu cred că Yuri se înşeală.

— De ce?

— Să împreunezi doi vrăjitori? Aşteptându-te ca din genele suplimentare să ia naştere un Taltos? E la fel de puţin probabil cum a fost întotdeauna. S-ar putea spune că împerecherea a doi vrăjitori e calea cea mai lungă. Conform înregistrărilor noastre, pentru unica reuşită a fost nevoie de trei sute de ani. Pentru acest unic succes a fost nevoie de o intervenţie din afară şi de premeditare. Eu mi-am adus aportul într-un moment crucial. Poate că altfel nu s-ar fi întâmplat.

— Şi Yuri crede că ne-ar putea sili pe mine şi pe Michael să facem asta?

Rowan o ţintuia fără încetare cu ochii ei cenuşii, studiind-o, cântărindu-i reacţiile după fiecare cuvânt.

— Nu sunt de acord cu el, zise ea. Cred că personajele negative din drama asta l-au ucis pe Aaron ca să-şi acopere urmele. Din acelaşi motiv au încercat să-l ucidă şi pe Yuri. Şi, din acelaşi motiv, s-ar putea să-mi pregătească şi mie un anumit soi de moarte accidentală. Pe de altă parte...

— Atunci tu eşti în pericol! Şi ce s-a întâmplat cu Yuri? Când s-a întâmplat, unde?

— Nu e decât punctul meu de vedere, spuse Rowan. Nu ştim cât de mare e pericolul pentru nici unul dintre cei implicaţi într-un fel sau altul. Nu avem cum s-o ştim, pentru că nu cunoaştem adevăratele motive ale ucigaşilor. Teoria lui Yuri, care spune că nu se vor da bătuţi până când nu vor aduce pe lume un Taltos, este, evident, cea mai pesimistă şi cea mai acoperitoare. Şi de la asta trebuie să pornim. Tu şi Michael trebuie să fiţi protejaţi. Iar Michael este, realmente, singurul membru al familiei care ştie de ce. Trebuie să rămai aici, în casă, e un imperativ.

— Aşa că ne laşi împreună aici? Comod şi în tihnă, sub propriul tău acoperiş? Rowan, vreau să-ţi spun ceva pentru care e nevoie de mult tupeu.

— N-ar trebui să-ţi faci nici o problemă, spuse simplu Rowan.

— Îl subestimezi pe Michael. Din toate punctele de vedere. N-o să-ţi facă jocul. Şi, dacă pleci fără să-i spui nimic, e puţin probabil să-şi piardă vremea aici, acceptând rolul pe care i l-ai impus. Dacă îl acceptă, ce crezi c-o să vrea bărbatul din el? Şi dacă o să vrea într-adevăr să o facă - să se culce cu mine, despre asta vorbesc -, pe mine drept cine mă iei? Rowan, aranjezi totul de parcă am fi nişte pioni pe care-i muţi pe tabla de şah. Nu suntem pioni, Rowan!

Rowan nu răspunse. Zâmbi, după o scurtă tăcere.

— Ştii, Mona, aş vrea să te pot lua cu mine, zise ea, aş vrea să vii.

— Vin! Ia-ne pe mine şi pe Michael! Ar trebui să mergem toţi trei.

— Familia n-ar tolera niciodată o astfel de trădare din partea mea, spuse Rowan. Şi nici eu n-aş putea să va fac aşa ceva.

— E o nebunie, Rowan. De ce purtam discuţia asta? De ce îmi pui asemenea întrebări, de ce vrei să afli părerea mea despre ceea ce se petrece?

— Mona, trebuie să rămai aici, cu Michael, din mult prea multe motive.

— Şi dacă ajungem împreună în pat?

— Asta depinde de tine.

— Grozav, îi dai un brânci şi aştepţi să-l consolez eu, dar fără să...

Rowan scoase o ţigară cu un aer absent, dar se opri exact cum o făcuse mai înainte, oftă scurt şi o împinse la loc, în pachet.

— Nu mă deranjează dacă fumezi, zise Mona. Eu nu o fac datorită inteligenţei mele superioare, dar...

— O să te deranjeze foarte curând.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu ştii?

Mona era uluită. Nu răspunse.

— Vrei să spui că... O, Doamne! Ar fi trebuit s-o ştiu!

Se lasă pe spate. Totuşi, în trecut existaseră atâtea mici întârzieri... Vorbea mereu la telefon cu ginecologul ei.

— Cred că de data asta s-a-ntâmplat.

— Nu e nici o întârziere, zise Rowan, E copilul lui Yuri?

— Nu, răspunse Mona. E imposibil. Sir Galahad a fost prea prudent. Adică e absolut imposibil.

— E copilul lui Michael.

— Da. Dar eşti sigură că sunt gravidă? Adică, nu a trecut decât o lună şi...

— Da, spuse Rowan. Vrăjitoarea şi medicul ştiu acelaşi lucru.

— Aşa că ăsta ar putea fi un Taltos, spuse Mona.

— Cauţi un motiv să scapi de el?

— Nu, în nici un caz! Nu există nimic în lume care să mă convingă să scap de el.

— Eşti sigură?

— Cât de sigură ar trebui să fiu? întreba Mona. Rowan, familia noastră e catolică. Noi nu ne lepădăm copiii. În plus, n-aş ucide copilul asta, indiferent cine ar fi tatăl lui. Iar dacă e al lui Michael, sunt cu atât mai multe motive ca toată lumea să fie fericită, pentru că Michael face acum parte din familie! într-adevăr, nu ne cunoşti destul de bine, Rowan.

Nu înţelegi totul, nici măcar acum. Dacă este copilul lui Michael... dacă este într-adevăr vorba despre un copil...

— Te rog, spune tot ce vrei să spui.

— De ce n-o faci tu pentru mine?

— Nu, aş vrea să te aud pe tine spunând-o, dacă nu te deranjează.

— Dacă e al lui Michael, atunci el va fi părintele următoarei generaţii care va moşteni această casă.

— Da.

— Şi dacă o să fie o fată, aş putea-o desemna drept cea care va moşteni totul şi... tu şi Michael aţi fi naşii ei şi am putea sta alături lângă cristelniţă. Am sta cu toţii acolo, şi Michael ar avea un copil, iar eu aş avea tatăl pe care mi l-am dorit pentru pruncul în care s-ar încrede toată lumea şi pe care l-ar iubi.

— Ştiam că o să faci o descriere mult mai pitorească decât aş fi reuşit eu, spuse Rowan cu voce scăzută şi cu o uşoară tristeţe, îmi depăşeşte aşteptările. Ai dreptate. Încă mai am de învăţat despre familia asta.

— Totul petrecându-se în biserica St. Alphonsus, unde au fost botezate Stella, şi Antha, şi Deirdre. Şi cred... cred că şi tu ai fost botezată acolo.

— Nu mi-au povestit niciodată.

— Cred că aşa am auzit. Pare să fie unul dintre lucrurile pe care familia le-ar face.

— Nu se poate-ntâmpla să te hotărăşti să scapi de el.

— Probabil că glumeşti! Îl vreau. Vreau un copil al meu, hai să fim serioase! Uite, o să fiu atât de bogată, încât o să pot cumpăra orice se află pe lume, dar nu exista nimic care să-mi înlocuiască propriul copil. Nu-l pot avea decât într-un singur fel. Oh, dacă ai cunoaşte familia mai bine, dacă nu ţi-ai fi petrecut viaţa acolo, în California, ai înţelege că nici măcar nu are sens să pui o asemenea întrebare, desigur, cu o singură excepţie... Dar chiar şi atunci...

— Chiar şi atunci?

— O să ne facem griji când o să se-ntâmple. Dacă e anormal, trebuie să existe nişte indicii, tot felul de semne mărunte.

— Poate că da. Poate că nu. Când eram însărcinată cu Lasher, n-a existat nici un fel de semn înainte de a veni sorocul.

Mona voia să-i răspundă, să spună ceva, dar era prea adâncită în gândurile ei. Propriul ei copil. Propriul copil, şi nimeni - cu adevărat nimeni - nu avea să-i mai dea vreodată ordine. Propriul copil, şi avea să pătrundă în lumea adulţilor, indiferent de vârstă. Propriul copil. Începu deodată să nu mai gândească în cuvinte, ci să vadă mai degrabă imagini. Văzu leagănul. Văzu copilul, un prunc adevărat, se văzu pe sine însăşi purtând colierul de smaralde şi apoi punându-l la gâtul bebeluşului.

— Cum rămâne cu Yuri? întrebă Rowan. O să fie înţelegător în privinţa asta?

Mona ar fi vrut să spună da. Adevărul era însă că nu ştia. Se gândi la Yuri repede, văzând într-un fel totul. El, stând lângă pat, în acea ultimă noapte, spunându-i:

— Există o multitudine de motive extrem de importante pentru care trebuie să te măriţi cu cineva din familia ta.

Nu voia să se gândească la vârsta şi la nestatornicia ei. Conştientiză brusc că înţelegerea de care avea sau nu să dea dovada Yuri era una dintre ultimele ei griji, cea mai neînsemnată.

Păi, nici măcar nu aflase încă în ce fel încercaseră să-l ucidă pe Yuri. Nici măcar nu întrebase dacă era rănit.

— Au încercat să-l împuşte, spuse Rowan, şi au dat greş. Din nefericire, asasinul a fost ucis de cel care i-a zădărnicit atacul. Şi cadavrul nu va fi uşor de găsit. Oricum, n-o să încercam să-i dam de urmă. Avem un alt plan.

— Ascultă, Rowan, indiferent care ar fi planul asta, trebuie să vorbeşti cu Michael. Nu poţi pleca aşa.

— Ştiu.

— Nu te temi că băieţii ăştia răi vă vor ucide pe tine şi pe Yuri?

— Am câteva arme care sunt numai ale mele. Yuri cunoaşte foarte bine Căminul. Cred că pot pătrunde înăuntru. Pot să dau de unul dintre membrii foarte vechi, cel mai demn de încredere şi cel mai respectat. Probabil că am nevoie de cincisprezece minute în care să stau de vorbă cu el şi să aflu dacă acest rău emană din întregul Ordin sau numai dintr-un mic grup.

— Nu poate fi o singură persoană, Rowan. Au murit prea mulţi oameni.

— Ai dreptate, plus că au murit şi trei dintre soldaţii lor. Dar poate fi vorba despre un o grupare foarte mică din cadrul Ordinului, sau despre una din afară , care are o legătură cu el.

— Crezi că poţi ajunge până la băieţii răi?

— Da.

— Foloseşte-mă drept momeală!

— Şi copilul pe care-l porţi? Dacă e al lui Michael...

— Este.

— Atunci s-ar putea să-i intereseze mai mult decât îi interesezi tu. Uite ce e, nu vreau să fac speculaţii. Nu vreau să mă gândesc la vrăjitoare ca la un soi de marfă rară pentru cei care ştiu cum să le folosească, la femeile din familie cazând victimă unui nou soi de savanţi nebuni. M-am săturat de ştiinţa dementă. M-am săturat de monştri. Nu vreau decât să pun capăt acestei poveşti. Dar tu nu poţi să vii. Aşa cum nu poate nici Michael. Trebuie să stai aici.

Rowan ridica mătasea neagră a mânecii jachetei şi se uită la ceasul de aur. Mona nu o mai văzuse niciodată purtându-l. Probabil că tot Beatrice i-l cumpărase. Era delicat, genul de ceas pe care îl purtau femeile atunci când Beatrice era o copilă.

— Mă duc sus, să stau de vorbă cu soţul meu, zise Rowan.

— Slavă Domnului, spuse Mona. Vin cu tine!

— Nu, te rog.

— Îmi pare rău. Vin.

— De ce?

— ca să fiu sigură că-i spui tot ce trebuie să-i spui.

— Foarte bine, atunci să mergem împreună. Poate că eşti cu un pas înaintea mea. Eşti pe cale să-i oferi un motiv ca să coopereze. Dar dă-mi voie să te mai întreb încă o dată, Izabel. Eşti sigură că acest copil e al lui?

— A fost Michael. Pot să spun şi când s-a întâmplat, probabil. După înmormântarea lui Gifford. M-am folosit de el din nou. Nu m-am gândit la vreo măsură de prevedere, cum n-o făcusem nici prima dată. Gifford murise şi eram posedată de diavol, jur! S-a petrecut exact după ce cineva a încercat să intre pe fereastra bibliotecii şi am simţit parfumul ăla.

Rowan păstră tăcerea.

— Era bărbatul, nu-i aşa? Venise după mine înainte să fie cu mama. Aşa trebuie să fi fost. M-a trezit când a încercat să intre. Şi când m-am dus la ea, era moartă.

— Parfumul era puternic?

— Foarte. Uneori încă îl mai pot simţi, în salonul de aici şi sus, în dormitor. Tu nu poţi?

Rowan nu răspunse.

— Vreau să faci ceva, pur şi simplu pentru că te rog eu, îi ceru apoi.

— Ce anume?

— Nu-i spune lui Michael despre copil înainte de a se face analizele obişnuite. Există cineva în care să te poţi încrede, nu-i aşa, cineva care să-ţi fie ca o mamă? Trebuie să existe!

— Nu-ţi face griji din pricina asta, spuse Mona. Am ginecologul meu secret, doar am treisprezece ani.

— Desigur, făcu Rowan. Uite ce e, orice s-ar întâmpla, o să mă-ntorc înainte să fie nevoie să-i spui cuiva.

— Da, sper. Asta ar fi ceva, nu, dacă ai rezolva atât de repede... Dar dacă n-o să te mai întorci niciodată, iar eu şi Michael n-o să aflam ce s-a-ntâmplat cu tine şi cu Yuri?

Rowan păru să se gândească la asta, apoi ridică, pur şi simplu, din umeri.

— O să mă-ntorc, zise. Încă o măsură de precauţie, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Serveşte-mi-o!

— Dacă-i spui lui Michael despre sarcină şi pe urmă te hotărăşti să scapi de ea, asta o să-l ucidă. I s-a mai întâmplat de două ori să aştepte un copil de care n-a avut parte. Dacă există cea mai mică îndoială, oricare ar fi, nu-i spune înainte de a lămuri lucrurile.

— Abia aştept să-i spun! O să mă duc la doctoriţa mea chiar în după-amiaza asta. O să-i povestesc că am o cădere nervoasă şi am să mă înfiinţez acolo. E obişnuită cu aşa ceva din partea mea. Dacă analizele sunt bune, nimic n-o să mă oprească să-l anunţ. Şi nimic, absolut nimic, nu o să împiedice un copil de-al meu să se nască.

Era gata să se ridice când realiză ce spusese, când înţelese că cealaltă nu avea să se mai afle niciodată într-o asemenea dilemă. Dar Rowan nu părea jignită şi, fără nici o îndoială, vorbele nu o răniseră. Avea o expresie calmă. Se uita la ţigări.

— Vrei să pleci, ca să pot fuma liniştită? o întrebă, zâmbind. Pe urmă îl trezim pe Michael. Am la dispoziţie o oră şi jumătate ca s-ajung la avion.

— Rowan, mie... mie îmi pare rău c-am făcut-o cu el. Dar nu pot să simt vreo părere de rău pentru c-a apărut copilul.

— Nici eu, zise Rowan. Dacă el se alege cu un copil din povestea asta, cu un copil al lui, a cărui mamă o să-l lase să-l iubească, ei bine, atunci poate c-o să găsească o cale de a ierta totul odată cu trecerea anilor. Dar ţine minte. Eu sunt încă soţia lui, Izabel. Tu ai smaraldul şi copilul. Dar Michael e încă al meu.

— Am înţeles, spuse Mona. Chiar îmi placi, Rowan! Îmi placi cu adevărat. Asta pe lângă faptul că te iubesc fiindcă eşti verişoara mea şi fiindcă amândouă suntem Mayfair.

Dacă n-aş fi fost gravidă, te-aş fi făcut să mă iei cu tine, de dragul tău şi al lui Yuri şi al tuturor celorlalţi.

— Şi cum m-ai fi convins, Mona?

— Cum spuneai tu? Arme secrete, numai ale mele.

Se uitară una la cealaltă, apoi Rowan dădu încet din cap şi zâmbi.

7

Pe panta dealului noroios era frig, dar lui Marklin nu i se întâmplase niciodată, fie iarnă, fie vară, să facă ascensiunea aceea fără să fie încântat: era o plăcere să stea pe deal, pe Wearyall Hill, alături de Păducelul Sacru, şi să privească de sus, către straniul şi pitorescul oraş Glastonbury. Ţinutul din jur era întotdeauna verde, chiar şi iarna, dar acum avea culoarea vie a primăverii.

Marklin avea douăzeci şi trei de ani şi era foarte chipeş, cu părul blond şi ochii de un albastru palid, cu piele subţire şi deschisă la culoare, cu uşurinţă cuprinsă de frig. Purta o haină impermeabilă, cu mesadă din stofă de lână, mânuşi de piele şi o mică şapcă de lână care îl prindea bine şi îi ţinea de cald, în mod cu totul neaşteptat, având în vedere că era vorba despre un articol de îmbrăcăminte cu dimensiuni atât de reduse.

Avea optsprezece ani atunci când Stuart îi adusese aici - pe el şi pe Tommy, doi studenţi pasionaţi, îndrăgostiţi de Oxford şi de Stuart, căruia îi sorbeau cu nerăbdare fiecare cuvânt desprins de pe buze.

În tot timpul petrecut la Oxford, onoraseră acel loc studiindu-l cu regularitate. Îşi luau camere mici şi confortabile la hotelul George şi Pelerinii şi se plimbau împreună pe High Street, inspectând librăriile şi magazinele care vindeau cristale şi cărţi de tarot, vorbindu-şi în şoaptă despre cercetările lor secrete, despre abordarea pătrunzătoare şi ştiinţifică a unor lucruri pe care alţii le socoteau pur mitologice. Credincioşii din zonă, numiţi în fel şi chip, de la hippy antici la fanatici New Age, sau boemi şi artişti aflaţi mereu în căutarea farmecului şi a liniştii unui astfel de loc, nu îi încântau câtuşi de puţin.

Ei erau adepţii decodificării rapide a trecutului, cu uneltele pe care le aveau la dispoziţie. Iar Stuart, profesorul lor de limbi antice, fusese preotul lor, legătura lor magică cu un adevărat sanctuar: biblioteca şi arhivele deţinute de organizaţia Talamasca.

Cu un an în urmă, după ce fusese dezvăluită existenţa Tessei, se aflau pe Colina Glastonbury când Stuart le spusese:

— Am găsit în voi doi tot ceea ce aşteptam de la un student, de la un discipol sau de la un novice. Sunteţi primii cărora vreau să le dăruiesc cu adevărat tot ceea ce ştiu.

Marklin văzuse în asta o onoare supremă - ceva mai subtil decât orice distincţie pe care o câştigase la Eton sau la Oxford, sau în oricare alt loc din întreaga lume în care îl purtaseră mai târziu studiile sale.

Momentul fusese mai măreţ chiar şi decât cel al primirii în Ordin. Iar acum, în retrospectivă, ştia că acea acceptare însemnase ceva numai fiindcă însemna totul pentru Stuart, care îşi trăise întreaga viaţă ca membru în Talamasca şi care avea să moară curând, după cum o spunea adesea, între pereţii ei.

Stuart împlinise optzeci şi şapte de ani, fiind probabil unul dintre cei mai bătrâni bărbaţi activi în viaţa din organizaţia Talamasca, dacă instruirea în domeniul lingvistic putea fi considerată o activitate a acestui Ordin, pentru că era mai mult o pasiune aparte a vieţii lui de pensionar. Discuţia despre moarte nu era nici romantică, nici melodramatică. Şi nimic nu schimbase cu adevărat atitudinea practică a lui Stuart faţă de ceea ce i se aşternea înainte.

— Un bărbat de vârsta mea cu mintea întreagă? Dacă nu e curajos în faţa morţii, dacă nu e curios şi mai degrabă nerăbdător să vadă ce se petrece, ei bine, atunci înseamnă că şi-a irosit viaţa. E un prost.

Nici măcar descoperirea Tessei nu îi adusese lui Stuart disperarea de a măsura timpul care îi mai rămăsese. Devo-

tamentul lui faţă de Tessa, credinţa lui în ea, nu includeau nimic de acest gen. Marklin se temea de moartea lui Stuart mai mult decât o făcea bătrânul însuşi. Şi Marklin ştia că se supraapreciase în relaţia cu Stuart şi că trebuia să-i recâştige simpatia din momentul legământului. Să-l piardă pe Stuart prin moarte era inevitabil; să-l piardă înainte de asta era însă de neimaginat.

— Staţi pe pământul sfânt din Glastonbury, le spusese Stuart în ziua aceea, când începuse total. Cine este îngropat sub această colină? Arthur însuşi, sau doar celţii anonimi care ne-au lăsat monedele lor, armele lor, corăbiile cu care călătoreau pe mări şi care au transformat cândva acest loc în insula Avalon? N-o s-o ştim niciodată. Dar există secrete pe care le putem afla şi implicaţiile acestora sunt atât de vaste, atât de revoluţionare, atât de lipsite de orice precedent, încât merită să ne devotăm Ordinului, merită orice sacrificiu. Dacă nu e aşa, atunci suntem nişte mincinoşi.

Stuart ameninţa acum că o să-i abandoneze pe Marklin şi pe Tommy şi, în furia lui, se întorsese împotriva lor, iar Marklin ar fi putut evita asta. Nu avusese rost să-i dezvăluie lui Stuart toate amănuntele planului lor. Iar Marklin înţelegea abia acum, înţelegea ca ruptura se produsese datorită refuzul său de a-şi asuma pe deplin conducerea. Stuart o avea pe Tessa... Stuart îşi exprimase clar dorinţele. Dar lui Stuart nu ar fi trebuit să i se spună niciodată ce se întâmplase de fapt. Aceea fusese greşeala şi Marklin nu putea da vina decât pe lipsa lui de maturitate, pe faptul că îl iubea pe Stuart atât de mult, încât se simţise obligat să-i mărturisească tot.

Trebuia să-l recâştige pe Stuart. Bătrânul fusese de acord să vină în ziua aceea. Fără îndoială că se afla deja acolo, vizitând Izvorul Potirului, aşa cum o făcea întotdeauna înainte de a veni pe Wearyall Hill şi de a-i conduce către colină. Marklin ştia cât de mult îi iubea Stuart. Ruptura

putea fi reparată cu o rugăminte făcută din suflet, cu poezie şi cu o fervoare neprefăcută.

Marklin nu se îndoia ca viaţa sa avea să fie îndelungată şi că aceea nu era decât prima dintre aventurile lui tenebroase. Ale lui aveau să fie cheia de boltă, harta comorii, formula poţiunii magice. Avea certitudinea deplină. Dar înfrângerea ca final al primului său plan ar fi echivalat cu un dezastru moral. Avea să-şi continue drumul, fireşte, dar tinereţea lui fusese un lanţ neîntrerupt de succese, şi acesta trebuia să fie un altul, pentru ca ascensiunea lui să nu îşi piardă câtuşi de puţin avântul.

„Trebuie să câştig, trebuie să câştig întotdeauna. Nu trebuie să încerc niciodată ceva pe care nu-l pot face cu un succes deplin.” Acesta fusese dintotdeauna legământul personal al lui Marklin. Şi şi-l respectase cu religiozitate.

Cât despre Tommy, el era credincios legămintelor pe care le făcuseră toţi trei, credincios conceptului reprezentat de Tessa şi persoanei ei. Nici o grijă în privinţa lui Tommy. Adânc implicat în cercetările sale pe computer, în cronologiile şi în graficele lui exacte, Tommy nu se găsea în pericol să-şi piardă loialitatea, din acelaşi motiv care îl făcea atât de valoros; nu era omul care să aibă o vedere de ansamblu asupra complotului, sau care să-i pună la îndoială valabilitatea.

În esenţă, Tommy nu se schimba niciodată.

Tommy era aşa cum fusese băiatul pe care Marklin ajunsese să-l îndrăgească în copilărie - colecţionar, amator de interpolări, el însuşi o arhivă, un evaluator şi un anchetator. Din câte ştia Marklin, Tommy nu ar fi existat fără el. Dăduseră unul de altul la vârsta de doisprezece ani, într-un internat din America. Camera lui Tommy era plină de fosile, de hărţi, de oase de animale, de componente de computer de tipul cel mai ezoteric şi de o vastă colecţie de cărţi ştiinţifico-fantastice în ediţie de buzunar.

Marklin se gândise probabil că Tommy îl asemuise cu unul dintre personajele acelor romane fantastice - el însă

detesta ficţiunea - şi că, după întâlnirea lor, se transformase dintr-un personaj secundar într-un interpret erou dintr-o drama ştiinţifico-fantastică. Loialitatea lui Tommy nu fusese pusă niciodată la îndoială, nici măcar o singură clipă. În anii când Marklin îşi dorise să fie liber, Tommy fusese într-adevăr prea apropiat, întotdeauna la-ndemână, întotdeauna la dispoziţia lui. Marklin se văzuse nevoit să inventeze sarcini pentru prietenul lui, pur şi simplu pentru a mai putea respira în voie. Iar Tommy se simţise de fiecare dată fericit.

Lui Marklin începuse să-i fie frig, dar nu se sinchisea de asta.

Glastonbury nu fusese niciodată pentru el altceva decât un loc sacru, cu toate că nu credea, literalmente, în aproape nimic din tot ce se lega de oraşul acela.

De fiecare dată când venea pe Wearyall Hill, cu devoţiunea tainică a unui călugăr, avea viziunea nobilului Iosif din Arimateea plantându-şi toiagul în acel loc. Faptul că actualul Păducel Sacru crescuse dintr-un lăstar al copacului străvechi, acum dispărut, nu avea în ochii lui mai multă importanţă decât orice alt detaliu specific. În locurile acelea simţea un entuziasm propice scopului său, o renaştere religioasă, care îl întărea, pentru a se putea întoarce în lume, mai necruţător decât oricând.

Nici un fel de milă. De asta era nevoie acum, dar Stuart nu reuşise să înţeleagă.

Da, lucrurile luaseră o turnura cumplit de nedreaptă, fără nici o îndoială. Fuseseră sacrificaţi bărbaţi a căror nevinovăţie şi ale căror fapte ar fi trebuit judecate cu mai multă luare aminte, dar vina nu-i aparţinea lui Marklin în totalitate. Iar faptul că, în ultima instanţă, nimic din toate astea nu conta era o lecţie care trebuia învăţată.

„A venit vremea să-mi instruiesc învăţătorul, cugetă Marklin. Ne vom întâlni aici, sub cerul liber, la kilometri depărtare de Cămin, redevenind unul singur. Nu s-a pierdut

nimic. Lui Stuart trebuie să i se ofere permisiunea morală de a profita de cele întâmplate.”

Tommy sosise.

Tommy era întotdeauna al doilea. Marklin îi privi vechiul automobil sport încetinind când intra pe High Street. Îi urmări încercările de a găsi un loc de parcare, apoi văzu cum închide portiera, uitând, ca de obicei, să o încuie, şi cum începe să urce dealul.

Dar dacă Stuart nu apărea? Dacă nu se afla prin apropiere? Dacă îşi abandonase discipolii? Imposibil.

Stuart era la fântână. Bea din ea la sosire, aşa cum avea să bea şi înainte de plecare. Pelerinajele lui respectau ritualuri la fel de rigide precum cele ale un druid din Antichitate sau ale unui călugăr creştin. Din altar în altar, aşa călătorea Stuart.

Aceste obiceiuri ale profesorului său trezeau întotdeauna latura tandră a lui Marklin, după cum o făceau şi cuvintele lui. Stuart îi „consacrase” unei vieţi tenebroase, de pătrundere „în atmosfera misticii şi în mit, pentru a atinge oroarea şi splendoarea esenţei”.

Poezia era tolerabilă, acum, precum şi atunci. Numai că lui Stuart trebuia să i se aducă aminte de ea, Stuart trebuia să fie convins cu ajutorul metaforelor şi al sentimentelor înălţătoare.

Tommy aproape că ajunsese lângă copac. Făcu ultimii paşi cu grijă, fiindcă era uşor să-ţi piezi echilibrul pe noroiul alunecos şi să cazi. Lui Marklin i se întâmplase o dată, cu ani în urmă, când îşi începuseră pelerinajele. Ceea ce însemnase o noapte petrecută la hotelul George şi Pelerinii, pentru a i se curăţa toate hainele.

Nu îi păruse rău că se întâmplase; seara fusese minunată. Stuart rămăsese cu el. Îşi petrecuseră noaptea discutând, cu toate că Marklin fusese nevoit să stea într-un halat împrumutat şi în papuci, într-un dormitor mic şi fermecător, şi amândoi tânjiseră zadarnic să urce pe colină

la miezul nopţii, pentru o comuniune cu spiritul regelui adormit.

Bineînţeles că Marklin nu crezuse, în nici măcar una dintre clipele vieţii sale, că regele Arthur îşi dormea somnul de veci sub Colina Glastonbury. Dacă ar fi crezut-o, ar fi luat o lopată şi ar fi început să sape.

Stuart venise pe lume nutrind convingerea că miturile erau interesante numai dacă dincolo de ele se ascundea un adevăr şi că acesta putea fi descoperit, că se putea da până şi de urma dovezilor fizice ale existenţei sale.

Cărturarii, se gândea Marklin, aveau un punct slab inevitabil; pentru ei, vorbele şi faptele erau totuna. Iar asta stătea acum la baza întregii confuzii. La optzeci şi şapte de ani, Stuart făcuse probabil prima sa călătorie în realitate.

Realitatea şi sângele se întrepătrundeau.

Tommy îşi ocupă în sfârşit locul alături de Marklin. Suflă ca să-şi încălzească degetele şi apoi îşi duse mâinile în buzunare în căutarea mânuşilor - una dintre fazele sale clasice, să urce dealul fără să le poarte, să uite că le avea asupra lui până când vedea mânuşile de piele ale lui Marklin, chiar cele pe care i le dăruise el însuşi, cu ani în urmă.

— Unde e Stuart? întrebă Tommy. Da, mânuşile. Se holbă la Marklin, cu ochii lui imenşi, de după ochelarii fără ramă, cu lentile rotunde şi groase, cu părul roşu tuns scurt şi îngrijit, de parcă ar fi fost avocat sau bancher. Mânuşile, da. Unde e?

Marklin era gata să spună că Stuart nu venise, deodată însă îl zări făcând ultima parte a ascensiunii cu maşina, care urcase pe Wearyall Hill atât de mult cât era posibil. Nu stătea în firea lui Stuart să facă aşa ceva.

Însă în rest părea neschimbat: înalt, subţire, în paltonul lui obişnuit, cu eşarfa de caşmir din jurul gâtului fluturând în vânt, cu chipul supt, parcă sculptat în lemn. Părul lui cărunt semăna, ca de fiecare dată, cu creasta unei gaiţe. Se părea că în ultimii zece ani nu se schimbase aproape deloc.

Se apropie fixându-l pe Marklin cu privirea. Marklin îşi dădu seama că tremură. Tommy făcu un pas într-o parte. Stuart se opri la vreo doi metri de ei, cu pumnii încleştaţi şi privindu-i cu o expresie chinuită pe chipul prelung.

— L-aţi ucis pe Aaron! striga el. Voi, voi amândoi. L-aţi ucis pe Aaron! Cum aţi putut face una ca asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Marklin rămase fără grai, pierzându-şi brusc toată încrederea în sine şi uitându-şi toate planurile. Ştia că, dacă ar fi vorbit, ar fi făcut-o cu voce slabă, lipsită de orice autoritate. Nu putea suporta ca Stuart să fie furios sau dezamăgit în vreun fel.

— Doamne Sfinte, ce-aţi făcut, voi amândoi! declamă Stuart. Şi ce-am făcut eu, cum de am pus planul asta în acţiune? Doamne Sfinte, vina îmi aparţine!

Marklin înghiţi în sec, dar păstră tăcerea.

— Tu, Tommy, cum de-ai putut să fii părtaş la aşa ceva?! continuă Stuart. Şi Mark. Tu, băiete, făptaşul acestei orori!

— Stuart, trebuie s-asculţi ce-am de spus! se pomeni Marklin strigând.

— S-ascult ce-ai de spus? Stuart se apropie, cu mâinile afundate în buzunarele paltonului. Ar trebui să te-ascult? Da-mi voie să-ţi pun o întrebare, strălucitorul meu prieten, cea mai minunată, cea mai îndrăzneaţă dintre speranţele mele! Ce te opreşte acum să mă ucizi pe mine, aşa cum ai făcut cu Aaron şi cu Yuri Stefano?

— Stuart, tot ce-am făcut a fost pentru tine, insistă Marklin. Dacă ai vrea să m-asculţi, ai înţelege. Sunt roadele seminţelor pe care le-ai sădit atunci când am început totul împreună. Aaron trebuia redus la tăcere. Stuart, faptul că n-a trimis nici un raport, că n-a venit el însuşi la Cămin, n-a fost decât un simplu noroc. Ar fi putut să apară într-o zi, aşa cum ar fi putut veni şi Yuri Stefano. Vizita lui la Donnelaith a fost o întâmplare fericită. De la aeroport, ar fi putut veni direct acasă.

— Vorbeşti despre circumstanţe, vorbeşti despre detalii! zise Stuart, apropiindu-se de ei cu încă un pas.

Tommy tăcea, părând golit de orice emoţie, cu părul roşu răvăşit de vânt, privind cu suspiciune din spatele ochelarilor. Se uita întruna la Stuart, stând foarte aproape de Marklin.

Stuart nu mai putea suporta.

— Tu, discipolul meu, vorbeşti despre eficacitate, dar nu despre viaţă şi despre moarte, insistă el. Cum de-ai putut s-o faci?! Cum de-ai putut să pui capăt vieţii lui Aaron?!

În momentul acela, vocea lui Stuart îl trăda şi nemulţumirea îi ieşi la iveală, tot atât de monstruoasă precum mânia.

— Te-aş omorî, Mark, dacă aş fi în stare, zise el. Dar nu pot face un astfel de lucru şi de-asta nu m-am gândit, probabil, că tu ai fi capabil! Însă tu, Mark, m-ai uluit.

— Stuart, merită orice sacrificiu. Şi ce e sacrificiul, dacă nu e sacrificiu moral?

Cuvintele lui îl îngroziră pe Stuart, dar ce altceva ar fi putut face Marklin, dacă nu un pas hotărâtor? Tommy ar fi trebuit să spună ceva, se gândi, dar ştia că, atunci când avea să vorbească, avea să fie ferm pe poziţie.

— Am pus capăt tuturor celor care ne-ar fi putut opri, zise Mark. Asta e tot, Stuart. Îl deplângi pe Aaron pentru că-l cunoşteai.

— Nu fi nerod, spuse Stuart, cu amărăciune. Deplâng vărsarea de sânge nevinovat, deplâng stupiditatea atroce! Crezi că Ordinul n-o să răzbune moartea unui astfel de om? Tu îţi închipui că ştii totul despre Talamasca, îţi închipui că mintea ta tânără şi iscusită o poate evalua în câţiva ani. Dar n-ai făcut decât să-i descoperi slăbiciunea sistemului organizatoric. Poţi să-ţi trăieşti toată viaţa în Talamasca fără să cunoşti Talamasca. Aaron era fratele meu! Era fratele meu şi tu l-ai ucis! M-ai trădat, Mark! L-ai trădat pe Tommy! Te-ai trădat pe tine, însuţi! Ai trădat-o pe Tessa!

— Nu, zise Mark, nu spui adevărul, şi ştii prea bine asta. Uită-te la mine, Stuart, uită-te în ochii mei. Ai lăsat în seama mea aducerea lui Lasher aici, ai lăsat în seama mea părăsirea liniştii din bibliotecă şi punerea la punct a întregului plan. Şi în seama lui Tommy. Crezi că totul ar fi putut fi organizat fără noi?

— Îţi scapă punctul esenţial, nu-i aşa, Mark? întrebă Stuart. Ai dat greş. N-ai reuşit să-l salvezi pe acel Taltos şi să-l aduci încoace! Voi, soldaţii, aţi fost nişte proşti, ceea ce trebuie spus şi despre general.

— Stuart, ai răbdare cu noi, zise Tommy! Vorbea pe obişnuitul lui ton prozaic. Eu am ştiut din prima zi în care am stat de vorbă că asta nu se putea realiza fără să plătească cineva cu viaţa.

— Tu nu mi-ai mai vorbit niciodată astfel, Tommy.

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc, zise Tommy cu aceeaşi voce monotonă, că tu ai fost cel care a spus că trebuia să-i împiedicăm pe Yuri şi pe Aaron să intervină şi să distrugem tot ceea ce dovedea naşterea unui Taltos în familia Mayfair. Ei, şi cum s-ar fi putut realiza asta altfel decât am făcut-o noi? Stuart, nu avem de ce să ne ruşinam de acţiunile noastre. Aceste lucruri sunt întru totul nesemnificative în contextul obiectului căutărilor noastre.

Marklin se strădui, disperat, să-şi ascundă oftatul de uşurare.

Stuart se uită de la Tommy la Marklin şi înapoi, apoi îşi plimba ochii peste tabloul estompat oferit de dealurile cu pante domoale, înverzite, înălţându-şi-i, în cele din urma, către vârful Colinei Glastonbury. Le întoarse spatele ca să-l privească şi îşi lăsă capul în jos, ca şi cum ar fi comunicat cu un soi de zeitate personală.

Marklin se apropie şi îşi puse, ezitând, mâinile pe umerii lui Stuart. Era mult mai înalt decât acesta din urmă, care îşi mai pierduse din înălţime din cauza vârstei înaintate. Marklin se aplecă la urechea lui.

— Stuart, moartea a intrat în joc când ne-am descotorosit de omul de ştiinţă. Nu mai există cale de întoarcere. Şi doctorul...

— Nu, zise Stuart, subliniindu-şi vorbele cu o scuturare teatrală a capului. Îşi îngustase ochii şi privea fix colina. Pentru morţile astea putea fi învinuit însuşi Taltos-ul, nu înţelegeţi? Asta era frumuseţea. Taltos-ul a neutralizat morţile celor doi bărbaţi care nu puteau face altceva decât să dea o întrebuinţare greşită revelaţiei ce le fusese încredinţată!

— Stuart, spuse Mark, cât se poate de conştient că bătrânul nu încercase să scape din îmbrăţişarea sa. Trebuie să înţelegi că Aaron a devenit duşmanul nostru atunci când a devenit duşmanul oficial al Ordinului Talamasca.

— Duşman? Aaron n-a fost niciodată duşmanul Ordinului! Excomunicarea voastră măsluită i-a zdrobit inima.

— Stuart, spuse Marklin, acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că excomunicarea a reprezentat o greşeală, dar a fost singura noastră greşeală.

— N-am avut de ales în privinţa excomunicării, zise Tommy, cu o voce golită de expresivitate. Trebuia fie să o facem, fie să riscăm să fim descoperiţi la orice mişcare. Am procedat aşa cum au impus-o circumstanţele şi am făcut-o al dracului de convingător. Nu puteam să fac faţă unei false corespondenţe între Seniori şi Aaron. Ar fi fost prea dificil.

— Recunosc, a fost o greşeală, spuse Marklin. Numai loialitatea faţă de Ordin l-ar fi convins pe Aaron să păstreze sub tăcere diversele lucruri pe care le văzuse şi începuse să le suspecteze. Dar, dacă am făcut-o, Stuart, am făcut-o toţi trei împreună. N-ar fi trebuit să-i îndepărtăm, pe el şi pe Yuri Stefano. Trebuia să ne sporim autoritatea, să ne jucam mai bine rolul.

— Reţeaua noastră era prea încâlcită, zise Stuart. V-am avertizat, pe amândoi. Tommy, vino încoace! V-am avertizat pe amândoi! Nu înfruntaţi familia Mayfair. Aţi făcut destule. Aţi ucis un om mai bun decât oricare altul pe

care l-am cunoscut vreodată, şi asta pentru un câştig atât de mic, încât o să vă bată Dumnezeu. Dar, indiferent ce ne-ar mai fi rămas acum de făcut, nu vă puneţi din nou cu familia asta!

— Cred că am făcut-o deja, spuse Tommy, cu obişnuita lui voce pragmatică. Aaron Lightner se însurase de curând cu Beatrice Mayfair. În afară de asta, devenise atât de apropiat de Michael Curry - şi, efectiv, de întreg clanul -, încât e greu de spus dacă ar fi fost neapărată nevoie de o căsătorie pentru a cimenta relaţia. Dar căsătoria a existat şi, după cum ştim, în familia lor o astfel de legătură e sacră. Devenise unul dintre ei.

— Roagă-te să te-nşeli, zise Stuart. Roagă-te la cele sfinte să te-nşeli! Riscă s-o înfurii pe una dintre Vrăjitoarele Mayfair şi nici Dumnezeu din Ceruri nu te mai poate ajuta!

— Stuart, să ne concentrăm asupra celor pe care le avem de făcut acum, spuse Marklin. Să coborâm de pe deal şi să mergem la hotel.

— Niciodată! Pentru ca alţii să poată trage cu urechea? Niciodată!

— Stuart, du-ne la Tessa. Să stăm de vorbă acolo, insistă Marklin.

Era momentul-cheie. Marklin o ştia. Îşi dori să nu fi rostit numele Tessei, nu încă. Îşi dori să nu fi împins lucrurile spre punctul culminant.

Stuart îi privea pe amândoi, la fel de acuzator şi cu acelaşi dezgust. Tommy stătea neclintit, ţinându-şi încleştate mâinile înmănuşate. Gulerul ţeapăn al hainei era ridicat, ascunzându-i gura şi nelăsând vederii decât privirea netulburată şi inexpresivă.

Marklin era gata să izbucnească în lacrimi, sau cel puţin aşa părea. De fapt, nu-şi amintea să fi plâns nici măcar o dată în viaţă.

— Poate că nu e momentul potrivit s-o vedem, spuse el, grăbindu-se să repare râul făcut.

— Poate că nici n-ar trebui s-o mai vedeţi vreodată, zise Stuart, cu vocea pentru prima dată slabă, cu ochii larg deschişi şi dus pe gânduri.

— Doar nu vorbeşti serios, rosti Marklin.

— Dacă va duc la Tessa, ce-o să vă mai împiedice să vă descotorosiţi de mine?

— Oh, Stuart, ne-ai rănit pe amândoi... Cum ne poţi întreba aşa ceva? Nu suntem lipsiţi de principii. Ne-am dedicat, pur şi simplu, unei cauze comune. Aaron a trebuit să moară. Ca şi Yuri. De fapt, Yuri n-a fost niciodată unul dintre oamenii Ordinului. A plecat atât de repede şi cu atâta uşurinţă!

— Da, şi nici unul din voi n-a fost vreodată membru, nu-i aşa? întreba Stuart.

Chipul i se schimbase, asprindu-se.

— Noi îţi suntem devotaţi, aşa cum am fost întotdeauna, spuse Mark. Stuart, pierdem timp preţios. Păstreaz-o pe Tessa pentru tine, dacă aşa vrei. Asta n-o să-mi zdruncine credinţa în ea, şi nici pe a lui Tommy. Şi-o să ne continuam drumul către ţintă. Nu putem face altceva.

— Şi care e acum ţinta? se interesă Stuart. Lasher s-a dus, ca şi cum nici n-ar fi existat! Sau vă îndoiţi de cuvântul unui om dispus să-l urmărească pe Yuri cu încăpăţânare peste mări şi ţâri, numai ca să-l împuşte în final?

— Lasher e dus din această lume, spuse Tommy. Cred că suntem cu toţii de acord în privinţa asta. Ceea ce a văzut Lanzing nu poate fi interpretat în alt mod. Dar Tessa e în mâinile tale, tot atât de reală ca în ziua în care ai descoperit-o.

Stuart clatină din cap.

— Tessa e reală, dar e singură, aşa cum a fost întotdeauna. Iar căsătoria nu va avea loc şi ochii mei se vor închide fără să vadă miracolul.

— Stuart, încă mai este posibil, zise Marklin. Familia, Vrăjitoarele Mayfair.

— Da, strigă Stuart, cu vocea scăpată de sub control, loveşte în ele şi ele te vor distruge! Aţi uitat prima mea avertizare. Vrăjitoarele Mayfair îl învinge pe cel care le face rău. Au făcut-o întotdeauna! Dacă nu ca persoană, învinge ca familie!

Pentru o clipă, păstrară cu toţii tăcerea.

— Te distrug *pe tine,* Stuart? întreba Tommy. De ce nu pe noi trei, Stuart?

Bătrânul era disperat. Părul lui alb, răvăşit de vânt, semăna cu claia ciufulită a unui beţiv. Se uită în jos, către pământul pe care-l frământau picioarele sale, cu nasul acvilin strălucindu-i de parcă nu ar fi fost altceva decât un cartilaj lustruit. Un bărbat ca un vultur, da, dar nu aidoma unui vultur bătrân, asta niciodată.

Marklin se temu pentru soarta lui. Stuart avea ochii roşii şi înlăcrimaţi. I se vedea harta venelor albăstrui desfăşurându-se, pornind dinspre tâmple. Tremura din toate încheieturile.

— Da, ai dreptate, Tommy, zise el. Familia Mayfair ne va distruge pe toţi. De ce n-ar face-o? îşi ridică privirea, uitându-se la Marklin. Şi care e marea mea pierdere? E Aaron? E căsătoria însăşi, cea dintre masculul şi femela Taltos? E lanţul de amintiri pe care am sperat să-l descoperim, verigă cu verigă, din cea mai timpurie sursă? Sau faptul că sunteţi blestemaţi acum, amândoi, pentru ceea ce aţi făcut? Iar eu v-am pierdut. Să vină Vrăjitoarele Mayfair şi să ne ucidă pe toţi trei, da, aşa s-ar face dreptate.

— Nu, nu-mi doresc dreptatea asta, spuse Tommy. Stuart, nu ne poţi întoarce din drum!

— Nu, asta n-o poţi face, zise Marklin. Nu ne poţi face să ne consideram înfrânţi. Vrăjitoarele pot da naştere unui alt Taltos.

— Peste trei sute de ani de acum înainte? întrebă Stuart. Sau mâine?

— Ascultă-mă, domnule, te implor, făcu Marklin. Spiritul lui Lasher ştia ce fusese şi ce ar fi putut fi, iar ceea ce s-a întâmplat cu genele lui Rowan Mayfair şi ale lui Michael Curry a avut loc sub supravegherea lui, a celui care poseda cunoştinţele, şi pentru a-şi îndeplini scopul. Dar cunoştinţele sunt acum în posesia *noastră:* ştim ce este un Taltos, şi, probabil, ce a fost, şi cum poate fi adus pe lume. Şi, Stuart, *vrăjitoarele o ştiu la fel de bine!* Pentru prima oară, vrăjitoarele ştiu care e rostul uriaşei spirale ADN. Iar cunoştinţele lor sunt tot atât de temeinice cum au fost cele ale lui Lasher.

Pentru asta, Stuart nu avea nici un răspuns. Era clar că nu-i trecuse prin minte. Se uită îndelung la Marklin. Pe urmă întrebă:

— Eşti convins că e aşa?

— Puterea cunoştinţelor vrăjitoarelor este, probabil, şi mai mare, spuse Tommy. Ajutorul telekinetic oferit de ele în timpul unei naşteri nu poate fi subestimat.

— Eternul savant, spuse Marklin, cu un zâmbet triumfător. Vântul îşi schimba direcţia. O simţea, o vedea în ochii lui Stuart.

— Şi nu trebuie să uitam, adăugă Tommy, că spiritul era confuz şi ageamiu. Vrăjitoarele nu sunt nicidecum astfel, chiar şi cele mai naive şi ineficiente.

— Nu e decât o presupunere, Tommy.

— Stuart, zise Marklin. Am ajuns prea departe!

— Altfel spus, zise Tommy, realizările noastre în această privinţă nu sunt nicidecum neglijabile. Am verificat incarnarea Taltos-ului şi, dacă am putea pune mâna pe oricare dintre însemnările lui Aaron dinainte de moarte, am putea verifica şi ceea ce bănuim cu toţii, faptul ca n-a fost vorba de o incarnare, ci de o reincarnare.

— Ştiu tot ce am făcut, ripostă Stuart. Şi binele, şi răul. Nu e necesar să-mi prezinţi un rezumat, Tommy.

— Nu e nevoie decât de o clarificare, spuse Tommy. Şi avem vrăjitoarele, care acum nu mai ştiu doar vechile

secrete, la modul abstract, ci cred în însuşi miracolul fizic. Nici că am putea avea ocazii mai interesante.

— Stuart, acordă-ne din nou încrederea ta, zise Marklin. Stuart se uită la Tommy, apoi la celalalt tânăr. Marklin desluşi vechea sclipire din ochi, desluşi iubirea.

— Stuart, reluă el, crima s-a săvârşit. S-a terminat. Toţi ceilalţi neavizaţi care ne-au ajutat pot fi îndepărtaţi fără să afle vreodată marele nostru plan.

— Şi Lanzing? Probabil că el ştie totul.

— A fost un mercenar, Stuart, spuse Marklin. N-a înţeles niciodată ceea ce a văzut. În afară de asta, şi el e mort.

— Nu l-am ucis noi, Stuart, zise Tommy, aproape cu nepăsare. O parte a rămăşiţelor sale a fost găsite la poalele piscului Donnelaith. Din arma lui fuseseră trase două cartuşe.

— O parte a rămăşiţelor sale? întrebă Stuart. Tommy ridică din umeri.

— Au spus că le-a servit drept prânz animalelor sălbatice.

— Atunci nu puteţi fi siguri că l-a ucis pe Yuri.

— Yuri nu s-a mai întors la hotel, spuse Tommy. Nimeni nu a solicitat încă bagajele sale. E mort, Stuart! Cele două gloanţe au fost pentru Yuri. Cum a căzut Lanzing, sau de ce, dacă a fost atacat de vreun animal, asta n-o vom afla niciodată. Dar Yuri Stefano e mort, dispărut, în ceea ce ne priveşte.

— Nu înţelegi, Stuart? zise Marklin. Cu excepţia faptului că ne-a scăpat Taltos-ul, totul a mers perfect. Iar acum ne putem retrage, concentrându-ne asupra Vrăjitoarelor Mayfair. Nu mai avem nevoie de nimic altceva din partea Ordinului. Dacă interceptarea o să fie vreodată descoperită, nimeni n-o să ne poată da de urmă.

— Nu vă temeţi de Seniori, nu-i aşa?

— Nu avem nici un motiv să ne temem de ei, spuse Tommy. Interceptarea continuă şi funcţionează ireproşabil. Aşa a fost întotdeauna.

— Stuart, am învăţat din greşelile noastre, zise Marklin. Dar poate că toate s-au petrecut cu un anumit scop. Nu în sens sentimental. Dar uită-te la tabloul general. Au murit tot cei care trebuiau să moară.

— Nu-mi vorbiţi mie atât de grosolan despre metodele voastre, nici unul din voi. Dar Comandantul Suprem?

Tommy ridică din umeri.

— Marcus nu ştie nimic. Cu excepţia faptului că o să se poată retrage, în curând, cu o mică avere. După aceea, n-o să reuşească niciodată să pună toate piesele laolaltă. Nimeni s-o să fie în stare s-o facă. Asta e frumuseţea întregului plan.

— Mai avem nevoie, cel mult, de câteva săptămâni, spuse Marklin. Pur şi simplu, ca să ne punem la adăpost.

— Nu sunt chiar atât de sigur, zise Tommy. Cel mai înţelept lucru ar putea fi să renunţam la interceptare. Am aflat tot ce ştie organizaţia Talamasca despre familia Mayfair.

— Nu fi atât de nechibzuit, atât de încrezător! ripostă Stuart. Ce-o să se-ntâmple când, în cele din urmă, vor fi descoperite toate comunicatele tale false?

— Adică toate comunicatele *noastre* false? întrebă Tommy. În cel mai rău caz, se va stârni o oarecare tulburare, poate se va face chiar şi o anchetă. Dar nimeni nu va reuşi să ia urma scrisorilor sau a interceptării înseşi, ajungând până la noi. De aceea e foarte important să rămânem în continuare nişte novici loiali, să nu facem acum nimic care ar putea ridica vreo suspiciune.

Tommy se uită la Marklin. Funcţiona. Înfăţişarea lui Stuart se schimbase. Stuart prelua din nou comanda... sau era pe cale să o facă.

— Totul este în format electronic, spuse Tommy. Nu există nici o dovadă palpabilă, cu excepţia câtorva teancuri de hârtii din apartamentul meu din Regent's Park. Numai tu şi Mark ştiţi unde sunt hârtiile astea.

— Stuart, acum avem nevoie de îndrumarea ta! zise Marklin. Acum intrăm în etapa cea mai entuziasmantă.

— Linişte, spuse Stuart. Lăsaţi-mă să vă privesc pe amândoi, să vă cântăresc cu privirea.

— Te rog s-o faci, Stuart, zise Marklin, să vezi că suntem cutezători şi tineri, da, tineri, şi poate proşti, dar curajoşi şi hotărâţi.

— Mark vrea să spună, interveni Tommy, că poziţia noastră actuală e mult mai bună decât ne-am fi putut aştepta. Lanzing l-a împuşcat pe Yuri, apoi a căzut la rândul său, rănit de moarte. Stolov şi Norgan au pierit. N-au fost niciodată altceva decât o pacoste şi ştiau prea multe. Oamenii angajaţi ca să-i ucidă pe ceilalţi nu ne cunosc. Iar noi suntem aici, la Glastonbury, locul de unde am pornit.

— Iar Tessa e în mâinile noastre, neştiută de nimeni, în afară de noi trei.

— Elocinţă, spuse Stuart, aproape în şoapta, asta îmi oferiţi voi mie acum, elocinţă.

— Poezia înseamnă adevăr, Stuart, zise Marklin. Este cel mai nobil adevăr, iar elocinţă e atributul său.

Urmă o pauză. Marklin trebuia să-l conducă pe Stuart la poalele dealului. Îi puse protector braţul pe după umăr şi, spre marea lui uşurare, Stuart nu-l respinse.

— Să coborâm, Stuart, îi spuse. Să luam cina. Ne e frig, ne e foame.

— Dacă ar trebui s-o facem încă o dată, zise Tommy, atunci am face-o mai bine. N-ar fi trebuit să luăm toate acele vieţi. Ştii, să ne îndeplinim scopul fără a face rău nimănui ar fi fost o provocare, într-o mult mai mare măsură.

Stuart părea să fi căzut pe gânduri, uitându-se absent la Tommy. Vântul se înteţi iarăşi, muşcător, şi Marklin se cutremură. Dacă lui îi era atât de frig, oare cum se simţea Stuart? Trebuiau să coboare la hotel. Trebuiau să împărtăşească aceeaşi bucată de pâine.

— Ştii, Stuart, nu mai suntem noi înşine, spuse Marklin. Se uita în jos, către oraş, fiind conştient că tovarăşii săi de

discuţie îl fixau cu privirea. Când suntem împreună, alcătuim o persoană pe care nici unul dintre noi n-o cunoaşte poate destul de bine, o a patra entitate căreia ar trebui să-i dăm un nume, pentru că reprezintă ceva mai mult decât eul nostru colectiv. Poate că ar trebui să învăţăm s-o controlăm mai bine. Dar s-o distrugem oare acum? Nu, asta n-o putem face, Stuart! Pentru că ne-am trăda unii pe alţii. E un adevăr dur, greu de înfruntat, dar moartea lui Aaron nu înseamnă nimic.

Îşi jucase ultima carte. Spusese cele mai delicate şi cele mai cumplite lucruri pe care trebuia să le spună, acolo, sub vântul rece, fără să le fi plănuit cu adevărat dinainte, neavând alt ghid decât propriul instinct. În cele din urmă, se uită la profesorul şi la prietenul lui şi văzu că amândoi fuseseră impresionaţi de acele vorbe, poate chiar mai mult decât sperase.

— Da, a existat această a patra entitate, aşa cum o numeşti tu, care mi-a ucis prietenul, zise Stuart cu voce scăzută. În privinţa asta ai dreptate. Şi ştim că forţa şi viitorul acestei entităţi sunt inimaginabile.

— Da, chiar aşa, murmură Tommy cu voce seacă.

— Însă moartea lui Aaron e un lucru cumplit, înfiorător! Să nu-mi mai vorbiţi niciodată despre ea, nici unul din voi, nici mie, şi nici, din nechibzuinţă, oricui altcuiva, niciodată, absolut niciodată!

— De acord, zise Tommy.

— Prietenul meu cel inocent, rosti Stuart, care nu voia decât să ajute familia Mayfair...

— În organizaţia Talamasca, nimeni nu e cu adevărat inocent, zise Tommy.

Stuart păru uluit, mai întâi înfuriat şi apoi preocupat de acea afirmaţie.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nimeni nu se poate aştepta să posede cunoştinţe fără ca asta să-l influenţeze. Odată ce ştii ceva, acţionezi în consecinţă, fie trebuind să-ţi ascunzi

cunoştinţele faţă de alţii, care s-ar schimba în aceeaşi măsură, fie oferindu-li-le. Aaron ştia asta. Organizaţia Talamasca e diabolică prin însăşi natura ei; acesta e preţul pe care îl plăteşte pentru bibliotecile, pentru registrele şi pentru informaţiile ei computerizate. Aţi putea spune că seamănă mai degrabă cu Dumnezeu, care ştie că o parte dintre făpturile sale vor suferi, iar altele vor triumfa, dar nu le dezvăluie acestora ceea ce ştie. Organizaţia Talamasca e chiar mai diabolică decât Fiinţa Supremă, dar organizaţia Talamasca nu creează nimic.

Cât se poate de adevărat, cugetă Marklin, cu toate că el nu ar fi spus aşa ceva cu voce tare, adresându-i-se lui Stuart, pentru că s-ar fi temut de replica acestuia.

— Poate că ai dreptate, rosti Stuart, ca pentru sine.

Părea înfrânt, sau disperat, dintr-un anumit punct de vedere.

— E vorba despre o preoţime sterilă, zise Tommy, cu vocea din nou lipsită de orice emoţie. Îşi şterse cu un deget lentilele groase ale ochelarilor. Altarele sunt pustiite; statuile au fost depozitate în altă parte. Savanţii studiază de dragul studiului.

— Nu spune mai multe.

— Atunci să vorbesc despre noi, continuă Tommy, să spun că nu suntem sterili, că vom vedea căsătoria sacră înfăptuindu-se şi vom auzi glasurile amintirii.

— Da, zise Marklin, fără să izbutească să pronunţe cuvintele cu o voce tot atât de nepăsătoare. Da, noi suntem acum adevăraţii preoţi! Adevăraţii mediatori dintre pământ şi forţele necunoscutului. Suntem în posesia cuvintelor şi a puterii.

Se aşternu tăcerea.

Oare Marklin putea să-i mai dea vreodată jos de pe dealul ăla? Câştigase. Erau din nou împreună şi tânjea după căldura de la George şi Pelerinii. Tânjea după savoarea unei supe fierbinţi şi a berii, după căldura focului. Tânjea să sărbătorească. Era, din nou, extrem de entuziasmat.

— Şi Tessa? întrebă Tommy. Cum stau lucrurile cu Tessa?

— Ca şi până acum, răspunse Stuart.

— Ştie că masculul Taltos e mort?

— N-a ştiut niciodată c-a fost viu, zise Stuart.

— Aha.

— Haide, profesore, spuse Marklin. Să coborâm, să mergem la hotel. Să cinăm împreună.

— Da, adaugă Tommy, suntem cu toţii prea îngheţaţi ca să mai continuam discuţia.

Începură să coboare, atât Tommy, cât şi Marklin ajutându-l pe Stuart să-şi ţină echilibrul prin noroi. Atunci când ajunseră la maşina lui, se hotărâră s-o folosească, scurtând astfel drumul.

— Toate bune şi frumoase, spuse Stuart, întinzându-i lui Marklin cheile maşinii. Dar înainte de a pleca, trebuie să trec pe la Izvorul Potirului, ca de obicei.

— La ce bun? întrebă Marklin, rostindu-şi cuvintele încet şi respectuos, exprimând în mod evident dragostea pe care i-o purta lui Stuart. Vrei să-ţi speli mâinile în Izvorul Potirului ca să le cureţi de sânge? Apa însăşi e deja sânge, învăţătorule!

Stuart râse scurt, cu amărăciune.

— Ah, dar este sângele lui Hristos, nu-i aşa? zise el.

— E sângele convingerii, spuse Marklin. O să mergem la fântână după cină, exact înainte de a se întuneca. Ţi-o promit!

Se urcară cu toţii în maşină şi coborâră dealul.

8

Michael îi spuse lui Clem ca voia să iasă pe poarta din faţă. Scosese valizele afară. Nu erau decât două - a lui Rowan şi a sa. Nu era o vacanţă pentru care să fie nevoie de cufere şi de genţi cu haine.

Aruncă o privire în jurnalul său înainte de a-l închide. Conţinea o lunga expunere a filozofiei sale, scrisă în noaptea de Lăsata Secului, înainte de a-şi fi închipuit vreodată că avea să fie trezit de tânguirea unui cântec de patefon sau de viziunea Monei dansând după o simfonie, asemenea unei nimfe, în cămaşa ei albă de noapte. Fundă în păr, dulce şi aromată precum pâinea caldă, lapte proaspăt, fragi.

Nu, în clipa aceea nu se mai putea gândi la Mona. Aştepta telefonul din Londra.

În plus, mai era şi pasajul pe care voia să-l citească:

> Şi cred cu adevărat că liniştea sufletească se poate obţine şi în faţa celor mai mari orori sau pierderi. Poate fi obţinută prin încredere în schimbare, şi în voinţă, şi în întâmplare; şi având încredere în noi că vom face mai degrabă ceea ce trebuie decât ceea ce nu trebuie atunci când ne confruntăm cu dificultăţi.

Trecuseră şase săptămâni din noaptea aceea, când, bolnav şi mâhnit, îşi aşternuse pe hârtie gândurile şi simţămintele. Atunci era prizonierul casei şi continuase să fie, până în clipa prezentă.

Închise jurnalul. Îl strecură în geanta de piele pe care şi-o îndesă sub braţ şi ridică valizele. Coborî scările, un pic neliniştit fiindcă nu avea nici o mână liberă cu care să se ţină de balustradă, reamintindu-şi însă că nu mai suferea

din cauza vreunei vrăji năucitoare sau a altei forme de slăbiciune.

Şi dacă se înşela în această privinţă, ei bine, atunci putea muri în plină acţiune.

Rowan era pe verandă, discutând cu Ryan, iar Mona se afla acolo, cu ochii în lacrimi, privindu-l cu un devotament renăscut. Arăta tot atât de încântătoare în rochia de mătase precum în orice altceva; şi acum, când se uită la ea, văzu ceea ce observase Rowan, văzu ceea ce, la Rowan, el zărise cel dintâi - noua sumeţire a sânilor, culoarea mai intensă din obraji şi strălucirea ochilor Monei, precum şi ritmul uşor modificat al gesturilor ei celor mai subtile.

„Copilul meu."

O va crede când ea avea să i-o confirme. Îşi va face griji din pricina monştrilor şi a genelor atunci când avea să fie cazul. Se va visa ţinându-şi în braţe fiul sau fiica atunci când avea să existe o şansă.

Clem se grăbi să ia valizele şi le duse către poarta deschisă. Lui Michael îi plăcea noul şofer mult mai mult decât cel dinainte, îi plăceau umorul lui sănătos şi stilul lui practic. Îl ducea cu gândul la muzicienii pe care îi cunoscuse.

Portbagajul maşinii era închis. Ryan o sărută pe Rowan pe amândoi obrajii. Michael distinse abia acum vocea celui dintâi.

—... orice altceva îmi mai poţi spune.

— Numai că situaţia asta n-o să dureze mult. Dar nu te gândi nici măcar o clipă că e sigur să renunţi la paznici. Şi n-o lăsa pe Mona să iasă singură, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Înlănţuieşte-mă de perete, spuse Mona, ridicând din umeri. I-ar fi făcut-o Ofeliei, dacă nu s-ar fi înecat în râu.

— Cine? întrebă Ryan. Mona, atâta vreme cât am priceput într-adevăr cum stau lucrurile, având în vedere că nu ai decât treisprezece ani şi...

— Liniştеşte-te, Ryan, zise ea. Nimeni nu înţelege mai bine decât mine despre ce e vorba.

Mona zâmbi fără să vrea. Ryan tăcu, uluit, holbându-se la ea.

Asta era momentul, îşi dădu seama Michael. Nu putea suporta un rămas-bun prelungit, în stilul Mayfair. Iar Ryan era destul de derutat.

— Ryan, o să luam legătura cu tine imediat ce o să fie posibil, spuse el. Ne întâlnim cu oamenii lui Aaron. Aflam tot ce se poate afla. Ne întoarcem acasă.

— Bine, dar puteţi să-mi spuneţi *exact* unde vă duceţi?

— Nu, nu putem, răspunse Rowan.

Se întorsese cu spatele şi se îndreptă spre poartă. Mona coborî brusc scările în urma ei, tropăind.

— Hei, Rowan! o strigă, apoi îşi repezi braţele în jurul gâtului ei şi o sărută.

Pentru o clipă, Michael fu îngrozit, de teamă că Rowan n-avea să-i răspundă, că avea să stea ca o statuie sub stejari, fără să accepte acea îmbrăţişare disperată sau fără să încerce să se elibereze. Dar se petrecu cu totul altceva. Rowan o strânse pe Mona în braţe cu putere, sărutând-o pe obraz şi netezindu-i părul, ba chiar punându-i mâna pe frunte.

— Totul o să fie bine, zise ea, dar fă tot ce ţi-am cerat. Ryan coborî treptele în spatele lui Michael.

— Nu prea ştiu ce să spun, în afară de a vă ura noroc, zise el. Aş fi vrut să-mi puteţi spune mai multe despre toate astea, despre ceea ce aveţi de gând de fapt.

— Spune-i lui Bea că am fost nevoiţi să plecăm. Eu nu le-aş povesti celorlalţi mai mult decât strictul necesar.

Ryan dădu aprobator din cap, fără îndoială plin de suspiciuni şi de griji, dar în acelaşi timp stânjenit.

Rowan era deja în maşină. Michael se strecura alături de ea. Peste câteva secunde, alunecau pe sub crengile lăsate ale copacilor, iar Mona şi Ryan păreau un mic tablou, stând unul lângă celălalt în cadrul porţii şi fluturându-şi mâinile,

cu părul Monei precum o stea în flăcări, cu Ryan evident mai nedumerit ca niciodată şi extrem de nesigur.

— Se pare, zise Rowan, că e condamnat să rezolve problemele unei clici care nu-i povesteşte niciodată ce se-ntâmplă de fapt.

— Am încercat o dată, spune Michael. Ar fi trebuit să fii de faţă. Nu vrea să ştie. Şi o să facă exact ceea ce i-ai cerut. Dar Mona? O să te asculte? N-am idee. Însă el o va face.

— Încă mai eşti supărat.

— Nu, zise Michael. Mi-a trecut supărarea în clipa în care ai cedat.

Dar nu era adevărat. Continua să sufere din pricina grabei cu care plănuise ea să plece singură, din cauză că nu-l văzuse drept un însoţitor în călătoria aceea, ci drept un soi de paznic al casei şi al copilului purtat de Mona.

Ei bine, suferinţa nu e totuna cu supărarea, nu-i aşa?

Rowan îşi întoarse privirea. Se uita drept înainte, aşa că el simţi că o putea contempla nestânjenit. Era încă prea slabă, cu mult prea slabă, dar chipul ei i nu i se mai păruse niciodată atât de atrăgător. Costumul negru pe care îl purta, perlele, tocurile înalte - totul îi dădea un farmec pervers, amăgitor. Dar nu avea nevoie de astfel de lucruri. Frumuseţea femeii stătea în puritate - în oasele feţei, în sprâncenele drepte, întunecate, care îi conturau expresia cu atâta vioiciune, în gura prelungă, catifelată, pe care ar fi vrut să i-o sărute acum cu dorinţa brutală de a o scoate din reverie a masculului, de a-i deschide buzele, de a-i simţi moliciunea cărnii, de a o avea.

Acela era singurul mod de a o mai poseda vreodată.

Ea îşi săltă mâna şi apasă butonul care cobora paravanul izolator, de piele, din spatele şoferului. Pe urmă se întoarse spre Michael.

— M-am înşelat, spuse, fără ranchiună şi fără să implore. L-ai iubit pe Aaron. Mă iubeşti pe mine. O iubeşti pe Mona. M-am înşelat.

— Nu trebuie să-mi spui toate astea, răspunse el.

Îi venea greu s-o privească în ochi, dar era hotărât s-o facă, să se liniştească, să nu se mai simtă rănit sau furios, sau cum altcumva era în momentul acela.

— Dar trebuie să înţelegi un lucru, zise Rowan. N-am de gând să mă port cu blândeţe şi paşnic faţă de oamenii care l-au ucis pe Aaron. Şi n-am de gând să dau socoteală nimănui pentru ceea ce fac... nici măcar ţie, Michael.

El râse. Se uita în ochii ei mari, calzi şi cenuşii. Se întrebă dacă asta vedeau pacienţii lui Rowan atunci când îşi ridicau privirea, exact înainte ca anestezia să-nceapă să-şi facă efectul.

— Ştiu, iubito, spuse. Când ajungem acolo, când ne întâlnim cu Yuri, nu vreau decât să aflu tot ce ştie el, atâta tot. Vreau să fiu acolo, alături de voi. Nu pretind că am puterile tale, sau curajul tău. Dar vreau să fiu acolo.

Ea dădu din cap.

— Cine ştie, Rowan? întreba el. Poate că-mi vei găsi un scop. Mânia ieşise la iveală. Acum era prea târziu să şi-o mai ascundă. Ştia că faţa i se împurpurase. Îşi feri privirea.

Când Rowan îi vorbi, era glasul acela secret pe care nu o auzise folosindu-l niciodată, decât în prezenţa lui, şi care, în ultimele luni, ajunsese pe o treaptă mai profundă a simţirii.

— Michael, te iubesc! Ştiu că eşti un om bun. Eu însă nu mai sunt o femeie bună.

— Rowan, doar nu vorbeşti serios!

— Oh, ba da! Am fost printre spiriduşi, Michael. Am fost atrasă în cercul interior.

— Şi te-ai întors, spuse el, privind-o din nou, încercând să-şi ţină sub control sentimentele gata să explodeze, revărsându-se. Eşti din nou Rowan, te afli aici, şi, în afară de răzbunare, mai există şi alte lucruri pentru care merită să trăieşti.

Asta era, nu? Nu el o trezise din somnul cu ochii deschişi. Moartea lui Aaron o făcuse, le-o adusese înapoi, tuturor.

Dacă nu se grăbea să-şi îndrepte gândurile în altă parte, avea să-şi piardă din nou cumpătul; suferinţa era atât de intensă, atât de greu de controlat.

— Michael, te iubesc, zise ea. Te iubesc foarte mult. Şi ştiu că ai suferit. Să nu crezi că nu ştiu, Michael.

El dădu din cap. Putea admite asta, dar poate că o minţea pe Rowan, minţindu-se pe sine însuşi în acelaşi timp.

— Dar să nu-ţi închipui că ştii cum e să fii în pielea mea. Eu am fost acolo la naştere, eu am fost mama. S-ar putea spune că eu am fost cauza, am fost elementul activ. Şi am plătit pentru asta. Am plătit, am plătit şi iar am plătit. Iar acum nu mai sunt aceeaşi. Te iubesc ca şi până acum, dragostea pe care ţi-o port n-a fost niciodată pusă la îndoială. Dar nu mai sunt aceeaşi şi nu mai pot fi aceeaşi, şi am ştiut asta atunci când stăteam în grădină, incapabilă să va răspund la întrebări, să vă privesc sau să vă îmbrăţişez. Am ştiut-o. Totuşi, te iubeam, şi te iubesc şi acum. Poţi să mă urmăreşti?

El aproba iarăşi din cap.

— Ai vrea să mă loveşti, spuse ea, ştiu c-ai vrea.

— Nu, nu să te lovesc, nu asta. Nu să te lovesc, doar... doar... să-ţi rup fusta asta minusculă, de mătase, poate, să-ţi sfâşii bluza asta atât de iscusit vopsită şi să-ţi atrag atenţia că sunt aici, că sunt Michael! E o ruşine, nu-i aşa? E dezgustător, nu-i aşa? Pentru că vreau să te am aşa cum pot, fiindcă te-ai izolat de mine, m-ai părăsit, m-ai...

Tăcu. Asta i se întâmpla uneori, i se întâmpla ca, în culmea furiei, să-şi dea seama cât de inutile erau faptele şi vorbele sale. I se întâmpla să vadă deşertăciunea mâniei înseşi şi să înţeleagă, în clipa în care, practic, îşi articula cuvintele, că nu putea continua astfel, că, dacă o făcea, singurul rezultat era propria suferinţă.

Râmase neclintit şi simţi furia părăsindu-l. Îşi simţi trupul destinzându-se, aproape extenuat. Se lăsă pe spătarul banchetei. Apoi se uită din nou la Rowan.

Ea nu-şi ferise deloc privirea. Nu părea nici înspăimântată, nici tristă. Michael se întrebă dacă, în adâncul sufletului, nu era plictisită şi nu-şi dorea să-l ştie acasă, în siguranţă, în timp ce ea îşi punea la cale paşii următori.

„Alungă-ţi gândurile astea, omule, pentru că, dacă n-o faci, n-o s-o mai poţi iubi niciodată."

Şi o iubea. Îi dispăruse dintr-odată orice îndoială. Îi iubea forţa, îi iubea sângele rece. Aşa fusese în casa ei din Tiburon, unde o făcuseră sub acoperişul cu grinzi dezgolite, unde vorbiseră şi iar vorbiseră, fără nici cea mai mică bănuială despre modul în care fuseseră conduşi unul către celalalt, de-a lungul întregii lor vieţi.

Întinse mâna şi îi atinse obrazul, extrem de conştient că expresia ei nu se schimbase, că Rowan părea să se controleze pe de-a-ntregul, aşa cum o făcuse întotdeauna.

— Te iubesc cu adevărat! îi şopti.

— Ştiu, răspunse ea. Michael râse în sinea lui.

— Ştii? o întrebă el. Simţi cum un zâmbet îi înfloreşte pe chip şi senzaţia era minunată. Râse pe tăcute şi clătină din cap. Ştii! exclamă.

— Da, confirma ea, dând uşor din cap. Mă tem pentru tine, întotdeauna m-am temut. Nu fiindcă n-ai fi puternic, fiindcă n-ai fi capabil, fiindcă n-ai fi tot ceea ce trebuie să fii. Mă tem pentru că în mine există o forţă pe care tu nu o ai şi pentru că există o forţă şi în aceşti alţii - în aceşti duşmani ai noştri care l-au ucis pe Aaron -, o forţă care vine din lipsă de scrupule.

Îndepărtă cu un bobârnac un fir de păr de pe fusta ei scurtă şi strâmtă. Când ofta, dulceaţa sunetului păru să umple maşina, aşa cum o făcea parfumul ei.

Îşi lăsă capul în jos, un mic gest care îi făcu părul să alunece, molatic şi lung, cadrându-i chipul. Şi, când îşi ridică privirea, sprâncenele ei părură deosebit de lungi, iar ochii, tot atât de minunaţi şi de misterioşi.

— Numeşte-o, dacă vrei, putere vrăjitorească. Poate că totul e chiar atât de simplu. Poate că e în genele noastre. Poate că e puterea fizica de a face lucruri de care alţii nu sunt în stare.

— Atunci o am şi eu, spuse Michael.

— Nu. Tu ai, probabil întâmplător, spirala ADN lungă, zise ea.

— Întâmplător, pe dracu', exclamă Michael. El m-a ales pentru tine, Rowan! Lasher a făcut-o. Cu ani în urmă, când eram copil şi mă opream la poarta casei, atunci m-a ales. De ce crezi c-a făcut-o? Nu pentru că s-ar fi gândit vreodată că sunt un om bun şi c-o să-i distrug carnea dobândită cu trudă, nu, n-a fost asta. Ne tragem din aceeaşi rădăcină celtică. Ştii că e aşa. Iar eu sunt fiul unui muncitor, aşa că nu-mi cunosc povestea. Dar coboară în timp, precum a ta, către aceleaşi începuturi. Puterea există. Era aici, în mâinile mele, când, atingând oamenii, le puteam citi trecutul şi viitorul. Era aici când am auzit melodia cântată de o stafie special ca să mă conducă la Mona.

Rowan se încruntă uşor şi ochii i se micşorară pentru o scurta clipă, mărindu-se apoi din nou, întrebători.

— Nu mi-am folosit puterea aceea ca să-l dobor pe Lasher, zise el. Am folosit puterea mea de bărbat şi nişte unelte simple, aşa cum îmi spusese Julien că trebuia s-o fac. Dar puterea e aici. Trebuie să fie. Iar dacă de asta e nevoie ca să mă iubeşti, vreau să spun, ca să mă iubeşti cu adevărat, atunci mă pot afunda în mine însumi, descoperind exact de ce este în stare această putere. Asta a fost întotdeauna alegerea mea.

— Inocentul meu Michael, spuse ea, mai degrabă pe tonul unei întrebări decât pe cel al unei afirmaţii.

El clătină din cap. Se apleca în faţa şi o sărută. Poate că nu era cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face, dar nu se putu abţine. O prinse de umeri, o îndesă în spătarul banchetei şi îşi apăsă buzele peste ale ei. O simţi răspunzându-i instantaneu, simţi cum tot trupul i se lăsa în

voia pasiunii, cu braţele cuprinzându-i spatele, cu gura răspunzându-i la sărut, arcuindu-se de parcă ar fi vrut să se lipească de el în întregime.

Când o elibera din strânsoarea sa, o făcu numai fiindcă se impunea.

Maşina parcurgea autostrada în viteză. Aeroportul se întrezărea în faţa lor şi nu era timp pentru patima pe care o simţea, nu avea timp să-şi consume durerea, şi suferinţa, şi dragostea, deşi o dorea cu atâta disperare.

De data asta, femeia se întinse către bărbat, îi cuprinse capul în mâini şi îl sărută.

— Michael, dragostea mea, spuse Rowan, singura mea iubire.

— Sunt alături de tine, draga mea, îi răspunse bărbatul. Şi să nu mai încerci vreodată să schimbi asta. Tot ce avem de făcut - pentru Aaron, pentru Mona, pentru copil, pentru familie şi pentru Dumnezeu mai ştie ce - facem împreună.

El nu încercă să adoarmă înainte de a ajunge deasupra Atlanticului. Mâncaseră pe săturate, cu lăcomie, băuseră ceva cam mult şi vorbiseră despre Aaron vreme de o oră. Cabina era acum întunecată şi tăcută şi se ghemuiră sub o jumătate de duzină de paturi răsfirate.

Era necesar să doarmă, cugetă el. Aaron i-ar fi sfătuit s-o facă, nu-i aşa?

Urmau să aterizeze la Londra peste opt ore, dimineaţa devreme, cu toate că pentru trupurile lor avea să fie încă noapte, iar acolo avea să se afle Yuri, nerăbdător şi îndreptăţit să afle cum murise Aaron. Durere. Amărăciune. Inevitabilul.

Aluneca în apele somnului, neştiind dacă se pierdea direct într-un coşmar sau în ceva tot atât de strălucitor şi de lipsit de sens precum un desen animat de proastă calitate, când o simţi atingându-i braţul. Îşi roti capul pe spătarul scaunului de piele, întorcându-se spre Rowan. Era întinsă alături, strângându-l de mână.

— Dacă o scoatem la capăt, şopti ea, dacă nu te dai înapoi de la ceea ce fac eu, dacă nu te las deoparte...

— Da...?

— Atunci nimic nu va interveni vreodată între noi. Nimeni nu o va face vreodată. Şi orice relaţie a ta cu vreo copilă va fi abandonată.

— Nu vreau nici o copilă, spuse el. Nu mi-am dorit aşa ceva niciodată. N-am visat la nici o altă femeie înainte de a mă părăsi. O iubesc pe Mona în felul meu aparte şi o voi iubi întotdeauna, dar asta ţine de ceea ce suntem, noi toţi. O iubesc şi vreau copilul. Îmi doresc copilul atât de mult, încât nici măcar nu vreau să vorbesc despre asta. E prea curând. Sunt prea disperat. Dar te doresc numai pe tine, iar asta e adevărat încă din prima zi în care am fost împreună.

Ea închise ochii, cu mâna încă fierbinte încleştată de braţul lui, pentru ca apoi să se desprindă firesc, de parcă ar fi adormit. Avea faţa senină, cu trăsături perfecte.

— Ştii, am luat vieţi, zise el, în şoaptă. Dar nu era sigur că Rowan mai era trează. Am luat viaţa de trei ori şi am lăsat acele fapte în urmă, fără nici un regret. Asta schimba pe oricine.

De pe buzele ei nu se desprinse nici un răspuns.

— O pot face din nou, adăuga el, dacă va fi necesar. Buzele ei se mişcară.

— Ştiu că poţi, spuse cu blândeţe, fără să-şi deschidă ochii şi continuând să stea întinsă de parcă ar fi dormit profund. Dar, vezi tu, eu am de gând s-o fac indiferent dacă voi fi sau nu nevoită. Am fost jignita de moarte.

Se trase mai aproape şi îl sărută din nou.

— Doar n-o s-o facem în drum spre Londra, zise el.

— Suntem singuri în toată cabina de clasa întâi, spuse Rowan, ridicând din sprâncene şi sărutându-l încă o dată. Cândva, am cunoscut un anumit fel de dragoste în timp ce călătoream cu avionul. S-ar putea spune că a fost primul sărut al lui Lasher. A avut ceva sălbatic, electrizant. Dar

acum vreau braţele tale. Îţi vreau mădularul. Îţi vreau trupul! Nu pot aştepta până la Londra! Dă-mi-l!

„Destul cu vorbele”, cugetă el. Slavă Domnului că îşi descheiase blazerul, fiindcă altfel i-ar fi smuls nasturii, în proverbialul stil romantic.

9

Nu se schimbase. Stătea în pădurea sau în parcul său, fără porţi zăvorâte sau câini care să-l protejeze, un conac enorm, cu ferestre superbe, arcuite, cu nenumărate coşuri, extravagant de mare şi extravagant de bine întreţinut. Privindu-l, îţi puteai imagina vremurile de odinioară. Brutalitatea şi ignoranţa lor, văpaia lor aparte - toate răsuflau şi şuierau în noaptea pustie.

Numai maşinile care încadrau aleea pietruită şi cele parcate în garajele deschise trădau epoca modernă. Până şi firele electrice şi cablurile erau trase pe sub pământ.

Trecu printre copaci, îndreptându-se apoi către temelii şi mergând de-a lungul zidurilor de piatră, în căutarea uşilor de care îşi aducea aminte. De data asta nu purta costum sau palton, ci doar haine simple, pantaloni muncitoreşti din catifea cord maro şi un pulover gros de lână, îmbrăcămintea preferată a marinarilor.

Pe măsură ce se apropia, casa părea să crească, atingând dimensiuni imense. Peste tot erau presărate lumini firave, singuratice. Cărturari în chiliile lor.

Printr-o serie de ferestre mici, zăbrelite, văzu o bucătărie plasată la subsol. Două bucătărese îmbrăcate în alb stăteau lângă aluatul de pâine, aşteptându-l să crească. Mâinile lor şi lemnul de culoare deschisă al mesei erau pline de făină. Din încăpere urca înspre el aroma cafelei - extrem de bogată şi de proaspătă. Acolo fusese o uşă... o uşă pentru aprovizionare şi aşa mai departe. Trecu mai departe, îndepărtându-se de luminile ferestrelor, pipăind pereţii de piatră şi ajungând apoi la o uşă, cu toate că era una nefolosită în ultima vreme şi părea blocată.

Merita să încerce. Venise echipat cu de toate. Poate că nu era conectată la alarme, precum oricare dintre uşile lui. Într-adevăr, părea neglijată şi dată uitării şi, când se uita mai bine, văzu că nu avea nici o încuietoare, ci doar nişte balamale vechi, foarte ruginite, şi un lacăt simplu.

Spre uimirea lui, se deschise la prima atingere, scoţând un scârţâit prelung, care îl făcu să tresară şi îl descurajă. Dădea într-un coridor cu pereţi de piatră, din care pornea să urce o scară îngustă. Urme recente de paşi pe trepte. O revărsare de aer cald şi uşor stătut, aerul interioarelor la vreme de iarnă.

Intră şi închise uşa. Din susul scării se prelingea o dâră de lumină, căzând asupra unui afiş pe care era scris cu migala, „NU LĂSAŢI UŞA DESCHISĂ”.

Dându-i ascultare, se asigură că o închisese, apoi îi întoarse spatele şi începu să urce, ajungând într-un culoar larg, cu lambriuri de culoare întunecată.

Era holul de care îşi amintea. Îl străbătu fără să încerce să camufleze zgomotul făcut de tenişii săi sau să se ascundă în umbră. Acolo se afla biblioteca oficială pe care o ţinea minte - nu arhiva complexă, cu documente nepreţuite, sfărâmicioase, ci sala de lectură folosită zilnic, cu mese lungi de stejar, cu scaune confortabile şi cu un şemineu, acum stins, dar a cărui căldură continua să se simtă sub tălpi, câţiva tăciuni arzând încă, împrăştiaţi printre buştenii carbonizaţi şi prin cenuşă.

Crezuse că încăperea era pustie, dar, când o cerceta cu mai multă atenţie, văzu un bătrân moţăind pe un scaun, scund şi îndesat, chel, cu nişte ochelari mici pe vârful nasului şi cu un halat arătos pe deasupra cămăşii şi a pantalonilor.

Nu avea să înceapă de acolo. Alarma putea fi declanşată cu prea multă uşurinţă. Ieşi din sală, de data asta străduindu-se să nu facă zgomot şi simţindu-se norocos pentru că nu-l trezise pe bărbatul acela, şi se îndrepta către o scară lată.

În vremurile vechi, dormitoarele începeau de la al doilea cat. Oare acum era la fel? Urcă până acolo. Era posibil, cu siguranţă.

Când ajunse la capătul coridorului de la etajul doi, trecu dincolo de colţ, ajungând într-un alt hol de dimensiuni reduse, în care lumina pătrundea pe sub o uşă pe care şi-o alese drept punct de pornire.

Fără să bată, răsuci mânerul şi intră într-un dormitor mic, dar elegant. Singurul ocupant era o femeie cu părul cărunt, care îşi ridică ochii de la tăblia biroului, evident uimită, dar fără nici o teamă.

Exact ceea ce sperase. Se apropie de birou. Sub mâna stângă a femeii se afla o carte, iar ea sublinia cu dreapta o serie de cuvinte.

Era Boethius. *De topicis differentiis.* Iar ea subliniase fraza:

> Silogismul este o disertaţie în cadrul căreia, după ce au fost expuse o serie de lucruri şi s-a căzut de acord cu acestea, trebuie să rezulte altele, diferite, cu ajutorul celor dintâi.

El râse.

— Îmi cer scuze, îi spuse femeii.

Ea se uita în sus, către el; nu se mişcase de la intrarea lui în încăpere.

— E adevărat, dar amuzant, nu-i aşa? Uitasem.

— Cine sunteţi? îl întrebă femeia.

Hârjâitul vocii, probabil datorat vârstei, îl făcu să tresară. Părul ei cărunt era bogat şi îl purta strâns la ceafă, într-un coc de modă veche, în asexuata coadă de cal, acum la modă.

— Am fost nepoliticos, ştiu, zise el. Îmi dau întotdeauna seama când sunt nepoliticos şi îmi cer scuze.

— Cine sunteţi? repetă ea întrebarea, aproape pe acelaşi ton ca mai înainte, cu excepţia faptului că făcea câte o pauză după fiecare cuvânt, accentuându-l.

— *Ce* sunt? întreba el. Asta e mai important. Ştiţi ce sunt?

— Nu, zise ea. Ar fi trebuit?

— Nu ştiu. Uitaţi-vă la mâinile mele. Uitaţi-vă ce lungi şi subţiri sunt.

— Delicate, făcu ea, cu aceeaşi voce bolovănoasă, nemişcându-şi altceva decât privirea, care coborî în grabă către mâinile lui, revenind apoi asupra feţei. De ce aţi venit aici?

— Metodele mele sunt cele ale unui copil, răspunse el. E singurul meu mod de acţiune.

— Şi?

— Ştiaţi că Aaron Lightner e mort?

Femeia îi susţinu pentru o clipă privirea, apoi alunecă din nou pe scaun, lăsând din mâna dreaptă marker-ul verde. Îşi feri ochii. Îi făcuse o dezvăluire cumplită.

— Cine v-a spus? întrebă. A aflat toată lumea?

— Se pare că nu, zise el.

— Ştiam că n-o să se mai întoarcă, spuse femeia. Strânse din buze, astfel încât ridurile adânci de deasupra acestora se conturară, pentru o clipă, clare şi întunecate. De ce aţi venit aici, să-mi povestiţi mie asta?

— Ca să văd ce-o să spuneţi. Ca să aflu dacă aţi avut sau nu vreun amestec în uciderea lui.

— Poftim?

— Aţi auzit ce-am spus, nu-i aşa?

— Uciderea lui?

Femeia se ridica încet şi îi adresă o privire înverşunată, mai ales acum, după ce îşi dăduse seama cât de înalt era. Se uită spre uşă - părea într-adevăr gata să se-ndrepte într-acolo -, dar el îşi înălţă cu blândeţe mâna, cerându-i să aibă răbdare.

Ea îi cumpăni gestul.

— Spuneţi că Aaron a fost ucis de cineva? întrebă. Sprâncenele i se îngreunară şi fruntea i se încruntă deasupra ramelor argintii ale ochelarilor.

— Da. Ucis. Călcat în mod intenţionat de o maşină. Mort. De data asta, femeia închise ochii, de parcă, nereuşind să se clintească, şi-ar fi îngăduit să perceapă vestea aşa cum se cuvenea. Se uită drept înainte, inertă, parând să nu realizeze că el stătea acolo, după care îşi ridică privirea.

— Vrăjitoarele Mayfair! spuse, într-o şoapta aspră, profundă. Doamne, de ce s-a dus acolo?

— Nu cred că au făcut-o vrăjitoarele, zise el.

— Atunci cine?

— Cineva de aici, din Ordin.

— Nu vorbiţi serios! Nu ştiţi ce spuneţi. Nici unul dintre noi n-ar face una ca asta.

— Ştiu într-adevăr ce vorbesc, zise el. Yuri, ţiganul, a spus c-a fost unul dintre voi şi el n-ar minţi într-o asemenea privinţă. Din câte îmi dau eu seama, Yuri nu spune minciuni, orice s-ar întâmpla.

— Yuri. L-aţi văzut pe Yuri? Ştiţi unde e?

— Dumneavoastră nu ştiţi?

— Nu. A plecat într-o noapte, atât ştie toată lumea. Unde e?

— E în siguranţă, cu toate că numai din întâmplare. Aceiaşi nemernici care l-au omorât pe Aaron au vrut să-l ucidă şi pe el.

— De ce?

— N-aveţi nici o vină în privinţa asta? Se simţea mulţumit.

— Nu! Aşteptaţi, unde vă duceţi?

— Plec, plec în căutarea pe ucigaşilor. Arătaţi-mi cum să ajung la Comandantul Suprem. Cândva cunoşteam drumul, dar lucrurile se schimbă. Trebuie să-l văd.

Femeia nu aşteptă s-o întrebe de două ori. Trecu grăbită pe lângă el şi îi făcu semn s-o urmeze. Tocurile ei ascuţite loveau cu zgomot strident podeaua lustruită în timp ce mergea de-a lungul coridorului, ţinându-şi capul cărunt în pământ, iar mâinile legănându-i-se firesc pe lângă trup.

Părură să meargă o veşnicie înainte de a ajunge în capătul opus al coridorului principal. Uşile duble. Le ţinea minte. Numai că, în vremurile vechi, nu fuseseră curate şi frecate pentru a căpăta un asemenea lustru. Fuseseră unse cu ulei învechit.

Femeia bătu la uşă. Ar fi putut trezi toată casa. Dar el nu ştia nici un alt mod de a face ce trebuia.

Când uşa se deschise, ea trecu pragul, apoi se întoarse cu un gest apăsat, dându-i de înţeles celui dinăuntru că era însoţită.

Bărbatul din interior privi cu prudenţă afară, apoi dădu cu ochii de Ash şi expresia feţei îi trecu de la uimire la şoc, devenind imediat secretoasă.

— Ştii ce sunt, nu-i aşa? întreba Ash, cu voce scăzută.

Se grăbi să intre şi închise uşile în urma lui. Era un birou mare, învecinat cu un dormitor. Domnea o uşoară dezordine, lămpile împrăştiate ici şi colo dădeau o lumina estompată, şemineul era gol.

Femeia îl învăluia în aceeaşi privire cruntă. Bărbatul făcuse un pas înapoi, parcă vrând să scape de un pericol.

— Da, ştii, spuse Ash. Şi mai ştii şi că l-au ucis pe Aaron Lightner.

Bărbatul nu era surprins, ci doar profund alarmat. Era lat în spate şi îndesat, dar părea foarte sănătos, având aerul unui general furios, care ştie că e în pericol. Nici măcar nu încerca să se prefacă surprins. Femeia remarcă asta.

— N-am ştiut că intenţionau s-o facă. Mi-au spus că ai murit, că ai fost ucis.

— Eu?

Bărbatul dădu înapoi. Acum era îngrozit.

— N-am fost eu cel care a ordonat să fie ucis Aaron. Nici măcar nu ştiu ce urmăreşte Ordinul, sau de ce au vrut să vii aici. Nu ştiu aproape nimic.

— Ce înseamnă toate astea, Anton? întrebă femeia. Cine e omul asta?

— Om. Om. Ce cuvânt nepotrivit, spuse bărbatul numit Anton. Te uiţi la ceva care...

— Spune-mi ce rol ai jucat în toate astea, îi ceru Ash.

— Nici unul! răspunse el. Eu sunt aici Comandantul Suprem. Am fost trimis să mă asigur că dorinţele Seniorilor sunt duse la îndeplinire.

— Indiferent ce şi-ar dori?

— Cine eşti dumneata ca să mă iei la-ntrebări?

— Le-ai spus oamenilor tai să-ţi aducă Taltos-ul aici?

— Da, dar aşa mi-au cerut Seniorii, zise bărbatul. De ce mă acuzi? Cu ce-am greşit ca să vii încoace, pretinzând tot felul de răspunsuri? Seniorii i-au ales pe oamenii aia, n-am făcut-o eu. Bărbatul respiră adânc, în vreme ce îl studia pe Ash, trecându-i în revistă toate amănuntele înfăţişării. Nu înţelegi în ce poziţie mă aflu? îl întrebă. Dacă Aaron Lightner a avut de suferit, nu-ţi dai seama că asta a fost decizia Seniorilor?

— Tu accepţi asta. O mai acceptă şi alţii?

— Nimeni altcineva nu mai ştie şi nici nu trebuie să ştie, răspunse indignat bărbatul.

Femeia lăsă să-i scape un icnet scurt. Poate sperase că, la urma urmelor, Aaron nu era mort. Acum o ştia.

— Trebuie să-i anunţ pe Seniori ca eşti aici, zise bărbatul. Trebuie să raportez imediat apariţia ta.

— Cum o să faci asta?

Bărbatul arătă către faxul de pe birou. Încăperea era mare. Ash abia dacă observase. Faxul era un aparat cu coli simple, încărcat de leduri strălucitoare şi cu o mulţime de tăvi pentru hârtie. Biroul avea o grămadă de sertare. Probabil că unul dintre ele adăpostea o armă.

— E cazul să le dau imediat de ştire, spuse bărbatul. Trebuie să mă scuzi o clipă.

— Nu cred, ripostă Ash. Eşti corupt. Nu eşti bun de nimic. Ai trimis oameni din Ordin să facă rău.

— Aşa mi-au spus Seniorii.

— Ţi-au spus? S-au te-au plătit?

Bărbatul nu răspunse. Panicat, se uită la femeie.

— Cheamă ajutoare, îi zise. Se întoarse spre Ash. Le-am spus că trebuiau să te aducă aici. Ce s-a întâmplat n-a fost din voia mea. Seniorii mi-au cerut să vin aici şi să fac tot ce e de făcut, cu orice preţ.

Pentru a doua oară, femeia era vizibil şocată.

— Anton, şopti ea.

Nu schiţă nici un gest ca să ridice receptorul telefonului.

— Îţi dau o ultima şansă, zise Ash, de a-mi spune ceva care să mă-mpiedice să te ucid.

Era o minciună. Îşi dădu seama de asta imediat ce cuvintele îi ieşiră de pe buze, dar, pe de altă parte, poate că omul avea să-i dezvăluie ceva.

— Cum îndrăzneşti? zise acesta. Nu trebuie decât să ridic vocea ca să primesc imediat ajutor.

— Atunci fă-o! îl îndemna Ash. Pereţii sunt groşi. Dar ai putea încerca.

— Vera, cheamă ajutoare! strigă celălalt.

— Cât ţi-au plătit? întrebă Ash.

— Nu ştii *nimic* despre asta.

— Ah, ba da! Tu ştii ce sunt, dar foarte puţine alte lucruri. Conştiinţa ţi-e decrepită şi nefolositoare. Şi te temi de mine. Şi minţi. Da, minţi. După toate probabilităţile, ai fost foarte uşor de corupt. Te-au înălţat în grad şi ţi-au oferit bani, aşa că ai colaborat la o acţiune despre care ştiai că e diabolică.

Se uită la femeie, care era de-a dreptul oripilată.

— Asta s-a petrecut înainte, în Ordinul tău, spuse.

— Ieşi afară! ţipa bărbatul.

Strigă după ajutor, cu o voce care părea foarte puternică între patru pereţi. Strigă încă o dată, mai tare.

— Am de gând să te ucid, zise Ash.

— Aşteaptă, ţipă femeia. Îşi întinse mâinile. Nu aşa se fac lucrurile. Nu e necesar. Dacă Aaron a fost vătămat în mod intenţionat, atunci trebuie să chemăm imediat Consiliul. La vremea asta a anului, casa e plină cu membri Seniori. Cheamă Consiliul acum. Vin cu tine.

— Îi poţi chema după ce plec. Eşti nevinovată. Nu vreau să te ucid. Cât despre tine, Anton, cooperarea ta a fost necesară pentru ceea ce s-a petrecut. Ai fost cumpărat, de ce n-o recunoşti în faţa mea? Cine te-a cumpărat? Ordinele pe care le-ai primit nu veneau de la Seniori.

— Ba da.

Bărbatul încercă să sară într-o parte. Ash întinse mâna, prinzându-l cu uşurinţa datorită lungimii neobişnuite a braţelor sale, şi îşi petrecu strâns degetele în jurul beregatei lui, probabil mult mai strâns decât ar fi putut-o face un om obişnuit. Începu să sugrume, scurgând viaţa din trupul celuilalt, sperând că avea destulă putere ca să-i frângă gâtul, ceea ce nu se întâmpla.

Femeia se trăsese înapoi. Înhăţase receptorul şi vorbea la telefon cu frenezie. Faţa bărbatului era roşie, ochii - bulbucaţi, îşi pierdu cunoştinţa. Ash strânse tot mai tare şi mai tare, până când nu se mai îndoi că murise, că nu avea să se mai ridice de pe duşumea străduindu-se să respire, aşa cum se întâmpla uneori, îi lăsă trupul să se prăbuşească.

Femeia scăpă din mână receptorul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! exclamă ea. Era aproape un urlet. Spune-mi ce i s-a întâmplat lui Aaron! Cine eşti?

Ash auzi oameni alergând pe coridor.

— Repede, am nevoie de numărul la care îi pot găsi pe Seniori.

— Nu ţi-l pot da, spuse ea. Nu trebuie să-l ştim decât noi.

— Doamnă, nu acţiona prosteşte! Tocmai l-am ucis pe omul asta. Fă ce-ţi spun.

Femeia nu se clinti.

— Fă-o pentru Aaron, zise el. Pentru Yuri Stefano.

Ea se uită lung la birou, cu mâna dusă la gură, apoi înhaţă un pix, scrise în grabă ceva pe o bucată de hârtie şi i-o încredinţa.

Se auzi o bătaie în uşile duble.

El se uita la femeie. Nu mai era timp pentru vorbe.

Se întoarse şi deschise uşile, pomenindu-se în faţa unui grup de bărbaţi şi de femei care tocmai se opriseră locului, înconjurându-l şi cercetându-l cu privirea.

Unii erau bătrâni, alţii foarte tineri, cinci femei, patru bărbaţi şi un băiat foarte înalt, dar încă aproape imberb. Bătrânul domn din bibliotecă se număra printre ei.

Ash închise uşile în urma lui, sperând s-o întârzie pe femeie.

— Ştiţi - ştie vreunul dintre voi - cine sunt? întrebă Ash. Îşi plimbă repede privirile de la un chip la altul, aruncându-şi ochii în toate părţile, până când fu sigur că memorase trăsăturile fiecărei persoane.

— Ştiţi ce sunt? Răspundeţi, vă rog, dacă ştiţi.

Nici unul nu afişa altceva decât o expresie nedumerită. Acum putea auzi plânsul femeii din încăpere, suspine adânci, hârâite, semănând cu vocea ei aspră de bătrâneţe. În grup se răspândea panica. Sosise încă un tânăr.

— Trebuie să intram, spuse una dintre femei. Trebuie să vedem ce s-a petrecut înăuntru.

— Dar mă cunoaşteţi? Tu! Ash i se adresa acum ultimului venit. Ştii ce sunt şi de ce e posibil să fi venit aici?

Nimeni nu ştia. Nimeni nu ştia nimic. Cu toate că erau membri ai Ordinului, cărturari cu toţii, fără nici un om de serviciu printre ei. Bărbaţi şi femei în floarea vârstei.

Femeia din încăperea aflată în spatele lui smuci de mânerele uşilor, deschizându-le. Ash se trase într-o parte.

— Aaron Lightner e mort! striga ea. Aaron a fost ucis!

Se auziră icnete, ţipete scurte de spaimă şi de surpriză. Dar nevinovăţia plutea în jur, pretutindeni. Vestea părea să-l fi rănit de moarte pe bătrânul din bibliotecă. Nevinovat.

Era timpul să plece.

Ash se grăbi să-şi facă loc prin grupul rarefiat şi o porni spre scări, coborând treptele două câte două, înainte s-o ia cineva pe urmele lui. Femeia le striga să-l oprească, să nu-l

lase să fugă. Dar avea un avans bun şi picioarele lui erau mult mai lungi decât ale lor.

Ajunse la uşa lăturalnică înainte ca urmăritorii lui să apară în capul scării scurte.

Ieşi în noapte şi traversă grăbit iarba udă, apoi aruncă o privire peste umăr şi începu să alerge. Fugi până la gardul de fier, peste care sări cu uşurinţă, apoi merse spre maşina lui, cerându-i şoferului, cu un gest pripit, să deschidă portiera şi să demareze.

Se lăsă pe spătarul banchetei în timp ce automobilul se îndrepta către autostradă, accelerând întruna.

Citi numărul de fax scris de femeie pe bucata de hârtie. Era din afara Angliei, din Amsterdam, dacă nu-l înşela memoria.

Desprinse telefonul agăţat pe peretele de lângă el al maşinii şi formă numărul de acces interurban.

Da, Amsterdam.

Memoră numărul, sau cel puţin se strădui s-o facă, apoi împături hârtia şi şi-o puse în buzunar.

Odată ajuns la hotel, îl notă, îşi comandă mâncarea, apoi se grăbi să facă o baie şi aştepta răbdător până ce chelnerii din personalul hotelului întinseră o cină bogată pe faţa de masă din olanda. Asistenţii săi, printre care se număra tânăra şi frumoasa Leslie, îl înconjurau neliniştiţi.

— Trebuie să-mi găsiţi o altă reşedinţă până mâine în zori, îi spuse lui Leslie. Un hotel la fel de bun ca asta, dar un apartament mult mai mare. Am nevoie de un birou şi de mai multe linii telefonice. Vă întoarceţi aici numai după ce aţi aranjat totul.

Tânăra Leslie păru extrem de încântată fiindcă fusese nominalizată şi împuternicită şi pleca, urmată de toţi ceilalţi. Ash le spuse chelnerilor că erau liberi şi începu să-şi mănânce cina alcătuită din paste splendide, cu sos de smântână, lapte din belşug şi homar, care nu-i plăcea, dar a cărui carne era totuşi aibă.

Pe urmă se întinse pe canapea, ascultând în tăcere trosnetul focului şi sperând că era posibil să-nceapă o ploaie torenţială.

Spera şi că Yuri avea să se întoarcă. Era puţin probabil. Dar insistase să rămână la Claridge's pentru cazul în care ţiganul avea să le acorde din nou încredere.

În cele din urmă, apăru Samuel, atât de beat, încât abia se mai ţinea pe picioare. Avea haina de tweed aruncată pe un umăr şi cămaşa şifonată. Abia acum observă Ash că aceasta din urmă fusese croită special, ca şi costumul, pentru a se potrivi pe trupul grotesc al piticului.

Samuel se întinse lângă foc, stângaci ca o balenă pe uscat. Ash se ridica, adună câteva perne moi de pe canapea şi i le puse sub cap. Piticul deschise ochii, care păreau mai mari decât de obicei. Respiraţia îi mirosea a băutură. Sforăia cu fiecare răsuflare, dar nimic din toate astea nu-l dezgusta pe Ash, care îl îndrăgea.

Dimpotrivă, era dispus să contrazică pe oricine, susţinând că Samuel avea frumuseţea unei sculpturi în piatră, dar ce sens ar fi avut?

— L-ai găsit pe Yuri? întrebă piticul.

— Nu, îi răspunse Ash, care rămăsese sprijinit pe un genunchi, ca să-i poată vorbi aproape în şoaptă. Nu l-am căutat pe el, Samuel. Din care punct al Londrei ar fi trebuit să-ncep?

— Aşa e, nu există nici un început şi nici un sfârşit, spuse Samuel, cu un suspin adânc, disperat. M-am uitat peste tot, pe unde am fost. Din cârciumă-n cârciumă-n cârciumă. Mă temeam c-o să-ncerce să se ducă-napoi. Ei se vor strădui să-l ucidă.

— Are mulţi aliaţi acum, spuse Ash, dar nici unul dintre duşmanii lui nu e mort. A fost alertat întregul Ordin. Asta ar trebui să fie bine, pentru Yuri. L-am ucis pe Comandantul Suprem.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Samuel se sili să se sprijine în coate, străduindu-se să se ridice în picioare, dar, în cele din urmă, Ash fu nevoit să-l ajute.

Samuel stătea cu genunchii îndoiţi, privindu-l cu sprâncenele încruntate.

— Ei bine, am făcut-o pentru că era corupt şi mincinos. În organizaţia Talamasca, corupţia e întotdeauna periculoasă. Şi ştia ce sunt. Mă credea Lasher. Când l-am ameninţat cu moartea, i-a invocat pe Seniori drept scuză. Nici un membru loial n-ar fi vorbit despre ei în faţa cuiva din afară, nici nu s-ar fi aparat spunându-le lucrurilor atât de evident pe nume.

— Şi l-ai ucis.

— Cu mâinile goale, aşa cum o fac întotdeauna. Am fost rapid. El n-a suferit prea mult, iar eu am văzut mulţi alţi membri. Nici unul nu ştia ce sunt. Aşa că, ce se poate spune? Corupţia e aproape de vârf, poate chiar la cel mai înalt nivel, şi, fără doar şi poate, n-a pătruns printre membrii de rând. Dacă a făcut-o, a ajuns la ei într-o formă confuză. Nu recunosc un Taltos atunci când îl au în faţa ochilor, nici măcar dacă le oferi ocazia să studieze specimenul pe-ndelete.

— Specimen, spuse Samuel. Vreau să mă-ntorc în vale.

— Nu vrei să m-ajuţi, pentru ca valea să rămână un loc sigur, astfel încât micii tăi prieteni dezgustători să poată dansa, cânta din cimpoaie şi ucide oameni care nu bănuiesc nimic, fierbându-le apoi grăsimea din oase în cazane?

— Ai o limbă rea.

— Zău? Poate că am.

— Ce facem acum?

— Nu ştiu care e pasul următor. Cred că trebuie să plecăm de aici, dacă Yuri nu se-ntoarce până mâine-dimineaţă.

— Dar îmi place la Claridge's, bodogăni Samuel.

Se lăsa să cadă pe-o parte şi închise ochii când atinse perna.

— Samuel, împrospătează-mi memoria, zise Ash.

— În legătură cu ce?

— Ce e un silogism?

Samuel râse.

— Să-ţi împrospătez memoria? Tu n-ai avut niciodată habar ce e un silogism. Ce ştii tu despre filozofie?

— Prea multe, răspunse Ash. Se strădui să-şi amintească singur. Toţi oamenii sunt animale. Animalele sunt sălbatice. Aşadar toţi oamenii sunt sălbatici.

Se duse în dormitor şi se întinse pe pat.

Pentru o clipă, o văzu din nou pe vrăjitoarea cu păr frumos, iubita lui Yuri. Îşi închipui că sânii ei goi îi apăsau uşor faţa şi că părul ei îi acoperea pe amândoi, ca o mantie amplă.

Şi adormi imediat. Visă că se plimba prin muzeul păpuşilor din clădirea lui. Plăcile de marmura erau proaspăt lustruite, iar el o putea desluşi oricare dintre numeroasele culori, şi putea desluşi modul în care se schimba fiecare dintre ele în funcţie de aceea care se afla exact alături. Toate păpuşile din vitrine începură să cânte - cele moderne, cele antice, cele groteşti, cele splendide. Păpuşile franţuzeşti dansau, învârtejindu-şi rochiţele în formă de clopot, cu feţişoarele lor rotunde pline de încântare, iar magnificele păpuşi Bru, reginele lui, cele mai preţuite dintre ele, cântau cu voci înalte de soprane, cu ochii din sticlă scânteind în lumina fluorescentă. Nu mai auzise nicicând o astfel de muzică. Era atât de fericit!

„Fabrică păpuşi care pot să cânte, îşi spuse, în vis, păpuşi care pot cânta cu adevărat - nu ca acelea vechi, care nu erau decât nişte jucării mecanice de proastă calitate, ci păpuşi cu voci electronice, cântând fără încetare. Şi, când va veni sfârşitul lumii, păpuşile vor cânta printre ruine.”

10

— Nu există nici o îndoială, spuse doctoriţa Salter. Aşează dosarul manila pe marginea biroului. Dar nu s-a-ntâmplat acum şase săptămâni.

— De ce spui asta? întrebă Mona.

Detesta micul cabinet, pentru că nu avea ferestre. Îi crea o senzaţie de sufocare.

— Pentru că eşti gravidă în aproape trei luni. Doctoriţa se apropie de masă. Uite, vrei să simţi tu însăţi? Dă-mi mâna.

Mona o lăsă s-o prindă de încheietura mâinii şi să i-o aşeze peste propriul pântec.

— Apasă tare. Simţi? E copilul. De ce crezi că porţi chestia asta largă? Nu poţi suporta nimic care să-ţi strângă mijlocul, nu-i aşa?

— Uite care e adevărul, mătuşa mea mi-a cumpărat hainele. Le-am găsit pur şi simplu acolo, în dulap.

Ce era, fir-ar să fie, oh, da, în negru pentru funeralii, sau ca să arate clasa-ntâi cu pantofii eleganţi, albi cu negru, cu toc înalt şi şireturi.

— Sarcina nu poate fi atât de avansată, adăugă Mona. E imposibil!

— Du-te acasă şi verifică-ţi jurnalul de pe computer, Mona. Este.

Mona se ridică în capul oaselor, apoi sări de pe masa o consultaţie, netezindu-şi fusta neagră şi strecurându-şi reped picioarele în pantofii scumpi. Nu era necesar să lege sau dezlege şireturile, cu toate că, dacă ar fi văzut-o îndesându-şi aşa picioarele în nişte pantofi costisitori, mătuşa Gifford ar fi început să ţipe.

— Trebuie să plec, zise. Sunt aşteptată la înmormântare.

— Nu e vorba de bietul om care s-a însurat cu mătuşa ta, cel ucis de maşină?

— Da, de el, bietul om. Ascultă, Annelle. Nu putem face unul dintre testele alea în care vezi fetusul?

— Ba da, şi o să confirme exact ceea ce ţi-am spus - că eşti într-a douăsprezecea săptămână. Acum ascultă-mă, trebuie să iei toate suplimentele nutritive pe care ţi le-am prescris. Un organism de treisprezece ani nu e pregătit să poarte un copil.

— În regulă, vreau să stabilim o consultaţie pentru testul ăla în care te uiţi la făt. Mona o luă spre uşă şi pusese deja mâna pe mânerul ei când se opri.

— Sau, dacă mă gândesc mai bine, zise, e de preferat să nu-l fac.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu. Să-l lăsăm să stea o vreme în linişte. Testele te pot speria, nu-i aşa?

— Doamne, te-ai albit la faţă!

— Nu, nu-i aşa, am doar de gând să leşin, precum femeile din filme.

Plecă, trecând prin micul birou mochetat din exterior, şi îşi continuă drumul spre ieşire, cu toate că doctoriţa o striga. Uşa fâşâi, închizându-se încet, iar ea se grăbi să traverseze holul cu pereţi de sticlă.

Maşina o aştepta lângă bordură. Ryan stătea alături, cu braţele încrucişate. Îmbrăcat în albastru-închis, pentru înmormântare, arăta aproape la fel ca întotdeauna, cu deosebirea că acum avea ochii umezi şi că i se vedea limpede oboseala. Îi deschise Monei portiera.

— Ei, ce-a spus doctoriţa Salter? o întrebă.

Se întoarse spre ea şi o privi, măsurând-o din creştet până-n tălpi, cu îngrijorare.

Mona îşi dorea sincer ca lumea să-nceteze să se uite întruna la ea.

— Sunt cât se poate de gravidă, răspunse. Totul e în regulă. Să mergem.

— Mergem. Eşti nefericită? Poate cu asta încep să se liniştească lucrurile.

— Sigur că nu sunt nefericită. De ce aş fi? Mă gândesc la Aaron. A sunat Michael, sau Rowan?

— Nu, nu încă. Probabil că acum dorm. Ce s-a-ntâmplat, Mona?

— Ryan, linişteşte-te, bine? Toată lumea mă-ntreabă ce s-a-ntâmplat. Nu s-a-ntâmplat nimic. Numai că lucrurile se petrec... îngrozitor de repede.

— Ai o expresie care nu te caracterizează, zise Ryan. Pari speriată.

— Nu, mă întreb doar cum o să fie. Propriul meu copil. Le-ai spus tuturor, nu-i aşa? Fără predici sau mustrări.

— N-a fost nevoie, zise el. Eşti moştenitoarea desemnată. Nimeni n-o să-ţi spună nimic. Dacă s-ar fi cuvenit s-o facă cineva, ăla aş fi fost eu. Dar nu mă simt în stare să ţin discursurile necesare, să enunţ obişnuitele avertizări şi rezerve.

— Foarte bine, făcu ea.

— Am avut atât de multe pierderi, iar asta este o viaţa nouă-nouţă şi vad în ea mai degrabă o flacără, îmi doresc întruna s-o protejez în căuşul palmei.

— Îţi pierzi minţile, Ryan! Eşti cu adevărat obosit. Ai nevoie de odihnă.

— Acum vrei să-mi spui?

— Ce să-ţi spun?

— Cine e tatăl, Mona. Ai de gând să ne spui, nu-i aşa? E varul tău David?

— Nu, nu e David. Scoate-ţi-l din minte pe David.

— Yuri?

— Ce e asta? Cine ştie câştigă? Ştiu al cui e copilul, dacă asta te frământă, dar nu vreau să vorbesc acum despre asta. Iar identitatea tatălui poate fi confirmată imediat după naştere.

— Chiar şi înainte.

— Nu vreau să intre tot felul de ace în copilul asta! Nu vreau să-l amenințe nimic. Crede-mă că știu cine e tatăl. O să-ți spun când... când o să fie momentul.

— E Michael Curry, nu-i așa?

Mona se răsuci și îl fixă cu privirea. Era prea târziu pentru un răspuns care să evite întrebarea. Citise pe chipul ei. Și era atât de extenuat, atât de lipsit de obișnuita lui coloană vertebrală. Era ca un tip dependent de un medicament puternic, oarecum năucit și mai deschis decât de obicei. Bine că erau în limuzină și că nu conducea el. S-ar fi oprit direct într-un gard.

— Gifford mi-a spus, zise el, vorbind rar, cu același aer de drogat.

Se uită pe geam. Înaintau încet pe St. Charles Avenue, cea mai frumoasă înșiruire de vile noi și de copaci bătrâni.

— Ce-ai zis? întrebă ea. Ți-a spus Gifford? Ryan, te simți bine?

Ce avea să se-aleagă de familie dacă Ryan își ieșea din minți? Ea își făcea deja destule griji în legătură cu copilul.

— Ryan, răspunde-mi!

— E vorba despre un vis, pe care l-am avut azi-noapte, zise el, întorcându-se în sfârșit către Mona. Gifford spunea că Michael Curry e tatăl.

— Era veselă sau tristă?

— Veselă sau tristă. El cântări cuvintele. De fapt, nu-mi aduc aminte.

— Oh, e grozav! exclamă Mona. Până și acum, când e moartă, nimeni nu dă atenție vorbelor ei. Îți apare în vis și tu nici măcar nu-i acorzi atenție.

El avu o ușoară tresărire. Dar, din câte își dădea seama Mona, nu părea ofensat. Când se uită la ea, avea o privire distantă și foarte calmă.

— A fost un vis frumos, un vis bun. Eram împreună.

— Cum arăta?

În privința lui Ryan, ceva era într-adevăr în neregulă. „Sunt singură, cugetă Mona. Aaron e mort. Bea are nevoie

de compătimire; Rowan şi Michael n-au telefonat încă, suntem speriaţi cu toţii, iar Ryan e debusolat şi, poate, doar poate, e mai bine că e aşa.”

— Cum arăta Gifford? îşi repetă ea întrebarea.

— Era frumoasă, ca întotdeauna. Pentru mine arăta întotdeauna la fel, fie că avea douăzeci şi cinci sau treizeci şi cinci de ani, sau întotdeauna cincisprezece. Era Gifford a mea.

— Ce făcea?

— De ce vrei să ştii?

— Ryan, te rog, spune-mi, pentru că eu cred în vise. Gândeşte-te: Gifford făcea ceva anume?

El ridică din umeri şi zâmbi scurt.

— De fapt, săpa o groapă. Cred că era sub un copac. Cred că era sub stejarul lui Deirdre. Da, asta era, iar pământul stătea în grămezi, peste tot în jurul ei.

Pentru o clipă, Mona nu răspunse. Era prea zguduită ca să se-ncreadă în propria voce.

El se pierdu din nou în gânduri, uitându-se pe geam, de parcă ar fi uitat deja despre ce vorbeau.

Mona simţi, în ambele tâmple, o durere foarte ascuţită. Poate că mişcarea maşinii îi stârnea greaţa. Asta se-ntâmplă când eşti gravidă, chiar şi atunci când copilul e normal.

— Unchiule Ryan, nu pot să merg la înmormântarea lui Aaron, spuse ea, pe neaşteptate. Am rău de maşină. Vreau să merg, dar nu pot. Trebuie să mă duc acasă. Ştiu că pare stupid şi egoist, dar...

— Te duc direct acasă, spuse el, prevenitor. Întinse mâna şi apăsă butonul interfonului. Clem, du-o pe Mona în First Street, închise interfonul. La First Street te gândeai, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles, spuse Mona.

Le promisese lui Rowan şi lui Michael că avea să se mute imediat acolo şi o făcuse. În afară de asta, acum, când mama ei murise, iar tatăl ei umbla beat mort, trezindu-se

doar din întâmplare, în miez de noapte, ca să-şi caute sticlele sau ţigările ori soţia moartă, Mona se simţea acasă mai degrabă acolo decât în Amelia Street.

— Îi spun lui Shelby să vină să-ţi ţină de urât, zise Ryan. Dacă Beatrice n-ar avea nevoie de mine, aş veni eu însumi.

Era foarte îngrijorat. Se aflau într-o situaţie cu totul diferită. Era evident că o adora, ca pe vremea când era foarte mică şi Gifford o îmbracă în dantele şi în panglici. Mona ar fi trebuit să-şi dea seama că aşa avea să reacţioneze. Pentru că Ryan iubea bebeluşii. Iubea copiii. Toţi iubeau copiii.

„Nu mai sunt un copil pentru ei, câtuşi de puţin.”

— Nu, n-am nevoie de Shelby, zise ea. Adică vreau să fiu singură, acolo sus, numai cu Eugenia. O să-mi fie bine. O să aţipesc. Acolo, la etaj, e o cameră frumoasă, numai bună pentru un pui de somn. Trebuie să mă gândesc şi să încerc, cumva, să simt lucrurile. În plus, de-a lungul gardurilor patrulează o forţă echivalentă cu Legiunea Străină Franceză. Nimeni n-o să pătrundă înăuntru.

— Nu te deranjează să fii singură tocmai în casa aia?

Evident ca Ryan nu se gândea la intruşi, ci la vechile poveşti, cele care pe vremuri o incitaseră întotdeauna. Acum i se păreau îndepărtate, romantice.

— Nu, de ce m-ar deranja? zise ea, enervată.

— Mona, eşti o fată pe cinste, spuse el, adresându-i un zâmbet pe care i-l văzuse rareori. Poate că era nevoie de extenuare şi de necazuri ca să-l aducă în situaţia de a fi atât de spontan. Nu ţi-e frică de copil şi nu ţi-e frică de casă.

— Ryan, nu mi-a fost niciodată frică de casa. Niciodată. Cât despre copil, din cauza lui mi-e greaţă, chiar în clipa asta. O să vărs.

— Dar tot ţi-e frica de ceva, Mona, zise el, fără menajamente. Trebuia să schimbe lucrurile în bine. Nu putea continua aşa, cu toate acele întrebări. Se întoarse spre el şi îi puse mâna dreapta pe genunchi.

— Unchiule Ryan, am treisprezece ani. Trebuie să mă gândesc, atâta tot. Nu e nimic în neregulă cu mine şi nu ştiu ce-nsemna să fii speriat sau îngrozit, excepţie făcând faptul că am citit în dicţionar definiţiile acestor verbe. OK? Fă-ţi griji pentru Bea. Întreabă-te cine l-a ucis pe Aaron. Astea sunt motivele de îngrijorare.

— Bine, Mona draga, zise el, cu un alt zâmbet.

— Ţi-e dor de Gifford.

— De ce crezi asta? Privi din nou pe geam, fără să aştepte răspunsul. Aaron e acum cu Gifford, nu-i aşa?

Mona clătină din cap. Se ţicnise de-a binelea. Pierce şi Shelby trebuiau să afle în ce măsură avea tatăl lor nevoie de ei. Tocmai viraseră, intrând pe First Street.

— Să mă anunţi în clipa când sună Rowan sau Michael, zise Mona. Îşi luă geanta şi se pregăti să coboare. Şi... s-o săruţi pe Bea din partea mea... şi... pe Aaron.

— O s-o fac, zise el. Eşti sigură că poţi să stai singură aici? Dacă bătrâna Eugenia nu e înăuntru?

— N-am eu bafta asta, răspunse ea, peste umăr.

Doi paznici tineri, în uniformă, erau postaţi în faţa porţii, iar unul o descuie pentru a o lăsa să intre. Trecând pe lângă el, Mona îi mulţumi cu o înclinare a capului.

Când ajunse la uşa din faţă, vârî cheia în broască şi, peste câteva secunde, era înăuntru. Uşa se închise ca de obicei, cu un sunet profund, intens şi înăbuşit, Mona se sprijini de ea, cu pleoapele strânse.

Douăsprezece săptămâni, asta era de-a dreptul imposibil. Copilul fusese conceput când se culcase a doua oară cu Michael. În afară de asta, nu o făcuse cu nimeni între Crăciun şi Lăsata Secului. Nu, nici nu putea fi vorba de douăsprezece săptămâni!

„Situaţie de criză! Gândeşte-te.”

O lua spre bibliotecă. Îşi adusese computerul în noaptea trecută şi îl instalase, creându-şi un mic punct de lucru în partea dreaptă a imensului birou de mahon. Îl porni după ce se lăsă să cadă cu zgomot pe scaun.

Se grăbi să deschidă un fişier: /WS/MONA/SECRET/ Pediatrie.

„Întrebări care trebuie puse, tastă ea. Cât de repede a avansat sarcina lui Rowan? Au apărut semne ale dezvoltării accelerate? A avut mai multe greţuri decât ar fi fost normal? Nimeni nu cunoaşte răspunsurile, pentru că, la data respectivă, nimeni nu ştia că Rowan era gravidă. Sarcina se cunoştea? Rowan trebuie să mai ţină încă minte cronologia evenimentelor. Rowan poate clarifica totul, poate spulbera aceste temeri stupide. Şi bineînţeles că a mai fost şi a doua sarcină, cea despre care nu ştie nimeni, cu excepţia lui Rowan, a lui Michael şi a mea. O să îndrăzneşti s-o-ntrebi pe Rowan despre această a doua…”

Temeri stupide. Se opri. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi sprijini mâna pe talie. Nu apăsă, aşa cum îi ceruse doctoriţa Salter, pentru a simţi mica grămăjoară care era copilul. Îşi răsfiră pur şi simplu degetele şi îşi strânse uşor pântecul, dându-şi seama că era mai mare ca niciodată.

— Copilul meu, şopti. Închise ochii. Julien, ajută-mă, te rog!

Dar nu simţi că i s-ar fi dat vreun răspuns. Totul era de domeniul trecutului.

Ar fi vrut să vorbească cu bunica Evelyn, dar ea era încă în convalescenţă, după atacul cerebral suferit. Era înconjurată de infirmiere şi de echipamente medicale, în dormitorul ei din Amelia Street. Probabil că nici nu ştia că o aduseseră de la spital. Şi ar fi fost mult prea dureros să stea lângă ea, deschizându-şi inima, pentru a-şi da apoi seama că bătrâna nu putuse să înţeleagă nici măcar un singur cuvânt. Nimeni, nu e nimeni. Gifford!

Se duse lângă fereastră, aceeaşi fereastră care fusese deschisă atât de misterios în ziua aceea, poate de Lasher, dar n-avea s-o afle niciodată. Se uită afară, prin interstiţiile jaluzelelor verzi, de lemn. Paznici la colţ. Un paznic pe trotuarul de vizavi.

Ieşi din bibliotecă, mergând încet, aproape târându-se, cu toate că nu ştia de ce, cu excepţia faptului că privea toate lucrurile pe lângă care trecea, şi, când ieşi în grădină, i se păru că era strălucitor de verde, asaltând-o, cu azaleele de primăvara gata să înflorească, cu ghimbirul împovărat de muguri şi cu bougainvillea plină de frunze mărunte, tinere, făcând-o să pară enormă şi deasă.

Toate spaţiile libere lăsate de iarnă fuseseră acoperite. Căldura dezlănţuise o frenezie a vieţii, până şi în aer plutea un suspin de uşurare.

Ramase lângă poarta grădinii din spate, uitându-se la stejarul lui Deirdre, la masa la care stătuse Rowan şi la iarba verde, proaspătă, care creştea acolo, mai strălucitoare şi cu adevărat mai verde decât cea din jurul ei.

— Gifford? şopti ea. Mătuşă Gifford.

Dar ştia că nu-şi dorea să-i răspundă o fantomă.

De fapt, se temea de o revelaţie, de o viziune, de o dilemă cumplită. Îşi puse din nou mâna pe pântec şi o lăsă să stea acolo, caldă, apăsată.

— Fantomele au plecat, spuse. Realiză că nu-i vorbea doar copilului, ci îşi vorbea şi sieşi. S-a terminat. N-o să avem nevoie de lucrurile astea, eu şi tu. Nu, niciodată. Au plecat să ucidă dragonul şi, dragonul odată mort, viitorul e al nostru - al tău şi al meu -, iar tu nu va trebui nici măcar să cunoşti vreodată tot ce s-a întâmplat, nu înainte de a creşte şi de a fi sclipitor de deştept. Aş vrea să ştiu dacă eşti băiat sau fată. Aş vrea să ştiu care e culoarea părului tău - asta, dacă îl ai deja. Aş vrea să-ţi pun un nume. Da, un nume. Îşi întrerupse micul monolog.

Avea senzaţia că cineva îi vorbise - cineva aflat foarte aproape îi şoptise ceva -, o frântură minusculă de frază, dar dispăruse şi acum n-o mai putea prinde. Se răsuci totuşi, dintr-odată speriată. Bineînţeles că nu era nimeni. Paznicii se aflau de-a lungul gardului. Acolo li se indicase să stea, cu excepţia cazului când auzeau alarma sunând în casă.

Se sprijini de stâlpul de fier al porţii. Privirea îi alunecă din nou pe deasupra ierbii şi apoi în sus, către crengile groase ale stejarului. Mugurii noilor frunze ţâşniseră în ciorchini de culoarea verde a mentei. Frunzele vechi erau prăfuite şi întunecate, poate gata să se usuce şi să cadă. Slavă Domnului, stejarii din New Orleans nu rămâneau niciodată cu adevărat golaşi. Dar renăşteau în fiecare primăvară.

Se întoarse şi se uită în dreapta, spre partea din faţă a proprietăţii. Străfulgerarea unei fuste albastre dincolo de gard. Locul era mult mai tăcut decât îl ştiuse vreodată. Poate că până şi bătrâna Eugenia se dusese la înmormântarea lui Aaron. Spera să fie aşa.

— Nici o fantomă, nici un duh, spuse. Nici o şoapta din partea mătuşii Gifford.

Oare chiar îşi dorea ceva din toate astea? Dintr-odată, şi pentru prima oară în viaţa ei, nu mai era chiar atât de sigură. Perspectiva apariţiei duhurilor şi a nălucilor o deruta.

Trebuie să fie din pricina copilului, cugetă, e una dintre acele misterioase schimbări mentale care dau buzna, chiar şi la o vârstă atât de fragedă, călăuzindu-te către o existenţă sedentară, lipsită de întrebări. Nu de spirite avea nevoie în clipa aceea. Copilul însemna totul. Noaptea trecută, citise o grămadă de lucruri despre acele schimbări fizice şi mentale în noile ei cărţi despre sarcină, şi mai avea un vraf de citit.

Vântul se strecură printre tufe, aşa cum o făcea întotdeauna, şterpelind, ici şi colo, petalele desprinse, frunzele şi mugurii mărunţi, rostogolindu-le pe toate pe dalele purpurii şi pierind apoi cu desăvârşire. Căldura se ridica încet din pământ.

Mona se răsuci pe călcâie, se întoarse în casă şi străbătu holurile pustii, revenind în bibliotecă.

Se aşeza în faţa computerului şi începu să scrie.

Dacă nu am avea îndoieli şi suspiciuni, n-am fi umani. În actualele circumstanţe, cum ai putea să nu te întrebi dacă în privinţa copilului totul va fi sau nu bine? Această teamă este, fără îndoială, de origine hormonală, este un mecanism de supravieţuire. Dar nu eşti un incubator fără minte. Creierul tău continua să fie, totuşi, creierul tău, cu toate că este inundat cu substanţe şi combinaţii de substanţe chimice noi. Ia în consideraţie faptele.

Lasher a coordonat dezastrul precedent de la bun început. Fără intervenţia lui, Rowan ar fi putut avea un copil superb, pe deplin sănătos...

Se opri. Dar ce se înţelegea prin asta, prin intervenţia lui Lasher?

Telefonul suna, făcând-o să tresară, ba chiar provocându-i o uşoară suferinţă. Se grăbi să întindă mâna către el, fiindcă nu voia să mai sune încă o dată.

— Aici Mona, spune ce-ai de spus, zise ea.

De la capătul celălalt al firului se auzi un hohot de râs.

— Ăsta-i un răspuns dat dracului, puştoaico!

— Michael! Slavă Domnului! Sunt gravidă. Doctoriţa Salter spune că nu există absolut nici o îndoială, îl auzi oftând.

— Te iubesc, scumpa mea, spuse el.

— Unde eşti?

— Suntem într-un hotel înfiorător de scump, într-un apartament în stil franţuzesc, plin de scaune din lemn de pom fructifer, care stau pe vârfuri. Yuri e bine, Rowan îi examinează rana de glonţ. S-a infectat. Nu vreau să discuţi chiar acum cu Yuri. E mult prea surescitat şi vorbeşte puţin cam în dodii, dar în rest e OK.

— Da, sigur. Nu vreau să-i spun acum despre copil.

— Nu, n-ar fi bine deloc.

— Dă-mi numărul vostru de telefon. Michael i-l dictă.

— Scumpo, eşti bine?

„Iar o luam de la început, până şi el îşi dă seama ca eşti îngrijorată din cauza copilului. Iar el ştie din ce motiv ai

putea fi îngrijorată. Dar nu-i spune nimic! Nu, nici un cuvinţel.” Ceva se închistă în interiorul ei, temându-se dintr-odată de Michael, chiar de omul cu care îşi dorise atât de mult să vorbească, chiar de omul în care simţea că putea avea încredere, exact aşa cum se încredea şi în Rowan.

„Joacă-ţi cărţile cu atenţie.”

— Da, Michael, mă simt foarte bine. Cei de la biroul lui Ryan au numărul vostru?

— Iubito, n-avem de gând să ne facem nevăzuţi.

Ea îşi dădu seama că se holba la ecran, la întrebările înşiruite atât de inteligent şi atât de logic:

Cât de repede a avansat sarcina lui Rowan? Au apărut semne ale dezvoltării accelerate?

Michael ar fi ştiu să răspundă. „Nu, nu-l întreba.”

— Trebuie să plec, iubito! Te sun mai târziu. Te iubim cu toţii.

— Pa, Michael! închise telefonul.

Ramase nemişcată vreme îndelungată, apoi începu să tasteze cu repeziciune:

E prea devreme ca să le pui întrebări stupide despre acest copil, e prea devreme pentru nişte spaime care ţi-ar putea afecta sănătatea şi seninătatea gândirii, prea devreme ca să le faci griji lui Rowan şi lui Michael, care au de rezolvat lucruri mult mai importante...

Se întrerupse.

Lângă ea se auzise o şoaptă! Ca şi cum cineva ar fi stat exact alături. Îşi făcu privirea roată, apoi se ridica şi traversă încăperea, uitându-se peste umăr ca să se asigure de ceea ce ştia deja. Acolo nu mai era nimeni, nici o nălucă firavă, nici măcar o umbra. De alungatul umbrelor se ocupase lampa fluorescentă de pe birou.

Paznici cumva, afară? Poate. Dar cum i-ar fi putut auzi şoptind prin aproape o jumătate de metru de zid de cărămidă?

Minutele treceau unul câte unul.

Îi era teamă să se mişte? „Asta e o nebunie, Mona Mayfair! Cine crezi că e? Gifford, sau mama ta? A sosit din nou oncle Julien? Nu are şi el dreptul la puţină odihna? Poate că blestemata asta de casă este şi a fost întotdeauna bântuită, pur şi simplu, de tot felul de spirite, cum ar fi stafia servitoarei de la etaj, din 1859, sau cea a vizitiului care a căzut de pe acoperiş în 1872, având parte de o moarte tragică.” Era posibil. Familia nu consemnase tot ce se petrecuse. Începu să râdă.

Stafiile unor proletari în casa Mayfair de pe First Street? Stafii care nu le erau rude de sânge? Doamne, ce scandal! Nu, nu era nici o stafie.

Se uită la rama aurită a oglinzii, la şemineul din marmură de culoare închisă, maronie, la rafturile cu cărţi vechi, deteriorate. Se simţi cuprinsă de calm, de o stare confortabilă, încântătoare, încăperea aceea îi plăcea cel mai mult, se gândi, şi nu cânta nici un patefon fantoma, în oglindă nu apăreau nici un fel de chipuri. „Aici e locul tău. Eşti în siguranţă. Eşti acasă.”

— Da, eu şi tu, puştiule, spuse, vorbindu-i din nou copilului. Asta e casa noastră acum, o împărţim cu Michael şi cu Rowan. Şi îţi promit c-o să-ţi găsesc un nume interesant.

Se aşeză din nou şi reîncepu să tasteze cu aceeaşi repeziciune:

Nervi întinşi la limită. Ai năluciri. Consumă proteine, ia vitamina C pentru nervi şi pentru sănătatea întregului organism. Voci şoptind la urechea mea, părând să... e o părere, nu sunt sigură, dar cred că a fost ca şi cum ar fi cântat sau ar fi bâzâit! Un soi de nebunie. Ar putea fi o stafie sau o lipsă de vitamina B.

Înmormântarea lui Aaron e acum în plină desfăşurare. Fără îndoială ca asta contribuie la starea generală de nervozitate.

11

— Eşti sigur că era un Taltos? întrebă Rowan.

Dăduse deoparte bandajele şi antisepticul şi se spăla pe mâini. Stătea în cadrul uşii camerei de baie a apartamentului, privindu-l pe Yuri, care se plimba încoace şi încolo, o siluetă întunecată, greoaie şi imprevizibilă, profilată pe mătăsurile tivite migălos, cu franjuri, şi pe ornamentele bogate, din bronz aurit, ale încăperii.

— Of, Doamne, nu mă crezi! Era un Taltos.

— Ar fi putut fi un om care avea motiv să te-nşele. Înălţimea în sine nu înseamnă neapărat că...

— Nu, nu, nu, făcu Yuri, pe acelaşi ton demenţial, de maniac, pe care vorbea de când îl întâlniseră la aeroport. Nu era uman. Era... era frumos şi oribil. Avea degete atât de lungi, cu articulaţii imense. Figura ar fi putut fi omenească, fără îndoială Un bărbat foarte, foarte chipeş, da. Dar era Ashlar, Rowan, chiar el! Michael, spune-i povestea. Sfântul Ashlar, din cea mai veche biserică din Donnelaith. Povesteşte-i! Oh, dac-aş avea notiţele lui Aaron! Ştiu că au existat. A scris povestea. Cu toate că am fost excomunicaţi din Ordin, n-a neglijat să noteze totul.

— A făcut însemnări, fiule, şi le avem, zise Michael. Iar ei i-am povestit tot ce ştiu.

Dacă Rowan nu se înşela, Michael îi mai dăduse deja, de două ori, aceleaşi explicaţii. Repetiţiile şi digresiunile fără sfârşit din cursul zilei o obosiseră Era afectată de schimbarea fusului orar. Întregul ei organism îmbătrânise şi se şubrezise, acum ştia asta cu certitudine, dacă existase vreodată o speranţă reală că lucrurile ar sta altfel. Slavă Domnului că dormise în avion.

Michael şedea rezemat de braţul canapelei elegante, în stil franţuzesc, cu picioarele încrucişate peste pernele aurii. Purta doar şosete. Îşi scosese haina şi, conturându-se prin puloverul pe gât, pieptul lui părea masiv, ca şi cum ar fi adăpostit o inimă care avea să bată, triumfătoare, încă cincizeci de ani. Îi aruncă lui Rowan o privire discretă.

„Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici, gândi ea. Slava Domnului.” Vocea lui Michael şi înfăţişarea sa calma erau mai mult decât reconfortante. Nu se putea imagina stând acolo fără el.

Încă un Taltos! Încă unul! Doamne, ce taine adăposteşte lumea aceasta, ce monştri deghizaţi există în pădurile ei, în marile oraşe, în sălbăticie, în adâncurile marilor? Mintea îi juca feste. Nu-şi putea imagina totul cu destulă claritate. Lasher. Silueta era cu totul disproporţionată. Puterea lui părea supranaturală. Ceea ce nu era corect Creaturile acelea nu erau atotputernice. Încercă să-şi alunge amintirile şocante, amintirea degetelor lui învineţindu-i braţele, amintirea dosului palmei, care o lovea cu atâta putere încât îşi pierdea cunoştinţa. Putea retrăi momentul rupturii, precum şi pe cel a trezirii, când se pomenea, uluită, încercând să se târască sub pat, în căutarea unui loc sigur. Dar trebuia să se desprindă de toate astea, trebuia să se concentreze şi să-l ajute pe Yuri să facă acelaşi lucru.

— Yuri, spuse ea, cu cea mai calmă şi mai discretă autoritate, descrie-l încă o dată pe spiriduş. Eşti sigur...

— Spiriduşii sunt un neam sălbatic, zise ţiganul, aruncându-şi vorbele în trombă în timp ce se răsucea, cu mâinile întinse, parcă susţinând o oglindă magică în care vedea toate imaginile descrise prin cuvintele sale. Sunt condamnaţi, spunea Samuel. Nu mai au nici o femeie. Nu mai au nici un viitor. Vor pieri dacă printre ei nu soseşte nici o femelă Taltos, sau dacă nu este găsită vreuna din neamul lor, în vreo altă zonă izolată din Europa sau din insulele britanice. Şi asta se poate întâmpla. Ţineţi minte cuvintele mele, se poate. Samuel mi-a spus. Sau o vrăjitoare, nu

înţelegeţi? O vrăjitoare? Femeile înţelepte din părţile acelea nu se apropie niciodată de vale. Turiştii şi arheologii vin şi pleacă în grupuri, numai în timpul zilei.

Mai vorbiseră despre asta, dar Rowan începuse să-şi dea seama că, de fiecare dată când povestea, Yuri mai adăuga ceva, câte un detaliu nou şi, poate, important.

— Bineînţeles că Samuel mi-a spus toate astea când credea că o să mor în peştera aia. Când mi-a scăzut febra, a fost tot atât de surprins cum am fost şi eu. Şi pe urmă Ash. Indiferent ce s-ar întâmpla, în Ash nu exista nici o urmă de ipocrizie. Nu va puteţi imagina candoarea sau simplitatea acestei fiinţe. Om, am vrut să spun om. De ce să nu-i spun om, atâta vreme cât nu uitaţi că e un Taltos? Nici o fiinţa umană nu poate fi atât de sinceră, dacă nu e cumva idioată. Iar Ash nu e idiot.

— Atunci nu minţea când a spus ca vrea să te ajute, zise Rowan, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Nu, nu minţea. Şi vrea să protejeze organizaţia Talamasca, n-aş putea să spun de ce. Totul are legătură cu trecutul şi, poate, cu arhivele, cu secretele, cu toate că acum nimeni nu mai ştie ce se afla de fapt în aceste arhive. Oh, măcar dacă aş putea fi sigur că Seniorii nu sunt amestecaţi! Dar o vrăjitoare, nu înţelegeţi, o vrăjitoare cu puterea Monei e mult prea preţioasă pentru Ash şi pentru Samuel. N-ar fi trebuit să le vorbesc niciodată despre ea, absolut niciodată. Oh, am fost un prost pentru că le-am povestit despre familie! Dar, înţelegeţi, Samuel mi-a salvat viaţa.

— Iar acest Taltos a spus că n-are o pereche? întrebă Michael. Dacă „pereche” e cuvântul potrivit.

— Era cât se poate evident. A venit aici pentru că Samuel i-a povestit că la Donnelaith a apărut un Taltos - Lasher, împreună cu tine, Rowan. Ash a sosit imediat, de undeva, de departe, nu ştiu de unde. Ash e bogat. Are bodyguarzi, servitori, călătoreşte cu un mic cortegiu de automobile, aşa mi-a povestit Samuel.

Samuel e într-adevăr cam prea slobod la gură pentru ca asta să fie în folosul lui.

— Dar n-a amintit de vreo femelă Taltos?

— Nu. Amândoi mi-au făcut impresia clară că nu ştiu nimic despre existenţa unei astfel de femele. Rowan, nu înţelegi, spiriduşii îşi trăiesc ultimele clipe, iar neamul Taltos e condamnat, aproape dispărut. Dumnezeule, Ash ar putea fi ultimul încă în viaţă, acum, după ce Lasher a murit! Imaginează-ţi! Îţi dai seama ce înseamnă Mona pentru ei doi?

— Foarte bine, vrei să afli care e părerea mea? întrebă Michael. Întinse mâna după cafetiera de pe tava de lângă el şi îşi reumplu ceaşca, ţinând-o ca pe un pahar, fără farfurioară. Am făcut tot ce se putea în privinţa lui Ashlar şi a lui Samuel. Vorbea uitându-se la Rowan. Poate că i-am găsi la Claridge's, s-ar putea să avem o şansă de unu la zece, chiar...

— Nu, nu trebuie să-i abordaţi, zise Yuri. Nici măcar nu trebuie să le daţi ocazia să afle că sunteţi aici. Mai ales tu.

— Da, înţeleg, spuse Michael, dând din cap, dar...

— Nu, nu înţelegi, zise Yuri, sau nu mă crezi. Michael, creaturile astea recunosc o vrăjitoare imediat ce o vad, fie că e vorba de o femeie sau de un bărbat. Ştiu. N-au nevoie de analize medicale moderne ca să-şi dea seama dacă ai sau nu cromozomii atât de preţioşi pentru ei. Te recunosc, poate după miros, dar mai ales după înfăţişare.

Michael ridică uşor din umeri, ca şi cum ar fi spus că avea o anumită reţinere, dar că, pe moment, nu voia să forţeze lucrurile.

— În regulă, deci nu mă duc la Claridge's chiar acum. Dar mi-e foarte greu să n-o fac, Yuri. Adică, tu spui că Ash şi Samuel se află la numai cinci minute distanţă de hotelul asta.

— Dumnezeule, sper c-au plecat! Şi sper că nu se duc la New Orleans. De ce oare le-am spus? De ce n-am fost mai

abil? De ce recunoştinţa şi teama m-au îndemnat să mă port prosteşte?

— Încetează să te tot învinuieşti pentru asta, zise Rowan.

— La New Orleans avem de patru ori mai mulţi paznici, spuse Michael. Stătea în aceeaşi poziţie relaxată. Să renunţăm pe moment la subiectul asta, despre Ashlar şi Samuel, şi să revenim la Talamasca. Uite, tocmai făceam o listă a celor mai vârstnici membri din Londra, care fie că sunt demni de încredere, fie au simţit că există ceva putred.

Yuri ofta. Se afla foarte aproape de un scăunel de lângă fereastră, îmbrăcat în satin, cu aceleaşi ape superbe precum ale draperiilor, deosebindu-se cu greu de acestea. Se lăsă să cadă pe marginea lui, acoperindu-şi gura cu mâinile. Părul i se zbârlise.

— Bine, zise el. Talamasca, refugiul meu, viaţa mea. Ah, Talamasca... Începu să-numere pe degete. Îl aveam pe Milling, e ţintuit la pat, nu putem cu nici un chip să ajungem la el. Pe urmă mai era... mai era...

— Joan Cross, spuse Michael. Luă blocnotesul galben de pe măsuţa pentru cafea. Da, Joan Cross. Şaptezeci şi cinci de ani, invalidă. Scaun cu rotile. I s-a refuzat funcţia de Comandant Suprem din cauza artritei deformante.

— Nici măcar diavolul însuşi n-ar fi în stare s-o corupă pe Joan Cross, zise Yuri, rostind cuvintele mai repede ca niciodată. Dar e mult prea preocupată. Îşi petrece aproape tot timpul în arhivă. N-ar băga de seamă nici dacă toţi ceilalţi membri ar alerga în jurul ei în pielea goală.

— Atunci următorul, Timothy Hollingshed, zise Michael, citind din blocnotes.

— Da, Timothy... mi-aş dori să-l fi cunoscut mai bine. Nu, cel pe care ar trebui să-l alegem e Stuart Gordon. Am spus Stuart Gordon? Am spus Stuart Gordon şi înainte, nu-i aşa?

— Nu, n-ai spus, dar e în ordine dacă o faci acum, zise Rowan. De ce Stuart Gordon?

— Are optzeci şi şapte de ani şi încă mai predă, cel puţin în cadrul Ordinului. Aaron era cel mai bun prieten al lui Stuart Gordon! E posibil ca Stuart Gordon să ştie totul despre Vrăjitoarele Mayfair. Chiar aşa, e aproape sigur ca ştie! Îmi amintesc că mi-a spus o dată, în treacăt, cred că s-a întâmplat anul trecut, că Aaron stă prea mult în preajma familiei. Jur pe sufletul meu că pe Stuart Gordon nu l-ar corupe absolut nimic! El e omul căruia i-am putea face confidenţe.

— Sau, cel puţin, l-am putea trage de limbă, mormăi Rowan.

— Mai ai încă un nume aici, zise Michael. Antoinette Campbell.

— E tânără, mult mai tânără. Dar, dacă Antoinette e coruptă, atunci e corupt şi Dumnezeu. Totuşi, Stuart... dacă pe lista asta există cineva care ar putea fi Senior, pentru că noi nu ştim niciodată cine se numără printre ei, înţelegeţi, atunci acesta ar trebui să fie Stuart Gordon! El e omul nostru.

— O să păstram şi celelalte nume. Ar trebui să luam legătura cu mai mulţi dintre aceşti oameni în acelaşi timp.

— Aşadar, ce ai de pierdut dacă îi telefonezi acum lui Gordon? întreba Michael.

— Le dă de ştire că trăieşte, spuse Rowan. Dar s-ar putea să fie inevitabil.

Se uita la Yuri. Cum ar fi putut purta o discuţie telefonică atât de importantă când se afla într-o asemenea stare? Într-adevăr, îl treceau din nou toate sudorile. Tremura. Ea îi dăduse haine curate, dar acum erau deja ude de transpiraţie.

— Da, e inevitabil, zise Yuri, dar, dacă ei nu ştiu unde mă aflu, nu e nici un pericol. În cinci minute, pot scoate de la Stuart mai multe decât de la oricine altcineva la care m-aş putea gândi, chiar şi decât de la vechiul meu prieten Baron, din Amsterdam. Lăsaţi-mă să-l sun!

— Dar, zise Rowan, nu putem uita că el ar putea face parte din conspiraţie. Ar putea fi implicat întregul Ordin. Ar putea fi implicaţi toţi Seniorii.

— Stuart mai degrabă ar muri decât să facă vreun rău organizaţiei Talamasca. Se ocupă de doi novici sclipitori, care s-ar putea chiar să ne fie de folos. Tommy Monohan, un soi de geniu al computerelor. Ne-ar putea ajuta, într-o foarte mare măsură, să dam de urma corupţiei. Şi mai e şi celalalt, blondul, băiatul frumos, are un nume ciudat, Marklin, asta e, Marklin George. Dar Stuart trebuie să judece situaţia.

— Şi n-o să avem încredere în el înainte de a ne convinge că putem avea.

— Cum o să ne dăm seama? Yuri se uită la Rowan.

— Există mai multe căi, zise ea. N-o să telefonezi de aici. Şi, când o s-o faci, vreau să-i spui anumite lucruri. Înţelegi, nu-ţi poţi deschide sufletul în faţa acestui om, indiferent cât de multă încredere ţi-ar inspira.

— Învaţă-mă ce să-i spun, îi ceru Yuri. Dar trebuie să vă daţi seama că e posibil ca Stuart să nu vrea să stea de vorbă cu mine. S-ar putea să nu vrea nimeni asta. Sunt excomunicat, vă aduceţi aminte? Bineînţeles, cu excepţia cazului în care apelez la el în calitate de prieten al lui Aaron. Asta e cheia cu Stuart! Ţinea atât de mult la Aaron...

— În regulă, telefonul e un pas crucial, spuse Michael, am înţeles asta. În ceea ce priveşte Căminul, poţi să ne desenezi un plan al casei, sau să-mi dai informaţii astfel încât să-l desenez eu, iar tu să-i verifici? Ce părere ai?

— Da, e o idee excelentă, zise Rowan. Desenează un plan. Arată-ne unde sunt arhivele, seifurile, ieşirile, totul.

Yuri era din nou în. picioare, de parcă i-ar fi dat cineva un ghiont. Se uita în toate părtile.

— Unde e hârtia? Unde e creionul?

Michael ridica receptorul şi le ceru de la recepţie.

— O să le primim, spuse Rowan.

Luă mâinile lui Yuri în ale sale. Erau umede şi încă mai tremurau. Ochii lui negri se roteau cu frenezie, sărind de la un obiect la altul. Nu voia să se uite la ea.

— Linişteşte-te, adăugă Rowan, strângându-i mâinile cu putere, repetând cuvântul în minte şi trăgându-se mai aproape, până când Yuri fu nevoit s-o privească în ochi.

— Sunt lucid, Rowan, spuse el. Crede-mă. Numai că... mă tem pentru Mona. Am făcut o greşeală cumplită. Dar cât de des ne e dat să întâlnim asemenea fiinţe? Nu l-am zărit niciodată pe Lasher, nici măcar pentru o clipă, n-am fost acolo când şi-a spus povestea în faţa lui Michael şi a lui Aaron. Nu l-am văzut niciodată! Dar i-am văzut pe aceştia doi, şi nu ca pe nişte fantasme! Stăteau lângă mine, aşa cum staţi voi, erau într-o încăpere!

— Înţeleg, zise ea. Dar nu e vina ta, toată povestea, faptul că le-ai spus despre familie. Trebuie să treci peste asta. Gândeşte-te la Ordin. Ce altceva ne mai poţi spune? Ce ne poţi spune despre Comandantul Suprem?

— Este ceva în privinţa lui care nu e în regulă. Nu-mi inspiră încredere. E prea nou. Oh, dacă ai fi văzut creatura asta, pe nume Ash, nu ţi-ar fi venit să-ţi crezi ochilor!

— De ce, Yuri? întrebă ea.

— Ah, da. Da, tu l-ai văzut pe celalalt. L-ai cunoscut pe celalalt.

— Da, din toate punctele de vedere. Ce te face să fii sigur că asta e mai bătrân, că nu încerca să te deruteze cu toate lucrurile pe care ţi le-a spus cu uşurinţă?

— Părul. Cele două şuviţe albe din părul lui. Înseamnă o anumită vârstă. Mi-am dat seama.

— Şuviţe albe, repetă ea.

O nouă informaţie. Cât de multe le mai putea dezvălui Yuri dacă îi mai puneau şi alte întrebări? Îşi duse mâinile la cap, ca şi cum ar fi întrebat unde erau şuviţele acelea.

— Nu, aici, începând de la tâmple, aşa cum albesc de obicei oamenii. Samuel s-a alarmat când a văzut şuviţele. Faţa? Faţa era a unui bărbat de treizeci de ani. Rowan,

durata de viaţă a acestor fiinţe nu e cunoscută. Samuel l-a descris pe Lasher drept un nou-născut.

— Asta şi era, făcu Rowan.

Îşi dădu brusc seama că Michael o privea. Se ridicase în picioare şi stătea lângă uşă, cu braţele încrucişate.

Se întoarse spre el. Îşi alunga toate gândurile despre Lasher.

— Nu există nimeni care să ne poată ajuta în privinţa asta, nu-i aşa? întreba Michael.

I se adresa numai lui Rowan.

— Nimeni, zise ea. N-ai ştiut-o tot timpul?

El nu-i răspunse, dar Rowan ştia la ce se gândeşte. Era ca şi cum Michael ar fi vrut ca ea să ştie. Se gândea că Yuri clacase. Trebuia protejat. Iar ei contaseră atât de mult pe Yuri, pe judecata, pe îndrumarea şi pe ajutorul lui.

Se auzi soneria. Michael se caută în buzunar şi scoase câteva bancnote englezeşti în timp ce se îndrepta spre uşă.

E extraordinar, îşi spuse Rowan, că el îşi aminteşte astfel de lucruri, că ţine totul pe linia de plutire. Dar ea trebuia să se controleze. Degetele lui Lasher înfigându-se în mâna ei. Se cutremură din tot trupul când atinse locul unde o rănise iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. „Doctore, urmează-ţi propriul sfat. Fii calmă.”

— Acum, Yuri, trebuie să stai jos şi să desenezi, zise Michael. Ţinea în mână hârtia şi creioanele.

— Dacă Stuart nu ştie că Aaron e mort? întrebă Yuri. Nu vreau să-i dau eu vestea. Doamne, probabil că au aflat! Au aflat, nu-i aşa, Rowan?

— Concentrează-te, îi spuse ea, cu blândeţe. Ţi-am mai explicat şi înainte. De la biroul lui Ryan n-a sunat nimeni către cei din organizaţia Talamasca. Eu am insistat să mai aştepte. Excomunicarea mi-a oferit o scuză. Aveam nevoie de timp. Acum putem folosi ignoranţa lor în avantajul nostru. Trebuie să punem la cale această convorbire telefonică.

— În camera alăturată e un birou corespunzător, spuse Michael. Acest mic obiect Ludovic al XV-lea o să se facă bucăţi dacă încercăm să-l folosim.

Rowan zâmbi. El îi spusese că îi plăcea mobila franţuzească, dar, în încăperea aceea, totul părea să se cabreze. Bordurile aurite străluceau în susul şi în josul pereţilor lambrisaţi de parcă ar fi fost făcute din tuburi de neon. Fusese în atât de multe camere de hotel! „Unde sunt uşile, unde sunt telefoanele, baia are o fereastră prin care se poate evada?" Erau singurele lucruri la care se putuse gândi atunci când sosiseră. O altă amintire fulgerătoare a mâinii lui Lasher strângându-i braţul. Se înfioră. Michael o privea.

Yuri se uita în gol. Nu o văzuse închizând ochii şi străduindu-se apoi să-şi recapete răsuflarea.

— Au aflat, zise Yuri. Oamenii lor care arhivează tăieturi din ziare trebuie să le fi văzut pe cele din New Orleans. Mayfair. Probabil că au văzut ştirea, au decupat articolul şi l-au trimis acasă prin fax. Ei ştiu totul, adăugă. Absolut totul. În dosarele lor e întreaga mea viaţa.

— Încă un motiv să treci acum la treabă, spuse Michael. Rowan stătea neclintită. „S-a dus, e mort, nu-ţi mai poate face nici un rău. I-ai văzut cadavrul, l-ai văzut acoperit cu pământ când ai pus-o pe Emaleth alături de el. Ai văzut" îşi îndoi-se braţele şi îşi frecă amândouă coatele. Michael îi vorbea, dar ea nu reuşea să-i urmărească vorbele. Se uita la el.

— Trebuie să-l văd pe acest Taltos, zise Rowan. Dacă există, trebuie să-l văd.

— E prea periculos, spuse Yuri.

— Nu, nu e. Am un mic plan. N-o să ne ducă prea departe, dar e un plan. Spuneai că Stuart Gordon era prietenul lui Aaron?

— Da, au lucrat ani de zile împreună. Vrei să-i destăinuim lui Stuart secretele tale? Vrei să avem încredere în Ash, socotind că ne-a spus adevărul?

— Spuneaţi că Aaron nu auzise cuvântul „Taltos” înainte de a se desprinde de pe buzele lui Lasher?

— Aşa e, zise Michael.

— Nu puteţi lua legătura cu cei doi, nu se poate! exclamă Yuri, agitat.

— Michael, desenul mai poate aştepta. Trebuie să sun la Claridge's.

— Nu! strigă Yuri.

— Nu sunt o idioată, zise ea, cu un zâmbet scurt. Sub ce nume s-au înregistrat aceşti indivizi cu înălţimi bizare?

— Nu ştiu.

— Descrie-i, spuse Michael. Aminteşte numele lui Samuel. Yuri a spus că toată lumea îl cunoaşte, că îl tratează ca pe mic Moş Crăciun petrecăreţ. Cu cât telefonam mai repede, cu atât e mai bine. E posibil să fi plecat deja.

— Aaron n-a ştiut niciodată ce e un Taltos, n-a citit niciodată nimic şi n-a auzit nimic...

— Aşa e, zise Yuri. Rowan, la ce te gândeşti?

— Foarte bine. Mai întâi telefonez eu, zise femeia. Pe urmă suni tu. Ar trebui să mergem.

— Nu vrei să-mi spui ce-ai de gând? întrebă Michael.

— Să vedem dacă putem da de cei doi. Dacă nu-i putem găsi, totul cade şi o luam de la zero. Haideţi!

— Nu trebuie să desenez? întreba Yuri. Aţi spus ceva despre desene.

— Nu acum, ia-ţi haina, vino cu noi, zise Michael.

Dar Yuri părea tot la fel de neajutorat şi de confuz precum fusese toată dimineaţa. Michael îi luă haina şi i-o puse pe umeri. Se uită la Rowan.

Inima ei bătea cu putere. „Taltos. Trebuie să dai telefon.”

12

Marklin nu mai văzuse niciodată casa cuprinsă de un asemenea vacarm. Era un test la care era supus talentul său de a disimula dus la extrem. Sala Consiliului era plină de membri, dar întrunirea încă nu începuse. Nimeni nu-l observase când trecuse pe culoar. Sub plafoanele boltite de lemn, zgomotul era asurzitor. Dar zarva era o binecuvântare. Nimeni nu părea să se sinchisească de un novice oarecare şi de reacţiile lui, nimănui nu părea să-i pese ce făcea şi unde se ducea.

Nici măcar nu-l treziseră ca să-l anunţe ce se întâmplase. Dăduse peste toate acestea când îşi deschisese în sfârşit uşa şi descoperise că mai mulţi membri „patrulau” pe coridor. El şi Tommy abia dacă schimbaseră câteva cuvinte.

Acum Tommy ajunsese deja în Regent's Park şi deconectase sistemul de înregistrare a faxului. Toate dovezile materiale ale falsei comunicări fuseseră distruse.

Şi unde era Stuart? Nici în biblioteca, nici în vreunul dintre saloane, nici în capelă, rugându-se pentru preaiubitul lui Aaron, nici în Sala Consiliului.

Stuart nu putea da bir cu fugiţii sub acea presiune! Şi dacă plecase, plecase ca să fie lângă Tessa... Dar nu, nu dispăruse. Stuart era din nou alături de ei. Era conducătorul lor, erau ei trei împotriva întregii lumi.

Pendula enormă de pe peretele holului arăta ora unsprezece dimineaţa, cu chipul unei luni de bronz zâmbind deasupra cifrelor cu înfloriturі. În harmalaia din jur, bătăile ceasului treceau aproape neauzite. Când aveau să înceapă dezbaterile oficiale?

Oare putea îndrăzni să urce în camera lui Stuart? Şi oare n-ar fi fost firesc? În cadrul Ordinului, Stuart îi era mentor.

N-ar fi fost corect să procedeze astfel? Dar dacă Stuart intrase din nou în panică, năruind totul, punând totul sub semnul întrebării? Dacă se întorsese din nou împotriva lui, aşa cum se întâmplase pe Wearyall Hill, iar el nu-l avea pe Tommy, cu ajutorul căruia să-l readucă la sentimente mai bune?

Tocmai se întâmplase ceva. Se auzea din Sala Consiliului. Parcurse câţiva paşi şi se pomeni în cadrul uşii dinspre nord. Membrii îşi ocupau locurile în jurul mesei imense, din lemn de stejar. Şi tot acolo era şi Stuart, uitându-se drept către el - cu ciocul ascuţit, cu ochii mici, rotunzi şi albaştri, în obişnuitul costum sobru, aproape clerical.

Doamne Sfinte, Stuart stătea alături de scaunul gol al Comandantului Suprem! Îşi ţinea mâna pe spătarul scaunului. Toată lumea îl privea. Stuart fusese numit să preia conducerea! Bineînţeles.

Marklin îşi mască zâmbetul imprudent, dar inevitabil, cu palma făcută căuş şi cu o tuse înăbuşită. Mai mult decât perfect, îşi spuse, era ca şi cum deţinătorii puterii ar fi trecut de partea lui. La urma urmelor, ar fi putut fi Elvera, sau Joan Cross. Ar fi putut fi bătrânul Whitfield. Dar era Stuart! Splendid! Cel mai bun prieten al lui Aaron.

— Intraţi cu toţii şi luaţi loc, vă rog, spuse Stuart. Era extrem de nervos. Marklin îşi putea da seama.

— Trebuie să mă scuzaţi, continuă Stuart, silindu-se să afişeze un zâmbet politicos care nu era necesar, cu siguranţă, după cum nu era nici potrivit.

„Doamne Sfinte, n-o să fie în stare să facă faţă!”

— Încă nu mi-am revenit pe deplin de pe urma şocului. Dar ştiţi că am fost numit să preiau puterea. Aşteptam chiar acum un comunicat din partea Seniorilor.

— Bineînţeles că ne-au dat răspunsul, Stuart, spuse Elvera.

Înconjurată de bunii ei prieteni, fusese vedeta întregii dimineţi, martora uciderii lui Anton Marcus, cea care stătuse de vorbă cu bărbatul misterios care se strecurase în

clădire, le pusese întrebări stranii tuturor celor întâlniţi şi îl strangulase pe Marcus metodic, cu sânge rece.

— Încă nu există nici un răspuns, Elvera, zise Stuart, răbdător. Luaţi loc, vă rog, toţi cei de acolo. E timpul să începem această întrunire.

În încăpere se aşternu în sfârşit tăcerea. Masa enorma era înconjurată de chipuri curioase. Dora Fairchild plânsese şi lăsa să se vadă asta. La fel şi Manfield Cotter. Şi alţii, pe care Marklin nici măcar nu-i cunoştea. Toţi prietenii lui Aaron Lightner, sau, mai corect spus, adoratorii lui.

Nici unul dintre cei prezenţi nu-l cunoscuse cu adevărat pe Marcus. Bineînţeles că moartea lui îi înfiorase pe toţi. Dar, în locul acela, o astfel de durere nu reprezenta o problemă.

— Stuart, familia Mayfair a răspuns? se auzi o altă întrebare. Au apărut informaţii noi despre cele petrecute cu Aaron?

— Aveţi răbdare, cu toţii. Voi afişa informaţiile imediat ce va fi posibil. Ceea ce ştim în momentul de faţă este că, în această clădire, ceva a luat o întorsătură foarte urâtă. Intruşii au intrat şi au ieşit. Poate că au mai existat şi alte breşe în sistemul de pază. Nu ştim dacă între aceste evenimente există vreo legătură.

— Stuart, spuse Elvera, ridicându-şi cu insistenţă vocea. Omul acela m-a întrebat dacă ştiu că Aaron e mort! A intrat în camera mea şi a început să vorbească despre Aaron!

— Bineînţeles ca legătura există, spuse Joan Cross.

Joan era ţintuită în scaunul cu rotile de un an; părea incredibil de fragilă, până şi părul alb tuns scurt i se subţiase, dar vocea îi rămăsese la fel de vehementă şi de dominatoare ca întotdeauna.

— Stuart, prima noastră prioritate este identificarea ucigaşului. Autorităţile ne-au spus că amprentele nu pot fi detectate.

Dar noi ştim că acest om s-ar putea să fi fost trimis de familia Mayfair. Autorităţile n-o ştiu.

— Da... Totul se leagă într-un anumit fel, aşa se pare, nu? Stuart se bâlbâia. Dar nu avem nici un alt indiciu. Asta am vrut să spun.

Ochii lui afundaţi în orbite se opriră pe neaşteptate asupra lui Marklin, care îl privea calm, stând aproape în capătul opus al mesei.

— Domnilor, sincer vorbind, spuse Stuart, ştergându-şi ochii umezi şi studiind chipurile din jur, sunt complet nepotrivit pentru a lua locul lui Anton. Cred că... cred că ar trebui să-i predau sceptrul lui Joan, dacă întreaga adunare e de acord. Nu mă simt în stare să continui!

„Stuart, cum ai putut!" Marklin se holba la tăblia mesei, încercând să-şi ascundă dezamăgirea, aşa cum încercase, cu câteva minute înainte, să-şi ascundă zâmbetul triumfător. „Stai pe locul şoferului, cugetă el, cu amărăciune, dar nu eşti capabil să conduci maşina. Coborî exact când e nevoie de tine pentru a bloca tocmai acele comunicate care vor precipita lucrurile. Eşti un prost."

— Nu am nici o alternativă! zise Stuart, cu voce puternică, ca şi cum i s-ar fi adresat numai novicelui aflat sub îndrumarea sa. Domnilor, sunt prea... prea tulburat de moartea lui Aaron ca să vă pot fi de vreun folos.

Interesantă declaraţie, înţeleaptă declaraţie, cugetă Marklin. „Dacă aveţi un secret care trebuie ascuns de clarvăzătorii din jur, gândiţi-vă la ceva apropiat de adevăr", aşa îi învăţase Stuart întotdeauna.

Acum se ridicase. Îi ceda locul lui Joan Cross. Se auzeau voci strigând „Da!" şi alte aprobări venind de pretutindeni. Până şi Elvera dădea din cap. Tânăra Crawford, una dintre elevele lui Joan, îi aducea scaunul cu rotile în capul mesei. Stuart se trăsese înapoi, lângă perete. Stuart avea de gând să-ncerce să se strecoare afară!

„Nu fără mine", se gândi Marklin, dar cum ar fi putut pleca în clipa aceea? Stuart nu avea să scape de el, n-avea să găsească o ocazie de a fugi în locul secret unde o ascundea pe Tessa. Nu, asta n-avea să se întâmple.

Se stârnise din nou vacarmul. Un bătrân se plângea, susţinând că, într-un asemenea caz extrem, Seniorii care erau de faţă ar fi trebuit să se identifice. Altcineva îi ceru să păstreze tăcerea, să nu mai repete un astfel de lucru.

Stuart dispăruse! Marklin se grăbi să se ridice pe neobservate, ieşind apoi pe uşa dinspre nord. Îl văzu pe Stuart departe, în faţa lui, părând să se îndrepte către biroul Comandantului Suprem. Marklin nu îndrăzni să-l strige. Îl însoţeau doi dintre membrii mai tineri - Ansling şi Perry, amândoi fiind asistenţi secretari. Reprezentaseră încă de la bun început o ameninţare la adresa operaţiunii, cu toate că nici unul din ei nu era destul de inteligent ca să-şi dea seama că se întâmpla ceva necurat.

Cei trei dispărură brusc dincolo de uşile duble, închizându-le în urma lor. Marklin rămase singur pe coridorul pustiu.

Din Sala Consiliului se auzi un scrâşnet, sau ceva asemănător. Marklin privea fix uşile. Sub ce pretext ar fi putut intra? Ca să-şi ofere ajutorul, ca să-şi prezinte condoleanţele? Toate lumea îi cunoştea devotamentul faţă de Stuart. Bunule Dumnezeu, ce-ar fi făcut în nişte împrejurări obişnuite, dacă n-ar fi fost... „Nu te gândi la asta, nu dezvolta niciodată limpede ideea, nu aici, nu pe aceste coridoare.”

Se uita la ceas. Ce făceau? Dacă Stuart renunţase la funcţie, ce căuta în biroul ăla? Poate că tocmai sosea, prin fax, un mesaj de la Seniori. Tommy avusese timp să pună capăt interceptării. Sau poate că Tommy scrisese comunicatul care apărea, probabil, în clipa aceea.

În cele din urmă, nu mai putu suporta. Înaintă, bătu în uşi, apoi intră fără să mai aştepte să i se dea permisiunea.

Cei doi tineri erau singuri în încăpere. Perry stătea la biroul lui Marcus, vorbind la telefon, iar Ansling era aplecat asupra lui, evident încercând să urmărească discuţia. Faxul nu funcţiona. Uşile dormitorului lui Anton erau închise.

— Unde e Stuart? întreba Marklin, direct, cu voce sonoră, cu toate că ceilalţi doi îi cereau, prin gesturi, să păstreze tăcerea.

— Unde eşti acum, Yuri? spuse Perry în receptor. „Yuri!”

— N-ar trebui să te afli aici, zise Ansling. Toată lumea trebuie să fie în Sala Consiliului!

— Da, da... spunea Perry, evident încercând să ţină isonul interlocutorului.

— Unde e Stuart? întreba Marklin.

— Nu pot să-ţi spun.

— O să-mi spui! zise Marklin.

— La telefon e Yuri Stefano, răspunse Ansling, evident extrem de nehotărât în privinţa celor pe care le dezvăluia, plimbându-şi nelinişti privirea de la Perry la Marklin. Stuart se întâlneşte cu el. l-a cerut să vină singur.

— Unde? Cum a plecat?

— Păi, presupun că a coborât pe scara particulară a Comandantului Suprem, zise Ansling. De unde să ştiu eu?

— Tăceţi, amândoi! spuse Perry. Ah, Doamne, tocmai a închis! Trânti receptorul în furcă. Marklin, ieşi afară!

— Nu-mi vorbi mie pe tonul asta, idiotule! se stropşi furios Marklin. Stuart e mentorul meu. Ce scară particulară?

Trecu pe lângă ei, ignorându-le glasurile indignate şi poruncitoare, pătrunse în dormitor şi văzu, pe suprafaţa lambriurilor, conturul perfect al unei uşi, aceasta fiind întredeschisă cu câţiva centimetri. O împinse. Există o scară! Fir-ar să fie!

— Unde s-a dus să-l întâlnească pe Yuri? ţipă el la Ansling, care abia intrase în cameră.

— Pleacă din coridorul ăla, zise Perry. Ieşi imediat afară! N-ai ce căuta în dormitorul Comandantului Suprem.

— Ce-i cu tine, Marklin? zise Ansling. Insubordonarea e ultimul lucru de care avem nevoie. Întoarce-te imediat în Sala Consiliului!

— Ţi-am pus o întrebare! Vreau să ştiu unde-a plecat mentorul meu.

— Nu ne-a spus, şi, dacă ai fi tăcut din gură şi nu te-ai fi amestecat, aş fi avut ocazia să aflu asta de la Yuri Stefano.

Marklin se holba la cei doi tineri furioşi şi înspăimântaţi. „Nişte idioţi, se gândi, nişte idioţi. Sper să dea vina pe voi şi pe stilul vostru smiorcăit şi slugarnic, pentru toate. Sper să vă excomunice.” Le întoarse spatele şi coborî scările secrete. Un coridor lung şi îngust ocolea un colţ al clădirii înainte de a conduce către o mică uşă. Dădea direct în parc, aşa cum ştia că trebuie să fie. Nu observase uşa aia niciodată! Erau atât de multe. Câteva dale răzleţe de piatră se înşiruiau, traversând peluza şi îndreptându-se, mai mult sau mai puţin, în direcţia garajului.

O rupse la fuga, deşi ştia ca nu-i era de nici un folos. Când ajunse lângă maşini, paznicul garajului era în picioare.

— Au cerut ca toată lumea să rămână înăuntru, domnule, până la încheierea întrunirii.

— Stuart Gordon. A luat una dintre maşinile personalului?

— Nu, domnule, automobilul lui, domnule. Dar a cerut ca nimeni altcineva să nu plece fără o autorizaţie speciala, domnule, aşa a spus.

— Nu mă-ndoiesc! exclamă furios Marklin.

Se duse direct la Rolls-ul lui şi trânti portiera în nasul paznicului care îl urmase. Atinsese cincizeci de kilometri la oră înainte de a ajunge la poartă.

Pe autostradă acceleră imediat până la nouăzeci, apoi la o sută zece, o sută treizeci. Dar Stuart dispăruse de mult. Nici măcar nu ştia dacă o luase pe autostradă, dacă se ducea la Tessa sau la Yuri. Şi, pentru că nu avea idee nici unde se afla Tessa, nici unde se afla Yuri, nu urmărea pe nimeni şi nimic!

— Tommy, am nevoie de tine, spuse, cu voce tare. Întinse mâna spre telefonul maşinii şi tasta, cu degetul mare, numărul ascunzătorii închiriate în Regent's Park. Nici un răspuns.

Era posibil ca Tommy să fi deconectat deja totul. Oh, de ce nu stabiliseră o întâlnire la Londra? Tommy avea să

sesizeze eroarea, cu siguranţă. Tommy avea să-l aştepte acolo.

Urletul strident al unui claxon îl făcu să tresară. Trânti receptorul. Trebuia să fie atent la ceea ce făcea. Apăsă acceleraţia până la podea şi depăşi camionul din faţa lui, aducând Rolls-ul la viteza maximă.

13

Era un apartament din Belgravia, situat în apropiere de Buckingham Palace, dotat, cu pricepere, cu absolut tot ce ceruse. Mobilier georgian pretutindeni, o mulţime de marmură noua, albă, superbă, şi culori pastelate de piersică, de lămâie, de stridie. Fusese reţinut un grup de funcţionari specializaţi, care să-i îndeplinească ordinele, bărbaţi şi femei cu aspectul unor persoane foarte eficiente, care trecură imediat la treabă, instalându-i faxul, computerul, telefoanele.

Văzu că aproape inconştientul Samuel era aşezat în pat, aşa cum se cuvenea, în cel mai mare dintre dormitoare, apoi îşi luă în primire biroul, aşezându-se şi răsfoind în grabă ziarele, memorând tot ce putea despre crima săvârşită în vecinătatea Londrei, despre bărbatul strangulat de un intrus misterios, cu mâini foarte mari.

Articolele nu pomeneau nimic despre înălţime. Ciudat. Oare organizaţia Talamasca se hotărâse să păstreze secretul şi, dacă era aşa, de ce o făcuse?

„Yuri le-a văzut cu siguranţă, îşi spuse, dacă e teafăr din toate punctele de vedere.” Dar cum ar fi putut şti în ce stare se afla Yuri?

Începuseră deja să sosească mesaje din New York.

Da, astea erau lucruri care puteau să mai aştepte. Nu avea orgoliul de a crede că patrona o companie care nu se dovedea în stare să funcţioneze fără el nici măcar o singură zi.

Tânăra Leslie, care părea să nu doarmă niciodată şi care fremăta aşteptând alături de el, primi încă un teanc de hârtii de la un funcţionar şi îl aşeză pe o margine a biroului.

— Telefoanele dumneavoastră sunt conectate, domnule, spuse ea. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Draga mea, zise el, vezi dacă la bucătărie se pregăteşte o friptură mare pentru Samuel. Când deschide ochii, o să fie flămând ca un urs.

În timp ce continua să discute cu Leslie, forma deja, pe linia directă, numărul lui Remmick din New York.

— Vezi dacă maşina şi şoferul sunt pregătiţi să-mi stea la dispoziţie la orice ora. Umple frigiderele cu lapte proaspăt şi cumpără-mi nişte brânză cremă, dublă şi triplă. Cele mai bune tipuri de Camembert şi de Brie pe care le poţi găsi. Dar trebuie să trimiţi pe cineva după toate astea. Am nevoie de tine aici. Anunţă imediat dacă primesc vreun telefon de la Claridge's ca să-mi transmită vreun mesaj, şi, dacă nu primeşti nici o veste de la ei, sună-i din oră-n oră, ai înţeles?

— Da, domnule Ash, zise ea, plină de zel, şi începu imediat să-şi noteze totul pe blocnotesul pe care-l ţinea la cinci centimetri în faţa ochilor.

Cât ai bate din palme, dispăruse.

Dar o vedea alergând de colo-colo, cu o energie uimitoare, ori de câte ori îşi ridica privirea.

La ora trei, se apropie de birou cu entuziasmul unei şcolăriţe.

— Claridge's, domnule, vor să vorbească cu dumneavoastră personal. Linia doi.

— Scuză-mă, spuse el, şi fu mulţumit să vadă că Leslie se trăsese imediat deoparte.

Apoi ridica receptorul telefonului.

— Da, aici, Ashlar, sunaţi de la Claridge's?

— Nu. Sunt Rowan Mayfair. Am aflat numărul de la Claridge's, acum cinci minute. Mi-au spus că ai plecat azi-dimineaţă. Yuri e cu mine. Se teme de dumneata, dar eu trebuie să-ţi vorbesc. Trebuie să te văd. Numele meu ţi-e cunoscut?

— Evident, Rowan Mayfair, răspunse el, cu voce joasă. Vrei, te rog, să-mi spui unde ne putem întâlni? Yuri e teafăr?

— Mai întâi trebuie să-mi explici de ce eşti dispus să ne-ntâlnim. Ce urmăreşti, de fapt?

— În organizaţia Talamasca trădarea e la ea acasă, zise el. Azi-noapte l-am ucis pe Comandantul Suprem.

Ea nu răspunse.

— Individul făcea parte din conspiraţie. Conspiraţia are legătură cu familia Mayfair. Vreau să restabilesc ordinea în organizaţie, ca să continue să fie ceea ce a fost întotdeauna şi pentru că am jurat cândva că o să veghez mereu asupra ei. Rowan Mayfair, ştii că Yuri e în primejdie? Că această conspiraţie e o ameninţare la adresa vieţii lui?

Tăcere la celalalt capăt al firului.

— N-am pierdut legătura, nu-i aşa? întreba el.

— Nu. Dar mă gândeam la sunetul vocii tale.

— Taltos-ul căruia i-ai dat naştere n-a apucat să depăşească vârsta copilăriei. Sufletul lui n-a avut parte de linişte înainte de naştere. Nu te poţi gândi la mine în contextul asta, Rowan Mayfair, chiar dacă vocea mea îţi aduce aminte de el.

— Cum l-ai ucis pe Comandantul Suprem?

— L-am strâns de gât. Am făcut-o cu toată mila de care am fost în stare. Fapta mea a avut un scop. Am vrut să expun conspiraţia dinaintea întregului Ordin, pentru ca nevinovaţii să ştie de existenţa ei, în aceeaşi măsură cu vinovaţii. Totuşi, nu cred că e implicat întregul Ordin, ci doar câţiva membri.

Tăcere.

— Te rog, lasă-mă să vin la tine. O să vin singur, dacă preferi. Ne putem întâlni într-un loc aglomerat. Probabil ştii că sunt în Belgravia. Spune-mi unde te afli.

— Yuri se întâlneşte chiar acum cu unul dintre membrii organizaţiei Talamasca. Nu-l pot lăsă singur.

— Trebuie să-mi spui unde are loc întâlnirea.

Se grăbi să se ridice în picioare şi făcu semn din cap către uşă. Secretara apăru imediat.

— Am nevoie de şofer, şopti el. Acum! Luă din nou receptorul. Rowan Mayfair, întâlnirea asta ar putea fi periculoasă pentru Yuri! Ar putea fi o greşeală foarte, foarte gravă.

— Dar şi bărbatul asta vine singur, zise Rowan. Şi-o să-l vedem înainte de a ne vedea el. Numele lui e Stuart Gordon. Asta îţi spune ceva?

— Mi-e cunoscut. E foarte, foarte bătrân. E tot ce-ţi pot spune.

Tăcere.

— Mai ştii şi altceva despre el, ceva care te-ar putea face să crezi că ştie de existenţa ta?

— Nu, nimic, răspunse Ash. Stuart Gordon şi alţi membri din organizaţia Talamasca se duc, din când în când, în valea din Donnelaith. Dar nu m-au văzut niciodată acolo. Şi nici altundeva. N-au dat niciodată cu ochii de mine.

— Donnelaith? Eşti sigur că era Gordon?

— Da. Sunt foarte sigur. Gordon îşi făcea des apariţia acolo. Mi-au spus spiriduşii. Ei fură diverse lucruri de la cărturari în timpul nopţii. Le iau rucsacurile, sau orice altceva pot înhaţă într-o clipă. Ştiu numele lui Stuart Gordon. Spiriduşii au grijă să nu ucidă cărturarii din organizaţia Talamasca. Dacă o fac, au necazuri. Nu-i ucid nici pe locuitorii ţinutului. Dar ucid alţi oameni care cutreieră prin zonă cu binocluri şi cu puşti de vânătoare. Ei îmi spun cine vine în vale.

Tăcere.

— Te rog, ai încredere în mine, zise Ash. Acest bărbat pe care l-am ucis, Anton Marcus, era corupt şi lipsit de scrupule. Nu fac niciodată astfel de lucruri dintr-un imbold de moment. Te rog să mă crezi pe cuvânt că nu reprezint un pericol pentru tine, Rowan Mayfair. Trebuie să-ţi vorbesc. Dacă-mi îngădui să vin...

— Poţi găsi intersecţia dintre Brook Street şi Spelling Street?

— Ştiu unde se află, spuse el. Eşti acolo acum?

— Da, mai mult sau mai puţin. Vino la librărie. E singura librărie de pe colţ. O să te văd când soseşti şi-o să te abordez. Oh, şi grăbeşte-te! Stuart Gordon va fi aici în curând.

Rowan închise.

El se grăbi să plece, coborând treptele două câte două, cu Leslie pe urmele lui, punându-i toate întrebările necesare: Avea nevoie de bodyguarzi? Ea trebuia să-l însoţească?

— Nu, draga mea, râmai aici, îi spuse. Intersecţia Brook cu Spelling, ceva mai sus de Claridge's, i se adresă şoferului. Nu veni după mine, Leslie!

Se urcă pe bancheta din spate.

Nu ştia dacă trebuia să meargă în maşină chiar până la locul întâlnirii. Bineînţeles că Rowan Mayfair avea s-o vadă şi să memoreze numărul de înmatriculare, dacă aşa ceva era cu adevărat necesar în cazul unei limuzine Rolls-Royce. Dar de ce şi-ar fi făcut griji? De ce s-ar fi temut de Rowan Mayfair? Ce ar fi câştigat ea făcându-i rău?

Se părea că îi scăpa ceva, ceva extrem de important, ceva de care avea să-şi dea probabil seama doar cugetând adânc, mai multă vreme. Dar asta îi dădea dureri de cap. Era mult prea nerăbdător să vadă vrăjitoarea. Se purta ca un copil.

Limuzina se zdruncină, croindu-şi drum prin traficul aglomerat, şi ajunse la destinaţie, la intersecţia a două străzi comerciale aglomerate, în mai puţin de douăsprezece minute.

— Te rog, stai aici, foarte aproape, îi ceru şoferului. Fii cu ochii pe mine şi vino imediat ce te chem. Ai înţeles?

— Da, domnule Ash.

Intersecţia Brook Street şi Spelling Street era dominată de magazine de lux. Ash coborî, îşi întinse o clipă picioarele lungi, se apropie de marginea trotuarului şi studie mulţimea, ignorându-i pe inevitabilii gură-cască şi pe cei

câţiva care făceau cu glas tare comentarii amuzante pe seama înălţimii lui.

Exista o librărie, pe colţul opus al intersecţiei. Foarte elegantă, cu vitrine cu rame din lemn lustruit, fixate cu cleme de bronz. Era deschisă, în faţa ei nu se afla nimeni.

Traversă intersecţia cu îndrăzneală, sfidând traficul şi enervând câţiva şoferi, dar, cum era de aşteptat, ajunse teafăr în colţul celalalt.

În librărie se afla un mic grup de oameni. Fără nici o vrăjitoare printre ei. Dar ea spusese că avea să-l vadă şi avea să vină la el.

Se răsuci. Omul lui rămăsese pe poziţie, în ciuda traficului în plină desfăşurare din jur, cu deplina aroganţă a unui şofer de casă mare, aflat la volanul unei limuzine monstruoase. Asta era bine.

Ash trecu repede în revistă magazinele de pe Brook Street, aflate în stânga lui, apoi se uită vizavi şi maturã Spelling Street cu privirea, luând la rând magazinele şi trecătorii. În zona aglomerată din faţa unei vitrine pline de rochii elegante stăteau un bărbat şi o femeie. Michael Curry şi Rowan Mayfair. Ei trebuiau să fie.

Inima i se opri, literalmente.

Vrăjitori. Amândoi.

Amândoi îl priveau, aveau ochi de vrăjitor şi emanau acea strălucire vagă pe care o au întotdeauna ochii vrăjitorilor.

Se minună. De unde provenea strălucirea? Dacă îi atingea, dacă făcea într-adevăr asta, erau mai calzi decât alte fiinţe umane, iar dacă îşi lipea urechea de capetele lor auzea un sunet grav, organic, imposibil de sesizat în cazul altor mamifere sau oameni care nu erau vrăjitori. Cu toate că uneori, extrem de rar, auzise acel murmur slab, şoptitor, venind din trupul unui câine viu.

Doamne Dumnezeule din Ceruri, ce vrăjitori! Trecuse atât de multă vreme de când nu mai văzuse nişte vrăjitori care să aibă o asemenea putere, şi nu văzuse niciodată urni care

să aibă mai multă. Râmase nemişcat. Abia dacă se uita la ei şi încercă să scape de privirile cu care îl fixau. Nu era simplu. Se întreba dacă îşi dădeau seama. Îşi păstră calmul.

Bărbatul, Michael Curry, era celt până în măduva oaselor. Ar fi putut să fie din Irlanda, nu din America. Nu avea nimic care să nu fie irlandez, de la părul negru, ondulat, până la ochii albaştri, arzători; haina de vânătoare din stofă de lână, pe care o purta, evident, fiindcă era la moda, şi pantalonii catifelaţi, din flanel completau imaginea. Un bărbat masiv, puternic.

„Tatăl Taltos-ului şi ucigaşul lui.” îşi aduse aminte, simţindu-se uşor şocat. Tată... ucigaş.

Şi femeia?

Foarte zveltă şi extrem de frumoasă, cu toate ca într-un stil pe de-a-ntregul modern. Părul era tuns simplu, dar lucios şi ademenitor, încadrându-i faţa îngustă. Şi hainele erau seducătoare, în mod intenţionat prea scurte şi aproape flamboaiant erotice. Avea ochi cu mult mai înspăimântători decât ai însoţitorului ei.

Avea într-adevăr ochii unui bărbat. Ca şi cum o parte a chipului ei ar fi fost luată de la un mascul uman şi aşezată acolo, deasupra gurii cu buze catifelate, prelungi, femeieşti. El văzuse acea seriozitate şi acea agresivitate adesea la femeile moderne. Numai că făptura din faţa lui era o vrăjitoare.

Amândoi erau preocupaţi. Nu-şi vorbeau şi nici nu se mişcau. Dar erau împreună, o siluetă suprapunându-se uşor peste cealaltă. Vântul nu le purta mirosul către el. Bătea din direcţia opusă, cea ce însemna că ei îl simţeau pe al lui, în adevăratul sens al cuvântului.

Femeia se smulse brusc din acea nemişcare, dar numai cu o uşoară agitare a buzelor. Îi şoptise ceva însoţitorului ei. Barbarul păstră tăcerea, continuând să-l studieze pe Ash.

El se relaxă întru totul. Îşi lăsă mâinile să atârne libere pe lângă trup, ceea ce făcea rareori. Însă era necesar să le demonstreze că nu ascundea nimic. Traversă din nou Brook

Street, foarte încet, lăsându-le timp să fugă dacă voiau, cu toate că se ruga la Dumnezeu să nu fie aşa.

Se apropie de ei mergând fără grabă pe Spelling Street. Cei doi nu se clintiră. O trecătoare dădu peste el pe neaşteptate şi scapă pe pavaj, cu un pocnet, o pungă de hârtie plină cu obiecte mărunte. Punga se sparse. Conţinutul se împrăştie pe trotuar.

„Tocmai acum a trebuit să se-ntâmple”, se gândi, dar se grăbi să zâmbească, se lăsă într-un genunchi şi se apucă să adune lucrurile bietei femei.

— Îmi pare atât de rău, zise.

Era o bătrână, care îi răspunse râzând, amuzată, şi comentă că era prea înalt ca să se aplece după asemenea obiecte.

— N-are nici o importanţă. A fost vina mea, spuse el, ridicând din umeri.

Probabil că se afla destul de aproape de cei doi vrăjitori pentru ca să fie auzit, dar nu putea arăta că-i era teamă.

Femeia ţinea pe braţ o sacoşă mare, de canava. În cele din urmă, îi adună toate pacheţelele şi i le puse înăuntru. Ea se îndepărtă, făcându-i semn cu mâna ca răspuns la fluturarea prietenoasă şi plină de respect a degetelor lui.

Vrăjitorii nu se clintiseră. O ştia. Le putea simţi privirile. Simţea aceeaşi putere care le dădea strălucirea percepută de ochii lui şi, poate, aceeaşi energie. Nu ştia. Acum nu-i mai despărţeau mai mult de şase metri.

Îşi întoarse capul şi îi privi. Se afla cu spatele înspre stradă şi îi putea vedea limpede cum stăteau în faţa vitrinei pline cu rochii. I se păreau atât de înfricoşători! Lumina emanată de Rowan se transformase, în ochii lui, într-o incandescenţă subtilă, iar acum îi simţea mirosul. Ofilit. O vrăjitoare care nu putea procrea. Mirosul bărbatului era puternic, iar chipul lui era şi mai înspăimântător, plin de suspiciune, poate chiar de mânie.

Privirile lor îl înfiorară. Dar nu te poate iubi toată lumea, îşi spuse, cu un zâmbet firav. Nici măcar toţi vrăjitorii nu te

pot iubi. Însemna sa ceri mult prea mult. Cel mai important lucru era că nu fugiseră.

Reîncepu să se apropie de ei. Dar Rowan Mayfair îl luă prin surprindere. Întinse degetul şi îşi duse mâna lângă piept, făcându-i semn să se uite spre trotuarul de vizavi.

Poate era o şmecherie. „Au de gând să mă omoare”, se gândi. Ideea îl amuză, dar nu întru totul. Privi în direcţia indicată de femeie. Văzu cafeneaua de vizavi. Din care tocmai ieşea ţiganul, însoţit de un bărbat mai în vârstă. Yuri părea bolnav, arăta mai rău ca niciodată, iar îmbrăcămintea lui - nişte blugi obişnuiţi şi o cămaşă - era mult prea subţire pentru vremea aceea răcoroasă.

Yuri îl văzu imediat pe Ash. Se îndepărtă de intrarea aglomerată, îl fixă pe Ash cu privirea unui nebun, sau cel puţin aşa părea. „Bietul om, şi-a pierdut minţile”, cugeta Ash. Bărbatul în vârstă îi vorbea foarte concentrat lui Yuri şi nu observase că acesta se uita în altă parte.

Acest bărbat vârstnic. Trebuia să fie Stuart Gordon! Purta un costum sobru, demodat, caracteristic pentru cei din organizaţia Talamasca, pantofi cu ornamente perforate, revere foarte înguste şi o vestă asortată cu haina. O costumaţie aproape perfectă. Da, era Gordon, fără nici o îndoială, sau un alt membru al organizaţiei Talamasca. Nu avea cum să se înşele.

Cu câtă insistenţă îi vorbea Gordon lui Yuri, cât de înnebunit părea! Iar ţiganul stătea la numai un pas distanţă de omul asta. L-ar fi putut ucide pe ţigan în orice clipă, printr-o mulţime de metode tainice.

Ash se grăbi să traverseze, evitând o maşină şi silind o alta să frâneze brusc, zgomotos.

Dintr-odată, Stuart Gordon pricepu că atenţia lui Yuri era distrasă. Bătrânul se arată vizibil deranjat. Voia să vadă ce anume captase atenţia lui Yuri. Se întoarse exact când Ash se năpustea asupra lui, ajungând pe bordură şi întinzând mâna ca să-l prindă de braţ.

Faptul că bătrânul îl recunoscuse era de necontestat. „Ştie ce sunt”, cugetă Ash, şi bărbatul acela îi produse imediat o mare dezamăgire. Tocmai el, prietenul lui Aaron Lightner, era vinovat. Da, bărbatul acela îl cunoştea şi îşi ridicase privirea spre chipul lui; în ochi i se citea groaza, amestecată cu o recunoaştere tainică, profundă.

— Mă cunoşti, zise Ash.

— L-ai ucis pe Comandantul Suprem, ripostă Gordon, dar rostise aceste cuvinte din pură disperare.

Perplexitatea şi recunoaşterea ce i se citeau în privire erau cu mult dincolo de nişte fapte petrecute abia în noaptea precedentă. Gordon intră în panică şi îşi înfipse unghiile în degetele lui Ash.

— Yuri, opreşte-l, opreşte-l!

— Mincinosule, spuse Ash, uită-te la mine. Ştii foarte bine ce sunt. Cunoşti lucruri despre mine. Sunt sigur că e aşa, nu mă minţi, omule vinovat!

Dădeau un adevărat spectacol. Trecătorii se vedeau nevoiţi să părăsească trotuarul, pentru a-i ocoli. Alţii se opriseră, privindu-i.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! strigă furios Stuart Gordon, scrâşnind din dinţi şi cu faţa împurpurându-i-se.

— Aşa a spus şi celălalt, rosti Ash. L-ai ucis pe prietenul tău Aaron Lightner? Dar Yuri? Tu l-ai trimis pe individul care l-a împuşcat în vale.

— Nu ştiu nimic despre toate astea, în afară de ceea ce mi s-a spus azi-dimineaţă, zise Stuart Gordon. Trebuie să-mi dai drumul!

— Trebuie? întrebă Ash. O să te omor!

Vrăjitorii ajunseră lângă el. Se uită în dreapta şi o văzu, la nici un pas, pe Rowan Mayfair. Michael Curry se afla exact lângă ea, cu ochii tot atât de înveninaţi ca mai înainte.

Privirile vrăjitorilor sporiră spaima din sufletul lui Gordon.

Ţinându-l strâns, Ash se uită către colţul străzii şi îşi înalţă grăbit mâna stângă, făcându-i semn şoferului. Acesta stătea lângă maşină şi văzuse toată scena. Se strecură

imediat la volan şi automobilul demară, luând-o în josul străzii.

— Yuri! N-o să-l laşi să facă una ca asta, nu-i aşa? exclamă Gordon.

Din glasul său răzbătea o indignare disperată, izbitoare, prefăcută.

— L-ai ucis pe Aaron? întrebă Yuri.

Ţiganul aproape că-şi ieşise din minţi şi se repezi spre Gordon, însă Rowan interveni, reţinându-l. Stuart prinse să se zbată, cu o furie plină de îndrăzneală, zgâriind din nou degetele lui Ash.

Imensul Rolls-Royce se opri brusc lângă proprietarul său. Şoferul se grăbi să coboare.

— Vă pot fi de folos, domnule Ash?

— Domnule Ash, repetă îngrozitul Gordon, care încetase să se zvârcolească în van. Ce nume mai e şi asta, „domnule Ash”?

— Domnule, se apropie un poliţist, zise şoferul. Spuneţi-mi ce vreţi să fac.

— Să plecăm de aici, te rog, interveni Rowan Mayfair.

— Da, veniţi cu toţii.

Ash se întoarse şi îl trase către bordură pe Stuart, care se împleticea.

Îşi aruncă prizonierul neajutorat pe bancheta din spate imediat ce se deschise portiera. Se strecură alături de el, împingându-l în colţul cel mai îndepărtat. Michael Curry ocupă locul din faţă, de lângă şofer, iar Rowan se urcă pe bancheta de vizavi de Ash, care-i simţi fierbinţeala pielii atunci când îi atinse piciorul. Yuri se prăbuşi lângă femeie. Limuzina se clatină sub greutatea lor, apoi porni.

— Unde vă duc, domnule? strigă şoferul.

Panoul despărţitor, de sticlă, începuse să coboare. Tocmai dispăruse în spatele banchetei din faţă, iar Michael Curry se răsucise şi privirea sa alunecase pe lângă Yuri, fixând, insistent, ochii lui Ash.

„Vrăjitorii ăştia şi ochii lor”, gândi acesta, cu o notă de disperare.

— Să plecam de-aici şi-atât, îi spuse şoferului. Gordon întinse mâna către mânerul portierei.

— Încuie uşile, zise Ash, dar nu aşteptă să audă familiarul declic electronic.

Îşi încleşta mâna dreaptă de braţul drept al lui Gordon.

— Dă-mi drumul, nemernicule! se răsti Stuart, tonul autoritar răzbătând din glasul profund, tunător.

— Acum vrei să-mi spui adevărul? întrebă Ash. O să te ucid, aşa cum ţi-am ucis lacheul, pe Marcus. Poţi să-mi spui ceva care m-ar împiedică s-o fac?

— Cum îndrăzneşti, cum poţi să... reîncepu Stuart Gordon.

— Încetează cu minciunile, zise Rowan Mayfair. Eşti vinovat şi n-ai făcut totul singur. Uită-te la mine!

— Nici gând! ripostă Gordon. Vrăjitoarele Mayfair, adăugă, cu amărăciune, scuipând practic cuvintele. Şi creatura asta, creatura pe care aţi invocat-o în mlaştini, acest Lasher, e răzbunătorul vostru, golemul vostru?

Suferea în mod evident. Chipul i se albise din pricina şocului. Dar era departe de a se recunoaşte înfrânt.

— Foarte bine, spuse Ash, cu voce scăzută. O să te ucid, iar vrăjitorii nu mă pot opri. Să nu-ţi închipui că sunt în stare s-o facă.

— Nu, n-o să mă ucizi! exclamă Gordon, răsucindu-se astfel încât îi putea privi atât pe Ash, cât şi pe Rowan Mayfair, cu capul dat pe spate şi sprijinit de coltul capitonat al maşinii.

— Şi de ce nu? întrebă Ash, cu glas molcom.

— Pentru că am femela! şopti Gordon. Tăcere.

Nu se auzeau decât zgomotele traficului din jur, în timp ce maşina rula în viteză, croindu-şi drum cu agresivitate.

Ash se uită la Rowan Mayfair. Apoi la Michael Curry, care îl privi la rândul sau, de pe scaunul din faţa. Şi, în cele din urmă, la Yuri, care stătea în colţul opus, părând incapabil să

raţioneze sau să vorbească. Privirea sa reveni asupra lui Gordon.

— Am avut întotdeauna femela, spuse acesta, cu voce pierită, caldă şi totuşi sardonică. Am făcut totul pentru Tessa Ca să aduc masculul la Tessa. Asta a fost scopul. Acum ia-ţi mâinile de pe mine, sau n-o s-o vedeţi niciodată pe Tessa, nici unul dintre voi. Şi mai ales tu, Lasher, sau domnule Ash, sau cine oi fi fiind! Indiferent ce nume ţi-ai da! Sau comit o eroare colosală şi ai cumva un harem personal?

Ash îşi descleştă degetele şi le întinse spre gâtul bătrânului înspăimântându-l, apoi şi le retrase, aşezându-şi mâna pe genunchi.

Ochii lui Gordon erau roşii şi înlăcrimaţi. Încă scandalizat, bătrânul scoase o batistă imensă, mototolită, şi îşi suflă nasul fragil.

— N-am un harem, răspunse Ash, cu voce scăzută. Iar acum cred c-o să te ucid.

— Nu! N-o s-o vezi niciodată pe Tessa! se răsti Gordon. Ash se aplecă asupra lui, stând foarte aproape.

— Atunci du-mă imediat la ea, te rog, sau te strâng de gât *în clipa asta.*

Gordon păstră tăcerea, dar numai pentru o clipă.

— Spune-i şoferului tău s-o apuce spre sud, zise. Părăsim Londra, o luăm către Brighton. Nu mergem la Brighton, dar indicaţia asta e suficientă deocamdată. Durează o oră şi jumătate.

— Atunci avem timp să stăm de vorbă, nu-i aşa? întrebă vrăjitoarea, Rowan.

Avea vocea joasă, aproape răguşită. Pentru Ash reprezenta o apariţie orbitoare, scânteind uşor în maşina întunecoasă Avea sâni mici, dar de o formă superbă, ghicindu-se de sub reverele de mătase neagră ale jachetei cu decolteu adânc.

— Spune-mi cum de-ai putut s-o faci, i se adresa ea lui Gordon. Cum ai putut să-l ucizi pe Aaron? Tu însuţi îi semeni foarte mult.

— N-am făcut-o eu, răspunse bătrânul cu amărăciune. N-am vrut să se-ntâmple. A fost stupid, stupid, a fost o greşeală. Şi s-a petrecut înainte de a fi avut timp să intervin. Aşa cum a fost şi cu arma îndreptată către Yuri. N-am avut nimic de-a face cu asta. Yuri, în cafenea, când ţi-am spus că mă tem pentru viaţa ta, am fost sincer. Există lucruri care mă depăşesc, pur şi simplu.

— Vreau să ne spui totul acum, zise Michael Curry. Vorbea uitându-se la Ash. Într-adevăr, nu-l putem opri pe prietenul nostru, aici de faţă. Şi n-am face-o nici dacă am putea.

— Nu vă mai spun nimic, ripostă Gordon.

— Faci o prostie, zise Rowan.

— Nu, nu fac, o contrazise el. E singurul meu atu. Dacă vă spun tot ce ştiu înainte de a ajunge la Tessa, atunci când ea e în mâinile voastre, vă veţi descotorosi de mine.

— Probabil c-o s-o fac oricum, spuse Ash. Îţi cumperi câteva ore în plus de viaţă.

— Nu atât de puţine. Vă pot dezvălui multe lucruri. Nici n-aveţi idee! O să fie nevoie de ceva mai mult, nu doar de câteva ore.

Ash nu-i răspunse.

Gordon se gârbovi. Respiră adânc, privindu-şi din nou răpitorii, unul câte unul, apoi reîntorcându-se cu ochii la Ash. Acesta se retrăsese, ajungând în celalalt colţ al maşinii. Nu dorea să stea alături de un astfel de om, cutezător şi corupt, pe care ştia că s-ar fi putut să-l ucidă în cele din urmă.

Se uită la cei doi vrăjitori ai săi. Rowan Mayfair îşi ţinea o mână pe genunchi, într-o poziţie similară cu a sa, şi tocmai îşi ridicase degetele, rotindu-le, probabil implorându-l să aibă răbdare.

Tresări la zgomotul unei brichete.

— Domnule Ash, te deranjează dacă fumez în maşina asta fantastică? întrebă Michael Curry, de pe bancheta din faţă.

Avea deja capul aplecat deasupra ţigării şi a flăcării minuscule.

— Te rog, fă tot ce doreşti, îi răspunse, cu un surâs prietenesc. Spre uimirea lui, Michael Curry îi întoarse zâmbetul.

— Avem whisky în maşină, adăugă Ash. Avem gheaţă şi apă. Doreşte cineva o băutură?

— Da, răspunse Michael Curry oftând uşor şi suflând fumul de ţigară. Dar, în numele virtuţii, o să aştept până după ora şase.

„Şi vrăjitorul asta poate da naştere unui Taltos, meditä Ash, studiind profilul celuilalt şi trăsăturile lui oarecum grosolane, dar încântător proporţionate. Are în glas o pasiune care se extinde cu siguranţă asupra multor lucruri, se gândi Ash. Remarca felul în care priveşte clădirile pe lângă care trecem. Nu-i scapă nimic.”

Rowan Mayfair continua să se uite numai şi numai la Ash.

Tocmai ieşeau din oraş.

— Asta e direcţia corectă, îi anunţă Gordon, cu voce guturală. O păstrăm până când vă dau de ştire.

Bătrânul părea că priveşte afară pentru a verifica unde se aflau, însă deodată capul i se lovi cu putere de geam şi începu să plângă.

Nimeni nu vorbea. Ash abia dacă se uita la vrăjitorii săi. Apoi se gândi la fotografia celei cu părul roşu şi, când îşi lăsă privirea să alunece înspre Yuri, care stătea în colţul opus, alături de Rowan, văzu că acesta îşi ţinea ochii închişi. Se ghemuise pe banchetă, cu spatele la ceilalţi, şi plângea, la rândul lui, fără să scoată aproape nici un sunet.

Ash se aplecă şi puse pe genunchiul lui Yuri o mână liniştitoare.

14

Probabil că era ora unu când, la etaj, în dormitorul din faţă, Mona se trezi şi ochii îi poposiră asupra stejarilor de dincolo de fereastră. Crengile lor erau încărcate de feriga învierii, din nou verde după ultima ploaie de primăvară.

— Un telefon pentru tine, zise Eugenia.

Mona era cât pe ce să spună: „Doamne, mă bucur că e cineva aici”. Dar nu-i plăcea să recunoască în faţa cuiva că, ceva mai devreme, se temuse de stafii în casa aceea renumită şi că avusese vise care o tulburaseră profund.

Eugenia se uită chiorâş la cămaşa albă de bumbac, amplă şi încreţită a Monei. Ce nu era în regulă? Era o îmbrăcăminte potrivită pentru odihnă, nu-i aşa? Cataloagele le numeau Cămăşi Boeme.

— N-ar trebui să dormi în hainele tale superbe! spuse Eugenia. Şi uită-te la mânecile astea largi şi frumoase, boţite cu totul, şi la dantelă, la dantela asta delicată.

Măcar dacă ar fi putut să-i spună: „Şterge-o”.

— Eugenia, a fost concepută ca să fie mototolită. Bătrâna avea în mână un pahar înalt, cu lapte de la gheaţă, părând delicios. În cealaltă ţinea un măr, aşezat pe o farfurioară albă.

— Cine mă caută? întrebă Mona, Regina cea Rea? Bineînţeles că Eugenia nu ştia despre ce vorbeşte, dar asta n-avea nici o importanţă. Arată din nou către telefon. Mona era pe cale să ridice receptorul, când deodată gândurile îi alunecară înapoi, către vis, descoperind că acesta se sfârşise. Precum un văl smuls şi aruncat, nelăsând în urmă decât o vagă amintire a texturii şi a culorii. Şi extrem de strania certitudine că trebuia să-şi boteze fiica Morrigan, un nume pe care nu-l mai auzise vreodată.

— Şi dacă eşti băiat? întrebase Mona. Ridică receptorul.

Era Ryan. Înmormântarea se încheiase şi nenumăraţii Mayfair se strângeau acasă la Bea. Lily avea să rămână acolo pentru câteva zile, împreună cu Shelby şi cu mătuşa Vivian. Cecilia stătea în vila din centru, ocupându-se de bunica Evelyn, şi descurcându-se foarte bine.

— I-ai putea oferi lui Mary Jane Mayfair, pentru o vreme, ospitalitatea demodată a casei din First Street? întreba Ryan. Nu pot s-o duc la Fontevrault decât mâine. În plus, cred că ar fi indicat s-o cunoşti mai bine. Şi fireşte că ea e pe jumătate îndrăgostită de casa de la intersecţia dintre First Street şi Chestnut şi vrea să-ţi pună o grămadă de întrebări.

— Adu-o încoace, zise Mona.

Laptele era grozav! Era aproape cel mai rece lapte pe care-l băuse vreodată, ceea ce îi îndepărta gustul cleios, după care nu se dăduse în vânt niciodată.

— O să-mi facă plăcere compania ei, adăugă. Casa asta e bântuită, ai dreptate.

Îşi dori imediat să nu fi recunoscut asta, să nu fi recunoscut că ea, Mona Mayfair, se temuse de stafii în casa aceea imensă.

Dar Ryan alunecase deja pe panta îndatoririlor sale şi a problemelor legate de organizare. Se mulţumi să continue să-i explice că acolo, la Fontevrault, bunicuţa Mayfair se afla în grija unui băieţel din Napoleonville şi că asta era o ocazie potrivită pentru a o convinge pe Mary Jane să părăsească ruina aia şi să se mute în oraş.

— Fata are nevoie de familie. Dar nu îi trebuie în nici un caz necazuri şi mizerii în plus. Prima ei vizită adevărată a fost, din motive evidente, un dezastru. E în stare de şoc după accident. Ştii că a văzut totul. Vreau s-o scot de aici...

— Păi, sigur, dar, după toate astea, o să se simtă mai apropiată de toată lumea, spuse Mona, ridicând din umeri.

Muşcă o bucată mare, umedă şi sfărâmicioasă de măr. Doamne ce foame îi era!

— Ryan, ai auzit vreodată numele Morrigan?

— Nu cred.

— N-a existat niciodată o Morrigan Mayfair?

— Nu, din câte ştiu eu. E un nume vechi, englezesc, nu-i aşa?

— Hmmm. Crezi că e drăguţ?

— Şi dacă bebeluşul e băiat, Mona?

— Nu e, o ştiu, zise ea.

Apoi căzu pe gânduri. De unde ar fi putut să ştie? Era visul, nu-i aşa, şi trebuia să mai fi fost şi dorinţa ei de a avea o fetiţă şi de a o învaţă să fie liberă şi puternică, cu totul altfel decât educaţia primită de fete în mod obişnuit.

Ryan îi promise că avea să sosească în următoarele zece minute.

Mona se rezemă de perne, uitându-se din nou la feriga învierii şi la peticele de cer senin de dincolo de ea. Eugenia nu se mai afla prin preajmă, iar casa era învăluită în tăcere. Îşi încrucişa picioarele goale, tivul de dantelă lată al cămăşii acoperindu-i cu uşurinţa genunchii. Mânecile erau într-adevăr oribil de mototolite, dar ce importanţă avea asta? Erau nişte mâneci numai bune pentru un pirat. Cum le-ai fi putut păstra aspectul îngrijit? Făceau piraţi una ca asta? Probabil că piraţii umblau cu hainele mototolite. Iar Beatrice îi cumpărase atât de multe astfel de lucruri! Mona bănuia că le considerase „tinereşti”. Ei bine, era o frumuseţe. Avea până şi nasturi din perle. O făcea să se simtă precum... precum o tânără mămică.

Râse. Doamne, ce gustos era mărul!

Mary Jane Mayfair. Într-un fel, singura persoană din familie a cărei vedere ar fi putut să o entuziasmeze, dar, pe de altă parte, dacă Mary Jane se apuca să spună tot felul de chestii nebuneşti şi vrăjitoreşti? Dacă se apuca să trăncănească în mod iresponsabil? Nu i-ar fi putut face faţă.

Muşcă iarăşi din măr. Asta putea s-o ajute în privinţa deficienţei de vitamine, îşi spuse, dar avea nevoie de

suplimentele nutritive prescrise de Annelle Salter. Bău restul de lapte dintr-o înghiţitură olimpiană.

— Ce zici de Ofelia? rosti, cu voce tare.

Ar fi fost corect să-i dea unui copil numele bietei nebune Ofelia, care îşi luase viaţa prin înec după ce o respinsese Hamlet? Probabil că nu. „Ofelia e numele meu secret, cugetă, iar pe tine o să te cheme Morrigan.”

Fu cuprinsă de o senzaţie puternică de plăcere. Morrigan. Închise ochii şi simţi mirosul apei, auzi valurile spărgându-se de stânci.

Un sunet o trezi pe neaşteptate. Adormise, şi nu ştia pentru cât timp. Ryan stătea lângă pat, iar Mary Jane se afla alături de el.

— Oh, îmi cer scuze, spuse, petrecându-şi picioarele peste marginea patului şi ocolindu-l apoi ca să-i întâmpine.

Ryan era deja pe punctul de a părăsi încăperea.

— Presupun că ştii, zise el, că Michael şt Rowan sunt la Londra. Michael a spus c-o să te sune.

Apoi ieşi, luând-o în josul scărilor. Mary Jane rămase locului.

Ce schimbare faţă de după-amiaza în care apăruse, exprimându-şi zgomotos diagnosticele puse lui Rowan. Dar erai dator să-ţi aminteşti, medită Mona, că fuseseră nişte diagnostice corecte.

Părul blond al lui Mary Jane era despletit şi atârna, liber şi superb, acoperindu-i umerii. Sânii ei mari se conturau prin dantela albă a unei rochii strâmte. Pe pantofii bej, cu tocuri înalte, erau câteva urme de noroi, probabil din cimitir. Avea o talie minusculă, renumita talie a fetelor din Sud.

— Bună, Mona, sper că nu te incomodează treaba asta, venirea mea aici, spuse, înhăţând imediat mâna dreaptă a Monei şi scuturându-i-o cu frenezie, ochii ei albaştri strălucind în timp ce o privea de la înălţimea semeaţă de un metru şaptezeci şi cinci, înălţime datorată tocurilor. Ştii, dacă nu vrei să rămân, eu pot pleca de aici oricând. Pot să-ţi spun că autostopul nu reprezintă o noutate pentru mine.

O s-ajung cu bine la Fontevrault. Ei, ia te uită, purtăm amândouă dantelă albă, şi nu-i aşa că ai cel mai drăguţ capotei? E, e pur şi simplu adorabil, parcă ai fi un clopoţel de dantelă cu părul roşu! Ei, pot să ies afară, pe terasa din faţă?

— Da, sigur, îmi pare bine că eşti aici.

Avusese mâna lipicioasă, de la măr, dar Mary Jane nu observase. Trecu pe lângă ea.

— Trebuie să-mpingi în sus fereastra aia, spuse Mona, şi să te ghemuieşti. Şi să ştii că, de fapt, asta nu e o rochie de casă, e un soi de cămaşă, sau cam aşa ceva.

Îi plăcea cum plutea materialul în jurul ei. Şi îi plăcea cum se umfla fusta lui Mary Jane, coborând din talia ei subţire.

Ei, dar nu era un moment potrivit să se gândească la talii, nu-i aşa?

O urmă pe Mary Jane afară. Aer proaspăt. Vântul adiind dinspre fluviu.

— Mai târziu o să-ţi arăt computerul şi acţiunile de la bursă. Am un fond mutual de care mă ocup de şase luni şi am scos milioane. Păcat că nu mi-am permis să cumpăr, efectiv, nici una dintre acţiuni alese.

— Ce chestie, dragă, zise Mary Jane. Îşi sprijini mâinile pe balustrada terasei şi privi în jos, către stradă. Ăsta zic şi eu conac, adăugă. Da, chiar aşa.

— Unchiul Ryan atrage mereu atenţia că nu e conac, e, de fapt, o vilă de oraş.

— Atunci, asta zic şi eu vilă!

— Şi asta zic şi eu oraş!

Mary Jane râse, lăsându-se cu totul pe spate, apoi se întoarse s-o privească pe Mona, care abia ieşise pe terasa.

O măsură brusc de sus până jos, ca şi cum ceva ar fi impresionat-o pe neaşteptate, apoi încremeni, cu ochii în ochii ei.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mona.

— Eşti gravidă, zise Mary Jane.

— Oh, o spui din pricina acestei cămăşi, sau capot, sau ce-o fi.

— Nu, eşti gravidă.

— Ei, da, zise Mona. Sunt, cu siguranţă.

Vocea acelei fete de la ţară avea ceva molipsitor. Îşi drese glasul.

— Adică, toată lumea o ştie. Nu ţi-au spus? O să fie o fată.

— Aşa crezi?

Ceva o stânjenea extrem de mult pe Mary Jane. Ar fi trebuit să se bucure, să tabere pe Mona şi să o asalteze tot felul de preziceri despre copil. Nu asta fac toate vrăjitoarele autoproclamate?

— Ai primit rezultatele analizelor? o întrebă Mona. Ai spirala gigant?

Era plăcut să stai acolo, printre coroanele copacilor. Simţi imboldul de a coborî în grădină.

Mary Jane îi aruncă o privire bănuitoare, apoi chipul i se relaxă uşor, cu tenul bronzat uniform, fără vreo pată, şi cu părul blond odihnindu-i-se pe umeri, bogat, dar fără cârlionţi.

— Da, genele mele sunt în perfectă stare, răspunse Mary Jane. Şi ale tale la fel, nu-i aşa?

Mona dădu din cap aprobator.

— Ţi-au mai spus şi altceva?

— Că probabil n-are nici o importanţă, că o să am copii sănătoşi, cum au fost, întotdeauna, toţi cei din familie, în afar' de-un singur incident, despre care nu vrea nimeni să vorbească.

— Hmmmmm, făcu Mona. Încă mai mi-e foame. Să mergem la parter.

— Da, bine, mi-e o foame de lup!

Mary Jane se comportă cât se poate de firesc pe drumul către bucătărie, trăncănind despre fiecare tablou şi despre fiecare piesă de mobilier pe care o vedea. Se părea că, până atunci, nu mai intrase niciodată în casă.

— Nici nu se poate spune cât de nepoliticoşi am fost fiindcă nu te-am invitat să rămâi, zise Mona. Nu, vorbesc serios! Nu ne-a dat prin cap. În după-amiaza aia, toată lumea era îngrijorată din cauza lui Rowan.

— Nu mă aştept la invitaţii speciale din partea nimănui, răspunse Mary Jane. Dar locul asta e superb! Uită-te la tablourile de pe pereţi!

Mona nu-şi putu reţine un sentiment de mândrie. Era extrem de încântată de felul în care remobilase Michael casa, şi îi trecu brusc prin minte, aşa cum se întâmplase de peste cincizeci de milioane de ori în ultima săptămână, că acea vilă avea să fie a ei într-o bună zi. Părea să fie deja. Dar nu trebuia să se bizuie prea mult pe asta, acum, când Rowan îşi revenise.

Oare Rowan avea să mai fie vreodată cu adevărat OK? Şi-o aminti, într-o străfulgerare, în costumul lucios de mătase neagră, stând acolo, uitându-se la ea, cu sprâncenele drepte, întunecate, şi cu ochii mari, adânci, de un cenuşiu lucitor.

Michael era tatăl copilului ei, ea era gravidă şi asta o lega de cei doi... toate acestea o iritară dintr-odată.

Mary Jane ridică una dintre draperiile din sufragerie.

— Dantelă, şopti ea. Cea mai fină, nu-i aşa? În casa asta, totul e de cea mai bună calitate.

— Da, cred că ai dreptate, încuviinţă Mona.

— Ca şi tine, de altfel, zise Mary Jane, semeni cu un soi de prinţesă, îmbrăcată toată în dantelă. Zău, suntem amândouă îmbrăcate în dantelă! Pur şi simplu ador asta!

— Mulţumesc, spuse Mona, oarecum tulburată. Dar cum de are o fată atât de frumoasă ca tine ochi pentru una ca mine?

— Nu fi nebună, zise Mary Jane, trecând pe lângă ea şi intrând în bucătărie, cu şoldurile unduindu-i-se graţios şi cu tocurile scoţând un sunet amplu. Eşti superbă! Eu sunt frumoasă. Ştiu ca sunt. Dar îmi place să mă uit la alte fete frumoase, mi-a plăcut întotdeauna.

Se aşezară împreună la masa de sticlă. Mary Jane studie farfuriile pe care li le pregătise Eugenia, ridicând-o pe a ei în lumină.

— E porţelan veritabil, spuse. Avem câteva din astea la Fontevrault.

— Serios, chiar mai aveţi astfel de lucruri acolo?

— Dragă, ai fi uluită de câte sunt în podul ăla! Păi, găseşti argintărie, porţelanuri, draperii vechi şi cutii cu fotografii. Ar trebui să vezi toate astea. În pod e cu adevărat uscat, şi e cald. E închis etanş. Barbara Ann a locuit acolo. Ştii cine-a fost?

— Da, mama Bătrânei Evelyn. Şi stră-străbunica mea.

— Şi a mea! declară Mary Jane, triumfătoare. Asta e ceva.

— Da, sigur că da. Ţine de întreaga experienţă a familiei Mayfair. Ar trebui să te uiţi la arborii genealogici ai rudelor noastre ca să vezi că toţi se întretaie, ca şi cum m-aş mărita eu, de exemplu, cu Pierce, cu care nu am în comun doar o stră-străbunică, ci şi un străbunic, care apare, de asemenea... fir-ar să fie, să nu pierzi şirul e cel mai greu lucru din lume. În viaţa fiecărui Mayfair exista o perioadă în care desenează arbori genealogici pretutindeni, vreme de vreun an, încercând să înţeleagă limpede cine stă lângă el la un picnic de familie, ştii ce vreau să spun?

Mary Jane dădu din cap, cu sprâncenele ridicate, cu buzele arcuite într-un zâmbet. Folosea un ruj de un violet fumuriu, înnebunitor. „Doamne, acum sunt femeie, medită Mona. Dacă vreau, pot să folosesc toate chestiile astea.”

— Oh, dacă doreşti, poţi să împrumuţi toate lucrurile mele, spuse Mary Jane. Am o geanta de călătorie??? Ştii??? Plină cu cosmeticele pe care mi le-a cumpărat mătuşa Bea, pe toate de la Saks, de pe Fifth Avenue, şi de la Bergdorf Goodman, din New York.

— Ei, e foarte frumos din partea ta. „Citeşte gândurile, fii atentă.”

Eugenia scosese din frigider nişte carne de viţel, bucăţi fragede, pentru escalop, puse deoparte de Michael pentru Rowan. Acum le frigea, aşa cum o învăţase el, cu ciuperci tăiate felii şi cu ceapă, gata pregătite într-o punguţă de plastic.

— Doamne, miroase bine, nu-i aşa? zise Mary Jane. N-am avut de gând să-ţi citesc gândurile, mi se mai întâmplă, pur şi simplu.

— Nu-mi fac griji pentru asta, n-are nici o importanţă. Atâta vreme cât ştim amândouă că e sporadic şi că e uşor să înţelegi greşit.

— Oh, bineînţeles, spuse Mary Jane.

Şi o privi din nou aşa cum o privise la etaj. Stăteau una în faţa celeilalte, întocmai cum stătuse Mona de vorbă cu Rowan, numai că ea ocupa acum locul lui Rowan, iar Mary Jane stătea pe scaunul ei. Mary Jane se uită o vreme la furculiţa ei de argint şi înlemni deodată, privind-o pe Mona cu ochi îngustaţi.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Mona. Te uiţi la mine de parcă s-ar fi întâmplat ceva.

— Toată lumea se uită la tine când eşti gravidă, toţi o fac, o să-ţi dai în curând seama.

— Ştiu asta, ripostă Mona. Dar în privirea ta e ceva deosebit. Alţi oameni îmi aruncă priviri vagi, iubitoare, şi priviri de confirmare, dar tu...

— Ce-nseamnă confirmare?

— Aprobare, zise Mona.

— Trebuie să primesc o educaţie, spuse Mary Jane, scuturând din cap. Lăsă furculiţa jos. Ce reprezintă modelul asta din argint?

— E Sir Christopher[7], răspunse Mona.

— Crezi că e prea târziu ca să devin o persoană cu adevărat educată?

---

7 Arhitect englez (1632-1723), care a introdus în Anglia stilul baroc, cea mai importantă dintre lucrările sale fiind Catedrala Sf. Paul din Londra, (n.tr.)

— Nu, zise Mona, eşti prea deşteaptă ca să te laşi descurajată de un început întârziat. În plus, ai deja o educaţie. Numai că de un alt tip. Eu n-am fost niciodată în locurile unde ai fost tu. N-am avut niciodată vreo responsabilitate.

— Da, bine, nici eu nu mi-am dorit asta întotdeauna. Ştii că am omorât un om? L-am împins de pe o scară de incendiu, în San Francisco, a căzut de la etajul trei pe o alee şi i-a crăpat capul.

— De ce l-ai împins?

— Încerca să-mi facă rău. Îmi injectase o doză de heroină şi era agresiv, îmi spunea că noi doi trebuia să fim amanţi. Era un nenorocit de proxenet. L-am împins de pe scara de incendiu.

— Şi ai suportat vreo consecinţă?

— Nu, zise Mary Jane, scuturând din cap. N-am spus povestea asta niciodată, nici unei rude..

— N-o s-o fac nici eu, zise Mona. Dar un asemenea gen de putere nu e neobişnuit în familie. Câte fete crezi c-a nărăvit la droguri codoşul ăla? Aşa se zice, nu?

Eugenia le servea, surdă la conversaţia lor. Carnea de viţel arăta grozav, bine rumenită şi suculentă, cu sos de vin alb. Mary Jane dădu din cap.

— O grămadă de fete. Nişte idioate, spuse ea.

Eugenia pregătise o salată rece de cartofi cu mazăre, ulei şi usturoi, o altă reţetă rafinată de-a lui Michael Curry. Trânti cu zgomot o lingură plină în farfuria lui Mary Jane.

— Mai avem lapte? întrebă Mona. Tu ce bei, Mary Jane?

— Coca-Cola, te rog, Eugenia, dacă nu te superi, dar, la urma urmelor, pot să mă ridic şi să mi-o iau singură.

Sugestia o scandalizâ pe Eugenia, mai ales pentru că venea de la o verişoară necunoscută care era, evident, o necioplită. Aduse cutia de suc şi un pahar cu gheaţă.

— Mănâncă, Mona Mayfair, zise ea. Turna lapte din cutia de carton. Haide!

Carnea i se păru groaznică Monei. Nu-şi dădea seama de ce. Era unul dintre felurile de mâncare pe care le adora. Dar simţise dezgust imediat ce i se pusese în faţă farfuria. Probabil greţurile obişnuite, se gândi, care demonstrează că vârsta fătului e cea firească. Annelle spusese că începeau chiar după şase săptămâni. Asta, înainte de a declara ca bebeluşul era un monstru de trei luni.

Îşi plecă fruntea. Frânturi din ultimul vis o luau în stăpânire, stăruitoare, dând naştere unor asociaţii de idei care se îndepărtau grabnic de ea, imediat ce încerca să le reţină, făcând ca visul însuşi să-i alunece printre degete.

Se lăsă pe spătarul scaunului. Bău încet laptele.

— Lasă cutia aici, îi spuse Eugeniei, a cărei figură zbârcită şi solemnă pluti deasupra ei, mutându-şi privirea aspră de la Mona la farfuria neatinsă.

— O să mănânce ce simte nevoia să mănânce, nu-i aşa? făcu Mary Jane, îndatoritoare.

O puştoaică dulce. Îşi înfulecase deja carnea de viţel şi îşi înfigea cu zgomot furculiţa în fiecare bucăţică de ciupercă şi de ceapă pe care o nimerea.

Eugenia plecă în sfârşit, mergând agale.

— Uite, vrei tu asta? zise Mona. Ia-o. Împinse farfuria spre Mary Jane. Eu nici n-am atins-o.

— Eşti sigură că n-o vrei?

— Îmi face greaţă. Îşi turnă încă un pahar cu lapte. Ştii, n-am fost niciodată o mare amatoare de lapte, probabil fiindcă frigiderul nostru de acasă nu-l păstra niciodată destul de rece. Dar asta s-a schimbat. Totul se schimbă.

— Oh, da, aşa să fie? întrebă Mary Jane, făcând ochii mari. Îşi bau cola pe nerăsuflate. Pot să mai iau una?

— Da, zise Mona.

O privi pe Mary Jane ţopăind către frigider. Avea o rochie suficient de înfoiată cât să te poarte cu gândul la o fetiţă. Datorită tocurilor înalte, muşchii picioarelor ei se conturau superb, dar arătaseră la fel cu câteva zile în urmă, când purta pantofi fără toc.

Se trânti din nou pe scaun şi începu să devoreze porţia Monei.

Din oficiul majordomului, Eugenia vâri capul pe uşă.

— Mona Mayfair, n-ai mâncat nimic! Trăieşti cu te miri ce.

— Ieşi afară! spuse ferm Mona. Eugenia se făcu nevăzută.

— Se străduieşte să-ţi poarte de grijă, zise Mary Jane. De ce-ai ţipat la ea?

— Nu vreau să mă dădăcească nimeni. În plus, nu-i vorba de asta. E o pacoste. Crede... mă crede un om rău. E prea mult de explicat. Găseşte întotdeauna motive pentru a mă dojeni.

— Da, ştii, când tatăl copilului are vârsta lui Michael Curry, oamenii dau vina fie pe el, fie pe tine.

— De unde ştii aşa ceva?

Mary Jane se opri din mestecat şi o privi.

— Păi, el e, nu-i aşa? Mi-am închipuit, într-un fel, că eşti îndrăgostită de Michael, încă din prima zi când am venit aici. N-am vrut să te-nfurii. M-am gândit că eşti fericită din pricina asta. Simt în continuare o vibraţie care îmi spune că eşti încântată de faptul că el e tatăl.

— Nu sunt sigură.

— Oh, el e, rosti Mary Jane.

Înfipse furculiţa în ultima bucată de carne de viţel, o ridică, şi-o îndesă în gură şi o mestecă cu pasiune, cu obrajii bronzaţi şi netezi agitându-i-se cu furie, fără să facă nici o cută, fără să se-ncreţească sau să se deformeze. Era o fată cu adevărat frumoasă.

— O ştiu, adăugă, după ce înghiţise o îmbucătură de carne mestecată, suficient de mare cât să-i înfunde traheea, şi din asta să i se tragă moartea.

— Uite cum stau lucrurile, zise Mona. Încă n-am vorbit cu nimeni despre asta şi...

— Toată lumea ştie, o întrerupse Mary Jane. Şi Bea. Ştii ce-o s-o salveze pe Bea? Femeia asta o să treacă peste durerea pierderii lui Aaron dintr-un motiv simplu. Îşi face în

fiecare clipă a existenţei griji pentru toţi ceilalţi. E îngrijorată de-a binelea din pricina ta şi a lui Michael Curry, pentru că el poartă genele, aşa cum ştie toată lumea, şi e soţul lui Rowan. Dar spune că ţiganul de care te-ai îndrăgostit e cât se poate de nepotrivit pentru tine. El e bărbatul unui alt soi de femeie, una dezlănţuită, nomadă şi fără familie, cum e şi el.

— A spus ea toate astea?

Mary Jane dădu din cap. Observă dintr-odată farfuria cu pâine pregătită de Eugenia pentru ele, felii de pâine albă, simplă.

Mona nu era de părere că ar fi fost indicat să mănânci aşa ceva. Ei nu-i plăcea decât pâinea franţuzească, sau conturile, sau ceva pregătit cum se cuvenea drept garnitură pentru un fel de mâncare. Dar felii de pâine?! Auzi, felii de pâine *albă!*

Mary Jane o înhaţă pe cea de deasupra, făcu un cocoloş şi îl înmuie în sos.

— Da, a spus toate astea, răspunse ea. I le-a spus mătuşii Viv, şi lui Polly, şi lui Anne Marie. N-a părut să-şi dea seama c-o ascultam şi eu. Dar vreau să spun că asta o s-o salveze, grija asta faţă de familie, care îi stăruie tot timpul în minte, cum ar fi ideea de a veni la Fontevrault, să mă convingă să plec de-acolo.

— Cum de-ar putea şti, ele toate, aşa ceva despre mine şi Michael?

Mary Jane ridică din umeri.

— Pe mine mă-ntrebi? Dragă, asta e o familie de vrăjitoare, tu ar trebui s-o ştii mai bine. Ar fi putut s-o afle pe orice cale. Dar, dacă mă gândesc bine, bunica Evelyn i-a spus secretul lui Viv, dacă nu mă-nşel. Cum că tu şi Michael aţi fi fost singuri aici, sau cam aşa ceva.

— Mda, zise Mona, cu un oftat. Mare brânză... Nu-s obligată să le dau raportul. Şi cu asta, basta.

Dar, dacă începuseră să fie răutăcioase faţă de Michael, dacă începuseră să-l trateze altfel, dacă...

— Oh, nu cred că e cazul să-ţi faci griji în privinţa asta. Cum îţi spuneam, atunci când e vorba de un bărbat de vârsta lui şi de o fată de vârsta ta, lumea dă vina fie pe unul, fie pe celălalt, şi cred că ele te-nvinuiesc pe tine. Adică, nu în sensul rău al cuvântului, sau altceva de soiul asta, spun doar lucruri de genul: „Mona capătă tot ce vrea” şi „Bietul Michael”, ştii, chestii cum ar fi: „Ei, dacă l-a ridicat din patul de suferinţă şi acum se simte bine, înseamnă că Mona are darul vindecării”.

— Excelent, făcu Mona. Adică, exact asta simt şi eu.

— Ştii, eşti inflexibilă, comentă Mary Jane.

Sosul de viţel se terminase. Mary Jane mâncă următoarea felie de pâine goală. Închise ochii, afişând, cu intenţie, un zâmbet de încântare. Avea genele rimelate, bătând uşor în violet, de fapt de o nuanţă asemănătoare cu a rujului de pe buzele ei, oricum, foarte subtilă, încântătoare, superbă. Un chip al naibii de frumos.

— Acum ştiu cu cine semeni! exclamă Mona. Cu Bătrâna Evelyn, vorbesc despre fotografiile ei din tinereţe, bineînţeles.

— Păi, asta are sens, nu? zise Mary Jane. Ţinând cont că ne tragem amândouă din Barbara Arm.

Mona îşi turnă în pahar restul de lapte. Continua să fie minunat de rece. Poate că ea şi copilul ei ar fi putut trai numai cu lapte, dar nu era sigură.

— Cum adică inflexibilă? întreba. Ce vrei să spui cu asta?

— Adică te ofuschezi prea uşor. De cele mai multe ori, când vorbesc aşa, complet deschis, fără secrete, încerc cu adevărat să cunosc pe cineva... Înţelegi? Şi jignesc persoana respectivă.

— Nu e de mirare, făcu Mona, dar nu m-ai jignit.

Mary Jane devora din priviri ultima felie subţire de pâine albă, care zăcea pe masă dată uitării.

— Poţi s-o iei, spuse Mona.

— Eşti sigură?

— Foarte.

Mary Jane o înhaţă, înlătură coaja şi se apucă să ruleze miezul moale, făcându-l cocoloş.

— Doamne, îmi place grozav aşa! zise. Când eram mică... ştii... Obişnuiam să iau o franzelă întreagă şi s-o transform în cocoloaşe.

— Şi coaja?

— O făceam cocoloaşe, răspunse ea, clătinând din cap cu o uimire nostalgică. O făceam cocoloaşe pe toată.

— Uau, zise Mona, cu voce egală. Ştii, eşti într-adevăr fascinantă, eşti cea mai provocatoare combinaţie de mundan şi de mister pe care am întâlnit-o vreodată!

— Ţine-o tot aşa, dă-ţi aere, spuse Mary Jane, dar ştiu că n-o faci cu răutate, mă tachinezi doar, nu-i aşa? Mă crezi că, dacă „mundan” ar fi început cu „b", aş fi ştiut ce-nseamnă?

— Serios? Dar de ce?

— Din cauză că am ajuns la „b" cu studiul vocabularului, continuă Mary Jane. Mă ocup de educaţia mea pe mai multe planuri şi-aş vrea să ştiu ce părere ai despre asta. Uite ce fac: iau un dicţionar tipărit cu litere mari?? înţelegi???? De genul celor pentru cucoane bătrâne, cu vederea slabă??? Şi decupez cuvintele care încep cu „b", aşa îmi devin, într-un fel, familiare, înţelegi, îl decupez pe fiecare împreună cu definiţia lui şi pe urmă arunc toate cocoloaşele alea mici de hârtie... Hopa, o luam de la început! râse ea. Cocoloaşe, alte cocoloaşe.

— Am observat, comentă Mona. Noi, fetiţele, suntem obsedate de biluţe şi de cocoloaşe, nu-i aşa?

Mary Jane încuviinţă cu un hohot sonor de râs.

— E mai bine decât mă aşteptam, spuse Mona. Colegele de şcoală îmi apreciază umorul, dar aproape nimeni din familie nu râde de glumele mele.

— Glumele tale chiar sunt amuzante, zise Mary Jane. Pentru că eşti genială! Îmi închipui că geniile sunt de două feluri, unele cu simţul umorului şi altele fără.

— Şi ce se-ntâmplă cu toate cuvintele astea care încep cu „b", decupate şi făcute cocoloaşe?

— Păi, le pun într-o pălărie, înţelegi??? Aşa cum se face cu numerele de la tombola.

— Da.

— Şi pe urmă le scot unul câte unul. Dacă e un cuvânt pe care nu-l foloseşte nimeni, niciodată, cum ar fi „batracian”? îl arunc. Dar dacă e un cuvânt folositor, ca, de exemplu, „beatitudine” -“stare de fericire deplină”? Atunci îl memorez imediat.

— Hmmm, pare să fie o metodă destul de bună. Presupun că sunt mai multe şanse să-ţi aminteşti cuvintele care-ţi plac.

— Oh, da, dar, în realitate, ţin minte aproape tot, înţelegi? Fiind atât de isteaţă cum sunt?

Mary Jane îşi vârî cocoloşul de pâine în gură şi se apucă să fărâmiţeze coaja.

— Chiar şi înţelesul cuvântului „batracian”? întrebă Mona.

— ”Amfibian fără coadă, care se deplasează în salturi”, răspunse Mary Jane.

Muşcă din cocoloşul făcut din coajă.

— Ascultă, Mary Jane, spuse Mona, în casa asta e o grămadă de pâine. Poţi lua cât de multă vrei. E o franzela chiar acolo, pe masa pentru gătit. Ţi-o aduc eu.

— Stai jos! Eşti gravidă, o iau eu, zise Mary Jane.

Sări în picioare, întinse mâna către pâine, o prinse de ambalajul de plastic şi o puse pe masă.

— Ce-ai zice de nişte unt? Vrei? E chiar acolo.

— Nu, mi-am impus să mănânc fără unt, fac economie, şi nu vreau să mă-nvăţ din nou cu el, pentru că o să-i simt lipsa şi pâinea n-o să mi se mai pară atât de bună. Mary Jane rupse plasticul, scoase o felie şi începu să-i ronţăie partea din mijloc. Problema, spuse apoi, este că o să uit cuvântul „batracian” dacă n-o să-l folosesc, dar o să-l folosesc pe celalalt, „beatitudine”, şi o să-l ţin minte.

— Am priceput. De ce te uitai aşa la mine?

Mary Jane nu răspunse. Îşi linse buzele, dădu de nişte firimituri răzleţe de miez şi le înghiţi.

— Ai ţinut minte tot timpul despre ce vorbeam de fapt, nu-i aşa?

— Da.

— La ce te gândeşti, în legătură cu bebeluşul? întreba Mary Jane, părând acum preocupată şi protectoare, sau, cel puţin, impresionată de sentimentele Monei.

— S-ar putea să fie ceva în neregulă cu el.

— Da. Mary Jane dădu din cap. Aşa mi-am închipuit.

— N-o să fie un soi de uriaş, zise Mona, cu toate că, după fiecare cuvânt, îi era tot mai greu să continue. Nu e un soi de monstru sau mai ştiu eu ce. Dar poate ceva nu e, pur şi simplu, aşa cum ar trebui, poate că genele se combină într-un anumit fel şi... ceva ar putea să nu meargă bine.

Respiră adânc. O chinuia cea mai cumplită durere sufletească pe care o simţise vreodată. Toată viaţa îşi făcuse griji, în multe privinţe - pentru mama ei, pentru tatăl ei, pentru bunica Evelyn, pentru oamenii pe care îi iubea. Şi cunoscuse din plin suferinţă, mai ales în ultimul timp. Dar îngrijorarea pentru copil era cu totul altfel, îi trezea o spaimă atât de profundă, încât părea o agonie. Se pomeni punându-şi din nou mâna pe pântec.

— Morrigan, şopti.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Mary Jane.

— Îmi fac prea multe griji. Oare nu e normal să te gândeşti că ar putea fi ceva în neregulă cu copilul tău?

— Ba da, e firesc, răspunse Mary Jane. Dar în familia asta au fost o mulţime de oameni cu spirala ADN uriaşă şi n-au făcut copii diformi, oribili, nu-i aşa? Adică, până la urmă, câţi bebeluşi cu dubla spirală lungă s-au născut, fără a exista probleme?

Mona nu răspunse. Căzuse pe gânduri. Ce importanţă are? Dacă acest copil nu e normal, dacă este... Îşi dădu seama că privea explozia de verdeaţă de dincolo de ferestre. Era încă după-amiaza devreme. Se gândi la Aaron,

zăcând cu un raft deasupra lui Gifford, în cripta ca un dulap cu sertare din mausoleu. Păpuşi de ceară de formă omenească, străbătute de un fluid. Nu Aaron, nu Gifford. Oare de ce ar fi săpat Gifford o groapă într-un vis?

Îi veni o idee nebunească, periculoasă şi nelegiuită, dar nu extraordinar de surprinzătoare. Michael lipsea. Rowan lipsea. În noaptea următoare s-ar fi putut duce singură în grădină, când toată lumea de pe proprietate dormea, şi ar fi putut dezgropa rămăşiţele celor doi de sub stejar; ar fi putut vedea cu ochii ei ce se afla acolo.

Nu exista decât o problemă: îi era frică. În decursul anilor, văzuse în filmele de groază o mulţime de scene în care oamenii făceau astfel de lucruri, cutreierau prin cimitir ca să dezgroape un vampir, sau săpau la miezul nopţii ca să descopere ce se găsea într-un mormânt. Nu crezuse niciodată în veridicitatea unor asemenea scene, mai ales când eroul sau eroina acţiona de unul singur, ori de una singură. Pur şi simplu, era prea înspăimântător. Ca să dezgropi un cadavru era nevoie de mult mai mult curaj decât avea Mona.

Se uită la Mary Jane. Observă că îşi încheiase festinul cu pâine şi acum stătea cu braţele încrucişate, fixând-o cu privirea, într-un fel oarecum tulburător. Ochii ei aveau acel luciu straniu care apare atunci când gândurile îţi sunt departe, aveau o căutătură goală, dar înşelător de bine focalizată.

— Mary Jane? zise ea.

Se aştepta s-o vadă tresărind şi, cum s-ar zice, dezmeticindu-se, dezvăluindu-i imediat, din proprie iniţiativă, la ce anume se gândea. Dar nu se întâmpla asta. Mary Jane continua să o privească exact la fel în timp ce îi răspundea.

— Da, Mona?

Fata se ridică în picioare. Se apropie de Mary Jane coborându-şi privirea înspre ea. Cealaltă continuă s-o fixeze cu aceeaşi ochi mari şi înspăimântători.

— Atinge copilul, uite, pune mâna aici, nu te intimida. Spune-mi ce simţi.

Privirea lui Mary Jane poposi pe talia ei. Întinse mâna foarte încet, ca şi cum ar fi avut de gând să facă ceea ce îi ceruse Mona, apoi şi-o retrase brusc, cu o tresărire. Se ridică de pe scaun şi se depărtă. Părea îngrijorată.

— Nu cred c-ar trebui s-o facem. Să nu facem nici o vrăjitorie cu bebeluşul ăsta. Suntem două tinere vrăjitoare, spuse. Ştii, chiar asta suntem. Ştii, dacă vraja ar putea??? Avea vreun efect asupra lui???

Mona oftă. Îşi pierdu brusc cheful să mai vorbească despre asta; senzaţia de spaimă o secătuia prea tare, era prea al naibii de dureroasă şi se săturase de ea.

Singura persoană din lume care i-ar fi putut răspunde la întrebări era Rowan, şi avea de gând să i le pună, mai devreme sau mai târziu, pentru că acum simţea copilul, şi era de-a dreptul imposibil să simţi un făt mişcându-se aşa, lovind în acel fel, uşurel şi uniform, când el avea doar şase, sau chiar zece, sau chiar douăsprezece săptămâni.

— Mary Jane, acum trebuie să rămân singură, spuse ea. Nu sunt nepoliticoasă. E doar copilul, care mă-ngrijorează. Ăsta e purul adevăr.

— Eşti atât de dulce fiindcă stai să-mi dai explicaţii! Vezi-ţi liniştită de ale tale. Eu urc la etaj, dacă e OK. Ryan??? Mi-a dus valiza în camera mătuşii Viv, ştii??? O să fiu acolo.

— Poţi să foloseşti computerul meu, dacă vrei, zise Mona. Se întoarse cu spatele la Mary Jane şi se uită din nou în grădină. E în bibliotecă şi are o grămadă de programe. Porneşte direct în WordStar, dar e destul de simplu să treci în Windows sau în Lotus l-2-3.

— Da, ştiu cum s-o fac, tu stai liniştită, Mona Mayfair, şi cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

— Mda, o să te chem. Mona se întoarse din nou către ea. Mă... mă bucur într-adevăr că eşti aici, Mary Jane, adăugă. E greu de spus când o să se-ntoarcă Rowan, sau Michael.

Şi dacă nu se mai întorceau niciodată? Spaima era din ce în ce mai acaparantă, înghiţind tot ce îi venea întâmplător în minte. Prostii! Aveau să se-ntoarcă. Dar bineînţeles că plecaseră în căutarea unor oameni care ar fi putut pune la cale să le facă rău...

— Nu-ţi face griji, dragă, zise Mary Jane.

— Mda, repetă Mona, deschizând uşa.

Se plimbă o vreme pe dalele de piatră al curţii, îndreptându-se apoi către grădina din spate. Era încă devreme, soarele era sus şi cobora către pajiştea de sub stejar, unde avea să poposească toată după-amiaza. În grădina din spate, acela era cel mai plăcut şi cel mai călduros moment al zilei.

O luă prin iarbă. Probabil că acolo erau îngropaţi. Michael adusese pământ din altă parte în locul acela, unde creştea iarba cea mai fragedă şi cea mai plăpândă.

Se lăsă în genunchi şi apoi se întinse, fără să-i pese de frumoasa ei cămaşă aibă. Avea atât de multe. Asta înseamnă să fii bogat, iar ea începea deja s-o înţeleagă, avea extrem de multe lucruri şi nu trebuia să poarte pantofi, găuriţi. Îşi afundă obrazul în ţărâna rece şi în iarbă, mâneca largă care îi acoperea mâna dreaptă părând o paraşuta albă, căzută alături de ea din înaltul cerului. Închise ochii.

Morrigan, Morrigan, Morrigan... Corăbiile traversau marea, cu torţele ridicate. Iar stâncile păreau atât de periculoase. Morrigan, Morrigan, Morrigan... Da, asta era visul! Drumul dinspre insulă către coasta de nord. Stâncile erau pericolul, stâncile şi monştrii adâncurilor, care trăiau în golfuri.

Auzi pe cineva săpând. Era trează pe de-ntregul şi se uită, pe deasupra ierbii, în direcţia florilor de ghimbir şi a azaleelor.

Nu săpa nimeni. Nălucire. „Tu vrei să-i dezgropi, vrăjitoare mică”, îşi spuse. Trebuia să admită că era amuzant să se joace cu Mary Jane Mayfair de-a tinerele

vrăjitoare.”Da, îmi pare bine c-a venit. Să cumpăram mai multă pâine.”

Ochii i se închiseră. Se întâmplă un lucru minunat. Soarele îi cuprinse chipul, de parcă abia ar fi trecut dincolo de o creangă groasă sau ar fi ieşit de după un nor, şi razele lui colorau întunericul de sub pleoape într-un portocaliu strălucitor, iar Mona simţea căldura strecurându-i-se în tot trupul. Înăuntrul lui, în pântecul pe care mai putea încă să doarmă, fătul mişcă din nou. „Copilul meu”.

Cineva cânta din nou un cântec de leagăn. Zău că trebuie să fi fost cel mai vechi din lume. Era în engleza veche sau în latină?

„Atenţie, zise Mona. Vreau să te-nvăţ cum să foloseşti un computer înainte de a împlini patru ani şi vreau să înţelegi că nimic nu te poate împiedica să fii orice îţi vei dori, asculţi ce-ţi spun?”

Copila râse şi iar râse. Făcu o tumbă, îşi întinse braţele şi mânuţele minuscule şi râse încă şi încă o dată. Arăta precum un mic „amfibian fără coadă, care se deplasează în salturi”, iar Mona nu se putu împiedica să nu râdă la rândul ei.

— Exact asta eşti! îi zise copilei.

Pe urmă se auzi vocea lui Mary Jane - Mona alunecase de-a binelea în vis şi, într-un fel, o ştia, da, pentru că Mary Jane era îmbrăcată aidoma bunicii Evelyn, în haine de femeie vârstnică, cu rochie de gabardină şi cu pantofi cu şireturi, aşa că ăsta era sigur un vis -, vocea lui Mary Jane, spunând:

— Aici e vorba de ceva mai mult decât atât, dragă. Trebuie să te hotărăşti cât mai curând.

15

— Ascultă-mă, uita tot ce-ai făcut, sari peste asta, spuse Tommy.

Erau în maşină, întorcându-se la Cămin, la insistenţele lui.

— Trebuie să ne purtam ca şi cum n-am avea nici o vină. Toate dovezile au dispărut, traseul e distrus în întregime. Nu pot da de urma unui telefon pornind de la un altul. Iar noi trebuie să ne-ntoarcem acolo, să ne purtam ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, să ne arătăm preocupaţi de moartea lui Marcus şi-atât.

— O să le spun c-am fost foarte îngrijorat pentru Stuart, zise Marklin.

— Da, exact asta trebuie să le spui. Erai îngrijorat din pricina lui Stuart. Stuart se afla sub o tensiune cumplită.

— Poate că nici n-au observat, poate că bătrânii nici măcar n-au băgat de seamă c-am lipsit.

— Şi nu l-ai găsit pe Stuart, aşa că te-ai întors acasă. Ai înţeles? Te-ai întors acasă.

— Şi pe urmă?

— Asta depinde de ei, zise Tommy. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să rămânem acolo, ca să nu trezim nici o suspiciune. Atitudinea noastră e simplă: „Ce s-a-ntâmplat? Vrea cineva să ne explice?”

Marklin încuviinţă din cap.

— Dar unde-o fi Stuart? întrebă el.

Îndrăzni să-l privească pe Tommy. Acesta era tot atât de calm precum fusese la Glastonbury, atunci când Marklin ar fi fost în stare să cadă în genunchi în faţa lui Stuart şi să-l implore să li se realăture.

— S-a dus la întâlnirea cu Yuri, asta-i tot. Stuart e mai presus de orice bănuiala, Mark. Tu e posibil să fii suspectat, din pricina felului în care ai plecat, în fugă. Acum vino-ţi în fire, bătrâne, trebuie să ne jucam bine rolul!

— Pentru câtă vreme?

— De unde să ştiu eu? întrebă Tommy, cu aceeaşi voce calmă. Cel puţin până când găsim un pretext ca să putem pleca din nou. Pe urmă ne întoarcem în apartamentul meu din Regent's Park şi luăm o hotărâre. Jocul continuă? Ce avem de pierdut dacă rămânem în Ordin? Dar de câştigat?

— Dar ce anume l-a ucis pe Anton?

Tommy scutură din cap. Supraveghea şoseaua, ca şi cum Marklin ar fi avut nevoie de un copilot. Iar Marklin n-ar fi băgat mâna-n foc că lucrurile nu stăteau aşa. Nu era sigur c-ar fi fost în stare să parcurgă drumul dacă nu l-ar fi ştiut pe dinafară.

— Nu sunt convins că trebuie să ne-ntoarcem, zise el.

— Asta-i o prostie. N-au nici cea mai mică bănuială despre ceea ce s-a petrecut de fapt.

— De unde ştii? întrebă Marklin. Doamne Sfinte, s-ar putea ca Yuri să le fi povestit! Tommy, vrei să-ţi foloseşti capul? Poate că nu-i cel mai sănătos lucru să fii atât de calm într-o astfel de situaţie. Stuart s-a dus să-l întâlnească pe Yuri, iar Yuri ar putea fi acum în Cămin.

— Nu crezi că Stuart a avut destulă minte ca să-i sfătuiască să stea deoparte? Crezi că nu i-a spus că e vorba despre un soi de conspiraţie şi că el nu-i cunoaşte amploarea?

— Cred că tu ai avea destulă minte pentru asta, că poate aş avea şi eu, dar nu ştiu ce să spun în privinţa lui Stuart.

— Şi ce dacă Yuri e acolo? înseamnă că au aflat despre conspiraţie, dar nu şi despre noi. Stuart nu i-ar povesti lui Yuri despre noi, indiferent ce s-ar întâmpla. Tu eşti cel care nu gândeşte. Ce le poate spune Yuri? O să-i pună la curent cu indiferent ce s-o fi întâmplat la New Orleans şi, dacă asta

se înregistrează... Ştii, cred c-o să-mi pară rău c-am distrus sistemul de interceptare.

— Mie nu-mi pare! spuse Marklin.

Stilul de om de afaceri al lui Tommy şi optimismul lui absurd începuseră să-l enerveze.

— Te temi că n-o să fii în stare s-o scoţi la capăt, nu-i aşa? întrebă Tommy. C-o să clachezi, cum i s-a-ntâmplat lui Stuart. Dar, Marklin, trebuie să pricepi faptul că Stuart a fost în organizaţia Talamasca toată viaţa lui. Ce-nseamnă Ordinul asta pentru tine, sau pentru mine? Tommy râse scurt, pe un ton sec. Doamne, au făcut o greşeală cu noi, este, frate?

— Nu, nu-i aşa, răspunse Marklin. Stuart ştia foarte bine ce face, ştia că avea curajul de a pune la punct planuri pe care el nu le-ar fi putut realiza niciodată. Stuart n-a făcut nici o greşeală. Greşeala a reprezentat-o uciderea lui Anton Marcus.

— Şi nici unul dintre noi n-a rămas acolo destul de mult ca să afle ce era cu omul ăla, cu crima, cu acest incident norocos. Îţi dai seama că e norocos, nu?

— Sigur că da. Am scăpat de Marcus. Asta a fost. Dar ce s-a petrecut în momentul crimei? Elvera a discutat cu ucigaşul. Şi el i-a vorbit despre Aaron.

— N-ar fi pur şi simplu minunat ca intrusul să fi fost din familia Mayfair? Un vrăjitor clasa-ntâi? îţi spun c-aş vrea să citesc dosarul despre Vrăjitoarele Mayfair din scoarţă-n scoarţă. Vreau să aflu totul despre oamenii ăştia. Uite ce mă gândeam. Trebuie să existe vreo modalitate de a revendica hârtiile lui Aaron. Ştii cum era omul. Nota totul. Probabil c-a lăsat bibliorafturi întregi. Cred că sunt la New Orleans.

— Te duci cu gândul prea departe! Tommy, Yuri ar putea fi acolo! E posibil ca Stuart să fi clacat. E posibil să se fi aflat totul.

— Mă îndoiesc profund, zise Tommy, cu aerul cuiva care vrea să mediteze asupra unor lucruri mai importante. Marklin, drumul lateral!

Marklin aproape că îl ratase şi, când viră brusc, se afla pe direcţia unei alte maşini, dar aceasta îi făcu loc şi el se repezi înainte. Peste câteva secunde se îndepărtă de autostradă, rulând pe drumul de ţară. Se relaxă, dându-şi abia atunci seama că, în aşteptarea impactului, se crispase atât de tare încât îl dureau fălcile din cauza forţei cu care strânsese din dinţi.

Tommy îl privea mustrător.

— Uite ce e, mai slăbeşte-mă! spuse Marklin, pe neaşteptate, simţind o fierbinţeala în spatele ochilor, ceea ce însemna, întotdeauna, că era furios de-a binelea, dar că încă nu-şi dăduse pe deplin seama de asta. Nu eu sunt problema, Tommy. Ceilalţi sunt! Acum relaxează-te. Ne purtam firesc. Ştim amândoi ce avem de făcut.

Tommy îşi întoarse încet capul în timp ce intrau pe poarta parcului.

— Probabil c-au venit toţi membrii Ordinului, spuse Marklin. N-am mai văzut niciodată atâtea maşini.

— Dacă nu ne-au rechiziţionat camerele pentru vreun octogenar orb şi surd de la Roma sau de la Amsterdam, ne putem considera norocoşi.

— Sper s-o fi făcut! E scuza perfectă pentru a lăsa totul pe seama vechii gărzi şi a o şterge la modul politicos.

Marklin opri automobilul la câţiva metri de un om de serviciu care direcţiona maşina din faţa lor către un loc de parcare destul de îndepărtat, de partea cealaltă a gardului viu. În toţi anii scurşi de când era în organizaţia Talamasca, Marklin nu văzuse niciodată maşini parcate acolo, una lângă alta.

Coborî şi-i întinse omului de serviciu cheile.

— Harry, vrei s-o parchezi tu, te rog?

Scoase la iveala câteva bancnote, o mită suficientă pentru a elimina orice obiecţie faţă de acea încălcare a obiceiurilor, şi se îndreptă către uşile din faţă ale clădirii.

— De ce naiba ai făcut asta? îl întrebă Tommy, ajungându-l din urmă. Încearcă să respecţi regulile, se poate? Pierde-te-n peisaj. Nu spune nimic. Nu face nimic care să atragă atenţia, ne-am înţeles?

— Eşti prea nervos, chiar şi tu, făcu Marklin, ţâfnos. Uşile principale erau deschise. Aglomeraţia de bărbaţi şi de femei din hol, aerul îmbâcsit de fum de ţigară şi vuind puternic de zgomotul vocilor dădeau o senzaţie de sufocare. Era aidoma îmbulzelii din timpul unui praznic, sau din pauza unei piese de teatru.

Marklin se opri. Instinctul îi spunea să nu intre. Iar el se încrezuse toată viaţa în propriul instinct, aşa cum se încredea în propria inteligenţă.

— Haide, omule, îi spuse Tommy printre dinţi, îl îndemnă să înainteze.

— Oh, bună, zise un domn bătrân, cu faţa veselă, care se întorsese să-i salute. Cine sunteţi?

— Novici, răspunse Marklin. Tommy Monohan şi Marklin George. Accesul novicilor e îngăduit?

— Bineînţeles, bineînţeles, zise bătrânul, dându-se la o parte.

În spatele lui mulţimea se înghesuia să intre, chipuri întorcându-se către el şi apoi îndepărtându-se cu nepăsare. Dincolo de prag, o femeie şopti ceva la urechea unui bărbat, iar când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Marklin, scoase o mică exclamaţie de surpriză şi de întristare.

— Facem o greşeală, rosti Marklin în şoaptă.

— Bineînţeles că ar trebui să fiţi cu toţii de faţă, spunea bătrânul cel jovial, toţi cei tineri ar trebui să fie prezenţi. Când se întâmplă aşa ceva, toată lumea e chemată acasă.

— Mă întreb de ce, spuse Tommy. Anton nu era pe placul nimănui.

— Ţine-ţi gura, zise Marklin. E de-a dreptul uluitor, nu-i aşa, modul în care răspund oamenii - noi doi, de exemplu - la stres.

— Nu, din nefericire, nu e nicidecum uluitor.

Îşi croiră drum prin înghesuială. În dreapta şi în stânga lor se zăreau figuri stranii. Oamenii beau vin şi bere. Îi putea auzi vorbind franţuzeşte, italieneşte, chiar şi olandeză.

Joan Cross stătea în prima sală de protocol, înconjurată de chipuri necunoscute pentru Marklin, şi toată lumea discuta pe un ton serios.

Nici urmă de Stuart.

— Vezi? îi şopti Tommy la ureche. Se poartă cum e firesc să se-ntâmple după moartea cuiva: se strâng în grupuri şi discută de parcă ar fi la o petrecere. Aşa trebuie să facem şi noi. Aşa e normal. Înţelegi?

Marklin confirmă din cap, dar nu-i plăcea cum stăteau lucrurile, absolut deloc. Se uită o dată înapoi, căutând uşa din priviri, dar se pare că fusese închisă, iar mulţimea împiedica vizibilitatea. Nu zarea nimic. Prezenţa atâtor feţe străine îl izbi realmente şi vru să-i spună ceva lui Tommy, dar acesta se îndepărtase.

Tommy stătea de vorbă cu Elvera, dând din cap în timp ce ea părea să-i explice ceva. Femeia arăta la fel de neglijent ca întotdeauna, cu părul negru încărunţit strâns la ceafă şi cu ochelarii fără rame coborâţi la jumătatea nasului. Lângă ea stătea Enzo, italianul cu figură lipsită de sinceritate. Unde naiba era fratele lui geamăn?

Era cumplit să-ţi petreci viaţa într-un asemenea loc, cugeta Marklin. Oare putea îndrăzni să-ntrebe de Stuart? În mod cert, nu-ndrăznea să-ntrebe de Yuri, cu toată că reapariţia acestuia îi era cunoscută, fireşte. Ansling şi Perry îi povestiseră că dăduse telefon. O, Doamne, oare ce avea de făcut? Şi unde erau Ansling şi Perry?

Galton Penn, un alt novice, tocmai îşi croia drum către el.

— Ei, salut, Marklin! Ce părere ai despre toate astea?

— Păi, nu înţeleg prea bine despre ce vorbesc oamenii aici, răspunse Marklin. Dar e drept că nici n-am ascultat cu atenţie.

— Să stăm de vorbă acum, omule, înainte de a se interzice toate conversaţiile despre subiectul ăsta. Ştii cum e Ordinul. N-au nici un indiciu despre cel care l-a ucis pe Marcus. Nici un indiciu. Ştii ce credem cu toţii? Că e vorba despre un lucru pe care nu vor să-l aflam.

— Ca de exemplu?

— Că a fost o acţiune supranaturală, ce altceva? Elvera a văzut ceva care a-ngrozit-o. Ştii, Mark, îmi pare foarte rău pentru Marcus şi aşa mai departe, dar e cel mai captivant lucru care s-a petrecut de când am fost primit în Ordin.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, zise Marklin. Nu l-ai văzut pe Stuart, nu-i aşa?

— Nu, nicidecum, nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă, de când a refuzat să preia puterea. Erai aici când s-a-ntâmplat?

— Nu, adică da, răspunse Marklin. Mă întrebam dacă o fi ieşit din clădire sau pe unde o fi.

Galton clătină din cap.

— Ţi-e foame? Mie-mi e. Hai să halim ceva!

Avea să fie greu, foarte greu, Dar, dacă singurii oameni care îi vorbeau erau imbecili cu mutre radioase, ca Galton, putea să se descurce excelent, cu adevărat excelent.

16

Mergeau de mai bine de o oră şi aproape că se întunecase; cerul de culoarea laptelui covăsit era acoperit de nori argintii, iar privirile somnoroase alunecau peste întinderea dealurilor unduitoare şi a fermelor de un verde strălucitor, împărţită cu migală într-o mulţime de careuri, de parcă întregul peisaj ar fi fost acoperit cu un kilt imens.

Se opriră, pentru scurtă vreme, într-un sat înşirat de-a lungul şoselei, cu câteva case pe jumătate din lemn, vopsite în negru cu alb, şi cu un mic cimitir năpădit de buruieni. Cârciuma era mai mult decât primitoare. Avea până şi proverbiala ţintă de darts, folosită chiar în clipa aceea de doi bărbaţi, iar mirosul berii te îmbia.

Dar nu se putea spune că era momentul potrivit pentru un păhărel, cugetă Michael.

Ieşi din maşină, îşi aprinse o nouă ţigară şi se uită cu o fascinaţie mută la Ashlar, care îşi conducea prizonierul, cu delicateţe protocolară, în interiorul localului şi, inevitabil, către toaletă.

Yuri era în cabina telefonică de vizavi, vorbind în grabă, părând să reia legătura cu Căminul, iar Rowan stătea alături de el, cu braţele încrucişate; Michael nu era sigur dacă femeia privea pur şi simplu cerul sau ceva anume din înaltul lui. Yuri se înfuriase din nou, îşi agita mâna dreaptă, ţinând receptorul cu stânga, şi dădea necontenit din cap. Era limpede că Rowan îi asculta fiecare cuvânt.

Michael se rezema de peretele tencuit şi trase fumul în piept. Era întotdeauna uimit de oboseala care te cuprindea după un simplu drum cu maşina.

În ultima instanţă, nici călătoria aceea, cu suspansul ei agonizant, nu se deosebea de toate celelalte, şi îşi imagină

că acum, când întunericul se pogora asupra acelui ţinut încântător, starea de somnolenţă avea să devină mai puternică, indiferent ce ar fi urmat să se petreacă.

Când Ash şi Gordon ieşiră din cârciumă, prizonierul părea indignat şi disperat. Dar era evident că nu reuşise să ceară ajutor; poate că nici măcar nu încercase să o facă.

Yuri puse receptorul în furcă. Era rândul lui să dispară în local; continua să pară încordat, dacă nu chiar înnebunit. Rowan îl supraveghease cu atenţie tot timpul drumului, dar numai în momentele în care nu-şi ţinuse ochii pironiţi asupra lui Ash.

Michael privi cum acesta din urmă îl ducea pe Gordon înapoi, pe bancheta din spate. Nu se străduia să mascheze faptul că îl fixa cu insistenţă. I se părea că ar fi fost jenant şi inutil. La bărbatul acela înalt te frapa un singur amănunt: nu părea nicidecum hidos, exact aşa cum spusese Yuri. Frumuseţea lui era reală şi aproape spectaculoasă, dar unde era hidoşenia? Michael nu reuşea s-o vadă. Nu vedea decât o silueta graţioasă şi gesturile sale lejere, eficiente, care îi demonstrau atât vioiciunea, cât şi puterea. Avea reflexe uimitoare. O dovedise cu vreo jumătate de oră în urmă, când opriseră la o intersecţie şi Stuart Gordon îşi întinsese din nou mâna către portieră, încercând să evadeze.

Părul lui moale şi negru îi amintea mult prea mult de Lasher; prea mătăsos, prea gingaş, prea des, era greu de spus ce anume trezea acele amintiri. Şuviţele albe îi împrumutau chipului o strălucire deosebită. Oasele feţei erau prea voluminoase pentru ca figura să pară feminină, indiferent în care dintre sensurile convenţionale ale cuvântului, dar era delicată, lungimea nasului fiind compensată de faptul că ochii erau atât de mari şi de îndepărtaţi unul de altul. Pielea era a unui om matur, nu avea fineţea tenului unui bebeluş. Dar adevăratul farmec al bărbatului era dat de combinaţia dintre glasul şi ochii lui.

Vocea te putea convinge să faci orice, cugetă Michael, iar privirea avea acelaşi har.

Amândouă erau la hotarul unei simplităţi copilăreşti, dar, în ultimă instanţă, nu aveau nimic simplu. Efectul? Părea un fel de fiinţă angelică, de o înţelepciune şi de o răbdare infinite, şi totuşi hotărâtă, fără nici o îndoială, să-l ucidă pe Stuart Gordon, exact aşa cum spunea că are de gând.

Bineînţeles că Michael nu făcea nici o presupunere în legătură cu vârsta acelei creaturi. Îţi venea foarte greu să nu te gândeşti că era o fiinţă umană, fiind una oarecum diferită şi inexplicabil de stranie. Michael ştia, fireşte, că nu acesta era adevărul. I-o spuneau o sută de mici detalii - dimensiunile încheieturilor degetelor, felul ciudat în care făcea, din când în când, ochii mari, părând cuprins de o spaimă amestecată cu veneraţie, şi, probabil că mai presus de toate, perfecţiunea neştirbită a gurii şi a dinţilor. Buzele erau catifelate precum ale unui copil, ceea ce părea imposibil pentru un bărbat cu o piele ca a lui, iar dinţii erau atât de albi, încât păreau desprinşi dintr-o reclamă, o imagine scânteietoare şi retuşată fără pic de ruşine.

Michael nu credea defel că fiinţa aceea ar fi fost extrem de bătrână, sau că era măreţul Sfânt Ashlar din legendele ţinutului Donnelaith, regele din Antichitate, care se convertise la creştinism în ultimele zile ale dominaţiei Imperiului Roman în Britannia şi care îngăduise ca Janet, soţia sa păgână, să fie arsă pe rug.

Dar, atunci când i-o spusese Julien, crezuse povestea aceea sumbră. Iar însoţitorul lor era, fără nici o îndoială, unul dintre numeroşii Ashlari - unul dintre extrem de puternicii Taltos din vale -, o creatură care făcea parte din aceeaşi stirpe cu cea măcelărită de el însuşi.

Toate acestea nu erau puse în discuţie, în nici un ungher al minţii sale.

Trecuse prin prea multe ca să mai aibă vreo îndoială. Numai că nu putea concepe că bărbatul acela înalt şi frumos era însuşi bătrânul Sfânt Ashlar. Poate că, pur şi

simplu, nu voia să admită una ca asta, din motive care căpătau sens în acel context atât de complicat, a cărui veridicitate o accepta acum, în întregime.

„Da, trăieşti acum o serie de realităţi cu desăvârşire noi, îşi zise. Poate că de aceea priveşti totul cu atât de mult calm. Ai văzut stafia unui bărbat; ai auzit-o vorbindu-ţi; ştii că a fost acolo. Ţi-a spus lucruri pe care tu nu le-ai fi putut născoci, pe care nu ţi le-ai fi imaginat niciodată. Şi l-ai văzut pe Lasher, i-ai ascultat îndelungata pledoarie prin care cerea înţelegere, iar asta a fost, de asemenea, ceva cu totul de neimaginat pentru tine, ceva înţesat de informaţii inedite şi de amănunte stranii, pe care continui să ţi le aminteşti cu nedumerire, chiar şi acum, când suferinţa pe care o simţeai ascultându-l pe Lasher a luat sfârşit, când el zace acolo, sub copac.

Oh, da, nu uita cum ai îngropat cadavrul, cum ai lăsat capul să cadă într-o groapă de alături, cum ai descoperit smaraldul, cum l-ai ridicat, ţinându-l în mână pe întuneric, în timp ce leşul decapitat zăcea în pământul umed, aşteptând să fie acoperit.”

Poate că e posibil să te obişnuieşti cu orice, îşi imagină el. Şi se întrebă dacă asta i se întâmplase lui Stuart Gordon. Nu se îndoia că bătrânul era vinovat, cumplit de vinovat pentru toate cele, că nu avea nici o scuză. Nici Yuri nu se îndoia. Dar cum de reuşise omul ăla să trădeze ceea ce preţuia?

Michael trebuia să admită că el însuşi avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru astfel de mistere celtice tenebroase. Însuşi faptul că îndrăgea sărbătoarea Crăciunului îşi avea rădăcinile în nostalgia iraţională faţă de o serie de ritualuri născute, pesemne, în aceste insule. Iar minusculele podoabe de pom de care le colecţionase cu atâta dragoste de-a lungul anilor erau, într-un anumit mod, simbolurile zeilor vechilor celţi, ale veneraţiei ascunse faţă de tainele păgâne.

Din când în când, dragostea pentru casele pe care le restaurase îl apropiase, în cea mai mare măsura în care aşa ceva i se putea întâmpla unui american, de această atmosfera a vechilor secrete, a vechilor tipare şi a cunoştinţelor latente, care aşteptau să fie scoase la lumină.

Realiza că, într-un fel, îl înţelegea pe Stuart Gordon. Iar chipul Tessei avea să îi ofere, în curând, o explicaţie foarte limpede a sacrificiilor şi a cumplitelor greşeli ale bătrânului.

Michael trecuse, oricum, prin atât de multe, încât calmul său devenise o a doua natură.

„Da, ai trecut prin toate astea, ai fost folosit de ei şi ai fost strivit de ei, iar acum stai aici, lângă o cârciumă de ţară dintr-un sătuc cu străzi în pantă lină, parcă desprins de pe o carte poştală ilustrată, şi te gândeşti la toate cu detaşare - te gândeşti că eşti alături de o făptură nonumană, dar tot atât de inteligentă precum oricare dintre oameni, şi că vei întâlni în curând o femelă din neamul lui, un eveniment de o importanţă atât de copleşitoare, încât nimeni nu vrea cu adevărat să o aducă în discuţie, decât poate trecând peste respectul cuvenit bărbatului despre care se presupune că o să moară.”

E dificil să călătoreşti, vreme de o oră, în aceeaşi maşină cu un om despre care se crede asta.

Îşi termină ţigara. Yuri tocmai ieşise din local. Erau gata de plecare.

— Ai luat legătura cu Căminul? îl întrebă Michael, în grabă.

— Da, şi am vorbit cu mai multe persoane. Am dat patru telefoane şi am stat de vorbă cu patru oameni. Dacă şi aceştia patru, cei mai vechi şi mai apropiaţi dintre prietenii mei, sunt incluşi în conspiraţie, atunci îmi pierd orice speranţă.

Michael îl strânse de umărul firav. Apoi îl urma în maşină. Şi în minte îi veni altceva; îşi spuse că nu avea să se gândească la Rowan şi la reacţia ei faţă de întâlnirea cu un Taltos mai mult decât o făcuse în timpul drumului până

acolo, când un simţ profund şi instinctiv al proprietăţii aproape că îl determinase să ceară oprirea limuzinei, pentru ca Yuri să treacă în faţă, astfel încât el să poată sta alături de propria soţie.

Nu, nu avea de gând să cedeze unui asemenea impuls. Nu avea cum să afle ce gândea sau ce simţea Rowan în timp ce privea creatura aceea stranie. Poate că profilul genetic făcea din el un vrăjitor, probabil datorită unei moşteniri aparte, despre care nu ştia nimic. Dar nu citea gândurile. Şi fusese conştient, încă din prima clipă a întâlnirii lor cu Ashlar, că Rowan n-ar fi avut probabil de suferit făcând dragoste cu făptura aceea bizară, pentru că acum, când nu mai putea aduce copii pe lume, nu s-ar fi ales cu hemoragia cumplită care ucisese rând pe rând victimele lui Lasher din clanul Mayfair.

În ceea ce îl privea pe Ash, dacă o dorea cumva pe Rowan, făcea din asta secretul unui gentleman, dar el se îndrepta, oricum, către o femelă din propria specie, probabil una dintre ultimele femele Taltos din lume.

„În plus, trebuie să ţii cont de ceea ce urmează să se petreacă imediat, nu-i aşa, îşi spuse el, strecurându-se pe locul pasagerului şi închizând cu hotărâre portiera. Ai de gând să stai deoparte, lăsându-l pe uriaşul ăsta să-l ucidă pe Stuart Gordon? Ştii foarte bine că nu eşti în stare de una ca asta. Nu poţi să te uiţi cum e omorât cineva. Asta-i imposibil. Singura dată când ai făcut-o s-a întâmplat mult prea repede, detunătura armei a răsunat brusc şi abia dacă ai avut timp să respiri.

„Desigur, ai ucis tu însuţi trei oameni. Iar nemernicul ăsta nechibzuit, dementul ăsta care se lauda că ţine sub cheie o zeiţă, l-a omorât pe Aaron.”

Ieşiră din sătucul care se pierdu într-o aglomerare de umbre. Cât de calm, cât de blând, cât de domol era peisajul! În orice altă împrejurare le-ar fi cerut să oprească, pentru a se putea plimba o vreme de-a lungul drumului.

Când se răsuci într-o parte, fu surprins să vadă că Rowan îl urmarea cu privirea. Stătea la rândul ei întoarsă într-o parte şi îşi urcase picioarele pe scaun, exact în spatele lui, probabil ca să-l poată privi. Bineînţeles, picioarele ei pe jumătate dezgolite arătau superb; şi ce dacă? Le acoperise, trăgându-şi fusta în jos. Nu se mai zărea decât scânteierea de bun-gust a coapsei acoperite de ciorapul din nailon.

Îşi întinse braţul de-a lungul spătarului tapiţat cu piele şi îşi lăsă palma dreaptă să se odihnească pe umărul ei, iar Rowan i-o îngădui, învăluindu-l în tăcere cu o căutătură discretă a imenşilor ei ochi cenuşii şi oferindu-i ceva mult mai intim decât un zâmbet.

El o evitase pe întreaga durată a popasului din sat, iar acum se întrebă de ce. De ce? Dintr-un impuls, se hotărî să facă un gest grosolan şi vulgar.

Se aplecă, întinzându-şi mâna ca să-i poată cuprinde ceafa în căuşul palmei lui, şi o sărută scurt, revenind apoi în vechea poziţie. Ea s-ar fi putut feri, dar nu o făcuse. Şi, când îl atinseseră buzele femeii, simţise, în profunzimea fiinţei sale, o mică durere care acum începu să-l ardă şi să devină tot mai intensă. „Te iubesc! Doamne Sfinte, oferă-i iubirii noastre încă o şansă!”

Şi îşi dădu seama, chiar în clipa când această dojană i se contura în minte, că nu vorbea nicidecum cu ea; vorbea cu el însuşi, *despre* ea.

Se rezemă de spătar, uitându-se dincolo de parbriz, în zare; privi cerul întunecat opacizându-se, pierzându-şi ultima sticlire a lustrului de porţelan, apoi îşi lăsă capul pe umăr şi închise ochii.

Nimic n-ar fi putut-o împiedica pe Rowan să se îndrăgostească nebuneşte de creatura aceea, care nu-i putea stoarce din trup copii monstruoşi, care nu putea face nimic altceva decât să frângă legământul căsătoriei şi voinţa ei.

De care legământ şi voinţă Michael înţelese că nu mai era sigur. Şi poate că nici nu mai avea să fie vreodată.

În următoare douăzeci de minute dispăru şi ultima geană de lumină. Farurile răzbăteau cu greu prin întuneric, iar ei s-ar fi putut afla pe orice şosea, din oricare parte a lumii.

Într-un târziu, Gordon deschise gura. Viraj la dreapta, la prima intersecţie, şi apoi la stânga, în cea imediat următoare.

Maşina pătrunse într-un ţinut împădurit, printre copaci înalţi, întunecaţi, parând un amestec de fagi şi de stejari pigmentat cu câţiva pomi fructiferi înfloriţi, cărora nu le putea distinge limpede florile de culoare deschisă. Când şi când, în lumina farurilor, păreau a fi roz.

Următorul drum secundar nu era asfaltat. Copacii se îndeseau. Poate că erau resturile unui vechi codru, ale uneia dintre acele păduri măreţe, pline de druizi, care acoperiseră cândva în întregime Anglia şi Scoţia, ba poate chiar şi Europa, genul de pădure pe care Iulius Caesar o tăia nutrind convingerea nemiloasă că astfel zeii duşmanilor săi nu puteau face altceva decât să scape cu fuga sau să piară.

Luna era extrem de strălucitoare. Michael zări micul pod de care se apropiau, apoi urma un nou viraj şi îşi continuară drumul înaintând de-a lungul malului unui lac mărunt, liniştit. De partea cealaltă a apei se vedea un turn, probabil donjonul unei fortăreţe normande. Priveliştea era atât de romantică, îşi spuse el, încât poeţii ultimului veac se dăduseră probabil în vânt după locul acela. Poate că îl construiseră chiar ei, poate că era una dintre minunatele contrafaceri împrăştiate pretutindeni în lume, ca urmare a recentei slăbiciuni pentru arhitectura gotică modificată.

Dar, pe măsură ce se apropiau, ocolind lacul şi ajungând în preajma turnului, Michael îl văzu mai bine. Îşi dădu seama că era o construcţie de tip normand, de formă rotundă şi destul de mare, având probabil trei nivele înălţate deasupra temeliei. Ferestrele erau luminate. Partea de jos a clădirii era ascunsă de copaci.

Da, exact asta era, un turn normand - văzuse multe în anii studenţiei, hoinărind pe rutele turistice din întreaga Anglie.

Poate că îl văzuse chiar pe acela, într-o vară sabatică pe care o dăduse uitării.

Era puţin probabil. Lacul, copacul uriaş din stânga, totul se dovedea a fi desăvârşit. Acum putea desluşi fundaţia unei clădiri mai întinse, răzleţindu-se sub forma unor mormane şi fragmente sfărâmiţate, măcinate, fără îndoială, de ploaie şi de vânt şi scufundate sub valuri de iederă sălbatică.

Trecură printr-un crâng des de stejari tineri, pierzând din vedere turnul, şi, când ieşiră dintre copaci, surprinzător de aproape de zidurile rotunde, Michael văzu două maşini parcate în faţa uşii imense, flancate de două becuri electrice minuscule.

Totul extrem de civilizat şi, după toate aparenţele, locuibil. Dar cât de minunat se păstrase, fără nici un adaos modern vizibil! Iedera se căţăra pe pietrele rotunjite, ţinute laolaltă de mortar, ajungând cu mult deasupra arcadei simple de la intrare.

Nimeni nu vorbea.

În cele din urmă, şoferul opri maşina pe pietrişul dintr-un mic luminiş.

Michael coborî imediat şi arunca o privire în jur. Văzu o grădină englezească, luxuriantă şi sălbatică, care se întindea către lac şi către pădure, cu nămeţi de flori îmbobocite. Le recunoştea siluetele întunecate, dar se închiseseră la căderea nopţii şi cine putea şti ce splendoare avea să se întindă jur împrejur la răsăritul soarelui?

Unde aveau să se afle ei în zori?

Între locul în care oprise maşina se afla un copac imens, cu siguranţă unul dintre cei mai bătrâni pe care îi văzuse vreodată Michael.

Se apropie de trunchiul venerabil, dându-şi seama că se îndepărta astfel de soţia sa. Dar nu se putea abţine.

Şi, când ajunse, în sfârşit, sub coroana imensă a copacului, îşi ridică privirea către faţada turnului şi desluşi o siluetă în cadrul ferestrei de la al treilea nivel. Un cap mic şi umeri firavi. O femeie cu părul despletit sau acoperită cu un val, nu putea fi sigur.

Preţ de o clipă, întregul decor îl copleşi - nori albi, de vis, lumina lunii înălţate pe boltă, turnul însuşi, în toată grandoarea sa necizelată.

Cu toate că scrâşnetul paşilor celorlalţi pe pietriş se auzea tot mai aproape, nu se dădu la o parte din drum, nici măcar nu se clinti. Voia să stea acolo, să privească; să se bucure de lacul liniştit din dreapta, cu oglinda apei, întreruptă şi încadrată acum de delicaţii pomi fructiferi, cu florile lor palide palpitând. Erau, cel mai probabil, pruni japonezi, din soiul care înflorea, la vreme de primăvară, în întregul Berkeley, California, îmbrăcând uneori străzile înguste într-o lumină de un roz trandafiriu.

Dorea să ţină minte toate astea. Dorea să nu le uite niciodată. Poate că era încă slăbit din cauza schimbării fusului orar, poate că era chiar pe punctul de a înnebuni, aşa, ca Yuri. Nu ştia. Dar imaginea aceea, imaginea aceea spunea pe scurt povestea întregii lor călătorii, cu ororile şi revelaţiile ei: un turn înalt, adăpostind promisiunea existenţei unei prinţese.

Şoferul stinsese farurile. Ceilalţi treceau pe lângă el. Rowan i se alăturase. Aruncă o ultimă privire înspre lac, silueta uriaşă a lui Ash mergând în faţa lui, cu mâinile încă încleştate de trupul lui Stuart Gordon, care păşea de parcă ar fi fost gata să se prăbuşească - un bătrân încărunţit, cu venele gâtului subţire conturându-se dureros de vulnerabil în timp ce înainta prin lumina ce se revărsa dinspre intrare.

Da, erau în momentul-cheie, îşi spuse, şi revelaţia îl izbi aidoma loviturii unei mânuşi de box, înţelese că o femeie Taltos locuia în turnul acela, precum Rapunzel, şi că Ash avea de gând să-l omoare pe bărbatul care îl conducea către intrare.

Poate că amintirea clipei prezente - imaginile, noaptea blândă şi răcoroasă - poate că asta era tot ce avea să-i rămână în minte în urma acelei experienţe. Era o ipoteză foarte plauzibilă.

Ash smulse cheia din mâna lui Stuart Gordon cu un gest ferm, dar fără nici o grabă, şi o strecură într-o broasca imensă, de fier. Uşa se deschise prompt, precum una modernă, şi pătrunseră într-un hol scund, încălzit de o sursă electrică şi plin cu mobilier în stil Renaissance Revival, masiv, amplu şi confortabil, cu picioare având aspect de bulb, minunat sculptate însă, sprijinite pe gheare, şi cu tapiţeria uzata, dar încă foarte frumoasă şi de o vechime autentică.

Pe pereţi atârnau tablouri medievale, multe având patina indestructibilă a adevăratei vopsele pe bază de ou. O armură stătea în picioare, acoperită de praf. Iar ici şi colo zăceau îngrămădite şi alte comori, cu o neglijenţă extravagantă. Era bârlogul unui om cu suflet de poet, al unui om îndrăgostit de trecutul Angliei şi, probabil, înstrăinat de prezent.

O scară cobora în încăpere, în stânga lor, urmând curbura zidului. Lumina venea din camera de deasupra şi, din câte bănuia Michael, din cea de deasupra aceleia.

Ash îi dădu drumul lui Stuart Gordon. Se duse la piciorul scării. Îşi puse mâna dreaptă pe stâlpul grosolan lucrat al acesteia şi începu să urce.

Rowan îl urmă îndeaproape.

Stuart Gordon păru a nu înţelege ca era liber.

— Nu-i face nici un rău, scoase el un strigat neaşteptat şi sălbatic, de parcă acela ar fi fost singurul lucru pe care era în stare să-l spună. N-o atinge fără permisiunea ei, imploră apoi.

Vocea desprinsa de pe buzele acelui bătrân cu trup scheletic părea să fie ultima rămăşiţă a virilităţii sale.

— Nu-mi vătăma comoara! zise el.

Ash se opri, se uita la Gordon cu un aer meditativ, apoi reîncepu să urce.

Îl urmară cu toţii, într-un târziu chiar şi Gordon, care îşi făcu loc pe lângă Michael împingându-l cu grosolănie, dându-l apoi pe Yuri la o parte din drum. I se alătură lui Ash în capul scării şi dispăru din câmpul vizual al lui Michael.

Când ajunseră în sfârşit sus, se pomeniră într-o altă încăpere amplă, la fel de simplă precum cea de dedesubt, având drept pereţi chiar zidurile turnului; excepţie făceau pereţii a două încăperi mici, construite cu îndemânare din lemn învechit şi acoperite - poate camere de baie, poate debarale, Michael n-ar fi putut s-o spună. Păreau să se piardă în piatra din spatele lor. Camera cea mare îşi avea partea ei de canapele moi şi de scaune vechi, deformate, de lampadare împrăştiate, cu abajururi de pergament, reprezentând mici insule în tot acel întuneric, dar centrul încăperii era practic gol. Nu exista decât un singur candelabru autentic, de fier, un cerc de lumânări mistuindu-se şi scoţând în evidenţă uriaşa întindere lustruită a pardoselii de dedesubt.

Michael avu nevoie de o clipă pentru a-şi da seama că în încăpere se mai afla încă o persoană, pe jumătate ascunsa vederii. Yuri o privea deja.

Dincolo de cercul de lumină din faţa lor, în partea diametral opusă, o femeie foarte înaltă stătea pe un taburet, părând a ţese la un gherghef. O lampă mică, gât de lebăda, îi lumina mâinile, dar nu şi faţa. O mică parte a tapiseriei era vizibilă şi Michael observa că era foarte complicată şi în culori palide.

Ash încremenise holbându-se la ea. Femeia îi întoarse privirea. Era făptura cu păr lung pe care Michael o văzuse la fereastra.

Ceilalţi nu se mişcau. Gordon se repezi spre ea. - Tessa, spuse el, Tessa, sunt aici, iubita mea! Vocea îi răsuna pe un tărâm al lui însuşi, toţi ceilalţi fuseseră uitaţi.

Femeia se ridica, dominând silueta plăpândă a lui Gordon, care o îmbrăţişa. Se lăsă în voia lui cu un suspin suav, delicat, înălţându-şi mâinile ca să atingă cu gingăşie umerii lui firavi. În ciuda înălţimii, era atât de zveltă, încât ea părea cea fragilă. Cu braţele încolăcite în jurul ei, Gordon o aduse către cercul de lumină din mijlocul încăperii.

Expresia lui Rowan avea o umbră de severitate. Yuri era vrăjit. Chipul lui Ash era impenetrabil. Abia dacă privea femeia care fusese adusă aproape şi care stătea acum sub candelabru, cu creştetul şi fruntea scăldate în lumină.

Poate din pricina sexului ei, părea de o înălţime monstruoasă.

Avea faţa perfect rotundă, fără nici un cusur, destul de asemănătoare cu chipul lui Ash, dar nu atât de alungită şi de profund definită. Gura era mică, delicată, iar ochii ei, deşi mari, erau timizi, de o culoare câtuşi de puţin neobişnuită. Nişte ochi albaştri, blânzi şi conturaţi, precum ai lui Ash, de gene lungi, bogate. Părul alb şi des, dat peste cap, se revărsa în jurul ei, învăluind-o aproape ca o vrajă. Părea imobil şi pufos, mai degrabă ca un nor decât ca nişte plete, şi de o asemenea fineţe încât lumina îi dădea o uşoară transparenţă.

Purta o rochie violetă, cu partea de sub sâni a corsajului împodobită de cusături în diagonală. Mânecile erau superbe, de modă veche, strâmte deasupra cotului şi luând apoi amploare, pe măsură ce coborau către manşetele strânse din jurul încheieturilor.

În mintea lui Michael se înfiripa un gând firav, despre Rapunzel - de altminteri mult mai limpede decât toate frânturile de poveşti romantice pe care le citise vreodată -, un gând despre tărâmul zânelor şi al prinţeselor cu puteri de necontestat. Când femeia se apropie de Ash, Michael observă că pielea ei era atât de palidă, încât părea cu desăvârşire aibă. Aducea cu o prinţesă-lebădă, cu ai săi obraji fermi, cu o uşoară scânteiere a buzelor, cu genele

zbătându-se cu însufleţire deasupra ochilor de un albastru strălucitor.

Se încrunta, ceea ce nu-i contura pe frunte decât o singură cută, părând un bebeluş gata să înceapă să ţipe.

— Taltos, şopti ea.

Dar o spusese fără nici o urmă de nelinişte. Într-adevăr, părea mai degrabă tristă.

Yuri lăsă să-i scape un icnet slab.

Gordon era transfigurat de uimire, ca şi cum nimic nu l-ar fi avertizat în privinţa acelei întâlniri. Pentru o clipă, chipul sau păru aproape tânăr, cu ochii arzând de dragoste, în extaz.

— E femeia ta? îl întreba Ash, cu blândeţe.

O privea, schiţând chiar un zâmbet firav, dar nu se clinti ca s-o întâmpine sau ca să atingă mâna ei întinsă. Vorbi fără grabă.

— Ea e femela pentru care l-ai ucis pe Aaron Lightner, pentru care ai încercat să-l ucizi pe Yuri, femela căreia i-ai fi adus un mascul Taltos cu orice preţ?

— Ce tot spui? rosti Gordon, cu voce şovăielnică. Dacă îndrăzneşti să-i faci vreun rău, cu vorba sau cu fapta, te omor!

— Nu cred asta, zise Ash. Scumpa mea, i se adresă el femeii, mă poţi înţelege?

— Da, răspunse ea, încet, cu glas mărunt, de clopoţel. Ridică din umeri şi îşi înălţă braţele, amintind de gestul extatic al unui sfânt.

— Taltos, spuse, scuturând încet şi trist din cap, apoi se încruntă iarăşi, cu o suferinţă aproape ireală.

Oare nefericita Emaleth ar fi devenit tot atât de încântătoare şi de feminină?

Şocat, Michael, văzu chipul lui Emaleth, lovit de gloanţe, îi văzu trupul căzând pe spate... Oare de asta plângea Rowan, sau era numai obosită şi surprinsă, privindu-i cu ochi înrouraţi pe Ash, care se uita la femeie, şi pe femeie care îl fixa pe bărbatul cel înalt?

— Frumoasa Tessa, zise Ash, ridicând uşor din sprâncene.

— Ce nu e în ordine? întrebă Gordon. Ceva nu merge, în privinţa amândurora. Spuneţi-mi ce nu e bine.

Se apropie, dar apoi se opri, întrucât nu avea intenţia de a se aşeza între cei doi. Vocea lui căpătase acum inflexiuni bogate şi era plină de regrete. Avea calităţile unui orator, sau ale cuiva care ştie cum să-şi impresioneze ascultătorii.

— Oh, Dumnezeule din Ceruri, asta nu e ceea ce mi-am imaginat... o întâlnire aici, în locul acesta, sub privirile unor oameni care nu reuşesc cu adevărat să-i înţeleagă semnificaţia.

Dar era prea emoţionat pentru ca în glasul sau în mişcările sale să mai existe ceva artificial. Gesturile lui nu mai erau isterice. Erau tragice.

Ash rămăsese tot atât de neclintit, zâmbind domol către Tessa şi dând apoi încântat din cap atunci când gura ei mică înflori, din ce în ce mai mult, iar obrajii i se rotunjiră, răspunzând, la rândul ei, cu un surâs.

— Eşti foarte frumoasă, şopti Ash, apoi îşi duse mâna la buze, îşi sărută degetele şi aşeză cu gingăşie acel sărut pe obrazul ei.

Ea suspină, îşi înălţă gâtul lung, făcând părul să i se reverse pe spate, apoi îşi întinse braţele spre Ashlar şi îl strânse la piept. Îl sărută, dar fără nici un strop de pasiune. Michael îşi putea da seama.

Gordon se postă între ei, încercuind talia Tessei cu braţul stâng şi îndepărtând-o cu blândeţe.

— Nu aici, vă implor! Oh, vă rog, nu ca şi cum s-ar petrece într-un lupanar de rând!

Îi dădu drumul Tessei şi se apropie de Ash, cu mâinile încleştate ca în rugăciune, ridicându-şi acum ochii către el fără teamă, captivat de ceva mult mai important decât propria supravieţuire.

— Care e locul nunţii pentru Taltos? spuse, plin de veneraţie, cu vocea amplă, implorând. Care e cel mai sacru loc de pe pământul Angliei, unde şi-a înşirat Sfântul Mihail

runele pe creasta dealului şi unde încă mai veghează ruinele străvechii sale biserici?

Ash îl privi aproape cu tristeţe, tulburat, mulţumindu-se să-l asculte; vocea pătimaşă îşi urmă şirul.

— Îngăduiţi-mi să vă duc acolo, pe amândoi, să iau parte la o nuntă Taltos pe Colina Glastonbury! Îşi coborî glasul, rostind cuvintele uniform, aproape tărăgănat. Dacă văd asta, dacă asist la miracolul naşterii pe muntele sacru, în acel loc din Anglia unde a ajuns însuşi Hristos - unde s-au prăbuşit vechii zei şi unde s-au înălţat cei noi, unde s-a vărsat sânge pentru a apăra cele sfinte -, dacă vad asta, naşterea vlăstarului, de mărimea unui adult şi ridicându-se ca să-şi îmbrăţişeze părinţii, simbol al vieţii înseşi, atunci nu mai contează dacă trăiesc sau dacă mor.

Îşi înălţase mâinile, parcă ţinând în căuşul palmelor acea idee sacră; din voce îi dispăruse orice urmă de isterie, iar ochii îi erau limpezi şi aproape blânzi.

Yuri îl privea cu o suspiciune evidentă.

Ash era un monument al răbdării, dar Michael zări, pentru prima oară, o emoţie profundă şi întunecată răzbătându-i din ochi, ba chiar din zâmbet.

— Pe urmă, spuse Gordon, voi fi văzut lucrul pe care am fost născut să-l văd. Voi fi fost martorul miracolului pe care îl cântă poeţii şi la care visează bătrânii. Un miracol mai presus de toate cele despre care am aflat de când pot ochii mei să vadă şi să citească, de când urechile mele pot auzi poveştile ce mi se spun şi de când limba mea poate rosti cuvinte ce exprimă cele mai puternice aspiraţii ale inimii mele. Oferiţi-mi aceste ultime clipe preţioase, timpul necesar pentru a ajunge acolo. Nu e departe. De aici, drumul abia dacă durează un sfert de oră - câteva biete minute pentru noi toţi. Iar pe Colina Glastonbury ţi-o voi încredinţa, aşa cum face un tată cu fiica lui, îţi voi încredinţa comoara mea, pe preaiubita mea Tessa, pentru a săvârşi ceea ce vă doriţi amândoi.

Se opri, privindu-l neclintit pe Ash, cu disperare şi cu o întristare profundă, de parcă în spatele acelor cuvinte s-ar fi ascuns deplina acceptare a vieţii sau a morţii sale.

Nu observă dispreţul evident şi tăcut al lui Yuri.

Michael se minuna de transformarea bătrânului, de convingerea lui nesmintită.

— Glastonbury, şopti Stuart. Te implor! Nu aici. Şi, într-un final, scutură din cap. Nu aici, şopti, amuţind după aceea.

Expresia feţei lui Ash nu se schimbase. Apoi spuse, cu o foarte mare blândeţe, ca şi cum ar fi dezvăluit un secret cumplit dinaintea unei inimi iubitoare, pe care o compătimea:

— Nu poate fi nici o nuntă, nu poate exista nici un vlăstar. Vorbea fără grabă. E bătrână, ea, frumoasa ta comoară. E stearpă. Izvorul ei a secat.

— Bătrână! Stuart era nedumerit, nu-i venea să creadă. Bătrână, şopti. Ce, eşti nebun, cum poţi spune una ca asta?

Se întoarse neajutorat către Tessa, care îl privea fără nici o umbră de durere sau de dezamăgire.

— Eşti nebun, repetă el, ridicând tonul. Uită-te la ea! strigă. Priveşte-i chipul, priveşte-i trupul! E magnifică! Te-am adus alaiuri de o soţie de o asemenea frumuseţe, încât ar trebui să-mi mulţumeşti în genunchi!

Părea a fi revoltat, lăsând totuşi impresia că se dezumfla încet sub povara evidenţei.

— Chipul ei va arăta la fel, probabil, chiar şi în ziua în care va muri, spuse Ash, cu blândeţea lui obişnuită. N-am văzut niciodată un Taltos a cărui faţă să arate altfel. Dar părul ei e alb, complet alb, nu i-a mai rămas nici o şuviţă vie. Dinspre ea nu vine nici un parfum. Întreab-o. Oamenii au folosit-o în repetate rânduri. Sau poate că a pribegit prin lume chiar mai mult decât mine. Poartă în ea un pântec mort. Izvorul ei a secat.

Gordon nu mai protestă. Îşi acoperi gura cu mâinile, micul turn în care i se împleteau degetele, năruindu-se peste buze pentru a-i amuţi durerea.

Femeia părea uşor nedumerită, dar foarte puţin tulburată. Se apropie, cuprinzându-l cu delicateţe pe Gordon, care tremura, cu braţul ei lung şi subţire. Apoi i se adresă lui Ash, articulându-şi clar fiecare cuvânt:

— Mă învinovăţeşti pentru ceea ce mi-au făcut bărbaţii, pentru că s-au folosit de mine în fiecare sat şi în fiecare oraş în care am pus piciorul, pentru că, de-a lungul anilor, mi-au făcut sângele să curgă iarăşi şi iarăşi, până când n-a mai rămas nici un strop?

— Nu, nu te învinuiesc, răspunse Ash, cu convingere şi cu multă înţelegere. Nu te învinuiesc, Tessa. O spun cu toată sinceritatea.

— Ah!

Ea zâmbi din nou, un zâmbet strălucitor, aproape radios, de parcă i s-ar fi oferit prilejul să cunoască fericirea supremă.

Se uită pe neaşteptate la Michael, apoi la silueta umbrită a lui Rowan, care rămăsese lângă scară. Pe chip i se aşternuse o expresie nerăbdătoare şi afectuoasă.

— Aici sunt în siguranţă faţă de asemenea orori, zise ea. Dragostea lui Stuart e castă. Acesta e refugiul meu. Îşi întinse mâinile către Ash. Nu vrei să stai cu mine, să-mi vorbeşti? Îl conduse spre centrul încăperii. Nu vrei să dansezi cu mine? Aud muzică ori de câte ori privesc în ochii tai. Îl trase pe Ash mai aproape. Sunt atât de bucuroasă că ai venit, îi spuse, însufleţită de un sentiment profund şi sincer.

Abia acum se uită la Gordon, care se îndepărtase pe nesimţite, încruntat, cu degetele apăsate peste buze, păşind de-a-ndăratelea şi întâlnind în cale un scaun greu, vechi, de lemn. Se lăsă să cadă pe el şi îşi sprijini capul de scândurile dure ale spătarului, apoi se întoarse obosit într-o parte. Energia i se scursese din trup. Viaţa însăşi părea să-l părăsească.

— Dansează cu mine, spuse Tessa. Nu vreţi să dansaţi cu toţii?

Îşi desfăcu braţele, îşi azvârli capul pe spate şi îşi scuturǎ pletele, care semănau într-adevăr cu părul lipsit de viaţa al unui om foarte bătrân.

Se învârti iarăşi şi iarăşi, până ce fusta violetă se umfla în jurul ei, luând forma unui clopot, şi continuă să danseze pe vârfurile picioarelor, încălţate în saboţi.

Michael nu-şi putea lua ochii de la ea, de la mişcările delicate pe care le făcea, legănându-se şi descriind un cerc amplu, înaintând cu piciorul drept şi aducându-l apoi pe celalalt aproape de primul, ca într-un dans ritual.

Cât despre Gordon, pe el era prea dureros să-l priveşti, iar dezamăgirea părea să fie, în ochii lui, mai importantă decât propria viaţă. Arăta de parcă ar fi primit deja o lovitură de moarte.

Ash o privea la rândul său fascinat pe Tessa - poate mişcat, îngrijorat cu siguranţă şi, cine ştie, chiar nefericit.

— Minţi, zise Stuart, dar nu era decât un murmur întretăiat, plin de disperare. Spui o minciună cumplită, oribilă...

Ash nu se obosi să-i răspundă. Zâmbi, dând din cap pentru a o încuraja pe Tessa.

— Stuart, muzica mea. Te rog, cântă muzica mea! Cântă muzica mea pentru... pentru Ash.

Făcu o plecăciune adâncă în faţa acestuia şi îi adresă un nou zâmbet, iar el se înclină la rândul lui şi îşi întinse mâinile, prinzându-le pe ale ei.

Silueta de pe scaun părea incapabilă să se clintească şi repetă, murmurând:

— Nu este adevărat.

Dar tăgăduia fără a mai da crezare propriilor cuvinte. Tessa începuse să fredoneze, învârtindu-se din nou în cerc.

— Cântă melodia mea, Stuart, cânt-o!

— O s-o cânt eu pentru tine, spuse Michael, cu voce scăzută. Se răsuci, căutând o posibilă sursă a muzicii, cu slaba speranţă că nu era vorba de vreun instrument, de vreo harpă, de vreo vioară, de ceva care impunea prezenţa

unui interpret, pentru că, dacă ar fi fost aşa, nu s-ar fi putut ridica la înălţimea momentului.

Avea el însuşi inima frântă, era inimaginabil de trist, incapabil să savureze imensa uşurare pe care ar fi trebuit s-o simtă. Pentru o clipă, privirea i se opri asupra lui Rowan şi văzu că părea pierdută în tristeţe, învăluită în aceasta, cu mâinile încleştate, cu spatele foarte drept, sprijinit de balustrada scării, cu ochii la silueta care dansa, fredonând o melodie, bine ştiută şi îndrăgită de Michael.

El descoperi aparatura - o combină stereo modernă, proiectată pentru a avea un aspect atât de tehnic, încât părea aproape mistic, cu sute de ecrane minuscule şi de butoane şi cu fire care şerpuiau în toate direcţiile, către boxele atârnate pe perete, la intervale aleatorii.

Se apleca, încercând să citească numele casetei din aparat.

— E ceea ce vrea ea, spuse Stuart, privind încremenit la femeie. Nu trebuie decât să-l porneşti. O pune tot timpul. E muzica ei.

— Dansează cu noi, spuse Tessa. Nu vrei să dansezi cu noi? Se îndreptă spre Ash şi, de data asta, el nu putu rezista. O prinse de mâini şi o luă în braţe, aşa cum îţi cuprinzi partenera pentru un vals, în poziţia intimă, modernă. Michael apăsă butonul de pornire.

Melodia începu pe o notă joasă - vibraţia unei coarde bas ciupite încet -, scurgându-se din nenumăratele difuzoare; apoi se auziră trompetele, sunând lin, acompaniind modulaţiile tremurătoare ale unui clavecin, care scăzură în intensitate pe aceeaşi linie melodică, pentru a prelua apoi conducerea, fiind urmat de instrumentele cu coarde.

Ash începu imediat să-şi conducă partenera, cu paşi ampli, graţioşi, rotind-o cu delicateţe.

Michael îşi dădu imediat seama că era *Canonul* lui Pachelbel, interpretat aşa cum nu-l mai auzise vreodată, o versiune desăvârşită, cu toate alămurile pe care le dorise probabil compozitorul.

Oare existase vreodată o melodie mai plină de suspine, mai existase ceva atât de sincer abandonat în braţele romantismului? Muzica unduia, trecând dincolo de constrângerile barocului, trompetele, instrumentele cu coarde şi clavecinul cântau acum suprapunându-se, cu o bogăţie melodică dureroasă, astfel încât melodia părea deopotrivă în afara timpului şi pe de-a-ntregul ruptă din suflet.

Sunetele învăluiau cuplul care dansa cu capetele uşor aplecate, cu paşi ampli şi graţioşi, sincronizându-se perfect cu instrumentele. Ash zâmbea acum din toată inima, un zâmbet tot atât de deplin ca al Tessei. Şi, pe măsură ce ritmul se iuţea, pe măsură ce trompetele începeau să redea notele într-un uşor tremolo, perfect ţinut sub control, pe măsură ce toate instrumentele se completau într-o armonie magnifică, cei doi dansau din ce în ce mai repede, Ash învârtind-o pe Tessa aproape jucăuş, în cercuri tot mai avântate. Fusta ei se umfla în voie, picioarele ei delicate se mişcau cu o graţie desăvârşită, cu tocurile atingând discret lemnul duşumelei, cu zâmbetul încă şi mai radios.

Un alt sunet se suprapunea acum cu dansul - pentru că, astfel interpretat, canonul era cu siguranţă un dans -, iar Michael înţelese treptat că era vocea lui Ash. Cânta fără cuvinte, fredonând doar, iar Tessa se grăbi să-şi adauge propria voce şi glasurile lor fără cusur se înălţară deasupra sunetului ca un luciu întunecat al trompetelor, urmărind fără efort crescendourile, iar acum, când se învârteau mai repede, având amândoi spatele drept, aproape că râdeau, cuprinşi de încântare.

Uitându-se la cei doi - la bărbatul înalt, cu o ţinută regească, şi la zvelta şi graţioasa împărătească a zânelor -, ochii lui Rowan se umpluseră de lacrimi, ca şi ochii bătrânului, Stuart având mâinile încleştate de braţele scaunului, de parcă s-ar fi aflat foarte aproape de capătul puterilor.

Yuri părea sfâşiat pe dinăuntru, ca şi cum şi-ar fi pierdut în cele din urmă stăpânirea de sine. Dar rămăsese nemişcat, sprijinit de perete, mulţumindu-se să privească.

Ochii lui Ash deveniseră jucăuşi şi, în acelaşi timp, plini de admiraţie; bărbatul îşi legăna capul, conducând dansul cu mai multă dezinvoltură şi mişcându-se tot mai repede.

Continuară să danseze, învârtindu-se pe marginea cercului de lumină, intrând şi ieşind din umbre, cântându-şi unul altuia o serenadă. Tessa avea o expresie extatică, precum a unei fetiţe care îşi vede îndeplinită cea mai mare dorinţă.

Michael simţea că ar fi trebuit să se retragă - el, Rowan şi Yuri -, lăsându-i să se bucure de comuniunea lor pătrunzătoare şi gingaşă. Poate că era singura îmbrăţişare pe care aveau s-o primească vreodată unul de la celalalt. Iar ei păreau să fi uitat de cei din jurul lor şi de orice altceva îi aştepta de atunci înainte.

Dar nu putea să plece. Nimeni nu dădu vreun semn că ar avea în gând aşa ceva, iar dansul continuă până ce ritmul slabi, până când instrumentele prinseră să scoată sunete din ce în ce mai estompate, vestind astfel că aveau să amuţească în curând, şi liniile melodice suprapuse ale canonului se contopiră într-o singură voce plină, care se îndulci apoi, stingându-se, urmată de o ultimă notă sfâşietoare a trompetei şi apoi de tăcere.

Cei doi se opriră exact în mijlocul încăperii, cu lumina revărsându-li-se pe feţe şi licărindu-le în plete.

Michael rămase sprijinit de zidul de piatră, incapabil să se mişte, mulţumindu-se să-i privească.

Muzica aceea te putea răni. Îţi reamintea toate dezamăgirile, întregul gol din suflet. Îţi spunea: „Viaţa poate fi astfel. Ţine minte”.

Tăcere.

Ash înălţă mâinile împărătesei zânelor, privindu-le cu atenţie. Pe urmă sărută palmele ei răsucite în sus şi o eliberă din îmbrăţişarea sa. Tessa rămase privindu-l lung,

de parcă ar fi fost îndrăgostită, poate nu de el, poate de melodie, de dans şi de lumină, de tot şi de toate.

El o conduse către gherghef, îndemnând-o cu blândeţe să se reaşeze pe taburet, şi îi întoarse capul astfel încât ochii să îi cadă din nou asupra vechiului obiect al muncii sale, iar ea, privindu-şi tapiseria, păru să uite de prezenţa lui. Degetele i se întinseră în căutarea firelor şi începu imediat să lucreze.

Ash se dădu cu grijă înapoi, evitând să scoată vreun zgomot, apoi se răsuci pe călcâie şi se uită la Stuart Gordon.

De pe buzele bătrânului prăbuşit în scaun, plimbându-şi fără grabă privirile de la Ash la Tessa şi iarăşi către Ash, nu se desprinse nici un protest, nici o rugăminte.

Probabil că momentul cel mai cumplit sosise. Michael nu era sigur. Exista însă posibilitatea de a zadarnici acel moment cu o poveste, cu o explicaţie îndelungată, cu o relatare disperată. Gordon trebuia să încerce. Cineva trebuia să încerce. Trebuia să se întâmple ceva care să salveze acea jalnică făptură; pur şi simplu pentru că era un om, un suflet, ceva trebuia să împiedice execuţia iminentă.

— Vreau numele celorlalţi, spuse Ash, cu blândeţea lui obişnuită. Vreau să ştiu cine sunt complicii tăi, atât din Ordin cât şi din afara lui.

Stuart nu se grăbi să răspundă. Nu se clinti, nici nu-şi luă ochii de la Ash.

— Nu, spuse el, în cele din urmă. Numele n-o să ti le dezvălui niciodată.

Michael nu-şi amintea sa mai fi auzit vreodată nişte cuvinte rostite cu atâta hotărâre. Copleşit de durere, bătrânul părea de neclintit în decizia sa.

Calm, Ash o porni către el.

— Aşteaptă, spuse Michael. Ash, te rog, aşteaptă! Cel înalt se opri, politicos, uitându-se la el.

— Ce s-a întâmplat, Michael? îl întrebă, ca şi cum nu i-ar fi putut trece prin minte despre ce era vorba.

— Ash, lasă-l să ne spună tot ce ştie, zise Michael. Lasă-l să ne istorisească povestea lui.

17

Totul se schimbase. Totul era mai simplu. Ea stătea întinsă în braţele lui Morrigan şi Morrigan într-ale ei şi... Era seară când deschise ochii.

Ce vis grozav avusese! Se făcea că Gifford, Alicia şi bunica Evelyn erau împreună cu ea, că nu murise nimeni şi nimeni nu suferise, iar ele erau împreună, dansând, da, dansând în cerc.

Se simţea atât de bine! Lăsă visul să se şteargă; senzaţia persista, rămânând acolo, cu ea. Cerul era violet, precum ochii lui Michael.

Iar Mary Jane stătea aplecată deasupra ei, arătând atât de al naibii de dulce cu părul ăla de un blond-deschis.

— Eşti Alice în Ţara Minunilor, zise Mona, asta eşti. Ar trebui să te poreclesc Alice.

„O să fie perfect, ţi-o promit.”

— Am pregătit cina, spuse Mary Jane. I-am spus Eugeniei să-şi ia liber în seara asta, sper să nu te superi, am înnebunit când am văzut cămara.

— Bineînţeles că nu mă supăr, zise Mona. Ajută-mă să mă ridic, eşti o adevărată verişoară.

Sări în picioare înviorată, simţindu-se foarte uşoară şi liberă, aidoma bebeluşului care i se rostogolea în pântec, bebeluşul cu părul roşu care se bălăcea în fluid, ca o mică păpuşă de cauciuc cu cei mai mărunţei genunchi noduroşi...

— Am pregătit igname, orez, stridii coapte în brânză şi pui fript, cu unt şi tarhon.

— Unde ai învăţat să găteşti în felul ăsta? întrebă Mona. Apoi se opri şi-şi petrecu braţele în jurul lui Mary Jane. Nu mai e nimeni ca noi, nu-i aşa? Adică, suntem de acelaşi sânge, nu?

Mary Jane îi răspunse cu un zâmbet radios.

— Da, e minunat. Te iubesc, Mona Mayfair!

— Oh, îmi pare atât de bine să aud asta, spuse Mona. Ajunseseră la uşa bucătăriei şi ea aruncă o privire înăuntru.

— Doamne, ai pregătit o cină grandioasă!

— Ba bine că nu, zise Mary Jane cu mândrie, arătându-şi din nou dantura de un alb imaculat. Ştiam să gătesc şi când aveam şase ani. Mama trăia pe atunci cu bucătarul ăla?? Ştii?? Şi pe urmă, ceva mai târziu, am lucrat într-un restaurant elegant din Jackson, statul Mississippi. Jackson e capitala, ştii? Era unul dintre locurile unde mâncau senatorii. Şi le-am spus:”Dacă vreţi să lucrez aici, lăsaţi-mă să mă uit când pregăteşte bucătarul mâncarea şi lăsaţi-mă să învăţ tot ce pot”. Ce vrei să bei?

— Lapte, mi-e o poftă nebună de lapte, răspunse Mona. Hai să nu intram încă. Uite, asta e clipa magică a apusului. E momentul preferat al lui Michael.

Îşi dorea să-şi poată aminti cine fusese alături de ea în vis. Doar sentimentul de dragoste persista, de dragoste pe deplin reconfortantă.

Preţ de o clipă, se simţi copleşită de îngrijorare pentru Rowan şi Michael. Cum ar fi putut să rezolve vreodată misterul, aflând cine îl omorâse pe Aaron? Probabil însă că împreună puteau înfrânge pe oricine, dacă ar fi colaborat cu adevărat, iar Yuri, ei bine, destinul lui Yuri nu fusese niciodată menit să se împletească în aceeaşi urzeală cu soarta ei.

Toată lumea avea să înţeleagă la momentul potrivit.

Florile începuseră să strălucească. Era ca şi cum grădina ar fi prins să cânte. Se sprijini de tocul uşii, fredonând împreună cu ea, fredonând ca şi cum ar fi descoperit cântecul într-un ungher îndepărtat al memoriei, unde lucrurile delicate şi frumoase nu erau date niciodată uitării, ci numai păstrate în siguranţă. Simţea un parfum în aer - ah, era mireasma suavă a măslinilor!

— Iubito, vino să mâncăm acum, zise Mary Jane.

— Foarte bine, foarte bine.

Mona oftă, îşi azvârli braţele în sus, spunând la revedere nopţii, şi reveni înăuntru.

Intră în bucătărie plutind, ca într-o transă încântătoare, şi se aşeză la masa îmbelşugată pregătită de Mary Jane. Scosese porţelanurile Royal Antoinette, care aveau cel mai rafinat model, platouri şi farfurii cu margini dantelate. Deşteaptă fată, uimitor de deşteaptă! Faptul că descoperise, din instinct, cele mai bune porţelanuri o entuziasma. Această verişoară a ei deschidea un întreg orizont de posibilităţi, dar cât de aventuroasă era în realitate? Şi cât de naiv se dovedise Ryan aducând-o acolo şi lăsându-le singure, pe ele amândouă!

— N-am mai văzut niciodată asemenea porţelanuri, spunea Mary Jane, fremătând de entuziasm. Parcă ar fi dintr-o pânza ţeapănă, bine apretată. Cum reuşesc să le fabrice?

Tocmai se reîntorsese cu o cutie de lapte şi cu una cu pudră de ciocolată.

— Te rog, nu pune otrava aia în lapte, zise Mona, înşfăcând cutia de carton, rupând-o ca s-o desfacă şi umplându-şi paharul.

— Adică mă întreb cum de reuşesc să fabrice porţelanuri care nu sunt plate, nu pricep, doar dacă porţelanul nu e moale ca aluatul înainte de a fi copt, dar chiar şi atunci…

— N-am nici cea mai mică idee, replica Mona, dar am adorat întotdeauna modelul ăsta. În sufragerie nu arată bine. Frescele o eclipsează, Dar, aici, pe masa din bucătărie, sunt de-a dreptul splendide, şi ce ingenioasă ai fost când ai găsit feţele astea de masă Battenburg, dantelate! Eu, una, iar sunt leşinată de foame, şi abia am luat prânzul. Asta-i minunat, hai să ne-ndopăm!

— Nu se poate spune că abia am luat prânzul, iar tu de fapt n-ai mâncat mai nimic, preciză Mary Jane. Am fost moartă de frică la gândul că s-ar putea să te superi fiindcă m-am atins de chestiile astea, dar pe urmă mi-am zis:

„Dacă Mona Mayfair se supară, le pun imediat la loc, acolo unde le-am găsit”.

— Draga mea, de acum înainte, casa asta e şi a ta, zise Mona, pe un ton triumfător.

Doamne, ce bun era laptele! Vărsase o parte pe masă, dar era atât de bun, atât de bun, atât de bun. „Bea mai mult.”

— Beau, beau chiar acum, zise ea.

— Mie-mi spui, rosti Mary Jane, aşezându-se lângă ea. Toate castroanele erau pline cu lucruri delicioase, de care îţi lăsa gura apă.

Mona îşi umplu farfuria cu orez aburind. Dă-l încolo de sos de carne. Orezul era delicios. Începu să mănânce, fără să mai aştepte să se servească şi Mary Jane, care era ocupată să-şi pună în lapte lingură după lingură din detestabilul praf de ciocolată.

— Sper că nu te superi. Pur şi simplu, mă dau în vânt după ciocolată. Nu mă pot lipsi prea mult de ea. A fost o vreme când îmi făceam sendvişuri cu ciocolată, înţelegi??? Ştii cum se face asta? Pui două batoane de ciocolată între două felii de pâine albă, mai adaugi rondele de banană şi zahăr, şi-ţi spun eu că-i delicios!

— Oh, înţeleg, s-ar fi putut să fiu de aceeaşi părere dacă n-aş fi fost însărcinată. Odată am devorat o cutie întreagă de vişine trase în ciocolată.

Mona ducea la gură furculiţă după furculiţă cu orez. Nici un fel de ciocolată nu se compara cu aşa ceva. Vişinele trase în ciocolată nu mai erau decât o idee îndepărtată. Şi acum, cea mai nostimă chestie: pâinea albă. Şi ea părea bună.

— Ştii, cred că am nevoie de carbohidraţi complecşi, zise ea. Asta îmi spune copilul meu.

„Râzând, sau poate cântând?”

Nici o problemă: totul era atât de simplu, de firesc; se simţea în armonie cu întreaga lume şi n-ar fi fost deloc dificil să-i prindă în armonia asta pe Michael şi pe Rowan.

Se lăsă pe spătarul scaunului. O viziune o luase în stăpânire, viziunea cerului împestriţat cu toate stelele vizibile. Bolta i se deschidea deasupra capului, întunecată, limpede şi rece, iar oamenii cântau, şi cerul era magnific, pur şi simplu magnific.

— Ce cântec fredonezi? o întreba Mary Jane.

— Şşşt, auzi asta?

Ryan tocmai intrase. Vocea lui răsuna în sufragerie. Vorbea cu Eugenia. Se bucura să-l vadă. Dar era al naibii de sigur că n-avea s-o ia pe Mary Jane de acolo.

Imediat ce bărbatul intră în bucătărie şi ea îi văzu expresia obosită, Mona se simţi cuprinsă de păreri de rău. Încă mai purta costumul sobru, de la înmormântare. Ar fi trebuit să poarte unul din seersucker, ca toţi ceilalţi bărbaţi, în acea perioadă a anului, în timpul verii, adora bărbaţii în costume din seersucker, aşa cum îi adora şi pe vârstnicii care mai purtau încă pălării de paie.

— Ryan, vino să mănânci cu noi, spuse, mestecând o altă îmbucătură imensă de orez. Mary Jane a pregătit un adevărat festin!

— Ia loc aici, zise Mary Jane, sărind în picioare, şi-ţi umplu eu farfuria, vere Ryan!

— Nu, nu pot, draga mea, răspunse el, extrem de politicos, pentru că avea în faţă verişoara de la ţară. Mă grăbesc. Dar vă mulţumesc.

— Ryan se grăbeşte întotdeauna, zise Mona. Ryan, înainte de a pleca, fă o scurtă plimbare pe-afară, e pur şi simplu superb. Uită-te la cer, ascultă păsărelele. Şi, dacă n-ai mirosit parfumul suav al măslinilor, e timpul s-o faci acum.

— Mona, te îndopi cu orez. O să fie genul ăla de sarcină? Ea se strădui să nu facă un acces de tuse de la atâta râs.

— Ryan, stai jos şi bea un pahar de vin, zise ea. Unde e Eugenia? Eugenia! Nu avem nişte vin?

— Nu-mi trebuie nici un fel de vin, Mona, mulţumesc.

O concedie cu un gest pe Eugenia, care apăru pentru o clipă în cadrul luminos al uşii, butucănoasă, nervoasă, dezaprobatoare, dispărând apoi imediat.

În ciuda necazurilor sale evidente, Ryan arăta foarte chipeş - un bărbat care parcă fusese lustruit de sus până jos cu o cârpă imensă. Mona începu din nou să râdă. „E timpul pentru o înghiţitură de lapte, ba nu, bea tot paharul. Orez şi lapte. Nu e de mirare că tipii din Texas le mănâncă împreună."

— Vere Ryan, n-o să dureze decât o secundă... spuse Mary Jane. Dă-mi voie să-ţi umplu farfuria.

— Nu, Mary Jane, mulţumesc. Mona, trebuie să-ţi spun ceva.

— Chiar acum, în timpul cinei? Oh, foarte bine, dă-i drumul! Cât de rău ar putea să fie?

Mona îşi mai turnă nişte lapte din cutia de carton, vărsând puţin şi pe tăblia de sticlă a mesei.

— După tot ce s-a-ntâmplat deja? Ştii, în familia asta, problema e rădăcina adâncă a conservatorismului. Mă întreb dacă nu cumva e redundant ceea ce am spus. Tu ce părere ai?

— Cu tine vorbesc, Miss Piggy! zise Ryan, cu severitate. Mona izbucni într-un râs isteric, ceea ce făcu şi verişoara ei.

— Cred că mi-am găsit o slujbă de bucătăreasă, spuse Mary Jane, şi tot ce i-am făcut orezului ăstuia a fost să pun peste el nişte unt şi nişte usturoi.

— E untul! strigă Mona, întinzându-şi degetul spre Mary Jane. Unde e untul? Ăsta e secretul, toarnă unt peste orice.

Luă o felie de pâine albă şi o unse cu o halcă mare din untul cald, mocirlos, din bucata care se topea pe farfurioară.

Ryan se uită la ceas, ceea ce indica, la modul infailibil, că nu avea să mai poposească în locul respectiv mai mult de patru minute. Şi, slavă Domnului, nu spusese nici măcar un singur cuvinţel despre intenţia de a o lua cu el pe Mary Jane.

— Despre ce e vorba, voinicule? întreba Mona. Dă-i drumul! Pot să suport.

— Nu ştiu dacă poţi, ripostă el, cu voce scăzută.

Asta îi stârni noi hohote de râs. Sau poate că de vină era chipul lipsit de expresie al lui Ryan. Mary Jane nu-şi putu reţine un chicotit. Stătea în picioare, lângă Ryan, cu palma apăsată peste gură.

— Mona, eu trebuie să plec, zise el, dar sus, în dormitorul principal, sunt mai multe cutii cu documente. Asta e ceea ce voia Rowan, hârtiile scrise de mână în ultima ei cameră din Houston.

Arătă din priviri spre Mary Jane, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ea nu trebuie să ştie despre toate astea”.

— O, da, hârtii, zise Mona, v-am auzit vorbind despre ele noaptea trecută. Ştii, Ryan, am aflat o poveste amuzantă, despre Daphne du Maurier, ştii cine a fost?

— Da, Mona.

— Ei bine, când a scris *Rebecca,* totul a început ca un experiment, a vrut să vadă cât de mult putea să continue fără să pomenească numele personajului care povesteşte, la persoana întâi. Michael mi-a spus asta. E adevărat. Şi te lămureşti când ajungi la sfârşitul cărţii, că experimentul n-a avut nici o importanţă. Dar din romanul ăla, sau din film, nu afli niciodată cum se numea cea de-a doua soţie a lui Maxim de Winter. Ai văzut filmul?

— Unde vrei să ajungi, Mona?

— Păi, aşa eşti tu, Ryan! O să te duci în mormânt fără să pronunţi vreodată numele lui Lasher.

Şi izbucni din nou în râs.

Iar Mary Jane râse şi iar râse, ca şi cum ar fi ştiut totul.

Nu există nimic mai amuzant decât cineva care râde de o glumă, cu excepţia cuiva care nu schiţează nici măcar un zâmbet şi se holbează la tine cu o mutră ofensată.

— Nu te-atinge de cutii, îi spuse Ryan, cu un aer solemn. Sunt ale lui Rowan! Dar trebuie să-ţi spun ceva, despre

Michael, un lucru pe care l-am găsit într-o genealogie din hârtiile astea. Mary Jane, stai, te rog, jos şi mănâncă-ţi cina.

Ea se aşează.

— Da, genealogii, zise Mona. Vai, poate că Lasher ştia lucruri pe care noi nu le ştim. Mary Jane, în familia asta, genealogiile nu stârnesc un interes deosebit, ci reprezintă o obsesie permanenta! Ryan, cele patru minute ale tale sunt pe terminate.

— Care patru minute?

Mona râse din nou. Ryan trebuia să plece. Dacă ea mai râdea mult în halul ăsta, avea să se-mbolnăvească.

— Ştiu ce-ai de gând să zici, interveni Mary Jane, sărind din nou de pe scaun, aşa cum se cuvenea în vederea conversaţiei serioase pe care urma s-o poarte. O să zici că Michael Curry e un Mayfair. V-am spus eu!

De pe chipul lui Ryan pieri orice urmă de vioiciune.

Mona goli al patrulea pahar de lapte. Îşi terminase orezul, aşa că luă castronul, îl înclină şi lăsă să cadă în farfuria ei un alt mic munte de boabe moi şi aburinde.

— Ryan, nu te mai holba la mine, zise ea. Ce e cu Michael? Mary Jane are dreptate? Când l-a întâlnit prima dată, Mary Jane a zis că Michael e un Mayfair.

— Este, declara Mary Jane. Am văzut imediat asemănarea, şi ştiţi cu cine seamănă? Cu cântăreţul ăla de operă.

— Care cântăreţ? întrebă Ryan.

— Da, care cântăreţ?

— Tyrone MacNamara, cel pe care îl are Beatrice în fotografii, ştiţi??? Gravurile alea de pe pereţii ei??? Tatăl lui Julien??? Pai, Ryan, el trebuie să fie străbunicul tău. La laboratorul genetic am văzut o mulţime de veri de-ai noştri care arătau aşa, având o figura cât se poate de irlandeză, n-aţi observat niciodată? Sigur că n-aţi observat, dar avem cu toţii sânge irlandez, francez...

— Şi olandez, spuse scurt Ryan, neliniştit, cu voce pierită. Se uită la Mona, apoi iarăşi la Mary Jane. Trebuie să plec.

— Stai o clipă, despre ce e vorba? întrebă Mona. Înghiţi orezul cu care îşi umpluse gura şi sorbi din nou din lapte. Asta voiai să-mi spui? Că Michael e un Mayfair?

— În hârtiile alea, zise Ryan, există o notiţă care lasă impresia că s-ar referi, în mod explicit, la Michael.

— Fir-ar să fie, doar nu vorbeşti serios! spuse Mona.

— Aveţi, cu toţii, nişte strămoşi atââââât de divin de încrucişaţi! exclamă Mary Jane. Ca într-o casa regală. Iar aici stă Ţarina în persoană!

— Mă tem că ai dreptate, spuse Ryan. Mona, iei vreun medicament?

— Sigur că nu, i-aş face eu asta fiicei mele?

— Ei, n-am de ales, trebuie să plec, spuse el. Încercaţi să vă purtaţi aşa cum se cuvine. Nu uitaţi, casa e înconjurată de paznici. Nu vreau să plecaţi de-aici şi vă rog să n-o şicanaţi pe Eugenia.

— Brr, zise Mona. Nu pleca. Eşti sufletul petrecerii. Cum adică să n-o „şicanăm pe Eugenia”?

— Vrei să-mi dai un telefon când o să-ţi vii în fire? întrebă Ryan. Şi dacă acest copil e băiat? Sunt sigur că n-ai de gând să-i rişti viaţa făcând unul dintre testele alea care determină sexul.

— Nu e băiat, netotule, zise Mona. E fată şi deja am botezat-o Morrigan. O să te sun. OK? OK.

Şi Ryan plecă, grăbindu-se fără să facă zarvă, în stilul lui caracteristic. Aşa cum se grăbesc călugăriţele, sau doctorii. Cu minimum de zgomot şi de agitaţie.

— Nu v-atingeţi de hârtiile alea! strigă el, din oficiul majordomului.

Mona se relaxa şi respiră adânc. Din câte ştia ea, ăsta fusese ultimul adult programat să treacă pe acolo.

Şi ce era cu toată povestea asta despre Michael?

— Dumnezeule, crezi că e adevărat? Hei, Mary Jane, după ce terminam cu mâncarea, mergem sus şi ne uitam prin hârtii!

— Oh, Mona, nu ştiu, tocmai a zis că-s hârtiile lui Rowan, n-a zis el aşa? „Nu v-atingeţi de hârtiile alea.” Mona, ia nişte sos de lapte. Nu vrei şi pui? E cel mai gustos pui pe care l-am pregătit vreodată!

— Sos de lapte! Nu mi-ai spus că avem aşa ceva. Morrigan nu vrea carne. Nu-i place carnea. Uite ce e, am dreptul să mă uit prin hârtiile alea. Dacă *el* a scris ceva, dacă *el* a lăsat ceva scris pe hârtie...

— Care *el?*

— Lasher. Ştii cine e. Nu-mi spune că bunicuţa ta nu ţi-a povestit.

— Mi-a povestit, sigur că da. Tu crezi în existenţa lui?

— Cum să nu cred, păpuşico, aproape că m-a atacat! Era cât pe-aci să devin un număr dintr-o statistică, cum s-a-ntâmplat cu mama, cu Gifford şi cu celelalte sărmane femei Mayfair care-au murit. Cred în existenţa lui, sigur că da, este...

Se pomeni arătând cu degetul către grădină, în direcţia copacului. Nu, nu-i spune asta, îi jurase lui Michael că n-avea să spună nimănui, niciodată, că era îngropat acolo, ca şi cealaltă, cea nevinovată, Emaleth, cea care trebuise să moară, cu toate că nu făcuse nici un rău, nimănui, niciodată.

„Nu tu, Morrigan, nu-ţi face griji, copila mea!”

— E o poveste lungă şi n-am acum vreme de asta, îi spuse Mona verişoarei sale.

— Ştiu cine e Lasher, zise Mary Jane. Ştiu ce s-a-ntâmplat. Mi-a povestit Buni. Ceilalţi n-au venit să ne spună direct că omora femeile. Au zis doar că eu şi Buni trebuia să venim la New Orleans, să stăm împreună cu toată lumea. Ei, şi ştii ce? N-am făcut-o şi nu ni s-a-ntâmplat nimic!

Ridică din umeri şi clatină din cap.

— Ar fi putut fi o greşeală cumplită, spuse Mona.

Sosul de lapte era foarte bun cu orez. Ce-i cu toată hrana asta de culoare aibă, Morrigan?

Pomii erau plini de mere şi miezul lor era alb, aşa cum erau şi cartofii şi rădăcinile scoase din pământ, şi acolo era paradisul. Oh, dar uită-te la stele. Lumea cea neprihănită era într-adevăr imaculată, sau ameninţările trecute ale naturii au fost atât de cumplite încât totul zăcea devastat, cum se-ntâmplă acum? Dacă trăieşti în frică, ce importanţă are...”

— Ce s-a întâmplat, Mona? zise Mary Jane. Hei, termină, vino-ţi în fire!

— Oh, de fapt, nimic, răspunse Mona. Tocmai mi-a revenit în minte ceva din visul pe care l-am avut în grădină. Purtam cu cineva o conversaţie extraordinară. Ştii, Mary Jane, oamenii ar trebui educaţi ca să se-nţeleagă unii pe alţii. Cum se întâmplă acum, aici, cu noi două, noi ne educăm reciproc ca să ne putem înţelege una pe alta, pricepi ce vreau să spun?

— Oh, da, întocmai, iar pe urmă poţi să iei telefonul, să mă suni la Fontevrault şi să-mi spui: „Mary Jane, am nevoie de tine”, iar eu o să sar de pe scaun direct în camionetă, o s-o iau din loc şi-o să vin aici.

— Da, chiar aşa, exact aşa, să ştii că vorbeam foarte, foarte serios, tu o să ştii o mulţime de lucruri despre mine, iar eu o să ştiu o mulţime de lucruri despre tine. A fost cel mai încântător vis pe care l-am avut vreodată. A fost un vis atât de... atât de fericit. Dansam cu toţii. Şi un foc de tabără atât de mare, încât, în mod normal, m-ar fi speriat. Dar în vis eram liberă, mă bucuram de o libertate absolută. Nu-mi păsa de nimic. Avem nevoie de un alt mâr. Invadatorii n-au inventat moartea. Asta e o noţiune absurdă, dar îţi poţi da seama de ce toată lumea credea că ei aveau... ei bine, într-un fel, totul depinde de perspectivă, iar dacă nu există conceptul de timp, nu într-o formă bine definită, dacă nu vezi importanţa esenţială a timpului, şi bineînţeles că vânătorii şi culegătorii o înţelegeau, aşa cum o înţelegeau şi agricultorii, dar poate că între oamenii din astfel de paradisuri tropicale nici nu iau naştere asemenea

relaţii, pentru că în viaţa lor nu există cicluri. În rai, acul nu înţeapă. Ştii ce vreau să spun?

— Despre ce *vorbeşti?*

— Păi, fii atenta, Mary Jane! Şi-o să-nţelegi! Aşa stăteau lucrurile în vis, invadatorii inventaseră moartea. Ba nu, acum înţeleg, inventaseră *omorul.* Asta e cu totul altceva.

— Acolo e un castron plin cu mere. Vrei să-ţi aduc unul?

— Da, mai târziu. Acum vreau să mă duc sus, în camera lui Rowan.

— Păi, lasă-mă să termin de mâncat, insistă Mary Jane. Nu te duce fără mine. De fapt, nici nu ştiu dacă avem dreptul să intram acolo.

— Rowan n-o să se supere, Michael s-ar putea supăra. Dar ştii ce??? făcu Mona, imitând-o pe Mary Jane. Asta n-are nici o importanţă???

Mary Jane era să cadă jos de pe scaun de atâta râs.

— Eşti cel mai rău copil, zise ea. Haide. Oricum, puiul e întotdeauna mai bun rece.

„Şi carnea din mare era albă, carnea creveţilor şi a peştilor, a stridiilor şi a midiilor. De un alb imaculat. Ouăle pescăruşilor erau frumoase, pentru că erau pe de-a-ntregul albe în exterior şi, când le spărgeai, deschideau un ochi mare, auriu, care te privea plutind în lichidul cel mai limpede.”

— Mona?

Fata stătea nemişcată, în cadrul uşii oficiului majordomului, închise ochii. O simţi pe Mary Jane luând-o de mână.

— Nu, zise ea, cu un oftat, s-a dus din nou.

Îşi duse mâna la pântec. Îşi petrecu degetele peste umflătura rotunjită, simţind mişcările mărunte dinlăuntru. Frumoasa Morrigan. Cu părul la fel de roşu ca al său. „Părul tău e atât de roşu, Mamă?”

— Mă poţi vedea?

„Te văd în ochii lui Mary Jane.”

— Ei, Mona, îţi aduc un scaun.

— Nu, nu, sunt bine.

Deschise ochi. Se simţi străbătută de un val încântător de energie. Îşi întinse braţele şi o luă la fugă, străbătând oficiul, sufrageria şi holul lung, apoi apucând-o în susul scărilor.

— Haide, să mergem! strigă.

Era atât de bine să alerge! O plăcere a copilăriei, căreia îi simţise lipsa, fără măcar a-şi da seama, să alerge pur şi simplu, să alerge până pe St. Charles Avenue, cât de repede era în stare, cu braţele întinse. Să urce treptele alergând, două câte două. Să alerge în jurul unui întreg cvartal, numai ca să vadă dacă o putea face fără oprire, fără să se prăbuşească, fără să ajungă să vomite.

Mary Jane o urmă zorindu-se cu paşi ritmici.

Uşa dormitorului era închisă.

Dragul de Ryan! Probabil că o încuiase.

Ba nu. Când o deschise, un val de întuneric îi veni în întâmpinare. Găsi comutatorul şi candelabrul din plafon se aprinse, scăldând într-o lumină strălucitoare patul cu aşternuturi netezite, măsuţa de toaletă, cutiile.

— Ce miros e ăsta? întreba Mary Jane.

— Îl simţi?

— Sigur că da.

— E mirosul lui Lasher, şopti Mona.

— Vorbeşti serios?

— Da, răspunse ea.

În încăpere erau stivuite mai multe cutii de carton maroniu.

— Ţie cum şi se pare mirosul ăsta?

— Hmmmm, îmi place! într-un fel, îţi face poftă de cremă de zahăr ars, sau de ciocolată, sau de scorţişoară, sau de altceva de soiul ăsta. Oare de unde vine? Dar ştii ce?

— Ce? întrebă Mona, dând târcoale mormanului de cutii.

— În camera asta au murit oameni.

— Nu zău! Mary Jane, oricine ti-ar fi putut povesti asta.

— Despre ce vorbeşti? Despre Mary Beth Mayfair, şi despre Deirdre, şi aşa mai departe? Am aflat toate astea când Rowan zăcea aici, bolnavă, iar Beatrice a sunat ca să ne cheme pe mine şi pe Buni la New Orleans. Buni mi-a povestit. Dar aici a mai murit cineva, cineva care mirosea aşa, ca el. Simţi mirosul? Simţi cele trei mirosuri? Primul e mirosul lui. Al doilea e mirosul celuilalt. Iar al treilea e mirosul morţii.

Mona rămase neclintită, încercând să le distingă, dar pesemne ca, pentru ea, miresmele se amestecaseră. Cu o durere ascuţită, aproape insuportabilă, se gândi la fata zveltă pe care i-o descrisese Michael şi care nu era o fată, nu era o fiinţă umană. Emaleth. Împuşcătura îi răsună în timpane. Îşi acoperi urechile cu palmele.

— Ce e, Mona Mayfair?

— Doamne Sfinte, unde s-a întâmplat asta? întrebă Mona, continuând să-şi apese cu putere urechile şi închizând ochii, deschizându-i apoi pentru a o privi pe Mary Jane, stând contra luminii, o siluetă întunecată, cu ochi mari şi strălucitor de albaştri.

Aceasta privi în jur, făcând ochii roată şi întorcând puţin şi capul, apoi începu să meargă de-a lungul patului. Sub părul moale, lins, capul ei părea rotund şi mic. Ajunse în partea opusă a patului şi se opri. Vorbi cu o voce foarte profundă.

— Aici. Cineva a murit chiar în locul ăsta. Cineva care mirosea ca el, dar nu era el.

În urechile Monei se auzea un ţipat, atât de puternic, atât de violent, încât era de zece ori mai cumplit decât împuşcătura pe care şi-o imaginase. Îşi încleştă mâinile pe pântec. *„Încetează, încetează, Morrigan, încetează.* Îţi promit...”

— Dumnezeule, Mona, îţi vine să verşi?

— Nu, nicidecum!

Mona se cutremura din toate încheieturile. Începu să fredoneze un cântecel, fără să se întrebe nici măcar ce

anume era, doar o melodie drăguţă, pe care probabil o inventase.

Se întoarse şi se uită la mormanul de cutii irezistibil de ispititoare.

— Îl au şi cutiile, zise ea. Simţi că aici mirosul e mai puternic? De la el vine. Ştii, n-am mai întâlnit vreun alt membru al acestei familii care să recunoască deschis că simte mirosul ăsta.

— Păi, e pur şi simplu pretutindeni, zise Mary Jane. Stătea lângă Mona, dominând-o cu statura, cu sâni mai obraznici. Şi e mai puternic în zona cutiilor, ai dreptate. Dar, uită-te, toate sunt sigilate cu banda adezivă.

— Da, şi marcate de Ryan cu cariocă neagră, şi uite ce vad pe asta, o descriere care te scapă de bătăi de cap: „Manuscrise. Anonim”. Izbucni într-un hohot de râs delicat, nicidecum atât de nestăpânit ca mai înainte. Bietul Ryan! „Manuscrise. Anonim.” Te duce cu gândul la un grup de susţinere psihologică a lucrărilor cu autor necunoscut.

Mary Jane râse.

Mona era încântată şi începu să chicotească. Ocoli cutiile şi se lăsă uşor în genunchi, având grijă să nu zdruncine copilul. Pruncul continua să plângă. Pruncul se agita nebuneşte. Era din cauza mirosului, nu-i aşa? Precum şi din pricina conversaţiei prosteşti, a faptelor pe care şi le imaginase, văzându-le cu ochii minţii. Începu să fredoneze pentru copil... apoi începu să cânte uşurel:

— ”Aduceţi flori pentru cea mai minunată, flori pentru cea fără de pată, flori din grădini, flori din păduri, flori din vâlcele şi de pe dealuri!”

Era cel mai vesel şi cel mai frumos imn pe care îl ştia, pe care îl învăţase de la Gifford şi care se cânta în luna mai.

— ”Inimile noastre sunt tot mai pline, glasurile noastre voioase spun ale rozelor din vale poveşti frumoase!”

— Ei, Mona Mayfair, ai ceva voce, zău aşa!

— Orice Mayfair are voce, Mary Jane. Dar eu, de fapt, n-am. Nu cum avea mama, sau cum avea Gifford. Ar fi trebuit

să le auzi pe ele. Erau nişte adevărate soprane. Vocea mea e joasă.

Continuă să fredoneze melodia, acum fără cuvinte, imaginându-şi pădurile, şi pajiştile verzi, şi florile.

— ”O, Marie, astăzi te încoronam cu flori şi alai, împărătească a îngerilor, împărătească a lunii mai. O, Marie, astăzi te încoronăm cu flori şi alai...”

Se legăna stând în genunchi, cu mâna pe pântec, iar copila unduia în ritmul muzicii, învăluită în părul ei roşu, arătând splendid în lichidul din uter, precum un picur de cerneală portocalie plutind pe ape, purtată de valuri, imponderabilă, diafana, superbă. Picioruşe şi degeţele atât de micuţe. „Ce culoare au ochii tai, Morrigan?”

„Nu-mi pot vedea ochii, Mamă, nu văd decât ceea ce vezi tu, Mamă.”

— Hei, trezeşte-te, mă tem c-o să cazi.

— Oh, da. Mă bucur că m-ai chemat înapoi, Mary Jane, ai făcut foarte bine, dar mă rog Cerului şi Binecuvântatei Pururea Fecioară Maria ca acest copil să aibă ochii verzi, ca ai mei. Ce părere ai?

— Nici că se putea o culoare mai potrivită! declară Mary Jane.

Mona îşi aşează palmele peste cutia din faţa ei. Era cea care trebuia. Puternic impregnată de mirosul lui. Oare scrisese pe colile alea cu propriul sânge? Şi când te gândeai că leşul lui era acolo, afară. „Trebuie să dezgrop cadavrul ăla. Acum totul s-a schimbat, Rowan şi Michael vor trebui să accepte asta, sau poate că, pur şi simplu, n-o să le povestesc, lucrurile au luat o întorsătură cu totul nouă şi istoria asta nu mă priveşte decât pe mine.”

— *Ce cadavre o să* dezgropăm? întrebă Mary Jane, încreţindu-şi fruntea.

— Oh, încetează să-mi tot citeşti gândurile! Nu fi o bârfitoare Mayfair, fii o vrăjitoare Mayfair! Ajută-mă să deschid cutia asta.

Mona sfâşie banda adezivă cu unghiile şi trase de capacul cutiei.

— Mona, nu ştiu dacă facem bine, sunt lucrurile altcuiva.

— Daaaaa, zise Mona. Dar acest altcineva face parte din moştenirea mea, acest altcineva îşi are propria ramură în arborele ăsta şi prin trunchiul copacului urcă lichidul datator de putere înălţat din rădăcini, sângele care ne dă viaţă, iar el făcea parte din el, am putea spune că trăia în el, da, străvechi, cu viaţă îndelungată şi etern, într-un fel aidoma copacilor.

Mary Jane, ştiai că pe pământul ăsta arborii sunt fiinţele care trăiesc cel mai mult?

— Da, ştiu asta, răspunse ea La Fontevrault sunt nişte copaci atât de mari??? Vreau să spun că acolo sunt chiparoşi care au nodulii rădăcinilor deasupra apei?

— Şşşt! făcu Mona.

Reuşise să îndepărteze învelitoarea maro - obiectul ăla fusese ambalat de parcă ar fi trebuit să adăpostească porţelanuri Marie Antoinette ce erau transportate de la capătul lumii - şi dădu cu ochii de prima pagină a unui teanc de foi nelegate, înfăşurat într-o folie subţire de plastic şi fixate cu o bandă groasă de cauciuc. Nişte mâzgăleli, chiar aşa, mâzgăleli mărunte, cu l-uri, t-uri şi y-uri prelungi şi cu vocale minuscule, reduse uneori la nişte puncte. Dar putea să le citească.

Rupse învelitoarea de plastic.

— Mona Mayfair!

— Curaj, fetico! exclamă Mona. Fac ceea ce fac cu un anumit scop. Vrei să fii aliata şi confidenta mea, sau vrei cumva să mă părăseşti chiar în clipa asta? Aici se pot prinde toate canalele de cablu TV, aşa ca, dacă n-ai de gând să rămai cu mine, te poţi duce să te uiţi la televizor în camera ta ori poţi să înoţi în piscină, ori să culegi flori, ori să dezgropi cadavrele de sub copac...

— Vreau să-ţi fiu aliată şi confidentă.

— Atunci pune mâna pe hârtia asta, verişoara mea de la ţară. Simţi ceva?

— Oooooh!

— El a scris-o. Priveşti scrisul unei fiinţe garantat nonumane. Iată!

Mary Jane îngenunchease lângă ea. Îşi lipise buricele degetelor de coala de hârtie. Avea umerii plecaţi, părul de culoarea inului îi atârna de-a lungul obrajilor, tot atât de pitoresc precum o peruca. Pe fundalul frunţii bronzate, sprâncenele ei albicioase erau scăldate în lumină, fiecare fir de păr fiind conturat cu claritate. La ce se gândea, ce simţea, ce vedea? Care era semnificaţia privirii ei? „Puştoaica asta nu e proastă. Trebuie să spun, în privinţa ei, că nu e proastă. Necazul e că...”

— Mi-e atât de somn, zise Mona, pe neaşteptate, dându-şi seama, imediat ce pronunţă cuvintele, că acesta era adevărul. Îşi duse mâna la frunte. Mă întreb dacă Ofelia a tras un pui de somn înainte de a se îneca.

— Ofelia? Vorbeşti despre Ofelia din *Hamlet?*

— Oh, ştii despre cine vorbesc, spuse ea. E grozav! Ştii, Mary Jane, pur şi simplu te iubesc!

O privi. Da, aceasta era Verişoara-de-Nădejde, Verişoara-care-îi-putea-fi-o-Prietenă-Minunată, Verişoara-care-putea-afla-tot-ce-ştia-Mona. Şi nimeni, cu adevărat nimeni, nu ştia tot ce ştia Mona.

— Dar sunt atât de somnoroasă...

Se lăsă încet pe podea, întinzându-şi picioarele şi apoi braţele până ce ajunse să stea pe spate, privind în sus, către splendidul candelabru strălucitor.

— Mary Jane, vrei să te uiţi prin cutia aia? Dacă îl cunosc bine pe varul Ryan, şi chiar îl cunosc, genealogia aia trebuie să fie însemnată.

— Da, răspunse Mary Jane.

Încetase să-i aducă argumente împotrivă, ceea ce era atât de reconfortant!

— Nu, nu discut în contradictoriu, îmi imaginez că, dacă am ajuns până aici, şi dat fiind faptul că ăsta e scrisul unei fiinţe garantat nonumane, dat fiind faptul că am ajuns atât de departe... ei bine, adevărul e că nu pot să mai dau înapoi odată ce am început.

— Chiar aşa, spuse Mona, sprijinindu-şi obrazul de podeaua rece.

Mirosul era mult mai puternic pe duşumea.

— Şi dat fiind, zise ea, imitând-o pe Mary Jane, dar fără răutate, nu, fără nici un fel de răutate, dat fiind că se ştie cât de preţioasă este cunoaşterea, trebuie s-o dobândeşti de fiecare dată când e posibil.

Oho, se întâmplase cel mai incredibil lucru! îşi închisese ochii şi acum imnul se cânta singur, ea nu avea de făcut altceva decât să asculte. Nu Mona scotea acele cuvinte, acele note, imnul curgea pur şi simplu, de parcă ar fi participat la unul dintre acele experimente legate de activitatea cerebrală în timpul cărora îţi prăjesc cu un electrod o anumită parte a creierului şi gata, ai viziuni, sau simţi mirosul părâului de pe dealul din spatele casei în care ai copilărit!

— Asta trebuie să înţelegem amândouă, faptul că vrăjitoria e o ştiinţă colosală, spuse Mona somnoroasă, glasul ei acoperind cu uşurinţă frumosul imn, cel ce acum se cânta singur. Că înseamnă alchimie, şi chimie, şi neuroştiinţă, şi că din ansamblul tuturor ia fiinţa magia, nealterata şi încântătoarea magie. În era ştiinţei nu am pierdut magia. Am descoperit un întreg ciorchine de secrete inedite. O să învingem.

— Să învingem?

„O, Marie, astăzi te încoronăm cu flori şi alai, împărătească a îngerilor, împărătească a lunii mai, o, Marie, astăzi te încoronam...”

— Citeşti foile, Mary Jane?

— Păi, hei, ia te uită, are un dosar întreg cu copii xerox. „Inventar în lucru: Pagini semnificative, genealogii incomplete”.

Mona se răsuci, întorcându-se din nou pe spate. Pentru o clipă, nu mai ştiu unde se aflau. Camera lui Rowan. În flecuşteţele de cristal de deasupra se desluşeau prisme minuscule. Candelabrul instalat acolo de Mary Beth, cel adus din Franţa, sau fusese al lui Julien? *Oncle* Julien, unde eşti? *Oncle* Julien, cum de-ai lăsat să mi se-ntâmple una ca asta?

Dar stafiile nu răspund dacă nu vor să o facă, dacă n-au un motiv anume.

— Ei, citesc genealogia asta incompletă.

— Ai găsit-o?

— Da, originalul şi o copie xerox. Aici totul e în dublu exemplar. Original şi copie xerox. Aici l-a încercuit pe Michael Curry, foarte bine, şi pe urmă mai e şi toată povestea asta, despre Julien care s-a culcat cu o fetişcană, o irlandeză, iar fata şi-a dat copilul la orfelinatul Margaret's şi pe urmă a devenit una dintre Surorile Milei, sora Bridget Marie, şi fetiţa, cea de la orfelinat, s-a măritat cu un pompier pe nume Curry, şi a avut cu el un fiu, şi pe urmă el, ceva, Michael! Chiar aici.

Mona râse şi iar râse.

— *Oncle* Julien a fost un leu, spuse ea. Ştii ce se-ntâmplă când masculii ajung într-un grup nou? Ucid toţi puii, aşa ca femeile intră imediat în caiduri, iar ei le fac cât mai multe progenituri cu putinţă. E vorba despre supravieţuirea genelor. *Oncle* Julien ştia. Se ocupa de ameliorarea populaţiei.

— Da, păi, din câte am auzit, era destul de năzuros în privinţa celor care au dreptul să supravieţuiască. Buni mi-a spus că l-a împuşcat pe stră-străbunicul nostru.

— Nu sunt sigură că ăsta e numărul corect de „stră”. Ce altceva mai scrie în hârtiile alea?

— Pai, bombonico, drept să-ţi spun, n-aş fi găsit chestia asta dacă n-ar fi existat sublinieri pe foaie. Aici sunt, pur şi simplu, tot felul de treburi. Ştii cu ce seamănă? Cu ceea ce scriu oamenii când sunt drogaţi şi se cred geniali, iar a doua zi, ce să vezi, se uită în blocnotes şi vad c-au înşirat liniuţe minuscule, în zigzag, ca liniile alea, ştii??? Cele dintr-o electrocardiogramă?

— Nu cumva vrei să-mi spui c-ai fost şi infirmieră?

— Da, pentru o vreme, dar asta s-a întâmplat în comunitatea aia de nebuni, unde ne puneau să facem câte o clismă în fiecare zi, ca să scăpăm de impurităţile din organism.

Mona începu din nou să râdă, un râs delicios, somnoros.

— Cred că nici măcar o comunitate a celor Doisprezece Apostoli nu m-ar fi convins să fac aşa ceva!

Candelabrul ăla era al naibii de impresionat. Faptul că trăise atât de multă vreme fără să se întindă pe podea şi să privească în sus, către un asemenea obiect, era de neiertat. Imnul continua să se audă, numai că, de data asta, minunea minunilor, în acorduri de instrumente, poate nişte harfe, şi fiecare nota se contopea cu cea care o urma. Aproape că nu mai simţea atingerea duşumelei, atât era de concentrată asupra muzicii şi a luminilor de deasupra.

— N-ai stat în comunitatea aia, nu-i aşa? întrebă ea, toropită. Chestia asta sună oribil.

— Sigur că nu. Am făcut-o pe mama să plece. I-am spus: „Uite ce e, vii cu mine sau o tai de aici de una singură”. Şi, fiindcă la vremea aia aveam vreo doisprezece ani, n-a putut lăsă să se-ntâmple una ca asta. Ia te uită, aici apare din nou numele lui Michael Curry! L-a încercuit.

— Lasher l-a încercuit? Sau Ryan?

— M-ai prins. Asta-i copia xerox. N-aş putea spune. Ba nu, se vede, cercul a fost trasat pe copie. Trebuie să-l fi făcut Ryan, iar aici scrie ceva despre „vâlfă”. Ei, ştii??? Asta probabil că înseamnă „vrăjitor”.

— Ai dreptate, răspunse Mona Aşa se spunea pe vremuri. La un moment dat, am căutat originea tuturor cuvintelor care se referă la vrăjitoare şi la vrăjitorii.

— Da, şi eu. Vrăjitor, ai dreptate. Sau mai înseamnă, nu-mi spune, înseamnă cineva care are dreptate tot timpul, nu-i aşa?

— Şi când te gândeşti că *oncle* Julien a fost cel care a vrut să fac aşa ceva, asta mă nedumereşte, dar o stafie îşi cunoaşte numai treburile ei, şi *oncle* Julien poate că nu ştia. Morţii nu ştiu totul. Oamenii răi ştiu, indiferent dacă-s morţi sau vii, sau, cel puţin, ştiu destul de multe ca să ne-ncâlcească într-o plasă din care nu mai putem scăpa niciodată. Dar *oncle* Julien nu ştia ca Michael e descendentul lui. Cu siguranţă n-o ştia. Altfel nu mi-ar fi spus să vin.

— Unde să vii, Mona?

— În casa asta, în noaptea de Lăsata Secului, să mă culc cu Michael, să facem copilul ăsta pe care numai noi doi îl puteam face, sau poate că şi tu l-ai fi putut face cu Michael, e posibil, pentru că poţi simţi mirosul care iese din cutiile astea, mirosul lui...

— Da, poate că ar fi fost posibil, Mona. Nu se ştie niciodată.

— Da, dulceaţă, nu se ştie niciodată. Dar eu am ajuns la el prima, am ajuns la Michael când uşa era deschisă, înainte să se-ntoarcă Rowan acasă. M-am strecurat prin crăpătură şi, pleosc! Copilul ăsta, bebeluşul ăsta minunat.

Mona se răsuci şi-şi săltă capul, odihnindu-şi bărbia pe mâini, cu coatele sprijinite pe covor.

— Mary Jane, trebuie să afli totul.

— Da, aşa e, zise Mary Jane. Vreau să aflu. Sunt destul de îngrijorată pentru tine.

— Pentru mine? Nu-ţi face griji. Nici că m-aş putea simţi mai bine! Mi-e sete de ceva mai mult lapte, dar, în rest, totul e perfect. Uite, încă mai pot sta întinsă pe burtă, adică, de fapt, nu pot. Se ridică în capul oaselor. N-a fost

tocmai confortabil, cred că trebuie să renunţ la asta, ştii, la dormitul pe burtă?

Sprâncenele lui Mary Jane se uniseră, dându-i o expresie foarte serioasă. Era atât de dulce! Nu era de mirare că bărbaţii tratau femeile cu afurisita aia de condescendenţă. Oare şi ea arăta uneori atât de dulce?

— Micuţele vrăjitoare! şopti, şuierat, fluturându-şi degetele în preajma pletelor.

Mary Jane râse.

— Da, micuţele vrăjitoare, spuse ea. Vasăzică, stafia lui *oncle* Julien ţi-a spus să vii aici şi să te culci cu Michael, iar Rowan nu era prin preajmă.

— Chiar aşa, nu era prin preajmă. Şi *oncle* Julien a făcut mai mult decât să ne forţeze mâna, ascultă-mă pe mine. Problema e alta, mă tem că a plecat în Ceruri şi ne-a lăsat să ne descurcam cum ne taie capul, dar, până la urmă, aşa e taman bine. N-aş vrea să fiu nevoită să-i explic lui asta.

— De ce nu?

— E o nouă etapă, Mary Jane. Am putea spune că sunt vrăjile generaţiei noastre. N-are nimic de-a face cu Julien, sau cu Michael, sau cu Rowan şi cu modul în care ar fi rezolvat ei lucrurile. E cu totul altceva.

— Da, înţeleg.

— Înţelegi, nu-i aşa?

— Da. Eşti într-adevăr somnoroasă. Mă duc să-ţi aduc nişte lapte.

— Oh, ar fi minunat!

— Întinde-te şi dormi, draga mea. Ochii tăi n-arată bine deloc. Mă mai poţi vedea?

— Pot, bineînţeles, dar ai dreptate. O să dorm chiar aici. Iar tu, Mary Jane, profită de situaţie.

— Vai, eşti prea tânără pentru asta, Mona!

— Nu, prostuţo, nu la asta mă gândeam, spuse Mona, râzând, în plus, dacă nu sunt prea tânără pentru bărbaţi, nu sunt prea tânără nici pentru fete. De fapt, chiar sunt curioasă cum o fi s-o faci c-o fată, sau chiar cu o femeie, o

femeie frumoasă, ca Rowan. Dar eu voiam să spun altceva, cutiile sunt deschise. Profită de asta şi citeşte din ele tot ce poţi.

— Da, poate c-o s-o fac. Adevărul e că nu prea-nţeleg scrisul lui, dar îl înţeleg pe al ei. Şi ea are nişte chestii aici.

— Da, citeşte-le. Dacă ai de gând să m-ajuţi, trebuie să le citeşti. Şi dosarul despre Vrăjitoarele Mayfair, Mary Jane, jos, în bibliotecă. Ştiu că spuneai că l-ai citit, dar l-ai citit cu adevărat?

— Ştii ce, Mona? Nu sunt sigură că l-am citit cu adevărat. Mona se întoarse pe o parte şi închise ochii.

„Cât despre tine, Morrigan, să ne întoarcem în urmă, mult, mult în urmă, fără aceste absurdităţi despre invadatori şi soldaţi romani, cu mult înainte, pe câmpie, şi să-mi spui cum a început totul. Cine e bărbatul cu păr întunecat pe care-î îndrăgeşte atât de mult toată lumea?”

— Noapte bună, Mary Jane.

— Ascultă, draga mea, înainte să-ţi iei zborul, n-ai vrea să-mi spui în care dintre rudele tale apropiate ai cea mai mare încredere?

Mona râse. Aproape că dădu uitării întrebarea, apoi se trezi cu o tresărire.

— Aaah, în tine, Mary Jane.

— Nu în Rowan şi Michael?

— Hotărât nu. Ei trebuie consideraţi duşmani. Există anumite lucruri despre care trebuie s-o-ntreb pe Rowan, e necesar să le aflu, însă ea nu trebuie să ştie ce se petrece cu mine. Trebuie să găsesc un pretext pentru întrebările mele. Cât despre Gifford şi Alicia, ele sunt moarte, iar Bătrâna Evelyn e foarte bolnavă şi Ryan foarte bătut în cap. Jenn şi Shelby sunt prea inocente. Iar Pierce şi Clancy nu sunt de nici un folos, şi la ce bun să distrug viaţa lor perfect normală? Tu ai pus vreodată mare preţ pe o viaţă normală?

— Niciodată.

— Atunci cred că mă pot baza pe tine, Mary Jane. Papa, Mary Jane!

— Prin urmare, nu-ţi doreşti să-i sun pe Rowan sau pe Michael la Londra, ca să le cer sfatul.

— Cerule, nu!

Se formaseră şase cercuri şi începea dansul. Nu voia să scape asta.

— Nu trebuie să faci aşa ceva, Mary Jane. Nici în ruptul capului. Promite-mi că n-o s-o faci. În plus, la Londra e miezul nopţii şi nu ştim ce-or fi făcând ei acum, nu? Dumnezeu să-i ajute. Dumnezeu să-l ajute pe Yuri.

Mona *plutea,* îndepărtându-se. Ofelia, cu flori în păr, purtată încet în josul apei. Crengile copacilor se aplecară, dând să-i lovească faţa, dând să atingă undele. Nu, ea dansa în cerc şi bărbatul cu păr întunecat stătea în mijloc, încercând să le vorbească, însă toată lumea râdea şi iar râdea. Îl iubeau, dar ştiau că avea obiceiul să-i tot dea înainte, exprimând nişte îngrijorări atât de prosteşti...

— Pai, sunt îngrijorată pentru tine, Mona, ar trebui să-ţi spun...

Vocea lui Mary Jane venea de foarte departe. Flori, buchete de flori. „Asta explică de ce am visat grădini toată viaţa, de ce am desenat grădini cu creioane colorate. «De ce desenezi întotdeauna grădini, Mona?» m-a întrebat sora Louise. Ador grădinile, iar cea din First Street era atât de părăginită înainte de a o curăţa şi de a o modifica, iar acum, când e amenajată şi bine întreţinută, ascunde cel mai cumplit dintre secrete.”

„Nu, Mamă, nu...”

„Nu, florile, cercurile, tu povestind.”

Visul ăsta avea să fie la fel de frumos precum cel de dinainte.

— Mona?

— Lasă-mă să mă duc, Mary Jane.

Mona abia dacă o putea auzi; pe lângă asta, orice ar fi spus, nu putea schimba lucrurile.

Ceea ce era bine, fiindcă iată ce cuvinte se desprinseră de pe buzele lui Mary Jane, acolo, departe, foarte departe... înainte ca Mona şi Morrigan să înceapă să cânte:

— ... Ştii, Mona, nu-mi place să ţi-o spun, dar copilul ăsta a început să crească după ce te-ai dus să dormi sub copaci!

18

— Cred că e vremea să plecam, spuse Marklin.

Era întins pe patul lui Tommy, cu mâinile sub cap, studiind iarăşi şi iarăşi nodurile din lemnul baldachinului.

Tommy stătea la birou, odihnindu-şi picioarele pe divanul din piele neagră. Camera era mai mare decât a lui Marklin, cu ferestrele dând către sud, dar acestuia nu-i plăcuse niciodată. O îndrăgise pe a lui. Ei bine, acum era gata s-o părăsească, împachetase tot ce avea mai de valoare într-o valiză pe care şi-o ascunsese sub pat.

— Spune-i premoniţie. Nu vreau să mai rămân aici, zise el. N-avem de ce să mai rămânem.

— Eşti fatalist şi puţin cam absurd, riposta Tommy.

— Uite ce e, ai şters memoria computerelor. În camera lui Stuart e imposibil să intram, dacă nu cumva vrem să ne asumăm riscul de a sparge uşile, şi nu-mi place când mi se interzice să plec.

— Interdicţia e pentru toată lumea, dacă mi-e permis să ţi-o reamintesc, şi, dacă plecam acum, n-o să ne putem întoarce fără să fim obligaţi să răspundem la o mulţime de întrebări. În afară de asta, plecarea înainte de slujba comemorativă ar însemna o lipsă de respect strigătoare la cer.

— Tommy, nu pot suporta o ceremonie sumbră, ţinută cu noaptea-n cap, cu o grămadă de discursuri ridicole despre Anton şi Aaron. Vreau să plec. Obiceiuri; ritualuri. Tommy, oamenii ăştia sunt nişte idioţi! E mult prea târziu pentru a fi altfel decât sincer. Există scări dosnice; există scări laterale. Eu sunt pentru o plecare imediată. Am o serie de lucruri în gând. Am multe de făcut.

— Eu vreau să fac ceea ce ne-au cerut ei, spuse Tommy. Asta am de gând: să respect interdicţia pe care ne-au cerut s-o respectam. Şi să cobor când sună clopotul. Acum, Marklin, te rog, dacă n-ai de spus nimic foarte profund sau folositor, păstrează tăcerea, se poate?

— De ce să tac? Şi de ce vrei să stau aici?

— Foarte bine, dacă trebuie s-o ştii, atunci afla că în timpul comemorării, sau ce-o fi fiind, s-ar putea să avem ocazia de a descoperi unde o ţine Stuart pe Tessa.

— Cum am putea afla aşa ceva?

— Stuart nu e un om bogat. Trebuie să aibă undeva o locuinţă, un loc pe care noi nu l-am văzut niciodată, o casă strămoşească impozantă. Şi-atunci, dacă ne jucam bine cărţile, putem pune câteva întrebări pe tema asta, lăsând evident de înţeles că suntem preocupaţi de soarta lui. Ai o idee mai bună?

— Tommy, nu cred că Stuart o ţine pe Tessa într-un loc cunoscut drept reşedinţa lui. Poate că e fricos, sau poate e chiar un nebun melodramatic, dar nu e prost. N-o să-l găsim pe Stuart. Şi n-o s-o găsim pe Tessa.

— Atunci ce facem? întrebă Tommy. Abandonam totul? Când ştim atâtea?

— Nu. Plecam de aici. Ne întoarcem în Regent's Park. Şi ne gândim. Ne gândim la ceva mult mai important decât orice ne-ar putea oferi în momentul de faţă organizaţia Talamasca.

— Iar acest ceva este?

— Ne gândim, Tommy, la Vrăjitoarele Mayfair. Luam la bani mărunţi ultimul fax trimis de Aaron Seniorilor. Şi studiem *Dosarul,* îl studiem cu atenţie, căutând orice indiciu care ne poate spune în ce fel s-ar dovedi clanul cât mai util scopurilor noastre.

— Nu te pot urmări, zise Tommy. Ce-ai vrea să facem? Să răpim un cuplu de americani?

— Nu putem discuta asta aici. Nu putem plănui nimic. Uite, o să aştept până când începe afurisita aia de

ceremonie, dar pe urmă plec, o şterg cu prima ocazie. Tu n-ai decât să vii mai târziu, dacă preferi.

— Nu fi tâmpit, spuse Tommy, n-am maşină. Trebuie să merg cu tine. Şi dacă Stuart apare la ceremonie? Te-ai gândit la asta?

— Stuart nu se-ntoarce aici. Are ceva mai bun de făcut. Acum ascultă-mă, Tommy! Ăsta e ultimul meu cuvânt. Rămân, ca să fiu de faţă la începutul ceremoniei, îmi aduc omagiul, stau de vorbă cu câţiva membri, chestii de genul ăsta. Pe urmă, am plecat de aici! îmi vad de drum către întâlnirea mea cu Vrăjitoarele Mayfair şi, la naiba, cu Stuart şi cu Tessa!

— O să te însoţesc.

— Aşa e mai bine. E o decizie inteligentă. Ăsta e Tommy al meu, realistul.

— Încearcă să dormi puţin. N-au spus când au de gând să ne cheme. Şi tu eşti cel care-o să conducă maşina.

19

Încăperea de la ultimul cat al turnului. Yuri stătea la masa rotundă, cu ochii la cana cu ceai chinezesc aburind în faţa lui.

Condamnatul însuşi făcuse ceaiul. Yuri n-avea de gând să se-atingă de cană.

Îl ştia pe Stuart Gordon de când îşi începuse viaţa în cadrul organizaţiei Talamasca. Luase masa împreună cu Gordon şi cu Aaron în nenumărate rânduri. Hoinăriseră împreună prin grădini, merseseră împreună la întrunirile de la Roma. Aaron vorbea atât de deschis cu Gordon. Vrăjitoarele Mayfair, şi iar Vrăjitoarele Mayfair, şi încă o dată Vrăjitoarele Mayfair. Şi iacătă-l acum pe Stuart Gordon.

Stuart Gordon îl trădase.

De ce nu-l omora Ash chiar în clipa aceea? Ce altceva le-ar mai fi putut spune, ce lucruri care să nu fi fost pângărite, pervertite de nebunia lui? Faptul că ajutoarele sale fuseseră Marklin George şi Tommy Monohan era aproape o certitudine, însă Ordinul avea să descopere adevărul în privinţa asta. În cabina telefonică din sat, Yuri luase legătura cu Căminul şi doar la auzul vocii Elverei i se umpluseră ochii de lacrimi. Elvera era loială. Elvera avea suflet bun. Yuri ştia că imensa prăpastie căscată între el şi organizaţia Talamasca începea deja să se-nchidă. Dacă Ash avusese dreptate spunând că era vorba despre o conspiraţie de mică amploare, iar lucrurile păreau să stea într-adevăr aşa - Seniorii păreau a nu fi implicaţi -, atunci Yuri trebuia să aibă răbdare. Trebuia să asculte ceea ce avea de spus Stuart Gordon. Pentru că Yuri avea obligaţia

de a aduce la cunoştinţa organizaţiei Talamasca tot ceea ce urma să afle în noaptea aceea.

Răbdare. Asta ar fi dorit Aaron. Aaron ar fi dorit ca povestea să fie cunoscută şi înregistrată, pentru a o putea afla şi alţii. Cât despre Michael şi Rowan, nu aveau şi ei dreptul să ştie ce se întâmplase? Mai era şi Ash, misteriosul Ash. El descoperise trădarea lui Gordon. Dacă Ash nu şi-ar fi făcut apariţia în Spelling Street, Yuri ar fi crezut în pretinsa nevinovăţie a lui Gordon, ar fi crezut minciunile ridicole pe care i le spusese bătrânul în cafenea.

Ce se petrecea în mintea lui Ash? Ash era irezistibil, aşa cum le-o spusese Yuri. Acum o ştiau şi ei. Îi văzuseră ei înşişi chipul remarcabil şi ochii calmi, iubitori. Dar nu trebuiau să uite că reprezenta o ameninţare la adresa Monei, la adresa oricui altcuiva din familia Mayfair...

Yuri îşi impuse să nu se mai gândească la asta. Aveau foarte multă nevoie de Ash. Ajunsese, cumva, conducătorul acelei acţiuni. Ce se întâmpla dacă Ash se retrăgea şi îi lăsă cu Gordon? Ei nu l-ar fi putut ucide pe Gordon. N-ar fi fost în stare nici măcar să-l sperie, cel puţin Yuri nu credea aşa ceva. Îi era imposibil să aprecieze cât de mult îl urau Rowan şi Michael pe Gordon. Erau de necitit. Vrăjitori. Acum înţelegea asta.

Ash stătea în partea opusă a mesei rotunde, cu mâinile lui monstruoase încleştate pe marginea tăbliei vechi, din lemn nefasonat, cu ochii la Gordon, care era aşezat în dreapta lui. Ash îl ura într-adevăr pe Gordon. Yuri îşi dădea seama de asta, fiindcă din expresia feţei celui înalt lipsea ceva; poate compasiunea? Lipsea blândeţea cu care trata pe oricine, pe absolut oricine altcineva.

Rowan Mayfair şi Michael Curry stăteau, slavă Domnului, de o parte şi de alta a lui Yuri. El n-ar fi suportat să se afle lângă Gordon. Michael era cel furios, cel mânios. Rowan era fascinată de Ash. Yuri ştiuse că aşa avea să se-ntâmple. Michael nu era, deocamdată, fascinat de nimeni.

Yuri nu se putea atinge de cană. Ar fi putut, la fel de bine, să fie plină cu urina bătrânului.

— La marginea junglei din India, spuse Stuart, sorbind din propria cană cu ceai, în care adăugase o doză zdravănă de whisky. Nu ştiu unde anume, nu cunosc India. Ştiu doar că băştinaşii spuneau că ea se afla acolo dintotdeauna, hoinărind din sat în sat, şi că venise la ei înainte de război, că vorbea engleza, că nu îmbătrânea, iar femeile din sat începuseră să se teamă de ea.

Sticla de whisky trona în mijlocul mesei. Michael Curry o solicitase, dar poate că nici el nu se putea atinge de băuturile oferite de Gordon. Rowan Mayfair stătea cu braţele încrucişate. Michael Curry îşi sprijinea coatele pe masă. El se afla mai aproape de Gordon, străduindu-se în mod evident să-l înţeleagă.

— Cred că a fost descoperită într-o fotografie. Cineva îi pozase pe toţi şatenii, laolaltă. Un tip întreprinzător, cu un trepied şi cu un aparat de fotografiat cu burduf. Iar ea apărea în poza aceea. După ce i-a murit bunica, unul dintre tineri a descoperit-o printre lucrurile ei. Un tânăr instruit. Unul dintre elevii mei de la Oxford.

— Care ştia că există organizaţia Talamasca.

— Da, nu le-am spus prea multe despre Ordin studenţilor mei, cu excepţia celor care dădeau semne că ar fi putut dori să...

— Ca băieţii ăia, zise Yuri.

Văzu lumina tresăltând în ochii lui Stuart, de parcă n-ar fi tresărit el, ci lampa de alături.

— Da, bine, băieţii ăia.

— Care băieţi? întrebă Rowan.

— Marklin George şi Tommy Monohan, spuse Yuri.

Faţa lui Stuart era imobilă. Îşi luă cana cu ceai în ambele mâini şi sorbi prelung.

Whisky-ul avea miros de medicament şi era îngreţoşător.

— Ei te-au ajutat în toată povestea asta? întreba Yuri. Geniul computerelor şi cărturarul specializat în limba latină?

— E lucrătura mea, făcu Stuart, fără să se uite la Yuri. Nu se uita la nici unul dintre ei. Vreţi s-auziţi ce am de spus sau nu?

— Ei te-au ajutat, insistă Yuri.

— N-am nimic de spus pe tema complicilor, zise Stuart, privindu-l pe Yuri cu răceală şi aţintindu-şi apoi din nou ochii în gol, sau poate asupra umbrelor de pe pereţi.

— Au fost cei doi tineri, spuse Yuri, cu toate că Michael îi făcea semn să înceteze. Şi cum rămâne cu Joan Cross, sau cu Elvera Fleming, sau cu Timothy Hollingshed?

La auzul numelor, Stuart schiţă un gest care sugera nerăbdare şi dezgust, aproape neînţelegând cum anume putea fi acesta interpretat în contextul relaţiei cu cei doi băieţi.

— În Joan Cross nu există nici un strop de romantism, zise el, pe neaşteptate, iar Timothy Hollingshed a fost întotdeauna supraapreciat, pur şi simplu datorită originii lui aristocratice. Elvera Fleming e o babă proastă! Nu-mi mai puneţi asemenea întrebări. N-o să mă faceţi să vorbesc despre complicii mei. N-o să mă faceţi să-i trădez. Fiţi siguri c-o să duc secretul ăsta cu mine în mormânt.

— Aşadar, domnule Gordon, interveni Ash, cu un aer răbdător, dar surprinzător de rece, prietenul ăsta, tânărul ăsta din India, ţi-a trimis o scrisoare.

— De fapt, mi-a telefonat şi mi-a spus că are o enigmă pentru mine. Mi-a zis ca o poate aduce în Anglia, urmând ca eu s-o preiau imediat după sosire. A spus că ea nu era în stare să-şi poarte singură de grijă. Părea când nebună, când cu mintea-ntreagă. Nimeni nu reuşea să o priceapă cu adevărat. Vorbea despre vremuri necunoscute celor din jur. Şi, când au făcut cercetări, încercând s-o trimită acasă, au descoperit că, în partea aceea a Indiei, ea reprezenta o adevărată legendă. Am consemnat totul. Am păstrat toate scrisorile. Le am aici pe toate.

Există copii şi la Cămin. Dar originalele sunt aici. Tot ce are preţ în ochii mei se află în turnul ăsta.

— Ai ştiut ce era atunci când ai văzut-o?

— Nu. A fost ceva extraordinar. M-am trezit cu totul fermecat. Acţiunile mele au fost dominate de un instinct egoist. Am adus-o aici. N-am vrut s-o duc la Cămin. A fost cât de poate de neobişnuit. N-aş fi fost în stare să-i spun cuiva ce anume fac şi de ce, cu excepţia faptului că eram vrăjit de ea. Moştenisem de puţină vreme turnul ăsta, de la un frate de-al mamei, un anticar care fusese mentorul meu din familie. Părea locul ideal. În prima săptămână, aproape ca n-am ieşit de aici. Nu mă mai aflasem niciodată în compania cuiva cum e Tessa. Avea o voioşie şi o simplitate înnăscute, care m-au umplut de o fericire imposibil de descris în cuvinte.

— Da, nu mă-ndoiesc, spuse Ash, cu voce scăzută şi cu o umbră de zâmbet. Te rog, continuă povestea.

— M-am îndrăgostit de ea. Tăcu şi ridică din sprâncene, parcă surprins de propriile spuse. Părea entuziasmat de acea revelaţie. M-am îndrăgostit de ea întru totul.

— Şi ai ţinut-o aici? întreba Yuri.

— Da, se află aici de atunci. Nu iese niciodată. Se teme de oameni. Abia după ce am stat multă vreme împreună cu ea a început să vorbească şi mi-a istorisit poveştile ei uimitoare. Se întâmplă foarte rar să fie coerenta, sau ar trebui mai degrabă să spun că nu respectă ordinea cronologică. Dar povestirile ei au întotdeauna sens. Am înregistrat-o de sute de ori în timp ce vorbea şi am o listă a cuvintelor din engleza veche şi din latină pe care le-a folosit. Vedeţi, mi-a fost limpede, aproape de la început, că-mi povestea despre două vieţi diferite, una foarte lungă, pe care o trăieşte acum, şi cea pe care a trăit-o înainte.

— Două vieţi? Atunci te referi, pur şi simplu, la reincarnare.

— După un lung răstimp, aşa mi-a explicat ea, zise Gordon. Bătrânul era atât de pasionat de propria istorisire, încât părea să fi dat uitării pericolul în care se afla. Spune că toţi cei asemenea ei au două vieţi, iar uneori chiar mai

multe, continua Stuart. Că te naşti ştiind tot ce e necesar pentru a supravieţui şi că apoi îţi reaminteşti treptat viaţa anterioară şi o serie de frânturi din altele. Iar amintirea acelei vieţi precedente te ajută să nu-ţi pierzi minţile printre oameni.

— Pricepuseşi, până în clipa aceea, că nu era om? întreba Rowan. Pe mine m-ar fi păcălit.

— Nu. Nicidecum. Am crezut că era un om ca toţi ceilalţi. Bineînţeles că avea însuşiri stranii - pielea translucidă, înălţimea înspăimântătoare, mâinile neobişnuite. Dar nu mi-am zis: „Nu, făptura asta nu e din neamul omenesc”. Ea mi-a spus că nu e om. A spus-o nu numai o dată. Poporul ei a trăit dinainte de apariţia oamenilor. Au trăit în pace, vreme de mii de ani, pe insulele din marile nordice. Insulele erau încălzite de izvoarele vulcanice din adâncuri, de gheizere de abur şi de lacuri încântătoare. Iar Tessa ştia asta nu pentru că ar fi trăit ea însăşi în acele vremuri, ci fiindcă alţii, pe care îi cunoscuse în prima ei viaţă, îşi puteau aminti cum era traiul în acel paradis, acesta fiind modul în care îşi aflau semenii ei istoria, prin intermediul inevitabilei şi întotdeauna distinctei amintiri a vieţilor anterioare. Nu va daţi seama? Era incredibilă! Această idee, cum că toţi veneau pe lume având amintiri aparte, amintiri istorice valoroase! Însemna că rasa lor ştia despre ea însăşi mult mai multe decât ar putea afla oamenii vreodată despre a noastră. Cunoştea trecutul, ca să spunem aşa, mulţumită unei experienţe nemijlocite!

— Şi, spuse Rowan, dacă o împerecheai pe Tessa cu altcineva din rasa ei, ar fi rezultat un copil care îşi putea aminti o viaţă anterioară. Iar apoi probabil un altul, şi amintirea unei alte vieţi.

— Exact! S-ar fi obţinut astfel o înlănţuire a amintirilor, şi cine ştie cât de departe ar fi mers, pentru că, rememorând o existenţă anterioară, fiecare îşi reamintea poveştile celor pe care îi cunoscuse şi îi îndrăgise şi care îşi ţineau minte vieţile precedente!

Ash asculta totul fără nici un comentariu şi fără să lase să se întrevadă vreo schimbare a stării sale emoţionale. Nimic nu părea să-l surprindă sau să-l ofenseze. Yuri îşi reţinu un zâmbet. Era vorba despre aceeaşi simplitate pe care o remarcase la Ash atunci când stătuseră pentru prima oară de vorbă, la Claridge's.

— Altcineva ar fi respins afirmaţiile Tessei, zise Gordon, dar eu am recunoscut cuvintele celte pe care le folosea, frânturile de engleză veche şi, când a scris ceva cu rune, am putut să înţeleg! Am ştiut că spune adevărul.

— Şi ai ţinut totul secret, rosti Rowan, pe un ton neutru, ca şi cum ar fi încercat să pună stavilă emoţiilor ce îl asaltau pe Gordon şi să-l readucă la subiect.

— Da! Aşa e! Am fost cât pe ce să-i povestesc totul lui Aaron. Cu cât povestea mai mult, aflam alte şi alte lucruri de la Tessa, despre Ţara-de-Sus, despre ritualurile şi obiceiurile timpurii ale celţilor, ba chiar şi despre sfinţii lor şi despre biserica celtă. Ştiţi desigur că biserica noastră din Anglia era pe atunci celtă, sau britonă, sau cum vreţi să-i spuneţi, fiind fondată chiar de Apostoli, care au venit din Ierusalim la Glastonbury. Noi n-aveam nici o legătură cu Roma. Papa Grigorie cel Mare şi Sfântul Augustin, acolitul său, au impus dominaţia bisericii romane în Anglia.

— Da, dar, până la urmă, nu i-ai povestit lui Aaron Lightner? întrebă Ash, ridicându-şi foarte uşor vocea. Spuneai că...?

— Aaron plecase deja în America. Plecase pentru a intra din nou în contact cu Vrăjitoarele Mayfair, pentru a urmări alte căi ale investigaţiei de tip mental. Nu aveam timp să-l întreb despre cercetările lui anterioare. Şi, în afară de asta, făcusem ceva nepermis, luasem în grijă o femeie care îmi fusese încredinţată în calitate de membru al Ordinului şi o păstrasem pentru mine însumi, aproape ca pe o prizonieră. Bineînţeles că nu a existat niciodată nimic care s-o împiedice pe Tessa să plece, nimic în afară de propriile

temeri. Dar eu o ascunsesem pe femeia asta. Nu-i spusesem Ordinului nimic despre ea.

— Dar cum ai făcut legătura? întreba Ash. Între Tessa şi Vrăjitoarele Mayfair?

— Oh, n-a fost nicidecum ceva dificil. Un lucru atrage după sine un altul. Aşa cum spuneam, relatările Tessei abundau în referiri la vechile obiceiuri din Ţara-de-Sus. Vorbea iarăşi şi iarăşi despre cercul de pietre înălţat de poporul ei şi folosit apoi de creştini pentru ritualuri bizare, cărora preoţii nu reuşeau să le pună capăt. Fără nici o îndoială, cunoaşteţi mitologia noastră, cu toţii, sau poate numai unii dintre voi. Vechile mituri britone sunt pline de uriaşi legendari. Poveştile noastre spun că uriaşii au construit cercurile, iar Tessa istorisea acelaşi lucru. După încheierea epocii lor, uriaşii noştri au adăstat încă multă vreme prin locuri obscure şi îndepărtate, prin grotele de pe ţărm şi prin cele din Ţara-de-Sus. Ei bine, uriaşii Tessei, vânaţi pe toată suprafaţa pământului şi aproape exterminaţi, au supravieţuit, de asemenea, în locuri tainice! Iar când au îndrăznit să se aventureze printre fiinţele omeneşti, au fost veneraţi şi, în acelaşi timp, au stârnit spaimă. Acelaşi lucru s-a întâmplat, spunea ea, şi cu Poporul Mărunt al Spiriduşilor, a cărui origine a fost uitată. Erau adoraţi pe de-o parte şi temuţi pe de alta. Iar primii creştini din Scoţia cântau şi dansau adesea în cercul de pietre, ştiind că uriaşii făcuseră cândva asta - construiseră într-adevăr cercul cu acest scop -, şi muzica lor momea uriaşii, scoţându-i din ascunzătoare, aşa că aceştia coborau ca să se prindă-n dans, moment în care creştinii îi măcelăreau pentru a face pe placul preoţilor, dar nu înainte de a-i folosi pentru a face pe placul vechilor zei.

— Ce înţelegi prin a-i folosi? întrebă Rowan.

Ochii lui Gordon căpătară o uşoară strălucire şi vocea îi scăzu până atinse un ton blând, aproape plăcut, ca şi cum simpla evocare a acestor lucruri nu putea face altceva decât să trezească un simţ al miracolului.

— Vrăjitorie, despre asta vorbim aici: despre vrăjile înecate în sânge de la începuturi, când superstiţiile căzute în robia creştinătăţii se întorceau în trecutul păgân pentru ca oamenii să caute magia, să săvârşească *maleficia,* sau să dobândească puterea, sau doar să ia parte la un rimai tenebros şi tainic, care îi înspăimânta aşa cum orice act criminal a înspăimântat întotdeauna omenirea. Ardeam de nerăbdare să capăt confirmarea poveştilor Tessei.

Fără să mă destăinui în faţa nimănui, am coborât în beciurile Căminului, în locurile unde fuseseră depozitate cele mai vechi materiale legate de folclorul britanic, încă neexaminate. Acestea erau manuscrisele considerate „fanteziste” şi „irelevante” de către nişte cărturari precum Aaron, care îşi petrecuseră ani de zile traducând documente vechi. Materialele respective nu există în evidenţele noastre din timpurile moderne şi nici în bazele de date moderne, computerizate. Trebuie să răsfoieşti cu mâna ta paginile sfărâmicioase.

Oh, şi ce am găsit! Cărţi obişnuite şi în-cvarto, aproape descompuse, din pergament superb ilustrat, relatările călugărilor benedictini şi cistercieni, care se plângeau de superstiţiile nebuneşti ale oamenilor din popor, pagini pline de povestiri despre aceşti uriaşi, şi despre spiriduşi, şi despre felul în care prostimea continua să creadă în ei, să-i momească afară din ascunzători şi să-i folosească în diverse chipuri.

Iar acolo, amestecate printre acele acuzaţii bombastice, erau poveşti despre sfinţii uriaşi! Despre cavaleri şi regi uriaşi!

Aici, la Glastonbury, la mică distanţă de locul unde ne aflam, a fost deshumat, în vremurile vechi, un gigant de doi metri douăzeci, despre care s-a afirmat că era regele Arthur. Iar eu vă întreb: cine ar fi putut fi acela, dacă nu unul dintre uriaşii Tessei? Astfel de creaturi au fost descoperite în întreaga Britannie.

Oh, am fost tentat, de o mie de ori, să-l sun pe Aaron! Cât de mult i-ar fi plăcut lui aceste poveşti, mai ales cele care proveneau direct din Ţara-de-Sus, din preajma lacurilor şi a văilor bântuite!

Dar în lumea asta nu există decât o singură persoană în care mă puteam încrede. Şi aceea era Tessa.

Iar pe măsură ce aduceam acasă poveştile dezgropate cu băgare de seamă, Tessa recunoştea ritualurile, tiparele - şi, firește, numele sfinţilor şi ale regilor. Bineînţeles că ea nu folosea cuvinte sofisticate. Istorisea totul pe bucatele, cum a devenit poporul ei un vânat sacru şi cum nu s-au putut salva de la tortură şi de la moarte decât ridicându-se la putere şi ajungând să-i guverneze pe creştini, sau ascunzându-se tot mai adânc şi mai adânc în pădurile care continuau să acopere munţii în acele vremuri, sau în grote, sau în văile ascunse, unde se străduiau să trăiască în pace.

— Şi nu i-ai povestit niciodată toate astea lui Aaron, zise Yuri. Gordon nu-l luă în seamă. Vorbi mai departe.

— Pe urmă, cu o voce îndurerată, Tessa mi-a mărturisit că a trecut o dată prin nişte chinuri cumplite în mâinile unor ţărani creştini, care au închis-o şi au silit-o să accepte un bărbat după altul, din satele din împrejurimi. Sperau că avea să dea naştere unui alt uriaş, ca ea însăşi - un uriaş care i-ar fi sărit din pântec vorbind, ştiind câte în lună şi-n stele şi ajungând la maturitate în câteva ore -, o creatură pe care sătenii ar fi ucis-o apoi sub ochii ei! Asta devenise un fel de religie pentru oamenii aceia, nu înţelegeţi? Prinde un Taltos, fă-l să se reproducă, sacrifică progenitura. Iar Crăciunul, acest răstimp al ritualurilor străvechi, devenise perioada preferată pentru un astfel de joc sacru. În cele din urmă, Tessa a reuşit să scape din captivitatea aceea oribilă, fără să fi dat vreodată naştere vreunei făpturi pentru sacrificiu, ci având parte doar de câte o hemoragie provocată de sămânţa fiecăruia dintre bărbaţi. Bătrânul se opri şi sprâncenele i se împreunară. Chipul i se întristă şi se

uită la Ash. Asta i-a făcut rău Tessei mele? Asta i-a secătuit izvorul?

Nu era o întrebare, ci mai degrabă dorinţa unei confirmări în privinţa celor ce fuseseră dezvăluite mai înainte, numai că Ash păstră tăcerea, lăsând impresia că o asemenea confirmare nu i se părea necesară.

Gordon se cutremură.

— Mi-a spus lucruri cumplite, zise el. Mi-a povestit despre masculii momiţi în cercurile de pietre şi despre fecioarele din sat care le erau oferite; dar, dacă o astfel de fecioară nu năştea întotdeauna un uriaş, de murit, murea cu siguranţă. Şi, după ce mureau destule fecioare şi oamenii ajungeau să pună la îndoială puterea masculului gigant, acesta era ars pe rug, ca sacrificiu. De fapt, era ars întotdeauna, indiferent ce s-ar fi întâmplat, fie că reuşea sau nu să dea naştere unui vlăstar pentru jertfă, pentru că masculii inspirau o teamă teribilă.

— Deci nu se temeau de femei, interveni Rowan. Pentru că femeile nu aduceau moartea bărbaţilor care se culcau cu ele.

— Întocmai, spuse Gordon. Şi totuşi! Îşi ridica un deget, cu un uşor zâmbet de încântare. Totuşi! Când şi când se întâmpla, oh, da! Uriaşul mascul sau femelă devenea, ca să zic aşa, părintele unui copil din propria rasă. Şi toată lumea putea să-l vadă pe giganticul nou-născut. Nu există nici o perioadă de timp mai propice pentru o astfel de fecundare decât Crăciunul, data de douăzeci şi cinci decembrie, sărbătoarea anticului zeu al soarelui! Şi se spunea că atunci - când se năştea copilul uriaş - cerul se împreună din nou cu pământul, urmarea fiind o vrajă puternică, pe măsura celei din primul moment al Creaţiei. Iar sacrificiul se săvârşea, în numele lui Hristos, abia după marele zaiafet şi după intonarea colindelor de Crăciun. Din când în când, se întâmpla ca uriaşul să fie tatăl sau mama mai multor asemenea vlăstare, şi atunci un Taltos se împreună cu altul iar văile se umpleau de focurile jertfelor şi fumul se ridica la

ceruri, aducând o primăvară timpurie, vânturi calde şi ploi binefăcătoare, făcând recoltele să crească. Gordon se întrerupse şi se întoarse entuziasmat către Ash. Tu ar trebui să ştii toate astea. Tu însuţi ne-ai putea oferi verigi din acest lanţ al amintirilor. Sigur ai mai trăit şi tu o altă viaţă. Ne-ai putea spune lucruri pe care nici un om n-ar reuşi să le descopere, pe nici o altă cale. Ni le-ai putea istorisi cu claritate şi cu vigoare, pentru că eşti puternic, nu confuz. Biata mea Tessa! Ai putea să ne faci darul ăsta.

Ash nu răspunse. Chipul însă i se întunecă; Gordon păru să nu-şi fi dat seama de asta.

„E un nesocotit, cugetă Yuri. Poate că de asta - de un nesocotit romantic - aveau nevoie cele mai puternice uneltiri aducătoare de violenţă.

Gordon se întoarse spre ceilalţi, chiar şi către Yuri, căruia i se adresă acum.

— Nu înţelegi? Sunt sigur că acum pricepi ce însemna pentru mine existenţa unei asemenea posibilităţi!

— Ceea ce pricep eu, spuse Yuri, este că nu i-ai povestit lui Aaron. Că nu le-ai povestit nici Seniorilor, nu-i aşa? Seniorii n-au ştiut nimic. Fraţii şi surorile tale n-au ştiut nimic!

— Ţi-am spus doar. Nu mă puteam încrede în nimeni, nu puteam risca să dezvălui cuiva descoperirile mele şi, sincer vorbind, nici nu voiam s-o fac. Îmi aparţineau. În plus, ce-ar fi zis mult iubiţii tăi Seniori, dacă „zis” e un termen potrivit pentru interminabilele lor comunicate silenţioase! Ar fi sosit un fax, care mi-ar fi cerut s-o aduc pe Tessa imediat la Cămin şi la... Nu, descoperirea asta îmi aparţinea, pe bună dreptate. Eu am găsit-o pe Tessa.

— Ba nu, te minţi pe tine însuţi, aşa cum ai făcut-o cu toţi ceilalţi, zise Yuri. Ai dobândit tot ceea ce ai mulţumită organizaţiei Talamasca.

— Asta e o idee nedemnă! Oare eu nu i-am oferit nimic Ordinului? în plus, n-a fost ideea mea să le fac vreun rău membrilor săi. În ceea ce-i privea pe doctorii implicaţi, da,

am fost de acord, cu toate că, iarăşi, eu n-aş fi propus niciodată una ca asta.

— Voi l-aţi ucis pe doctorul Samuel Larkin? întrebă Rowan, cu vocea ei joasă, inexpresivă, sondând terenul fără intenţia de a-l alarma pe Gordon.

— Larkin, Larkin... Of, nu ştiu. Sunt derutat. Înţelegeţi, ajutoarele mele au cu totul alte idei când vine vorba de masurile ce se impun pentru a păstra secretul întregii poveşti. Aţi putea spune că eu am înaintat cumva în paralel cu cele mai sordide aspecte ale planului. Adevărul e ca, pur şi simplu, nu sunt în stare să concep uciderea unei alte fiinţe.

Îi arunca lui Ash o privire aspră, acuzatoare.

— Şi ajutoarele astea au nişte nume? întrebă Michael. Tonul său nu se deosebea de al lui Rowan, vorbea în registrul grav, având un aer cu desăvârşire pragmatic. Şi ce e cu bărbaţii trimişi la New Orleans, Norgan şi Stolov, pe ei i-ai invitat să-ţi împărtăşească secretele?

— Nu, sigur că nu. Nu făceau cu adevărat parte din grup, nu mai mult decât Yuri, aici de faţă. Pentru noi, nu erau decât nişte simpli investigatori, nişte curieri, ceva de genul ăsta. Dar, la vremea aceea, totul... totul scăpase, probabil, de sub control. N-aş putea spune. Eu nu-i cunosc decât pe prietenii mei, pe confidenţii mei, ei au avut senzaţia că îi puteau stăpâni pe oamenii ăia folosindu-se de nişte secrete şi de bani. Despre asta e vorba întotdeauna, despre corupţie: secrete şi bani. Dar să trecem peste toate astea. Ceea ce contează e descoperirea însăşi. Descoperirea răscumpără totul.

— Nu răscumpără nimic! zise Yuri. Ca să reuşeşti, ti-ai folosit cunoştinţele. Un trădător ordinar, căutând în arhive pentru obţinea unui profit personal.

— Nimic nu poate fi mai departe de adevăr, se apără Gordon.

— Yuri, lasă-l să continue, interveni Michael, cu voce scăzută.

Bătrânul se calmă, dând dovadă de o voinţă remarcabilă, şi i se adresă din nou lui Yuri, într-un mod care îl scoase pe acesta din sărite.

— Cum de ţi-ai putut închipui că scopul meu era de o natură diferită de cea spirituală? întrebă el. Eu, care am crescut în umbra Colinei Glastonbury, care mi-am devotat întreaga viaţă cunoştinţelor ezoterice, numai de dragul luminii pe care o aduc în suflete?

— Poate că era un profit spiritual, zise Yuri, dar era un profit, un profit personal. Asta e fărădelegea ta.

— Îmi pui răbdarea la încercare, spuse Gordon. Poate că ar trebui să fii dat afară din camera asta. Poate că n-ar trebui să mai spun nimic...

— Continuă povestea, îi ceru Ash, cu voce calmă. Încep să îmi pierd răbdarea.

Gordon se întrerupse şi privi îndelung tăblia mesei, cu o sprânceană ridicată, parcă spunând că nu-i plăcea acel ultimatum.

Se uită la Ash cu răceală.

— Cum ai făcut legătura? întrebă Rowan. Între toate astea şi Vrăjitoarele Mayfair?

— Am văzut-o de la bun început. Pornea de la cercul de pietre. Am ştiut dintotdeauna povestea lui Suzanne, prima Mayfair, vrăjitoarea din Ţara-de-Sus care l-a invocat pe Lasher în cercul ăla. Şi am citit descrierea spectrului, făcută de Peter van Abel, şi relatarea modului în care l-a urmărit şi şi-a bătut joc de el, dând dovadă de o forţă mult mai mare decât a oricărei stafii a unui om. Aaron a început să traducă dosarul Mayfair cu raportul lui Peter van Abel şi fireşte că eu am fost cel căruia i-a pus o serie de întrebări despre latina veche. Pe vremea aceea, Aaron venea întotdeauna la mine când avea nevoie de ajutor.

— Spre ghinionul lui, spuse Yuri.

— Nu era oare firesc să-mi treacă prin minte că acest Lasher reprezenta sufletul unei creaturi dintr-o altă specie, care încerca să se reincarneze? Cât de bine se potrivea cu

întregul mister! Iar Aaron mi-a scris abia după aceea din America, povestind că familia Mayfair a trecut prin cele mai negre clipe atunci când spectrul amator de reîntrupare ameninţa să-şi atingă scopul. Era acela sufletul unui uriaş care îşi dorea reincarnarea? În cele din urmă, descoperirile mele au devenit mult prea spectaculoase. Trebuia să i le împărtăşesc cuiva. A trebuit să-i implic pe cei în care aveam încredere.

— Dar nu pe Stolov şi pe Norgan.

— Nu! Prietenii mei... prietenii mei erau de o cu totul altă factură. Dar mă zăpăciţi. Stolov şi Norgan încă nu erau amestecaţi. Nu. Lăsaţi-mă să continui.

— Dar prietenii ăştia făceau parte din organizaţia Talamasca, zise Rowan.

— N-o să vă spun nimic despre ei, cu excepţia faptului că erau... erau nişte tineri în care aveam încredere.

— I-ai adus aici, în turn?

— Sigur că nu, răspunse Stuart. Nu sunt chiar atât de prost. Le-am arătat-o pe Tessa, dar într-un loc ales de mine anume în acest scop, între ruinele abaţiei Glastonbury, chiar acolo unde a fost dezgropat scheletul uriaşului de doi metri şi douăzeci, ulterior neînhumat. A fost un gest sentimental, să o duc acolo, să stea deasupra mormântului unuia dintre ai ei. Iar acolo am îngăduit să fie venerată de cei în care mă încredeam pentru a mă ajuta să-mi termin lucrarea. Ei n-aveau idee că adăpostul permanent al Tessei se afla la nici un kilometru şi jumătate distanţă. Nu trebuiau s-o afle niciodată. Dar erau devotaţi şi întreprinzători. Ei au sugerat să facem primele teste ştiinţifice. M-au ajutat să iau, cu o seringă, primele probe de sânge de la Tessa, pe care le-am trimis la diverse laboratoare pentru o serie de analize făcute la adăpostul anonimatului. Şi atunci am avut primele dovezi de necontestat ale faptului că Tessa nu era o fiinţa umană! Enzime, cromozomi, toţi aceşti termeni mă depăşesc. Dar ei îi înţelegeau.

— Erau medici? întrebă Rowan.

— Nu. Doar nişte tineri foarte inteligenţi.

Peste chipul lui trecu o umbră şi îi arunca lui Yuri o căutătură rea.

„Da, acoliţii tăi”, gândi acesta. Dar nu spuse nimic. Dacă l-ar fi întrerupt din nou, ar fi făcut-o numai pentru a-l ucide.

— În momentul acela, totul era atât de diferit! Nu existau planuri care să conducă la omor. Însă urmau să se petreacă atât de multe.

— Continuă, spuse Michael.

— Următorul meu pas era evident! Trebuia să mă întorc în beci, la tot acel folclor abandonat, şi să caut numai sfinţii de o înălţime extrem de mare. Şi am dat tocmai peste un teanc de hagiografii - manuscrise salvate de la distrugere în timpul cumplitei desfiinţări a mănăstirilor de către Henric al VIII-lea şi depozitate în arhivele noastre alături de mii de alte texte asemănătoare. Şi... şi printre aceste comori se afla o cutie de carton pe care un secretar sau un conţopist mort de multă vreme scrisese: „Vieţile sfinţilor scoţieni”, adăugând în grabă un subtitlu: „Uriaşi”. Am descoperit, imediat şi pe neaşteptate, o copie ceva mai recentă a lucrării timpurii a unui călugăr din Lindisfame, scrisă prin anii 700 unde era redată povestea Sfântului Ashlar, un sfânt care făcea asemenea minuni şi avea o asemenea putere, încât a apărut printre locuitorii din Ţara-de-Sus în două epoci cu totul diferite, fiind retrimis de Dumnezeu pe pământ, aşa cum fusese profetul Isaia, şi menit, după spusele legendei, să se reîntoarcă iarăşi şi iarăşi.

Yuri se uită la Ash, care nu scoase, însă, nici un cuvânt. Nu putea să-şi aducă aminte dacă Gordon înţelesese care era numele lui Ash. Dar bătrânul se holba deja la acesta din urmă şi se grăbi să adauge:

— Oare ar fi posibil să fie tocmai personajul după care ţi s-a ales numele? E posibil să fi auzit tu însuţi despre sfântul ăsta, datorită propriilor aduceri aminte, sau de la alţii, presupunând că ai cunoscut şi alte făpturi asemenea ţie?

Ochii lui Gordon scăpărau.

Ash nu răspunse. De data aceasta, tăcerea era ca de piatră. Chipul lui Ash fu străbătut de alte neguri. Oare sentimental pe care i-l inspira Gordon era oroare, cea mai pură oroare?

Bătrânul îşi reluă din nou relatarea, cu umerii gârboviţi şi cu mâinile agitându-se de emoţie.

— Am fost copleşit de entuziasm când am citit că Sfântul Ashlar fusese o fiinţă uriaşă, având probabil doi metri douăzeci, şi că provenea dintr-o rasă păgână, la a cărei exterminare contribuise el însuşi...

— Treci mai departe, zise Ash, cu blândeţe. Cum ai legat toate astea de Vrăjitoarele Mayfair? Şi cum s-a ajuns, ca urmare, la moartea unor oameni?

— Foarte bine, încuviinţa Gordon, răbdător, dar poate că o să-i promiţi acestui om pe moarte îndeplinirea unei dorinţe.

— Poate că nu, ripostă Ash. Dar despre ce e vorba?

— O să-mi spui dacă poveştile astea îţi sunt sau nu cunoscute, dacă ai tu însuţi amintiri din vremurile acelea îndepărtate?

Ash schiţă un gest care îl îndemna să continue.

— Ah, eşti lipsit de milă, amice, zise Gordon.

Furia lui Ash părea tot mai profundă. Îţi puteai da seama cu uşurinţă. Părul lui des şi negru şi gura cu buze catifelate, aproape inocentă, făceau ca expresia feţei să fie mult mai ameninţătoare. Era ca un înger al răzbunării adunându-şi mânia. Nu răspunse la vorbele lui Gordon.

— Ai adus toate relatările astea acasă, pentru Tessa? întrebă Rowan.

— Da, răspunse Gordon, dezlipindu-şi în cele din urmă privirea de la Ash şi uitându-se la ea.

Continuă schiţând un zâmbet prefăcut, ca şi cum ar fi spus: „Acum îi vom da un răspuns frumoasei doamne din rândul întâi”.

— Am venit cu poveştile acasă, la Tessa; după cină i-am povestit, ca întotdeauna, ceea ce citisem. Iar ea cunoştea

chiar istoria acestui sfânt! Ashlar, unul dintre semenii ei şi un conducător cu faimă, un rege din neamul lor, care s-a convertit la creştinism, trădându-şi propriul neam. Acum aveam un nume de urmărit de-a lungul istoriei. În dimineaţa următoare m-am întors în arhive şi m-am pus serios pe treabă. Şi apoi... apoi am făcut descoperirea mea spectaculoasă, pentru care, dacă le-ar fi fost cunoscută, ceilalţi cărturari din organizaţia Talamasca şi-ar fi dat ochii din cap.

Se întrerupse, privind pe rând chipurile tuturor şi oprindu-se în final asupra lui Yuri, cu un zâmbet plin de mândrie.

— E vorba despre un tom, despre un codex scris pe hârtie pergament, pe care nu-l mai văzusem niciodată, în toată viaţa mea de iubitor de carte! Şi nici nu visasem c-o să vad aşa ceva vreodată. „Sfântul Ashlar”, ăsta era numele gravat pe capacul cutiei de lemn care adăpostea înscrisurile. Numele sfântului s-a conturat în praf, desprinzându-se din umbră când am mers de-a lungul rafturilor, ţinând în mână o lanternă.

O altă pauză.

— Iar sub nume, continuă Gordon, uitându-se din nou de la unul la altul, pentru a mări efectul dramatic, dedesubt era scris, cu alfabetul runic:”Istoria neamului Taltos din Britannia!”, apoi, în latineşte: „Uriaşii de pe pământ!” După cum avea să mi-o confirme Tessa, în aceeaşi seară, cu o simplă inclinare a capului, dădusem tocmai peste cea mai importantă dintre toate lucrările. „Taltos. Asta suntem noi”, a spus ea. Am plecat imediat din turn. M-am urcat în maşină şi m-am întors la Cămin. Citisem celelalte înregistrări, întotdeauna în interiorul clădirii, într-una dintre biblioteci sau oriunde altundeva aş fi preferat. Când a atras o asemenea operă erudită atenţia cuiva? Dar *aceea* trebuia să intre în posesia mea.

Se ridică, sprijinindu-şi încheieturile degetelor de tăblia mesei. Se uita la Ash, de parcă acesta ar fi schiţat vreo mişcare, dând să-l oprească. Chipul uriaşului era posomorât şi

o schimbare imperceptibilă îi transformase expresia într-una cu desăvârşire glacială.

Gordon se întoarse pe călcâie şi se duse glonţ spre un dulap imens, sculptat, lipit de perete, de unde scoase o cutie mare, dreptunghiulară.

Ash îl urmărise cu o privire calmă, neanticipând vreo încercare de evadare, sau încrezător în faptul că l-ar fi putut prinde cu uşurinţă pe Gordon dacă acesta ar fi rupt-o la fugă în direcţia scărilor.

Iar acum se uita lung la cutia pe care bătrânul o aşezase în faţa lor. În el părea să se înfiripe ceva, ceva care ar fi putut să explodeze.

„Doamne Sfinte, documentul e autentic”, cugetă Yuri.

— Uitaţi-vă, spuse Gordon, odihnindu-şi degetele pe lemnul lăcuit, de parcă ar fi fost sacru. Sfântul Ashlar, adaugă el. Şi traduse din nou restul. Ce credeţi voi, cu toţii, că e în cutia asta? Ce presupuneţi?

— Continuă povestea, Gordon, te rog, zise Michael, aruncând o privire pătrunzătoare către Ash.

— O voi face, declară în şoaptă bătrânul şi săltă capacul. Scoase o carte imensă, cu coperte de piele, pe care o aşeză dinaintea celorlalţi, apoi împinse cutia într-o parte. Deschise coperta, dând la iveală pagina de titlu, din pergament, superb ilustrată cu roşu intens, auriu şi albastru regal. Textul în limba latină era împestriţat de desene minuscule. Întoarse pagina cu grijă. Yuri zări din nou scrisul superb şi un număr de ilustraţii delicate, miniaturale, a căror frumuseţe nu putea fi descoperită decât privindu-le printr-o lupă.

— Uitaţi-vă, n-aţi mai văzut un asemenea document niciodată. Pentru că a fost scris chiar de sfânt. Este istoria neamului Taltos, încă de la începuturi, istoria anihilării rasei; şi confesiunea sa, mărturisirea faptului că el însuşi - preot, făcător de minuni şi sfânt, dacă preferaţi - nu era om, ci unul dintre uriaşii pierduţi. E pledoaria sa, adresată chiar Sfântului Columba, abatele şi întemeietorul mănăstirii celte

de pe insula Iona, pentru a se da crezare faptului că Taltos nu erau monştri, ci fiinţe cu suflet nemuritor, făpturi ale Domnului, care se puteau împărtăşi din mila lui Hristos... E atât de magnific!

Ash sari pe neaşteptate şi smulse cartea din mâinile lui Gordon.

Bătrânul înlemni pe scaun, cu Ash aplecat deasupra sa.

Ceilalţi se ridicară încet. Când un om e furios, mânia sa trebuie respectată, sau măcar luată în consideraţie, medita Yuri. Râmaseră în picioare, privind lung către Ash, care continua să-l fixeze pe Gordon cu asprime, de parcă ar fi vrut să-l ucidă.

Chipul blând al lui Ash, acum desfigurat de furie, era o privelişte cumplită. Probabil că aşa arată îngerii, se gândi Yuri, atunci când îşi scot săbiile în flăcări.

Gordon se transforma încet dintr-un om ofensat într-unul cuprins de o groază evidentă.

Când vorbi, în sfârşit, Ash scoase o şoaptă profundă, amintind de fosta sa blândeţe, dar destul de puternică pentru a ajunge la urechile tuturor.

— Cum ai îndrăznit să-ţi însuşeşti un asemenea obiect? Glasul i se înălţă cu furie. Eşti şi hoţ, nu numai ucigaş! Cum îndrăzneşti?

— Iar tu de ce mi-ai smuls-o din mâini? întrebă Gordon, cu ochii în flăcări. Ţinu piept înverşunării lui Ash cu furia sa. Eşti în stare să mi-o iei, aşa cum mi-ai lua viaţa? Cine eşti tu, ca să mă lipseşti de ea? Ştii tot ce ştiu eu despre poporul tău?

— Eu am scris-o! declară Ash, cu chipul acum împurpurat de mânie. E a mea cartea asta, şopti, de parcă n-ar fi avut curaj s-o spună cu glas tare. Eu am scris fiecare cuvânt, spuse. Eu am pictat fiecare miniatură. Şi am făcut-o pentru Columba, aşa e! Şi e a mea! Se retrase cu un pas, strângând cartea la piept. Începu să tremure şi clipi des pentru o scurtă vreme, continuând apoi, cu vocea sa

blândă: Şi toată vorbăria ta, despre cercetările tale, despre reamintirea vieţilor, despre... înlănţuirea amintirilor!

Liniştea vibră sub atingerea mâniei sale. Gordon clătină din cap.

— Eşti un impostor, zise bătrânul. Nimeni nu ripostă.

Gordon rămase ferm pe poziţie, cu o figura aproape hilară din pricina insolenţei.

— Taltos, da, zise, dar nicidecum Sfântul Ashlar! Vârsta ta ar fi incalculabilă!

Nimeni nu vorbi. Nimeni nu se clinti. Ochii lui Rowan studiau chipul lui Ash. Michael părea să urmărească totul, aşa cum făcea şi Yuri.

Ash oftă adânc. Îşi înclină uşor capul, continuând să strângă cu putere cartea. Degetele i se relaxară o idee în jurul marginilor ei.

— Şi care crezi, întrebă el cu tristeţe, că e vârsta creaturii jalnice care stă în camera de dedesubt, aplecată asupra gherghefului ei?

— Dar ea vorbeşte despre amintirea unei vieţi şi despre alte vieţi cunoscute din aducerile aminte ale altora, care i-au fost povestite de...

— Oh, încetează, ticălos bătrân şi idiot! stărui Ash, cu blândeţe. Respira poticnindu-se, apoi văpaia prinse să-i dispară din obraji. Şi ai ascuns toate astea de Aaron, zise el. Le-ai ascuns de cei mai de seamă cărturari din Ordinul vostru, pentru ca tu şi tinerii tai prieteni să clociţi un plan mârşav, cu intenţia de a fura Taltos-ul! Nu sunteţi cu nimic mai buni decât ţăranii din Ţara-de-Sus, brutele ignorante, inconştiente, care momeau Taltos-ul în cerc pentru a-l ucide. Aţi repetat încă o dată Vânătoarea Sacră.

— Nu, nicidecum pentru a ucide! strigă Gordon. Nicidecum pentru a ucide! Pentru a vedea împerecherea! Pentru a-i duce pe Lasher şi pe Tessa, împreună, pe Colina Glastonbury! Izbucni în plâns, sufocându-se, icnind şi continuând să vorbească, cu vocea pe jumătate strangulată. Pentru a vedea rasa lor înălţându-se din nou în

munţii în care Hristos însuşi a propovăduit religia care a schimbat întreaga lume! N-a fost pentru a ucide, nicidecum pentru a ucide, ci pentru a readuce la viaţa! Vrăjitorii ăştia au ucis, aceştia, aici de faţă, au distrus un Taltos de parcă n-ar fi fost decât o aberaţie a naturii! L-au distrus, cu sânge rece, fără milă şi fără să se sinchisească de ceea ce reprezenta, de ceea ce ar fi putut să devină. Ei au făcut-o, nu eu!

Ash clătină din cap. Strânse cartea cu şi mai multă putere.

— Nu, tu ai făcut-o, zise Ash. Ar fi trebuit să-i spui povestea lui Aaron Lightner, să-i împărtăşeşti cunoştinţele tale preţioase!

— Aaron n-ar fi cooperat niciodată! strigă Gordon. Eu n-aş fi fost niciodată în stare să fac un astfel de plan. Eram prea bătrâni, amândoi. Dar cei care aveau tinereţea, curajul, viziunea - ei ar fi trebuit să-i aducă pe cei doi Taltos împreună, fără a le face rău!

Ash oftă din nou. Râmase în aşteptare, măsurându-şi respiraţia. Pe urmă se uită din nou la Gordon.

— Cum ai aflat despre Taltos-ul Mayfair? Care a fost legătura finală? Vreau să ştiu. Şi răspunde-mi acum, sau îţi smulg capul de pe umeri şi-l pun în poala iubitei tale Tessa. Faţa ei înspăimântată o să fie ultimul lucru pe care-o să-l vezi înainte ca mintea să-nceapă să-ţi bolborosească şi să-ţi moară sub ţeastă.

— Aaron, zise Gordon. Legătura a făcut-o Aaron însuşi. Tremura, fiind probabil în pragul leşinului. Se trase înapoi, aruncându-şi ochii în toate părţile. Se holba la dulapul din care scosese cartea.

— Rapoartele pe care le-a trimis din America, spuse bătrânul, apropiindu-se de dulap. A fost convocat Consiliul. Informaţiile erau de o importanţă crucială. O Vrăjitoare Mayfair, Rowan, dăduse naştere unui copil monstruos. Se întâmplase în Ajunul Crăciunului. Un copil care crescuse, probabil în câteva ore, până la dimensiunile unui bărbat.

Descrierea acelei fiinţe le-a fost trimisă tuturor membrilor din lume. Era un Taltos, eu o ştiam! Şi eram singurul care ştia asta.

— Om cu suflet hain, şopti Michael. Un omuleţ cu suflet hain.

— Nu-mi spune mie astfel! Tu, tu ai fost ucigaşul lui Lasher! Tu ai distrus un mister, ca şi cum n-ar fi fost decât un criminal oarecare, pe care trebuia să-l trimiţi în iad, într-o încăierare dintr-un bar!

— Tu şi ceilalţi, se grăbi Rowan să intervină. Aţi făcut asta pe cont propriu?

— Ţi-am spus că e aşa. Bătrânul se apropie de dulap cu încă un pas. Ascultă, n-o să vă dezvălui cine sunt ceilalţi, o repet.

— Mă refer la faptul că Seniorii n-au fost implicaţi, zise Rowan.

— Excomunicările, spuse Gordon, erau false. Am descoperit o modalitate de interceptare. N-am realizat-o eu. Nici măcar n-o înţeleg. Dar a fost pusă în practică, şi nu lăsam să treacă decât acele scrisori ale Seniorilor care nu aveau nici o legătură cu acest caz. Le-am substituit pe toate cele trimise de Aaron şi de Yuri către Seniori, precum şi pe cele trimise de aceştia către ei. N-a fost dificil: Seniorii, cu predilecţia lor către mister şi simplitate, s-au lăsat descoperiţi în faţa unei astfel de înşelătorii.

— Îţi mulţumesc fiindcă ne-ai mărturisit-o, zise Rowan, cu gravitate. Poate că Aaron o bănuia. - Yuri nu putea suporta amabilitatea cu care i se adresa femeia nemerniculuI, liniştindu-l, când el ar fi trebuit strangulat pe loc. Apoi Rowan spuse:

— Ce altceva am mai putea scoate de la bătrân? Se uită la Ash. Cred că am terminat cu el.

Gordon înţelese ce se petrecea. Rowan îi dădea lui Ash permisiunea să-l ucidă. Yuri se uită la Ash, care lăsă încet pe tăblia mesei preţioasa carte şi se întoarse, gata să-l

înfrunte pe Gordon, cu mâinile libere pentru a pune în aplicare sentinţa hotărâtă de el însuşi.

— Nu ştiţi nimic, rosti în grabă Gordon. Cuvintele Tessei, povestea ei, înregistrările pe care le-am făcut... Numai eu ştiu unde se află.

Ash se holbă, pur şi simplu, la el. Ochii i se îngustaseră şi sprâncenele i se uniseră într-o căutătură încruntată. Gordon se răsuci, privind în dreapta şi în stânga.

— Aici! strigă el. Mai am un alt obiect important, pe care vi-l arăt de bunăvoie.

Se repezi din nou la dulap şi, când se întoarse, ţinea un pistol cu ambele mâini, îndreptându-l către Ash, apoi către Yuri, apoi către Rowan şi Michael.

— Asta vă poate ucide, spuse el. Ucide vrăjitoare, ucide Taltos, vă ucide pe toţi! Un glonţ în inimă, şi sunteţi duşi de pe această lume.

— Nu ne poţi împuşca pe toţi, spuse Yuri, ocolind masa.

— Să nu-ndrăzneşti, sau trag! strigă Gordon.

Ash fu cel care parcurse distanţa dintre el şi bărbatul înarmat, cu o mişcare rapidă. Dar Gordon se răsuci, ajungând din nou cu faţa către el, şi apăsă pe trăgaci. Ash nu se opri, dar nici arma nu se declanşă.

Schimonosindu-şi trăsăturile, Gordon îşi lipi pistolul de piept, cu umerii gârbovindu-i-se pe neaşteptate, cu pumnul celeilalte mâini închizându-se şi deschizându-se spasmodic.

— Dumnezeule din Ceruri! bolborosi el. Arma căzu pe duşumea, zăngănind pe scânduri.

— Tu! zise el, aruncând o privire cruntă către Rowan. Tu, vrăjitoareo, Vrăjitoare Mayfair! îi striga. Ştiam c-o să fii tu! Le-am spus-o, am ştiut-o...

Aproape îndoindu-se cu totul, închise ochii şi se prăbuşi înspre dulap. Păru că avea să cadă cu faţa înainte, dar alunecă! pe podea. Apăsă zadarnic cu mâna dreaptă în scânduri, ca şi cum ar fi încercat să se ridice. Apoi trupul îşi pierdu toată vlaga, iar ochii pe jumătate acoperiţi de pleoape căpătară privirea mată a morţilor.

Râmase întins acolo, o mărturie de prost gust a ceea ce poate însemna sfârşitul.

Rowan stătea în picioare, în aceeaşi poziţie ca şi până atunci, nici un semn exterior nelăsându-te să ghiceşti faptul că ea provocase totul. Dar Rowan o făcuse, Yuri o ştia şi îşi dădea seama că o ştia şi Michael. O înţelegea din felul în care o privea acesta din urmă - fără s-o acuze, dar cu un respect tăcut în care exista o oarecare teamă.

Pe urmă Michael oftă. Îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse faţa. Se întoarse cu spatele către mort, clătină din cap şi se îndepărtă, pierzându-se în umbrele de lângă fereastră.

Femeia stătea ţeapănă, cu braţele încrucişate, cu ochii fixându-i pe cei ai lui Gordon.

„Poate că vede ceva pe care noi nu-l vedem, îşi spuse Yuri. Poate că simte ceva pe care noi nu-l putem simţi."

Însă asta nu avea, de fapt, nici o importanţă. Ticălosul murise. Şi, pentru prima dată, Yuri putea să respire în voie. Reuşi să scoată un oftat prelung de uşurare, atât de deosebit de sunetul precum o şoaptă tristă care tocmai se auzise dinspre Michael.

„E mort, Aaron. E mort." Iar Seniorii nu sunt implicaţi. Şi vor afla, vor afla cu siguranţă cine l-a ajutat, dacă au făcut-o cumva novicii aia trufaşi."

Concluzia că acei doi tineri - Marklin George şi Tommy Monohan - erau vinovaţi i se părea lui Yuri firească. Într-adevăr, întregul plan părea opera unui tânăr, impetuos, nemilos şi risipitor; şi poate că era cu adevărat mai presus de imaginaţia bătrânului.

Nimeni nu se clintea. Nimeni nu vorbea. Stăteau cu toţii acolo, poate aducându-i cadavrului un soi de omagiu funest. Yuri îşi dorea să se simtă uşurat, dar nu simţea nimic.

Pe urmă Ash se apropie de Rowan, foarte încet, ceremonios, îi atinse uşor braţele cu degetele lui lungi, se aplecă şi o sărută pe amândoi obrajii. Femeia privi în sus, în

ochii lui, de parcă ar fi visat. Expresia chipului ei era cea mai nefericită pe care o văzuse vreodată Yuri.

Ash se retrase şi se întoarse spre el. Ramase în aşteptare, fără să spună nimic. Aşteptau cu toţii. Ce ar fi fost de spus? Ce trebuia să urmeze?

Yuri încercă să facă un plan, dar era de-a dreptul imposibil.

— Acum o să te duci acasă, în mijlocul Ordinului? întrebă în sfârşit Ash.

— Da, răspunse Yuri, dând grăbit din cap. O să mă-ntorc acasă, în mijlocul Ordinului. I-am pus deja în alertă, şopti el, din toate punctele de vedere. Le-am telefonat din sat.

— Te-am văzut, zise Ash.

— Am vorbit cu Elvera şi cu Joan Cross. Nu mă-ndoiesc că a fost ajutat de George şi de Monohan, dar ei vor afla adevărul.

— Şi Tessa? spuse Ash cu un uşor oftat O primiţi pe Tessa sub acoperişul vostru?

— O să-mi îngădui s-o fac? întrebă Yuri. Desigur c-o s-o primim! O s-o adăpostim şi o să avem grijă de ea pentru totdeauna. Dar tu o să-ngădui asta?

— Ce alt loc mai este sigur pentru ea? rosti Ash, pe un ton sincer întristat şi obosit. Nu mai are mult de trăit. Pielea ei este tot atât de subţire ca pergamentul pe care mi-am scris cartea. Probabil că va muri foarte curând. Dar n-am idee cât de curând. Nu ştiu cât de mult trăiesc cei ca noi. Am fost seceraţi atât de des de morţi violente... În zilele începuturilor, credeam că e singurul mod în care se poate muri. Cât despre moartea naturală, nu ştiam ce... Se întrerupse, încruntându-se, sprâncenele sale întunecate desenându-se superb sub fruntea posomorâtă şi în lungul arcadelor de deasupra ochilor imenşi. Dar ia-o cu tine, continuă el. Fii bun cu ea.

— Ash, zise Rowan, cu delicateţe. Le oferi dovada incontestabilă a existenţei rasei Taltos! De ce faci asta?

— E cel mai bun lucru care s-ar putea întâmpla, spuse Michael. Vehementa lui îi luă pe Yuri pe nepregătite. Fă-o, fă-o de dragul lui Aaron, adăugă Michael. Du-o acolo, la Seniori. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să dai pe faţă întreaga conspiraţie. Oferă-le aceste informaţii valoroase.

— Şi dacă ne înşelăm, zise Rowan, dacă au existat mai mulţi complici, nu doar o mână de oameni... Ezită, privind în jos, la măruntul şi dezolantul cadavru al lui Gordon. Atunci ce vor primi?

— Nimic, zise Ash, cu voce scăzută. O făptură care va muri curând şi care se va transforma din nou într-o legendă, indiferent câte teste ştiinţifice, fotografii şi înregistrări se vor face, cu îngăduinţa ei stoică. Ia-o cu tine, eu ţi-o cer. Lasă Consiliul să afle de existenţa ei. Fă-o cunoscută tuturor. Distruge secretul folosit cu atâta cruzime de Gordon şi de prietenii lui.

— Dar Samuel? întrebă Yuri. Samuel mi-a salvat viaţa. Ce-o să spună Samuel când o să afle că ea e în mâinile lor?

Ash cântări lucrurile, înălţându-şi cu graţie sprâncenele, cu expresia feţei îmblânzită şi gânditoare, foarte asemănătoare cu cea din momentul primei sale întâlniri cu Yuri, expresia unui bărbat uriaş şi iubitor, poate mult mai uman decât fiinţele omeneşti, asta n-avea s-o ştie niciodată.

Ce idee încântătoare, apărută pe neaşteptate, aceea că sufletul celui care trăieşte la nesfârşit se umple, treptat, de o milă nesfârşită! Dar nu era adevărat. Făptura aceea luase vieţi şi l-ar fi ucis pe Gordon dacă Rowan nu ar fi făcut cumva ca inima bătrânului să se oprească Făptura aceea ar fi fost în stare să mute cerul şi pământul ca să ajungă la Mona, la vrăjitoarea Mona, care putea aduce pe lume un alt Taltos.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare cum ar fi putut s-o protejeze pe Mona?

Yuri se simţi, dintr-odată, prea confuz, prea copleşit. Bineînţeles că avea s-o ia pe Tessa cu el; acum putea să-i

sune şi să-i implore să vină, iar ei ar fi venit şi el ar fi ajuns din nou acasă, ar fi vorbit încă o dată cu Seniorii, aceştia ar fi fost protectorii şi prietenii lui. L-ar fi ajutat să-şi dea seama ce avea de făcut. Ar fi luat de pe umerii lui povara deciziei.

— Iar eu o să am grijă de Mona, spuse Rowan, cu voce scăzută.

Yuri era uimit. Vrăjitoarea avea puterea de a citi gândurile! Cât de multe putea desluşi în inimile şi în sufletele lor? În ce măsură o putea momi sau înşela un Taltos?

— Nu sunt duşmanul Monei Mayfair, zise Ash, părând să fi înţeles cu uşurinţă despre ce era vorba. Ai greşit în privinţa asta de la bun început. N-aş pune în pericol viaţa unui copil. Nu aş lua cu sila o femeie. Ai destule griji. Las-o pe Mona Mayfair în paza acestor doi vrăjitori care o iubesc şi care vor veghea asupra ei. Lasă familia în paza lor. Seniorii îţi vor spune acelaşi lucru, fără nici o îndoială, atunci când îi vei întâlni. Lasă familia să vindece familia. Lasă Ordinul să se autopurifice.

Yuri ar fi vrut să răspundă. Dar nu ştia ce să spună. „Îmi doresc chiar atât de mult ca toate astea să fie adevărate?”

Ash se apropie pe neaşteptate şi îi acoperi faţa cu sărutări pline de gingăşie. Yuri privi în sus, copleşit de dragoste, apoi, încleştându-şi mâinile de gâtul celuilalt, îşi lipi buzele de gura lui.

Era un sărut ferm şi cast.

Undeva, într-un ungher al minţii lui, stăruiau cuvintele indiferente ale lui Samuel, care spusese despre el că era îndrăgostit de Ash. Dar nu-i păsa. Aici era vorba despre încredere, încrederea genera o asemenea senzaţie de uşurare, trezea sentimentul încântător al intrării în legătură şi astfel ajungeai să laşi garda jos şi puteai fi distrus.

— Acum o să iau cadavrul, zise Ash. O să-l duc undeva unde e puţin probabil să fie descoperit.

— Nu, zise Yuri. Privea drept în ochii mari şi senini ai uriaşului. Am vorbit deja la Cămin, după cum spuneam. Când o să fii la câţiva kilometri depărtare, sună-i. Uite, o să-ţi dau numărul. Anunţă-i să vină aici. Se vor ocupa de trupul lui Stuart Gordon şi de toate celelalte.

Se îndepărtă de Ash, oprindu-se lângă leşul chircit. Mort, Gordon părea foarte firav; Gordon, cărturarul atât de admirat de toată lumea, prietenul lui Aaron şi mentorul băieţilor. Yuri se aplecă şi, fără să deranjeze nimic altceva, îşi strecură mâna în buzunarul interior al hainei bătrânului şi găsi nelipsitul teanc de cărţi de vizită, albe şi mici.

— Poftim, ăsta e numărul Căminului, îi spuse lui Ash în timp ce se ridica, apoi îi puse în mână un cartonaş. Se uită din nou la cadavru. Nu există nimic care să implice pe cineva în moartea acestui om, zise Yuri. Apoi, înţelegând dintr-odată ce spusese şi descoperind încântătorul adevăr din spatele vorbelor, aproape că începu să râdă. Ce minunat, afirmă el. A murit, pur şi simplu, fără să-i fi rămas pe trup vreo urmă de violenţă. Da, sună la numărul ăla şi ei vor veni. Ne vor duce acasă.

Se întoarse spre Rowan şi spre Michael.

— O să vă caut în curând.

Chipul lui Rowan era trist şi impenetrabil. Neliniştea lui Michael era vizibilă.

— Iar dacă n-o s-o faci, spuse acesta din urma, o să ştim că ne-am înşelat.

Yuri zâmbi şi clătină din cap.

— Acum pricep, pricep cum de s-a putut întâmpla totul; descopăr slăbiciunile, descopăr vraja.

Îşi plimba privirea prin camera din turn. O parte din el o detesta din rărunchi; o altă parte vedea în ea un sanctuar de un romantism tragic; o altă parte nu putea accepta gândul că aştepta să fie salvat. Dar era cu adevărat prea obosit pentru a se gândi la altceva sau pentru a încerca să caute o altă rezolvare.

— O să vorbesc cu Tessa, spuse Rowan. O să-i explic că Stuart e foarte bolnav şi că tu o să stai cu ea până când sosesc ajutoare.

— Oh, ar fi un gest frumos din partea ta, zise Yuri.

Apoi simţi pentru prima oară că era cu adevărat la capătul puterilor. Se aşeză pe unul dintre scaunele din jurul mesei. Privirea îi poposi asupra cărţii, sau pe codex, cum îl numise Stuart, atât de inspirat sau atât de pedant, Yuri n-ar fi putut spune care era adevărul.

Văzu degetele lui Ash încleştându-se din nou pe coperte şi ridicând cartea. Şi îl văzu apoi strângând-o iarăşi la piept.

— Cum te pot găsi? îl întrebă Yuri.

— Nu poţi, zise Ash. Dar îţi promit c-o să te caut eu, într-una din zilele următoare.

— Te rog să nu-ţi uiţi promisiunea, spuse Yuri, obosit.

— Trebuie să te avertizez într-o anumită privinţă, adăugă Ash, cu blândeţe şi purtat de gânduri, ţinând cartea de parcă ar fi fost un fel de pavăză sacră. În lunile şi în anii care vor urma, s-ar putea să-mi vezi chipul ici şi colo, în cursul vieţii, când se va întâmpla să iei în mână vreun ziar sau vreo revistă. Nu încerca să vii la mine. Nici măcar nu încerca să-mi telefonezi. Sunt foarte bine păzit, într-un mod pe care nu ţi-l poţi închipui. N-o să reuşeşti să dai de mine. Spune-le acelaşi lucru şi celor din Ordinul tău. N-o să recunosc în faţa nici unuia dintre ei lucrurile pe care ţi le-am spus ţie. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, avertizează-i, te rog, să nu se ducă în vale. Spiriduşii sunt pe moarte, dar, până ce li se va stinge seminţia, pot fi foarte periculoşi. Avertizează-i pe toţi: să stea departe de vale.

— Deci spui că le pot povesti ceea ce am văzut.

— Da, va trebui să o faci, va trebui să fii absolut sincer faţă de ei. Altfel nu te poţi întoarce acasă.

Yuri se uită la Rowan şi apoi la Michael. Ei veniră mai aproape, încadrându-l. Simţi mâna lui Rowan atingându-i faţa atunci când femeia îl săruta. Şi o simţi pe a lui Michael pe braţ.

Nu spuse nimic. Nu era în stare. Nu mai avea cuvinte. Probabil că nu mai avea nici lacrimi.

Dar bucuria pe care o simţea era atât de străină de ceea ce îşi închipuise, era atât de miraculoasă, încât tânjea să le-o împărtăşească tuturor celorlalţi, să-i lase s-o cunoască. Ordinul avea să vină să-l ia. Erau pe drum cu toţii, fraţii şi surorile sale, iar el le putea dezvălui, în întregime, ororile şi misterele la care fusese martor.

Nu-şi ridică privirea atunci când ceilalţi plecară. Îi auzi coborând pe scara în spirală. Auzi sunetul îndepărtat al uşii din faţă. Şi mai auzi şi voci estompate exact sub el.

Se ridică încet în picioare. Coborî treptele, până la primul etaj.

În umbră, dincolo de ţesătura în gherghef, Tessa stătea ca o puştoaică uriaşă, cu o palmă apăsată peste cealaltă, dând din cap în timp ce Rowan îi vorbea prea încet pentru ca Yuri s-o poată auzi. Pe urmă Rowan o sărută de rămas-bun şi se îndreptă grăbită către scări.

— La revedere, Yuri, zise, trecând pe lângă el, apoi se întoarse, cu mâna pe balustradă. Yuri, povesteşte-le tot. Asigură-te că dosarul Vrăjitoarelor Mayfair e închis, aşa cum ar trebui să fie.

— Totul? întrebă el.

— De ce nu? spuse ea, cu un zâmbet straniu. Apoi se făcu nevăzută.

Yuri se grăbi să se întoarcă spre Tessa. Uitase de ea în acele câteva secunde. Şi, atunci când avea să-l vadă pe Stuart, Tessa urma să fie nefericită. Doamne Sfinte, cum ar fi putut s-o împiedice să urce la etajul de deasupra?

Dar Tessa era din nou la gherghef, sau în faţa cadrului care îi susţinea tapiseria, asta trebuie să fi fost, lucrând şi cântând încet, pentru sine, sau transformându-şi fiecare modulaţie a respiraţiei într-un cântecel.

Se apropie de ea, temându-se să n-o tulbure.

— Ştiu, i se adresă Tessa, privind în sus, cu un zâmbet strălucitor şi dulce, aşternut pe chipul ei rotund, radios. Stuart e mort, a plecat, probabil către rai.

— Ea ţi-a spus?

— Da, ea.

Yuri se uită pe fereastră. Nu ştia ce zărea, de fapt, în întuneric. Cumva apa scânteietoare a lacului? N-ar fi putut spune.

Apoi văzu farurile unei maşini care se îndepărta, şi ştiu cui aparţinea aceasta. Luminile străfulgerară printre pâlcurile întunecoase de copaci şi automobilul dispăru din vedere.

Preţ de o clipă, se simţi părăsit şi cumplit de vulnerabil. Dar ceilalţi aveau să dea telefon; bineînţeles că aveau să sune. Probabil telefonau chiar în clipa aceea. Iar pe numărul aparatului din turn nu avea să apară nici o înregistrare, nimic care să facă legătura dintre cei care urmau să sosească şi cei împreună cu care ar fi trebuit să plece el şi femeia.

Se simţi, dintr-odată, extrem de obosit. Unde exista oare un pat în locul acela? Ar fi vrut să întrebe pe Tessa, dar n-o făcu. Râmase pur şi simplu acolo, privind-o în timp ce lucra şi ascultând-o fredonând; într-un târziu, ea privi în sus şi zâmbi din nou.

— O, ştiam că se apropie, spuse ea. O ştiam de fiecare dată când îl priveam. Am ştiut dintotdeauna că nu dă greş cu cei din neamul tău. Mai devreme sau mai târziu, cu toţii deveniţi neputincioşi şi piperniciţi şi muriţi. Am avut nevoie de ani de zile ca să-mi dau seama, ca să înţeleg că nu scapă nimeni. Iar Stuart, dragul de el, era atât de vlăguit, încât ştiam că moartea putea să vină după el în orice clipă.

Yuri păstră tăcerea. Simţea o aversiune puternică faţă de ea, atât de puternică, încât se străduia din toate puterile să o ascundă, ca nu cumva să-l simtă ea înfiorându-se, ca nu cumva să sufere. Gândul la Mona lui i se contură neclar în minte; o văzu clocotind de viaţă, înmiresmată şi caldă şi

întotdeauna surprinzătoare. Se întreba dacă un Taltos vedea oamenii în acelaşi fel. I se păreau mai grosolani? Mai sălbatici? Îi considera nişte animale inferioare, nişte animale având un farmec efemer şi primejdios? Îi vedea mai degrabă aşa cum sunt, în ochii oamenilor, leii şi tigrii?

Mona. În gând, îşi umplu căuşul palmei cu părul ei. O zări întorcându-se ca să-l privească, îi zări ochii verzi şi buzele zâmbitoare, îi auzi cuvintele rostite la repezeală, cu încântătoarea vulgaritate a americanilor, cu farmecul lor.

În acel moment, fu mai mult decât sigur că n-avea s-o mai revadă niciodată.

Ştia că asta era menit pentru ea, că familia o învăluia cantr-un cocon, că inevitabila dragoste a vieţii ei avea să fie cineva cu acelaşi fel de a fi, cineva din propriul clan.

— Nu trebuie să mergem sus, i se adresă Tessa, confidenţial, în şoaptă. Trebuie să-l lăsăm pe Stuart singur în moarte. E bine aşa, nu crezi? Eu cred că, după ce mor, nu le mai pasă ce fac alţii.

Yuri încuviinţă dând uşor din cap şi privirea îl purtă iar către bezna misterioasă de dincolo de geam.

20

Stătea în bucătăria întunecată, simţindu-se delicios de ghiftuită. Tot laptele dispăruse, nu mai era nici măcar un strop, nu mai era nici brânză cremă, nici brânză de vaci, nici unt. Asta se înţelege printr-o victorie deplină. „Hopa, am uitat ceva, feliile subţiri şi galbene de brânză mixtă, astupă-mi gura cu o lingură, plină de chimicale şi de coloranţi. Ptiu! Le înfulecă. S-au dus, mulţumesc."

— Ştii, draga mea, dacă te-ai fi dovedit a fi o idioată... zise ea.

„Mamă, posibilitatea asta n-a existat niciodată, sunt tu şi sunt Michael. Şi, într-un mod foarte real, sunt toţi cei care au vorbit de la bun început şi sunt Mary Jane."

Mona izbucni în râs, de una singură, în întunericul din bucătărie, sprijinită de frigider. Cum rămânea cu îngheţată? Fir-ar să fie, de asta aproape că uitase!

— Ei bine, iubito, ai încăput pe mâini bune, spuse ea. N-ai fi putut nimeri mai bine. Şi presupun că nu ţi-a scăpat nici măcar o singură silabă...

Häagen-Dazs cu vanilie. Cutii de jumătate de kilogram! Cutii de-o jumătate!

— Mona Mayfair!

„Cine striga? Eugenia? Nu vreau să vorbesc cu ea. Nu vreau să ne deranjeze, pe mine şi pe Mary Jane."

Mary Jane era tot în bibliotecă, studia hârtiile pe care le şterpelise de pe biroul lui Michael, sau poate că era al lui Rowan, acum că ea intrase din nou în circulaţie? N-avea importanţă, erau tot felul de chestii medicale şi de afaceri avocăţeşti, plus nişte hârtii în care se povesteau lucruri petrecute cu numai trei săptămâni în urmă. Odată intrată în miezul diverselor dosare şi poveşti, Mary Jane se dovedise

insaţiabilă. Istoria familiei era acum îngheţata ei, ca să spunem aşa.

— Acum, întrebarea este: împărţim îngheţata asta cu Mary Jane, ca între verişoare, sau o înfulecăm?

„Înfulec-o.”

Era momentul să-i spună lui Mary Jane. Sosise timpul. Cu câteva minute în urmă, când, înainte de ultimul raid prin bucătărie, trecuse prin dreptul uşii, Mary Jane mormăia ceva despre doctorii ăia morţi, Dumnezeu să-i odihnească, doctorul Larkin şi cel din California, şi despre rezultatele analizelor chimice din timpul autopsiilor femeilor decedate. Cheia era să nu uite să pună toate hârtiile alea înapoi, astfel încât nici Rowan, nici Michael să nu se alarmeze peste măsură. La urma urmei, lucrurile astea nu se făceau la întâmplare, exista un scop, Mary Jane era cea de care urma ea să depindă pe de-a-ntregul!

— Mona Mayfair! Eugenia striga, ce enervant!

— Mona Mayfair, e Rowan Mayfair la telefon, tocmai din Anglia, te caută pe tine.

Bombăneli, bombăneli. Ceea ce îi trebuia ei era încă o lingură plină cu îngheţata aia, deşi aproape dăduse gata prima cutie. Mai existau şi altele.

Şi acum picioarele acelea mici, paşii apropiindu-se cu un zângănit de tinichea, cineva care aleargă prin sufragerie? Morrigan pocnea din limba ei minusculă în ritmul zăngănelii.

— E iubita mea verişoară, Mary Jane Mayfair, zău aşa!

— Şşşt. Mary Jane îşi duse un deget la buze. Te caută. Este Rowan la telefon. Rowan vrea să stea de vorbă cu tine, ne-a spus să te trezim.

— Du-te la telefonul din bibliotecă şi preia mesajul. Nu pot risca să vorbesc cu ea. Spune-i că ne simţim perfect, că eu sunt în cadă, sau altceva de genul ăsta, şi întreab-o despre toată lumea. Ce face Yuri, şi ce face Michael, şi dacă ea se simte bine.

— Am înţeles.

Picioruşele cele mici se îndepărtară, lovind ritmic podeaua.

Mona adună tot ce mai rămăsese în cutia de îngheţată şi aruncă recipientul gol în chiuvetă. „Ce harababura e în bucătărie! Toată viaţa mea am fost ordonată şi acum, uite, banii m-au corupt.” Scoase capacul următoarei cutii.

Picioarele magice se reîntorceau. Mary Jane, repezindu-se în oficiul majordomului şi apărând în goană de după tocul uşii, cu părul ei galben porumb, cu picioarele lungi şi bronzate, cu talia minusculă şi cu fusta de dantelă legănându-se precum un clopoţel.

— Mona, şopti ea.

— Da, răspunse Mona, tot în şoaptă.

Ei, şi ce? Dădu pe gât o altă lingură imensă de îngheţată.

— Da, dar Rowan a spus că are nişte veşti spectaculoase pentru noi, o anunţă Mary Jane, evident extrem de conştientă de importanţa mesajului. C-o să ne povestească totul când ne-ntâlnim, dar că acum are ceva de rezolvat. Acelaşi lucru despre Michael. Yuri e bine.

— Ai făcut o treabă excelentă! Cum rămâne cu paznicii de afară?

— A zis să-i păstram, să nu schimbam nimic. Zicea că l-a sunat deja pe Ryan şi i-a spus. Şi că tu să nu ieşi din casă, şi aşa mai departe, şi să faci ce ţi-a spus doctorul.

— O femeie practică, o femeie deşteaptă. Hmmmmm...

Ei bine, a doua cutie de îngheţată se golise. Era cazul să se oprească. Se înfioră toată. Fusese atât de reeeece! De ce nu se descotorosea Rowan de paznicii aia?

Mary Jane îi masă uşor braţul.

— Eşti bine, dragă?

Pe urmă ochii îi căzură pe pântecul Monei şi se albi de spaimă. Îşi coborî mâna dreaptă, dând să-l atingă, dar nu îndrăzni.

— Ascultă, e timpul să-ţi spun totul, zise Mona. Să-ţi dau chiar acum posibilitatea de a alege. Aveam de gând să te conduc pas cu pas pentru a înţelege, dar nu e corect şi nu e

necesar. Pot face ceea ce trebuie să fac chiar dacă tu nu vrei să mă ajuţi, şi poate e chiar mai bine să mă descurc fără ajutor. Fie că plecam acum şi mă ajuţi, fie plec singură.

— Unde să plecăm?

— Exact aşa te vreau! O ştergem de aici, imediat. Cu sau fără paznici. Poţi să conduci, nu-i aşa?

Se strecură pe lângă Mary Jane şi intră în oficiul majordomului. Deschise dulapul cu chei. „Uită-te după emblema automobilelor Lincoln.” Limuzina era un Lincoln, nu-i aşa? Când i-o cumpărase Ryan, ea îi spusese că n-avea de gând să se urce vreodată într-o limuzină dacă nu era neagră şi dacă nu era un Lincoln. Cheile se aflau acolo, aşa cum era de aşteptat. Michael luase cheile lui şi cheile Mercedesului lui Rowan, dar cheile limuzinei se găseau acolo, unde le lăsă Clem de obicei.

— Păi, pot să conduc, sigur că da, răspunse Mary Jane, dar a cui maşină o luam?

— Pe a mea. Limuzina. Numai că nu luăm şi şoferul. Contăm pe faptul că doarme buştean într-una dintre camere. Acum, de ce anume avem nevoie?

— Ar fi trebuit să-mi spui totul şi să-mi dai ocazia să aleg. Mona se opri. Stăteau amândouă în penumbră. În jurul lor, casa era cufundată în întuneric şi lumina se prelingea din gradină, venind din zonă scăldată în străluciri albastre reprezentată de piscină. Ochii lui Mary Jane erau mari şi rotunzi, făcând ca nasul ei să pară minuscul, iar obrajii - foarte catifelaţi. Câteva şuviţe răsucite îi coborau dincolo de umeri, dar părul ei semăna, în cea mai mare parte, cu mătasea de porumb. O rază de lumină i se strecura în scobitura dintre sâni.

— Ce-ar fi să-mi spui *tu mie?* zise Mona.

— Bine, încuviinţa Mary Jane. Vrei să naşti copilul, indiferent ce-ar fi.

— Câtă dreptate ai!

— Şi n-ai de gând să-i laşi pe Rowan şi pe Michael să-l ucidă, indiferent ce-ar fi.

— Câtă dreptate ai!

— Şi cel mai bun loc unde am putea să mergem e acolo unde nu ne poate găsi nimeni.

— Câtă dreptate, ai!

— Numai că singurul adăpost pe care-l ştiu e Fontevrault. Şi, dacă dezlegăm toate bărcile de la debarcader, nu pot pătrunde în golf, pe urmele noastre, decât dacă îşi aduc ei una, presupunând că le dă prin gând să vină într-acolo.

— Oh, Mary Jane, eşti un geniu! - Câtă dreptate ai! Mamă, te iubesc, Mamă."

„Şi eu te iubesc, micuţa mea Morrigan. Ai încredere în mine. Ai încredere în Mary Jane."

— Hei, să nu leşini! Ascultă, mă duc să aduc perne, paturi, alte chestii de genul ăsta. Ai ceva bani gheaţă?

— Mulţi, în bancnote de douăzeci de dolari, în sertarul de lângă pat.

— Tu stai jos, vino cu mine, aici, înăuntru, şi aşază-te. Mary Jane o aduse înapoi, în bucătărie, conducând-o către masă.

— Pune capul jos.

— Mary Jane, nu te speria de mine, nu te speria, indiferent cum ţi s-ar părea ceea ce se întâmplă.

— Tu odihneşte-te până mă-ntorc.

Şi ţăcănitul tocurilor ei înalte se îndepărtă, străbătând în goană casa.

Cântecul reîncepu, atât de suav, atât de fermecător, cântecul florilor şi al văii.

„Încetează, Morrigan.

Vorbeşte cu mine, Mamă, şi să ştii că oncle Julien te-a adus aici, să te culci cu tata, dar n-a avut idee ce urma să se-ntâmple, dar tu înţelegi, Mamă, ai spus că înţelegi că, de data asta, spirala uriaşă nu s-a aliat cu răul străvechi, nu e decât o expresie a potenţialului genetic care există în organismul tău şi într-al tatei şi care a fost acolo dintotdeauna*..."*

Mona încerca să răspundă, dar nu era necesar, vocea continua fără oprire, psalmodind cu blândeţe şi cu mare repeziciune.

„Hei, mai rar! Parcă ai fi un bărzăune.

... o imensă responsabilitate, să supravieţuieşti şi să dai naştere, şi să mă iubeşti, Mamă, să nu uiţi să mă iubeşti, mai presus de orice altceva am nevoie de tine, de dragostea ta, fără de care fragilitatea mea m-ar putea face să-mi pierd însăşi dorinţa de a trăi...”

Se adunaseră cu toţii în cercul de pietre, tremurând şi plângând, iar cel cu părul întunecat venise, încercând să-i liniştească. Se strânseră mai aproape de foc.

— Dar de ce? De ce vor să ne ucidă? Iar Ashlar spuse:

— Aşa e obiceiul lor. Sunt un popor războinic. Îi ucid pe cei din alte triburi. E tot atât de important cum este pentru noi să mâncăm, să bem şi să facem dragoste.

— Atenţie, zise ea, cu voce tare.

Uşa bucătăriei tocmai se trântise. „Nu face zgomot, Mary Jane. N-o aduce pe Eugenia încoace. Dar ar fi trebuit să abordam lucrurile la modul ştiinţific, ar fi trebuit să consemnez totul pe computer, văzând şi tastând, dar e aproape imposibil să înregistrezi totul cu acurateţe când te abandonezi, intrând în transă.

Când ajungem la Fontevrault, o să avem computerul lui Mary Jane. Mary Jane, un noroc neaşteptat.”

Mary Jane se reîntorsese, închizând de data asta uşa bucătăriei fără zgomot, slavă Domnului.

— Asta e ceea ce trebuie să înţeleagă ceilalţi, spuse Mona, că acest copil nu vine de la diavol, ci a fost trimis de Dumnezeu. Lasher venea din iad, s-ar putea spune aşa, ştii, vorbind din punct de vedere metafizic sau metaforic, adică într-o viziune religioasă sau poetică, dar atunci când o făptură se naşte astfel, din două fiinţe umane care sunt, amândouă, în posesia unui genom misterios, atunci ea vine de la Dumnezeu. De la cine altcineva, dacă nu de la Dumnezeu? Emaleth era copilul violului, dar asta nu se

poate spune despre copilul meu. Ei bine, cel puţin, n-a fost vorba despre violul mamei lui.

— Şşşt, să ieşim de aici. Le-am spus paznicilor că am văzut un individ ciudat în faţa vilei şi că te duc până la tine acasă, să-ţi iei nişte haine, apoi mergem la doctor. Haide!

— Mary Jane, eşti un geniu!

Dar când se ridică în picioare, lumea începu să se învârtească.

— Doamne Sfinte!

— Te ţin, sprijină-te de mine. Ai dureri?

— Păi, nu mai mult decât ar avea oricine altcineva de pe urma unei explozii nucleare în uter. Să plecam de aici!

Se furişară de-a lungul aleii, Mary Jane susţinând-o ori de câte ori era nevoie, dar Mona se descurca, agăţându-se de poartă şi de gard, şi reuşiră să ajungă astfel în garaj. Iar acolo se afla imensa limuzina lucioasă şi Mary Jane, binecuvântat fie-i sufletul, pornise motorul şi lăsase portiera deschisă. „Plecam.”

— Nu mai cânta, Morrigan! Trebuie să mă concentrez, să-i spun despre sistemul de deschidere al porţii. Trebuie să apeşi micul zbârnâitor magic.

— Ştiu asta. Urcă!

Zgomotul motorului şi scârţâitul de metal ruginit al porţii care se retrage.

— Ştii, Mona, trebuie să te întreb ceva. Trebuie. Dacă fiinţa asta nu se poate naşte fără să mori tu?

— Şşşt, puşchea pe limbă, verişoară! Rowan n-a murit, nu-i aşa, şi ea a născut două astfel de fiinţe. N-o să mor. Morrigan n-o să mă lase să mor.

„Nu, *Mamă, te iubesc, am nevoie de tine, mamă. Nu mai vorbi despre moarte.* Când o pomeneşti, îi simt mirosul.”

— Şşşşşşt. Mary Jane, oare Fontevrault e cel mai potrivit loc? Eşti sigură? N-am luat în consideraţie toate posibilităţile, poate că un motel, undeva...

— Ascultă-mă, acolo e Buni, şi în Buni se poate avea încredere întru totul, iar băieţelul care stă cu ea o s-o

şteargă imediat ce-o să-i dau una dintre bancnotele astea de douăzeci de dolari.

— Dar nu-şi poate lăsă luntrea la debarcader, pentru ca nu cumva altcineva să...

— Nu, iubito, n-o să facă asta, o să-şi ia piroga acasă! Nu vine pe la debarcader. Locuieşte în apropiere de oraş. Acum stai liniştita, relaxează-te. Avem o ascunzătoare la Fontevrault Avem podul, uscat în întregime şi călduros.

— Oh, da, trebuie să fie extraordinar!

— Şi dimineaţa, când răsare soarele, lumina pătrunde prin toate ferestrele podului...

Mary Jane călcă frâna. Ajunseseră deja pe Jackson Avenue.

— Îmi cer scuze, iubito, maşina asta e atât de puternică...

— Ai necazuri? Doamne, n-am mai stat aici niciodată, cu toată blestemăţia asta lungă în spatele meu. E ciudat e ca şi cum ai conduce un avion.

— Nu, n-am necazuri! Mary Jane viră, intrând pe St. Charles Avenue. Cu excepţia acestor şoferi înfiorător de beţi din New Orleans. E miezul nopţii, înţelegi. Dar maşina e, de fapt uşor de condus, mai ales dacă ai condus vreodată ceva cu opt roţi, iar eu am făcut-o cu siguranţă.. - Unde naiba ai făcut aşa ceva, Mary Jane?

— În Arizona, iubito, am fost nevoită s-o fac, a trebuit să fur un camion, dar asta e altă poveste.

Morrigan o chema, cântând din nou, dar cu vocea aceea care fredona cu repeziciune. Probabil cânta pentru sine.

„Abia aştept să te vad, să te strâng în braţe! Te iubesc mai mult pentru că eşti ceea ce eşti! Oh, ăsta e destinul, Morrigan, şi umbreşte totul, întreaga lume a cărucioarelor pentru copii, a jucăriilor zdrăngănitoare şi a taţilor fericiţi, ei bine, el vă fi fericit în cele din urmă, când va înţelege că acum condiţiile s-au schimbat pe deplin...”

Lumea se învârtea. Vântul rece mătura câmpia. Dansau, făcând în ciuda muşcăturii lui, încercând, cu disperare, să se încălzească. De ce îi părăsise căldura? Unde era ţara lor?

„Asta e ţara noastră acum, spuse Ashlar. Trebuie să ne învăţăm cu frigul tot atât de bine cum ne-am învăţat cu căldura.”

„Să nu-i laşi să mă ucidă, Mamă.”

Morrigan stătea ghemuită, un trupşor umplând scăldătoarea cu fluid, cu părul revărsându-se pretutindeni în jurul ei, cu genunchii la gură.

— Iubito, ce te îndeamnă să crezi c-o să-ţi facă cineva vreun rău?

„Probabil din cauză că tu te gândeşti la asta, mamă. Eu nu ştiu decât ce ştii tu.”

— Tu vorbeşti cu copilul ăla?

— Da, şi îmi răspunde.

Când ieşiră pe autostrada, i se închideau ochii.

— Acum dormi, dragă. Alergăm mâncând pământul, iubito, chestia asta ajunge la o sută cincizeci la ora şi nici măcar nu-ţi dai seama.

— Să nu iei vreo amendă.

— Iubito, crezi că o vrăjitoare ca mine n-o poate scoate la capăt cu un poliţist? Nici unul n-a terminat vreodată de scris amenda!

Mona râse. Lucrurile nici n-ar fi putut să se rezolve mai bine. Într-adevăr, n-ar fi putut.

Iar partea cea mai bună nici nu începuse încă.

21

„Sunetul de clopot...”

Nu visa cu adevărat; făcea planuri. Dar, când le făcea în pragul somnului, Marklin vedea imagini pline de viaţă şi întrezărea posibilităţi pe care, altminteri, nu le-ar fi descoperit niciodată.

Ar fi putut pleca în America. Ar fi putut lua cu ei absolut toate informaţiile valoroase pe care le adunaseră. La dracu' cu Stuart şi cu Tessa. Stuart îi părăsise. Bătrânul îi dezamăgise pentru ultima oară. Aveau să poarte cu ei amintirea lui Stuart, credinţele şi convingerile lui, respectul lui pentru mister. Dar asta era singurul aspect al lui Stuart de care ar fi avut vreodată nevoie.

Ar fi putut pune la punct un mic apartament din New Orleans şi ar fi putut începe urmărirea sistematică a Vrăjitoarelor Mayfair. Probabil le-ar fi luat ani de zile. Dar amândoi aveau bani. Marklin avea bani palpabili, din cei de hârtie, iar Tommy era în posesia celor lipsiţi de substanţă, care se exprimau în multimilioane. Până atunci, el plătise totul. Dar Marklin se putea întreţine singur, asta nu reprezenta o problemă. Iar familiilor aveau să le servească nişte scuze legate de o vacanţă neoficială. Exista posibilitatea să se înscrie la cursurile unei universităţi din apropiere. Asta n-avea nici o importanţă.

Şi, odată ce şi-ar fi aţintit privirile asupra clanului Mayfair, ar fi reînceput distracţia.

„Clopotul, Doamne Sfinte, clopotul...”

Vrăjitoarele Mayfair. Îşi dorea să se fi aflat acum în Regent's Park, cu întregul dosar. Toate acele fotografii, ultimele rapoarte ale lui Aaron, încă sub forma unor copii xerox. Michael Curry. Să citească notiţele prolifice ale lui

Aaron despre Michael Curry. Acela era bărbatul care putea zămisli monstrul. Era bărbatul pe care Lasher îl alesese încă din copilărie. Rapoartele lui Aaron, scrise în grabă, emoţionante, pline de îngrijorare către final, erau clare din acest punct de vedere.

Era oare posibil ca un om obişnuit să deprindă puterile unei vrăjitoare? Oh, măcar dacă ar fi fost vorba despre un simplu pact cu diavolul! Oare o transfuzie cu sânge de vrăjitoare i-ar fi dăruit abilităţi telepatice?

„Dar gândeşte-te la puterile pe are le aveau doi dintre ei: Rowan Mayfair, medic şi vrăjitoare; şi Michael Curry, cel care putea fi tatăl superbei bestii."

Cine îi spusese superba bestie? Oare Stuart? Şi unde naiba era Stuart? „Afurisit să fii, Stuart! Ai fugit ca o găină opărită. Ne-ai abandonat, Stuart, fără să dai nici măcar un telefon, fără vreun cuvânt de despărţire aruncat în grabă, fără nici un indiciu legat de locul şi de momentul unei întâlniri."

Să continue fără Stuart. Şi, apropo de Aaron, oare cum i-ar fi putut obţine hârtiile de la proaspăta lui soţie din America?

Ei bine, totul se baza pe un singur lucru. Trebuiau să părăsească locul acela cu reputaţia nepătată. Şi să solicite un concediu fără să trezească vreo bănuială.

Tresari şi deschise. Trebuia să plece de acolo. Nu voia să mai zăbovească nici măcar un minut. Dar se auzea clopotul. Probabil reprezenta semnalul de începere a ceremoniei. „Ascultă-l, sună, un sunet îngrozitor, care te zgârie pe nervi."

— Trezeşte-te, Tommy, zise el.

Tommy se prăbuşise în scaunul de lângă birou, sforăind, cu un mic strop de salivă pe bărbie. Ochelarii masivi, cu rame de baga, ajunseseră pe vârful nasului lui borcănat.

— Tommy, e clopotul!

Marklin se ridică în capul oaselor şi îşi netezi hainele cât mai bine cu putinţă. Coborî din pat. Îl zgâlţâi pe Tommy de umăr.

Acesta avu pentru o clipă privirea aceea nedumerită, supărată, a celor abia treziţi din somn, apoi îşi recapătă simţul realităţii.

— Da, clopotul, spuse Tommy, calm. Îşi trecu mâinile peste părul roşu, ciufulit. În sfârşit, clopotul.

Se spălară pe faţă pe rând. Marklin rupse o bucăţică dintr-un şerveţel, o unse cu pasta de dinţi a lui Tommy şi îşi curăţă dinţii. Ar fi trebuit să se bărbierească, dar nu era destul timp pentru asta. Trebuiau să plece în Regent's Park, să ia totul şi să se urce în primul avion către America.

— Concediu, pe naiba, zise el. Propun să plecam, să plecam pur şi simplu. Nu vreau să mă-ntorc în camera mea şi să-mpachetez. Propun să plecam imediat. La naiba cu ceremonia!

— Nu fi atât de nesăbuit, murmură Tommy. O să spunem ce-avem de spus. Şi o să aflam ce se poate afla. Şi o să plecăm în momentul cel mai potrivit şi cel mai puţin bătător la ochi.

„Fir-ar să fie!”

Se auzi o bătaie în uşă.

— Venim, spuse Tommy, ridicând uşor din sprâncene.

Îşi aranjă haina de tweed. Era zăpăcit şi părea înfierbântat.

Sacoul de lâna al lui Marklin se mototolise de-a binelea. Şi îşi pierduse cravata. Ei bine, cămaşa nu arăta rău sub pulover. Trebuia să arate ca lumea, nu-i aşa? Cravata era, probabil, în maşină. Şi-o smulsese când plecase pentru prima oară. N-ar fi trebuit să se mai întoarcă niciodată, niciodată.

— Trei minute, se auzi o voce de după uşă.

Vocea unui bătrân. Bătrânii aveau să umple locul până la refuz.

— Ştii, zise Marklin, nimic din toate astea nu era suportabil nici măcar atunci când mă consideram un novice devotat. Acum găsesc că e, pur şi simplu, scandalos. Să fii trezit la ora patru dimineaţa.. Doamne Sfinte, de fapt e cinci... pentru o ceremonie de doliu. E o chestie tot atât de stupidă ca druizii ăia moderni, înfăşuraţi în cearşafuri, care continuă să se ducă în ziua solstiţiului la Stonehenge, sau oriunde naiba s-or fi ducând. S-ar putea să te las pe tine să spui câteva cuvinte propice momentului din partea noastră. S-ar putea să aştept în maşină.

— Pe dracu', asta s-o crezi tu, făcu Tommy.

Îşi trecu pieptenul de mai multe ori prin părul uscat. Inutil. Ieşiră împreună din cameră, Tommy oprindu-se să încuie uşa. Pe hol era frig, nimic surprinzător, de altfel.

— Păi, tu n-ai decât să faci ce vrei, spuse Marklin, dar eu nu mă mai întorc aici, la etaj. N-au decât să păstreze sănătoşi ce-o mai fi rămas prin camera mea.

— Asta ar fi absolut stupid. O să-ţi faci bagajele ca şi cum ai pleca dintr-un motiv obişnuit. De ce nu?

— Îţi spun că nu mai pot sta aici!

— Şi dacă ai uitat ceva în camera ta, ceva care poate da de gol întreaga afacere?

— N-am uitat. Ştiu ca n-am uitat.

Coridoarele şi scara erau ticsite. Era posibil ca ei să fi fost ultimii novici care auziseră clopotul.

Vocile de la parter se înălţau într-o şoaptă firavă. Când ajunseră la piciorul scării, Marklin văzu că lucrurile stăteau mai rău decât îşi putuse imagina.

Lumânări pretutindeni. Şi toată lumea, absolut toată lumea, îmbrăcată în negru! Toate luminile electrice fuseseră stinse. Fură înconjuraţi de o pală greţoasă de aer cald. Ambele focuri ardeau cu vâlvătăi. Cerule! Şi drapaseră toate ferestrele cu crep.

— Oh, e prea somptuos! şopti Tommy. De ce nu ne-a spus cineva cum să ne-mbrăcăm?

— E absolut îngreţoşător, zise Marklin. Uite ce e, le acord cinci minute.

— Nu fi tâmpit, ripostă Tommy. Unde sunt ceilalţi novici? Aici văd bătrâni, numai bătrâni peste tot.

Probabil că erau sute, în grupuri mici, sau stând pur şi simplu de unii singuri, sprijiniţi de lambriurile întunecate, din lemn de stejar. Plete cărunte peste tot. Ei bine, membrii mai tineri trebuiau să fie, cu siguranţă, pe acolo, pe undeva.

— Haide, zise Tommy, strângând braţul lui Marklin ca într-un cleşte şi împingându-l în sală.

Pe masa pentru banchete era întinsă o cina bogată.

— Doamne Sfinte, e un nenorocit de praznic! zise Marklin. I se făcea greaţă numai când se uita: friptură de miel şi de vită, castroane cu cartofi aburinzi, mormane de farfurii strălucitoare şi furculiţe de argint.

— Da, mănâncă, mănâncă de-adevăratelea! îi şopti lui Tommy. Un şir întreg de bărbaţi şi de femei în vârstă îşi umpleau farfuriile în tăcere. Joan Cross era acolo, în scaunul ei cu rotile, în mod evident, plânsese. Şi uite-l pe formidabilul Timothy Hollingshed, purtându-şi nenumăratele ranguri înscrise pe chip, aşa cum o făcea întotdeauna, un nemernic arogant, fără nici un creiţar pe numele lui.

Elvera îşi făcu loc prin mulţime, aducând o carafă cu vin roşu. Paharele erau pe bufet. „Uite ceva care mi-ar prinde bine, cugeta Marklin, mi-ar prii vinul ăla.”

Se gândi deodată cum ar fi fost să scape de acolo, să fie într-un avion cu destinaţia America, relaxat, cu pantofii scoşi, asaltat de stewardesă cu lichior şi cu mâncăruri delicioase. Nu mai era decât o chestiune de ore.

Clopotul mai bătea încă. Până când avea să continue? Câţiva bărbaţi vorbeau italieneşte, stând, cu toţii, pe latura scurtă a mesei. Mai erau şi nişte englezi care se văicăreau, prietenii lui Aaron, cei mai mulţi dintre ei acum retraşi din activitate. Şi mai era şi o femeie tânără; în fine, cel puţin

părea tânără. Păr negru şi fard de ochi din belşug. Da, când te uitai mai bine vedeai că erau bătrâni cu toţii, dar nu dintre cei decrepiţi. Iată-l şi pe Bryan Holloway, din Amsterdam. Şi, ceva mai încolo, se zăreau cei doi gemeni anemici, cu ochi bulbucaţi, care rezolvau problemele din Roma.

De fapt, nimeni nu se uita la nimeni, deşi oamenii vorbeau între ei. Într-adevăr, atmosfera era solemnă, dar cordiala. Din jur se auzea zumzetul glasurilor care îl pomeneau pe Aaron, spunând ca făcuse aia, că a făcut ailaltă... Aminteau numai de iubitul lor Aaron, de adoratul Aaron. Se părea că pe Marcus îl uitaseră cu desăvârşire, şi măcar dacă ar fi ştiut cât de ieftin fusese cumpărat.

— Serviţi nişte vin, vă rog, domnilor, spuse Elvera, cu voce blândă.

Arătă către paharele de cristal înşiruite pe mai multe rânduri. Pahare vechi, cu picior. Şi toate zorzoanele de modă veche. Iată anticele furculiţe de argint, cu incrustaţii adânci. Iată vasele vechi, scoase probabil din vreo pivniţă, pentru a fi umplute cu cremă de zahăr ars şi cu prăjituri cu îngheţată.

— Nu, mulţumesc, răspunse scurt Tommy. Nu pot să mănânc ţinând în mână atât o farfurie, cât şi un pahar.

De pe fundalul grav al murmurelor şi al şoaptelor se desprinse râsul cuiva. O altă voce se ridica deasupra celorlalte. Joan Cross stătea în mijlocul mulţimii, singuratică, având fruntea sprijinită în palmă.

— Dar pe cine jelim? întreba Marklin, în şoaptă. Pe Marcus sau pe Aaron?

Trebuia să spună ceva. În întunericul ameţitor din jur, strălucirea lumânărilor era enervantă. Îi plăcuse întotdeauna mirosul de ceară, dar acela se dovedea copleşitor, absurd.

Într-un colţ, Blake şi Talmage discutau cu aprindere. Hollingshed li se alătură. Din câte ştia Marklin, se apropiau cu toţii de şaizeci de ani. Unde erau ceilalţi novici? Nici

urmă de vreun alt novice. Lipseau până şi Ansling şi Perry, micii monştri băgăcioşi. Ce-i spunea instinctul? Ceva nu era în ordine, nu mergea deloc aşa cum ar trebui.

Marklin se luă după Elvera şi se grăbi s-o prindă de cot.

— Noi trebuie să ne aflăm aici?

— Da, sigur că da, răspunse ea.

— Nu suntem îmbrăcaţi cum ar trebui.

— N-are importanţă. Poftim, bea ceva.

De data asta, îi puse în mână un pahar. El îşi aşeză farfuria pe marginea mesei lungi. Probabil încălca eticheta, nimeni altcineva n-o mai făcuse. Şi, Doamne, uite ce ospăţ! Pe platouri de argint, aburinde, tronau un cap imens de porc, fript, cu un măr în gura, şi un purcel de lapte, înconjurat de fructe. Aromele amestecate ale cărnurilor erau delicioase, trebuia s-o recunoască. I se făcea foame. Ce absurd!

Elvera plecase, dar Nathan Harberson stătea foarte aproape, uitându-se în jos, la el, de la înălţimea lui de fosilă căpoasă.

— Ordinul face întotdeauna asta? întrebă Marklin. Dă câte un banchet ori de câte ori moare cineva?

— Avem ritualurile noastre, spuse Nathan Harberson, cu voce aproape tristă. Suntem un ordin vechi, foarte vechi. Ne luăm legămintele în serios.

— Da, cât se poate de în serios, zise unul din gemenii cu ochi bulbucaţi din Roma.

Ăsta era Enzo, nu-i aşa? Sau Rodolpho? Marklin nu reuşea să-şi aducă aminte. Ochii lui aduceau cu cei ai unui peşte, prea mari ca să aibă vreo expresie, nesugerând altceva decât o boală, şi când te gândeai că boala aia îi lovise pe amândoi. Iar când se întâmpla să zâmbească, ceea ce făceau în clipa aceea, cei doi gemeni arătau de-a dreptul hidos. Aveau feţele ridate, uscăţive. Dar între ei trebuia să existe o diferenţă semnificativă. Care era? Marklin nu reuşea să-şi amintească.

— Există anumite principii fundamentale, afirmă Nathan Harberson, ridicându-şi ceva mai mult vocea catifelată, baritonală, probabil fiindcă devenea tot mai sigur de sine.

— Şi, în ceea ce ne priveşte, adăugă Enzo, geamănul, anumite lucruri nu pot fi puse la îndoială.

Timothy Hollingshed venise mai aproape şi privirea îi cobora către Marklin, prelingându-se pe lângă nasul lui acvilin, aşa cum se întâmpla de obicei. Avea părul alb şi des, aşa cum fusese al lui Aaron. Lui Marklin nu-i plăcea să-l privească. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o versiune mai sălbatică a lui Aaron, mult mai înaltă şi mult mai ostentativ eleganta. Doamne, uite ce inele purta tipul! Indiscutabil vulgare, şi era de aşteptat ca fiecare să-şi aibă propria istorie, plină de poveşti despre bătălii, trădări, răzbunări. „Când putem pleca de aici? Când se termina toate astea?”

— Da, pentru noi anumite lucruri sunt sacre, tocmai spunea Timothy, ca şi cum am fi o mică naţiune.

Elvera se reîntorsese.

— Da, nu e o simpla tradiţie.

— Nu, interveni un bărbat înalt, cu părul întunecat şi cu ochii de culoarea neagră a cernelii. Aici e vorba despre obligaţii morale profunde, de loialitate.

— Şi de respect, zise Enzo. Nu uitaţi respectul.

— Există un consens, spuse Elvera, uitându-se drept la el. Dar până la urmă toţi se uitau la el.

— În privinţa a ceea ce este valoros şi a modului în care trebuie protejat cu orice preţ, adăugă femeia.

În încăpere se înghesuiau tot mai mulţi oameni, vârstnici cu toţii. O previzibilă înteţire a conversaţiilor şoptite. Cineva râzând din nou. Oare nu aveau atâta bun-simţ cât să nu mai râdă?

„E ceva extrem de în neregulă în asta, în faptul că suntem singurii novici”, medită Marklin. Şi unde era Tommy? Cuprins brusc de panică, îşi dădu seama ca nu îl mai vedea. Ba nu, era acolo, mâncând struguri direct de pe

masă, de parcă ar fi fost un soi de plutocrat roman. Ar fi trebuit să aibă destulă decenţă ca să n-o facă.

Marklin se grăbi să dea scurt şi stingherit din cap către cei îngrămădiţi în jur, îşi croi drum prin grupul compact de bărbaţi şi femei şi, aproape poticnindu-se de piciorul cuiva, reuşi să aterizeze în final lângă Tommy.

— Ce naiba e cu tine? întrebă acesta. Se uita în tavan. Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu. Peste câteva ore o să fim în avion. Şi pe urmă în...

— Şşşt, taci, îi ceru Marklin, conştient de faptul că vocea nu-i mai suna firesc, că nu mai era sub control.

Nu-şi aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de neliniştit, în toată viaţa lui.

Observă, pentru prima oară, că toţi pereţii fuseseră drapaţi cu pânză neagră. Cele două ceasuri din holul imens erau acoperite. Şi oglinzile, oglinzile fuseseră acoperite cu voaluri negre. Toate astea i se păreau absolut deprimante. Nu mai văzuse niciodată astfel de decoraţiuni funerare de modă veche. Atunci când mureau, rudele lui erau duse la crematoriu. Şi mai târziu te suna cineva, anunţându-te că totul se terminase. Exact aşa se întâmplase cu părinţii lui. Atunci când primise prin telefon, era la internat, întins în pat şi citindu-l pe Ian Fleming şi nu făcuse altceva decât să dea din cap şi să continue să citească. „Şi acum ai moştenit totul, absolut totul.”

Se simţi, dintr-odată, pe deplin îngreţoşat din pricina lumânărilor. Vedea candelabre peste tot, atât de splendide, din argint. Unele erau chiar incrustate cu pietre preţioase. Doamne, oare cât de mulţi bani tăinuise Ordinul ăsta în beciurile şi în seifurile sale? Într-adevăr, o mică naţiune. Dar asta nu era decât vina unor neghiobi ca Stuart, care îşi făcuse, cu mult timp în urmă, testamentul în favoarea Ordinului, lăsându-i toată averea, numai că, având în vedere toate considerentele, bătrânul trebuia să-şi fi modificat cu siguranţă testamentul ăla.

Toate considerentele. Tessa. Planul. Unde se afla Stuart acum... era cu Tessa?

Conversaţiile deveneau din ce în ce mai zgomotoase. Se auzea clinchetul paharelor. Elvera se apropie din nou şi turnă mai mult vin într-al lui.

— Bea-l, Mark, îl îndemna ea.

— Poartă-te cuviincios, Mark, şopti Tommy, supărător de aproape de faţa lui.

Marklin se întoarse cu spatele. Asta nu ţinea de religia lui. Nu făcea parte dintre obiceiurile lui să se ospăteze şi să bea, îmbrăcat în negru, în zorii zilei!

— Acum plec! declară, pe neaşteptate.

Vocea păru să-i iasă dintre buze ca o explozie şi reverberă prin încăpere.

Toţi ceilalţi amuţiră.

În tăcerea care îi tiuia în urechi, se simţi, pentru o clipă, gata să ţipe. Dorinţa de a o face se contura în el, mai limpede decât în întreaga sa copilărie. Voia să ţipe lăsându-se pradă panicii, sau groazei. Nu ştia căreia dintre ele.

Tommy îi strânse cu putere braţul şi arătă cu degetul.

Uşile duble ale sălii de mese fuseseră deschise. Ah, deci ăsta era motivul tăcerii. Sfinte Dumnezeule, oare aduseseră acasă rămăşiţele lui Aaron?

Lumânările, crepul - sala de mese arăta în acelaşi fel, o grotă austeră. Era hotărât să nu intre, dar, înainte de a-şi pune decizia în aplicare, mulţimea îl împinse încet şi solemn către uşile deschise. El şi Tommy înaintară aproape purtaţi de val.

„Nu vreau să mai văd nimic, vreau să plec de aici...”

Presiunea mulţimii slăbi atunci când trecură pragul. Bărbaţii şi femeile se înşirau în jurul mesei lungi. Pe masă era întins cineva. „Doamne, nu Aaron! Nu pot să mă uit la Aaron. Iar ei ştiu că nu-l poţi privi, nu-i aşa? Şi aşteaptă să intri în panică, iar rănile lui Aaron să înceapă să sângereze!”

Oribil, stupid. Se încleşta din nou de braţul lui Tommy şi îl auzi pe acesta dojenindu-l.

— Stai liniştit!

Ajunseră în sfârşit lângă imensa masă veche. Pe ea se afla un bărbat într-o haină prăfuită, din stofă de lână, cu pantofii plini de noroi. Uite, noroi. Cadavrul nu era întins aşa cum s-ar fi cuvenit.

— E ridicol, murmură Tommy.

— Ce fel de funeralii sunt astea? se auzi pe sine însuşi, întrebând cu voce tare.

Se apleca încet, putând astfel să vadă faţa mortului, care era întoarsă în partea opusă. Stuart, Stuart Gordon, mort şi zăcând pe masa aia - chipul incredibil de supt al lui Stuart, cu nasul ca un cioc de pasăre şi cu ochii lui albaştri lipsiţi de viaţă. Doamne Sfinte, nici măcar nu-i închiseseră ochii! Erau nebuni cu toţii?

Se trase înapoi împleticindu-se, dând peste Tommy, simţind sub talpă pantoful acestuia, simţind apoi cum tovarăşul său îşi retrăgea piciorul. Orice gând i se şterse din minte. Se simţea cuprins în braţele groazei. „Stuart e mort, Stuart e mort, Stuart e mort.”

Tommy se holba la cadavru. Oare ştia că e Stuart?

— Ce-nseamnă asta? întrebă Tommy, cu voce gravă, furioasă. Ce i s-a-ntâmplat lui Stuart...

Dar cuvintele erau nesigure. Glasul lui, de obicei cumpănit şi monoton, suna acum pierit din cauza şocului.

Ceilalţi se strânseră în jurul lor, înghesuindu-i la marginea mesei. Mâna stângă a lui Stuart zăcea, flască, exact lângă ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă furios Tommy. Să-i închidă cineva ochii ăia!

De la un capăt la altul al mesei, membrii Ordinului se adunară, încercuind cadavrul, o falangă de bocitoare înveşmântate în negru. Sau îi încercuiseră pe ei? Până şi Joan Cross era acolo, în capul mesei, cu braţele odihnindu-i-

se pe cele ale scaunului cu rotile, fixându-i cu ochii ei înroşiţi!

Nimeni nu vorbea. Nimeni nu schiţa nici un gest. Primul stadiu al încremenirii fusese absenţa cuvintelor. Acum erau într-al doilea, absenţa mişcării, toţi stând atât de neclintiţi, încât nu reuşea să audă nici măcar respiraţia cuiva.

— Ce i s-a-ntâmplat? întrebă Tommy.

Continuară să păstreze tăcerea. Marklin nu reuşea să-şi fixeze privirea asupra nici unui obiect; continua să privească ţeasta mică a mortului, acoperită de păr rar şi alb. „Te-ai sinucis, prostule, nebunule? Asta ai făcut? Imediat ce a apărut riscul de a fi descoperit?”

Apoi înţelese, brusc, peste măsură de brusc, că toţi ceilalţi nu se uitau la Stuart: se uitau la el şi la Tommy.

Simţi o durere în piept, de parcă cineva i-ar fi apăsat sternul cu mâini incredibil de puternice.

Se întoarse, studiind cu disperare chipurile din jur - Enzo, Harberson, Elvera şi toţi ceilalţi - care îl fixau cu expresii răuvoitoare. Elvera se holba direct în ochii lui. Iar Timothy Hollingshed, aflat alături, privea în jos, spre el, cu răceală.

Doar Tommy nu se holba la el. Tommy privea spre partea opusă a mesei şi, când se uită într-acolo, curios să vadă ce anume îi distrăsese atenţia, ce anume îl făcuse să ignore oroarea celor ce se petreceau, dădu cu ochii de Yuri Stefano, stând la numai câţiva metri distanţă, îmbrăcat aşa cum se cuvenea, în negrul funerar.

Yuri! Yuri era acolo, fusese tot timpul acolo! Oare Yuri îl ucisese pe Stuart? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu fusese Stuart mai deştept, de ce nu ştiuse cum să-l întoarcă din drum pe Yuri? Interceptările şi falsele excomunicări nu avuseseră alt scop decât acela de a-l face pe Yuri să nu mai poată ajunge niciodată, absolut niciodată, în Cămin. Şi idiotul ăla de Lanzing, care îl lăsase pe Yuri să scape din vale!

— Nu, zise Elvera, glonţul şi-a atins ţinta. Dar n-a fost fatal. Şi el s-a-ntors acasă.

— Voi aţi fost complicii lui Gordon, spuse Hollingshed, dispreţuitor. Voi amândoi. Şi voi şi numai voi aţi mai rămas.

— Complicii lui, rosti Yuri, din partea opusă a mesei. Minţile lui strălucite, geniile lui.

— Nu! exclama Marklin. Nu e adevărat! Cine ne acuză?

— Stuart vă acuză, răspunse Harberson. Hârtiile împrăştiate prin tot turnul în care locuia vă acuză, jurnalul lui vă acuză, poeziile lui vă acuză, Tessa vă acuză.

„Tessa!”

— Cum aţi îndrăznit să intraţi în casa lui! tună Tommy, aruncând în jur priviri crunte, cu chipul roşu de furie.

— N-o aveţi pe Tessa, nu vă cred! ţipă Marklin. Unde e Tessa? Torni a fost pentru Tessa!

Apoi, conştientizându-şi cumplita greşeală, înţelese pe deplin ceea ce ştia deja.

Oh, de ce nu-şi ascultase instinctul? Instinctul îi spusese să plece, iar acum acelaşi instinct îi spunea, fără nici o umbră de îndoială: „E prea târziu.”

— Sunt cetăţean britanic, zise Tommy, printre dinţi. Nu pot fi reţinut aici, pentru nici un soi de proces improvizat.

Mulţimea se puse din nou în mişcare, apropiindu-se de ei, împingându-i încet dinspre capul mesei, în direcţia picioarelor mortului. Nişte mâini prinseră braţele lui Marklin. Odiosul Hollingshed îl înşfăcase. Îl auzi pe Tommy protestând din nou:

— Daţi-mi drumul!

Dar aşa ceva era acum cu desăvârşire imposibil. Fură împinşi pe coridor şi purtaţi de-a lungul lui, iar zgomotul înăbuşit al paşilor stârni ecouri sub arcadele de lemn. Era prizonierul unei gloate, al unei gloate din ale cărei gheare nu exista nici o scăpare imaginabilă.

Cu un hârşâit metalic sonor şi cu un trosnet, uşile vechiului ascensor se dădură în lături. Marklin fu împins în interior, răsucindu-se frenetic, strâns în colţii claustrofobiei, care îl îndemna din nou să ţipe.

Dar uşile glisară, incizându-se. El şi Tommy erau înghesuiţi unul într-altul, înconjuraţi de Harberson, de Enzo, de Elvera, de tipul înalt şi brunet, de Hollingshed şi de mai mulţi alţi bărbaţi, de bărbaţi puternici.

Liftul zdrăngănea şi se clatină, coborând către beciuri.

— Ce-aveţi de gând să ne faceţi? întreba el, pe neaşteptate.

— Insist să fim duşi din nou la parter, spuse dispreţuitor Tommy. Insist să fim eliberaţi imediat.

— Există anumite delicte pe care le consideram cumplite, rosti Elvera, cu voce blândă şi cu ochii fixaţi acum, slava Cerului, asupra lui Tommy. Sunt anumite lucruri pe care, ca Ordin, nu le putem ierta şi da uitării.

— Ce vrea să-nsemne asta, aş dori s-o ştiu! exclamă Tommy. Liftul vechi şi masiv se opri cu o zdruncinătură puternică.

Apoi se pomeniră afară , pe coridor, şi strânsoarea mâinilor celorlalţi îndurera braţele lui Marklin.

Fură purtaţi pe un traseu necunoscut din beciuri, în josul unui culoar susţinut de grinzi de lemn neprelucrat, aducând mai degrabă cu un abataj. Mirosul de pământ era în jurul lor, pretutindeni. Toţi ceilalţi mergeau alături de ei sau în spatele lor. La capătul coridorului puteau vedea două uşi, două uşi mari de lemn, plasate sub o arcadă joasă, şi un zăvor fixat cu butoane.

— Credeţi că mă puteţi reţine aici împotriva voinţei mele? întreba Tommy. Sunt cetăţean britanic!

— L-ai ucis pe Aaron Lightner, zise Harberson.

— I-ai ucis pe alţii, în numele nostru, spuse Enzo.

Iar fratele lui stătea lângă el, repetând exact aceleaşi cuvinte, aidoma unui ecou înnebunitor.

— Ne-ai compromis în ochii altora, adăuga Hollingshed. Ai făcut lucruri oribile în numele nostru!

— Nu recunosc nimic, spuse Tommy.

— Nu-ţi cerem să recunoşti ceva, riposta Elvera.

— Nu cerem nimic de la voi, zise Enzo.

— Aaron a murit crezând în minciunile voastre! exclamă Hollingshed.

— Fir-ar să fie, nu mai suport aşa ceva! răcni Tommy.

Dar Marklin nu reuşea să fie indignat, ultragiat, sau oricum altcumva ar fi trebuit să se simtă fiindcă îl ţineau prizonier, silindu-l să înainteze în direcţia uşilor.

— Aşteptaţi o clipă, aşteptaţi, vă rog, nu! Aşteptaţi, se bâlbâi el. Îi imploră. Stuart s-a sinucis? Ce s-a întâmplat cu Stuart? Dacă Stuart ar fi aici, ne-ar dezvinovăţi, doar nu puteţi crede că un om de vârsta lui Stuart...

— Păstrează-ţi minciunile pentru judecata lui Dumnezeu, spuse Elvera, cu voce scăzută. Am studiat dovezile cât a fost noaptea de lungă. Am stat de vorbă cu zeiţa voastră cu părul alb. Uşurează-ţi sufletul de povara adevărului în faţa noastră, dacă vrei, dar nu ne sâcâi cu minciunile tale.

Însoţitorii îşi strânseră rândurile în jurul lor. Erau împinşi din ce în ce mai aproape de încăperea aceea, cameră sau, poate, carceră. Marklin n-avea de unde să ştie.

— Opriţi-vă! strigă el, dintr-odată. Pentru numele lui Dumnezeu! Opriţi-vă! Sunt lucruri pe care nu le ştiţi despre Tessa, lucruri pe care, pur şi simplu, nu le înţelegeţi.

— Nu le da informaţii, idiotule! mârâi Tommy. Să nu credeţi că tata n-o să pună întrebări! Nu sunt un nenorocit de orfan! Am o familie imensă. Credeţi că...

Un braţ puternic îl prinse pe Marklin de mijloc. Un altul îl apucă de gât. Uşile se deschideau către interior. Cu coada ochiului, îl văzu pe Tommy zbătându-se, încordându-şi genunchii, lovindu-i cu picioarele pe bărbaţii din spatele lui.

De dincolo de uşile deschise ţâşni o rafală de aer îngheţat. „Beznă. Nu pot fi închis în beznă. Nu se poate!”

Şi, în cele din urmă, slobozi ţipatul. Nu mai izbuti să se stăpânească. Zbiera, scoase un urlet cumplit înainte de a fi împins în faţă, înainte de a simţi cum se rostogoleşte dincolo de prag, înainte de a înţelege că plonja tot mai jos şi mai jos, în beznă, în neant, că Tommy se prăbuşea împreună cu el, blestemându-i şi ameninţându-i pe ceilalţi,

sau cel puţin aşa i se părea. Era imposibil să-şi dea seama. Urletul lui reverbera cu prea multă putere între pereţii de piatră.

Se izbi de pământ. Întunericul era în afara şi înăuntrul lui. Apoi izbucni brusc durerea, săgetându-i membrele. Zăcea printre obiecte dure, zimţate, tăioase. Sfinte Doamne! Şi, când izbuti să se ridice în capul oaselor, mâna i se sprijini de ceva care se strivi, se sfărâmă şi împrăştie un miros firav de ţărână.

Urmări cu privirea singurul fascicul de lumină care cădea asupra lui şi, uitându-se în sus, înţelese, îngrozit, că acesta pătrundea prin uşile de dincolo de care căzuse, pe deasupra capetelor şi a umerilor celor care le umpleau cadrul cu siluetele lor întunecate.

— Nu, nu puteţi face asta! zbieră, înaintând în patru labe prin întuneric, ridicându-se apoi în picioare, fără să se poată orienta după vreun punct cardinal sau după vreun alt reper.

Nu le putea zări feţele întunecate; nu le desluşea nici măcar forma capetelor. Se afla la o distanţă apreciabilă; căzuse probabil, în jur de nouă, zece metri. N-avea de unde s-o ştie.

— Încetaţi, nu ne puteţi ţine aici, nu ne puteţi lăsa aici! urlă, înălţându-şi braţele către ei, într-un gest de implorare.

Dar siluetele se traseră înapoi, îndepărtându-se de deschizătura luminoasă şi el auzi, cuprins de groază, un sunet familiar. Erau balamalele, scârţâind pe măsură ce lumina pierea, în timp ce se închideau uşile.

— Tommy, Tommy, unde eşti? strigă, cu disperare.

Ecoul îl înspăimântă. Ecoul era prizonier acolo, împreună cu el. N-avea unde să se piardă, nu putea decât să se întoarcă, izbindu-se de trupul lui, de timpanele lui. Îşi întinse mâinile, lovind uşor podeaua, atingând lucrurile acelea netede, sparte, sfărâmicioase, până când simţi, pe neaşteptate, ceva umed şi cald.

— Tommy, strigă el, uşurat. Îi simţea buzele, nasul, ochii. Tommy!

Apoi, într-o fracţiune de secunda care i se păru, poate, mai îndelungată decât întreaga lui viaţă, înţelese totul. Tommy era mort. Murise în urma căzăturii. Iar ceilalţi nu-şi făcuseră griji la gândul că asta s-ar fi putut întâmpla. Şi nu aveau să se mai întoarcă după Marklin, niciodată. Dacă apelul la lege, cu sprijinul şi cu sancţiunile sale, ar fi reprezentat o opţiune, nu i-ar mai fi aruncat pe nici unul din ei de la o asemenea înălţime. Iar acum Tommy murise. Era singur în locul ăla, în bezna, alături de prietenul sau trecut în nefiinţă, iar celelalte obiecte, obiectele netede în jurul cărora i se încleştau degetele erau oase.

— Nu, nu puteţi face asta, nu puteţi fi de acord cu aşa ceva! Vocea i se ridica din nou într-un ţipat. Lăsaţi-mă să ies de aici! Lăsaţi-mă să ies!

Ecoul se întoarse, ca şi cum ţipetele ar fi fost trâmbe de apă, înălţându-se pentru a recădea asupra lui.

— Lăsaţi-mă să ies!

Strigatele sale încetară să mai fie cuvinte. Deveniră mai slabe, mai apropiate de urletele agoniei. Iar răsunetul lor cumplit îi oferi o stranie alinare. Şi ştiu că era singură şi cea din urmă alinare pe care avea s-o mai cunoască vreodată.

Într-un târziu, rămase întins, neclintit. Alături de Tommy, cu degetele înfipte în braţul lui. Poate că Tommy nu era mort. Tommy avea să-şi revină şi urmau să cerceteze locul ăla împreună. Poate că asta se aştepta de la ei să facă. Exista o ieşire, iar ceilalţi hotărâseră că el trebuia s-o găsească; hotărâseră că trebuia să o descopere străbătând acea vale a morţii, dar nu aveau de gând să-l ucidă, nu ei, nu fraţii şi surorile lui din Ordin, nu Elvera, draga de Elvera, nici Harberson şi nici Enzo, nici Clermont, bătrânul lui profesor.

În cele din urmă se răsuci şi se saltă în genunchi, dar, atunci când încerca să se ridice în picioare, glezna stângă ceda sub greutatea lui, cu o strălucire de durere.

— Ei bine, pot să mă târăsc, fir-ar să fie, şopti el. Pot să mă târăsc!

Ţipă cuvintele din urmă. Şi se târî, împingând la o parte din calea lui oasele, resturile, pietrele sau ciolanele sfărâmate, sau ce-or fi fost. „Nu te gândi la ele. Nu te gândi nici la şobolani. Nu te gândi!”

Pe neaşteptate, capul i se izbi - sau avu impresia că se izbise - de un zid.

În decurs de şaizeci de secunde, umblase târâş de-a lungul acelui perete, apoi de-a lungul altor trei. Încăperea nu era nimic mai mult decât un puţ, atât se dovedi de mică.

„Oh, foarte bine, nu trebuie să-mi fac griji întrebându-mă cum o să ies, aşa se pare, nu înainte de a mă simţi mai bine şi de a putea sta în picioare, pentru a căuta o altă deschidere, poate o fereastră. La urma urmelor, aici e aer, aer proaspăt.

Odihneşte-te o vreme, îşi spuse, ghemuindu-se din nou lângă Tommy şi apăsându-şi fruntea pe mâneca lui, odihneşte-te şi gândeşte-te ce e de făcut. Nici nu intră în discuţie ipoteza că ai putea muri astfel, tu, care eşti atât de tânăr, nu poţi muri aşa, în carcera asta, aruncat de o şleahtă de preoţi bătrâni şi de călugăriţe, malefici cu toţii, e imposibil... Da, da, odihneşte-te, nu-ţi bate capul cu toată situaţia asta, nu încă. Odihneşte-te...”

Se simţea plutind în derivă Ce prostie din partea lui Tommy să se înstrăineze definitiv de mama lui vitregă, să-i spună că nu voia s-o mai vadă niciodată. Trebuie să fi trecut şase luni, ba chiar un an... Nu, cei de la bancă o să-i caute, de la banca lui Tommy, de la banca lui, atunci când n-o să-şi ridice cecul trimestrial, şi când trebuia să se-ntâmple asta? Nu, să-i îngroape de vii într-un asemenea loc îngrozitor nu putea fi decizia finală!

Un zgomot straniu îl făcu să tresară, revenindu-şi.

Zgomotul se auzi din nou, apoi încă o dată. Ştia ce era, dar nu reuşea să-l identifice. Fir-ar să fie, în bezna aia deplină nu-şi putea de seama nici măcar din ce direcţie venea. Trebuia să asculte. De fapt, era o succesiune de

sunete - „imaginează-ţi, încearcă să-ţi imaginezi” - şi apoi înţelese.

Cărămizi potrivite în locaş şi mortar netezit deasupra lor cu mistria. Cărămizi şi mortar, departe, sus.

— Dar e absurd, e de-a dreptul absurd! E un obicei medieval, e de-a dreptul atroce! Tommy, trezeşte-te! Tommy!

Ar fi vrut să ţipe iarăşi, dar era prea umilitor, nemernicii de sus l-ar fi putut auzi, l-ar fi auzit urlând în timp ce zideau afurisita aia de uşă.

Strigă în surdină, cu capul afundat în braţul lui Tommy. Nu, nu era decât ceva temporar, un şiretlic, ca să-i facă să se simtă groaznic, chinuiţi de remuşcări, înainte de a-i da pe mâna autorităţilor. Nu voiau să-i lase acolo, să-i lase să *moară acolo!* Era un soi de pedeapsă rituală, menită să-i înspăimânte. Fireşte, partea cumplită era că Tommy murise! Dar chiar şi aşa, el ar fi spus bucuros că fusese un accident. Când aveau să apară, era dispus să coopereze întru totul. Important era să iasă de acolo! Asta îşi dorise tot timpul, să iasă de acolo!

„Nu pot să mor aşa, e de neconceput că aş putea muri astfel, e imposibil, toată viaţa mea irosită, toate visele mele pierdute, toată măreţia pe care nu am făcut decât s-o întrevăd alături de Stuart şi de Tessa...”

Undeva, în străfundurile minţii, ştia că toate astea nu erau decât nişte fisuri groaznice ale propriei logici, nişte erori fatale, dar continuă, însăilând viitorul, sosirea celorlalţi, spunându-i că nu voiseră decât să-l sperie şi că moartea lui Tommy fusese un accident, că nu ştiuseră cât de periculoasă putea fi căderea, ce prostie din partea lor, nişte mincinoşi şi nişte idioţi criminali şi răzbunători. Secretul era să fie pregătit, să fie calm, poate să şi doarmă, să adoarmă ascultând zgomotul cărămizilor şi al mortarului. Nu, zgomotele alea încetaseră. Poate că uşa e astupată, dar asta n-avea nici o importanţă. Trebuie că existau alte căi de

a pătrunde în această carceră şi alte cai de ieşire. O să le descopere mai târziu.

Pe moment cel mai bine era să se lipească de Tommy, să se ghemuiască lângă el şi să aştepte până ce panica iniţială avea să dispară, până când avea să se poată gândi ce se impunea a face în continuare.

Oh, ce prostie din partea lui să uite de bricheta lui Tommy! Tommy nu fuma niciodată mai mult decât o făcea el însuşi, dar purta întotdeauna cu sine o brichetă elegantă, pe care o scăpăra pentru fetele drăguţe, atunci când acestea îşi duceau la buze ţigara.

Căută pe bâjbâite prin buzunarele lui Tommy: la pantaloni, nu, în haină, da. O avea, avea mica bricheta aurie. Numai de-ar fi încărcată cu un gaz lichefiat, sau de-ar avea un rezervor cu butan, sau orice altceva o putea face să se aprindă.

Se ridică încet în capul oaselor, rănindu-şi palma stângă în ceva ascuţit. Scapără bricheta. Flacăra minusculă sfârâi, apoi capătă volum. Lumina se revărsă în jurul lui, dezvăluind o încăpere mică, săpată adânc, foarte adânc în pământ.

Iar obiectele zimţate, obiectele sfărâmicioase, erau oase, oase de om. Alături zăcea o tigva, holbându-se la el cu orbitele ei goale, şi mai încolo o alta, of, Doamne! Oase atât de vechi, unele transformate în pulbere, oase! Şi Tommy era mort, cu privirea fixă, cu un firicel roşu de sânge uscându-i-se în coltul gurii şi pe gât, de unde i se scursese sub guler. Iar în faţa lui, alături de el, şi în spate, oase!

Scăpă bricheta şi mâinile i se azvârliră în sus, ochii i se închiseră, gura i se deschise într-un urlet nestăpânit şi asurzitor. Nu mai exista nimic, doar sunetul acela în beznă, pustiindu-l, purtându-i temerile şi întreaga groază către ceruri, şi ştiu în sufletul lui că totul avea să fie bine, numai să nu înceteze a urla, aşa că lăsă urletul să se scurgă în afara lui, tot mai puternic, necontenit, pentru o veşnicie.

22

Într-un avion te simţi rareori pe deplin rupt de lume. Chiar şi în aeronava aceea, capitonată cu atâta dărnicie, cu scaunele ei adânci şi cu masa imensă, ştiai că eşti într-un avion. Ştiai că te afli la unsprezece mii cinci sute de metri deasupra Atlanticului şi puteai simţi micile suişuri şi coborâşuri în timp ce navigai printre vânturi, într-un mod foarte asemănător celui în care navighează un vas imens printre valuri.

Stăteau pe trei scaune grupate în jurul mesei. Cele trei vârfuri ale unui triunghi echilateral invizibil. Unul dintre scaune fusese conceput anume pentru Ash, ceea ce era evident, iar el stătuse în picioare, alături de piesa aceea de mobilier, atunci când îi invitase cu un gest pe Rowan şi pe Michael să se aşeze pe celelalte două.

De-a lungul pereţilor cu multe ferestre ai cabinei erau înşirate alte scaune, goale, căuşe ale unor mâini enorme, înmănuşate, aşteptând trupuri pe care să le susţină cu fermitate şi cu putere. Unul era mai mare decât celelalte. Pentru Ash, fără nici o îndoială.

Interiorul era colorat în caramel şi auriu. Totul era aerodinamic şi aproape desăvârşit. Băuturile le fuseseră servite de o tânără americancă desăvârşită. Muzica, în scurtul răstimp cât se auzise, fusese Vivaldi, desăvârşită.

Samuel, uimitorul spiriduş, dormea acum în cabina din spate, încovrigat în pat, strângând cu putere în mâini sticla pe care o adusese din apartamentul din Belgravia, după ce solicitase un buldog de care servitorii lui Ash nu-i făcuseră rost.

— Ash, tu ai spus că trebuie să capăt tot ce-mi doresc. Te-am auzit spunându-le-o. Ei bine, vreau un buldog. Şi îl vreau chiar acum!

Rowan se lăsă pe spătarul scaunului, cu braţele încrucişate la piept, cu palmele pe umeri.

Nu ştia de când nu mai dormise. Cândva, înainte de a ajunge la New York, trebuia să o facă. Acum se simţea ciudat de entuziasmată şi se uita fix la cei doi bărbaţi din faţa ei.

— La Michael, care îşi fuma chiştocul, susţinându-l cu două degete, cu pântecul roşu al capătului aprins îndreptat spre interiorul palmei.

Şi la Ash, într-o alta din hainele acelea lungi de mătase de ultima modă, cu două rânduri de nasturi, cu mânecile suflecate neglijent, cu manşetele cămăşii albe împodobite cu butoni de aur şi cu nestemate, care o duceau cu gândul la opale, deşi îşi dădea seama că nu era expertă în pietre preţioase şi semipreţioase, sau în alte lucruri de acelaşi gen. Opale. Ochii lui Ash aveau ceva opalescent, sau cel puţin aşa se gândise ea, în mai multe rânduri. Purta pantaloni largi, asemănători cu cei de pijama, dar şi asta era la modă. Îşi ridicase piciorul, sprijinindu-l, fără pic de respect, de marginea canapelei de piele, a canapelei lui, iar la încheietura mâinii drepte purta o brăţară subţire de aur fără vreo utilitate evidentă, o fâşie îngustă de metal scânteietor care, în ochii ei, avea o conotaţie înnebunitor de sexuală, deşi n-ar fi putut explica de ce.

El îşi ridică mâna, plimbându-şi-o peste părul negru, trecându-şi degetul mic prin şuviţa aibă, de parcă n-ar fi vrut să uite de existenţa ei, dând-o deoparte şi readucând-o apoi laolaltă cu buclele întunecate. Mişcarea aceea neînsemnată şi felul în care ochii uriaşului trecură în revistă încăperea, oprindu-se asupra ei, făcură ca faţa lui să i se pară din nou plină de viaţă.

Rowan abia dacă observase ce haine îşi scosese în grabă din valiză. Ceva roşu, ceva catifelat, ceva lejer şi scurt, care

abia dacă îi ajungea până la genunchi. Michael îi pusese la gât colierul scurt şi elegant de perle. Asta o luase prin surprindere. În momentul acela, fusese foarte năucită.

Servitorii lui Ash împachetaseră toate celelalte lucruri.

— Nu ştiam dacă vreţi sau nu să-i aducem lui Samuel un buldog, repetase întruna cea tânără, Leslie, foarte nefericită din cauză că îşi nemulţumise şeful.

— N-are nici o importanţă, spusese Ash, în cele din urmă, probabil auzind-o atunci pentru prima oară. La New York o să-i aducem buldogi lui Samuel. Poate să-i ţină în grădina de pe acoperiş. Ştii, Leshe, că există câini care trăiesc pe acoperişurile din New York şi care n-au coborât niciodată, dar absolut niciodată, pe străzile de dedesubt?

„Oare ce crede Leslie că este el? se întrebase Rowan. Ce îşi închipuie cu toţii că este? îl avantajează faptul că e orbitor de bogat? Sau orbitor de chipeş?”

— Dar eu voiam un buldog în seara asta, protestase spiriduşul până când adormise din nou, şi îl vreau chiar acum!

Prima oară când îl văzuse, piticul o înspăimântase pe Rowan. De unde venea spaimă, din genele de vrăjitoare? Dintr-o cunoaştere vrăjitorească? Sau era medicul din ea, oripilat de faldurile cărnoase care îi acopereau treptat lui Samuel întreaga faţă? Părea un pietroi imens, pestriţ şi însufleţit. Ce s-ar fi întâmplat dacă scalpelul unui chirurg ar fi îndepărtat faldurile acelea, dând la iveală ochii, gura cu buze pline, frumos modelată, pometii obrajilor, bărbia? Ce ar fi devenit viaţa lui?

— Vrăjitori Mayfair, zisese el, imediat ce îi zărise pe Rowan şi pe Michael.

— Oare în această parte a globului ne cunoaşte toată lumea? întrebase Michael, ţâfnos. Şi oare sosim întotdeauna în urma reputaţiei noastre? Când ajungem acasă, am de gând să citesc despre vrăjitorie, s-o studiez cu toată seriozitatea.

— O idee foarte bună, spusese Ash. Cu puterile tale, ai reuşi să faci foarte multe.

Michael izbucnise în râs. Cei doi se plăceau unul pe altul. Rowan îşi putea da seama. Împărtăşeau anumite puncte de vedere. Yuri fusese atât de înnebunit, de zguduit, de tânăr.

Pe drumul de întoarcere de după confruntarea sumbră din turnul lui Stuart Gordon, Michael le redase lunga poveste pe care i-o istorisise Lasher, povestea unei vieţi trăite în anii 1500, le vorbise despre strania referire a acestuia la nişte amintiri mai vechi, la senzaţia ca mai trăise şi înainte. Nu fusese o relatare obiectivă, analitică, ci mai degrabă o revărsare fragmentată a poveştii pe care nu o ştiuseră decât el şi Aaron. Era adevărat că i-o mai spusese o dată lui Rowan, dar ea şi-o amintea mai degrabă sub forma unei serii de imagini şi de catastrofe decât ca pe nişte cuvinte.

A o auzi iarăşi, în limuzina neagră care gonea spre Londra înghiţind kilometru după kilometru, însenina să o revadă, sesizând acum mai bine cele mai mici amănunte. Lasher preotul, Lasher sfântul, Lasher martirul, iar apoi, o sută de ani mai târziu, începuturile lui Lasher, însoţitorul vrăjitoarelor, vocea invizibilă din întuneric, o forţă a vântului, biciuind[8] lanurile de grâu şi frunzele copacilor.

— O voce din vale, spusese spiriduşul în Londra, întinzându-şi ameninţător degetul mare, ca să arate spre Michael.

Aşa să fi fost? Ea se mirase. Valea îi era cunoscută, nu avea s-o uite niciodată, nu avea să uite că fusese prizoniera lui Lasher, că fusese târâtă printre ruinele castelului, nu avea să uite momentele când Lasher îşi reamintise totul, când noul trup îi revendicase mintea, rupând-o de indiferent ce alte cunoştinţe reale ar fi putut poseda o stafie.

---

8 În lb. engleza, lasher înseamnă „cel care biciuieşte", (n.tr.)

Michael nu fusese niciodată acolo. Poate că, într-o bună zi, aveau să viziteze locul acela împreună.

În timp ce maşina îi ducea către aeroport, Ash îl sfătuise pe Samuel să se culce. Spiriduşul băuse o altă jumătate de litru de whisky, acompaniindu-se cu o mulţime de mormăieli, de gemete şi de râgâieli ocazionale şi, când îl urcaseră în avion, trăgea un pui de somn comatos.

Acum zburau pe deasupra Oceanului Arctic.

Rowan închise ochii şi apoi îi deschise. Cabina sclipea.

— Nu i-aş face niciodată rău acestei Mona, acestei copile, spuse Ash, pe neaşteptate, surprinzând-o şi dezmeticind-o pe deplin.

Uriaşul se uita la Michael cu ochi blânzi.

Acesta trase un ultim fum din mucul butucănos de ţigară, apoi îl strivi în imensa scrumieră de sticlă, transformându-l într-un mic vierme hidos. Degetele lui păreau mari şi puternice, presărate cu fire de păr întunecat.

— Ştiu că n-ai face-o, zise. Dar nu înţeleg foarte bine totul. Cum aş putea? Yuri era atât de înspăimântat!

— A fost vina mea. O prostie. De aceea trebuia să stăm de vorbă, noi trei. Însă mai sunt, totodată, şi alte motive.

— Dar de ce ai încredere în noi? întrebă Michael. De ce ne-ai oferi orice fel de ajutor? Eşti un om ocupat, un soi de miliardar, evident.

— A, foarte bine, avem şi asta în comun, nu-i aşa? zise Ash, cu sinceritate.

Rowan zâmbi.

Alcătuiau un contrast fascinant, bărbatul cu voce profundă, cu ochi albaştri, scăpărători şi sprâncene întunecate, aproape stufoase; şi cel înalt, atât de fermecător de suplu, mişcându-şi încheietura mâinii cu o graţie aproape ameţitoare. Două tipuri de masculinitate desăvârşită, ambele strâns legate de proporţiile perfecte şi de personalitatea sălbatică, şi amândoi păreau - aşa cum se întâmplă adesea cu bărbaţii înalţi sau voinici - să se bucure

din plin de o încredere în sine şi de un calm interior ieşite din comun.

Femeia privi plafonul. Epuizarea deforma contururile realităţii. Avea ochii roşii şi ar fi trebuit să adoarmă în curând, pur şi simplu trebuia s-o facă, dar acum nu putea. Nu acum. Ash vorbi din nou.

— Aveţi de spus o poveste pe care n-o poate asculta nimeni, în afară de mine, zise el. Şi vreau s-o ascult. Iar eu am de spus o poveste pe care n-o voi istorisi nimănui altcuiva, în afară de voi. Este cumva posibil să nu vreţi să-mi ascultaţi confidenţele? Să nu vreţi prietenia şi poate chiar dragostea mea?

Michael îi cântări cuvintele.

— Cred că vrem toate astea, de vreme ce-ai întrebat, răspunse Michael, ridicând uşor din umeri şi râzând scurt. De vreme ce-ai întrebat.

— Am înţeles, zise Ash cu voce scăzută. Michael râse din nou, un huruit scurt, profund.

— Dar ştii, nu-i aşa, că eu l-am ucis pe Lasher? Ţi-a povestit Yuri. Îmi porţi pică pentru asta, pentru că l-am omorât pe unul dintre ai tăi?

— Nu era unul dintre ai mei, spuse Ash, cu un zâmbet prietenos.

Lumina scânteia pe şuviţa aibă care îi pornea de pe tâmplă. Un bărbat poate de treizeci de ani, cu şuviţe albe elegante, un soi de geniu adolescent din lumea corporaţiilor, aşa trebuie să fi părut, îmbogăţit şi încărunţit prematur. Măsurându-şi vârsta în secole şi având o răbdare infinită.

Ceea ce îi stârni o răbufnire neaşteptata şi caldă de mândrie, pentru că ea îl omorâse pe Gordon. Nu Ash.

Rowan o făcuse. Era pentru prima oară, în întreaga sa viaţă tristă, când se bucura că-şi folosise puterea, condamnând un om la moarte prin simpla ei voinţă, distrugând ţesuturile din interiorul trupului lui, iar asta îi confirmase ceea ce bănuise dintotdeauna, că, dacă voia cu

adevărat s-o facă, dacă, în loc să se împotrivească propriei puteri, îşi aducea aportul conştient, totul se întâmpla cumplit de repede.

— Vreau să vă spun anumite lucruri, zise Ash. Vreau să le ştiţi, vreau să ştiţi povestea celor petrecute, să ştiţi cum am ajuns noi în vale. Nu acum, bineînţeles, suntem prea obosiţi, cu toţii. Dar vreau să vă povestesc.

— Da, făcu Michael, iar eu vreau să ştiu. Îşi duse mâna la buzunar, scoase un pachet de ţigări şi îl scutură, extrăgând astfel una. Bineînţeles că vreau să ştiu totul despre tine. Vreau să-ţi studiez cartea dacă încă mai ai de gând să ne îngădui asta, să ne laşi s-o citim.

— Toate astea sunt posibile, spuse Ash, schiţând un gest lejer, cu o mână odihnindu-i-se pe genunchi. Sunteţi un adevărat trib de vrăjitoare. Suntem apropiaţi, voi şi cu mine. Oh, de fapt nu e vorba despre ceva teribil de complicat. Am învăţat cum să trăiesc într-o singurătate desăvârşită. Dau totul uitării, vreme de ani şi ani de zile. Şi apoi dorinţa de a mă plasa în contextul existenţei altcuiva iese la suprafaţa. Dorinţa de a fi cunoscut, înţeles, evaluat din punct de vedere moral de o minte sofisticată Asta a fost momeala folosită de organizaţia Talamasca, încă de la bun început, gândul că m-aş fi putut duce acolo, încrezându-mă în cărturari, că am fi putut sta de vorbă până la ore târzii. Aşa au atras mulţi alţi nonumani reticenţi. Nu sunt singurul.

— Pai, de asta avem nevoie cu toţii, nu-i aşa? zise Michael, aruncând o privire spre Rowan.

Şi se scurse încă unul dintre acele momente tăcute, tainice, părând a fi mai degrabă o sărutare nevăzută Ea îl aproba dând din cap.

— Da, încuviinţă Ash. Fiinţele umane supravieţuiesc rareori fără acest gen de schimb, fără comunicare. Iar rasa noastră era o rasă atât de iubitoare! Am avut nevoie de extrem de mult timp până ce am reuşit să înţelegem agresiunea. În vremurile când oamenii ne-au întâlnit pentru prima oară, păream întotdeauna ca nişte copii, dar nu eram

copii nicidecum. E un tip diferit de blândeţe. Există în asta un soi de încăpăţânare, o dorinţă de a fi recompensat imediat şi de a păstra simplitatea lucrurilor. Tăcu.

Apoi îi întrebă, cu toată sinceritatea: Ce vă supără cu adevărat? De ce aţi ezitat amândoi atunci când v-am cerut să mă însoţiţi la New York? Ce v-a trecut prin minte?

— Uciderea lui Lasher, răspunse Michael. Pentru mine a fost o problemă de supravieţuire, nimic mai mult şi nimic mai puţin. A existat un singur martor, un bărbat care a fost de faţă, care m-a putut înţelege şi m-a putut ierta, dacă e nevoie de un martor care să ierte. Însă omul acela e mort.

— Aaron.

— Da, el a vrut să-l ia pe Lasher, dar a înţeles de ce nu l-am lăsat s-o facă. Şi ceilalţi doi bărbaţi, ei bine, în cazul lor s-ar putea spune că a fost vorba de legitimă apărare...

— Iar tu suferi din pricina acestor morţi, spuse Ash, cu blândeţe.

— În ceea ce-l priveşte pe Lasher, a fost o crimă deliberată, zise Michael, de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi. Creatura aia o făcuse pe soţia mea să sufere; şi îmi luase, cumva, copilul, mi-l luase. Cu toate că, cine ar putea spune ce ar fi fost copilul acela? Sunt atât de multe întrebări, atât de multe posibilităţi. Şi atacase femeile. Le ucisese prin încercarea lui de a se reproduce. Nu-l mai puteam suporta printre noi, aşa cum nu putem suporta o molimă sau o insectă. Coexistenţa era de neimaginat şi, în plus, mai era şi - ca să folosesc cuvântul tău - contextul, felul în care îşi făcuse pentru prima oară apariţia, sub forma unui spectru, felul în care... mă folosise de la bun început.

— Sigur că te-nţeleg, spuse Ash. În locul tău, şi eu l-aş fi ucis.

— Ai fi făcut-o? întrebă Michael. Sau l-ai fi cruţat, pentru că era unul dintre puţinii din neamul tău râmaşi pe pământ? Probabil că ai fi simţit aşa ceva, loialitatea faţă de specie.

— Nu, ripostă Ash. Cred că nu mă înţelegi, nu în ceea ce priveşte motivaţiile mele profunde. Mi-am petrecut toată

viaţa dovedindu-mi mie însumi că nu sunt mai prejos decât un om. Ţine minte asta. Am susţinut o dată, chiar în faţa papei Grigorie cel Mare, că noi avem suflet. Nu sunt prietenul unui suflet migrator însetat de putere, al unui suflet îmbătrânit care a uzurpat trupul unui nou-născut. Asta nu-mi trezeşte acel gen de loialitate.

Michael dădu din cap, ca şi cum ar fi spus: „Înţeleg”.

— Dacă aş fi vorbit cu Lasher, dacă am fi discutat despre amintirile lui, aş fi şovăit, ar fi fost o ezitare demnă de luat în seamă. Dar nu, faţă de el n-aş fi simţit nici un soi de loialitate. Singurul lucru în care creştinii şi romanii n-au crezut niciodată a fost că o crimă rămâne o crimă, indiferent dacă a fost ucisă o fiinţă umană sau unul de-al nostru. Dar eu o cred. Am trăit prea mult ca să îmbrăţişez credinţa stupidă că oamenii nu sunt demni de mila noastră, că sunt „ceilalţi”. Suntem interconectaţi cu toţii; totul este în legătură. N-aş putea să-ţi spun cum şi de ce. Dar e adevărat. Iar Lasher a ucis ca să-şi atingă scopurile şi, dacă acestei singure fărădelegi i s-ar putea pune capăt pentru totdeauna, numai acesteia... Ridica din umeri şi îşi regăsi zâmbetul, poate ceva mai amar, sau numai dulce şi trist. M-am gândit întotdeauna, mi-am imaginat, am visat că, poate, dacă am fi reuşit să ne întoarcem, dacă am fi avut din nou o şansă pe faţa pământului, am fi putut scăpa de această unică nelegiuire.

Michael zâmbi.

— Acum nu mai crezi asta.

— Nu, răspunse Ash, dar am motive care mă împiedică să mă mai gândesc la astfel de posibilităţi. O să înţelegeţi când o să stăm de vorbă în apartamentul meu din New York.

— Eu l-am urât pe Lasher, zise Michael. Era rău şi avea obiceiuri rele. Şi-a bătut joc de noi. Poate că a fost o eroare fatală. Nu sunt cu adevărat sigur. Şi am crezut întotdeauna că şi ceilalţi, fie ei vii sau morţi, au vrut să-l omor. Crezi în destin?

— Nu ştiu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cu secole în urmă, mi s-a spus că a fi ultimul supravieţuitor al speciei mele era destinul meu. Asta s-a întâmplat. Dar înseamnă că a fost într-adevăr mâna destinului? Am fost viclean; am supravieţuit iernilor, şi bătăliilor, şi unor necazuri inimaginabile. Şi am continuat să trăiesc. A fost destin sau supravieţuire? Nu ştiu. Dar, indiferent despre ce ar fi vorba, creatura aia era duşmanul tău. De ce ai acum nevoie de iertarea mea pentru ceea ce ai făcut?

— De fapt, nu asta îl îngrijorează, spuse Rowan.

Vorbise înainte ca Michael să fi avut timp să răspundă. Râmase încovrigată în scaun, cu capul sprijinit de pielea unuia dintre braţele acestuia. Îi putea privi fără nici un efort pe amândoi, iar ei se uitau la ea.

— Cel puţin, eu nu cred că asta îl îngrijorează pe Michael. Bărbatul nu o întrerupse.

— E îngrijorat din cauza uneia dintre faptele mele, pe care n-a putut s-o săvârşească el însuşi.

Ash aştepta, aşa cum aştepta şi Michael.

— Am ucis un alt Taltos, o femelă, spuse Rowan.

— O femelă? întrebă Ash, cu blândeţe. O adevărată femelă Taltos?

— Da, una adevărată, fiica mea şi a lui Lasher. Am omorât-o. Am împuşcat-o. Am ucis-o imediat ce am înţeles ce era şi cine era, şi că se afla acolo, lângă mine. Am ucis-o. M-am temut de ea la fel de mult cum mă temeam de el.

Ash părea fascinat, dar nicidecum tulburat.

— M-am temut de împerecherea unui mascul cu o femela, continua Rowan, m-am temut de predicţiile lui crunte şi de viitorul sumbru pe care îl descria, m-am temut că cineva, o altă Mayfair, avea să aducă pe lume un mascul, că masculul ar fi găsit-o şi că ar fi avut copii. Iar ăsta ar fi fost triumful lui. În ciuda a tot ce suferisem eu, a tot ce suferise Michael şi a tot ce suferiseră Vrăjitoarele

Mayfair de la bun început, pentru a se înfăptui acea... acea împerechere, acea izbândă a rasei Taltos.

Ash dădu din cap.

— Fiica mea venise la mine cu dragoste, zise Rowan.

— Da, şopti Ash, evident nerăbdător ca ea să continue.

— Mi-am împuşcat propria fiică, spuse ea, am împuşcat-o pe fiica mea singuratică şi lipsită de apărare. Iar ea m-a vindecat, a venit la mine cu laptele ei, mi l-a dat şi m-a vindecat, după trauma pe care o suferisem dându-i naştere. Asta mă îngrijorează pe mine şi asta îl îngrijorează pe Michael, gândul că, dacă ai fi aflat asta, dacă ai fi descoperit-o, tu, care vrei să ne fii prieten, ai fi fost oripilat descoperind că o femelă ţi-ar fi putut fi accesibilă dacă eu nu i-aş fi secerat viaţa.

Ash se aplecase în scaun, cu coatele pe genunchi, cu un deget apăsat peste buzele catifelate. Avea sprâncenele ridicate şi unite într-o uşoară încruntare, studiind chipul lui Rowan.

— Ce-ai fi făcut? îl întrebă ea. Dacă ai fi descoperit-o pe Emaleth a mea?

— Aşa o chema? şopti el, uimit.

— Era numele pe care i-l dăduse tatăl ei. Tatăl ei mă siluise iarăşi şi iarăşi, cu toate că sarcinile pierdute mă ucideau. Şi, în cele din urmă, acest copil, Emaleth, a fost destul de puternic pentru a se naşte.

Ash oftă. Se lăsă din nou pe spate, punându-şi mâinile pe braţele îmbrăcate în piele ale scaunului, şi o studie cu atenţie, dar fără să fi părut răvăşit sau furios. Însă, pe de altă parte, cine ar fi putut şti?

Pentru o fracţiune de secundă, faptul că îi povestise, că, din toate locurile posibile, o făcuse tocmai acolo, în avionul lui care străbătea văzduhul în tăcere, păru o adevărată nebunie. Numai că apoi păru doar inevitabil, ceva care trebuia făcut dacă îşi doreau ca lucrurile să avanseze, dacă faptul că se întâlniseră trebuia să aibă o urmare, dacă

dragostea creştea deja între ei, născută din ceea ce văzuseră şi auziseră împreună.

— Ai fi dorit-o? îl întreba Rowan. Ai fi fost poate în stare să răscoleşti cerul şi pământul ca să ajungi la ea, ca s-o salvezi, ca să o iei cu tine nevătămată, ca să-ţi aduci din nou pe lume seminţia?

Michael se temea pentru ea, Rowan citea asta în ochii lui. Şi, în timp ce îi privea pe cei doi bărbaţi, înţelese că nu spusese totul numai pentru ei. Vorbise pentru ea însăşi, pentru mama care îşi împuşcase fiica, pentru mama care apăsase pe trăgaci. Tresari şi se ridică pe neaşteptate, cu pleoapele strânse cu putere, cutremurându-se, cu umerii tresăltându-i, apoi se lăsă din nou în scaun, cu capul pe o parte. Auzise trupul cazând pe podea, după ce îi văzuse chipul lovit de gloanţe, după ce îi gustase laptele, laptele gros şi dulce, aproape ca un sirop alb, atât de binefăcător pentru ea.

— Rowan, rosti Ash cu blândeţe, Rowan, Rowan, nu trece din nou prin toate astea din cauza mea.

— Dar ai fi răscolit cerul şi pământul ca să ajungi la ea, spuse Rowan. De asta ai venit în Anglia când te-a chemat Samuel, când ţi-a spus povestea lui Yuri. Ai venit pentru că un alt Taltos fusese văzut la Donnelaith.

Ash dădu încet din cap.

— Nu pot răspunde la întrebarea ta. Nu ştiu răspunsul. Da, aş fi venit, da. Dar aş fi încercat s-o iau de acolo? Asta nu ştiu.

— Oh, haide, cum ar fi fost posibil să nu vrei?

— Adică, întrebi cum ar fi fost posibil să nu doresc renaşterea seminţiei?

— Da.

El clatină din cap şi privi în jos, dus de gânduri, cu degetul din nou apăsat peste buze, cu un cot pe braţul scaunului.

— Ce vrăjitori ciudaţi sunteţi, voi amândoi, şopti el.

— Cum adică? întrebă Michael.

Ash se ridică brusc în picioare, cu creştetul aproape atingând plafonul cabinei. Se întinse, se întoarse cu spatele şi parcursese câţiva paşi, cu capul plecat, înainte de a se răsuci pe călcâie.

— Ascultaţi-mă, nu putem răspunde unii la întrebările altora în felul ăsta, zise el. Dar ceea ce vă pot spune acum este că mă bucur fiindcă femela e moartă.

Clătină din cap şi îşi sprijini mâna pe spătarul înclinat al scaunului. Privea în gol, cu părul căzut în ochi, acum mai degrabă răvăşit, aşa că părea deosebit de slab şi de melodramatic, semănând, poate, cu un magician.

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu, spuse. Mă simt uşurat, mă simt uşurat când îmi spui, dintr-o răsuflare, că a existat şi că nu mai există.

Michael dădu din cap.

— Cred că-ncep să înţeleg.

— Într-adevăr? întrebă Ash.

— Nu putem împărţi pământul ăsta, nu-i aşa, noi, cele două seminţii aparent asemănătoare şi atât de pe deplin diferite.

— Nu, nu-l putem împărţi, spuse Ash, scuturând din cap cu vigoare. Ce rasă poate trai alături de o alta? Ce religie poate convieţui cu alta? Războiul e universal; iar războaiele sunt tribale, indiferent ce altceva s-ar spune! Sunt tribale şi sunt menite să extermine, indiferent dacă sunt ale arabilor împotriva kurzilor, dacă se poartă între turci şi europeni, sau dacă ruşii se luptă cu orientalii. Nu vor înceta niciodată. Oamenii visează pacea eternă, dar nu se poate realiza, nu atâta vreme cât există oameni. Desigur că, dacă rasa mea ar renaşte şi toţi oamenii de pe pământ ar fi exterminaţi, atunci, ei bine, poporul meu ar putea trăi în armonie, dar, pe de altă parte, nu crede fiecare trib acelaşi lucră despre el însuşi?

Michael clătină din cap.

— Nu e necesar să existe conflicte, zise el. Putem accepta ideea că toate triburile vor înceta să se mai lupte între ele.

— O putem accepta, da, însă înfăptuirea ei e imposibilă.

— O rasă nu trebuie să o domine pe cealaltă, insistă Michael. O rasă nu trebuie nici măcar să ştie că există cealaltă.

— Vrei să spui că ar trebui să trăim într-ascuns? întreba Ash. Ştii cât de repede se dublează populaţia noastră şi cât de repede se triplează apoi, cât de repede se împătreşte? Ştii cât de puternici suntem? N-ai de unde să ştii cum era, n-ai văzut niciodată cum se naşte un Taltos cunoscând deja totul, nu l-ai văzut niciodată crescând până la înălţimea sa de adult în acele prime câteva minute, sau ore, sau zile, sau cât o fi durând; n-ai văzut asta niciodată.

— Eu am văzut-o, spuse Rowan. Am văzut-o de două ori.

— Şi ce ai de spus? Unde ar duce dorinţa mea de a avea o femelă? De a o jeli pe pierduta ta Emaleth şi de a-i căuta o înlocuitoare? De a o chinui pe nevinovată voastră Mona cu sămânţa din care s-ar putea naşte un Taltos sau care ar putea s-o ucidă?

— Atât lucru îţi pot spune, rosti Rowan, respirând adânc. În clipa când am împuşcat-o pe Emaleth, în clipa aceea nu mă îndoiam câtuşi de puţin că ea reprezenta o ameninţare la adresa speciei mele şi că trebuia să moară.

Ash zâmbi. Dădu din cap a încuviinţare.

— Şi aveai dreptate.

Amuţiră cu toţii. Apoi Michael rupse tăcerea.

— Acum ştii cel mai cumplit secret al nostru, spuse el.

— Da, îl ştii, adăugă Rowan, cu voce scăzută.

— Iar eu mă întreb, zise Michael, dacă noi îl cunoaştem pe al tău.

— Îl veţi afla, răspunse Ash. Acum ar trebui să dormim, cu toţii. Mă dor ochii. Iar corporaţia mă aşteaptă cu o sută de mici însărcinări pe care numai eu le pot îndeplini. Odihniţi-vă acum, iar la New York o să vă spun totul. Şi o

să-mi cunoaşteţi secretele, de la cel mai cumplit până la cel mai neînsemnat.

23

— Mona, trezeşte-te!

Auzi mlaştina înainte de a o vedea cu adevărat. Auzi broaştele-bou orăcăind, şi pasările de noapte, şi clipocitul apei de jur împrejur, al apei întunecoase şi liniştite şi totuşi mişcându-se cumva, poate într-o ţeavă ruginita sau lovindu-se de marginea unei bărci, asta n-avea cum s-o ştie. Se opriseră. Probabil că ăla era debarcaderul.

Visul fusese încă şi mai straniu decât celelalte. Mona avea de trecut un examen şi, examenul odată luat, ar fi condus lumea, aşa că trebuia să răspundă la toate întrebările. Şi fuseseră din toate domeniile, despre ştiinţele naturii, despre matematică şi despre istorie, despre computerul pe care îl îndrăgea ea atât de mult, despre acţiuni şi obligaţiuni bancare şi despre sensul vieţii, iar asta reprezentase partea cea mai dificilă, pentru că se simţea atât de plină de viaţă, încât i se părea greu să justifice aşa ceva. „Vedeţi, e suficient să ştiţi că a trai e magnific.” Obţinuse punctajul perfect, de sută la sută? Avea să conducă lumea?

— Trezeşte-te, Mona, şopti Mary Jane.

Mary Jane n-avea cum să vadă că ochii ei erau deschişi. Mona privea mlaştina de dincolo de geam, se uita la formele zdrenţuite ale copacilor frânţi, prăvăliţi, bicisnici şi acoperiţi cu muşchi, la lujerii încolăciţi ca nişte frânghii în jurul chiparoşilor bătrâni. Desluşea, în lumina lunii, petice de apă ieşite de sub stratul de lintiţă şi excrescenţele rădăcinilor de chiparos, tot atâtea ţepuşe periculoase, înălţându-se în jurul trunchiurilor bătrâne. Şi creaturile negre, creaturile negre zburând în noapte. Ar fi putut fi gândaci, dar mai bine nu se gândea la asta!

O durea spatele. Şi, când încercă să şi-l îndrepte, se simţi greoaie, cu tot trupul îndurerat şi dorind iarăşi lapte. Se opriseră de două ori ca să bea, iar acum voia din nou. Aveau cutii peste cutii în lada frigorifică, aşa că era de preferat să ajungă mai întâi în casă.

— Haide, iubito, dă-te jos şi aşteaptă-mă aici, am de gând să ascund maşina asta într-un loc unde e puţin probabil să dea cineva peste ea.

— Să ascunzi maşina asta, maşina asta imensă?

Mary Jane deschise portiera şi o ajută să coboare, apoi se trase înapoi, evident îngrozindu-se din nou când o privi şi încercând să nu se dea de gol. Lumina din interiorul maşinii îi cădea pe faţă.

— Doamne, Mona Mayfair, dacă o să mori?

Mona se prinse cu putere de încheietura mâinii ei, ridicându-se în picioare, şi se înţepeni bine în solul moale, acoperit cu un strat gros de scoici albe aduse de apă, care îi străluceau sub tălpi. Digul era undeva, în întuneric.

— Încetează să tot spui asta, Mary Jane, dar o să-ţi dau ceva la care să te gândeşti, pentru cazul că se întâmplă totuşi, zise Mona.

Încerca să ridice sacul cu alimente de pe podeaua maşinii, însă nu reuşi să se aplece atât de mult.

Mary Jane tocmai îşi aprinsese felinarul. Se întoarse şi lumina se proiecta în ochii Monei, făcând-o să arate oribil. Fasciculul căzu asupra barăcii distruse de intemperii din spatele ei, asupra celor nici doi metri de dig în ruină şi a tulpinilor de muşchi atârnate de ramurile uscate de deasupra.

Doamne, erau atât de multe făpturi zburătoare în întuneric!

— Mona Mayfair, oasele pometţilor mai că-ţi străpung obrajii! spuse Mary Jane. Jur pe Dumnezeu! Îţi pot vedea dinţii prin pielea din jurul gurii.

— Oh, termină, eşti nebună!. E din cauza luminii. Şi tu araţi ca o stafie.

Se simţea groaznic. Slăbită, totul o durea. Până şi picioarele.

— Şi n-o să-ţi vină să crezi ce culoare are pielea ta, Dumnezeule, araţi ca un om scufundat în lapte de magneziu!

— Sunt bine. Nu pot să ridic chestia asta.

— O iau eu, tu odihneşte-te aici, reazemă-te de copacul ăla, e cel despre care ţi-am povestit, chiparosul, cel mai bătrân din locul ăsta, vezi, aici a fost lacul, micul lac??? Înţelegi??? Unde făcea familia canotaj??? Poftim, ţine felinarul, mânerul nu se înfierbântă.

— Pare periculos. În filmele western, aruncă întotdeauna un felinar ca ăsta în hambarul unde l-au încolţit băieţii răi pe erou. Se sparge şi hambarul ia foc de fiecare dată. Nu-mi place.

— Pai, nimeni n-are de gând să facă aşa ceva aici, îi strigă Mary Jane peste umăr, în timp ce scotea un sac după altul, punându-i jos, pe stratul de scoici. Nu există nici un fel de fân şi, chiar dacă ar fi existat, ar fi fost ud leoarcă.

Lumina farurilor pătrundea cu greu în mlaştină, în profunzimea nesfârşitei păduri de trunchiuri, groase şi subţiri, de palmieri pitici, frânţi cu sălbăticie, şi de banani sfărâmaţi. Apa răsuflă, oftă şi clipoci iarăşi, în ciuda mirosului greu, stătut, şi a neclintirii sale.

— Isuse Hristoase, locul ăsta e sălbatic, şopti Mona, dar, într-un fel, îi plăcea.

Îi plăcea până şi aerul răcoros, lânced şi prăfos, netulburat nici măcar de o adiere şi totuşi învolburat, probabil din cauza apei.

Mary Jane lăsă să cadă lada grea, frigorifică.

— Nu, uite, trage-te într-o parte şi, când mă urc în maşină şi întorc ca s-o scot de aici, priveşti încotro o să bată lumina şi-o să vezi Fontevrault.

Portiera se trânti, cauciucurile învârtejiră pietrişul.

Uriaşul automobil dădu înapoi, virând către dreapta, iar fasciculele luminoase se strecurară printre copacii fusiformi,

fantomatici, şi - ia te uită, ia te uită - atunci o văzu: enormă, înclinată în bătaia luminii, cu ferestrele podului licărind şi strălucind pe măsură ce maşina îşi descria cercul.

Noaptea redeveni de smoală, dar ceea ce văzuse îi rămase pe retină, o casă imensă, întunecată, pe fundalul cerului, o imagine incredibilă. O casă ce se prăbuşea.

Aproape că slobozi un ţipat, cu toate că nu ştia sigur de ce. Nu puteau merge în casa aia, nu într-o casă înclinată într-un asemenea hal, nu într-o casă dărăpănată. O locuinţă inundată era altceva, dar o astfel de clădire? Dar, chiar în clipa când maşina se îndepărta într-o mică rafală viguroasă de fum alb, văzu că în ruina aceea inimaginabilă erau lumini aprinse. Prin fereastra evantai de la etaj, din centrul balconului, se zăreau luminile din adâncurile casei. Şi, când ultima vibraţie a zgomotului produs de maşina se stinse, avu impresia că auzise ceva care aducea cu o muzică de radio.

Felinarul era destul de puternic, dar întunericul dimprejur era unul greu, negru ca smoala. Nu mai exista nimic în afară de felinar şi de lumina aceea palidă, ca de cărbune incandescent, din vila gata să se năruie.

„Doamne Sfinte, Mary Jane nu-şi dă seama că blestemata aia de casă s-a prăbuşit în lipsa ei! Trebuie s-o scoatem pe Buni de acolo, dacă nu cumva o fi fost deja aruncată în baltă, fără nici un ceremonial! Şi ce baltă, ce mizerie!” Era cea mai nesănătoasă duhoare pe care o simţise vreodată, oh, dar, dacă îşi ridica ochii, cerul avea acel roz strălucitor al nopţilor din Louisiana, iar copacii nevăzuţi îşi aplecau deasupra apei inutilele ramuri minuscule, spre a se uni unii cu alţii, şi muşchiul devenea translucid, valuri şi iar valuri de muşchi. Pasările, ascultă ţipetele pasărilor. Crengile din vârfurile copacilor erau acoperite de păienjeniş, oare de pânze de păianjen sau de gogoşi de mătase?

— Văd farmecul acestui loc, spuse ea. Dacă vila aia n-ar fi fost gata să se răstoarne...

„Mamă.

Sunt aici, Morrigan.”

Pe drumul din spate se auzi un zgomot. Dumnezeule, Mary Jane alerga către ea, singură în întuneric! Nu putea să-i vină în ajutor altfel, decât întorcându-se şi ridicând felinarul. Durerea de spate era acum aproape insuportabilă, şi nici măcar nu sălta ceva, nici nu încerca să-ntindă mâna după nimic; nu făcea decât să ţină în sus felinarul ăla îngrozitor de greu.

„Şi se presupune că această teorie a evoluţiei explică apariţia tuturor speciilor existente în momentul de faţă pe pământ? Adică nu mai există o a doua, poate cea a unei evoluţii spontane?”

Se dezmetici, cutremurându-se din cap până-n picioare. În plus, nici măcar nu ştia să răspundă la întrebarea aia. Adevărul era că evoluţia nu i se păruse niciodată logică. „Ştiinţa a ajuns în punctul în care o serie de păreri, cândva condamnate ca metafizice, sunt considerate din nou de deplin plauzibile.”

Mary Jane apăru din întuneric alergând ca o fetiţă şi ţinându-şi pantofii cu tocuri înalte în mâna dreaptă. Când ajunse lângă Mona, se opri, se aplecă, încovoindu-se, îşi trase răsuflarea, apoi o privi.

— Isuse Hristoase, Mona Mayfair, spuse, gâfâind neliniştită, cu chipul ei frumos licărind sub un strat fin de sudoare, trebuie să te duc repede în casa aia!

— Ciorapii tăi pantalon s-au făcut praf.

— Păi, sper să fie aşa, zise Mary Jane. Îi detest! Ridică lada frigorifică şi o luă la fugă către dig.

— Haide, Mona, grăbeşte-te! O să mori chiar aici, în bra-ţele mele.

— Vrei să termini cu asta? Copilul te poate auzi!

Urmă un zgomot puternic, zgomot de apă tulburată violent. Mary Jane urcase lada în barcă Ceea ce însemna că acolo *există* o barcă. Mona se strădui să se grăbească, străbătând scândurile crăpate, care scârţâiau, dar fiecare pas era pentru ea un chin. Apoi, cu totul pe neaşteptate,

simţi ceea ce trebuia să fi fost adevărata durere. Ceva ca o lovitură de bici înfăşurându-i spatele şi talia, sau ceea ce mai rămăsese din talia ei. Se opri locului, muşcându-şi cu putere buzele ca să nu ţipe.

Mary Jane alergă către barcă, cărând deja a doua încărcătură.

— Vreau să te ajut, zise Mona, dar abia reuşi să articuleze ultimul cuvânt.

O porni încet către marginea digului, spunându-şi că se bucura fiindcă purta papucii ei fără toc, deşi nu-şi amintea cu adevărat când anume se gândise să-i încalţe, şi apoi zări piroga lată, puţin adâncă, în care Mary Jane tocmai aşeza ultimul sac, precum şi toate pernele şi paturile mototolite.

— Acum da-mi felinarul şi nu te mişca de aici până nu aduc barca în dreptul tău.

— Mary Jane, mie îmi este, într-un fel, ei bine, oarecum, îmi este oarecum frică de apă... Adică mă simt foarte nelalocul meu. Mary Jane, nu ştiu dacă ar trebui să mă urc în barcă.

Durerea o fulgeră din nou. „Mamă, te iubesc, mi-e frică.”

— Ei bine, nu te teme şi taci din gură! zise Mona.

— Ce-ai spus? întreba Mary Jane.

Pe urmă sări în uriaşa pirogă metalică, înşfacă prăjina lungă fixată cumva de partea laterală, o afundă în apă şi împinse de câteva ori, cu mişcări iuţi. Felinarul stătea în partea din faţă, lăsând impresia că acolo se afla o mica banchetă, sau ceva asemănător, exact pentru a-l găzdui. Toate lucrurile erau în spatele lui Mary Jane.

— Haide acum, iubito, păşeşte pur şi simplu în barcă, repede, da, e bine aşa, cu amândouă picioarele.

— Oh, Doamne, o să ne-necăm!

— Nu, scumpo, asta e evident o prostie, aici apa n-are mai mult de un metru optzeci! O să ne murdărim, dar n-o să ne-necăm.

— Eu m-aş putea îneca foarte uşor într-o apă adâncă de-un metru optzeci, spuse Mona. Şi casa. Mary Jane, uită-te la casă!

— Ce-i cu ea?

Lumea se îndură să nu se mai clatine. Probabil că Mona strivea mâna lui Mary Jane. Iar acum verişoara sa trebuia să-i de-a drumul, avea nevoie de libertate în mişcări. În regulă, uşurel. Mary Jane apucă prăjina cu ambele mâini şi se îndepărtară de dig.

— Dar, Mary Jane, uită-te, Mary Jane, zise Mona.

— Da, asta e, iubito, nu ne ducem la fund, ne murdărim doar pe picioare, trebuie să stai liniştită, într-adevăr liniştită. Piroga asta e mare şi stabilă. Nimic n-o să ne facă să ne răsturnăm. Dacă vrei, poţi să stai în genunchi, sau chiar să te aşezi, dar în momentul ăsta nu ţi-aş recomanda să-ţi faci griji.

— Casa, Mary Jane, casa, e înclinată într-o parte.

— Scumpo, e aşa de cincizeci de ani.

— Ştiam c-o să spui asta. Dar dacă se scufundă, Mary Jane? Doamne, nu pot suporta s-o privesc! E oribil, ceva atât de mare înclinat în halul asta, seamănă cu...

Un alt puseu de durere, crunt şi adânc.

— Păi, nu te mai uita la ea! zise Mary Jane. N-o să-ţi vină să crezi asta, dar, de fapt, am măsurat eu însămi unghiul de înclinare, cu un compas şi cu un ciob de sticlă, şi e de nici cinci grade. Coloanele fac ca toate liniile astea verticale să dea impresia că sunt gata să se răstoarne.

Ridică prăjina şi ambarcaţiunea cu fund plat alunecă grabnic înainte, sub impulsul propriei inerţii. Noaptea de vis se închise în jurul lor, frunzoasă şi blândă, cu lujeri coborând de pe crengile unui copac înclinat, părând şi el gata să se prăbuşească.

Mary Jane afundă din nou prăjina şi împinse cu putere, propulsând rapid piroga către umbra imensă care plutea deasupra lor, ameninţătoare.

— Oh, Doamne, aia e uşa din faţă?

— Ei, acum a ieşit din balamale, dacă la asta te referi, dar mergem într-acolo. Iubito, o să te duc direct la scara interioară. Legam barca de ea, aşa cum fac întotdeauna.

Ajunseseră lângă verandă. Mona îşi astupa gura cu palmele, dorind să-şi acopere ochii, dar ştiind că avea să cadă dacă o făcea. Privi la lujerii sălbatici care se încâlceau deasupra lor. Oriunde s-ar fi uitat, vedea spini. Probabil cândva existaseră trandafiri şi poate că aveau să fie din nou. Şi acolo, uite, flori strălucind în întuneric, aia era glicină. Adora glicina.

Cum de nu cădeau, pur şi simplu, coloanele alea imense? Oare mai văzuse vreodată coloane atât de groase? Doamne, când se uitase la planuri, nu îşi închipuise niciodată că vila era la o asemenea scară, într-adevăr, grandoarea stilului Greek Revival. Dar, pe de altă parte, de fapt nu cunoscuse niciodată pe cineva care să fi locuit acolo, în orice caz nu pe cineva de care să-şi fi adus aminte.

Ornamentele de pe plafonul verandei putreziseră şi sus se vedea o gaură hidoasă, întunecată, care ar fi putut adăposti un piton uriaş, sau ce-ai zice de un întreg cuib de gândaci? Poate că broaştele mănâncă gândaci. Broaştele orăcăiau şi iar orăcăiau, un sunet plăcut, foarte puternic şi sonor în comparaţie cu târâitul mult mai dulce al greierilor din grădină.

— Mary Jane, aici nu sunt gândaci, nu-i aşa?

— Gândaci! Scumpo, aici sunt şerpi mocasin, mocasini de apă, iar acum şi aligatori, o mulţime. Pisicile mele mănâncă gândacii.

Plutiră prin uşa de la intrare şi holul li se deschise deodată înainte, enorm, plin de mirosul tencuielii ude leoarcă, al cleiului de pe tapetul jupuit şi, probabil, al lemnului însuşi, oh, acolo erau prea multe mirosuri de putreziciune, şi mlaştina, lighioanele vii, şi apa clipocind, care arunca o lumină stranie pe toată întinderea pereţilor şi pe a plafonului, valuri după valuri de lumină, aşa ceva te putea oricând fermeca.

Şi-o imagină dintr-odată pe Ofelia plutind purtată de curent, cu flori în păr.

Dar, priveşte. Prin uşile mari, te puteai uita într-o camera de primire în ruină, şi acolo, pe peretele unde dansa lumina, se vedeau rămăşiţele îmbibate de apa ale unei draperii, atât de întunecată acum din cauza lichidului pe care îl absorbise, încât culoarea ei nu mai era vizibilă. Tapetul de hârtie de pe tavan atârna revărsându-se aidoma unor ghirlande.

Barca se lovi de scări cu un pocnet. Mona întinse mâna şi şi-o încleştă de balustradă, sigură că avea să se împleticească, cazând apoi, dar asta nu se întâmplă. Ceea ce era bine, pentru că o altă durere îi străbătu şalele şi o muşcă adânc de spate. Fu nevoită să-şi ţină respiraţia.

— Mary Jane, trebuie să ne grăbim!

— Mie-mi spui! Mona Mayfair, sunt atât de speriată acum.

— Nu fi. Fii curajoasă. Morrigan are nevoie tine.

— Morrigan!

Lumina felinarului tremură şi se mută pe tavanul înalt al primului etaj. Tapetul era împânzit de mici bucheţele de flori, acum în culori şterse, aşa că nu mai rămăseseră decât contururile lor albe, strălucind în întuneric. În tencuială erau găuri mari, dar prin ele nu reuşea să zărească nimic.

— Pereţii sunt de cărămidă, aşa că n-ai de ce să-ţi faci nici o grijă, oricare dintre ei e la fel, înăuntru şi în exterior, cărămidă, întocmai ca în First Street.

Mary Jane legă barca. După toate aparenţele, acostaseră pe o treaptă. Aveau o poziţie stabilă. Mona se lipi de balustradă, temându-se să coboare tot atât de mult cât se temea să rămână în mica ambarcaţiune.

— Du-te sus. Eu o s-aduc lucrurile. Urcă şi salut-o pe Buni. Nu-ţi face griji din pricina pantofilor, am o grămadă de pantofi uscaţi. Aduc eu totul.

Se întinse cu prudenţă şi, cu un geamăt uşor, se prinse cu amândouă mâinile de balustradă şi ieşi din barcă, săltându-se cu stângăcie până ce se pomeni stând în

siguranţă pe suprafaţa netedă a unei trepte, cu scara neatinsă de ape în faţa ei.

Dacă totul n-ar fi fost înclinat, s-ar fi simţit într-adevăr la adăpost, îşi spuse. Şi, dintr-odată, în timp ce stătea acolo, cu o mână pe balustradă şi cu cealaltă pe tencuiala moale şi spongioasă a peretelui din stânga, simţi casa din jurul ei, îi simţi putreziciunea, îi simţi puterea, refuzul încăpăţânat de a se prăvăli în apa devoratoare.

Era o construcţie masivă şi robustă, capitulând extrem de încet, poate înţepenită în acea poziţie înclinată pentru totdeauna. Dar, când se gândi la nămol, nu ştiu de ce nu erau absorbite amândouă chiar în momentul acela, aşa cum se întâmplă cu băieţii răi hăituiţi prin nisipurile mişcătoare din filme.

— Urcă, zise Mary Jane, care azvârlise deja un sac cu o treaptă mai sus de Mona.

„Trosc, bum, poc”, fata asta se pusese cu adevărat în mişcare.

Mona începu să meargă. Da, solid şi uimitor de uscat, odată ajunsă pe palier, aşa i se păru totul, uscat de parcă soarele zilelor de primăvară ar fi fost captiv acolo, insuportabil de fierbinte şi decolorând scândurile, da, decolorându-le fără greş, ca şi cum totul ar fi fost din lemn purtat de ape.

În cele din urmă, ajunse la primul etaj, apreciind că unghiul nu ajungea la cinci grade, dar casa era totuşi suficient de înclinată cât să te înnebunească, apoi îşi îngustă ochii pentru a desluşi mai bine capătul holului. O altă uşă mare, aspectuoasă, cu aplice laterale şi cu o fereastră evantai, şi becuri electrice prinse de fire încrucişate, atârnând din tavan. Plasă de ţânţari. Asta era? Plasă din belşug şi lumina aceea electrică, blândă, plăcută şi uniformă, strălucind prin ea.

Parcurse câţiva paşi, continuând să se sprijine de perete, care acum părea într-adevăr compact şi uscat, apoi auzi un râs scurt, melodios, venind dinspre capătul culoarului şi,

când îşi făcu apariţia Mary Jane, având într-o mână felinarul pe care îl aşeză jos, alături de sacul din capul scărilor, văzu un copil stând în cadrul uşii îndepărtate.

Era un băiat cu pielea foarte întunecată, cu ochii mari, ca de smoală, cu părul moale şi brunet, şi cu un chip de mic sfânt hindus, un băiat care o studia.

— Hei, Benji, vină-ncoace şi ajută-mă să car astea. Trebuie să m-ajuţi! strigă Mary Jane.

Băiatul înaintă agale şi, când se apropie, se dovedi a nu fi chiar atât de mic. Părea tot atât de înalt ca Mona, ceea ce bineînţeles că nu însemna mare lucru, de vreme ce ea nu ajunsese încă la un metru şaizeci şi probabil că nici n-avea s-o facă vreodată.

Era unul dintre copiii aceia frumoşi, al căror sânge reprezenta un amalgam misterios - african, indian, spaniol, francez şi, probabil, Mayfair. Mona ar fi vrut să-l atingă, să-i atingă obrajii şi să vadă dacă tenul lui era într-adevăr aşa cum părea, o piele foarte, foarte fină, bronzată. Îşi aminti ce spusese Mary Jane, că băiatul se vindea pe sine însuşi în centrul oraşului, şi, într-o scurta străfulgerare de lumină plină de mistere, văzu încăperi cu tapet ca purpura, umbre franjurate de lampadare, gentlemeni decadenţi, ca *oncle* Julien, în costume albe, şi, dintre toate lucrurile posibile, pe ea însăşi, într-un pat cu căpătâi de alamă, alături de băiatul acela adorabil!

Nebunie. Durerea o opri din nou. Ar fi putut să încremenească locului, dar Mona îşi mişcă încet un picior, apoi un altul. Existau şi pisici, pisici de vrăjitoare, bunule Dumnezeu, pisici mari, cu cozi lungi, cu blană deasă, cu ochi de demon. Trebuie să fi fost vreo cinci, alergând pe lângă pereţi.

Pe coridor, în faţa ei, băiatul cel frumos, cu părul de un negru scânteietor, câra doi saci cu mâncare. S-ar fi putut spune chiar că acolo era curat, podeaua părea măturată şi spălată. Pantofii ei erau uzi leoarcă. Era gata să cadă.

— Tu eşti, Mary Jane? Benji, e fata mea? Mary Jane!

— Vin, Buni, vin, ce faci, Buni?

Mary Jane trecu în goană pe lângă Mona, ţinând cu stângăcie lada frigorifică, cu coatele ca nişte aripi, cu părul ei gălbui şi lung fluturând.

— Hei, Buni! Dispăru dincolo de cotul culoarului. Ce faci acum?

— Mănânc biscuiţi cu graham şi brânză, vrei şi tu?

— Nu, nu acum, da-mi un pupic, s-a stricat televizorul?

— Nu, iubito, doar că m-am săturat de el. Benji îmi scrie cântecele în timp ce le cânt. Benji.

— Ascultă, Buni, trebuie să plec, am adus-o cu mine pe Mona Mayfair. Trebuie s-o duc sus, în pod, unde e într-adevăr cald şi uscat.

— Da, oh, da, te rog, şopti Mona.

Se sprijinea de unul dintre pereţii care se înclinau în aşa fel, încât se îndepărtau de ea. Zău că aproape te puteai întinde direct pe un perete din ăsta! Picioarele îi pulsau şi durerea năvăli iarăşi.

„Mama, vin.”

„Aşteaptă, scumpa mea, mai am un etaj de urcat”

— Ad-o pe Mona Mayfair aici, înăuntru, ad-o.

— Nu, Buni, nu acum!

Mary Jane ieşi în goană din încăpere, cu poalele largi ale fustei albe lovind tocul uşii, cu braţele întinse către Mona.

— Ridică-te, iubito, chiar acum, acum o luăm într-acolo.

Se auzi şi foşnet şi un zăngănit şi, în timp ce Mary Jane o răsucea, îndreptând-o către treptele ce conduceau la etajul superior, Mona văzu o femeie mărunţică apărând în fugă din camera din spate, cu părul cărunt strâns în cozi lungi, atârnând libere, legate cu panglici la capete. Avea faţa ca o pânză mototolită, cu nişte ochi uluitori, de un negru profund, străbătuţi de o bună dispoziţie evidentă.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Mona, mişcându-se cât de repede putea pe lângă balustradă. Mi se face rău din cauza înclinării.

— Ţi-e rău din cauza copilului!

— Tu ia-o înainte şi aprinde luminile alea, strigă bătrâna, strângând braţul Monei cu o mâna mică, uscată, uimitor de puternică. De ce naiba nu mi-ai spus că fetiţa asta e însărcinată, Doamne, e fata Aliciei, cea care era să moară când i-au tăiat al şaselea deget!

— Cum? Degetul meu, adică?

Mona se răsuci, privind chipul mic, ridat, cu buzele mărunte strânse ferm, în timp ce femeia dădea din cap.

— Vrei să spui că am avut un al şaselea deget? întreba Mona.

— Sigur că da, iubito, şi aproape că te-ai dus la Ceruri când ţi-au făcut anestezia. Nu ţi-a spus nimeni povestea asta, despre asistenta care ţi-a făcut injecţia de două ori? Despre inima ta care aproape s-a oprit, nu ţi-au povestit cum a venit Evelyn să te salveze?

Benji trecu în grabă pe lângă ele, în susul scărilor, tălpile lui goale lovind cu un zgomot sec duşumeaua neacoperită.

— Nu, nimeni nu mi-a spus, niciodată! Oh, Doamne, al şaselea deget!

— Dar nu-ţi dai seama, asta ar trebui să ajute! spuse Mary Jane.

Acum urcau şi i se părea că mai avea încă o sută de paşi până la lumina de acolo, de sus, până la silueta subţire a lui Benji, care, odată ce aprinsese becurile, cobora acum încet, apatic, cu toate că Mary Jane striga deja la el.

Bunica se opri la piciorul treptelor, cu cămaşa ei aibă de noapte măturând podeaua prăfuită. Ochii ei negri calculau, apreciau dimensiunile Monei. „O Mayfair, fără doar şi poate”, se gândi aceasta.

— Adu paturile, pernele, totul, zise Mary Jane. Grăbeşte-te. Şi laptele, Benji, adu laptele!

— Ei, ia staţi o clipă! strigă bunica. Fata asta arată de parcă n-ar avea timp să-şi petreacă noaptea în podul nostru. Trebuie să meargă imediat la spital. Unde e camioneta? Camioneta ta e la debarcader?

— Nu contează, o să nască aici, spuse Mary Jane.

— Mary Jane! răcni bunica. Fir-ar să fie, eu nu pot urca treptele alea, din cauza soldului.

— Tu întoarce-te în pat, Buni. Benji, grăbeşte-te cu lucrurile astea. Benji, n-o să-ţi mai dau nici un ban!!!

Continuară să meargă în susul treptelor şi aerul devenea tot mai cald pe măsură ce urcau. Era un spaţiu imens.

Câteva cabluri electrice încrucişate, la fel cu cele pe care le văzuse dedesubt, şi uită-te la cuferele pentru bagaje şi la dulapurile de haine îngrămădite în nişele de sub fiecare fronton. În fiecare, cu excepţia uneia, în adâncul căreia se afla un pat şi, alături de el, o lampă cu petrol.

Patul era imens, susţinut de acei stâlpi simpli, întunecaţi, care se foloseau cândva atât de mult în zonele rurale; baldachinul lipsea, iar deasupra erau întinse doar plasele de ţânţari, strat după strat. O plasă acoperea intrarea în nişă. Mary Jane o ridică în timp de Mona se lăsă să cadă pe somiera moale.

Ce bine, era în întregime uscată! Chiar aşa. Cuvertura pufoasă îi îmbrăţişă trupul. Perne şi iar perne. Iar lampa de petrol, deşi stătea perfid de aproape, transforma toate cele din jur, creând impresia că s-ar afla într-un soi de mic cort.

— Benji! Acum adu lada frigorifică.

— *Chere,* tocmai am dus lada aia pe veranda din spate, spuse băiatul, sau poate spusese ceva asemănător, cu un accent evident cajun.

Nu vorbea ca bătrâna, nu exista nici o asemănare. „Ea vorbeşte ca una de-a noastră, cugetă Mona, poate uşor diferit…”

— Păi, atunci du-te şi adu-o, îi ceru Mary Jane.

Plasa capta întreaga lumină aurie, transformând imensul pat molatic într-un superb colţ rupt de lume. Frumos loc în care să-ţi dai ultima suflare, poate mai bun decât râul plin de flori.

Durerea veni din nou, dar, de data asta, Mona stătea mult mai confortabil. Oare ce trebuia să faci în astfel de situaţii? Citise despre asta. Să inspiri adânc, sau ceva

asemănător. Nu reuşea să-şi aducă aminte. Era un subiect pe care nu-l studiase în întregime. Isuse Hristoase, era gata să se întâmple!

Înhăţă mâna lui Mary Jane. Mary Jane se întinsese lângă ea, privindu-i chipul şi ştergându-i acum fruntea cu ceva alb şi moale, mai moale decât o batistă.

— Da, scumpo, sunt aici, şi pântecul tău creşte şi tot creşte, Mona, pur şi simplu nu e, este...

— O să se nască, şopti Mona. E copilul meu. O să se nască, dar, dacă mor, trebuie să faci asta pentru mine, s-o faceţi tu şi Morrigan, împreună.

— Ce?!

— Faceţi un catafalc din flori pentru mine...

— Ce să facem?

— Şst, îţi spun ceva cu adevărat important.

— Mary Jane! zbieră bunica, de la piciorul scării. Vină-ncoace, fato, şi ajută-l pe Benji să m-aducă sus!

— Faceţi o plută, o plută, plină toată cu flori, înţelegi, zise Mona. Glicină, trandafiri, toate florile astea care cresc afară, stânjenei de baltă...

— Da, da, şi pe urmă ce?

— Dar faceţi-o şubredă, foarte şubredă, astfel încât atunci când o să mă îndepărtez plutind pe ea, curentul s-o dezmembreze treptat şi eu să mă afund în apă... ca Ofelia!

— Da, bine, cum zici tu. Mona, acum mi-e frică. Mi-e cu adevărat frică!

— Atunci fii vrăjitoare, fiindcă pentru nimeni nu mai e loc de-ntors în clipa asta, nu-i aşa?

Ceva se sparse. De parcă înăuntru s-ar fi făcut o gaură. Hristoase, oare murise acolo, înăuntru?

„ Mamă, sosesc. Te rog, fii gata să mă iei de mână. Am nevoie de tine.”

Mary Jane se ridicase în genunchi, plesnindu-şi obrajii cu palmele.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Ajut-o! Mary Jane! Ajut-o! urlă Mona.

Mary Jane închise ochii şi întinse mâinile către pântecul fetei, aducând cu un munte. Durerea o orbi pe Mona. Încerca să vadă, să zărească lumina filtrată de plasă, să zărească ochii strâns închişi ai lui Mary Jane, să îi simtă mâinile, să îi audă şoaptele, dar nu izbuti. Cădea. Se prăbuşea printre copacii din mlaştină, cu mâinile întinse, încercând disperat să se prindă de crengi.

— Buni, vino, ajută-ne! zbieră Mary Jane. Se auzi răpăitul grăbit al paşilor bătrânei.

— Benji, ieşi afară! ţipă bunica Evelyn. Întoarce-te jos, ieşi, ai auzit?

Jos, tot mai jos, către mlaştină, durerea înteţindu-se, mai mult şi mai mult. „Isuse Hristoase, nu-i de mirare că femeile detestă asta! Fără glumă. E groaznic. Dumnezeu să m-ajute!”

— Doamne, Isuse Hristoase, Mary Jane! exclamă bătrâna. E un prunc umblător!

— Buni, ajută-mă, ia-o de mână, ia-o! Buni, ştii ce e ea?

— Un prunc umblător, fetiţo! Am auzit toată viaţa vorbindu-se despre ei, dar n-am văzut niciodată unul. Isuse, fetiţo! Când eu eram copil şi Ida Bell Mayfair a născut, acolo, în smârcuri, un prunc umblător, au spus că a crescut mai înalt decât mama lui imediat ce a ieşit din ea, iar *grand pere* Tobias a venit acolo şi l-a tocat bucăţi cu securea, în timp ce mama lui zăcea în pat, urlând. N-ai auzit niciodată despre pruncii umblători, fetiţo? în Santo Domingo îi ardeau!

— Nu, nu şi pruncul ăsta! se tângui Mona.

Bâjbâi în întuneric, străduindu-se să-şi deschidă ochii. Sfinte Doamne, durerea. Şi, dintr-odată, o mânuţă alunecoasă o prinse pe a ei. „Nu muri, Mamă.”

— Oh, slavă ţie, Marie, cea plină de har, zise bunica, iar Mary Jane începu aceeaşi rugăciune, cu doar un vers în urma ei, ca într-un canon. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este...

— Uită-te la mine, Mamă! Şoapta se auzea chiar lângă urechea ei. Uită-te la mine! Mamă, am nevoie de tine, ajută-mă, fă-mă să cresc mare, mare, mare.

— Creşti! strigară femeile, dar vocile lor se auzeau de foarte departe. Creşti mare! Slavă ţie, Marie, cea plină de har, ajut-o să crească mare.

Mona râse. „Aşa trebuie spus, Născătoare de Dumnezeu, ajută-l pe pruncul meu umblător!”

Cădea printre copaci, fără încetare, dar cineva o prinse cu totul pe neaşteptate de ambele mâini, da, şi ea se uita în sus, în lumina verde, scânteietoare, şi îşi văzu, deasupra, propriul chip! Propria faţă, palidă, şi cu aceiaşi pistrui, şi cu aceiaşi ochi verzi, şi cu părul roşu revărsându-se. Era oare ea însăşi, întinzându-şi braţele ca-şi pună capăt căderii, să se salveze? Acela era zâmbetul ei!

— Nu, Mamă, sunt eu. Cele două mâini le strânseră pe ale sale. Uită-te la mine. Sunt Morrigan.

Mona deschise încet ochii. Gâfâi, străduindu-se să respire, să respire în ciuda greutăţii care o apăsa, încercând să-şi salte capul, să-şi întindă mâinile către frumosul păr roşu al celeilalte, să se ridice destul de mult ca să... ca să-i cuprindă faţa în palme, să i-o ţină în mâini şi... s-o sărute.

24

Când se trezi, ningea. Purta cămaşa de noapte pe care i-o dăduseră, din bumbac şi cu poale lungi, ceva foarte gros, potrivit pentru iernile din New York, iar dormitorul era extrem de alb şi de tăcut. Michael dormea profund, cu faţa în pernă.

Ash lucra dedesubt, în biroul său, sau cel puţin asta îi spusese că avea să facă. Sau poate îşi rezolvase deja treburile şi se dusese şi el la culcare.

Nici un sunet nu pătrundea în încăperea aceea de marmură, sub cerul tăcut care fulguia asupra New York-ului. Râmase în picioare lângă fereastră, privind văzduhul cenuşiu şi felul în care se-nfăţişau vederii fulgii, ivindu-se, distincţi şi mărunţi, pentru a cădea apoi, grei, pe acoperişurile din jur, pe pervazul ferestrei, ba chiar izbind sticla în rafale blânde, graţioase.

Dormise şase ore. Era suficient.

Se îmbracă făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, punându-şi o rochie simplă, neagră, scoasă din valiză, un alt veşmânt nou şi costisitor, ales de o altă femeie şi, probabil, mai extravagant decât orice şi-ar fi cumpărat ea însăşi. Perle şi iarăşi perle. Pantofi cu o cureluşă deasupra gleznei, dar cu tocuri periculos de înalte. Ciorapi negri. O umbră de machiaj.

Şi apoi merse de-a lungul culoarelor tăcute. „Apasă butonul marcat cu un M, îi spuseseră, şi o să vezi păpuşile.”

Păpuşile. Ce ştia ea despre păpuşi? În copilărie fuseseră dragostea ei tainică, pe care se ruşinase întotdeauna să le-o mărturisească lui Ellie şi lui Graham, sau chiar prietenelor sale.

De Crăciun ceruse seturi de aparatură chimică de laborator, sau o rachetă nouă de tenis, sau noi componente stereo pentru camera ei.

Vântul şuiera în puţul liftului ca într-un horn. Îi plăcea sunetul.

Uşile ascensorului se deschiseră, dând la iveală o cabină cu lambriuri de lemn şi cu oglinzi bogat ornamentate, pe care şi-o reamintea cu greu din aceeaşi dimineaţă, când sosiseră chiar înainte de a se crăpa de ziuă. Plecaseră în zori, sosiseră în zori. Recăpătaseră astfel şase ore. Pentru trupul ei era seara, iar ea şi-l simţea în alertă, pregătindu-se pentru noapte.

Coborî învăluită în tăcere, ascultând şuierul vântului, gândindu-se că era pe deplin fantomatic şi întrebându-se dacă şi lui Ash îi plăcea.

Probabil că la început fuseseră păpuşi, păpuşi de care nu-şi mai amintea. Nu le cumpără toată lumea pentru fete? Poate că nu. Poate că mama ei adoptivă ştia despre păpuşile de vrăjitoare din cufărul din pod, făcute din păr adevărat şi din oase adevărate. Poate ştia că există câte o păpuşă pentru fiecare Vrăjitoare Mayfair din trecut. Poate păpuşile îi dădeau lui Ellie fiori. Şi poate că unii se temeau de păpuşi, indiferent de mediul în care trăiseră, de gusturi şi de credinţa religioasă.

Oare ea se temea de păpuşi?

Uşile se deschiseră. Ochii îi căzură pe vitrinele de sticlă, pe monturile lor din alamă, pe aceleaşi podele imaculate, din marmură strălucitoare. Pe o placă de alamă de pe perete scria, simplu: „COLECŢIA PARTICULARA”.

Ieşi din ascensor, lăsând uşile să se închidă grăbite în urma ei şi dându-şi seama că se afla într-o încăpere vastă, strălucitor luminată.

Păpuşi. Oriunde s-ar fi uitat, le vedea ochii larg deschişi, de sticlă, chipurile fără cusur, gurile întredeschise într-o expresie de sinceră şi calmă uimire.

Într-o vitrină imensă, exact în faţa ei, stătea o păpuşă de vreo nouăzeci de centimetri înălţime, făcută din porţelan mat, cu părul lung, din mohair, şi cu rochie de mătase decolorată, superb ajustată pe trup. Era o frumuseţe franţuzească, din anul 1888, făcută, după cum o spunea mica etichetă de carton de sub ea, de Casimir Bru, probabil cel mai renumit fabricant de păpuşi din lume.

Indiferent dacă îţi plăcea sau nu, păpuşa era uluitoare. Ochii ei albaştri erau adânci, luminoşi şi de o forma perfect migdalată. Mâinile de porţelan, de un roz palid, fuseseră atât de migălos finisate, încât păreau să se mişte. Dar pe Rowan o fermecară, bineînţeles, chipul şi expresia păpuşii. Între sprâncenele desăvârşit pictate exista o mică deosebire, ceea ce dădea mobilitate privirii. Părea curioasă, inocentă şi meditativă.

Nu te puteai îndoi de faptul că era fără de pereche. Şi, indiferent dacă îşi mai dorise sau nu vreodată o păpuşă, Rowan se simţi îmboldită să o atingă chiar atunci pe aceea, să-i simtă obrajii rotunzi, cu bujori strălucitori, poate să-i sărute buzele uşor întredeschise şi să-şi pună vârful arătătorului mâinii drepte pe sânii ei delicat conturaţi, striviţi atât de erotic sub corsajul strâmt. Era evident că părul blond i se subţiase odată cu trecerea anilor. Iar pantofiorii eleganţi, din piele, erau uzaţi şi crăpaţi. Dar reprezenta o apariţie fără vârstă, irezistibilă, o „eternă desfătare”, îşi dori să fi putut deschide vitrina ca s-o ia în braţe.

Se văzu legănând-o, aproape ca pe un nou-născut, şi cântându-i, deşi nu era un bebeluş. Era o fetiţă. De urechile având o formă desăvârşită îi atârnau cercei ca nişte grăunţe albastre. La gât avea un colier extravagant, părând al unei femei. Şi, într-adevăr, dacă luai în consideraţie toate aspectele înfăţişării ei, nu era nicidecum o copilită, ci o femeiuşcă senzuală, de o extraordinară prospeţime, probabil o cochetă periculoasă şi inteligentă.

O mică etichetă informa privitorul despre trăsăturile ei aparte, despre faptul că era atât de mare, că purta hainele originale, că era desăvârşită şi că fusese prima păpuşă cumpărată vreodată de Ash Templeton. Dar nu exista nici o explicaţie referitoare la identitatea lui Ash Templeton, lucrul acesta părând să nu fi fost necesar.

Prima păpuşă. Iar atunci când îi vorbise despre muzeu, el îi povestise, pe scurt, că o văzuse pe când era nouă în vitrina unui magazin din Paris.

Nu era de mirare că îi furase ochii şi inima. Nu era de mirare că o cărase peste tot vreme de un secol; nu era de mirare că fondase compania aceea ca pe un tribut adus păpuşii, pentru a le dărui tuturor, aşa cum spusese el însuşi, „graţia şi frumuseţea ei, într-o nouă formă”.

Păpuşa nu avea nimic banal, ci sugera o încântătoare enigmă. Uimită, da, ironică şi meditativă, o păpuşă înzestrată cu gânduri.

„Şi, descoperind asta, înţeleg totul”, cugetă ea. Îşi continuă drumul, trecând prin dreptul celorlalte vitrine. Văzu alte comori franţuzeşti, lucrările lui Jumeau şi Steiner şi ale altora, ale căror nume nu şi le-ar fi reamintit niciodată, şi sute şi sute de mici franţuzoaice, cu feţe rotunde ca luna şi guri mici, cu buze roşii şi cu aceiaşi ochi migdalaţi. - Oh, cât de inocente sunteţi, şopti ea. Urmară păpuşile manechin, cu crinoline şi cu pălării splendide.

Şi-ar fi putut petrece ore întregi hoinărind prin sala aceea. Avea de văzut mult mai multe decât îşi imaginase. Iar liniştea se dovedea atât de ademenitoare, ca şi priveliştea ninsorii neîntrerupte de dincolo de geamuri. Dar nu era singură.

Prin mai multe rânduri de sticlă, văzu că Ash i se alăturase; şi stătuse acolo, privind-o, probabil, de ceva vreme. Geamul vitrinelor îi distorsiona uşor expresia feţei. Femeia se bucură când îl văzu păşind spre ea.

Ash se apropie, păşind fără zgomot pe podeaua de marmură, şi Rowan văzu că ţinea în mâini splendida păpuşă Bru.

— Poftim, o poţi lua în braţe, spuse el.

— E fragilă, şopti ea.

— E o păpuşa, zise el.

Capul păpuşii cuibărit în căuşul mâinii ei stângi îi trezi sentimente puternice. Cerceii păpuşii se loviră de gâtul de porţelan, cu un mic sunet delicat. Părul era moale şi totuşi sfărâmicios, iar cusăturile perucii erau vizibile în multe locuri.

Ah, adora degetele acelea micuţe! Îi adora ciorapii ajuraţi şi fusta de mătase, foarte veche, foarte decolorată, gata să se sfâşie la orice atingere.

Ash stătea nemişcat, privind în jos, către ea, cu chipul odihnit, aproape deranjant de chipeş, cu părul brăzdat de şuviţe, periat până la lustru, cu mâinile duse meditativ la buze. În ziua aceea purta un costum din mătase albă, foarte lejer, elegant, probabil italienesc; Rowan recunoştea sincer că nu i-ar fi putut preciza exact originea. Cămaşa era din mătase neagră, iar cravata - albă. Părea mai degrabă o versiune supradimensionată a unui gangster, un bărbat misterios, înalt şi suplu, cu butoni enormi de aur şi cu pantofi absurd de frumoşi, albi cu negru, cu model decorativ.

— Ce sentimente îţi trezeşte păpuşa asta? întrebă el pe un ton inocent, părând cu adevărat interesat de răspuns.

— Are ceva cast, şopti ea, temându-se că vocea ei ar fi putu fi mai sonoră decât a lui.

I-o înapoie.

— Castitate, repetă el.

Răsuci păpuşa, o privi şi o dichisi cu câteva gesturi rapide, fireşti, aranjându-i părul şi cutele rochiei. Apoi o ridică, o sărută cu tandreţe şi o lăsă încet în jos, coborându-şi din nou privirea către ea.

— Castitate, spuse. Se uită la Rowan. Dar ce te face să simţi?

— Tristeţe, spuse ea şi se întoarse cu spatele, punându-şi mâna pe o vitrină de alături şi privind o păpuşă nemţească, infinit mai naturală, aşezată pe un scăunel de lemn şi etichetată drept „MEIN LIEBLING”.

Era mult mai puţin decorativă şi mult mai puţin exagerată. Nu reprezenta cochetă care să aprindă imaginaţia bărbaţilor, fiind cu toate acestea radioasă şi, în felul ei, tot atât de desăvârşită cum era Bru.

— Tristeţe? întreba el.

— Sunt tristă fiindcă eu am pierdut acest gen de feminitate, sau nu l-am avut niciodată. Nu regret asta, dar sentimentul e de tristeţe, tristeţe pentru ceva ce am visat, poate, când eram tânără, nu ştiu. Pe urmă adăugă, uitându-se din nou la el: Nu mai pot avea copii. Iar copiii mei au fost, în ochii mei, nişte monştri. Sunt îngropaţi împreună, sub un copac.

Ash dădu din cap. Expresia compătimitoare de pe chipul lui era foarte elocventă, aşa că nu scoase nici un cuvânt.

Ea ar fi vrut să mai adauge şi alte lucruri: că nu-şi închipuise că în lumea păpuşilor exista atâta măiestrie şi atâta splendoare, că putea fi atât de interesant să le priveşti, că erau atât de diferite una faţă de alta şi că aveau un farmec atât de evident şi de nesofisticat.

Dar, dincolo de aceste gânduri, îşi spunea, undeva, în cel mai îngheţat ungher al inimii ei: „Frumuseţea lor e o frumuseţe tristă, iar eu nu ştiu de ce, însă aşa e şi frumuseţea ta”.

Simţi pe neaşteptate că, dacă el ar fi sărutat-o acum, dacă ar fi dorit s-o facă, ea i s-ar fi oferit cu uşurinţa, că dragostea pe care i-o purta lui Michael n-ar fi împiedicat-o să i se ofere; speră şi se rugă ca în mintea lui să nu fi existat un astfel de gând.

Sigur că nu intenţiona să-i lase timp pentru asta. Îşi încrucişă braţele şi trecu pe lângă el, ajungând într-o zonă

nouă, neexplorată, unde dominau păpuşile nemţeşti. Acolo erau copii care râdeau, şi copii bosumflaţi, şi fetiţe simpatice, în rochiţe de bumbac. Dar, în clipa aceea, ea nu vedea exponatele. Nu îşi putea alunga gândul că Ash se afla în spatele ei, ca o privea. Îi putea simţi privirea, îi auzea respiraţia uşoară.

În cele din urmă, se uită înapoi. Ochii lui o surprinseră. Erau prea încărcaţi de emoţii, prea plini de un conflict evident şi lăsau prea puţin impresia că s-ar fi străduit să îi ascundă asta.

„Dacă faci asta, Rowan, îşi spuse ea, o să-l pierzi pe Michael pentru totdeauna.” Îşi coborî încet privirea şi se îndepărtă fără grabă, cu paşi uşori.

— E un loc magic, zise, peste umăr. Dar sunt atât de nerăbdătoare să stăm de vorbă, să-ţi ascult povestea, încât cred că l-aş putea savura cu adevărat mai degrabă altă dată.

— Da, desigur, iar Michael s-a trezit între timp şi probabil că şi-a terminat deja micul dejun. Ce-ar fi să mergem sus? Sunt pregătit pentru calvar. Sunt pregătit pentru strania plăcere de a povesti totul.

Îl privi aşezând uriaşa păpuşă franţuzească în vitrina ei. Degetele lui făcură din nou gesturile rapide şi preocupate prin care îi netezeau părul şi fusta. Pe urmă depuse o sărutare pe vârful degetelor şi i-o transmise păpuşii. Închise cutia de sticlă şi răsuci cheiţa de aur în broască, apoi o puse în buzunar.

— Sunteţi prietenii mei, spuse, întorcându-se pentru a privi chipul lui Rowan. Îşi întinse braţul şi apăsă butonul care chema ascensorul din turn. Cred că încep să vă iubesc. E un lucru primejdios.

— Nu vreau să fie primejdios, răspunse ea. Sunt prea profund sub vraja ta pentru a dori ca această cunoaştere reciprocă să ne rănească sau să ne dezamăgească. Dar spune-mi, în ceea ce priveşte actuala stare de lucruri, ne iubeşti pe *amândoi?*

— Oh, da, zise el, pentru că altfel te-aş implora în genunchi să mă laşi să fac dragoste cu tine. Vocea îi scăzu până la o şoaptă. Te-aş urma până la capătul lumii.

Ea se întoarse cu spatele şi intră în lift cu obrajii dogorindu-i şi cu mintea învârtindu-i-se pentru o clipă. Înainte ca uşile să gliseze, închizându-se, întrezări din nou toate păpuşile din vasta încăpere cu podoabele lor.

— Îmi cer iertare pentru că ţi-am spus asta, şopti el, timid. N-a fost corect să ţi-o spun şi apoi s-o reneg, a fost o greşeală.

Ea dădu din cap.

— Te iert. Sunt prea... prea măgulită. Nu e ăsta cuvântul potrivit?

— Nu, cuvântul pe care-l cauţi e „intrigată”, zise el. Sau „ispitită”, dar nu cu adevărat „măgulită”. Şi îl iubeşti din toată inima, astfel încât, atunci când sunt cu voi, simt focul dragostei tale. Tânjesc după el. Vreau ca lumina voastră să strălucească asupra mea. N-ar fi trebuit să rostesc niciodată acele cuvinte.

Ea nu răspunse. Dacă s-ar fi gândit la un răspuns, poate că l-ar fi pronunţat cu voce tare, dar nimic nu-i venea cu adevărat în minte. Cu excepţia faptului că nu-şi putea imagina o despărţire de Ash în acel moment, şi ştia cu siguranţă că nici Michael nu era în stare s-o facă. Cu toate că nu avusese la dispoziţie nici măcar un moment în care să discute cu el despre asemenea lucruri, avea impresia că, într-un anume fel, Michael părea să aibă nevoie de Ash mai mult decât ea însăşi.

Când uşile se deschiseră, se pomeni într-un salon spaţios, cu podeaua acoperită cu dale de marmură roz şi crem şi cu acelaşi tip de mobilier masiv şi confortabil, tapiţat cu piele, pe care îl văzuse în avion. Scaunele erau moi, largi şi, în acelaşi timp, remarcabil de standardizate, părând să fi fost proiectate anume pentru a oferi confort.

Şi se adunară încă o dată în jurul unei mese, numai că de data asta era una foarte joasă şi pe care erau înşirate mai

bine de o duzină de mici gustări, reprezentate de mai multe soiuri de brânză, alune, fructe şi felii de pâine pe care ar fi putut dori să le mănânce pe măsură ce se scurgeau orele.

În clipa aceea, ea nu-şi dorea decât un pahar mare cu apă rece.

Cu ochelarii lui cu ramă de baga pe nas şi purtând o haină ponosită de tweed, Michael stătea aplecat asupra ziarului *New York Times* din ziua aceea.

Abia după ce se aşezară ceilalţi doi, îl dădu deoparte, împăturindu-l cu grijă şi punându-l alături.

Rowan şi-ar fi dorit ca el să nu-şi scoată ochelarii. Îi plăceau prea mult. Şi zâmbi când o izbi pe neaşteptate revelaţia că ar fi preferat să-i aibă mereu pe aceşti doi bărbaţi alături de ea, de o parte şi de alta.

Prin minte îi fulgerară fantezii vagi despre un *mariaje a trois,* dar, din câte ştia ea, astfel de lucruri nu mergeau niciodată cu adevărat şi nu şi-l putea imagina pe Michael nici tolerând aşa ceva, nici participând în vreun fel. Era într-adevăr mult mai plăcut să te gândeşti la starea reală a lucrurilor.

„Ai încă o şansă cu Michael, îşi spuse ea. Ştii că e aşa, indiferent ce şi-ar închipui el. Nu da cu piciorul singurei iubiri care a contat vreodată pentru tine. Fii suficient de matură şi de perseverentă pentru acest soi de dragoste, pentru etapele ei, fii liniştita în adâncul sufletului, ca să-ţi poţi da seama când se va ivi din nou fericirea, dacă se va mai arăta vreodată.”

Michael îşi scosese ochelarii. Se lăsase pe spătarul scaunului, cu una din glezne sprijinită pe genunchiul celuilalt picior.

Ash se făcuse la rândul său confortabil în scaunul lui.

„Noi suntem triunghiul, se gândi Rowan, iar eu sunt singura cu genunchii goi şi cu picioarele ghemuite într-o parte, ca şi cum aş avea ceva de ascuns.”

Asta o făcu să râdă. Mirosul de cafea îi distrase atenţia. Îşi dădu seama că atât cafetiera, cât şi ceaşca erau exact în faţa ei, stându-i la dispoziţie.

Dar Ash întinse braţul, îi turnă cafeaua înainte ca ea să apuce s-o facă şi îi aşeză cana în mână. Stătea în dreapta ei, mai aproape decât stătuse în avion. Cu toţii se aflau mai aproape. Iar triunghiul era din nou echilateral.

— Îngăduiţi-mi să vă povestesc, începu Ash, pe neaşteptate.

Îşi unise din nou degetele, apăsându-şi-le gânditor peste buza de jos. Între sprâncene îi apărură mici cute atunci când se încrunta uşor, dar apoi dispărură şi continuă să vorbească, cu o uşoară tristeţe în glas.

— Îmi vine greu, foarte greu, dar vreau să vă spun totul.

— Înţeleg, zise Michael. Dar de ce vrei s-o faci? Mor de nerăbdare să-ţi aud povestea, dar merită să suferi pentru asta?

Ash căzu o clipă pe gânduri, iar Rowan izbuti cu greu să privească micile semne ale stresului de pe faţa şi de pe mâinile lui.

— Pentru că vreau să mă iubiţi, răspunse el, cu blândeţe. Ea rămase din nou fără cuvinte.

Dar Michael zâmbi, aşa cum o făcea de obicei, şi spuse:

— Atunci povesteşte-ne totul, Ash. Pur şi simplu... apasă pe trăgaci.

Uriaşul izbucni imediat în râs. Apoi amuţiră cu toţii, dar era o tăcere plăcută.

Şi el începu să povestească.

25

Orice Taltos se naşte ştiind o serie de lucruri - evenimente istorice, toate legendele, anumite cântece -, necesitatea anumitor ritualuri, limba mamei sale şi alte limbi vorbite în jurul ei, cunoştinţele ei de baza, plus, probabil, şi alte cunoştinţe, mai subtile.

Aceste informaţii fundamentale sunt, într-adevăr, mai degrabă ca un filon de aur necartografiat din munţi. Nici un Taltos nu ştie cât de multe pot fi extrase din memoria sa reziduală. Cu puţin efort, în mintea lui pot fi descoperite lucruri uluitoare. Unii ştiu chiar cum să-şi găsească drumul spre casă, spre Donnelaith, cu toate că nimeni n-are habar de ce. Alţii sunt atraşi către îndepărtatele coaste ale insulei Unst, cea mai nordică dintre toate insulele Marii Britanii, plimbându-şi privirile pe deasupra satului Burrafirth[9] din înălţimea farului din Muckle Flugga[10], în căutarea pământului pierdut al naşterii noastre.

Explicaţia tuturor acestora ţine de procesele chimice din creier. Este menită să fie dezamăgitor de simplă, dar nu o vom înţelege până când nu vom şti cu exactitate de ce se întorc somonii să-şi depună icrele în fluviul în care s-au născut, sau de ce există specii de fluturi care îşi găsesc întotdeauna drumul către un ungher anume al pădurii, când vine vremea să se reproducă.

Avem un foarte bun simţ al auzului; sunetele puternice ne îndurerează. Muzica ne poate paraliza, pur şi simplu. Trebuie să fim foarte, foarte atenţi în privinţa muzicii.

---

9 Sat din insulele Shetland, Scoţia (n.tr.)

10 O mica insula stâncoasa situata la nord de Unst, considerată adesea cel mai nordic punct al Marii Britanii (n.tr.)

Recunoaştem instantaneu un alt Taltos, după parfumul său sau după înfăţişare; recunoaştem vrăjitoarele atunci când dăm cu ochii de ele, iar prezenţa lor este întotdeauna copleşitoare. O vrăjitoare e o fiinţă umană care nu poate fi nicicum ignorată de către un Taltos.

Dar o să revin cu mai multe astfel de lucruri în decursul poveştii. Totuşi, ceea ce vreau să spun acum este că, din câte ştiu eu, *nu* avem două vieţi, aşa cum credea Stuart Gordon, dar am impresia că, de la o vreme, aceasta este o greşeală sau o credinţa des întâlnită printre oameni în ceea ce ne priveşte. Când explorăm cele mai profunde amintiri ale rasei noastre, când pătrundem cu îndrăzneală în trecut, ne dăm cu uşurinţă seama că acestea nu au cum să fie amintirile unei singure fiinţe.

Da, Lasher al vostru a fost un suflet care mai trăise o dată. Un suflet fără odihnă, care a refuzat să accepte moartea şi a reintrat în viaţa făcând o eroare grosolană, tragică, al cărei preţ a fost plătit de alţii.

În timpul regelui Henric şi al reginei Anne, în Ţara-de-Sus Taltos-ul era de mult o legendă. Lasher nu ştia cum să verifice amintirile cu care se născuse; mama lui fusese o simplă fiinţă omenească, iar el îşi orientase mintea pentru a deveni acelaşi lucru, aşa cum au făcut mulţi alţi semeni de-ai noştri.

Vreau să spun că, pentru mine, unul, actuala viaţă a început pe vremea când noi eram încă poporul din tărâmul pierdut, iar Britannia era o ţară a iernii. Iar existenţa acestei ţâri ne era cunoscută, dar nu fuseserăm acolo niciodată, pentru că în insula noastră era întotdeauna cald. Toate amintirile mele esenţiale se legau de insula aceea. Erau pline de lumina soarelui, lipsite de importanţă, şi au pălit sub greutatea evenimentelor petrecute de atunci încoace, sub greutatea împovărătoare a lungii mele vieţi şi a reflecţiilor mele.

Tărâmul pierdut se afla în Marea Nordului, abia zărindu-se de pe coastele insulei Unst, aşa cum vă spuneam, într-un

loc unde se părea că Gulf Stream-ul acelor vremuri făcea apele marii să aibă toate însuşirile specifice zonei temperate atunci când loveau ţărmurile noastre.

Însă acum, când mi-l aduc aminte, cred că tărâmul adăpostit în care a înflorit rasa noastră nu era altceva decât craterul gigantic al unui vulcan uriaş, lat de mulţi kilometri şi creând o imensa vale fertila, înconjurate de stânci ameninţătoare şi totuşi superbe, o vale tropicală, cu nenumărate gheizere şi izvoare calde care ţâşneau din pământ clocotind, pentru a da naştere mai întâi unor mici pâraie şi apoi unor lacuri grandioase, limpezi şi încântătoare. Aerul era întotdeauna umed, iar copacii care creşteau în jurul micilor noastre lacuri şi râuleţe erau enormi, ferigile aveau de asemenea dimensiuni gigantice, fructele de toate soiurile şi de toate culorile - mango, pere, pepeni - se găseau întotdeauna din abundenţă, de stânci atârnau viţe cu fructe sălbatice de munte şi cu struguri, iar iarba era întotdeauna verde şi bogată.

Cele mai gustoase fructe erau perele, care sunt aproape albe. Cea mai bună hrană pe care ne-o oferea marea erau stridiile, midiile, melcii turtiţi, acestea fiind de asemenea albe. Mai erau şi fructele arborelui de pâine, tot alb, odată ce îl cojeai. Şi laptele caprelor, dacă puteai să le prinzi, dar nu era atât de bun precum laptele mamei tale, sau al celorlalte femei, care îl lăsau pe cei dragi să li-l bea.

Vânturile abia dacă pătrundeau vreodată în vale, aşa izolată cum era, cu excepţia a două sau trei trecători care dădeau către coastă. Ţărmul reprezenta un loc periculos, pentru că, deşi mai caldă decât cea de pe coastele Britanniei, apa era totuşi rece, iar vânturile puternice - aşa că puteai să dispari fără urmă.

Într-adevăr, dacă un Taltos dorea să moară, ceea ce mi s-a spus că se întâmpla uneori, atunci ieşea din vale şi intra în mare.

N-am ştiut asta niciodată, însă cred că pământul nostru era o insulă, foarte mare, dar totuşi o insulă. Mulţi dintre cei

cu părul foarte, foarte alb obişnuiau să o înconjoare în întregime, mergând de-a lungul plajelor, şi mi s-a spus că această călătorie dura multe, multe zile.

Focul ne era cunoscut dintotdeauna, pentru că sus, în munţi, existau locuri unde izvora direct din pământ. Din unele dintre aceste locuri se prelingea însuşi pământul, fierbinte, lavă topită, scurgându-se în jos, către mare.

Am ştiut întotdeauna să aprindem focul, să-l ţinem viu, să-l alimentam, să-l facem să dureze. Îl foloseam ca să avem lumină în nopţile lungi de iarnă, cu toate că nu aveam un nume pentru ea şi cu toate că nu era frig. Îl foloseam, ocazional, ca să pregătim câte un mare ospăţ, însă, în cea mai mare parte a timpului, aşa ceva nu era necesar. Îl foloseam, câteodată, în cerc, atunci când se năştea cineva. Dansam în jurul focului şi uneori ne jucam cu el. N-am văzut niciodată un accident dureros, în care vreunul dintre noi să fi fost rănit de foc.

Cât de departe pot purta vânturile diverse seminţe, păsări, nuiele, crengi, copaci dezrădăcinaţi? Nu am idee, dar cele cărora le pria căldura se propăşeau în acele locuri şi aşa a început totul.

Din când în când, câte unul dintre noi povestea despre o incursiune în insulele din nordul Britanniei - în ţinuturile cunoscute acum drept insulele Shetland sau Orkney - sau chiar pe coastele Scoţiei. Insulele iernii, aşa le numeam noi, sau, într-o traducere mai exactă, insulele frigului năprasnic. O asemenea poveste era întotdeauna incitantă. Uneori, câte unui Taltos i se întâmpla să fie luat de ape şi reuşea cumva să înoate până pe insulele iernii, unde îşi construia o plută ca să se-ntoarcă acasă.

Alţii plecau dinadins pe mare, în căutarea aventurii, în bărci lungi şi adânci şi, dacă nu se înecau, se întorceau adesea acasă, pe jumătate morţi de frig, şi nu mai plecau niciodată într-o altă călătorie către ţinuturile iernii.

Toată lumea ştia că pe pământurile acelea trăiau fiare sălbatice, acoperite cu blană, care te-ar fi ucis dacă ar fi

avut prilejul. Aşa că aveam o mie de legende, şi de păreri, şi de concepţii greşite, şi de cântece despre zăpezile iernii, şi despre urşii din păduri, şi despre gheaţa care plutea în blocuri mari pe lacuri.

La foarte mari răstimpuri, câte un Taltos săvârşea o crimă. El sau ea se împerechea fără să i se fi permis şi aducea pe lume un alt Taltos, care, dintr-un motiv sau altul, nu era bine-venit. Sau cineva rănea pe altcineva cu bună ştiinţă şi acela murea. Se întâmpla foarte rar. Eu am auzit doar vorbindu-se despre asta. N-am văzut aşa ceva niciodată. Dar acei proscrişi erau duşi în Britannia în bărci largi, fiind lăsaţi să moară acolo.

Apropo, succesiunea anotimpurilor nu ne era cunoscută, căci, pentru noi, chiar şi vara din Scoţia era fatal de friguroasă. Socoteam timpul numai în luni şi, din câte îmi amintesc, nu aveam o noţiune similară celei de an.

Bineînţeles că exista o legendă, pe care o veţi auzi pe întreaga planetă, despre o vreme când nu exista luna.

Iar acela era legendarul timp de dinainte de timp, sau aşa socoteam noi, dar nimeni nu şi-l aducea aminte.

Nu vă pot spune cât de mult am trăit pe pământul acela înainte să fie distrus. Simţeam mireasma puternică de Taltos în întreg ţinutul, dar era la fel de firească precum aerul. Abia mai târziu a devenit distinctă, pentru a defini diferenţa dintre Taltos şi oameni.

Îmi aduc aminte de Prima Zi, aşa cum i se întâmplă oricărui Taltos. M-am născut, mama mea m-a iubit, am stat ore întregi de vorbă cu ea şi cu tata, apoi am urcat pe stâncile înalte, chiar sub buza craterului, unde se aşezau cei cu părul alb, care vorbeau şi iar vorbeau. Am supt de la mama ani şi ani de zile. Se ştia că laptele seacă dacă femeia nu-i lăsa pe ceilalţi să-l bea din sânul ei şi că nu mai revenea înainte de o altă naştere. Femeile nu voiau ca laptele să le piară vreodată şi le plăcea să le dea bărbaţilor să sugă; le oferea o plăcere divină, suptul acela, excitarea, şi se obişnuia să te întinzi alături de o femeie şi să-l

transformi, într-un fel sau altul, într-o altă dimensiune a dragostei. Sămânţa unui Taltos e albă, desigur, aşa cum este şi a oamenilor.

Bineînţeles că femeile sugeau de la femei şi îi tachinau pe bărbaţi fiindcă din sfârcurile lor nu izvora lapte. Pe de altă parte, sămânţa noastră era considerată asemenea laptelui, nu la fel de gustoasă, dar, în felul ei, tot atât de hrănitoare şi de bună.

Unul dintre jocurile masculilor era să găsească o femelă singură, să se năpustească asupra ei şi să-i bea laptele, până ce alţii îi auzeau protestele şi veneau să ne gonească. Dar nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să facă un alt Taltos cu femeia aia! Iar dacă ea chiar nu voia să-i sugem laptele, ei bine, atunci ne opream după un timp rezonabil.

Din când în când, şi femeile atacau, în grup, alte femei. Iar frumuseţea consta în ispitirea celor care umblau după asemenea plăceri; asta avea întotdeauna o legătură cu personalitatea; aveam personalităţi distincte, deşi toată lumea era binedispusă, aproape întotdeauna.

Acestea erau obiceiuri. Dar nu-mi aduc aminte nimic despre legi.

Moartea dădea peste un Taltos ca urmare al unui accident. Şi, fiindcă orice Taltos e jucăuş din fire, repezit şi nesăbuit din punct de vedere fizic, mereu murea cineva în câte un accident, fie alunecând de pe stânci sau înecându-se cu vreun sâmbure de piersică, fie fiind atacat de un rozător sălbatic, ceea ce îi provoca o sângerare care nu putea fi oprită. Câtă vreme era tânăr, un Taltos îşi rupea rareori oasele. Dar, odată ce pielea lui îşi pierdea catifelarea din pruncie şi în păr îi apăreau, probabil, câteva fire albe, ei bine, atunci putea să moară cazând de pe stânci. Şi cred că aceea era vârsta la care mureau cei mai mulţi dintre noi. Noi eram un popor al celor cu părul alb, şi blond, şi roşu, şi negru. Puţini îl aveau de o culoare amestecată şi fireşte că tinerii erau mai numeroşi decât bătrânii.

Uneori, asupra văii se abătea câte o molimă care ne împuţina peste măsură, iar poveştile despre o astfel de pacoste erau cele mai triste pe care le istoriseam noi vreodată.

Dar eu tot nu ştiu ce fel de molima era. Pentru că acelea care îi ucid pe oameni par să nu ne omoare pe noi. Îmi puteam „aminti” despre molimă şi despre modul în care trebuiau îngrijiţi bolnavii. M-am născut ştiind cum să găsesc focul şi să-l aduc în vale. Ştiam cum să-l fac, astfel încât să nu fiu nevoit să-l caut, deşi era cel mai simplu să-l iei de la altcineva. M-am născut ştiind cum să-l folosesc ca să gătesc midiile şi melcii turtiţi. Ştiam cum să fac pastă neagră, pentru pictat, din cenuşa focului.

Dar, revenind la moarte, acolo nu existau crime. În general, nimeni nu credea că un Taltos ar fi avut puterea de a-l ucide pe un altul. Într-adevăr, dacă te certai şi împingeai pe cineva de pe o stâncă, iar acela cădea şi murea, era vorba tot despre un „accident”. De fapt, nu tu îl omorâseşi, cu toate că restul tribului te putea condamna pentru neglijenţa ta îngrozitoare, ba chiar te putea izgoni.

Cei cu părul alb, cărora le plăcea să spună poveşti, trăiseră, cu siguranţă, cel mai mult, dar nimeni nu îi considera bătrâni. Dacă se culcau într-o noapte şi nu mai izbuteau să se trezească în dimineaţa următoare, se presupunea că muriseră din cauza unei lovituri, ca urmare a unui accident care nu fusese observat. Cei cu părul alb aveau adesea pielea foarte subţire, aşa că aproape le puteai vedea sângele curgând pe dedesubt; şi adesea îşi pierdeau parfumul. Dar, în afară de asta, nu cunoşteam vreun alt efect aparte al îmbătrânirii.

A fi bătrân însemna doar a şti cele mai lungi şi cele mai frumoase poveşti, a avea ce să istoriseşti despre acei Taltos care nu se mai aflau printre noi.

Poveştile erau spuse în versuri albe, sau erau cântate, sau, uneori, pur şi simplu înşirate în grabă, cu o abundenţă de figuri de stil şi de ritmuri, cu mici crâmpeie sau cu

fragmente mai ample de melodii şi cu multe râsete. A istorisi, a istorisi era o încântare; a istorisi era splendid; a istorisi reprezenta partea spirituală a vieţii.

Care era partea ei materială? Nu sunt sigur că există una, în sensul strict al cuvântului. Nu existau nici un fel de bunuri personale, poate cu excepţia instrumentelor muzicale şi a culorilor pentru pictură, dar şi acestea erau împărţite cu generozitate cu ceilalţi. Totul era simplu.

Din când în când, valurile aduceau la ţărm câte o balenă moartă şi, după ce putrezea carnea, puteam lua oasele ca să facem din ele diferite obiecte, dar acelea nu erau pentru noi decât nişte jucării. Să sapi în nisip era amuzant, era amuzant şi să sapi în jurul bolovanilor, dislocându-i şi lăsându-i să se rostogolească la vale. Chiar şi să ciopleşti forme mărunte din oase, cu ajutorul unei pietre ascuţite sau a unui alt os - şi asta era amuzant.

Dar ca să spui poveşti, ah, pentru aşa ceva era nevoie de un talent demn de respect, ca şi pentru a-ţi reaminti cu adevărat, dar aici nu era vorba doar de amintirile tale, ci şi de ceea ce îşi amintiseră alţii şi îţi împărtăşiseră.

Vă daţi seama unde vreau să ajung. Ipotezele noastre despre viaţa şi moarte se bazau pe aceste condiţii şi noţiuni aparte. Pentru un Taltos, supunerea era înnăscută. A fi o prezenţă plăcută părea să fie firesc. Înainte ca sângele omenesc să se amestece cu al nostru, se întâmpla foarte rar să apară câte un rebel sau câte un vizionar.

Femeile cu părul alb erau foarte puţine, poate una la douăzeci de bărbaţi. Iar aceste femei erau foarte căutate, pentru că izvorul lor secase, aşa cum s-a întâmplat cu Tessa, şi nu mai puteau zămisli atunci când i se dăruiau unui mascul.

Dar, în general, naşterea copiilor ucidea femeile, cu toate că noi nu spuneam aşa la vremea aceea. Le vlăguia şi, dacă o femeie nu murea la a patra sau la a cincea naştere, atunci, ceva mai târziu, adormea şi murea aproape

întotdeauna. Multe femei nu îşi doreau nicidecum să nască, sau o făceau doar o singură dată.

Naşterea urma întotdeauna după o adevărată împreunare a doi Taltos autentici. Abia mai târziu, după ce ne-am amestecat cu oamenii, femeile au început să fie sleite, ca Tessa, pierzând sânge iarăşi şi iarăşi. Dar un Taltos de origine umană are multe trăsături cu totul aparte, pe care le voi enumera cu timpul. Şi cine ştie dacă această Tessa nu a adus pe lume nici un vlăstar? Este pe de-a-ntregul posibil, după cum o ştiu.

În general, fiecare femeie îşi dorea să nască. Dar nu la mult timp după ce se năştea ea însăşi. Bărbaţii doreau să se împreuneze tot timpul, pentru că le plăcea. Dar nu era nici unul care să nu ştie că după aceea se năştea un copil, tot atât de înalt ca mama lui, sau chiar mai înalt, aşa că nimeni nu se gândea s-o facă doar ca să se distreze.

De dragul distracţiei, o femeie făcea dragoste cu o alta, în multe feluri, iar un bărbat făcea dragoste cu un alt bărbat; sau bărbatul găsea o frumuseţe cu părul alb, care era de-acum liberă s-o facă din plăcere. Sau un bărbat primea avansuri de la mai multe tinere virgine, toate nerăbdătoare să-i poarte copilul. Era distractivă descoperirea unei femei care putea naşte şase sau şapte copii fără să fie vătămată. Sau a unei femei tinere care, din motive neştiute de nimeni, nu putea aduce pe lume nici unul. Suptul la sân reprezenta o plăcere desăvârşită; era splendid să te aduni în grupuri pentru a o face, femeia care îşi oferea sânii intrând adesea într-o transă ameţitoare. Femeile puteau într-adevăr să aibă astfel parte de o desfătare deplină, fiind satisfăcute aproape fără a mai simţi nevoia unui contact fizic.

Nu-mi aduc aminte de nici un viol; nu-mi aduc aminte de nici o execuţie; nu-mi aduc aminte de vreo duşmănie care să fi durat foarte mult.

Îmi aduc aminte o serie de dezbateri şi de dispute, şi foarte multe sporovăieli, şi chiar câteva certuri între

prieteni, dar totul se desfăşura, întotdeauna, pe tărâmul vorbelor şi al cântecelor.

Nu-mi aduc aminte de duşmănii îndelungate sau de vreo faptă de cruzime. Nu-mi aduc aminte de vreun individ prost crescut. Aşa stăteau lucrurile, toată lumea se năştea cunoscând conceptul de blândeţe şi pe cel de bunătate, cunoscând valoarea fericirii, cu o puternică dragoste de plăcere şi dorind ca aceasta să fie împărtăşită de toţi ceilalţi, pentru ca plăcerea întregului trib să fie garantată.

Bărbaţii se îndrăgosteau profund de femei, aşa cum se îndrăgosteau şi ele de bărbaţi. Stăteau de vorbă zile şi nopţi întregi; şi luau în final decizia de a se împreună. Sau o ceartă făcea ca asta să nu se întâmple niciodată.

Se năşteau mai multe femei decât bărbaţi; sau aşa se spunea. Dar nimeni nu făcea cu adevărat o numărătoare. Eu cred că se năşteau mai multe femei şi că ele mureau cu mai multă uşurinţă; şi cred că acesta reprezenta motivul pentru care bărbaţii erau cu desăvârşire tandri faţă de ele, pentru că ştiau că există posibilitatea ca ele să moară. Femeile dădeau mai departe vigoarea trupurilor lor; şi erau îndrăgite pur şi simplu pentru că se dovedeau vesele tot timpul, se bucurau de viaţă şi nu se temeau să aducă pe lume copii. În general, femeile erau mai copilăroase, dar nici bărbaţii nu se arătau prea sofisticaţi.

Morţile prin accident erau invariabil urmate de o împreunare rituală şi de înlocuirea celui răposat; iar molimele dădeau frâu liber unor împreunări frenetice şi orgiastice, pentru că tribul încerca să repopuleze pământul.

Nu există sărăcie. Ţinutul nu era niciodată prea aglomerat. Oamenii nu se certau niciodată pentru fructe, pentru ouă sau pentru laptele animalelor. Toate se găseau din belşug. Era prea cald şi prea încântător totul, existau atâtea lucruri plăcute de făcut.

Acela era paradisul, era Edenul, era vârsta de aur despre care vorbesc toate popoarele, un timp de dinainte ca zeii să

se mânie, un timp de dinainte ca Adam să fi muşcat din mărul cunoaşterii, un timp al desfătării şi al abundenţei.

Dar esenţa este că eu mi-l amintesc, eu am fost acolo.

Nu-mi amintesc conceptul de lege.

Îmi aduc aminte ritualurile: dansurile, cântecele, formarea cercurilor şi faptul că fiecare cerc se mişca în direcţia opusă celui din interiorul său, îmi amintesc de bărbaţii şi de femeile care ştiau să cânte din fluier şi la tobe, chiar şi la harpe, care erau mai mici, fiind adesea făcute din scoici. Îmi aduc aminte de un grup care urca pe cele mai periculoase stânci cu torţe în mâini, doar ca să vadă dacă putea s-o facă fără să cadă.

Îmi aduc aminte că pictam, că oricui îi plăcea s-o facă picta pe stânci şi în peşterile din jurul văii şi că uneori plecam într-o călătorie de o zi ca să le vizitam pe toate.

Era necuviincios să pictezi prea mult, fără întrerupere; fiecare artist îşi făcea propriile culori, din pământ, din sângele lui, sau al unei biete capre de munte prăbuşite de pe stânci, sau dintr-al unei oi, sau din alte lucruri din natură.

Îmi aduc aminte că, la anumite intervale de timp, întregul trib se aduna ca să înfiripe un cerc după altul. Se credea că se adună întreaga populaţie; nimeni n-o putea şti.

Alteori ne strângeam în cercuri mici, izolate, şi alcătuiam câte un lanţ al amintirilor, aşa cum ştiam noi - nu aşa cum vi l-a descris Stuart Gordon.

Cineva striga:

— Cine îşi aduce aminte ceva de foarte, foarte demult?

Şi un altul se încumeta şi istorisea o poveste a unui plete-albe mort demult, pe care o ascultase când era nou-născut. Povestea aceea o istorisea acum, oferindu-le-o celorlalţi ca fiind cea mai veche, până când altcineva îşi ridică vocea, pentru a prezenta întâmplări care s-ar fi putut petrece înaintea celorlalte.

Pe urmă, alţii îşi ofereau cele mai vechi amintiri; se certau, sau făceau completări, sau dezvoltau poveştile

altora. Multe succesiuni de evenimente puteau fi puse cap la cap şi descrise în întregime.

Era ceva extrem de fascinant - o secvenţă de evenimente, dintr-o lungă perioadă de timp, legate între ele de viziunea sau de atitudinea unui singur om. Asta reprezenta ceva deosebit. Era, poate, cea mai subtilă dintre realizările minţii noastre, alta decât adevărata muzică şi decât dansul.

Aceste secvenţe nu erau niciodată foarte bogate în evenimente. Ceea ce ne interesa era umorul sau vreo mică abatere de la normal şi, desigur, lucrurile frumoase. Adoram să vorbim despre lucruri frumoase. Dacă o femeie se năştea cu părul roşu, asta era pentru noi ceva magnific.

Dacă un bărbat se dovedea mai înalt decât alţii, asta era ceva magnific. Dacă o femeie cânta cu talent la harpă, era ceva magnific. Accidentele cumplite erau pomenite foarte, foarte pe scurt. Existau o serie de poveşti despre vizionari - cei care pretindeau că aud voci şi că le e cunoscut viitorul -, dar aşa ceva se întâmpla foarte rar. Erau poveşti despre întreaga viaţă a unui muzician sau a unui artist, sau a unei femei cu părul roşu, sau a unui constructor de bărci care îşi riscase viaţa navigând către Britannia şi se întorsese să-şi istorisească aventura. Erau poveşti despre bărbaţi chipeşi şi despre femei frumoase care nu se împreunaseră niciodată, aceştia fiind foarte renumiţi şi extrem de preţuiţi, cu toate că îşi pierdeau farmecul imediat ce se o făceau.

Jocurile amintirilor erau jucate adesea în zilele lungi - adică în acele zile în care abia dacă existau trei ore de întuneric. Ei, se poate spune că aveam un anumit simţ al anotimpurilor, bazat pe lumină şi pe întuneric, dar acesta nu a ajuns niciodată extrem de important, pentru că în vieţile noastre nu se schimbau prea multe în trecerea de la lungile zile de vara la zilele scurte ale iernii. Aşa că nu aveam noţiunea anotimpurilor. Nu ţineam socoteala luminii şi a întunericului. În zilele mai lungi ne zbenguiam mai mult, dar, în afară de asta, nu le dădeam cine ştie ce atenţie.

Pentru noi, zilele întunecoase erau la fel de calde precum cele lungi; hrana creştea din belşug. Gheizerele noastre nu îşi pierdeau niciodată căldura.

Dar acest lanţ al amintirilor, acest ritual al povestirii şi repovestirii, este important acum în ochii mei pentru ceea ce a devenit mai târziu. După ce am migrat în tărâmul frigului năprasnic, acesta a devenit modul nostru de a ne cunoaşte pe noi înşine şi de a şti cine fuseserăm. Avea o importanţă crucială când ne străduiam să supravieţuim în Ţara-de-Sus. Noi, făpturi care nu aveau nici un fel de cronici scrise, ne păstram în acest fel cunoştinţele.

Dar atunci? În ţinutul pierdut? Atunci părea o distracţie. Un joc excelent.

Cel mai serios eveniment care se putea petrece era naşterea. Nu moartea - care era frecventă, întâmplătoare şi de obicei considerată un fapt întristător, dar nesemnificativ -, ci naşterea unei noi fiinţe.

Oricine nu lua asta în serios era considerat un prost.

Pentru a avea loc o împreunare, se impunea ca protectorii femeii să confirme că ea o putea face şi ca bărbaţii să cadă de acord, unul dintre ei primind astfel permisiunea.

Se ştia că nou-născutul semăna întotdeauna cu părinţii şi că întotdeauna creştea imediat după naştere, având însuşirile unuia sau ale altuia, sau pe ale amândurora. Aşa că se aduceau cu vehemenţă argumente împotriva masculilor cu o constituţie fizică slabă dornici să se împerecheze, cu toate că, după obicei, oricine avea dreptul de a o face măcar o singură dată.

În ceea ce o privea pe femeie, întrebarea era dacă ea înţelegea cât de greu avea să-i fie să aducă pe lume copilul. Urma să aibă dureri, trupul ei avea să fie slăbit, era posibil să sângereze după aceea, ba chiar să moară în momentul naşterii sau ceva mai târziu.

Se considera, de asemenea, că anumite cupluri erau, din punct de vedere fizic, mai potrivite decât altele. De fapt,

asta era cauza a ceea ce am fi putut numi certurile noastre. Niciodată sângeroase, dar se puteau dovedi foarte zgomotoase, cu fiecare Taltos zbierând, cu bătăi din picior şi aşa mai departe. Fiecăruia îi plăcea să ţipe mai tare decât ceilalţi, ne plăcea să aruncam sudalme unii la alţii, într-un limbaj aidoma unui zumzăit intens şi grăbit, până când adversarul se simţea extenuat şi nu mai era în stare să gândească.

Şi, foarte, foarte rar, apărea câte un mascul sau câte o femelă mai presus decât alţii, o făptură despre care se spunea că avea membrele, chipul şi părul perfecte, că era foarte înaltă sau foarte bine proporţională, iar împreunarea cu el sau cu ea pentru a aduce pe lume un vlăstar superb reprezenta o mare cinste; asta conducea la organizarea unor concursuri sau a unor jocuri. Toate acestea alcătuiau un tablou foarte bogat.

Dar acestea sunt singurele lucruri dureroase sau dificile pe care mi le aduc aminte şi nu voi vorbi acum despre ele. Poate fiindcă singurul moment în care am cunoscut disperarea a fost în timpul acelor jocuri. Jocuri reprezentând un ritual pe care l-am pierdut după strămutarea pe pământul iernii năprasnice. De atunci încolo, am fost nevoiţi să înfruntăm prea multe necazuri reale.

Când, în cele din urmă, cuplul obţinea permisiunea - îmi aduc aminte că odată a trebuit să implor douăzeci de persoane, fiind nevoit să mă cert şi să aştept zile de-a rândul -, tribul se aduna, formând un cerc, apoi altul şi altul, tot mai departe, până ce nu mai avea nici un haz, fiindcă distanţa era prea mare ca să mai poţi vedea ceva.

Prindeau să bată tobele şi începea dansul. Dacă era noapte, îşi făceau apariţia torţele. Iar perechea se îmbrăţişa şi se hârjonea cu dragoste, cât mai mult cu putinţă, înainte de sosirea momentului culminant. Era o desfătare îndelungă. Dacă dura vreme de o oră, era minunat, iar dacă ţinea vreme de două ore era sublim.

Mulţi nu reuşeau să depăşească o jumătate de oră. Oricum ar fi fost, atunci când sosea momentul săvârşirii actului, acesta se prelungea, la rândul său, pe o durată uimitoare. Cât de mult? Nu ştiu. Cred că mai mult decât pot rezista oamenii sau un Taltos născut din oameni. Poate o oră, poate mai mult.

Când, într-un târziu, perechea se despărţea, o făcea fiindcă un nou Taltos era pe punctul de a se naşte. Pântecul mamei se umfla cu totul dureros. Tatăl ajuta apoi la scoaterea copilului şovăielnic, cu silueta prelungă, din trupul mamei, îl încălzea cu mâinile lui şi îl apropia de sânul ei.

Toată lumea se aduna să privească miracolul, fiindcă pruncul, care la început avea, probabil, între şaizeci şi nouăzeci de centimetri, fiind foarte subţire şi delicat şi putând fi vătămat cu uşurinţă dacă nu era atins cu grijă, începea imediat să se lungească şi să capete proporţii. Iar în următoarele cincisprezece minute, sau chiar mai repede, îşi atingea deplina şi maiestuoasa înălţime. Pletele îi cădeau pe umeri, degetele i se lungeau, iar oasele delicate ale corpului său, atât de flexibile şi de puternice, deveneau cele ale unei siluete uriaşe. Capul ajungea de trei ori mai mare decât în momentul naşterii.

Mama zăcea apoi ca moartă, dormind somnul agitat al lăuzei. Însă pruncul stătea întins alături, vorbea cu ea, şi uneori se întâmpla ca mama să nu alunece deloc în vis, ci să-i vorbească şi să-i cânte, deşi era întotdeauna ameţită şi adesea amuzantă, şi îl făcea să-şi povestească primele amintiri, pentru ca nu cumva să le uite.

Noi uitam.

Putem uita cu uşurinţă, iar a povesti înseamnă a memora, a întipări. A povesti înseamnă a te împotrivi cumplitei singurătăţi a uitării, cumplitei sale ignorante şi amărăciuni. Sau aşa credeam noi.

Acest copil, fie el mascul sau femela - şi cel mai adesea era femelă -, reprezenta motivul unei mari bucurii. Pentru

noi, însemna mai mult decât naşterea unei singure fiinţe. Însemna că viaţa tribului era bună; că viaţa tribului avea să meargă mai departe.

Bineînţeles că nu ne îndoiam de asta niciodată, dar existau legende care spuneau că uneori nu se întâmpla aşa, că uneori femelele se împreunaseră dând naştere unor copii de o înălţime mult prea mică, sau nezămislind nimic, şi că tribul se împuţinase până la numai câteva persoane. Din când în când, molima steriliza femeile şi, uneori, chiar şi bărbaţii.

Copilul era iubit şi îngrijit de ambii părinţi, deşi, dacă era fată, se putea întâmpla să fie dusă, după o vreme, într-un loc unde nu trăiau decât femei. Pruncul era, de obicei, legătura dragostei dintre bărbat şi femeie. Aceştia nu căutau să se iubească unul pe altul într-un alt fel, sau în intimitate. Aducerea pe lume a copiilor producându-se în acel fel special, pentru noi nu există conceptul de căsătorie, sau cel de monogamie, sau de a rămâne cu o singură femeie. O astfel de idee ni se părea, dimpotrivă, frustrantă, periculoasă şi prostească.

Dar, uneori, se întâmplă. Sunt sigur că se-ntâmplă. Un bărbat şi o femeie se iubeau atât de mult încât nu puteau fi despărţiţi. Dar nu-mi amintesc să mi se fi întâmplat mie. Nimic nu te împiedica să te întâlneşti cu orice femeie sau cu orice bărbat, iar dragostea şi prietenia nu erau romantice; erau caste.

Despre viaţa aceea ar fi de spus mai multe decât pot eu descrie - despre diversele genuri de cântece pe care le cântam, despre natura disputelor noastre, pentru că există o structurare a acestora, despre tipurile de logică răspândite printre noi, pe care le-aţi considera, probabil, ridicole, şi despre categoriile de greşeli îngrozitoare şi de gafe pe care le săvârşea, în mod inevitabil, un Taltos tânăr. Pe insula existau mamifere mici - foarte asemănătoare cu maimuţele, dar nu ne-am gândit niciodată să le vânam, să

le gătim sau să le mâncam. O asemenea idee ar fi fost de o vulgaritate intolerabilă.

V-aş putea descrie şi sălaşele pe care ni le construiam, pentru că erau de mai multe feluri, şi puţinele podoabe pe care le purtam - nu ne plăceau hainele şi nici nu aveam nevoie, nici nu doream să ţinem ceva atât de murdar în contact cu pielea noastră -, v-aş putea descrie bărcile, şi cât de prost făcute erau, şi încă o mie de alte lucruri.

Câteodată se întâmpla ca unii dintre noi să se furişeze în locul unde trăiau femeile, doar ca să le privească făcând dragoste, una în braţele alteia. Iar ele ne descopereau şi insistau să plecam. Erau anumite ascunzători dintre stânci, grote, peşteri şi mici firide din preajma izvoarelor fierbinţi care deveniseră adevărate altare ale dragostei trupeşti, atât între doi bărbaţi, cât şi între două femei.

În paradisul acela nu apărea niciodată plictiseala. Erau prea multe lucruri de făcut. Puteai zburda ore întregi pe malul marii, puteai chiar şi să înoţi, dacă aveai curaj. Puteai aduna ouă şi fructe, puteai să dansezi şi să cânţi. Îmi imaginez că pictorii şi muzicienii erau cei mai harnici, iar după ei veneau constructorii de bărci şi cei de colibe.

Era nevoie de inteligenţă. Eu eram considerat foarte inteligent. Descoperisem tipare acolo unde alţii nu le observaseră, şi anumite midii din lacurile calde care creşteau mai repede atunci când apa era scăldată în razele soarelui, şi că anumitor ciuperci le mergea mai bine în zilele întunecoase, şi îmi plăcea să inventez diverse procedee - cum ar fi nişte lifturi simple, nişte coşuri din lujeri şi din nuiele, în care fructele din vârfurile copacilor puteau fi trimise jos.

Dar oamenii râdeau de mine în aceeaşi măsură în care mă admirau pentru asta. Se considera că, pur şi simplu, astfel de lucruri nu erau necesare.

Nimeni nu ştia ce înseamnă o corvoadă. Fiecare zi ne aducea miliardele ei de posibilităţi. Nimeni nu punea la îndoială desăvârşita puritate a plăcerii.

Durerea era rea.

De aceea naşterea ne trezea tuturor un asemenea respect şi de aceea o priveam cu atâta prudenţă, pentru că se împletea cu durerile femeii. Şi trebuie să înţelegeţi că femeia Taltos nu era o sclavă a bărbatului. Era, adesea, tot atât de puternică precum un bărbat, cu braţele tot atât de lungi şi tot atât de flexibile. Hormonii din trupul ei generau procese chimice total diferite.

Iar naşterea, care implica atât plăcerea, cât şi durerea, era cel mai semnificativ mister din vieţile noastre. De fapt, era singurul mister semnificativ din vieţile noastre.

Acum ştiţi ceea ce voiam să aflaţi. Lumea noastră era un univers al armoniei şi al adevăratei fericiri, era un univers al marilor mistere şi al nenumăratelor şi minunatelor lucruri mărunte.

Era paradisul, şi niciodată nu s-a întâmplat să se nască vreun Taltos care să nu-şi amintească tărâmul pierdut şi acele vremuri ale armoniei, indiferent din ce descendenţă alterată ar fi provenit şi indiferent cât sânge omenesc i-ar fi curs prin vene.

E mai mult decât sigur că Lasher şi-l amintea. E mai mult decât sigur că Emaleth şi-l amintea.

Povestea paradisului e în sângele nostru. Îl vedem, auzim cântecele păsărilor sale şi simţim căldura izvoarelor vulcanice, îi putem gusta fructele; îi auzim cântările; ne putem înălţa vocile, intonându-le. Aşa că noi ştim, ştim ceea ce oamenii doar cred, ştim că paradisul acela se poate reîntoarce.

Îngăduiţi-mi să mai adaug ceva, înainte de a continua, ajungând la cataclism şi la ţinutul iernii.

Cred cu adevărat că printre noi existau şi făpturi rele, cele care săvârşeau violenţe. Cred că existau. Probabil că erau acelea care ucideau şi cele care erau ucise. Sunt sigur că e posibil să fi fost aşa. Trebuie să fi fost aşa. Dar nimeni nu voia să vorbească despre asta! Astfel de lucruri rămâneau în afara poveştilor! Aşa că nu aveam nici o istorie

a incidentelor sângeroase, a violurilor, a supunerii unui grup de bărbaţi de către altul. Iar puternica oroare faţă de violenţa astfel triumfa.

Nu ştiu cum se făcea dreptatea. Nu aveam conducători, în adevăratul sens al cuvântului, nici măcar în măsura în care existau grupuri de înţelepţi, de oameni care se adunau laolaltă la sfat de taină, alcătuind, ca să spunem aşa, un soi de elită, la care se putea face apel.

Un alt motiv care mă face să cred că violenţa trebuie să se fi săvârşit este existenţa conceptelor clare de Zeu Bun şi Zeu Rău. Desigur că Zeul Bun era cel sau cea (această divinitate nu era divizată) care ne dăruise pământul, hrana şi plăcerile; iar Zeul Rău făurise cumplitul târâm al frigului năprasnic; Zeul Rău se desfăta cu accidentele care puneau capăt vieţii unui Taltos; şi, din când în când, Zeul Rău intra într-unul dintre noi, dar asta se întâmpla extrem de rar!

Dacă existau legende şi poveşti legate de această religie vagă, eu n-am auzit niciodată pe cineva povestindu-le. Cultul nostru nu era un cult al sacrificiilor sângeroase sau al îmbunării. Întotdeauna îl preamăream pe Zeul Bun prin cântece, prin versuri şi prin dansurile noastre în cerc. Când dansam şi când aduceam pe lume un copil, ne apropiam de Zeul Bun.

Multe dintre aceste cântece vechi îmi revin tot timpul în minte. Din când în când, cobor în faptul serii şi mă plimb pe străzile New York-ului, de unul singur, prin mijlocul mulţimii, cântând melodiile pe care mi le pot aduce atunci aminte, iar nostalgia tărâmului pierdut se reîntoarce, odată cu sunetul tobelor şi al fluierelor şi cu viziunea bărbaţilor şi a femeilor dansând în cercuri. Poţi face aşa ceva în New York, nimeni nu-ţi dă nici o atenţie. Asta mă amuză.

Uneori, alţi oameni din New York care cântă pentru ei înşişi, care bolborosesc cu voce tare sau care murmură mi se alătură şi cântă împreună cu mine, apoi se pierd în mulţime. Cu alte cuvinte, ticniţii din New York mă acceptă.

Şi, cu toate că fiecare dintre noi e singur, în acele câteva clipe ne avem unii pe alţii. Lumea crepusculară a oraşului.

Pe urmă ies cu maşina şi le împart haine şi fulare de lâna celor care nu au. Uneori îl trimit pe Remmick, servitorul meu, să facă asta. Alteori îi aducem pe oamenii străzii să doarmă în hol, îi hrănim şi le oferim un culcuş. Dar când se iau la bătaie unii cu alţii, poate chiar înjunghiindu-se, trebuie să iasă cu toţii din nou afară, în zăpadă.

Ah, dar asta îmi aduce aminte de o altă capcană a ţinutului nostru pierdut. Cum de-am putut s-o uit? Existau întotdeauna acei Taltos prinşi în muzică, cei care nu puteau scăpa. Puteau să fie prinşi în melodia altora, care trebuiau s-o întrerupă pentru a-i putea elibera. Sau puteau fi prinşi în propriul cântec şi îl cântau într-adevăr până când se prăbuşeau fără suflare. Puteau să danseze până ce cădeau jos, morţi.

Eu cădeam adesea sub puternica vraja a cântecului, a dansului şi a ritmului, dar mă trezeam întotdeauna, ieşind din ea, sau melodia ajungea la un final ritualic, ori poate că oboseam, sau pierdeam ritmul. Oricum ar fi fost, nu m-am aflat niciodată în pericol de moarte. Mulţi alţii făceau ceea ce făceam şi eu. Dar întotdeauna murea câte cineva în felul ăsta.

Toată lumea simţea că un Taltos care murise dansând sau cântând se dusese la Zeul Bun.

Dar nimeni nu vorbea prea des despre aşa ceva. Pur şi simplu, moartea nu constituia un subiect potrivit pentru un Taltos. Toate lucrurile neplăcute erau date uitării. Era unul dintre idealurile noastre fundamentale.

M-am născut cu mult timp înainte de momentul cataclismului. Dar nu ştiu cum să măsor acest timp. Îl estimez la douăzeci sau treizeci de ani.

Cataclismul a fost, în întregime, o dezlănţuire a naturii. Mai târziu, bărbaţii au istorisit poveşti despre soldaţii romani şi picţi care ne-ar fi alungat din insulă. Nici vorbă de aşa ceva. Pe tărâmul pierdut, n-am dat niciodată cu ochii de

vreo fiinţă umană. Nu cunoşteam nici un alt popor. Nu ne ştiam decât pe noi înşine.

O puternică înălţare a terenului a făcut ca ţinutul nostru să se cutremure şi să crape. A început cu huruieli vagi şi cu nişte nori de fum, care au acoperit cerul. Gheizerele au prins să-i opărească pe semenii noştri. Lacurile erau atât de fierbinţi, încât nu mai puteai bea din ele. Pământul se cutremura şi gemea zi şi noapte.

Mulţi Taltos erau pe moarte. Peştii din lacuri pieriseră, iar pasările zburaseră de pe stânci. Bărbaţii şi femeile plecau în toate părţile în căutarea unui loc care să nu fi dat în clocot, dar nu-l găseau şi unii se reîntorceau în fugă.

În cele din urmă, după nenumărate morţi, întregul trib a construit plute, bărci, pirogi, orice s-a putut, ca să plece către tărâmul frigului năprasnic. Pentru noi nu există o altă alegere. Ţinutul nostru devenea tot mai agitat şi mai nesigur pe zi ce trecea. Nu ştiu cât de mulţi au rămas. Nu ştiu cât de mulţi au plecat. Oamenii noştri construiau bărci zi şi noapte şi plecau pe mare. Cei înţelepţi îi ajutau pe cei necugetaţi - acesta era adevăratul mod în care îi deosebeam pe bătrâni de tineri - şi, cam în a zecea zi, după calculele mele de acum, m-am urcat în barcă împreună cu două dintre fiicele mele, cu doi bărbaţi pe care îi iubeam şi cu o femeie.

Iar ţinutul iernii este, de fapt, locul de unde, într-o după-amiază, am văzut pământul meu de baştină scufundându-se, iar în momentul acela a început cu adevărat istoria poporului meu.

Au început încercările şi necazurile semenilor mei, adevăratele lor suferinţe şi, pentru ei, au apărut pentru prima oară conceptul de bravura şi cel de sacrificiu. A fost începutul tuturor lucrurilor pe care fiinţele umane le consideră sacre şi care nu sunt decât urmările dificultăţilor, ale luptei şi ale idealizării crescânde a beatitudinii şi a perfecţiunii, care nu pot înflori în minte decât atunci când paradisul a fost definitiv pierdut.

Am văzut sfârşitul înfiorătorului cataclism de pe o stâncă înaltă; de la înălţimea aceea, am văzut pământul sfărâmându-se şi scufundându-se în mare. De acolo am văzut siluetele minuscule de Taltos înecându-se. De acolo am văzut valurile gigantice maturând picioarele stâncilor şi dealurile, spărgându-se în văile ascunse şi inundând pădurile.

Zeul Rău triumfase, aşa a spus unul dintre însoţitorii mei. Şi, pentru prima oară, cântecele pe care le-am cântat şi poveştile pe care le-am istorisit s-au transformat într-un adevărat bocet.

Când am fugit către tărâmul frigului năprasnic, trebuie să fi fost sfârşitul verii. Trebuie să fi fost într-adevăr frig. Apa care se izbea de ţărm era destul de rece pentru a lăsă un Taltos fără cunoştinţă. Ne-am dat imediat seama că nu avea să fie niciodată caldă.

Dar deplina răsuflare a iernii s-a dovedit a fi ceva pe care nici măcar nu îl visasem cu adevărat. Marea majoritate a semenilor mei care fugiseră de pe tărâmul pierdut au murit în prima iarnă. Cei rămaşi s-au împerecheat cu furie pentru a reface tribul. Dar, cum noi nu aveam de fapt idee că iarna urma să se întoarcă, în cea care a urmat au pierit, de asemenea, mulţi alţii.

Probabil că abia în al treilea sau în al patrulea an am înţeles care era ciclul anotimpurilor.

Dar acei primi ani au fost o vreme a superstiţiilor excesive, a clănţănitului excesiv din dinţi şi a raţionamentelor prin care ne întrebam de ce fuseserăm alungaţi de pe tărâmul pierdut şi de ce veneau zăpada şi vântul să ne ucidă, ori dacă Zeul Bun se întorsese sau nu împotriva noastră.

Predilecţia mea către observaţie şi către meşteşugirea diverselor obiecte m-a ridicat la rangul de conducător necontestat. Dar întregul trib învăţa cu rapiditate despre o serie de lucruri, cum erau, de pildă, hoiturile calde încă ale urşilor ucişi şi ale altor animale mari şi căldura

binefăcătoare oferită de blănile lor. Gropile erau, evident, mai călduroase decât grotele, iar cu coarnele antilopelor moarte se putea săpa, construind, pentru noi înşine, locuinţe adânci, subpământene, pe care le acopeream cu trunchiuri de copaci şi cu pietre.

Ştiam cum să facem focul şi am devenit în curând foarte pricepuţi, pentru că nu găseam nicăieri vreo flacără care să apară din nimic, ţâşnind pur şi simplu din măruntaiele stâncii. În momente diferite, o serie de Taltos au inventat tipuri asemănătoare de roţi şi, în curând, au fost făcute căruţe rudimentare pentru transportul hranei şi al bolnavilor.

Aceia dintre noi care supravieţuiseră tuturor iernilor din tărâmul frigului năprasnic au început să capete diverse cunoştinţe valoroase pe care trebuiau să le înveţe copiii. A te ocupa de ei cu atenţie a început să conteze pentru prima oară. Grija faţă de copii devenise o cale pentru a asigura supravieţuirea. Toate femeile au născut cel puţin o dată, pentru a compensa îngrozitoarea rată a mortalităţii.

Dacă viaţa nu ar fi fost atât de dură, poate că vremurile acelea ar fi fost considerate un timp al marilor plăceri creatoare. Aş putea face o listă a diverselor noastre descoperiri.

E suficient să spun că eram vânători şi culegători de un tip foarte primitiv, cu toate că nu mâncam carnea animalelor decât atunci când eram într-adevăr morţi de foame şi că am progresat într-un mod impredictibil şi într-o manieră total diferită de cea a fiinţelor umane.

Creierul nostru mare, capacitatea verbală sporită, strania combinaţie dintre instinctul şi inteligenţa fiecăruia - toate acestea ne-au făcut, în multe privinţe, mai abili şi mai stângaci, mai pătrunzători şi mai necugetaţi.

Fireşte că între noi izbucneau certuri, ca urmare a lipsurilor sau a întrebărilor legate de deciziile noastre - să continuăm acelaşi mod de viaţă sau să mergem în căutarea

vânatului? Din grupul iniţial s-au desprins altele, care şi-au urmat propria cale.

La vremea aceea mă obişnuisem deja să fiu conducătorul şi, sincer vorbind, nu credeam că altcineva s-ar fi putut descurca. Eram cunoscut, pur şi simplu, după nume, Ashlar, căci printre noi nu era nevoie de nici un fel de titlu, aveam o influenţă uimitoare asupra altora şi trăiam cu groaza că s-ar fi putut rătăci, că ar fi putut fi mâncaţi de fiare sălbatice sau că s-ar fi putut lupta între ei într-un asemenea mod încât să se rănească. Bătăile şi certurile se înscriau acum printre întâmplările de zi cu zi.

Odată cu trecerea fiecărei ierni, căpătăm deprinderi din ce în ce mai importante. Şi, în timp ce urmăream vânatul către sud, sau deplasându-ne în direcţia aceea pur şi simplu din instinct ori din întâmplare, nu ştiu, am ajuns în ţinuturi mai calde, cu veri destul de lungi, şi au început să se înfiripe veneraţia şi dependenţa faţă de anotimpuri.

Ca amuzament, am început să călărim cai sălbatici. Ni se părea un sport extraordinar. Dar nu ne gândeam că acei cai ar fi putut fi îmblânziţi cu adevărat Ne descurcam foarte bine cu boii care ne trăgeau carele, pe care, la început, le trăsesem, fireşte, noi înşine.

Din toate acestea a luat naştere cea mai intensă dintre perioadele noastre religioase. Invocam numele Zeului Bun de fiecare dată când asupra noastră se năpustea haosul, străduindu-mă să readuc ordinea în vieţile tuturor. Uneori aveau loc execuţii de două ori pe an.

Sunt atât de multe de scris sau de spus despre acele secole... Dar ele reprezintă, într-un sens cât de poate de adevărat al cuvântului, o epocă unică, între cea a tărâmului pierdut şi sosirea oamenilor - şi, în bună măsură, tot ce s-a gândit, presupus, învăţat şi memorat în acele vremuri a fost zguduit, ca să spun aşa, odată cu apariţia acestora.

E suficient să spun că deveniserăm un popor bine dezvoltat, care îl venera pe Zeul Bun pe o scară destul de extinsă, prin banchete şi prin dansuri, aşa cum o făcuserăm

dintotdeauna. Încă mai jucam jocul amintirilor şi încă mai respectam regulile noastre stricte de comportament, cu toate că, acum, bărbaţii îşi „aminteau” la naştere cum să fie violenţi, cum să se lupte, cum să se distingă şi cum să se întreacă între ei, iar femeile se năşteau ţinând minte spaima.

Iar anumite evenimente stranii au avut un impact incredibil asupra noastră, mult mai semnificativ decât a putut înţelege oricare dintre noi la vremea respectivă.

În Britannia puseseră piciorul alţi bărbaţi şi alte femei. Auzeam despre ei de la alţi Taltos - şi erau dezgustători şi tot atât de răi ca animalele. Grupurile de Taltos îi măcelăriseră ca să se apere. Dar acei oameni stranii, care nu erau Taltos, lăsaseră în urma lor oale făcute din pământ sfărâmicios, pictate cu imagini frumoase, şi arme făurite dintr-o piatră magică. Şi mai lăsaseră şi nişte creaturi ciudate, ca nişte maimuţe, cu toate că nu aveau blană şi erau extrem de neajutorate, nişte creaturi care ar fi putut fi copiii lor.

Asta ne-a făcut să ne întrebam dacă erau sau nu animale, pentru că, după ştiinţa noastră, numai animalele aveau pui neajutoraţi. Dar nici măcar aceia nu erau atât de neajutoraţi precum acele creaturi mărunte.

Dar semenilor noştri le-a fost milă de ele; le-au hrănit cu lapte şi le-au luat cu ei şi, în cele din urmă, după ce am auzit atât de multe despre ele, am cumpărat şi noi vreo cinci asemenea mici făpturi, care, la vremea aceea, nu mai plângeau tot timpul şi învăţaseră să meargă.

Creaturile n-au trăit mult. Poate doar vreo treizeci şi cinci de ani, timp în care înfăţişarea li s-a schimbat în mod spectaculos; micile făpturi rozalii care se târau ca viermii s-au transformat în fiinţe înalte şi puternice, dar numai pentru a deveni apoi nişte creaturi bătrâne, ofilite şi slăbite. Pe deplin animalice, asta a fost presupunerea noastră, şi nu cred că am tratat acele primate primitive mai bine decât ne tratam câinii.

Nu erau agere la minte şi nu înţelegeau vorbele noastre rostite cu iuţeală; faptul că ne puteau înţelege dacă vorbeam mai rar a fost o descoperire remarcabilă, dar se părea că ele nu aveau un limbaj propriu.

Ne-am spus că veneau pe lume proaste, având mai puţine cunoştinţe înnăscute decât o vulpe sau decât o pasăre; şi, cu toate ca dobândeau cu timpul o mai mare putere de raţionament, rămâneau pentru totdeauna foarte neputincioase, mici şi acoperite cu un păr hidos.

Când un bărbat din neamul nostru se împreună cu o femeie de-a lor, ea sângera şi murea. Bărbaţii lor le făceau pe femeile noastre să sângereze. Şi, pe lângă asta, erau brutali şi stângaci.

În decursul veacurilor, am dat peste asemenea făpturi în mai multe rânduri, sau le-am cumpărat de la alţi Taltos, dar nu le-am întâlnit niciodată sub forma unei forţe organizate. Am presupus că erau inofensive. Şi adevărul e că nu aveam, pentru ele, nici un nume. Nu ne-au învăţat nimic şi ne-au făcut să plângem de ciudă când am văzut că nu erau în stare să înveţe nimic de la noi.

Cât de trist este, ne spuneam, că aceste animale mari, care seamănă atât de mult cu Taltos, care pot până şi să umble în două picioare şi nu au coadă, nu au nici minte.

Între timp, legile noastre au devenit foarte stricte. Execuţia era pedeapsa extremă pentru nesupunere. A devenit un ritual, deşi nu a reprezentat niciodată o sărbătoare, în timpul căruia vinovatul era ucis cu repeziciune, cu lovituri intenţionate şi puternice în ţeastă.

De fapt, craniul unui Taltos rămâne elastic încă multă vreme după ce celelalte oase se durifică. Iar ţeasta poate fi zdrobită cu uşurinţă, dacă ştii cum s-o faci, şi - din nefericire - noi învăţaserăm.

Dar moartea continua să ne îngrozească. Crima era un delict foarte rar întâlnit. Pedeapsa cu moartea le era destinată celor care puneau în pericol întreaga comunitate. Naşterea continua să fie cea mai importantă dintre

ceremoniile noastre sacre şi, când găseam un teritoriu prielnic, care părea să se dovedească favorabil pentru o stabilire definitivă, ne alegeam de obicei un loc pentru dansul nostru religios, în cercuri, aducând pietre care să-l marcheze, iar acestea era adeseori unele foarte, foarte mari, cu care ne mândream.

Ah, cercurile de pietre! Deşi nu ne gândeam niciodată la noi înşine numindu-ne astfel, am devenit poporul cercurilor de pietre de pe tot cuprinsul ţinutului.

Când eram suiţi să ne găsim un nou teritoriu - fie din cauza lipsei de hrană, fie din cauza apariţiei unui alt grup de Taltos, care nu era pe placul nici unuia dintre noi şi în apropierea căruia nu îşi dorea nimeni să trăiască -, ne luaserăm obiceiul de a construi imediat un nou cerc. Adevărul e că diametrul acestuia şi mărimea pietrelor se transformase într-o revendicare a unui anumit teren, iar vederea unui cerc larg, construit de alţii, era semnul care ne spunea că pământul le aparţinea şi că trebuia să ne vedem de drum.

Erau unii destul de nesăbuiţi ca să nu ţină seama de un cerc sacru? Ei bine, nu le dădeam pace şi nu aveau parte de linişte până ce nu-şi ridicau tabăra de pe teritoriul nostru. Bineînţeles că lipsurile erau cele care impuseseră asemenea reguli. O câmpie întinsă putea întreţine, de fapt, foarte puţini vânători. Locurile prielnice din preajma lacurilor şi a râurilor de pe coasta erau ceva mai bogate, dar nici unul nu reprezenta paradisul, nici unul nu reprezenta acel izvor nesecat de căldură şi de belşug care fusese tărâmul pierdut.

Ne apăram împotriva invadatorilor şi a intruşilor pretinzând că ne bucuram de protecţia divină. Şi îmi aduc aminte că am sculptat eu însumi o statuie a Zeului Bun, aşa cum apărea în viziunea mea - atât cu sâni, cât şi cu penis -, în partea de sus a uneia dintre acele pietre imense, ca pe o pledoarie către alţi Taltos, dându-le de înţeles că trebuiau să ne respecte cercul sacru şi, întru aceasta, pământul.

Când avea loc o adevărată luptă, datorată personalităţii, dezacordurilor şi nemaipomenitei lacomii stârnite de un anumit teren, invadatorii dărâmau pietrele celor care trăiseră în locul respectiv şi construiau un cerc nou, în întregime al lor.

Să fii gonit era istovitor, dar, într-un cămin nou, ne mistuia dorinţa de a construi un cerc mai mare, mai impozant. Făceam legământ că vom găsi pietre atât de mari, încât nimeni nu avea să le mai poată disloca vreodată, nimeni nu avea nici măcar să mai încerce.

Cercurile vorbeau despre ambiţia şi despre simplitatea noastră - despre bucuria de a dansa şi despre entuziasmul cu care eram gata să luptam şi să murim pentru teritoriul tribului.

Deşi neschimbate din zilele teritoriului pierdut, valorile noastre de bază se consolidaseră, cumva, în jurul anumitor ritualuri. Toată lumea era obligată să asiste la naşterea unui nou Taltos. Şi era legiuit ca nici o femeie să nu zămislească de mai mult de două ori. Şi era lege ca aceste naşteri să nu fie lipsite de respect şi de senzualitate; adesea apărea, într-adevăr, o îndelungată şi puternică stare de euforie sexuală.

Un nou Taltos era considerat un semn prevestitor; dacă nu avea membrele şi silueta perfecte, dacă nu era plăcut la vedere şi nu ajungea la înălţimea deplină, întregul ţinut era cuprins de o spaima cumplită. Un nou-născut desăvârşit era, ca şi mai înainte, o binecuvântare a Zeului Bun, dar, înţelegeţi, credinţele noastre deveniseră mai sumbre; şi, pe măsură ce se întâmpla asta, pe măsură ce trăgeam toate concluziile greşite posibile în urma unor întâmplări fireşti, devenea mai sumbră şi obsesia noastră faţă de marile cercuri, credinţa noastră în faptul că erau menite să-i facă plăcere Zeului Bun şi că aveau o importanţă morală esenţială pentru trib.

În cele de urmă, a sosit anul când ne-am stabilit în câmpie.

Era vorba despre un loc din sudul Britanniei, cunoscut acum drept Salisbury, unde clima era minunată pentru noi, fiind cea mai prielnică pe care fuseserăm în stare s-o descoperim vreodată. Epoca? Înainte de sosirea oamenilor.

La vremea aceea, ştiam că iarna avea să ne-nsoţească întotdeauna; nu credeam că în lume ar fi existat vreun loc unde să poţi scăpa de ea. Şi, dacă te gândeşti la asta, este o presupunere perfect firească. Vai! În această parte a Britanniei verile erau mai lungi şi mai plăcute, acum aflasem asta în mod nemijlocit, pădurile erau dese şi pline de cerbi, iar marea nu se găsea departe.

Pe câmpie peregrinau turme de antilope sălbatice.

Am hotărât că acolo ar fi trebuit să ne construim definitiv căminul.

Ideea de a te muta tot timpul pentru a evita conflictele şi pentru a-ţi vâna hrana îşi pierduse de mult farmecul. Deveniserăm, într-o anumită măsură, un popor de colonişti. Toţi oamenii noştri erau în plină căutare a unui refugiu permanent şi a unui loc definitiv în care să îşi cânte melodiile sacre, în care să se desfăşoare jocul sacru al amintirilor, dansul sacru şi, desigur, ritualul naşterii.

Fuseserăm extrem de nemulţumiţi de ultima invazie şi nu plecaserăm decât în urma unor certuri interminabile (orice Taltos încerca mai întâi puterea cuvântului), după câteva agresiuni şi un ultimatum, ceva de genul: „Foarte bine, dacă sunteţi hotărâţi să înţesaţi pădurile astea, atunci noi o să le părăsim!”

Ne consideram cu mult superiori oricărui alt trib, din nenumărate motive, dar cu siguranţă mai ales fiindcă atât de mulţi dintre noi trăiseră pe tărâmul pierdut şi fiindcă aceia cu părul alb mai erau încă foarte, foarte numeroşi. Eram, în multe privinţe, grupul cu cea mai clară organizare şi aveam cele mai multe obiceiuri. Unii dintre noi aveau acum cai şi ştiau să-i călărească. Caravana noastră era formată din multe căruţe. Şi aveam cirezi suficient de

numeroase şi turme de oi, de capre şi de un alt soi de vite, care nu mai există în ziua de azi.

Unii ne luau în bătaie de joc, mai ales fiindcă mergeam călare, cazând de pe cai în repetate rânduri, dar, în general, ceilalţi Taltos ne respectau şi se temeau de noi, şi veneau să ne ceară ajutorul în vremuri grele.

Acum, în câmpia Salisbury, după ce am stabilit că avea să fie a noastră pentru totdeauna ne-am hotărât să înălţăm cel mai mare cerc de pietre care fusese văzut vreodată pe lume.

La vremea aceea, descoperiserăm, totodată, ca fiecare construire a unui cerc unea tribul, îl ferea de necazuri şi făcea ca toate dansurile să fie tot mai vesele pe măsură ce adăugam piatră după piatră iar construcţia noastră devenea o privelişte tot mai impresionantă.

Această întreprindere măreaţă, înălţarea celui mai mare cerc din lume, a modelat mai multe secole ale existenţei noastre şi ne-a făcut să progresam rapid în ceea ce priveşte inventivitatea şi organizarea. Căutarea blocurilor mari de piatră de nisip, sau gresie, cum se numeşte acum, metodele de transport al lespezilor, de aliniere şi de ridicare a acestora şi de aşezare în poziţie finala a buiandrugilor - toate astea ne cheltuiau energia; deveniseră justificarea existenţei noastre.

Conceptele de distracţie şi de joacă aproape că nu mai existau pentru noi. Eram supravieţuitorii frigului năprasnic. Dansul fusese sanctificat. Totul fusese sanctificat Totuşi, aceasta era o epocă măreaţă, tulburătoare.

Cei care doreau să facă parte din viaţa noastră ni se alăturaseră, şi am ajuns atât de numeroşi, încât puteam face faţă invaziilor; într-adevăr, prima piatră monstruoasă din planul nostru răspândea o asemenea inspiraţie divină, încât alţi Taltos au venit s-o venereze, să se alăture cercului nostru sau să-l vegheze, mai degrabă decât să ne fure o parte a câmpiei.

Construirea cercului a devenit fundalul pe care se desfăşura progresul nostru.

În decursul acelor secole, existenţa noastră a atins cele mai înalte culmi. Ne-am construit taberele pe toată întinderea câmpiei, la distanţe uşor de străbătut cu pasul faţă de măreţul nostru cerc, şi ne-am adunat animalele în mici ţarcuri fortificate cu palisade. Am plantat soc şi porumbar în jurul taberelor noastre, iar aceste tabere s-au transformat în forturi.

Am stabilit un mod sistematic de înhumare a morţilor; fireşte că, în această epocă, am construit o serie de morminte subpământene. De fapt, toate cele ce însoţesc o aşezare stabilă au început să se desfăşoare. Nu am început să facem oale, dar am cumpărat un număr foarte mare de la alţi Taltos, care pretindeau că, la rândul lor, le cumpăraseră de la oamenii păroşi, cu viaţă scurtă, sosiţi pe coastă în bărci din piei de animale.

În curând, triburile din întreaga Britannie ni s-au alăturat spre a se prinde în cercul viu al dansului din mijlocul pietrelor neclintite.

Cercurile s-au transformat în imense procesiuni şerpuitoare. Se spunea că naşterea în mijlocul cercului nostru era aducătoare de noroc. Iar negoţul pe scară largă şi prosperitatea ne-au ieşit în cale.

Între timp, pe pământul nostru se mai înălţaseră şi alte cercuri imense. Cercuri largi, splendide, dar nici unul, absolut nici unul nu rivaliza cu al nostru. De fapt, într-un anumit moment al acestei ere rodnice şi miraculoase, s-a dus vestea despre cercul nostru, considerat a fi, cu adevărat, cercul cercurilor; oamenii nu căutau să-l egaleze, ci doar să-l vadă, să danseze în mijlocul lui, să se alăture procesiunilor care şerpuiau intrând şi ieşind prin diversele cadre formate de buiandrugi şi de pietrele în poziţie verticală.

A face o călătorie până la un alt cerc pentru a dansa împreună cu tribul de acolo a devenit un eveniment

obişnuit. Cu ocazia unor asemenea adunări aflam multe unii despre alţii şi oficiam imense lanţuri ale amintirilor, făcând schimb de poveşti, stabilizând amănuntele celor mai apreciate dintre ele şi corectând legendele tărâmului pierdut.

Plecam în grupuri ca să vedem cercul numit acum Avebury şi pe celelalte, situate mai departe, spre sud, aproape de Colina Glastonbury, atât de îndrăgită de Gordon. Şi mergeam către nord, pentru a venera altele.

Dar, în toată această epocă, nici unul nu era atât de magnific precum al nostru, iar atunci când Ashlar şi oamenii lui veneau să vadă cercul altui trib, vizita era considerată o mare onoare şi ni se cereau sfaturi, eram imploraţi să rămânem în mijlocul lor şi ni se ofereau daruri rafinate.

Ştiţi, desigur, că acel cerc al nostru se numeşte Stonehenge. Pentru că şi acesta, şi multe altele dintre inelele noastre sacre au rămas în picioare până în ziua de astăzi. Dar îngăduiţi-mi să vă explic ceea ce s-ar putea să nu fie evident decât pentru savanţii care studiază Stonehenge. Noi nu am construit tot ceea ce se află acum acolo, sau tot ceea ce se crede că ar fi fost înălţat în acelaşi timp.

Noi nu am construit decât două cercuri de blocuri de piatră de nisip, aduse din alte zone, inclusiv din îndepărtatul Marlborough Downs, dar mai ales de la Amesbury, care se afla foarte aproape de Stonehenge. În cercul interior sunt zece pietre verticale şi în cel exterior - treizeci. Iar plasarea buiandrugilor deasupra acestor pietre a făcut obiectul unei dezbateri importante. Noi am optat în favoarea lor de la bun început. Dar eu, unul, nu le-am apreciat niciodată într-o prea mare măsura. Eu visasem un cerc de pietre care să imite cercul de bărbaţi şi de femei. Fiecare piatră trebuia să aibă cam de două ori înălţimea unui Taltos, fiind tot atât de lată pe cât este el de înalt. Asta era viziunea mea.

Însă buiandrugii le dădeau celorlalţi membri ai tribului impresia unui adăpost, reamintindu-le de imensul con vulcanic care ne protejase cândva în valea tropicală din tărâmul pierdut.

Cercul de pietre albastre, precum şi multe alte structuri de la Stonehenge au fost construite mai târziu, de alte popoare. La un moment dat, mult iubitul nostru templu în aer liber a fost înconjurat în întregime de un soi de edificiu din lemn, construit de triburi umane sălbatice. Şi nu vreau să mă gândesc la ritualurile sângeroase practicate acolo. Dar aceea nu a fost lucrarea noastră.

Cât despre emblemele gravate pe blocurile de piatră de nisip, noi nu foloseam decât una singură, de pe acea piatră centrală care e cea mai înaltă. Era simbolul Zeului Bun, cu sâni şi falus, şi a fost cioplit adânc, la o înălţime la care poate fi atins de mâna întinsă a unui Taltos, astfel încât el sau ea să-l poată urmări pe întuneric, căutându-l cu degetele.

Mai târziu, fiinţele umane au gravat pe pietre alte imagini, tot aşa cum au folosit Stonehenge într-un alt scop.

Dar pot să vă spun că nimeni - fie Taltos, fie om, fie reprezentantul unei alte specii - nu a nimerit vreodată din întâmplare în măreţul nostru cerc fără să-l fi privit, într-o anumită măsură, cu veneraţie şi fără să fi simţit prezenţa sacrului în interiorul său. Cu mult înainte de a fi fost terminat, a devenit un loc al inspiraţiei divine şi, de atunci încoace, asta a fost mereu.

În acest monument se ascunde spiritul poporului meu. E singurul monument magnific pe care l-a construit vreodată.

Dar, pentru a aprecia pe deplin ceea ce am fost, nu uitaţi că noi ne memoram valorile. Noi deplângeam moartea şi nu o comemoram. Nu făceam sacrificii sângeroase. În ochii noştri, războiul nu era glorios, ci mai degrabă haotic şi supărător. Iar cea mai înaltă expresie a artei noastre o reprezentau cântecele şi dansul în cercurile formate în interiorul şi în jurul Stonehenge.

Când atingeau cea mai mare amploare, la aceste prime sărbători ale amintirilor sau ale muzicii luau parte mii de Taltos, veniţi de pretutindeni. Era peste putinţă să numeri cercurile formate, sau să le masori lărgimea. Este imposibil să spui pe durata câtor ore sau a câtor zile se prelungeau aceste ritualuri.

Imaginaţi-vă, dacă vreţi, imensa câmpie acoperită de zăpadă, albastrul senin al cerului, fumul înălţându-se din barăcile şi din colibele construite în apropierea cercului de pietre, pentru căldură, pentru a adăposti mâncarea şi băutura. Imaginaţi-vi-i pe toţi acei Taltos, bărbaţi şi femei deopotrivă, cu părul lung, adesea până la mijloc sau chiar până la glezne, înveşmântaţi în piei şi în blănuri cusute cu migală, purtând cizme înalte de piele şi ţinându-se de mâini pentru a contura acele forme minunate şi simple în timp ce vocile li se înălţau într-un cântec.

Frunzele de iederă, de vâsc, de ilice şi de orice altceva este verde la vreme de iarnă ne împodobeau părul şi le aduceam în mâini pentru a le aşeza pe pământ. Aduceam şi ramuri de pin, sau de orice alt arbore ce nu-şi pierde frunzele în timpul iernii.

Iar vara aduceam o mulţime de flori; ba chiar mai mult decât atât, o serie de grupuri se duceau zi şi noapte în pădure, în căutarea florilor şi a unor crengi proaspete, verzi.

Dansul şi muzica în sine erau magnifice. Nimeni nu se desprindea din cerc cu uşurinţă. Adevărul este că unii nu plecau niciodată de bunăvoie, iar pe margini, între şirurile de dansatori, erau mici focuri, menite să dea căldură. Unii cântau şi dansau şi îi îmbrăţişau pe ceilalţi până ce se prăbuşeau leşinaţi sau morţi.

La început, nimeni nu conducea sărbătoarea, dar asta s-a schimbat cu timpul. Eram chemat şi poftit în centru, să ciupesc corzile harpei şi să încep dansul. Şi, după ce îmi petrecusem acolo mai multe ore, un altul venea să îmi ia locul, iar apoi un altul şi un altul, fiecare cântăreţ sau muzician începând o melodie pe care o imitau ceilalţi,

purtând-o dinspre cercurile mici către cele mari, aidoma undelor stârnite într-un lac de căderea unei pietre.

Din când în când, erau făcute dinainte mai multe focuri mari, unul în mijloc şi celelalte în diverse puncte, astfel încât dansatorii să treacă prin preajma lor în timp ce îşi urmau calea circulară.

Naşterea unui Taltos în cercul nostru reprezenta pentru nou-venitul pe lume un eveniment fără egal, nemaiîntâlnit nici măcar în tărâmul pierdut. Pentru că acolo cercurile erau formate din voluntari, fiind spontane şi mici. Însă aici, când noua făptură deschidea ochii, i se înfăţişa imensul trib al semenilor săi, auzea un cor parcă îngeresc şi rămânea în cercul acela, fiind hrănit, plimbat şi dezmierdat în primele zile şi nopţi ale vieţii.

Desigur că ne schimbam. Ne schimbam pe măsură ce ni se modificau cunoştinţele înnăscute. Aşa stăteau lucrurile, noile noastre deprinderi schimbau caracteristicile genetice ale nou-născuţilor.

Cei născuţi în vremea cercurilor aveau un simţ al sacrului mai puternic decât al celor mai bătrâni şi, sincer vorbind, nu erau la fel de înclinaţi către umorul excesiv, către ironie sau către suspiciune în aceeaşi măsură ca noi, ceilalţi. Cei născuţi în vremea cercurilor se dovedeau mult mai agresivi şi, atunci când se vedeau nevoiţi să ucidă, erau în stare să o facă fără să izbucnească în lacrimi.

Dacă m-aţi fi întrebat atunci, v-aş fi spus că rasa noastră avea să domine lumea pentru veşnicie. Dacă mi-aţi fi spus:, Ash, dar vor veni oamenii, care îi vor măcelări pe ai voştri ca să se distreze, care vor viola, vor pârjoli şi pustii pur şi simplu fiindcă astfel îşi câştiga ei traiul”, nu v-aş fi crezut. „Oh, dar vom sta de vorbă cu ei, le vom împărtăşi poveştile şi amintirile noastre şi îi vom ruga să ni le spună pe ale lor, iar ei vor începe să danseze şi să cânte, vor pune capăt luptelor şi vor înceta să mai râvnească lucruri pe care nu se cuvine să le aibă.”

Când făpturile umane au descins pe pământurile noastre, am presupus, bineînţeles, că aveau să apară micii oameni simpli şi păroşi, din tagma blajină a prietenoşilor negustori mărunţei care vorbeau printre dinţi şi care ajungeau uneori pe coastă, în bărcile lor de piele, vânzându-ne o serie de lucruri şi plecând pe urmă înapoi.

Auzeam poveşti despre raiduri şi despre masacre, dar nu le dădeam crezare. La urma urmelor, de ce ar fi făcut cineva astfel de lucruri?

Iar apoi am descoperit, cu uimire, că fiinţele omeneşti care veneau în Britannia aveau pielea netedă, precum a noastră, şi că purtau asupra lor acea piatră magică pe care o prelucraseră transformând-o în scuturi, în coifuri şi în săbii, că îşi aveau propriii cai dresaţi pe care îi aduseseră cu sutele şi că, din şaua calului, ne puteau doborî, arzându-ne sălaşele, străpungându-ne cu lăncile, sau retezându-ne capetele.

Ne răpeau femeile şi le violau până ce mureau din cauza sângerării. Ne răpeau bărbaţii şi încercau să-i înrobească, râdeau de ei şi îi batjocoreau şi, în anumite cazuri, îi făceau să-şi piardă minţile.

La început, raidurile lor erau foarte rare. Războinicii lor veneau pe mare şi descindeau asupra noastră la vreme de noapte, ieşind din păduri. Noi ne închipuiam că fiecare raid era ultimul.

Uneori îi puneam pe fugă. Bineînţeles că, prin firea noastră, nu eram atât de violenţi ca ei, dar ne puteam apăra şi ne-am adunat în marile cercuri, vorbind despre armele lor de metal şi despre modul în care le-am fi putut făuri, la rândul nostru. Ba chiar am capturat o serie de fiinţe umane, toate din rândurile invadatorilor, încercând să le smulgem cunoştinţele. Am descoperit că, dacă ne culcam cu o femeie de-a lor, cu sau fără voia ei, femeia murea. Iar bărbaţii nutreau o ură adâncă şi înveterată faţă de blândeţea noastră. Ne numeau „neghiobii din cercuri” sau, pur şi simplu, „poporul pietrelor”.

Iluzia că le-am fi putut ţine piept acelor oameni s-a spulberat în cuprinsul unui singur anotimp. Am aflat abia mai târziu că fuseserăm salvaţi de la exterminare mulţumită unui simplu fapt: nu aveam prea multe din ceea ce şi-ar fi putut dori acei oameni, îi interesau îndeosebi femeile noastre, pentru desfătare, şi câteva dintre cele mai frumoase daruri pe care le aduseseră pelerinii în altarul din cerc.

Dar alte triburi de Taltos se adunau în câmpie. Fuseseră alungaţi din sălaşele lor de pe coastă de invadatorii umani, care le inspirau o spaimă de moarte. Atacurile le trezeau acestor fiinţe umane un simţ fanatic al puterii. Oamenii savurau acele invazii. Masacrul era pentru ei un sport.

Ne-am fortificat aşezările pentru iarnă. Cei care veniseră să ni se alăture înlocuiau o mare parte a luptătorilor pierduţi.

Pe urmă a venit ninsoarea; aveam mâncare din belşug şi era pace. Poate că invadatorilor nu le plăcea zăpada. N-aveam de unde s-o ştim. Eram atât de mulţi adunaţi laolaltă şi adunaserăm de la morţi atât de multe lănci şi săbii, încât ne simţeam în siguranţă.

Sosise timpul să ne strângem pentru cercul de naşteri al iernii, care era foarte important, pentru că, în ultimul an, fuseseră ucişi atât de mulţi. Era nevoie de noi Taltos nu numai pentru satul nostru; trebuia să-i aducem pe lume pentru a-i trimite în alte sate, ai căror locuitori pieriseră în foc.

La cercul de naşteri al iernii veniseră mulţi Taltos, de pretutindeni, şi auzeam tot mai multe poveşti despre măceluri şi suferinţe.

Oricum ar fi fost, eram mulţi. Şi era răstimpul nostru sacru.

Am format cercurile, am aprins focurile sfinte; era momentul să mărturisim, în faţa Zeului Bun, că noi credeam, cu toţii, în reîntoarcerea verii, sosise vremea să le dam acum naştere copiilor noştri, făcând din asta o

reafirmare a credinţei şi a faptului că Zeul Bun dorea să supravieţuim.

Avuseserăm, poate, parte de vreo două zile de cântec, de dans şi de zămislit, de ospăţ şi de băutură, când triburile de oameni au descins în câmpie.

Am auzit monstruosul tunet al tropotului cailor înainte de a-i vedea; părea să fie mugetul pământului sfărâmându-se, din tărâmul pierdut. Călăreţii ne-au atacat venind din toate părţile; imensele blocuri de piatră de nisip din cercuri au fost împroşcate de sângele nostru.

Îmbătaţi de muzică şi de jocurile erotice, mulţi Taltos n-au opus nici o rezistenţă. Noi, ceilalţi, care am fugit către tabără, am purtat o luptă grandioasă.

Dar, după ce s-a împrăştiat fumul, după ce călăreţii plecaseră, după ce femeile noastre fuseseră răpite cu sutele, chiar în căruţele noastre, după ce toate colibele fuseseră arse din temelii, nu mai eram decât o mână de Taltos şi ne săturaserăm de război.

Bineînţeles că ne doream să nu mai fim niciodată martorii unor orori precum cele pe care le văzuserăm. Nounăscuţii tribului nostru fuseseră măcelăriţi până la ultimul. Fuseseră trimişi orbeşte în braţele morţii în prima zi a vieţii lor. Alături de noi rămăseseră puţine femei, iar unele dintre ele născuseră de prea multe ori în trecut.

La cea de-a doua cădere a nopţii de după masacru, iscoadele noastre s-au întors ca să ne spună că temerile ni se adeveriseră; războinicii îşi făcuseră tabăra în pădure; îşi construiau locuinţe permanente; într-adevăr, se vorbea despre satele lor, care împestriţau peisajul din sud.

Trebuia să plecăm către nord.

Trebuia să ne întoarcem în văile ascunse din Ţara-de-Sus, sau în alte locuri inaccesibile pentru acei invadatori nemiloşi. Călătoria noastră a fost una lungă, care a durat tot restul iernii şi în care naşterea şi moartea s-au numărat printre întâmplările fiecărei zile, şi în dese rânduri am fost

atacaţi de mici hoarde de oameni, în dese rânduri le-am spionat aşezările şi am aflat cum trăiau.

Am masacrat mai multe hoarde ale duşmanilor noştri. De două ori am pătruns în forturile din ţinuturile joase ca să-i salvam pe bărbaţii şi pe femeile noastre, pe care îi auzeam cântând de la mare distanţă.

Iar în momentul când am descoperit valea înaltă numită Donnelaith, sosise primăvara, zăpada se topea, pădurea deasă era din nou verde, braţul de mare nu mai era îngheţat, iar noi ne-am pomenit curând într-un loc ascuns, accesibil lumii exterioare doar pe valea unui râu şerpuitor, care era atât de întortocheată, încât limanul însuşi nu putea fi zărit de pe ţărm. Acel golf imens, prin care pot pătrunde navigatorii, înşeală într-adevăr ochiul, părând să nu fie altceva decât o peşteră.

Bineînţeles că, mai târziu, braţul de apă avea să devină port. La vremea aceea, oamenii s-au străduit să-l deschidă către mare.

Dar, la sosirea noastră, am descoperit că eram, în sfârşit, ascunşi şi în siguranţă.

Ne însoţeau mulţi Taltos salvaţi. Şi ce poveşti istoriseau! Oamenii descoperiseră miracolul naşterii noastre. Erau vrăjiţi de magia ei; torturaseră femeile şi bărbaţii Taltos fără milă, încercând să-i silească să se împreuneze, iar apoi scoseseră ţipete de încântare şi de groaza la apariţia noului Taltos. Le istoviseră pe unele dintre acele femei până la moarte. Dar mulţi dintre semenii noştri se împotriviseră, refuzând să fie siluiţi astfel; o parte dintre femei găsiseră metode de a-şi lua propria viaţă. Mulţi fuseseră ucişi pentru că se împotriviseră, pentru că atacaseră orice om care se apropia de ei şi, în final, fiindcă încercaseră în repetate rânduri să evadeze.

Când înţeleseseră că nou-născuţii erau în stare să se împreuneze imediat, îi siliseră să o facă, iar aceştia, zăpăciţi şi înspăimântaţi, nu putuseră decât să se supună. Oamenii ştiau ce putere avea muzica asupra unui Taltos şi ştiau cum

s-o folosească. Erau de părere că orice Taltos e sentimental şi laş, cu toate că nu ştiu ce cuvinte se foloseau pe atunci pentru a spune asta.

În esenţă, între noi şi acei războinici a luat naştere o ură adâncă. Bineînţeles că noi îi consideram animale, animale care pot vorbi şi face diverse lucruri, de fapt, nişte orori desăvârşite, nişte aberaţii capabile să distrugă întreaga frumuseţe a vieţii. Iar ei ne credeau nişte monştri amuzanţi şi relativ inofensivi! Căci a devenit în curând evident faptul că întreaga lume era populată cu oameni de înălţimea lor sau chiar mai scunzi, care trăiau şi se înmulţeau asemenea lor, şi nu cu făpturi ca noi.

În raidurile noastre, am adunat multe obiecte pe care oamenii aceia le aduseseră de pretutindeni. Sclavii spuneau întruna poveşti despre mari împăraţii înconjurate de ziduri, despre palate înălţate pe nisipul deserturilor sau în jungle, despre triburi războinice, despre adunări imense de oameni şi de tabere de asemenea dimensiuni, încât nimeni nu şi le putea imagina. Iar acele tabere aveau câte un nume.

Din câte ştiam noi, toţi aceştia se înmulţeau în felul fiinţelor umane. Dădeau naştere unor bebeluşi minusculi şi neajutoraţi.

Veniţi pe lume, cu toţii, pe jumătate sălbatici şi pe jumătate inteligenţi. Cu toţii erau agresivi, le plăcea războiul, le plăcea să ucidă. Pentru mine era, într-adevăr, pe deplin evident faptul că supravieţuiau cei mai agresivi dintre ei şi că, de-a lungul veacurilor, îi eliminaseră pe toţi cei lipsiţi de agresivitate. Aşa că îşi aduseseră aportul la transformarea speciei lor în ceea ce era atunci.

Primele noastre zile în valea Donnelaith - şi îngăduiţi-mi să spun aici că *noi* i-am dat acest nume - au fost zile de evaluare intensă a situaţiei şi de discuţii, zilele construirii celui mai mândru cerc pe care îl puteam realiza, zile de inaugurare şi de rugăciune.

Am sărbătorit naşterea multor alţi Taltos, iar pe aceştia i-am pregătit, cu hotărâre, să facă faţă grelelor încercări care

le stăteau înainte. I-am îngropat pe cei, destul de mulţi, ucişi de rănile vechi şi pe câteva femei care muriseră la naştere, aşa cum se întâmplă întotdeauna, şi i-am îngropat şi pe aceia care, odată alungaţi din câmpia Salisbury, pur şi simplu nu mai voiau să trăiască.

Era cea mai cumplită perioadă de suferinţă a poporului meu, chiar mai cumplită decât masacrul însuşi. Am văzut mulţi Taltos puternici, cu părul alb, cântăreţi măiestri, abandonându-se cu desăvârşire muzicii lor şi căzând într-un târziu fără suflare în iarba înaltă.

În cele din urmă, când a luat fiinţa un nou consiliu, alcătuit din nou-născuţi, din înţelepţi, din cei cu plete albe şi din toţi cei care doreau să acţioneze într-un fel sau altul în situaţia aceea, am reuşit să adoptam o poziţie extrem de logică.

Puteţi ghici care era aceea?

Ne-am dat seama că oamenii trebuiau anihilaţi. Altminteri, obiceiurile lor războinice aveau să distrugă tot ce ne dăruise Zeul Bun. Ardeau din temelii viaţa, cu cavaleria, cu torţele şi cu săbiile lor. Trebuia să-i nimicim.

Cât despre perspectiva ca ei să fi existat, în număr mare, în toate ţinuturile îndepărtate, ei bine, noi ne înmulţeam mult mai repede decât o făceau ei - nu era aşa? Îi puteam înlocui foarte repede pe cei măcelăriţi. Ei aveau nevoie de ani întregi ca să-nlocuiască un războinic căzut. Dacă luptam împotriva lor, îi puteam copleşi din punct de vedere numeric, fără nici o îndoială, numai dacă... numai dacă aveam curaj să mergem la război.

În decurs de o săptămână, după dispute nesfârşite, am decis că un asemenea curaj ne lipsea. Unii dintre noi ar fi putut s-o facă: acum eram atât de furioşi, de plini de ură şi de sarcasm, încât am fi putut să-i încolţim şi să-i facem bucăţi. Dar, în general vorbind, un Taltos nu putea ucide în acest mod; dorinţa răutăcioasă de a ucide a oamenilor nu ne caracteriza. Iar noi o ştiam. În cele din urmă, oamenii ar fi învins mulţumită absolutei lor josnicii şi cruzimi.

Fireşte că, de atunci încoace, şi poate că de o mie de ori înainte de acele vremuri, se întâmplase ca un popor să fie anihilat pentru că agresiunea nu-i stătea în fire; pentru că nu era pe măsură celei de care dădea dovadă un alt trib, sau clan, sau popor, sau rasă.

În cazul nostru, singura diferenţă consta în faptul că eram conştienţi de asta. În vreme ce incaşii măcelăriţi de spanioli fuseseră ignoranţi din acest punct de vedere, noi înţelegeam mult mai bine în ce anume eram implicaţi.

Fireşte că nu ne îndoiam de superioritatea noastră asupra oamenilor; faptul că nu ne apreciau cântecele şi poveştile ne nedumerea; ne îndoiam că îşi dădeau seama ce fac atunci când ne ucideau.

Iar înţelegând că într-adevăr nu eram pe măsura lor în luptă, presupuneam că le-am fi putut vorbi raţional, că i-am fi putut învăţa, că le-am fi putut demonstra că viaţa celui care nu ucide e cu mult mai plăcută, mai atrăgătoare.

Bineînţeles că, în momentele acelea, abia începeam să-i înţelegem.

Până la sfârşitul anului, ne aventuraserăm afară din vale pentru a captura câţiva oameni, de la care am învăţat că lucrurile erau mult mai lipsite de speranţă decât ne închipuiserăm. Omorul stătea la temelia religiei lor; era fapta lor sacră!

Ucideau pentru zeii lor, sacrificându-şi sute dintre propriii semeni în timpul ritualurilor. Moartea era adevăratul focar al vieţilor lor!

Eram copleşiţi de oroare.

Am constatat că viaţa noastră nu era posibilă decât între hotarele văii. Cât despre celelalte triburi de Taltos, ne temeam că le aştepta tot ceea ce putea fi mai rău. În micile noastre incursiuni de capturare a sclavilor om, am văzut numeroase sate arse din temelii, numeroase câmpuri cu resturi de oase puternice, de Taltos, împrăştiate de vântul iernii.

Anii au trecut şi noi am rămas în vale, în siguranţă, aventurându-ne în afara ei numai mare băgare de seamă. Iscoadele noastre cele mai curajoase se aventurau atât de departe pe cât îndrăzneau s-o facă.

După zece ani, ştiam că, în acea parte a Britanniei, nu mai rămăsese nici o aşezare a vreunui trib Taltos. Toate vechile cercuri erau acum părăsite. Iar de la puţinii prizonieri pe care îi capturam - sarcină deloc simplă - am reuşit să aflam că acum eram vânaţi, fiind foarte căutaţi pentru a fi aduşi jertfă zeilor oamenilor.

Masacrele ajunseseră într-adevăr să ţină de trecut. Taltos erau vânaţi numai pentru a fi capturaţi şi nu erau ucişi decât dacă refuzau să se împreuneze. Se descoperise ca sămânţa lor provoca moartea femeilor oamenilor, motiv pentru care masculii erau întemniţaţi, împovăraţi cu lanţuri de fier.

În următorul secol, invadatorii au cucerit pământul.

Multe dintre iscoadele trimise să găsească alţi Taltos şi să-i aducă în vale pur şi simplu nu s-au mai întors. Dar existau întotdeauna tineri dornici să plece, care simţeau nevoia să vadă cum era viaţa de dincolo de munţi, care simţeau nevoia să coboare către braţul de mare şi să navigheze spre ocean.

De vreme ce amintirile noastre erau transmise prin sângele nostru, tinerii noştri Taltos au început chiar să fie războinici. Doreau să căsăpească un om! Sau cel puţin aşa îşi imaginau.

Pribegii care se reîntorceau aducând, de obicei, cel puţin doi oameni capturaţi, ne confirmau cele mai cumplite temeri. De la un capăt al Britanniei la altul, Taltos erau pe moarte. Mai mult decât atât, în anumite locuri nu mai reprezentau decât o legendă, iar anumite oraşe, pentru că noile aşezări asta deveniseră, nici mai mult, nici mai puţin, ar fi plătit o avere pentru un Taltos, însă oamenii nu mai plecau în căutarea lor, iar unii nici măcar nu mai credeau ca o asemenea creatură ar fi existat vreodată.

Cei pe care îi capturau erau sălbatici.

„Sălbatici?” am întrebat noi. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se înţelegea printr-un Taltos sălbatic?

Ei bine, ni s-a răspuns în curând.

În multe aşezări, când venea vremea să li se aducă jertfe zeilor, femeile alese, adesea îndemnate de o fanatică nerăbdare, erau aduse să îmbrăţişeze un prizonier Taltos, să-i trezească dorinţa şi să moară după ce îi primeau sămânţa. Zeci de femei şi-au găsit astfel moartea, cu aceeaşi nonşalanţă cu care piereau bărbaţii din specia lor, înecaţi în cazane, sau decapitaţi, sau arşi în cuşti oribile din nuiele, drept ofranda pentru zeii triburilor de oameni.

Dar, pe măsură ce treceau anii, o parte dintre aceste femei n-au mai murit. Părăseau altarul sacru fiind în viaţa. Iar unele dintre ele, foarte puţine, năşteau după câteva săptămâni!

Din trupul lor ieşea un Taltos, un vlăstar sălbatic al speciei noastre. Aceşti Taltos îşi omorau întotdeauna mama, nu fiindcă ar fi dorit s-o facă, bineînţeles, ci pentru că femeile nu puteau supravieţui naşterii unei asemenea fiinţe. Totuşi, asta nu se întâmpla de fiecare dată. Dacă mama supravieţuia suficient de mult pentru ca pruncul să bea laptele de care ea nu ducea lipsă, acel Taltos creştea, atingându-şi înălţimea maximă după trei ore, ca de obicei.

În unele sate, o astfel de întâmplare era considerată semn bun, aducător de noroc. În altele reprezenta un dezastru. Fiinţele omeneşti nu se puteau pune de acord. Dar scopul tuturor acestor eforturi era să reuşeşti să obţii o pereche de astfel de Taltos născuţi dintr-o femeie şi să-i pui să se împerecheze, aducând pe lume şi alţii, pentru a avea o rezerva de asemenea prizonieri pe care să-i obligi să danseze, să cânte şi să nască.

Taltos sălbatici.

Mai există şi un alt mod în care puteau veni pe lume. Când şi când, un bărbat reuşea să facă să se înfiripe unul în pântecul unei femei Taltos! Acea sărmană prizonieră,

păstrată numai pentru a oferi plăceri, nu bănuia imediat că fătul fusese conceput Dar îl năştea peste câteva săptămâni şi îl vedea crescând, aşa cum ştia că trebuie să se întâmple, însă numai pentru a-i fi luat şi întemniţat, sau pentru a fi folosit în cine ştie ce scop sinistru.

Dar cine erau muritorii care puteau zămisli astfel un Taltos? Ce îi caracteriza? La început nu ştiam; nu reuşeam să percepem nici un semn vizibil. Dar, mai târziu, pe măsură ce acest amestec al raselor se repeta iarăşi şi iarăşi, a început să ne fie limpede că oamenii de un anume tip erau mult mai predispuşi fie să poarte în pântec un Taltos, fie să-i dea naştere din sămânţa lor, iar aceştia erau cei de o mare putere spirituală, care ştiau citi în inimile altora, sau se dovedeau în stare a prevesti viitorul, sau puteau lecui punându-şi mâinile asupra celui bolnav. Pentru noi, asemenea oameni au devenit foarte uşor de identificat şi, în cele din urmă, îi puteam descoperi fără greş.

Dar pentru asta a fost nevoie de secole. Sângele se amesteca, trecând de la unii la alţii.

Unii Taltos sălbatici evadau, scăpând de temnicerii lor. Unele femei cu pântecul monstruos umflat de un făt Taltos fugeau în vale, sperând să găsească un adăpost Bineînţeles că îi primeam pe toţi.

Am avut de învăţat de la aceste mame din rasa oamenilor.

În vreme ce vlăstarele noastre se năşteau după câteva ore, pentru ale lor era nevoie de două săptămâni sau chiar de o lună, după cum mama ştia sau nu de existenţa fătului. Într-adevăr, dacă ea ştia şi dacă îi vorbea copilului, liniştindu-i temerile şi cântându-i, atunci dezvoltarea lui era mult mai rapidă. Un Taltos hibrid se năştea ştiind lucruri pe care le ştiuseră strămoşii lui oameni! Cu alte cuvinte, legile care guvernau moştenirea noastră genetică includeau cunoştinţele dobândite de specia umană.

Desigur că, pe vremea aceea, când discutam despre astfel de lucruri, nu foloseam astfel de termeni. Aflaserăm

doar că un hibrid ştia cum să cânte cântecele oamenilor în mai multe limbi, sau cum să facă, cu mare dibăcie, cizme de piele, din soiul celor pe care noi nu le mai văzusem niciodată.

Astfel a deprins poporul meu toate cunoştinţele omenirii.

Dar aceşti sălbatici concepuţi în captivitate aveau întotdeauna şi amintirile rasei Taltos şi în ei se năştea ura faţă de oamenii care îi asupreau. Evadau imediat ce li se ivea ocazia, încercând să-şi obţină libertatea. Fugeau în păduri şi spre nord, probabil în căutarea tărâmului pierdut. Am aflat mai târziu că unii nefericiţi se duceau acasă, pe marea câmpie, şi, negăsind nici un adăpost, supravieţuiau de pe o zi pe alta în pădurea din apropiere, sau erau capturaţi şi ucişi.

Era inevitabil ca unii dintre aceşti Taltos sălbatici să se împerecheze între ei. Ca fugari, se întâlneau cu un altul, ori se reproduceau în captivitate. Există întotdeauna posibilitatea să se împerecheze cu un Taltos autentic, prizonier, născând imediat, în modul nealterat; şi astfel, în zonele sălbatice ale Britanniei continua să existe o rasă Taltos fragilă, o minoritate de proscrişi disperaţi, căutându-şi neîncetat strămoşii şi paradisul din amintiri şi curgându-le prin vene sânge omenesc.

Era sângele pe care rasa Taltos sălbatică îl primea tot mai mult şi mai mult în decursul acelor veacuri. Iar aceşti Taltos şi-au format credinţe şi obiceiuri proprii. Trăiau în coroanele copacilor, se camuflau adesea vopsindu-se în întregime în verde, culorile fiind obţinute din diverşi pigmenţi naturali, şi se înveşmântau, de câte ori era cu putinţă, în iederă şi în frunze.

Şi se pare că ei i-au creat pe spiriduşi, sau cel puţin aşa au pretins.

Este într-adevăr posibil ca spiriduşii să fi trăit dintotdeauna în locuri întunecoase şi ascunse. Noi îi întrezărisem cu siguranţă în primii ani, iar în timpul supremaţiei noastre în Britannia se ţinuseră departe, cu

desăvârşire. Erau un soi de monştri din legendele noastre. Abia dacă le dădeam mai multă atenţie decât fiinţelor umane păroase.

Dar acum ne-au ajuns la urechi poveşti care spuneau că apăruseră în urma împreunărilor dintre Taltos şi oameni - că atunci când fătul era conceput, dar nu reuşea să se dezvolte în pântece cum se cuvenea, nu venea pe lume un Taltos zvelt şi graţios, ci un pitic cocoşat.

Oare să fi fost aşa? Sau erau vlăstare ale aceleiaşi rădăcini din care ne desprinseserăm noi? Fuseserăm veri încă din timpurile de dinainte de tărâmul pierdut, când ne amestecaserăm poate într-un alt paradis? Poate în vremea când nu exista luna? Fusese acela momentul când apăruse ramificaţia, când una dintre seminţiile noastre se născuse din cealaltă?

Nu o ştiam. Dar, în acea epocă a hibrizilor şi a experimentelor de acest gen, când Taltos sălbatici încercau să afle ce pot face şi ce nu şi cine cu cine se putea împreună, zămislind, am descoperit că aceşti mici monştri oribili, aceşti spiriduşi bizari, răutăcioşi şi fără astâmpăr se puteau încrucişa cu noi. Într-adevăr, dacă îl puteau seduce pe unul dintre ai noştri, fie bărbat, fie femeie, pentru a se împreună cu ei, atunci vlăstarul era, de cele mai multe ori, nimic altceva decât un Taltos.

O rasă compatibilă? Un experiment al evoluţiei înrudit cu noi îndeaproape?

Încă un răspuns pe care n-aveam să-l aflam niciodată.

Dar legenda s-a răspândit şi spiriduşii făceau incursiuni printre noi cu o răutate egală cu a oamenilor. Ne întindeau curse; încercau să ne momească folosindu-se de muzică; nu năvăleau ca nişte hoarde războinice, erau perfizi, încercau să ne farmece, aruncând asupra noastră vrăji făcute cu puterea minţilor lor. Doreau să zămislească un Taltos. Visau să devină o rasă de uriaşi, aşa cum ne numeau pe noi. Şi dacă ne prindeau femeile, se împreunau cu ele până le

omorau; dacă ne prindeau bărbaţii, îi sileau să procreeze cu aceeaşi cruzime de care dădeau dovadă oamenii.

Veac după veac, legendele au devenit tot mai stufoase: spiriduşii fuseseră cândva aidoma nouă, înalţi şi frumoşi. Avuseseră cândva toate avantajele noastre. Dar demonii îi transformaseră în ceea ce erau, îi alungaseră, îi chinuiseră. Trăiau tot atât de mult ca noi. Micii lor copii monstruoşi se năşteau tot atât de repede şi, păstrând proporţiile, erau tot atât de pe deplin dezvoltaţi.

Dar ne temeam de ei, îi uram, nu voiam să ne folosească şi ajunseserăm să credem în poveştile care spuneau că vlăstarele noastre ar fi putut ajunge ca ei dacă nu le împărtăşeam iubire şi nu le dădeam lapte.

Iar adevărul, oricare ar fi fost, şi dacă fusese cunoscut vreodată, era îngropat sub legende.

Spiriduşii încă mai trăiesc în vale; printre oamenii născuţi în Britannia, sunt foarte puţini care să nu fi auzit de ei. Au nenumărate nume, fiind confundaţi cu alte făpturi legendare: zâne, spirite, pitici, elfi.

Acum, în Donnelaith, trag să moară, din foarte multe motive. Dar în alte locuri întunecoase, tainice, continuă să vieţuiască. Din când în când, răpesc femei ca să procreeze, dar împreunarea lor cu oamenii nu se bucură de mai mult succes decât a noastră. Tânjesc după un vrăjitor - după un muritor înzestrat cu puteri ieşite din comun care poate concepe un Taltos cu unul dintre ei, fie purtându-l în pântec, fie fiindu-i tată. Iar când găsesc o astfel de făptură, pot fi lipsiţi de orice milă.

Să nu vă închipuiţi vreodată că nu v-ar putea face nici un rău, acolo, în vale, sau în alte văi, sau în păduri şi-n viroage îndepărtate. Ar face-o. Şi v-ar ucide, arzând apoi grăsimea trupurilor voastre în torţele lor, din pură plăcere.

Dar asta nu e povestea spiriduşilor.

Despre ei s-ar putea spune o alta, şi poate că Samuel ar istorisi-o, dacă ar putea fi vreodată convins să o facă. Însă Samuel are o poveste a lui, despre peregrinările sale pe

pământuri îndepărtate de cele ale spiriduşilor, şi cred că asta ar fi o aventură mai antrenantă decât istoria lor.

Dar să revin la acei Taltos sălbatici, la hibrizii care purtau gene umane. Adunându-se în grupuri, în afara văii, ori de câte ori era posibil, făceau schimb de amintiri şi de poveşti şi îşi întemeiau propriile aşezări.

Iar noi plecam periodic în căutarea lor şi îi aduceam acasă. Se împreunau cu noi; ne ofereau urmaşi; iar noi le dădeam sfaturi şi le împărtăşeam cunoştinţele noastre.

Dar, lucru destul de surprinzător, nu rămâneau cu noi niciodată! Veneau în vale din când în când, să-şi tragă sufletul; însă simţeau nevoia să se întoarcă în lumea sălbatică, să-şi încordeze arcurile, săgetându-i pe oameni, şi să dispară apoi prin păduri, râzând, convinşi că erau făpturi magice, căutate pentru jertfe, aşa cum îi credeau aceştia.

Şi bineînţeles că marea tragedie, născută din dorinţa lor de a hoinari, a fost ca au dus în lumea oamenilor secretul văii.

Nişte naivi, asta suntem noi, în adevăratul sens al cuvântului. Naivi, care nu şi-au dat seama că un asemenea lucru trebuia să se întâmple, că aceşti Taltos sălbatici, capturaţi în cele din urmă, aveau să spună poveşti despre valea noastră, uneori ameninţându-şi duşmanii cu perspectiva răzbunării unui popor tainic, iar alteori din pură ingenuitate, sau împărtăşindu-le unor semeni de-ai lor care nu ne văzuseră niciodată şi care aveau să răspândească acele istorisiri.

Vă daţi seama ce s-a întâmplat? Legenda văii, a oamenilor înalţi care dădeau naştere unor copii în stare să meargă şi vorbească, a început să se împrăştie. Despre noi se ştia în întreaga Britannie. Am intrat în legendă, alături de spiriduşi. Şi alături de alte fiinţe stranii, pe care oamenii le văd rar, dar pentru capturarea cărora ar fi în stare să dea orice.

Aşa că viaţa pe care ne-o construiserăm în Donnelaith - viaţa în turnuri înalte de piatră şi în altele mai mici, tronconice, din care speram că într-o bună zi ne-am fi putut apăra cu succes împotriva unei invazii, viaţa cu vechi ritualuri păstrate cu grijă şi transmise mai departe, cu preţuirea amintirilor şi a valorilor noastre, a credinţei în dragoste şi în zămislire, mai presus de toate lucrurile sacre -, viaţa aceea era pusă în pericol de cei dornici să vâneze monştri cu orice preţ, ce cei care nu voiau decât „să vadă cu ochii lor”.

Lucrurile au mai evoluat şi într-un alt sens. Aşa cum spuneam mai devreme, cei născuţi în vale îşi doreau întotdeauna să plece. În mintea lor era adânc întipărită ideea că trebuie să-şi reamintească drumul către casă. Că trebuie să se uite la stele şi să ţină întotdeauna minte diversele configuraţii care i-ar fi putut călăuzi într-acolo. O amintire care s-a înscris cu repeziciune printre cunoştinţele înnăscute, pentru că insistam asupra ei în mod intenţionat, iar insistenţa noastră a dat roade. De fapt, rezultatele erau extrem de bune, ceea ce ne-a oferit o mulţime de noi posibilităţi. Puteam programa includerea a tot felul de informaţii practice în aceste cunoştinţele înnăscute. Făceam verificări punându-le întrebări nou-născuţilor. Era de-a dreptul uimitor. Le era cunoscută harta Britanniei, aşa cum o ştiam şi o păstram noi în amintire (foarte inexactă, e drept), ştiau să fabrice arme, cunoşteau importanţa păstrării secretului, cunoşteau teama de fiinţele umane şi ura împotriva lor, ştiau cum să le evite cu cei mai mari sorţi de izbândă şi cum să le înfrângă. Cunoşteau Arta Limbii.

Această Artă a Limbii, aşa cum o numeam noi, era ceva la care nu ne-am fi gândit niciodată înainte de venirea oamenilor. Dar era foarte important să poţi vorbi cu ei, să poţi purta o discuţie, aşa cum o făceam, între noi, tot timpul. Esenţa este că noi vorbim, uneori, mult, mult mai repede decât oamenii. Nu întotdeauna. Doar uneori. Însă, în urechile unui om, asta suna precum un fluierat, sau precum

un mormăit, sau chiar precum un zumzet. Dar putem rosti cuvintele în ritmul omenesc, şi am învăţat cum să le vorbim oamenilor la nivelul lor, cum să-i zăpăcim, cum să le întoarcem pe dos logica, cum să-i fascinam şi cum să-i influenţăm într-un fel sau altul.

E evident că Arta Limbii nu ne-a salvat de la extincţie.

Dar putea salva un Taltos singuratic peste care dădeau întâmplător doi oameni în pădure, sau un bărbat Taltos luat prizonier de un mic clan de oameni fără nici o legătură cu poporul războinic care invadase ţinutul.

Oricine se aventura dincolo de hotarele văii trebuia să cunoască Arta Limbii, arta de a le vorbi lent oamenilor, la nivelul lor, şi de a o face în mod convingător. Şi, în mod inevitabil, unii dintre cei care plecau se hotărau să se stabilească în ţinuturile de dincolo de vale.

Îşi construiau adăposturile tronconice, acestea fiind acele turnuri înălţate în stilul nostru, din zidărie uscată, fără mortar, şi trăiau în locuri sălbatice şi izolate, trecând drept oameni în ochii drumeţilor singuratici care ajungeau prin preajmă.

Era un soi de existenţă a clanului care se desfăşura concentrându-se asupra apărării, în locuri fără legătură unul cu celălalt.

Dar aceşti Taltos se dădeau în mod inevitabil de gol în faţa oamenilor, sau oamenii ii atacau sau cineva afla despre miraculoasa naştere Taltos, iar vorbele despre noi, vorbele despre vale, se răspândeau iarăşi printre fiinţe ostile.

Eu, unul, care fusesem întotdeauna inventiv, cu o gândire înaintată, şi care refuzasem întotdeauna să mă dau bătut - nu m-am lăsat învins nici măcar atunci când s-a scufundat sub ape întregul târâm pierdut - mă gândeam, mai mult sau mai puţin, la cauza noastră, considerând-o sortită eşecului. Era adevărat că, pe moment, puteam apăra valea atunci când cineva din afară dădea întâmplător peste noi, dar, în esenţă, ne găseam prinşi în cursă!

Însă cei care se dădeau drept oameni - cei care trăiau printre fiinţele umane, pretinzând că reprezentau un trib sau un clan străvechi -, aceştia mă fascinau. Îmi dădeau de gândit... Dacă aveam să facem asta? Dacă, în loc să îi împiedicăm pe oameni să intre în vale, i-am fi lăsat să pătrundă treptat înăuntru, dacă i-am fi lăsat să creadă că nu eram decât un alt trib de semeni de-ai lor, dacă am fi trăit în mijlocul lor, păstrând secretul ritualului naşterii noastre?

Între timp, marile schimbări din lumea exterioară aveau asupra noastră o atracţie deosebită. Doream să stăm de vorbă cu calatorii, eram dornici să învăţăm.

Aşa că, în cele din urmă, am pus la cale un subterfugiu primejdios...

26

— Aici Yuri Stefano. Vă pot fi de folos?

— Dacă-mi poţi fi de folos?! Doamne, e bine să-ţi aud vocea, spuse Michael. Ne-am despărţit de mai puţin de patruzeci şi opt de ore, dar între noi e Oceanul Atlantic!

— Michael, slavă Domnului că m-ai sunat. Nu ştiam unde să te găsesc. Sunteţi tot împreună cu Ash, nu-i aşa?

— Da, şi cred c-o să mai rămânem împreună pentru încă vreo două zile. O să-ţi povestesc totul, dar cum merg lucrurile acolo?

— S-a terminat, Michael, s-a terminat! Tot râul s-a dus, iar organizaţia Talamasca e din nou ea însăşi. În dimineaţa asta am primit primul mesaj de la Seniori. Luam masuri drastice pentru ca un asemenea gen de interceptare să nu se mai poată repeta vreodată. Mi-au întrerupt munca, scrierea rapoartelor. Noul Comandant Suprem mi-a recomandat să mă odihnesc, dar asta e imposibil.

— Dar trebuie să te odihneşti o vreme, Yuri. Ştii că aşa e. Trebuie să ne odihnim cu toţii.

— Dorm câte patru ore. Când mă trezesc, mă gândesc la cele întâmplate. Scriu. Scriu vreme de patru, cinci ore. Pe urmă dorm din nou. La vremea mesei, ceilalţi vin să mă cheme. Mă conving să cobor la parter. E plăcut. E plăcut să fiu din nou cu ei. Dar tu ce faci, Michael?

— Yuri, îl iubesc pe omul ăsta! Îl iubesc pe Ash aşa cum l-am iubit pe Aaron. L-am ascultat povestind ore-ntregi. Bineînţeles că nimic din ceea ce ne istoriseşte nu e secret, dar nu ne lasă să-nregistrăm nimic. Spune că trebuie să luăm cu noi numai ceea ce putem reţine în mod firesc. Yuri, nu cred că Ash o să ne facă vreodată vreun rău, nouă sau oricui ar avea vreo legătură cu noi. Nu mă-ndoiesc de asta.

Ştii, e una dintre acele situaţii. Mă încred în el pe deplin. Şi dacă o să se-ntoarcă împotriva noastră, indiferent din ce motiv, ei bine, atunci înseamnă că aşa a fost menit să fie.

— Înţeleg. Şi Rowan? Ea ce face?

— Cred că şi ea îl iubeşte. Ştiu că-l iubeşte. Dar cât de mult şi în ce fel, ei bine, asta numai ea poate spune. N-am reuşit niciodată să vorbesc în numele ei. O să mai rămânem aici, aşa cum spuneam, încă două zile, sau poate mai mult, apoi va trebui să ne-ntoarcem în sud. Suntem puţin îngrijoraţi din pricina Monei.

— De ce?

— Nu e nimic extraordinar. A fugit cu verişoara ei, Mary Jane Mayfair - o domnişoară pe care n-ai avut plăcerea s-o cunoşti - şi sunt ceva cam prea tinere ca să umble de colo până colo fără să fie supravegheate de un părinte.

— Michael, i-am scris o scrisoare Monei. Trebuia să-i scriu. Ştii, înainte de a pleca din New Orleans, i-am dat inima mea în dar. Dar Mona e prea tânără pentru un astfel de angajament, şi acum, când sunt din nou acasă, în mijlocul Ordinului, îmi dau seama mai limpede ca niciodată cât sunt de nepotrivit pentru a-i face curte. I-am trimis scrisoarea la adresa din Amelia Street, dar mă tem că ea o să fie supărată pe mine, cel puţin pentru o vreme.

— Yuri, în momentul ăsta, Mona are alte lucruri la care să-i stea gândul. Asta e, probabil, cea mai potrivită hotărâre pe care o puteai lua. Uitam că Mona are treisprezece ani. Toată lumea uită asta. Dar ai făcut ceea ce trebuia. Pe de altă parte, dacă vrea, Mona poate lua legătura cu tine, nu?

— Da. Sunt aici. Sunt în siguranţă. Sunt acasă.

— Şi Tessa?

— Au dus-o altundeva, Michael. Este felul în care procedează organizaţia Talamasca. Sunt sigur că asta i s-a întâmplat. A fost înconjurată de un grup foarte politicos de însoţitori care au invitat-o să meargă cu ei, probabil la Amsterdam. Am sărutat-o de rămas-bun înainte de plecare. S-a discutat despre un loc plăcut, unde va putea să se

odihnească şi unde toate amintirile şi poveştile ei vor fi înregistrate. Se pare că nimeni nu e în stare să-i calculeze vârsta. Nimeni nu ştie dacă spusele lui Ash reprezintă adevărul, dacă ea o să moară în curând.

— Dar e fericită, iar organizaţia îi poartă de grijă.

— Da, categoric. Bineînţeles că, dacă o să dorească vreodată să plece, nimeni n-o s-o împiedice. Aşa procedăm noi. Dar nu cred că Tessa îşi pune problema în termenii ăştia. Cred că a pribegit ani de zile - nimeni nu ştie cât de mulţi -, trecând de la un protector la altul. Apropo, n-a fost tristă prea multă vreme din pricina lui Gordon. Spune că nu vrea să stăruie prea mult asupra lucrurilor neplăcute.

Michael râse,

— Înţeleg. Crede-mă. Uite, acum trebuie să plec. O să luăm cina împreună şi apoi Ash o să-şi continue povestea. E foarte frumos aici, unde ne aflam acum. Ninge şi e frig, dar e minunat. Tot ce îl înconjoară pe Ash îi reflectă personalitatea. Întotdeauna e aşa. Clădirile pe care ni le alegem drept locuinţe sunt întotdeauna reflexiile noastre. Peste tot vezi marmură colorată, şi cu tablouri, şi... şi lucruri care îl interesează. Cred că n-ar trebui să vorbim prea mult despre asta. Ţine la intimitatea lui, vrea să fie lăsat în pace după plecarea noastră.

— Ştiu. Înţeleg. Ascultă, Michael, când o vezi pe Mona, trebuie să-i spui ceva din partea mea... că... trebuie să-i spui că eu...

— O să înţeleagă, Yuri. Mona are acum altele în minte. E o perioadă extraordinară pentru ea. Familia vrea să o ia de la Sacred Heart, vrem să-nceapă să studieze cu profesori particulari. Coeficientul ei de inteligenţă e excepţional, exact aşa cum a pretins ea întotdeauna. Şi e moştenitoarea averii Mayfair. Cred că, în următorii câţiva ani, Mona o să-şi petreacă foarte mult timp împreună cu Rowan şi cu mine, studiind, călătorind, primind o educaţie cât mai potrivită pentru o doamnă de la care... cum să spun, se aşteaptă

atât de multe. Acum trebuie să plec. Te sun din nou din New Orleans.

— Te rog s-o faci, te rog! Vă iubesc pe amândoi. Vă iubesc pe... toţi trei. Vrei să le-o spui celorlalţi din partea mea? Lui Ash şi lui Rowan?

— Sigur ca da. Apropo, complicii ăia, ajutoarele lui Gordon?

— S-a terminat totul. Au dispărut, nu-i mai pot face nici un rău Ordinului, niciodată. O să stăm de vorbă în curând, Michael.

— La revedere, Yuri!

27

Toată lumea îi spusese, întotdeauna, că toţi cei din familia Fontevrault Mayfair erau ţicniţi.

— De-asta vin la tine, doctore Jack.

Erau nebuni, absolut cu toţii, chiar şi rudele lor bogate din New Orleans, aşa spunea tot târgul.

Dar chiar trebuia s-o afle pe pielea lui, într-o după-amiaza ca aceea, când era întuneric ca noaptea şi jumătate dintre străzile oraşului se aflau sub ape?

Şi să aduci un bebeluş abia născut pe o asemenea furtună, înfăşurat în nişte păturele urât mirositoare şi culcat, nici mai mult, nici mai puţin decât într-o ladă frigorifică din plastic? Iar Mary Jane Mayfair nu voia decât ca el să-i scrie certificatul de naştere chiar acolo, în cabinet.

El însă ceruse s-o vadă pe mamă.

Bineînţeles că, dacă ar fi ştiut că ea avea să-şi conducă limuzina în halul ăla pe drumurile construite pe pat de criblură, prin inima furtunii, şi că el avea să sfârşească prin a ţine copilul în braţe, ar fi insistat să o urmeze în camioneta lui.

Când Mary Jane arătase spre limuzină, el crezuse că avea un şofer. Iar maşina era nouă-nouţă, lungă de şapte metri ca popa, decapotabilă, cu geamuri fumurii, cu CD-player şi cu un afurisit de telefon. Iar amazoana adolescentă se instalase la volan, într-o rochie murdară de dantelă, cu picioarele goale şi cu sandalele pline de pete de noroi.

— Şi vrei să spui, strigase el, ca să acopere zgomotul ploii, că, având o maşina ca asta, n-ai putut s-o duci pe mama copilului la un spital?

Copilul arăta destul de bine, slavă Domnului, născut prematur, cu vreo lună mai devreme, presupuse el, şi

subnutrit, bineînţeles! Dar altminteri părea în regulă, dormind acum pe fundul lăzii frigorifice, înfăşurat în păturicile împuţite, în timp ce el ţinea întreg ansamblul pe genunchi. Zău că păturile alea duhneau a whisky!

— Doamne Sfinte, Mary Jane Mayfair, mergi mai încet! spusese, în cele din urmă.

Crengile se izbeau zgomotos de plafonul maşinii. El tresărea când mănunchiurile de frunze ude plesneau parbrizul. Abia dacă mai putea suporta felul în care trecea ea direct peste şanţuri!

— O să trezeşti copilul!

— Copilul ăla se simte foarte bine, doctore, spuse se Mary Jane, lăsându-şi fusta să alunece pe coapse, către chiloţei.

Era o tânără rău famată, asta nu trebuia să i-o spună nimeni. Fusese al naibii de sigur că bebeluşul era al ei şi că avea de gând să-i îndruge o poveste cusuta cu aţă aibă, despre faptul că îl găsise abandonat pe pragul uşii. Dar nu, acolo, în smârcurile alea, există o mamă, slavă Domnului. Avea de gând să scrie asta în memoriile sale.

— Aproape ca am ajuns, strigă Mary Jane, doborând pe jumătate un hăţiş de bambuşi din stânga lor şi trecând exact peste el. Acum trebuie să duci copilul în barcă, se poate, doctore?

— Care barcă? se oţărî el.

Dar ştia al naibii de bine care. Toată lumea îi povestise despre casa aia veche, iar acum era probabil dus cu maşina către debarcaderul Fontevrault şi tocmai urma s-o vadă. Greu de înţeles cum de mai stătea încă-în picioare, ţinând cont de felul în care se scufundase aripa de vest, şi când te gândeai că familia asta insista să locuiască acolo! în ultimele şase luni, Mary Jane Mayfair golise încetul cu încetul magazinul local Wal-Mart, pregătind casa pentru ea şi pentru bunica ei. Toată lumea ştia asta atunci când Mary Jane se înfiinţa în oraş, purtându-şi şorturile albe şi tricourile.

Cu toate astea, era o fată frumoasă, doctorul trebuia să recunoască atâta lucru, chiar şi cu pălăria aia de cowboy pe cap. Avea cei mai obraznici sâni pe care îi văzuse vreodată şi nişte buze de culoarea gumei de mestecat pentru copii.

— Hei, nu i-ai dat bebeluşului ăstuia whisky ca să doarmă, nu-i aşa? întrebă el.

Micuţa făptură boţită se mulţumea să sforăie încetişor, umflând o bulă de salivă între minusculele sale buze roz. Bietul copil, să fie nevoit să crească în locul acela! Şi Mary Jane nu-l lăsase nici măcar să examineze pruncul, spunând că o făcuse bunica! Auzi la ea, bunica!

Limuzina se oprise. Ploua torenţial. Abia dacă putea zări ceva care semăna a casă undeva, departe, în faţa lui, şi frunzele imense, în formă de evantai, ale unui palmier verde, pitic. Fu uşurat să vadă că dinăuntru străluceau becuri electrice. Cineva îi spusese că acolo n-aveau nici un fel de lumină.

— Vin să te iau cu umbrela, zise Mary Jane, trântind portiera în urma ei înainte ca el să fi apucat s-o informeze că trebuiau să aştepte până când se domolea ploaia, apoi portiera lui se deschise şi nu mai avu ce să facă, se văzu nevoit să apuce lada frigorifică de parcă ar fi fost un leagăn. Uite, pune prosopul deasupra, altfel micuţul o să se ude, spuse Mary Jane. Şi fugi către barcă!

— Prefer să merg, mulţumesc, spuse el. Fii bună să-mi arăţi drumul, domnişoară Mayfair.

— Să nu-l scapi!

— S-avem iertare! Am adus copii pe lume în Picayune, Mississippi, vreme de treizeci şi opt de ani, înainte de a veni în ţinutul ăsta uitat de Dumnezeu.

„Şi de ce am venit?” se întrebă, aşa cum o mai făcuse de o mie de ori, mai ales când noua lui soţioară, Eileen, născută şi crescută în Napoleonville, nu era prin preajmă, ca să-i aducă aminte răspunsul.

Dumnezeule din Ceruri, era o pirogă mare şi grea din aluminiu şi n-avea motor! Casa se zarea acum în toată

splendoarea, o clădire în întregime de culoarea lemnului scufundat în apă, cu glicina purpurie înconjurând în întregime capitelurile coloanelor de la etaj şi croindu-şi drum către balustrade. Cel puţin, în partea aceea a junglei, încâlcitura de arbori era atât de deasă încât, pe moment, se simţea ferit de apă. Un tunel verde ducea către veranda înclinată din faţa casei. Lumini la etaj, ei bine, asta era o uşurare. Dacă ar fi trebuit să umble prin locul ăla luminându-şi drumul cu o lampă cu kerosen, ar fi înnebunit. Poate că începuse deja să-şi piardă minţile, acceptând să traverseze baltă plină de lintiţă alături de tânăra aia ţicnită şi îndreptându-se către o clădire gata să se scufunde în orice clipă.

— Asta o să se-ntâmple, spusese Eileen. Într-o bună dimineaţă o să trecem cu maşina pe-acolo şi n-o să mai fie nici o casă, toată chestia aia, cu căţel şi purcel, o să se scufunde în mlaştină, ţine minte ce-ţi spun, e un mare păcat să stea cineva într-un loc ca ăsta.

Ducând într-o mână lada frigorifică şi fragilul ei conţinut, reuşi să se urce în piroga cu fund plat, descoperind îngrozit ca stratul de apă din interior era de vreo cinci centimetri.

— Chestia asta o să se scufunde, ar fi trebuit s-o goleşti. Pantofii i se umplură imediat cu apă până la glezne. Oare de ce fusese de acord să vină acolo? Iar Eileen trebuia să afle totul, până în cel mai mic amănunt.

— N-o să se scufunde, asta e o prăpădită de ploicică, zise Mary Jane Mayfair, împingând piroga cu o prăjina lungă. Acum ţine-te bine, te rog, şi ai grijă să nu se ude copilul.

Fata asta depăşea orice limite. Acolo de unde venea el, nimeni nu-i vorbea astfel unui doctor! Copilul se simţea excelent sub prosoape şi, pentru un nou-născut, urina din plin dând naştere unor adevărate averse.

Şi, ce să vezi, treceau exact pe deasupra verandei din faţă a acelei ruine, pătrunzând prin uşa deschisă.

— Dumnezeule, arată ca o peşteră! exclamă el. Cum e posibil ca o femeie să nască în locul ăsta? Ia uită-te acolo!

Sunt cărţi pe rafturile de sus ale bibliotecii ăleia, exact deasupra apei.

— Păi, când a pătruns apa, n-a fost nimeni acasă, spuse Mary Jane, încordându-se în timp ce împingea cu prăjina.

El o auzea izbind în duşumelele de dedesubt.

— Şi bănuiesc că mai sunt o serie de lucruri care continuă să plutească prin salon. În plus, Mona Mayfair n-a născut copilul aici, jos, ci la etaj. Femeile nu-şi aduc copiii pe lume în camera din faţă, chiar şi atunci când nu-i inundată.

Barca se izbi de trepte, azvârlindu-l cu violenţă în stânga, astfel încât fu nevoit să se agaţe de balustrada udă, slinoasă. Sări afară, bătând imediat cu ambele picioare în trepte, ca să se asigure că n-aveau să se scufunde sub el.

De sus cobora o lumină caldă şi auzi un sunet grăbit, ritmic - *clap, clap, clap* -, care acoperea şuierul şi vuietul ploii. Cunoştea sunetul acela. Şi, alături de el, răzbătea vocea unei femei, fredonând. Destul de plăcut.

— Cum de n-a desprins apa scara asta de perete? întrebă el. Începu să urce, având tot mai acut impresia că leagănul improvizat din lada frigorifică era de fapt un sac cu pietre. Cum de nu se dezintegrează pur şi simplu toată casa?

— Păi, într-un fel, cred că se dezintegrează, spuse Mary Jane, numai că e nevoie de vreo două sute de ani, înţelegi???

Fata sui cu paşi apăsaţi treptele dinaintea lui, punându-i-se exact în drum atunci când ajunse pe coridorul de la primul etaj, răsucindu-se şi spunând:

— Vino cu mine, trebuie să urcăm în pod.

Dar de unde venea acel sunet ritmic? Auzea şi pe cineva fredonând. Dar ea nu-i dădu răgazul să se uite în jur, zorindu-l către treptele podului.

Pe urmă o zări pe bunicuţa Mayfair, în capotul ei lung de flanelă înflorată, fluturându-şi mânuţa către el.

— Salutare, doctore Jack! Ce mai face băiatul meu frumos? Vino să-mi dai o sărutare. Sunt foarte bucuroasă să te vad!

— Şi eu mă bucur să te vad, Buni, spuse el, urcând, cu toate că Mary Jane îl împinse din nou, depăşindu-l din spate şi atrăgându-i pe un ton ferm atenţia că trebuia să ţină bine copilul.

Încă patru trepte, apoi avea să lase bucuros din mână pachetul ăla. Şi, oricum, de ce ajunsese să-l care el în susul scării în spiralã?

Ajunse în sfârşit în atmosfera caldă şi uscată din mansardă, iar bătrânica, ridicându-se pe vârfuri, îşi apăsă buzele pe obrajii lui. O iubea pe bunicuţa Mayfair, asta trebuia s-o recunoască.

— Ce mai faci, Buni, îţi iei toate pilulele? o întrebă.

Mary Jane ridică lada frigorifică imediat ce o lăsă el jos şi se grăbi să plece cu ea. Mansarda nu arăta chiar atât de rău; avea lumină electrică şi de sfori atârnau haine curate, prinse cu cârlige de lemn. În jur erau împrăştiate o grămadă de mobile confortabile şi nu prea se simţea iz de mucegai; mirosea, dimpotrivă, a flori.

— Ce-i sunetul ăla ca un clinchet pe care l-am auzit jos, la primul etaj? întrebă el, în timp ce bunica Mayfair îl lua de braţ.

— Tu vino încoace, doctore Jack, fă ce e de făcut şi pe urmă completează certificatul de naştere al bebeluşului. Nu vrem să avem probleme cu înregistrarea naşterii lui, ţi-am povestit vreodată ce-am păţit când nu l-am înregistrat pe Yancy Mayfair în primele două luni după ce s-a născut, şi n-o să-ţi vină să crezi ce necazuri am avut cu primăria oraşului şi că ei au zis că...

— Şi chiar tu l-ai moşit pe ţâncul ăsta, nu-i aşa, Buni? întrebă el, bătând-o uşurel pe dosul mâinii.

Asistentele îl avertizaseră, încă de când o primise la prima consultaţie, ca nu era bine să aştepte până îşi termina poveştile, fiindcă asta nu se întâmpla niciodată.

Venise la cabinetul lui chiar a doua zi după ce îl deschisese, spunând că nici un alt doctor din oraşul ăla n-avea s-o mai atingă vreodată. Şi asta era o adevărată poveste!

— Sigur că eu am făcut-o, doctore.

— Mama copilului e acolo, spuse Mary Jane, arătând către nişa de sub unul dintre pontoanele laterale, drapată pe de-a-ntregul în plasă de ţânţari nealbită, ceea ce o făcea să semene cu un cort cu vârf ţuguiat, având în capătul opus, dreptunghiul luminos al ferestrei inundate de ploaie.

Arăta aproape încântător. Înăuntru ardea o lampă cu petrol, îi simţea mirosul şi vedea strălucirea caldă a abajurului afumat din sticlă. Patul era mare, plin de plăpumi şi de cuverturi pufoase. Îl făcu să se întristeze dintr-odată, căci gândurile îl purtară cu mulţi, mulţi ani în urmă, la propria bunică şi la paturi ca acela, cu plăpumi atât de grele, încât abia îţi puteai mişca vârfurile degetelor de la picioare, şi cât de cald era sub ele în dimineţile reci din Camere, statul Mississippi...

Ridică valurile lungi şi fine şi îşi aplecă uşor capul când trecu pe sub muchia nişei de sub fronton. Aici, scândurile din lemn de chiparos erau dezgolite, curate, de un castaniu întunecat Nu se zarea nici un strop de apă, deşi prin fereastra biciuită de ploaie se revărsa o lumină tremurătoare, care scălda totul.

Fata cu părul roşu era întinsă în pat, într-o poziţie confortabilă, pe jumătate adormită, cu ochii duşi în fundul capului înconjuraţi de cearcăne înspăimântător de adânci şi făcând eforturi evidente ca să respire printre buzele crăpate.

— Tânără asta ar trebui să se afle într-un spital.

— E epuizată, doctore, dar, în locul ei, şi dumneata ai fi, spuse Mary Jane, cu limba ei ascuţită. De ce nu termini cu toată povestea asta, ca să se poată odihni?

Cel puţin patul era curat, mai curat decât leagănul improvizat al copilului. Fata zăcea între cearşafuri curate, purtând o cămaşă de noapte extravaganta, împodobită cu dantelă de modă veche şi cu mici nasturi din perle. Părul ei avea

cea mai intensă nuanţă de roşu pe care o văzuse vreodată, nişte plete lungi, dese şi răsfirate pe perna. Părul copilului ar fi putut fi, într-o bună zi, tot atât de roşu, însă deocamdată era mai decolorat.

Şi, ca veni vorba de copil, acesta, slavă Domnului, scoase în sfârşit un sunet în pătuţul lui din lada frigorifică. Tocmai începuse să-şi facă griji din pricina lui. Bunica Mayfair îl înşfăcă, luându-l în braţe, şi doctorul ar fi putut spune, după modul în care îl ridicase, că se afla pe mâini bune, cu toate că nimănui nu-i venea să se gândească la faptul că o femeie de vârsta ei se ocupa de toate. Bărbatul privi la fata din pat. Era chiar mai tânără decât Mary Jane.

Se trase mai aproape, se lăsă cu greutate în genunchi, de vreme ce nu era altceva de făcut, şi îşi puse mâna pe fruntea mamei. Ochii ei se deschiseră încet şi verdele lor profund îl luă prin surprindere. Era ea însăşi un copil, n-ar fi trebuit să nască nicidecum!

— Te simţi bine, draga mea? o întrebă.

— Da, doctore, răspunse fata, cu o voce veselă, clară. Vreţi, vă rog, să întocmiţi actele pentru bebeluşul meu?

— Ştii foarte bine că ar trebui să mergi la...

— Doctore, copilul s-a născut, spuse ea. În mod clar, nu era din partea locului.

— Nu mai sângerez. Nu mă duc nicăieri. De fapt, mă simt foarte bine, mult mai bine decât mă aşteptam.

Carnea de sub unghiile degetelor ei avea o culoare frumoasă, roz. Pulsul părea normal. Sânii erau imenşi. Iar lângă pat se afla o cană mare cu lapte, pe jumătate goală. Cu siguranţă, laptele îi făcea bine.

„O fată inteligentă, sigură pe sine şi bine-crescută, cugetă el, nu o ţărăncuţă.”

— Voi două lăsaţi-ne singuri acum, le spuse doctorul lui Mary Jane şi bătrânei, care stăteau deasupra umerilor lui, ca doi îngeri uriaşi, în vreme ce bebeluşul scânci uşor, ca şi cum tocmai ar fi redescoperit că era în viaţa şi n-ar fi fost

convins că asta îi era pe plac. Îndepărtaţi-vă ca s-o pot examina pe copila asta, să mă asigur că n-are hemoragie.

— Doctore, eu am avut grijă de copila asta, zise bunicuţa, cu blândeţe. Crezi c-aş fi lăsat-o să zacă aici dacă ar fi avut hemoragie?

Dar se îndepărtă, legănând pruncul în braţe cu ceva mai multă vigoare, cugetă el, decât ar fi fost indicat pentru un nou-născut.

Era sigur că şi micuţa mama avea de gând să facă scandal pe respectiva temă, dar asta nu se întâmpla.

Dacă voia să se convingă că totul era în regulă, trebuia să se folosească de lampa cu petrol; nimic altceva nu avea la îndemână. Era exclus să poată face o examinare ca la carte.

Ea se saltă în capul oaselor, sprijinindu-se de perne, cu părul roşu răvăşit încadrându-i în dezordine faţa palidă, şi îi permise să dea la o parte stratul gros de cuverturi. Totul era frumos şi curat, aici trebuia să le recunoască meritele. Fata era imaculată, de parcă s-ar fi îmbăiat în cadă, dacă aşa ceva ar fi fost posibil, iar sub ea aşternuseră un strat de prosoape albe. Abia dacă se mai observa vreun semn de scurgere. Dar ea era mama, cu certitudine. Puternic învineţită în urma naşterii. Cămaşa albă de noapte nu avea nici măcar o pată.

Oare de ce nu spălaseră tot aşa şi bebeluşul, pentru numele lui Dumnezeu? Trei femei, şi nu le plăcea să se joace cu păpuşile destul de mult cât să schimbe scutecele copilului?

— Acum întinde-te din nou, draga mea, îi spuse mamei. Copilul nu te-a rupt, îmi pot da seama de asta, cu toate că ţi-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi făcut-o. Ce-ar fi ca data viitoare să vezi cum e şi la spital?

— Sigur, de ce nu? răspunse ea, cu voce somnoroasă, apoi i se adresă cu un râs scurt, uşor: O să-mi revin.

Foarte feminină. De-acum n-avea să mai fie niciodată un copil, se gândi, deşi era mărunţică, şi să te ţii când

povestea o să facă înconjurul oraşului, cu toate că el n-avea de gând să-i sufle lui Eileen nici o vorbuliţă.

— Ţi-am spus că se simte bine, nu-i aşa? întreba bunica, dând acum deoparte plasa de ţânţari, cu bebeluşul plângând uşor, cu capul pe umărul ei. Mama arăta de parcă nici n-ar fi avut vreodată un copil.

Probabil că, pe moment, era de ajuns, îşi spuse el. Probabil că ea trebuia să se odihnească, atâta vreme cât încă putea.

— Foarte bine, foarte bine, spuse, acoperind-o şi netezind plapuma. Dar dacă începe să sângereze, dacă începe să aibă febra, o puneţi în limuzina aia a voastră şi o aduceţi în Napoleonville! Mergeţi direct la spital.

— Sigur că da, doctore Jack, mă bucur că aţi putut veni, zise Mary Jane.

Îl luă de mână şi îl scoase din micul cort, lăsând în urmă patul.

— Mulţumesc, doctore, spuse fata cu părul roşu, cu voce domoală. Acum vrei să scrii actul, te rog? Data naşterii, şi tot restul, şi să le pui pe ele să semneze ca martori?

— Am adus o masă de lemn, ca să-l poţi scrie chiar aici, spuse Mary Jane.

Arătă către o măsuţă improvizată din două scânduri de pin, sprijinite pe două stive de lâzi vechi, din lemn, pentru coca-cola. Trecuse multă vreme de când nu mai văzuse astfel de lăzi de cola, de genul celor folosite pentru sticlele mici, care costau pe vremuri un cent. Bănuia că, în prezent, ea le-ar fi putut vinde la târgul de vechituri, vreunui colecţionar. Ar fi putut vinde o grămada dintre lucrurile din jur. Trase cu coada ochiului la felinarul vechi, cu gaz, agăţat pe perete, chiar deasupra lui.

Simţea ca i se frânge spinarea, stând aplecat şi scriind astfel, dar n-avea rost să se plângă. Îşi scoase stiloul. Mary Jane se întinse şi înclină becul fără abajur înspre el.

De dedesubt se auzi din nou acelaşi sunet: *clap, clap, clap.* Apoi un zumzăit. Erau zgomote cunoscute.

— Ce se-aude? întrebă. Ei, ia să vedem acum aici, numele mamei, te rog!

— Mona Mayfair.

— Numele tatălui?

— Michael Curry.

— Soţ şi soţie, căsătoriţi legal.

— Nu. Sari peste chestiile de genul ăsta, se poate? El clatină din cap.

— Născut azi-noapte, aşa spuneai?

— La două şi zece, azi-dimineaţă. Moşit de Dolly Jean Mayfair şi de Mary Jane Mayfair. Fontevrault. Ştii cum se scrie, nu?

Doctorul încuviinţa din cap.

— Numele copilului?

— Morrigan Mayfair.

— Morrigan, n-am mai auzit numele ăsta niciodată. E numele unei sfinte, Morrigan?

— Spune-i-l pe litere, Mary Jane, rosti mama, cu voce foarte joasă, din spaţiul îngrădit. Cu doi „r", doctore!

— Ştiu cum să-l scriu, draga mea, făcu el. Repeta literele, pentru ca ea să le aprobe. Acum, nu am greutatea...

— Trei kilograme nouă sute, spuse bunica, plimbând copilul încoace şi încolo şi bătându-l uşor cu palma pe spate în timp ce îl sprijinea pe umăr. L-am cântărit pe cântarul din bucătărie. Înălţime normală.

El clătina din nou din cap. Completă repede restul şi făcu în grabă o copie pe un alt formular. Ce rost ar fi avut să le mai spună şi altceva?

Un fulger scânteie la ferestre, luminând toate pontoanele, la nord şi la sud, la est şi la vest; abandona apoi imensa încăpere în braţele unei întunecimi odihnitoare, plină de umbre.

— În regulă, vă las copia asta, zise, punând certificatul în mâinile lui Mary Jane, iar pe ăsta îl iau la cabinet, ca să-l expediez de acolo la parohie. Peste două săptămâni o să primiţi actul oficial al bebeluşului. Acum ar trebui să-i dai

drumul şi să alăptezi puţin copilul ăsta, încă nu ai lapte, dar ai colostru, care...

— I-am spus asta, doctore Jack, se amesteca bunica. O să-l alăpteze imediat ce pleci, e o copiliţă ruşinoasă.

— Haide, doctore, zise Mary Jane, te duc înapoi cu maşina.

— Fir-ar să fie, aş vrea să existe o altă cale de a ajunge acasă de aici, spuse el.

— Păi, dacă aş fi avut o mătură, am fi zburat, nu-i aşa? întrebă Mary Jane, făcându-i semn s-o urmeze în timp ce picioarele ei zvelte o purtau către scară, tropăind cu sandalele descătărămate pe duşumea.

Mama râse uşor, pentru ea însăşi, un chicotit de fetiţă. Pe moment, avea o înfăţişare cu totul firească, cu un strop de roşu în obraji. Sânii păreau gata să-i plesnească. Doctorul spera că pruncul ăla nu era vreun mofturos, şi că avea să se înfrupte din plin. Când puneai totul în balanţă, era greu de spus care dintre cele două tinere femei se dovedea mai frumoasă.

Ridică plasa de ţânţari şi se apropie din nou de pat. Ia te uita, apa îi mustea în pantofi, dar ce-ar fi putut el să facă în privinţa asta? O simţea şi prelingându-i-se pe sub cămaşă.

— Te simţi bine, draga mea, nu-i aşa? întrebă.

— Da, răspunse ea.

Ţinea în mâini cana cu lapte. Îl bea cu înghiţituri lacome. Şi, până la urmă, de ce nu? Dar era al naibii de sigur că ea n-avea nevoie de asta. Fata îi adresă un zâmbet de şcolăriţă, poate cel mai strălucitor din câte văzuse el vreodată, dând la iveală un şirag de dinţi albi şi câţiva pistrui presaraţi pe nas. Da, mărunţică, dar aproape cea mai frumoasă roşcată pe care o avusese vreodată înaintea ochilor.

— Haide, doctore! îi strigă cu hotărâre Mary Jane. Mona trebuie să se odihnească, iar copilul o să-nceapă să urle. Pa, Morrigan, pa, Mona, pa, Buni.

Pe urmă începu să-l tragă după ea prin pod, oprindu-se doar ca să-şi trântească pe cap pălăria de cowboy, pe care pe semne că şi-o scosese atunci când intraseră De pe bor se scurgea apă

— Şşt, acum, şşt, îi spuse bunica bebeluşului. Mary Jane, ar fi cazul să te grăbeşti. Copilul ăsta-ncepe să se-agite.

Doctorul era pe punctul de a spune că ar fi trebuit pus în braţele mamei, dar Mary Jane ar fi fost în stare să-i facă vânt pe trepte dacă nu pleca. Îl mâna de zor de la spate, împingându-şi sânii mici în spinarea lui. Sâni, sâni, sâni. Slavă Domului că specialitatea lui era geriatria, n-ar fi putut să suporte niciodată aşa ceva, mame adolescente în cămăşi străvezii, fete vorbindu-ţi cu amândouă sfârcurile, o neruşinare dată naibii, asta era.

— Doctore, o să-ţi plătesc cinci sute de dolari pentru vizita asta, spuse ea în urechea lui, atingându-i-o cu buzele ei de culoarea gumei de mestecat, pentru că ştiu ce-nseamnă să ieşi într-o după-amiaza ca asta, şi eşti atât de amabil, de agreabil...

— Da, şi când o să văd banii ăştia, Mary Jane Mayfair? o întreba, suficient de irascibil după toate cele petrecute, cât să-şi rostească gândurile cu voce tare.

Fetele astea de vârsta ei. Şi ce-ar fi făcut ea, mă rog, dacă el s-ar fi răsucit şi s-ar fi hotărât să dezmierde ceea ce se afla sub rochia de dantelă pe care o îndesa în el atât de îndatoritoare? Ar fi trebuit să-i facă o notă de plată pentru o nouă pereche de pantofi, îşi spuse, cei din picioarele sale erau complet distruşi, iar ea şi-ar fi putut pune rudele bogate din New Orleans să plătească.

„Oh, stai o clipă! Dacă fata aia de sus a fost una dintre acei Mayfair bogaţi veniţi aici să...”

— Nu-ţi face nici o grijă, rosti Mary Jane, n-ai livrat pachetul, doar ai semnat pentru el.

— Ce tot spui acolo?

— Şi acum trebuie să ne-ntoarcem la barcă!

Se grăbi să ajungă în capul scărilor de jos, iar el înainta lipăind, nesigur pe picioare, chiar în spatele ei. Ei bine, casa nu mai părea tot atât de înclinată, se gândi el, odată ce erai în interior. *Clap, clap, clap,* se auzi din nou. Probabil că te puteai obişnui cu o casă înclinată, dar însăşi ideea de a locui într-un loc pe jumătate inundat era pe de-a-ntregul...

Fulgerul licări luminând ca ziua şi holul prinse viaţă, dezvăluind privirii tapetul, plafonul, grinzile de deasupra uşilor şi vechiul candelabru cu cabluri desprinse atârnând din tavan.

Asta era! Un computer! În lumina albă care stărui preţ de o clipită - în camera din spate - întrezări o femeie foarte înaltă aplecată deasupra aparatului, cu degetele alergând peste taste, cu părul tot atât de roşu precum al lăuzei de sus, din pat, şi de două ori mai lung, cântând ceva în timp ce lucra, ca şi cum ar fi murmurat tot ce va fi scriind la tastatură.

Întunericul se aşternu înghiţind-o, lăsând vederii ecranul strălucitor şi o lampă gât de lebădă care aşternea o pată de lumină galbenă peste degetele în plină mişcare.

Clap, clap, clap!

Apoi urmă tunetul, cea mai puternică bubuitură pe care o auzise doctorul vreodată, făcând să zăngănească fiecare ciob de sticlă din casă. Mary Jane îşi duse mâinile la urechi. Tânăra înaltă din faţa computerului ţipă şi sări de pe scaun, iar luminile din interior se stinseră, toate, aruncându-i în întunericul adânc al după-amiezii care ar fi putut, la fel de bine, să fie cel al serii.

Frumuseţea înaltă ţipa întruna, cât o ţinea gura. Era mai înaltă decât el!

— Şşşşt, şşşşt, Morrigan, încetează! strigă Mary Jane, alergând către ea. Fulgerul a întrerupt curentul electric! O să revină!

— Dar s-a stins, s-a stins! strigă fata, apoi, întorcându-se, privi înspre doctorul Jack, iar el crezu, pentru o clipă, că îşi pierduse minţile.

Capul mamei pe care tocmai o văzuse sus părea a sta acum pe gâtul acelei fete, aceiaşi pistrui, părul roşu, dinţii albi, ochii verzi. Dumnezeule, ca şi cum cineva i l-ar fi smuls celeilalte şi l-ar fi pus pe gâtul acesteia, şi cât de înaltă era prăjina dinaintea lui! N-ar fi putut cu nici un chip să fie gemene. Doctorul avea un metru optzeci, dar fata asta subţiratică era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înaltă decât el. Nu era îmbrăcată cu nimic altceva în afara unei cămăşi albe, exact ca a lăuzei, iar picioarele de un alb catifelat păreau să ţâşnească de sub poale, prelungindu-se la nesfârşit. Probabil că erau surori. Asta trebuia să fie.

— Valeu! făcu ea, uitându-se în jos, la doctor, şi apropiindu-se apoi de el, picioare goale lipăind pe scânduri goale, cu toate că Mary Jane încerca s-o oprească.

— Hai, vino încoace şi stai jos, spuse cea din urmă, luminile o să se-aprindă cât ai clipi.

— Tu eşti un bărbat, zise tânăra înaltă, care nu era, într-adevăr, decât o fetişcană, nicidecum mai vârstnică decât cea mărunţică din pat, sau decât Mary Jane însăşi.

Stătea exact în faţa doctorului, privindu-l încruntată pe sub sprâncenele roşii, cu ochii verzi, mai mari decât ai micuţei de sus, având gene lungi, întoarse.

— Eşti un bărbat, nu-i aşa?

— Ţi-am spus, e doctorul, zise Mary Jane. A venit să completeze certificatul de naştere al copilului. Doctore Jack, ea e Morrigan, e mătuşa bebeluşului, şi, Morrigan, acesta e doctorul Jack, acum stai jos, Morrigan! Lasă-l pe doctor să-şi vadă de treburi. Să mergem, doctore!

— Nu mai fi atât de pompoasă, Mary Jane, rosti fata cât o prăjină, cu faţa scăldată toată într-un zâmbet.

Îşi frecă una de alta palmele lungi, cu piele catifelată. Vocea îi suna întocmai ca a micuţei mame de la mansardă. Acelaşi glas de fetiţă bine-crescută.

— Va trebui să mă scuzi, doctore Jack, manierele mele încă nu sunt aşa cum ar trebui, încă mai sunt destul de necizelată, în toate privinţele, încercând să absorb, poate,

ceva mai multe informaţii decât a hotărât Dumnezeu vreodată că trebuie să deţină cineva din neamul meu, dar, pe de altă parte, noi avem atât de multe probleme de rezolvat, de exemplu, acum, când avem certificatul de naştere, îl avem, nu-i aşa, Mary Jane, asta voiai să-mi explici când te-am întrerupt, nu-i aşa, într-un mod atât de necuviincios, cum rămâne cu botezul acestui copil, fiindcă, dacă nu mă înşeală memoria, în condiţiile de preluare a moştenirii se subliniază că trebuie botezat în credinţa catolică. Am într-adevăr impresia că, într-o serie dintre aceste documente pe care tocmai le-am accesat şi n-am făcut altceva decât să le răsfoiesc, se stipulează că botezul e chiar mai important decât înregistrarea oficială.

— Despre ce tot *vorbeşti?* întreba doctorul Jack. Şi unde Dumnezeu te-au vaccinat, la RCA Victor[11]?

Ea râse zglobiu, ca un clopoţel, bătând zgomotos din palme, cu părul roşu vâlurindu-i-se şi alunecând în josul umerilor, când scutură din cap.

— Doctore, despre ce vorbeşti *dumneata!* exclamă ea. Câţi ani ai? Eşti un bărbat acceptabil, de înălţime medie, nu-i aşa, ia să vedem, apreciez că ai şaizeci şi şapte de ani, am dreptate? Pot să mă uit la ochelarii ăştia?

I-i smulse de pe nas înainte ca el să fi avut timp să protesteze şi îi privi prin ei chipul. El rămăsese perplex; totodată, alt motiv de uimire era faptul că avea şaizeci şi opt de ani. Dinaintea ochilor lui dezgoliţi, ea deveni o pată înmiresmată.

— Oh, acum asta are o mare importanţă, uită-te la asta. Şi se grăbi să pună ochelarii înapoi, pe nas, cu o foarte mare precizie, toate detaliile ei reliefându-se iarăşi, cu obrăjori rotunjiţi şi cu o gură precum arcul lui Cupidon, cea mai desăvârşită pe care o văzuse el vreodată. Da, fac totul exact cu o idee mai mare, nu-i aşa, şi când te gândeşti că

11 Companie producătoare de aparatura muzicală şi casa de discuri, fondată în 1901 (n.tr.)

asta nu e decât una dintre multele invenţii banale de care e posibil să mă lovesc încă din primele câteva ore ale vieţii, lentile, ochelari, greşesc cumva? Ochelari, cuptor cu microunde, cercei cu clipsuri, telefon, monitoare pentru computer NEC MultiSync 5D. Am impresia că mai târziu, când vine timpul unei reflecţii asupra tuturor celor petrecute, trebuie să fii capabil să desluşeşti o anumită poezie în lista acestor obiecte cu care ai venit mai întâi în contact, mai ales dacă avem dreptate atunci când susţinem că, în viaţă, nimic nu e absolut întâmplător, că, din anumite puncte de observare, lucrurile lasă doar impresia că ar fi aleatorii şi că, în cele din urmă, după ce ne ajustăm mai bine aparatura destinată acestui scop, ajungem la concluzia ca până şi invenţiile pe care le-am întâlnit în spaţiul a două etaje ale unei case abandonate şi în ruină se grupează laolaltă pentru a face despre locuitorii ei afirmaţii cu mult mai profunde decât şi-ar putea închipui cineva dintru început. Ce părere *ai?*

Acum era rândul lui să izbucnească în râs. Bătu din picior.

— Draga mea, nu ştiu ce părere am despre asta, dar mi-a plăcut cu siguranţă cum ai spus-o! exclamă el. Cum ziceai că te cheamă, tu eşti cea după care au botezat copilul, Morrigan, şi să nu-mi spui că eşti şi tu tot o Mayfair.

— Oh, da, domnule, chiar aşa, Morrigan Mayfair! răspunse ea, azvârlindu-şi braţele în sus, precum un suporter entuziast.

Zăriră o licărire, apoi se auzi un sfârâit estompat, luminile se aprinseră şi computerul din spatele lor începu să scoată nelipsitele scrâşnete şi şuierături de la pornire.

— Hopa, o luăm din loc! exclamă fata, cu părul roşu tresăltându-i pe umeri. Din nou online cu Mayfair & Mayfair, până în momentul când Mama Natură crede de cuviinţă să ne umilească pe toţi, indiferent cât de bine am fi echipaţi şi ce configuraţii şi programe grozave am avea şi am instala. Cu alte cuvinte, până când fulgerul loveşte iarăşi!

Se aruncă pe scaunul de lângă birou, se reinstală în faţa computerului şi reîncepu să tasteze, ca şi cum ar fi uitat cu desăvârşire că el se afla acolo.

— Mary Jane, grăbeşte-te, copilului ăstuia îi e foame! strigă bunica, din mansardă.

Mary Jane îl trase de mânecă.

— Ia stai o clipă, zise el.

Dar pierduse atenţia tinerei femei, cu desăvârşire, pricepu asta aşa cum pricepu că ea era complet goală sub cămaşa albă şi că lumina lămpii gât de lebădă îi cădea exact asupra sânilor, a pântecului plat şi asupra coapselor dezgolite. Se părea că nu avea nici măcar chiloţi. Şi picioarele acelea lungi, goale, ce tălpi mari şi goale! Erai oare în siguranţă tastând la un computer, în timpul unei furtuni cu fulgere, în picioarele goale? Părul ei roşu se revărsa, acoperind spătarul scaunului.

De sus, bunica striga din nou.

— Mary Jane, până la ora cinci trebuie să duci copilul ăsta!

— Plec, plec, haide, doctore Jack!

— Pa, doctore Jack! strigă frumoasa lungană, fără să-şi ia ochii de la computer, fluturându-şi brusc către el mâna dreaptă, care se afla la capătul unui braţ uimitor de lung.

Mary Jane trecu în goană pe lângă el şi sări în barcă.

— Vii sau nu? spuse ea. O iau spre debarcader, am multe de făcut, vrei să rămâi blocat aici?

— *Unde* trebuie să duci copilul până la cinci? se interesă doctorul, venindu-şi în fire şi gândindu-se la ceea ce tocmai spusese bătrâna. Sper că nu-l scoţi din nou afară ca să fie botezat!

— Grăbeşte-te, Mary Jane!

— Ridicăm ancora! strigă aceasta, împingând cu prăjina în trepte.

— Stai o clipă!

Doctorul sări, împroşcând la aterizare apa din piroga care se legănă cu putere, lovindu-se de balustrada şi apoi de perete.

— Foarte bine, foarte bine. Numai ia-o mai încet, se poate? Du-mă la debarcader fără să mă arunci în mlaştină, poţi să faci asta, te rog?

Clap, clap, clap.

Ploaia se mai domolise, slava Domnului. Iar printr-o spărtură în norii groşi, cenuşii, se zarea chiar şi un strop de soare, suficient cât să se reflecte în picăturile de apă!

— Acum, poftim, doctore, ia asta, spuse Mary Jane, în timp ce el se urca în maşină.

Era un plic gros, plin de bancnote şi, după cum îşi dădu seama când ea le înfoie cu degetul, erau de douăzeci, toate noi. Aprecie, dintr-o privire, că suma se ridica, probabil, la o mie de dolari. Ea trânti portiera şi ocoli maşina, ca să se urce prin partea opusă.

— Ei, sunt prea mulţi bani, Mary Jane, zise el, dar se gândea deja ce-ar fi putut să-şi cumpere de la Weed Eater, maşina de tuns iarba, foarfecă electrică, nouă-nouţă, pentru gardul viu, plus un televizor color, Sony, iar pe lumea asta nu exista nici un motiv care să-l facă să declare banii pentru plata impozitelor.

— Oh, taci şi păstrează-i! spuse ea. I-ai câştigat cinstit, venind încoace într-o zi ca asta.

Şi fusta i se săltă din nou pe coapse. Dar nici nu se compara cu scumpetea strălucitoare de la primul etaj, şi oare cum ar fi fost să-şi pună mâinile pe aşa ceva, măcar pentru cinci minute, pe ceva atât de tânăr, atât de lucios şi atât de fraged, atât de frumos, cu picioare lungi, atât de lungi! „Potoleşte-te, bătrân nebun, o să-ţi provoci un atac de cord.”

Mary Jane cuplă maneta în marşarier, cu roţile maşinii rostogolindu-se pe criblura udă a drumului, apoi făcu o întoarcere periculoasă, la o sută optzeci de grade, şi se îndreptă către familiarele hârtoape.

El se mai uită o dată înapoi, către casă, către imensul ansamblu de coloane în descompunere şi de lemn putred care domina chiparoşii, pătat de lintiţă şi cu ferestrele pe jumătate scufundate, întorcându-şi pe urmă ochii către drumul ce li se aşternea înainte. Doamne, cât se bucura să plece de acolo!

Şi ce ar fi putut să-i spună lui Eileen, soţioara lui, când ajunse acasă, iar ea îl întrebă:

— Şi ce-ai văzut la Fontevrault, Jack?

Doar nu era să-i vorbească despre cele mai frumoase trei femei pe care le văzuse vreodată sub acelaşi acoperiş, asta în nici un caz. Şi nici despre teancul de bancnote de douăzeci de dolari din buzunarul lui.

28

Ne-am inventat o identitate omenească.

Am „devenit” membrii unui trib străvechi, numiţi picţi, înalţi pentru că eram din ţinuturile din nord, unde aşa cresc oamenii, şi ne arătam nerăbdători să trăim în pace cu cei care nu ne-ar fi stânjenit.

Bineînţeles că a trebuit să facem asta treptat. Vestea a ieşit în lume înaintea noastră. Am început cu o perioadă de aşteptare, în timpul căreia în vale n-a fost primit nici un străin; pe urmă, drumeţii ocazionali au fost lăsaţi să o străbată şi de la ei am spicuit informaţii valoroase. Apoi ne-am aventurat în afară, declarându-ne picţi şi oferindu-le celor pe care îi întâlneam prietenia noastră, menită să lămurească lucrurile.

În decursul vremurilor, în ciuda legendei despre Taltos, care continua să dăinuie şi să capete câte un nou imbold odată cu capturarea vreunui nefericit, vicleşugul nostru a avut succes. Şi ne-am simţit în siguranţă nu câştigând bătălii, ci integrându-ne printre oameni.

Eram mândrul şi singuraticul clan Donnelaith, dar le ofeream altora ospitalitatea turnurilor noastre. Nu vorbeam prea mult despre zeii noştri. Nu încurajam întrebările despre viaţa noastră intimă şi despre copiii noştri.

Dar duceam traiul unor nobili; în ţinutul nostru, conceptul de onoare şi cel de mândrie se bucurau de respect.

Totul a început să meargă cum nu se poate mai bine. Şi, în final, odată cu deschiderea completă a porţilor văii, am învăţat, pentru prima dată, lucruri noi, direct de la cei din afară. Am deprins repede meşteşugul cusutului şi al ţesutului, iar acesta din urmă s-a dovedit a fi o capcană pentru firea noastră obsesivă. Ţeseam cu toţii, bărbaţi şi

femei. Eram în stare să ţesem zile şi nopţi în şir. Nu izbuteam să ne oprim.

Singura soluţie era să lăsăm această îndeletnicire deoparte, să găsim un meşteşug nou şi să-l stăpânim. Modelarea metalelor. Am deprins-o. Şi, cu toate că n-am făcut altceva decât să forjam câteva monede şi să fabricam vârfuri de săgeţi, o vreme am fost înnebuniţi după asta.

Şi scrisul a ajuns până la noi. Pe ţărmurile Britanniei sosiseră şi alţi oameni şi, spre deosebire de războinicii sălbatici care distruseseră lumea noastră din câmpie, aceştia scriau pe piatră, pe tăbliţe, pe piei de oaie special prelucrate de ei înşişi, astfel încât să fie trainice şi plăcute la vedere şi la atingere.

Înscrisurile de pe aceste pietre, tăbliţe şi suluri de pergament purtau numele de greacă şi latină! Şi am învăţat să scriem de la sclavii noştri, imediat ce a fost făcută prima legătură miraculoasă între simbol şi cuvânt. Şi, mai târziu, de la diverşi cărturari rătăcitori care au venit în vale.

E foarte adevărat ca asta a devenit o obsesie pentru mulţi dintre noi, mai ales pentru mine însumi, şi am citit şi am scris cu toţii în permanenţă, transpunându-ne propria limbă, care e mult mai veche decât toate celelalte vorbite în Britannia, în cuvinte scrise. Am inventat un alfabet numit Ogham[12] şi ne-am alcătuit scrierile secrete. Puteţi găsi alfabetul ăsta pe multe pietre din nordul Scoţiei, dar acum nu-l mai poate descifra nimeni.

Cultura noastră, numele pe care ni l-am ales, acela de popor al picţilor, arta şi alfabetul nostru continuă să fie un mister în timpurile moderne. O să aflaţi curând din ce motiv; o să aflaţi de ce s-a pierdut cultura picţilor.

Privind lucrurile la modul practic, mă întreb adesea ce s-a întâmplat cu acele dicţionare completate de mine cu atâta trudă, lucrând luni de-a rândul fără să mă întrerup decât

12 Alfabetul celtic sau Ogham, apărut în Irlanda, în sec. I sau II d.Hr., sau chiar, după părerea unor cercetători, mult mai înainte, (n.tr.)

pentru a cădea mort de somn, pentru câteva ore, sau pentru a trimite pe cineva după mâncare.

Au fost ascunse în subteranele sau în casele subpământene pe care le-am construit în vale, ca un ultim loc de refugiu pentru cazul în care oamenii ne-ar mai fi atacat vreodată. Au fost ascunse şi o serie dintre manuscrisele în greacă şi în latină pe care le-am studiat în acele zile ale istoriei timpurii.

O altă capcană care ni s-a ivit în cale, ceva care ne putea vrăji, era matematica, iar o serie dintre cărţile intrate în posesia noastră erau legate de teoremele geometrice, despre care discutam zile de-a rândul, desenând triunghiuri în noroi.

Adevărul este că acelea au fost, pentru noi, vremuri incitante. Subterfugiul nostru ne-a permis accesul deplin la noile descoperiri. Şi, cu toate că am avut timp din belşug pentru a-i supraveghea şi a-i instrui cu severitate pe tinerii Taltos nechibzuiţi, ca să nu se-ncreadă în nou-veniţi şi ca să nu se-ndrăgostească de bărbaţii şi de femeile lor, am ajuns, îndeobşte, să ştim foarte multe despre romanii care veniseră în Britannia şi să înţelegem că îi pedepsiseră pe celţii barbari, care ne supuseseră atâtor atrocităţi.

Fireşte că aceşti romani nu credeau în superstiţiile locale legate de Taltos. Vorbeau despre o lume civilizată, întinsă, plină de oraşe.

Dar ne feream de romani în aceeaşi măsură. Căci, deşi înălţaseră clădiri magnifice, cum nu mai văzuserăm vreodată, erau războinici mult mai pricepuţi decât ceilalţi. Auzeam o mulţime de poveşti despre victoriile lor. Se părea că rafinaseră arta războiului, că o perfecţionaseră, pentru a curma vieţi cu încă şi mai mult succes. Ne mulţumeam să rămânem în valea noastră îndepărtată. Nu ne doream să-i întâlnim vreodată în luptă.

Din ce în ce mai mulţi negustori ne aduceau cărţile lor, sulurile lor de papirus, iar eu îi citeam cu aviditate pe

filozofii, pe dramaturgii, pe poeţii, pe satiricii şi pe oratorii lor.

Bineînţeles că nici unul dintre noi nu putea surprinde adevărata calitate a vieţii lor, ambianţa, ca să folosesc limbajul modern, sufletul aparte al poporului şi caracterul lor. Dar învăţam. Acum ştiam că nu toţi oamenii erau barbari. De fapt, chiar acesta era cuvântul pe care îl foloseau romanii pentru a denumi triburile din întreaga Britannie, triburi pe care veniseră să le supună, în numele unui imperiu atotputernic.

Apropo, romanii nu au ajuns niciodată în valea noastră, cu toate că, vreme de două sute de ani, au tot organizat expediţii în Britannia. Tacitus, unul dintre istoricii lor, a scris despre campaniile timpurii, conduse de Agricola[13], care a ajuns în Scoţia. În secolul următor, a fost înălţat Zidul Antonin, reprezentând o minune pentru triburile barbare care se împotriveau Romei, aflată foarte aproape de cei şaptezeci şi cinci de kilometri de Drum Militar, o construcţie importantă, folosită nu numai de soldaţi, ci şi de negustorii care aduceau tot felul de mărfuri dinspre mare, şi o dovadă grăitoare a existenţei altor civilizaţii.

În cele din urmă, în Britannia a sosit însuşi împăratul Romei, Septimus Severus, pentru a supune triburile scoţiene, dar nici măcar el nu a pătruns vreodată în fortăreţele noastre.

După aceea, romanii au rămas aici încă mulţi ani, oferindu-i micii noastre naţiuni ocazia de a face multe capturi stranii.

În momentul când s-au retras din aceste ţinuturi, capitulând în sfârşit în faţa barbarilor, noi nu mai eram cu adevărat un popor tainic. În valea noastră se stabiliseră deja sute de fiinţe umane, respectându-ne ca Seniori ai locului, construind turnuri tronconice mai mici în jurul

13 Generalul Gnaeus Iulius Agricola, socrul lui Titus şi guvernatorul Britanniei în vremea împăratului Domiţian (n.tr.)

turnurilor noastre şi considerându-ne o familie extinsă şi misterioasă de cârmuitori, dar, una peste alta, considerându-ne oameni.

Nu era foarte simplu să menţinem acest şiretlic. Însă, în timpurile acelea, nu exista nici un loc mai propice pentru aşa ceva. Alte clanuri luau fiinţă în propriile fortăreţe îndepărtate. Nu reprezentam un ţinut plin de oraşe, ci unul al unor mici domenii feudale. Cu toate că înălţimea noastră şi refuzul de a ne alia prin căsătorie erau considerate neobişnuite, eram pe deplin acceptabili din toate celelalte puncte de vedere.

Cheia consta, bineînţeles, în a nu lăsă niciodată, dar absolut niciodată, vreun intrus să asiste la ritualul naşterii. În această privinţă, spiriduşii, care aveau din când în când nevoie de protecţia noastră, au devenit santinelele noastre.

Când alegeam să ne formam cercul între pietre, tuturor clanurilor minore din Donnelaith li se spunea că preoţii noştri nu puteau conduce ritualurile familiei decât într-o strictă intimitate.

Pe măsură ce am căpătat mai multă îndrăzneală, am început să le îngăduim altora să asiste, dar numai de la mare distanţă, în cercurile exterioare cele mai îndepărtate. Nu desluşeau niciodată ce anume făceau preoţii în inima grupului. Nu vedeau niciodată naşterea. Îşi închipuiau că nu era vorba decât despre un rit nedefinit de adorare a cerului, a soarelui, a vântului, a lunii şi a stelelor. Şi de aceea ne considerau o familie de magicieni.

Fireşte că toate acestea depindeau de o foarte importantă convieţuire paşnică cu ceilalţi locuitori ai văii, ceea ce nu s-a schimbat vreme de secole.

În concluzie, trăiam în mijlocul oamenilor, trecând drept oameni. Subterfugiul nostru era împărtăşit şi de alţi Taltos, aceştia declarându-se picţi, învăţându-ne scrierea şi preluând-o în fortăreţele lor, odată cu stilurile noastre de a construi şi de a ornamenta. Orice Taltos care dorea să

supravieţuiască ducea un astfel de trai, păcălindu-i pe oameni.

Numai acei Taltos sălbatici continuau să se ascundă în păduri, ducând o existenţă extrem de riscantă. Dar până şi ei cunoşteau alfabetul Ogham şi numeroasele noastre simboluri.

De pilda, un Taltos singuratic, care trăia într-o pădure, putea cresta pe un copac un asemenea simbol fără nici un înţeles pentru fiinţele umane, dându-le de ştire altor Taltos că el se afla acolo. Un Taltos care îl vedea pe un altul la un han, se putea apropia, oferindu-i un cadou, o broşă sau un ac de păr purtând însemnele noastre.

Un foarte bun exemplu de astfel de dar este acul de păr de bronz pe care este gravat un chip uman, descoperit de oamenii moderni în Sutherland, cu multe secole mai târziu. Atunci când descriu acul respectiv, oamenii nu-şi dau seama că este vorba despre imaginea unui copil Taltos ieşind din uter, cu un cap imens şi cu braţele încă îndoite, deşi sunt gata să se întindă şi să crească, aidoma aripilor unui fluture abia ieşit din cocon.

Gravam alte simboluri în stâncă, la gura peşterilor sau în partea superioară a pietrelor noastre sacre, simboluri care întruchipau reprezentări fanteziste ale animalelor din tărâmul pierdut al abundenţei tropicale. Iar altele aveau înţelesuri pur personale. Imaginile care ne prezentau drept războinici sălbatici erau amăgitoare şi concepute cu dibăcie pentru a înfăţişa, de fapt, oameni care se întâlneau în mod paşnic, sau cel puţin asta era impresia noastră.

Toate acestea sunt cunoscute sub numele generic de artă pictă. Iar tribul nostru a devenit unul dintre marile mistere ale Britanniei.

Care era cea mai cumplită dintre temerile noastre? Cea mai cumplită ameninţare, ca să spun aşa? Trecuse prea mult timp ca să ne mai temem de fiinţele umane care ştiau într-adevăr ceva despre noi. Dar spiriduşii ştiau totul, erau dornici să se-mperecheze cu noi şi, cu toate că aveau

nevoie de protecţia noastră, continuau să ne facă necazuri din când în când.

Însă adevărată ameninţare la adresa liniştii noastre venea din partea vrăjitorilor. Vrăjitorii: acei oameni aparte care ne puteau simţi parfumul şi puteau cumva să procreeze cu noi, sau erau descendenţii celor care o făcuseră deja. Pentru că vrăjitorii - care erau, fireşte, o raritate - îşi transmiteau din mamă-n fiică sau din tată-n fiu legendele despre seminţia noastră şi nebunească, dar atrăgătoarea idee că, dacă s-ar fi putut împerechea cu noi, ar fi izbutit să aducă pe lume făpturi de o înălţime monstruoasă şi de o frumuseţe deosebită, care n-ar fi cunoscut nicicând moartea. Şi, pornind de la această idee, a luat inevitabil naştere şi s-a dezvoltat o credinţă fantezistă: că, bând sângele unui Taltos, vrăjitorii puteau deveni nemuritori. Că, dacă ne omorau, folosind cuvintele şi blestemele potrivite, ne-ar fi luat astfel puterile.

Iar cel mai îngrozitor aspect al tuturor acestora, singura parte reală, singurul adevăr, era că vrăjitorii se dovedeau capabili a-şi da seama, doar privindu-ne, că nu reprezentam, pur şi simplu, nişte oameni înalţi, ci nişte Taltos autentici.

Nu le îngăduiam să pătrundă în vale. Şi, când călăream dincolo de hotarele ei, făceam mari eforturi ca s-o evitam pe vrăjitoarea satului, sau pe vrăjitorul care trăia în pădure. Dar fireşte că şi ei aveau motive să se teamă de noi, pentru că îi recunoşteam fără greş imediat ce ne apăreau în faţa ochilor şi, fiind foarte inteligenţi şi foarte bogaţi, le puteam face o mulţime de necazuri.

Însă jocul devenea periculos atunci când se afla un vrăjitor în preajmă. Iar pentru a înrăutăţi lucrurile, nu era nevoie decât de unul inteligent şi ambiţios, dornic să găsească un Taltos adevărat în Ţara-de-Sus, printre clanurile de oameni înalţi care sălăşluiau acolo.

Şi din când în când apărea cea mai cumplită provocare, o femeie înzestrată cu o mare putere de vrajă, capabilă să-i

momească pe Taltos în afara adăposturilor lor, să-i învăluie în farmece şi în muzică, atrăgându-i în ritualurile ei.

Ocazional, se vorbea de câte un Taltos găsit altundeva. Se vorbea despre naşteri hibrid; se auzeau şoapte despre vrăjitori, despre spiriduşi şi despre magie.

Dar, în general, eram în siguranţă în adăposturile noastre.

Valea Donnelaith devenise de-acum cunoscută. Şi, în vreme ce alte triburi se certau între ele, ţinutul nostru era lăsat în pace, nu pentru că oamenii s-ar fi temut că acolo sălăşluiau monştri, ci doar pentru că reprezenta adăpostul unor nobili demni de respect.

În anii aceia, viaţa a fost splendidă, dar era o viaţă construită în jurul unei minciuni. Şi mulţi Taltos tineri nu puteau suporta. Plecau în lume şi nu se mai întorceau niciodată. Iar uneori ajungea la noi câte un Taltos hibrid, care nu ştia cine sau ce îl adusese pe lume.

Foarte încet, cu timpul, s-a petrecut un lucru mai degrabă prostesc. Unii dintre noi s-au căsătorit cu fiinţe umane.

Se întâmpla cam aşa. Unul dintre bărbaţii noştri pleca, probabil, într-un pelerinaj îndelungat şi, într-o pădure întunecoasă, dădea peste o vrăjitoare singuratică de care se îndrăgostea, iar vrăjitoarea îi putea naşte copilul fără nici o dificultate. El o iubea; ea îl iubea; şi, fiind o biată făptură zdrenţăroasă, se lăsă la mila lui; el o aducea acasă; şi era posibil ca, la un moment dat, într-un viitor îndepărtat, ea să-i mai facă un copil, înainte de a muri. Iar unii dintre aceşti hibrizi se căsătoreau între ei.

Alteori se întâmpla, de asemenea, ca o frumoasă femelă Taltos să se îndrăgostească de un bărbat din rasa oamenilor şi să renunţe la orice de dragul lui. Puteau sta împreună ani de zile înainte ca ea să zămislească, dar apoi venea pe lume un hibrid, ceea ce unea şi mai mult mica lor familie, pentru că tatăl vedea în copil imaginea lui şi îi cerea să-i fie loial, însă copilul era un Taltos.

Aşa se face ca sângele omenesc s-a înmulţit în venele noastre. Şi tot aşa a ajuns sângele nostru în venele clanului omenesc din Donnelaith, care, în final, ne-a supravieţuit.

Îngăduiţi-mi să trec sub tăcere tristeţea care ne cuprindea adesea, emoţiile care ne copleşeau în timpul ritualurilor noastre secrete. Îngăduiţi-mi să nu încerc să descriu lungile noastre conversaţii în cuprinsul cărora cugetam asupra sensului acestei lumi şi ne întrebam de ce eram nevoiţi să trăim printre oameni. Voi doi sunteţi, acum, diferiţi de ceilalţi. O ştiţi. Sau, dacă, din mila lui Dumnezeu, nu o ştiţi cu adevărat, atunci v-o puteţi totuşi imagina.

Ce a mai rămas din vale astăzi?

Unde sunt nenumăratele turnuri tronconice şi adăposturile rotunde construite de noi? Unde sunt pietrele noastre, cu scrierea lor stranie şi cu bizarele siluete şerpuitoare? Ce s-a ales de conducătorii picţilor din vremea aceea, de călăreţii atât de falnici ale căror maniere pline de blândeţe i-au impresionat atât de mult pe romani?

După cum ştiţi, iată ce-a mai rămas din Donnelaith: un han bizar, un castel în ruine, nişte săpături extinse care scot cu încetineală la lumină o catedrală imensă, poveşti despre vrăjitorie şi suferinţă, despre conţi stinşi prematur din viaţă şi despre o familie stranie, care a străbătut Europa şi a ajuns în America, purtând în sânge o descendenţă demonică şi puterea de a zămisli fie copii, fie monştri, o descendenţă demonică pentru care stă mărturie strălucirea harurilor vrăjitoreşti, o familie curtată, pentru acest sânge şi pentru aceste haruri, de către Lasher - stafia vicleană şi neiertătoare a unuia dintre *ai noştri.*

Cum au fost distruşi picţii din Donnelaith? De ce au dat greş, tot atât de neîndoielnic precum poporul tărâmului pierdut şi precum cel al câmpiei? Ce li s-a întâmplat?

Nu ne-au învins nici britonii, nici anglii, nici scoţienii. N-au fost nici saxonii, nici irlandezii, nici triburile germanice care au invadat insula. Aceştia erau mult prea ocupaţi să se măcelărească unii pe alţii.

Am fost distruşi, dimpotrivă, de nişte oameni la fel de blânzi ca noi înşine, cu legi tot atât de stricte, cu vise tot atât de încântătoare precum al nostru. Conducătorul pe care îl urmau, zeul pe care îl venerau, mântuitorul în care credeau era Domnul Isus Hristos. El a fost nimicitorul nostru.

Hristos însuşi a fost cel care a adus sfârşitul a cinci sute de ani de prosperitate. Blajinii lui călugări irlandezi au provocat căderea noastră.

Vă daţi seama cum a fost posibil să se-ntâmple?

Vă daţi seama cât de vulnerabili eram, noi, cei care, în singurătatea turnurilor noastre, ne jucam de-a ţesutul şi de-a scrisul, precum nişte copilandri, care fredonam şi cântam cât era ziua de lungă, doar de dragul de a o face? Noi, cei care credeam în Zeul Bun şi refuzam să consideram moartea sacrosanctă?

Care era mesajul limpede al creştinismului timpuriu? Al călugărilor romani şi celţi sosiţi pe ţărmurile noastre ca să propovăduiască o nouă religie? Care este, chiar şi în ziua de astăzi, mesajul limpede al acestor culte care li s-au consacrat, încă o dată şi sub o nouă formă, lui Hristos şi învăţăturilor sale?

Dragostea, aceeaşi dragoste în care credeam noi înşine!

Iertarea, aceeaşi iertare pe care o consideram salvarea a toate. Umilinţa, virtutea pe care o consideram, chiar şi în mândria noastră, cu mult mai nobilă decât orgoliul mânios al celor care se războiau neîncetat unii cu alţii. Bunătatea inimii, blândeţea, bucuria dreptăţii - vechile noastre valori. Ce condamnau creştinii? Carnea, aceeaşi carne care dusese întotdeauna la distrugerea noastră! Păcatele cărnii, care ne făcuseră să apărem în ochii oamenilor drept nişte monştri ce se împreunau în timpul marilor ceremonii din cercuri, dând naştere unor vlăstare de dimensiunile unui adult.

Oh, eram pregătiţi pentru această religie! Oh, era făcută pentru noi!

Dar înşelătoria, sublima înşelătorie, era faptul că, în esenţa sa, creştinătatea nu numai că îmbrăţişa toate acestea, dar reuşea, cumva, să sacralizeze moartea şi, în acelaşi timp, să răscumpere această sacralizare.

Urmăriţi-mi raţionamentul. Moartea lui Hristos nu s-a petrecut în luptă, nu a fost moartea unui războinic, cu sabia în mână; a fost un sacrificiu plin de umilinţă, o execuţie care nu a putut fi răzbunată, o deplină abandonare de sine din partea unui Dumnezeu-om, pentru a-i salva pe oameni, copiii săi! Dar a fost moarte şi asta spune totul!

Oh, era magnific! Nici unei alte religii nu i-am fi acordat vreo şansă. Detestam panteonul zeilor barbari. Ne băteam joc de zeii grecilor şi de cei ai romanilor. Zeii Sumerului şi cei ai Indiei ni s-ar fi părut tot atât de străini şi de dezagreabili. Dar acest Hristos, o, Doamne, era idealul oricărui Taltos!

Şi, cu toate că nu sărise din pântecul mamei sale atingându-şi pe loc înălţimea deplină, fusese, totuşi, născut de o fecioară, lucru tot atât de miraculos! Naşterea lui Hristos era, într-adevăr, tot atât de importantă precum răstignirea sa în umilinţă! Era calea noastră, era triumful virtuţilor noastre! Era un Dumnezeu căruia puteam să i ne devotăm fără rezerve!

În sfârşit, îngăduiţi-mi să adaug *la piece de resistance.* Aceşti creştini fuseseră la rândul lor hăituiţi cândva, persecutaţi şi ameninţaţi cu anihilarea. Împăratul roman Diocleţian îi supusese tuturor acestor cazne. Iar refugiaţii au venit să caute adăpost în valea noastră. Şi noi li l-am oferit.

Iar creştinii ne-au cucerit inimile. Stând de vorbă cu ei, am ajuns să credem că lumea s-ar fi putut schimba. Am crezut că ne aflam în zorii unei noi ere şi că ascensiunea şi repunerea noastră în drepturi erau acum cel puţin imaginabile.

În final, am fost seduşi cu uşurinţă.

Un călugăr singuratic s-a refugiat în vale. Nimerise prin acele părţi fiind fugărit de păgâni rătăcitori, zdrenţăroşi, şi ne-a implorat să-i dăm adăpost. Bineînţeles că nu refuzam niciodată un asemenea om, iar eu i-am oferit confortul camerei mele, ca să îl trag de limbă despre lumea exterioară, în care nu mă mai aventurasem de ceva vreme.

Ne aflam la jumătatea celui de al şaselea secol după Hristos, cu toate că eu nu o ştiam încă. Dacă ne-aţi putea zări cu ochii minţii aşa cum arătam atunci, aţi vedea bărbaţi şi femei în straie lungi şi simple, căptuşite cu blană şi brodate cu aur şi cu pietre preţioase. Aţi vedea bărbaţii cu părul tăiat până deasupra umerilor. Centurile erau groase şi săbiile se aflau întotdeauna la-ndemână. Femeile îşi acopereau pletele cu valuri de mătase, prinse sub tiare simple, de aur. Aţi vedea turnurile noastre golaşe, însă primitoare şi tihnite, pline cu piei de animale şi cu scaune confortabile, cu focuri puternice, care să ne-ncălzească. Şi ne-aţi vedea înalţi, fireşte, eram cu toţii.

Şi m-aţi vedea în turnul meu, singur cu micul călugăr blond, în sutană cafenie, acceptând cu încântare vinul bun pe care i-l oferisem.

Câra după el un pachet voluminos pe care spunea că e nerăbdător să-l pună la păstrare şi, mai întâi de toate, m-a implorat să-i dau un însoţitor care să-l conducă în siguranţă până acasă, în insula Iona.

Iniţial făcuse parte dintr-un grup de trei, dar tâlharii îi omorâseră pe ceilalţi doi şi acum era singur, din păcate, depinzând de bunăvoinţa altora, şi trebuia să-şi ducă preţioasa povară pe Iona, orice altceva însemnând a pierde un lucra mai preţios decât însăşi viaţa lui.

I-am promis că avea să ajungă cu bine pe insulă. Pe urmă s-a prezentat drept fratele Ninian, numit după un sfânt dintre înaintaşi, episcopul Ninian, care convertise mulţi păgâni în biserica sau în mănăstirea lui, sau ce-o fi fost ea, la Whittem. Acel episcop convertise deja câţiva Taltos sălbatici.

Tânărul Ninian, un celt din Irlanda, chipeş, cu trasatori frumoase, şi-a lăsat jos nepreţuitul pachet şi a scos la lumină conţinutul.

Eu văzusem multe cărţi la viaţa mea. Pergamente romane şi codice, acestea din urmă fiind atunci forma cea mai răspândită de text scris. Ştiam limba latină. Ştiam limba greacă. Văzusem chiar şi câteva cărţulii foarte mici, numite cathach, pe care creştinii le purtau drept talismane atunci când mergeau la luptă. Fusesem intrigat de cele câteva fragmente de scrieri creştine pe care îmi căzuseră ochii, dar nu eram nicidecum pregătit pentru comoara pe care mi-o dezvăluia Ninian.

Ceea ce purta asupra lui era o carte de altar magnifică, un exemplar bogat ilustrat şi împodobit al celor patru Evanghelii. Coperta din faţă era ornamentată cu aur şi cu nestemate, era îmbrăcată în mătase, iar în cuprinsul paginilor întâlneai picturi miniaturale impresionante.

M-am repezit la ea şi am devorat-o, efectiv. Am început să citesc textul latinesc cu voce tare şi, cu toate că existau câteva exprimări nefireşti, l-am înţeles în cea mai mare parte şi am parcurs povestea precum un posedat - ceea ce, fireşte, nu e neobişnuit pentru un Taltos. Mă simţeam de parcă aş fi dat glas unui cântec.

Dar, pe măsură ce întorceam paginile de pergament, m-am minunat nu numai de povestea care mi se istorisea, ci şi de imaginile incredibile ale unor animale bizare prezente în miniaturi. Era o artă pe care o îndrăgeam cu adevărat, pentru că o practicasem într-un mod similar.

Într-adevăr, în vremea aceea era foarte răspândită în insule, în epocile mai târzii avea să se afirme că era imatură, dar toţi au sfârşit prin a se îndrăgosti de complexitatea şi de ingenuitatea ei.

Pentru a înţelege efectul pe care l-au avut asupra mea acele Evanghelii, trebuie să nu uitaţi cât de mult se deosebeau de orice altă formă de literatură apărută înaintea lor. Nu includ aici Tora iudeilor, pentru că nu îmi

este cunoscută, dar Evangheliile sunt diferite chiar şi faţă de ea.

Nu semănau cu nimic altceva! În primul rând, vorbeau despre un singur om, Isus, istoriseau cum propovăduise dragostea şi pacea şi cum fusese apoi urmărit, persecutat, chinuit şi răstignit. O poveste năucitoare! N-am putut să nu mă întreb ce credeau despre ea grecii şi romanii. Iar bărbatul acela fusese un om simplu, având o foarte firavă legătură cu regii antici, asta era evident. Spre deosebire de orice alt zeu despre care auzisem vreodată, Isus le spunea ucenicilor săi tot felul de lucruri, pe care fuseseră însărcinaţi să le scrie şi să le propovăduiască în mijlocul tuturor popoarelor.

Esenţa acelei religii consta în a te naşte, întru duh, pentru a doua oară. A deveni simplu, umil, blajin, iubitor, acesta era miezul ei.

Îngăduiţi-vă să priviţi întregul tablou. Nu numai că acest zeu şi povestea lui erau uluitoare; întreaga corelaţie dintre acea istorisire şi scris era uluitoare.

Aşa cum v-aţi putut da seama din toate cele pe care vi le-am înşiruit, singurul lucru pe care îl avuseserăm cândva în comun cu vecinii noştri barbari îl reprezenta neîncrederea în cele scrise. Pentru noi, amintirile erau sacre şi consideram că scrisul nu se dovedea potrivit pentru a le păstra. Ştiam să scriem şi să citim, însă nu aveam încredere în slove. Şi iată că apărea acest zeu umil, care cita din cartea sfântă a evreilor, făcând o legătură între el însuşi şi nenumăratele proorociri despre Mesia, şi care îşi însărcina discipolii *să scrie despre el.*

Cu mult înainte de a termina ultima Evanghelie, umblând prin încăpere, citind cu glas tare, ţinând imensa carte de altar în ambele mâini, cu degetele îmbrăţişând partea de sus a paginilor, am ajuns să-l iubesc pe acel Isus pentru lucrurile stranii pe care le spusese, pentru felul în care se contrazisese pe sine însuşi, pentru răbdarea de care dăduse dovada faţă de cei care îl uciseseră. Cât despre învierea lui,

prima mea concluzie a fost că era o făptură care trăia tot atât de mult ca noi, cei din neamul Taltos. Şi că fusese nevoit să-şi înşele ucenicii în această privinţă, pentru că ei nu erau decât nişte simpli oameni.

Noi trebuia să facem asta în permanenţă, să ne asumam diferite identităţi atunci când vorbeam cu vecinii noştri din rasa omenească, astfel încât să fie induşi în eroare şi să nu-şi dea seama că noi trăiam veacuri întregi.

Însă mi-am dat curând seama, din indicaţiile pline de zel oferite de Ninian - era un călugăr vesel şi extaziat -, că Hristos se ridicase efectiv din morţi. Şi că se înălţase cu adevărat la Ceruri.

Am desluşit în întregul tablou o licărire mistică - acel zeu al dragostei, martirizat pentru dragoste, şi natura radicală a mesajului său. Am fost captivat într-un mod nebunesc, pentru că era întru totul de necrezut. Întregul ansamblu al celor relatate era, de fapt, greoi şi absurd.

Şi mai era ceva: toţi creştinii credeau că sfârşitul lumii avea să vină în curând. Şi, după toate aparenţele - asta a reieşit treptat din conversaţia mea cu Ninian -, avuseseră această convingere dintotdeauna! A te pregăti pentru acest sfârşit reprezenta, de asemenea, esenţa religiei lor. Şi faptul că lumea nu se sfârşise încă nu descuraja pe nimeni.

Iar Ninian vorbea cu înfrigurare despre extinderea bisericii începând din timpul lui Hristos, cu vreo cinci sute de ani în urmă, şi despre faptul că Iosif din Arimateea, bunul său prieten, şi Maria Magdalena, femeia care îi spălase picioarele şi i le ştersese cu părul ei, veniseră în sudul Angliei şi ridicaseră o biserică pe un deal sacru, în Somerset. Potirul din care băuse Hristos la Cina cea de Taină fusese adus în locul acela şi, datorită magicei prezenţe a sângelui său scurs în acel potir, acolo apăruse un izvor viguros, de culoarea roşie a sângelui, care curgea pe toată durata anului. Iar din toiagul lui Iosif, înfipt în pământ pe Wearyall HUI, crescuse un păducel care, de atunci, înflorea neîncetat.

Doream să merg imediat acolo, să văd locul sacru unde ucenicii Domnului Nostru puseseră piciorul pe insula noastră.

— Oh, dar, bunule Ashlar, a exclamat Ninian, mi-ai promis că mă duci acasă, în mănăstirea mea din Iona.

Acolo îl aştepta abatele, părintele Columba. În mănăstirile din întreaga lume fuseseră scrise multe cărţi asemenea aceleia, iar exemplarul acela prezenta foarte mare importanţă, urmând să fie studiat la Iona!

Trebuia să-l cunosc pe acest Columba. Părea tot atât de straniu precum Isus Hristos! Poate că tu, Michael, ştii povestea, probabil că o ştii.

Iată cum l-a descris Ninian pe Columba. Se născuse într-o familie bogată şi ar fi putut fi rege în Tara. În loc de asta, se făcuse preot şi înfiinţase multe mănăstiri creştine. Apoi intrase însă în conflict cu un alt bărbat sfânt, Finnian, care adusese în Irlanda o altă carte sfântă, Psaltirea Sfântului Ieromin, şi care punea la îndoială dreptul lui Columba de a face o copie a acesteia. O ceartă asupra posesiei unei cărţi? A dreptului de a copia?

Rezultatul fusese izbucnirea unei lupte. Ca urmare a disputei lor muriseră trei mii de bărbaţi, iar vina căzuse asupra lui Columba. El acceptase sentinţa şi plecase pe insula Iona, foarte aproape de coasta pe care ne aflam, cu scopul de a ne converti la creştinism pe *noi,* picţii. Plănuia să salveze trei mii de suflete păgâne, ca o răscumpărare a celor trei mii de oameni care muriseră în urma disputei sale.

Am uitat cine a căpătat copia după Psaltire.

Columba se afla, aşadar, acum la Iona, de unde trimitea misionari pretutindeni. În aşezămintele creştine erau făurite cărţi frumoase, precum aceea, şi toate te invitau să îmbrăţişezi noua credinţă. Biserica lui Hristos era într-adevăr dedicată salvării tuturor!

Şi a devenit curând limpede că, deşi Columba şi mulţi alţi preoţi misionari şi călugări asemenea lui fuseseră regi, sau

aveau sânge regal, regulamentul mănăstirilor era extraordinar de sever, cerând o continuă mortificare a cărnii şi sacrificiul de sine.

De pildă, dacă un călugăr vărsa laptele în timp ce ajuta la servirea mesei pentru întreaga comunitate, trebuia să meargă în biserică atunci când se cântau psalmii şi să se prosterneze cu faţa la pământ, până ce se încheiau doisprezece dintre ei. Călugării primeau pedepse fizice dacă încălcau jurământul tăcerii. Însă nimic nu îi putea împiedica pe cei bogaţi şi puternici să se îngrămădească în aceste mănăstiri.

Eram uluit. Cum se putea ca un preot cu credinţă în Hristos să ia parte la un război în care muriseră trei mii de oameni? De ce s-ar fi supus la cazne nişte vlăstare regeşti, acceptând să fie pedepsite pentru greşeli banale? Dar, vai, în toate astea exista o forţă simplă, o logică de-a dreptul captivantă.

Am plecat spre Iona împreună cu Ninian şi cu doi dintre cei mai tineri fii ai mei. Continuam, fireşte, să ne dăm drept fiinţe umane. Ninian ne credea oameni.

Imediat ce am sosit la Iona, am fost vrăjit de acea mănăstire şi de personalitatea lui Columba.

Insula era magnifică, împădurită şi verde, oferind o privelişte splendidă de pe stânci, unde întinderea şi puritatea mării îţi umplea pe dată sufletul de pace.

De fapt, asupra mea s-a pogorât o minunată seninătate. Mă simţeam de parcă aş fi regăsit tărâmul pierdut, numai că acum trăsăturile sale dominante erau penitenţa şi austeritatea. Dar armonia era prezentă, acolo întâlneai credinţa în bunătatea neprihănită a existenţei.

Mănăstirea era celtică şi nu aducea nicidecum cu cele benedictine, care au împânzit mai târziu Europa. Alcătuită dintr-un imens zid circular - valul de apărare, cum era numit -, te ducea cu gândul la o fortăreaţă, iar călugării trăiau în colibe mici, simple, al căror interior nu avea mai

mult de trei metri lăţime. Biserica propriu-zisă avea mici dimensiuni, fiind o construcţie modestă, din lemn.

Dar n-am văzut niciodată un ansamblu de clădiri care să alcătuiască o mai strânsă comuniune cu natura înconjurătoare.

Era un loc în care să asculţi în linişte cântecul pasărilor, să te plimbi, să meditezi, să te rogi, să stai de vorbă cu fermecătorul, primitorul şi cu adevărat binevoitorul Columba. Bărbatul acela avea sânge regal; eu fusesem rege vreme îndelungată. Ţinuturile noastre erau în nordul Irlandei şi al Scoţiei; ne ştiam unul pe altul; iar eu aveam ceva care l-a făcut pe sfânt să fie impresionat la rândul său - sinceritatea unui Taltos, modul nechibzuit de a intra direct în subiect, efuziunile spontane de entuziasm.

Columba m-a convins că asprimea vieţii monahale şi mortificarea cârnii erau căile de urmat către iubirea pretinsă de creştinism de la oameni. Nu era o dragoste senzuală. Era o dragoste spirituală, elevată, dincolo de orice manifestare trupească.

El tânjea să convertească întregul meu trib, sau întregul meu clan. Dorea să mă vadă, ca preot hirotonisit, în mijlocul alor mei.

— Dar nu ştii despre ce vorbeşti, i-am spus.

Apoi, pecetluind totul sub taina confesiunii - adică sub o eternă confidenţialitate -, i-am spus povestea lungii mele vieţi, a tainicului şi miraculosului nostru mod de a ne aduce pe lume copiii, i-am spus că mulţi dintre noi păreau capabili să trăiască la nesfârşit, bucurându-se de o tinereţe eternă, cu excepţia cazului când eram ucişi de un accident, de o catastrofă sau de o molimă anume.

Am păstrat sub tăcere câteva lucruri, nu i-am mărturisit că fusesem cândva conducătorul marilor dansuri în cerc de la Stonehenge.

Dar i-am povestit tot restul, i-am vorbit până şi despre tărâmul pierdut, i-am spus cum vieţuisem sute de ani în

valea noastră, trecând de la a trai în taina la a trai pretinzând că suntem fiinţe umane.

A ascultat totul cu o fascinaţie deosebită. Apoi mi-a pus o întrebare surprinzătoare.

— Îmi poţi dovedi toate astea?

Mi-am dat seama că nu puteam. Singurul mod în care un Taltos poate dovedi că e Taltos este să se împreuneze cu un altul, procreând.

— Nu, am spus, dar uită-te bine la noi. Uită-te ce înalţi suntem.

El n-a ţinut seamă de asta; în lume erau mulţi oameni înalţi.

— Clanul tău e cunoscut de ani de zile; eşti regele Ashlar din Donnelaith şi se ştie că eşti un conducător bun. Dacă tu crezi asemenea lucruri despre tine însuţi, înseamnă că diavolul le-a sădit în imaginaţia ta. Dă-le uitării. Trebuie să începi să faci ceea ce îţi cere Dumnezeu.

— Întreabă-l pe Ninian, oamenii din întregul trib sunt la fel de înalţi.

Dar el mai auzise asta, ştia despre pictii înalţi din Ţara-de-Sus. Se pare că vicleşugul meu avea succes!

— Ashlar, a spus el, nu mă îndoiesc de bunătatea ta. Te sfătuiesc încă o dată să nu iei în seamă aceste iluzii trimise de diavol.

În cele din urmă am fost de acord, pentru un singur motiv. Simţeam că nu se schimba nimic, indiferent dacă mă credea sau nu în privinţa trecutului meu. Ceea ce conta era că el recunoştea în mine un suflet.

Michael, ştii că asta avea o mare importanţă în povestea lui Lasher: că, trăind în timpul regelui Henric, îşi dorea să creadă că avea un suflet, că nu putea accepta ideea de a nu fi fost un preot tot atât de bun precum o fiinţă umană.

Cunosc această dilemă cumplită. O au toţi cei care sunt, într-un fel sau altul, în afara societăţii. Indiferent dacă vorbim despre legitimitate, despre suflet, despre cetăţenie sau despre apartenenţa la o confrerie, e întotdeauna la fel,

tânjim să fim consideraţi individualităţi de sine stătătoare, având valoare intrinsecă egală cu a tuturor celorlalţi.

Eu tânjeam după asta la rândul meu, şi am făcut cumplita greşeala de a urma sfatul lui Columba. Am dat uitării ceea ce ştiam că era adevărat.

Acolo, pe insula Iona, am fost primit în rândurile creştinilor. Am fost botezat, aşa cum au fost şi cei doi fii ai mei. Trebuia să urmeze un alt botez, dar pentru ei şi pentru mine nu mai putea fi decât formal. Pe insula aceea, departe de ceţurile din Ţara-de-Sus, am devenit Taltos creştini.

Am petrecut multe zile la mănăstire. Am citit toate cărţile care se găseau între zidurile ei; am fost fermecat de picturi şi am început în curând să le copiez. Având, desigur, permisiunea oficială. Am copiat o psaltire, apoi o evanghelie, uimindu-i pe călugări cu apucăturile mele obsesive, specifice unui Taltos. Am desenat animale stranii, în culori strălucitoare. I-am făcut uneori pe preoţi să râdă, cu frânturile de poezii pe care le copiam. I-am încântat cu temeinicele mele cunoştinţe de greacă şi de latină.

Ce comunitate semănase vreodată mai mult cu aceea a unor Taltos? Păreau nişte copii călugăriţi, înconjuraţi de maturitatea sofisticată a întregului concept care le cerea să-l slujească pe abate ca pe un stăpân, slujindu-l prin aceasta pe Domnul însuşi, pe Hristosul răstignit care murise pentru ei.

Acelea au fost zile fericite, foarte fericite.

Treptat, am început să descopăr ceea ce ajunseseră să vadă în creştinism mulţi prinţi păgâni: mântuirea deplină a tuturor! Toate suferinţele mele căpătau sens în lumina nenorocirilor întregii lumi şi într-a menirii lui Hristos de a ne salva de păcat. Toate dezastrele la care fusesem martor nu făcuseră altceva decât să-mi desăvârşească sufletul şi să-l pregătească pentru acel moment. Monstruozitatea mea, de fapt monstruozitatea oricărui Taltos, avea să fie fără îndoială acceptată de această biserică în care oricine era bine-venit, indiferent de rasă, pentru că era o credinţa pe

de-a-ntregul deschisă, iar noi ne puteam supune, aidoma oricărei fiinţe omeneşti, botezului cu apă şi întru duh şi legămintelor de sărăcie, puritate şi ascultare.

Regulile severe, care le impuneau până şi mirenilor neprihănirea şi înfrânarea, aveau să ne ajute să ne controlam imensa nevoie de a procrea, enorma slăbiciune pentru dans şi pentru muzică. Iar muzica nu avea să dispară niciodată; aveam să incantăm cele mai măreţe şi mai vesele cântece, respectând constrângerile vieţii monahale - care, în ochii mei, la acea vreme, era totuna cu viaţa creştină!

În concluzie, dacă această biserică ne accepta, dacă ne primea în sânul ei, toate suferinţele noastre trecute şi viitoare căpătau sens. Adevărata noastră natură iubitoare îşi putea permite să înflorească. Nu mai aveam nevoie de nici un subterfugiu. Biserica nu avea să îngăduie ca vechile ritualuri să ne fie impuse cu forţa. Iar cei care se temeau acum de naştere, aşa cum mă temeam eu, datorită vârstei şi experienţei şi fiindcă văzuseră atât de mulţi copii murind, i se puteau dedica lui Dumnezeu, în castitate.

Era perfect!

Cu o mică escortă de călugări, m-am întors imediat în valea Donnelaifh şi mi-am adunat întreg poporul. Trebuie să-i juram supunere lui Hristos, le-am spus, şi le-am povestit de ce, ţinându-le lungi cuvântări fără însă a rosti cuvintele prea repede, pentru ca însoţitorii mei umani să mă poată înţelege, şi vorbindu-le cu pasiune despre pacea şi armonia care aveau să ne fie redate.

Le-am vorbit şi despre credinţa creştină în sfârşitul lumii. Această oroare urma să se sfârşească în curând! Iar apoi le-am povestit despre rai, pe care mi-l imaginam asemenea tărâmului pierdut, cu excepţia faptului că nimeni n-avea să-şi dorească să facă dragoste şi toată lumea avea să cânte laolaltă în corul îngerilor.

Trebuia să ne mărturisim cu toţii păcatele şi să ne pregătim să fim botezaţi. Eram conducătorul lor de o mie

de ani şi trebuiau să mă urmeze cu toţii. Şi ce altă îndrumare mai presus decât aceea i-aş fi putut oferi poporului meu?

După ce mi-am încheiat discursul, am făcut un pas înapoi. Călugării erau copleşiţi de emoţie. Şi tot aşa erau sutele de Taltos adunaţi în vale, în jurul meu.

Imediat s-au pornit - folosind Arta umană a Limbii - discuţiile aprinse pentru care eram renumiţi, dezbaterile nesfârşite, istorisirea povestioarelor referitoare la una sau la alta şi strecurarea amintirilor în cuprinsul lor, acolo unde aveau legătură, sub toate acestea aflându-se măreţul laitmotiv: puteam îmbrăţişa credinţa în Hristos. El era Zeul nostru Bun! Era Dumnezeul nostru. În faţa lui Hristos, sufletele celorlalţi erau tot atât de deschise precum al meu.

Foarte mulţi şi-au declarat imediat credinţa. Alţii şi-au petrecut după-amiaza, seara şi noaptea studiind cărţile pe care le adusesem, discutând cumva în contradictoriu pe seama lucrurilor pe care le auziseră, şi s-au ridicat câteva şoapte, foarte neliniştite, despre castitatea contrară firii noastre, cu desăvârşire contrară, şi despre imposibilitatea noastră de a ne duce traiul acceptând căsătoria.

Între timp, eu m-am dus la fiinţele umane din Donnelaith, cărora le-am ţinut de asemenea o predică despre acea importantă convertire, iar călugării m-au urmat. Am adunat laolaltă toate clanurile din vale.

Şi, la locul marii noastre întruniri, printre pietre, cei care şi-au declarat dorinţa de a i se alătură lui Hristos au fost sute şi, mai mult decât atât, unii dintre oameni au mărturisit că se convertiseră deja, păstrând secretul pentru a fi în siguranţă.

Asta m-a şocat din cale-afară, mai ales când am aflat că unele familii erau creştine de trei generaţii. „Cât de asemănători ne sunteţi, am cugetat, dar fără s-o ştiţi.”

Se părea ca toată lumea era pe punctul de a se converti. I-am implorat pe călugări, cu toţii într-un glas, să-nceapă botezul şi să ne dea binecuvântarea.

Dar una dintre cele mai importante femei din tribul nostru, Janet, cum ajunseserăm s-o numim, acesta fiind un nume foarte des întâlnit în acele vremuri, şi-a ridicat vocea, vorbind împotriva mea.

Şi Janet se născuse pe tărâmul pierdut, pe care l-a pomenit acum, fără să se ferească, în faţa oamenilor. Desigur că ei nu înţelegeau ce voia să spună. Dar noi am înţeles. Iar Janet mi-a reamintit că nici în părul ei nu exista vreo şuviţă albă. Cu alte cuvinte, eram amândoi înţelepţi şi tineri, o pereche perfectă.

Aveam un fiu de la Janet şi o iubeam cu adevărat. Îmi petrecusem multe, multe nopţi în patul ei, în jocuri amoroase, fireşte fără a îndrăzni să copulăm, dar sugând din micii ei sâni rotunzi şi făcând schimb de tot felul de altfel de îmbrăţişaţi iscusite, care ne dăruiau o plăcere rafinată.

O iubeam pe Janet. Dar ştiusem întotdeauna, fără nici o umbră de îndoială, că ea îşi apăra cu înverşunare propriile convingeri.

Acum a făcut un pas înainte şi a condamnat noua religie, numind-o un mănunchi de minciuni. I-a subliniat toate slăbiciunile, cu argumente logice, consecvente. A luat-o în râs. A spus multe istorii care îi făceau pe creştini să pară fanfaroni şi idioţi. A susţinut că faptele povestite în Evanghelii nu erau inteligibile.

Tribul s-a împărţit imediat în două. Vociferările erau atât de puternice, încât nici măcar nu-mi puteam da seama câţi se arătau de acord cu Janet şi câţi strigau împotriva ei. Au urmat violenţele verbale. Am reînceput dezbaterile noastre maraton pe care fiinţele umane nu le puteau urmări fără să observe ceea ce ne deosebea de ele.

Călugării s-au retras în cercul nostru sfânt. Acolo i-au consacrat pământul lui Hristos şi s-au rugat pentru noi. Nu înţelegeau întru totul cât de diferiţi eram, dar ştiau că eram altfel decât ceilalţi oameni.

În cele din urmă, a avut loc o sciziune. O treime dintre Taltos au refuzat cu hotărâre să se convertească şi ne-au ameninţat că aveau să se ridice la luptă dacă încercam să transformam valea într-un adăpost al creştinismului, ceea ce urma să stârnească vrajba şi printre ceilalţi. Altora ideea le displăcea, pur şi simplu, şi voiau să ne păstrăm vechiul mod de viaţă, în loc să ne ducem traiul în austeritate şi în penitenţă.

Majoritatea voia să se convertească, şi nu eram dispuşi să ne abandonăm căminele - adică să părăsim valea, plecând altundeva. Mie, unuia, o asemenea posibilitate mi se părea de neconceput. Eu eram conducătorul ţinutului.

Şi, asemenea multor altor regi păgâni, mă aşteptam ca poporul să mă urmeze, convertindu-se odată cu mine.

Conflictul verbal s-a agravat, ajungându-se la ghionti, la îmbrânceli şi la ameninţări şi am văzut cum, într-o singură oră, viitorul văii a ajuns să fie în primejdie.

Dar se apropia sfârşitul lumii. Hristos o ştiuse şi venise să ne pregătească. Duşmanii bisericii Sale erau duşmanii Lui.

Pe pământul înverzit al văii se încingeau încăierări sângeroase. Izbucneau focuri.

Se aruncau acuzaţii. Oameni care păruseră întotdeauna să ne fie loiali s-au întors dintr-odată împotriva celor din neamul Taltos, acuzându-i de o perversitate mizerabilă, pentru lipsa căsătoriilor legiuite şi a copiilor, de care nu se vedea nici urmă, şi pentru că erau nişte vrăjitori haini.

Alţii au declarat că bănuiau de mult că Taltos sunt făpturi necurate şi că acum venise vremea să o spună pe faţă. Unde ne ţineam copiii? De ce nu se vedea niciodată nici unul printre noi?

Din motive numai de ei ştiute, câţiva indivizi dementi au strigat sus şi tare adevărul. O femeie care adusese pe lume doi de-ai noştri a arătat către soţul ei Taltos, le-a spus tuturor ce anume era şi că, dacă noi ne culcam cu vreo femeie de-a oamenilor, asta o ucidea în curând.

Fanaticii entuziaşti, dintre care eu eram cel mai sincer, au declarat că asemenea lucruri nu mai aveau nici o importanţă. Noi, Taltos, fuseserăm primiţi în sânul bisericii, de către Hristos şi de părintele Columba. Puteam renunţa la obiceiurile imorale, trăind aşa cum ar fi vrut Hristos să o facem.

Învălmăşeala a crescut. Au început încăierările. Ţipetele răsunau pretutindeni.

Acum înţelegeam cum era posibil să moară trei mii de bărbaţi în urma unei dispute asupra dreptului de a copia sau nu o carte! Acum înţelegeam totul!

Dar era prea târziu. Lupta începuse deja. Fiecare se grăbea spre propriul turn, dornic să-şi ia armele şi să-şi apere poziţia. Prin fiecare uşă năvăleau bărbaţi înarmaţi, atacându-şi vecinii.

Ororile războiului, de care mă străduisem să mă ascund în toţi acei ani petrecuţi în Donnelaith, se năpusteau asupra noastră. Sosiseră în urma convertirii mele.

Stăteam locului, derutat, cu sabia în mână, nepricepând ce anume trebuia să fac cu ea. Dar călugării s-au apropiat de mine.

— Ashlar, călăuzeşte-i către Hristos, au spus ei, iar eu am devenit un fanatic de prima mână, aşa cum se întâmplase cu mulţi alţi regi înaintea mea.

I-am condus pe convertiţi la luptă, împotriva fraţilor şi a surorilor lor.

Dar încă nu sosise clipa adevăratei orori.

Când s-a terminat lupta, creştinii continuau să fie majoritari, iar eu am văzut, deşi fără a o înţelege încă foarte limpede, că, dintre ei, cei mai mulţi erau oameni. Majoritatea nobililor Taltos, oricum nu foarte numeroşi, datorită controlului nostru rigid, fuseseră măcelăriţi. Şi nu mai rămăseserăm decât un grup de cincizeci, cei mai bătrâni, cei mai înţelepţi şi, într-un fel, cei mai devotaţi, continuând să fim convinşi de justeţea convertirii.

Dar ce era de făcut cu puţinii oameni şi Taltos care nu trecuseră de partea noastră şi care nu fuseseră ucişi, dar numai întrucât măcelul încetase înainte de a fi morţi cu toţii? Acum aceşti rebeli se adunaseră de pe câmpul de bătaie, răniţi şi şchiopătând, şi ne blestemau, conduşi de Janet. Susţineau că nu aveau de gând să se lase izgoniţi din vale, că aveau să moară acolo unde ne înfruntaseră.

— Tu, Ashlar, priveşte ce-ai făcut, a rostit solemn Janet. Priveşte, cadavrele fraţilor şi surorilor tale sunt pretutindeni, cadavrele unor bărbaţi şi femei care trăiau încă de pe vremea dinainte de cercuri! Tu le-ai adus moartea!

Dar abia ce îmi adusese această învinuire cumplită, că oamenii fanatici deja convertiţi au şi început să-ntrebe:

— Cum aţi putea să trăiţi de pe vremea dinaintea cercurilor? Ce sunteţi voi, dacă nu sunteţi oameni?

În cele din urmă, cel mai curajos dintre aceşti bărbaţi, unul dintre cei care se creştinaseră în taină de multă vreme, s-a apropiat şi mi-a despicat veşmântul cu sabia, iar eu, nedumerit, aşa cum i se întâmplă adesea unui Taltos să fie în faţa violenţei, m-am pomenit stând gol în mijlocul cercului.

I-am înţeles motivele. Voiau să vadă ce anume eram, dacă trupurile noastre înalte aparţineau unor bărbaţi. Ei bine, să vadă cu toţii, am declarat. Am păşit peste veşmântul care îmi alunecase de pe trup. Mi-am pus mâna peste testicule, în maniera antică, pentru a face un legământ - pentru a-l întâii - şi am jurat că aveam să-l slujesc pe Hristos la fel de bine ca orice făptură omenească.

Dar sorţii se schimbaseră. Ceilalţi Taltos creştini se pierduseră cu firea. Privelişte a măcelului îi îngrozise. Începuseră să plângă şi să uite de Arta Limbii, vorbind în graiul rapid şi strident al speciei noastre, cu foarte mare iuţeală, speriindu-i pe oameni.

Mi-am ridicat glasul, cerând tăcere şi supunere. M-am înfăşurat în veşmântul meu despicat, cum m-am priceput

mai bine. Şi m-am plimbat încoace şi încolo prin cerc, furios, folosind Arta Limbii cu tot atâta pricepere ca întotdeauna.

Ce anume ne-ar fi spus Hristos, ţinând cont de ceea ce făcuserăm? Care era crima noastră, faptul că eram un trib bizar? Sau faptul că îi uciseserăm pe ai noştri? Am vărsat lacrimi amare, făcând gesturi largi şi smulgându-mi părul, iar ceilalţi au plâns alături de mine.

Dar călugării creştini erau acum cuprinşi de spaimă, aşa cum erau şi oamenii creştinaţi. Ceea ce bănuiseră de-a lungul întregii lor vieţi în vale stătea acum să li se dezvăluie. Întrebarea s-a ridicat din nou. Copiii noştri, unde anume erau?

În cele din urmă, un alt mascul Taltos, la care ţineam foarte mult, a făcut un pas înainte şi a declarat că, începând din clipa aceea, în numele lui Hristos şi al Fecioarei, el era celibatar. Alţi Taltos, bărbaţi şi femei deopotrivă, au făcut acelaşi legământ.

— Indiferent ce am fi, au afirmat femeile Taltos, acum asta nu mai are importanţă, pentru că vom deveni miresele lui Hristos şi ne vom face aici propria mănăstire, în spiritul celei din Iona.

S-au auzit strigate puternice, de bucurie şi de aprobare, şi acei oameni care ne iubiseră întotdeauna, care mă iubeau ca rege al lor, s-au grăbit să se strângă în jurul nostru.

Dar pericolul plutea în aer. Săbiile însângerate s-ar fi putut încrucişa din nou, în orice clipă, iar eu o ştiam.

— Repede, cu toţii, făgăduiţi-vă lui Hristos, am spus eu, văzând în acest legământ de castitate singura noastră şansă de supravieţuire.

Janet mi-a strigat să pun capăt acelui plan împotriva firii şi diabolic. Iar apoi, cu un potop de cuvinte, rostite uneori prea repede şi alteori prea lent, a vorbit despre modul nostru de viaţă, despre vlăstarele noastre, despre ritualurile

noastre senzuale, despre lunga noastră istorie, despre tot ceea ce mă pregăteam eu să sacrific.

A fost greşeala fatală.

Oamenii convertiţi s-au repezit imediat asupra ei şi i-au legat mâinile şi picioarele, iar cei care au încercat s-o apere au fost măcelăriţi. Câţiva Taltos convertiţi au încercat să fugă, dar au fost ucişi imediat şi a început o altă luptă cumplită, în timpul căreia s-a dat foc caselor şi colibelor, iar semeni de-ai noştri au prins să alerge în toate părţile, urlând, invocându-l pe Dumnezeu şi cerându-i ajutorul.

— Ucideţi toţi monştrii! era strigătul de lupta.

Unul dintre călugări a spus că sosise sfârşitul lumii. Mai mulţi Taltos au făcut acelaşi lucru. Au căzut în genunchi. Văzându-i în această poziţie umilă, oamenii s-au grăbit să-i ucidă pe cei pe care nu-i cunoşteau, sau de care se temeau, sau pe care nu-i puteau suferi, cruţându-i doar pe cei câţiva care erau iubiţi de toată lumea.

N-am mai rămas decât eu şi o mână de Taltos - cei mai activi în ceea ce privea conducerea tribului şi care aveau personalităţi atrăgătoare. I-am respins pe acei oameni care s-au încăpăţânat să ne atace, subjugându-i pe ceilalţi cu simple priviri sălbatice sau cu învinuiri zgomotoase.

Şi, în cele din urmă - când nebunia s-a domolit şi bărbaţii s-au prăbuşit sub povara propriilor săbii, în timp ce alţii ţipau şi plângeau privind măcelul -, n-am mai rămas decât cinci dintre noi: Taltos dedicaţi lui Hristos, iar toţi cei care nu voiseră să accepte creştinismul, cu excepţia lui Janet, fuseseră ucişi.

Călugării au cerut să se facă pace.

— Vorbeşte-i poporului tău, Ashlar! Vorbeşte sau totul este pierdut. Nu va mai exista nici un Donnelaifh, şi tu o ştii foarte bine.

— Da, vorbeşte, a zis un alt Taltos, dar nu spune nimic care ar putea înspăimânta pe cineva. Fii iscusit, Ashlar!

Eu plângeam atât de tare, încât o asemenea însărcinare părea să mă depăşească întru totul. Oriunde mă uitam, vedeam morţii, sute de Taltos născuţi de când ridicaserăm cercul din câmpie, morţi, plecaţi acum în eternitate, şi poate arzând în flăcările iadului, fără să aibă parte de îndurarea lui Hristos.

Am căzut în genunchi. Am plâns până când mi-au secat lacrimile şi, când m-am oprit, în vale era linişte.

— Tu eşti regele nostru, au zis oamenii. Spune-ne că nu eşti un diavol, Ashlar, şi noi o să-ţi dăm crezare.

Alături de mine, ceilalţi Taltos erau cuprinşi de o frică disperată. Soarta lor atârna acum de a mea. Dar ei erau cei mai cunoscuţi de oamenii din vale şi cei mai respectaţi. Aveam o şansă, dacă nu mă lăsam pradă disperării, pecetluind soarta mea şi pe a lor.

Dar ce mai rămăsese din poporul meu? Ce? Şi ce anume adusesem în vale?

Călugării s-au apropiat.

— Ashlar, Dumnezeu îi pune la încercare pe cei pe care îi iubeşte, mi-au spus. Şi credeau în vorbele acelea. Iar ochii lor erau plini de tristeţe. Dumnezeu îi pune la încercare pe cei pe care vrea să-i facă sfinţi, au continuat ei şi, fără să le pese de ceea ce ar fi putut crede ceilalţi despre monstruozitatea şi despre păcătoşenia noastră, m-au cuprins în braţele lor şi au rămas neclintiţi alături de mine, riscându-şi propriile vieţi.

Apoi mi-a vorbit Janet, ţinută strâns de cei care o capturaseră:

— Ashlar, ţi-ai trădat poporul! Ai adus moartea în mijlocul semenilor tăi, în numele unui zeu străin. Ai distrus clanul din Donnelaith, care a trăit în valea asta din vremuri imemoriale.

— Opriţi-o pe vrăjitoare! a strigat cineva.

— Ardeţi-o! a spus un altul. Apoi un altul, şi un altul.

Şi chiar în timp ce ea continua să vorbească, s-a stârnit un murmur, iar unii au plecat să pregătească rugul în cercul de piatră.

Am văzut totul cu coada ochiului, aşa cum a văzut şi Janet, dar nu şi-a pierdut curajul.

— Te blestem, Ashlar! Te blestem sub ochii Zeului cel Bun. Nu puteam vorbi şi totuşi ştiam că ar fi trebuit s-o fac.

Trebuia să cuvântez, ca să mă salvez pe mine însumi, să-i salvez de călugări, să-mi salvez adepţii. Trebuia să cuvântez dacă voiam să împiedic moartea lui Janet.

Lemnele erau trase către rug. Sub el erau aruncaţi cărbuni. Oamenii, unii dintre cei care se temuseră întotdeauna de Janet şi de celelalte femei Taltos, pe care nu le puteau avea, aduseseră torţe.

— Vorbeşte, a şoptit Ninian, de lângă de mine. Pentru numele lui Hristos, Ashlar!

Am închis ochii, m-am rugat, am făcut Semnul Crucii şi apoi mi-am început pledoaria, spre a fi ascultata de către toţi.

— Văd în faţa mea un potir, am declarat, vorbind cu blândeţe, dar destul de tare pentru a fi auzit de toată lumea. Vad potirul cu sângele lui Hristos, adus în Anglia de Iosif din Arimateea. Văd sângele lui Hristos golindu-se în Izvor; vad apa curgând roşie şi ştiu ce înseamnă. Sângele lui Hristos e jurământul şi hrana noastră; va înlocui pentru vecie laptele blestemat pe care l-am supt de la femeile noastre, în desfrâu, va fi pâinea noastră cea spre fiinţă şi zestrea noastră. Şi fie ca măcelul cumplit din ziua de astăzi să fie primit de Hristos ca o enormă jertfire de sine. Pentru că noi nu putem suferi omorul. Îl urâm şi l-am urât întotdeauna. Şi nu îi ucidem decât pe duşmanii lui Hristos, fie ca împărăţia Lui să pogoare pe pământ şi să nu aibă sfârşit.

Aceasta era Arta Limbii, în cea mai desăvârşită formă pe care i-o cunoşteam, şi vorbisem cu elocinţă şi cu lacrimi, făcând întreaga mulţime de oameni şi de Taltos deopotrivă

să izbucnească în urale, să îi aducă laude lui Hristos, să-şi arunce săbiile la pământ, să-şi smulgă podoabele, brăţările şi inelele şi să spună că se născuseră pentru a doua oară.

Şi în clipa aceea, în vreme ce mi se desprindeau de pe buze, ştiam că acele cuvinte nu reprezentau decât minciuni. Religia despre care vorbeam era amăgitoare iar trupul şi sângele lui Hristos puteau ucide tot atât de sigur cum o făcea otrava.

Dar noi ne găsiserăm salvarea, noi, cei care stăteam acolo, expuşi drept monştri. Mulţimea nu ne mai dorea moartea. Eram în siguranţă - cu toţii, în afară de Janet.

Au târât-o către rug şi, cu toate că eu am protestat, plângând şi implorând, preoţii au spus nu, au spus că Janet trebuia să moară, că era îngăduit să fie ucisă, ca lecţie pentru toţi cei care îl refuzau pe Hristos. Focul a fost aprins.

M-am aruncat la pământ. Nu puteam suporta. Pe urmă, sărind în picioare, am alergat către focul care se înfiripa încet, fiind însă tras înapoi şi reţinut împotriva voinţei mele.

— Ashlar, poporul are nevoie de tine!

— Ashlar, dă un exemplu!

Janet şi-a pironit ochii asupra mea. Limbile focului se întindeau către rochia lungă, trandafirie, către părul lung şi blond. A clipit ca să-şi limpezească ochii de fumul care se înălţa, apoi mi-a strigat:

— Blestemat să fii, Ashlar, blestemat pentru vecie! Fie ca moartea să te ocolească în veci. Fie să rătăceşti - fără dragoste, fără copii - când poporul tău nu va mai exista, până ce, în singurătatea ta, miraculoasa noastră naştere va rămâne singurul tău vis. Fie ca lumea să se spulbere în jurul tău înainte ca suferinţa să ţi se fi sfârşit.

Flăcările s-au avântat în sus, ascunzându-i chipul, şi dinspre lemnele care se mistuiau cu repeziciune s-a auzit un vuiet slab. Şi iarăşi vocea ei, mai puternică, plină de suferinţă şi de curaj.

— Blestem asupra văii Donnelaith, blestem asupra poporului ei, pentru vecie! Blestem asupra clanului Donnelaith! Blestem asupra poporului lui Ashlar!

În flăcări s-a zvârcolit ceva. Nu ştiu dacă a fost Janet, într-un ultim spasm de durere, sau doar o festă a luminii, a umbrelor, a licăririi focului.

Am căzut în genunchi. Nu mi-am putut opri lacrimile şi n-am izbutit să privesc în altă parte. Era ca şi cum ar fi trebuit să o urmez în miezul durerii ei, cât mai adânc cu putinţă, şi m-am rugat către Hristos:

— Nu ştie ce spune, deschide-i porţile raiului. Pentru blândeţea ei faţă de alţii, pentru bunătatea faţă de poporul ei, deschide-i porţile raiului!

Flăcările au zvâcnit către ceruri, apoi au început deodată să se stingă, dând la iveală rugul, mormanul arzând mocnit, mormanul de carne pârjolită şi de oase care fusese cândva o făptură graţioasă, mai vârstnică şi mai înţeleaptă decât mine.

Valea era liniştită. Din întreg poporul meu nu mai rămăseseră decât cinci bărbaţi, care făgăduiseră să fie creştini celibatari.

Vieţi care dăinuiseră vreme de secole fuseseră retezate. Membrele smulse, capetele tăiate şi trupurile mutilate zăceau pretutindeni.

Creştinii din neamul oamenilor plângeau. Noi plângeam.

Blestem asupra văii Donnelaith, aşa spusese ea. Un blestem. Dar, Janet, iubita mea Janet, m-am rugat eu, mai mult decât atât, ce ni se poate întâmpla?

M-am prăbuşit la pământ.

În clipa aceea, nu mai voiam nimic de la viaţă. Nu mai voiam alte suferinţe şi alte morţi, nu mai voiam ca până şi cele mai nobile intenţii să se transforme în ruine îngrozitoare.

Dar călugării s-au apropiat de mine, m-au ridicat în picioare. Adepţii mei m-au strigat. Trebuia să vin, spuneau ei, să văd minunea ce se petrecuse în faţa ruinelor turnului

mistuit de flăcări care fusese cândva căminul lui Janet şi al rudelor ei apropiate.

Târât într-acolo, năucit, incapabil să scot vreo vorbă, am fost făcut să înţeleg, încetul cu încetul, că un vechi izvor, de mult secat, se trezise la viaţă, apă limpede bolborosind din nou la suprafaţa pământului, croindu-şi drum prin vechea albie secată, printre dâmburi şi printre rădăcini de copac, şi străbătând un lung tunel de flori de câmp.

O minune!

O minune. Am căzut pe gânduri. Ar fi trebui să le atrag cumva atenţia că pârâul acela apărarea şi dispărea de mai multe ori în cuprinsul fiecărui veac? Ca florile înfloriseră cu o zi sau cu două înainte pentru că pământul era deja jilav, presimţind ivirea micului izvor care îşi sfredelise acum încă o dată drumul către suprafaţă?

Sau ar fi trebuit să spun: „O minune."

— Un semn de la Dumnezeu, am rostit.

— Îngenuncheaţi, cu toţii! a strigat Ninian. Spălaţi-vă în această apă sfântă. Spălaţi-vă de sângele celor care n-au vrut să accepte îndurarea lui Dumnezeu şi ale căror suflete sunt acum damnate pentru vecie.

Janet arzând în iad pentru o veşnicie, rugul care nu se va stinge niciodată, vocea care mă va blestema, încă strigând...

M-am cutremurat, fără să mă prăbuşesc iarăşi la pământ, căzând totuşi în genunchi.

În adâncul sufletului meu, ştiam că această nouă credinţă trebuia să mă acapareze cu desăvârşire, trebuia să-mi consume întreaga viaţă, altminteri eram pierdut, pentru totdeauna!

Nu mai aveam speranţe, nu mai aveam vise; nu mai aveam cuvinte, nu mai aveam dorinţe fierbinţi! Credinţa trebuia să mă salveze, altminteri aş fi pierit atunci şi acolo, dorindu-mi asta din adâncul sufletului, fără să mai vorbesc, fără să mă mai clintesc, fără să mă mai hrănesc vreodată, până când moartea avea să mă ia cu ea.

Am simţit apa rece plesnindu-mi obrajii. Am simţit-o scurgându-mi-se pe veşminte. Ceilalţi se adunaseră laolaltă. Şi ei erau udaţi. Călugării începuseră să cânte imnurile celeste pe care le auzisem pe insula Iona. Poporul meu, oamenii din Donnelaith, înlăcrimaţi, trişti şi nerăbdători să primească aceeaşi măreaţă izbăvire, au preluat cântecul, aşa cum obişnuiau din vechime, cântând versurile după călugări, până ce vocile de pretutindeni s-au înălţat spre lauda Domnului.

Am fost botezaţi cu toţii, în numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh.

Clanul din Donnelaith era, aşadar, creştin. Alcătuit în întregime din oameni, cu excepţia a cinci Taltos.

Înainte de a miji zorii dimineţii următoare, au mai fost descoperiţi câţiva, fiind vorba mai ales despre femei foarte tinere, care adăpostiseră doi masculi aproape nou-născuţi în casa lor, de unde văzuseră întreaga tragedie, inclusiv execuţia lui Janet. Erau, cu totul, şase.

Oamenii creştinaţi i-au adus la mine. Cei şase nu scoteau nici o vorbă, nici ca să accepte, nici să respingă credinţa în Hristos, ci mă priveau îngroziţi. „Ce-ar trebui să facem?”

— Lăsaţi-i să plece, dacă o doresc, am spus. Lăsaţi-i să părăsească valea.

Toată lumea era sătulă de sânge şi de moarte. Iar acei Taltos erau înconjuraţi de scutul protector al tinereţii, al naivităţii şi inocenţei lor. Au fugit direct în pădure, fără nimic altceva decât hainele de pe ei, imediat ce proaspeţii convertiţi s-au tras în laturi.

În zilele care au urmat, noi, cei cinci masculi rămaşi, au câştigat întreaga bunăvoinţă a poporului. Cuprinşi de fervoarea noii religii, ne-au preamărit cu toţii pentru că li-l vestiserăm pe Hristos şi ne-au adus onoruri pentru legământul nostru de celibat. Călugării ne pregăteau zi şi noapte pentru a fi hirotoniţi. Noi eram cufundaţi în studiul cărţilor sfinte. Ne rugam cu regularitate.

A început construirea bisericii, un edificiu grandios, în stil roman, din zidărie uscată, cu ferestre în arc rotund şi cu naos prelung.

Iar eu însumi am condus o procesiune care a parcurs cercul de pietre, de pe care am şters toate vechile simboluri, cioplind apoi altele noi, din cartea de altar a Evangheliilor.

Iar acestea erau peştele, care îl reprezenta pe Hristos, porumbelul, ca simbol pentru Apostolul Ioan, leul pentru Marcu, taurul pentru Luca şi omul pentru Matei. Şi, pradă unei furii specifice neamului Taltos, am săpat şi alte şi alte scene biblice în pietre mai plate şi am trecut apoi în cimitir, punând la căpătâiul vechilor morminte cruci în stilul celor din carte, foarte frumos împodobite.

Am avut parte de un scurt răstimp în care ne-a revenit o parte din vechea fervoare care ne luase cândva în stăpânire pe câmpia Salisbury. Dar acum nu mai eram decât cinci, şi nu un trib întreg, cinci Taltos care renunţaseră la adevărata lor natură pentru a fi pe placul lui Dumnezeu şi al oamenilor creştinaţi, cinci Taltos distribuiţi în roluri de sfinţi pentru a nu fi masacraţi.

Însă în sufletele noastre stătea la pândă o spaimă întunecată. Cât de mult avea să dureze acest armistiţiu fragil? Nu cumva cel mai neînsemnat păcat avea să ne răstoarne de pe piedestale?

Chiar şi atunci când mă rugam, cerându-i lui Dumnezeu să mă ajute, să mă ierte pentru greşelile mele, să mă lege de El ca pe un preot vrednic, ştiam că noi, cei cinci, nu mai puteam rămâne în Donnelaith.

Eu însumi nu mai puteam suporta! Până şi în timpul rugăciunilor, până şi în timp ce cântam psalmi alături de călugări, auzeam blestemul lui Janet răsunându-mi în urechi şi îmi vedeam semenii scăldaţi în sânge. Hristoase, dă-mi putere, mă rugam, dar, în tainiţa mimii mele, nu credeam că singura cale pe care o puteau urma semenii mei era una presupunând o asemenea renunţare şi castitate. Cum ar fi

putut să fie? Oare Dumnezeu îi menise neamului nostru să se stingă?

Acela nu era sacrificiu de sine, era o formă de negare deplină. În numele lui Hristos, ne pierduserăm pe noi!

Eram, cu toate acestea, mistuit de dragostea pentru Hristos. Mă devora cu disperare. Iar în mine se năştea o foarte puternică şi individualizată conştiinţă a existenţei Mântuitorului meu, aşa cum li se întâmplă creştinilor întotdeauna. În timpul meditaţiilor mele, aveam noapte de noapte viziunea Potirului lui Hristos, a dealului sacru pe care înflorise păducelul lui Iosif, a sângelui din apa Izvorului Potirului. Am făcut legământ să plec în pelerinaj la Glastonbury.

Ne ajungeau la urechi primele semnale din afara văii. Oamenii auziseră despre Bătălia Sfântă de la Donnelaith, cum ajunsese să fie numită. Auziseră despre preoţii înalţi, celibatari, cu puteri stranii. Călugării le scriseseră altor călugări, răspândind povestea.

Legendele despre Taltos reveniseră la viaţă. Alţi semeni de-ai noştri, care îşi duseseră traiul dându-se drept picţi, fuseseră acum nevoiţi să fugă, abandonându-şi căminele atunci când vecinii lor păgâni îi batjocoriseră şi îi ameninţaseră, iar creştinii insistaseră să-i convingă să renunţe la obiceiurile lor păcătoase şi să devină „sfinţi părinţi”.

În păduri fuseseră descoperiţi Taltos sălbatici; se auzeau zvonuri despre naşterea miraculoasă, pe care oamenii o văzuseră cu ochii lor într-un oraş sau altul. Iar vrăjitoarele ieşiseră la vânătoare, mândrindu-se ca ne puteau face să ne dăm de gol şi că erau în stare să ne lipsească de orice putere.

Alţi Taltos, bogat înveşmântaţi şi înarmaţi până-n dinţi, a căror adevărată natură fusese acum dată în vileag, veneau în vale în grupuri pregătite să se apere cu străşnicie şi mă blestemau pentru ceea ce făcusem.

Femeile lor, foarte frumos îmbrăcate şi bine păzite din toate părţile, pomeneau despre blestemul lui Janet, despre care auziseră vorbindu-se, fără nici o îndoială de la acei Taltos fugiţi din Donnelaith, şi îmi cereau să rostesc cuvintele blestemului, pentru a fi auzite de ei toţi, şi să le ascult învinuirile.

Eu refuzam. Nu scoteam nici o vorbă.

Apoi, spre groaza mea, repetau întregul blestem, pe care îl ştiau într-adevăr.

— Blestemat să fii, Ashlar, blestemat pentru vecie! Fie ca moartea să te ocolească în veci. Fie să rătăceşti - fără dragoste, fără copii - când poporul tău nu va mai exista, până ce, în singurătatea ta, miraculoasa noastră naştere va rămâne singurul tău vis... Fie ca lumea să se spulbere în jurul tău înainte ca suferinţa să ţi se fi sfârşit.

Pentru ei, devenise un poem demn de a fi recitat, şi scuipau la picioarele mele după ce îl terminau.

— Ashlar, cum de-ai putut să dai uitării tărâmul pierdut? întrebau femeile. Cum de-ai putut să dai uitării cercul din Salisbury?

Aceşti câţiva Taltos curajoşi treceau printre ruinele vechilor turnuri; oamenii creştinaţi din Donnelaith îi priveau cu răceală şi cu spaima şi răsuflau uşuraţi după ce părăseau valea.

În lunile care au urmat, au apărut câţiva Taltos care îl acceptaseră pe Hristos şi care voiau să fie preoţi. Noi i-am primit cu braţele deschise.

Răstimpul de pace se încheiase, pentru poporul meu, în întreg nordul Britanniei.

Rasa picţilor se stingea cu repeziciune. Cei care cunoşteau alfabetul Ogham scriau blesteme cumplite la adresa mea, sau îşi inscripţionau cu frenezie nou descoperitele crezuri creştine pe ziduri şi pe pietre.

Un Taltos dat în vileag se putea salva călugărindu-se, o preschimbare care nu numai ca liniştea spiritele, ci şi însufleţea pe toată lumea. Sătenii îşi doreau un preot

Taltos; creştinii din alte triburi ne implorau să trimitem un Taltos celibatar care să oficieze pentru ei o liturghie specială. Însă orice Taltos care nu intra cu uşurinţă în acest joc, care nu renunţa la obiceiurile lui păgâne, care nu cerea protecţia lui Dumnezeu, era o pradă uşoară, pentru oricine.

Între timp, noi, cei cinci, plus cei patru Taltos care ni se alăturaseră mai târziu, am fost hirotoniţi în cadrul unei ceremonii grandioase. Două femei Taltos care veniseră în vale au devenit călugăriţe în comunitatea noastră şi s-au dedicat îngrijirii celor neputincioşi şi bolnavi. Eu am fost numit abatele monahilor din Donnelaith, având autoritate asupra văii şi a comunităţilor din jur.

Faima noastră a sporit.

Existau situaţii în care, eram nevoiţi să ne baricadam în noua noastră mănăstire pentru a scapă de pelerinii veniţi să vadă „ce e un Taltos” şi să ne atingă. Se dusese vestea că puteam „vindeca” şi puteam „face minuni”.

Turma mea mă chemă, zi după zi, la izvorul sacru, pentru a-i binecuvânta pe pelerinii dornici să bea apa sfântă.

Turnul lui Janet fusese dărâmat. Pietrele casei sale, orice bucată de metal din vasele ei care putuse fi topită şi câteva brăţări şi inele fuseseră înglobate în structura noii biserici. Iar lângă izvorul sfânt fusese înălţată o cruce cu inscripţii în limba latină, spre a celebra arderea ei şi miracolul care îi urmase.

Eu abia dacă o puteam privi. Aceea era milă? Era dragoste creştinească? Însă părea mai mult decât limpede că, pentru duşmanii lui Hristos, dreptatea putea fi atât de amară pe cât îngăduia Domnul să fie.

Dar oare asta voise Dumnezeu?

Poporul meu distrus, supravieţuitorii transformaţi în animale sacre? Am insistat pe lângă călugării din Iona, cerându-le să descurajeze toate acele credinţe.

— Nu suntem preoţi miraculoşi! le-am spus. Oamenii ăştia sunt pe punctul de a trâmbiţa, sus şi tare, că avem puteri magice!

Dar, spre deplină mea oroare, ei mi-au răspuns că aşa era voia lui Dumnezeu.

— Nu înţelegi, Ashlar? m-a întrebat Ninian. De aceea a avut Dumnezeu în pază poporul vostru, pentru a vă transforma în această preoţime aparte.

Dar tot ceea ce îmi imaginasem eu se dusese pe pustii. Neamul Taltos nu fusese salvat şi nu descoperise o cale de a vieţui în pace cu oamenii pe suprafaţa acestui pământ.

Faima bisericii noastre a început să crească, iar comunitatea creştina din jurul ei a devenit enormă. Însă eu mă temeam de capriciile celor care ne venerau.

În cele din urmă, mi-am rezervat în fiecare zi o oră sau două în care uşa mea era încuiată şi nimeni nu putea să-mi vorbească. Şi, în singurătatea chiliei mele, am început să scriu o măreaţa carte ilustrată, folosind toate deprinderile pe care le căpătasem cu ajutorul profesorilor mei din Iona.

Trebuia să fie scrisă în stilul celor patru Evanghelii, cu fiecare pagina împodobită cu litere aurii şi cu picturi în miniatură, şi era povestea poporului meu.

Cartea mea.

E cartea descoperită de Stuart Gordon în beciurile organizaţiei Talamasca.

Am scris fiecare cuvânt pentru părintele Columba, risipindu-mi, cu dărnicie, talentul de a înfiripa versuri, cântece şi rugăciuni pentru a descrie tărâmul pierdut, rătăcirile noastre pe câmpiile din sud, construirea grandiosului nostru Stonehenge. Am povestit, în limba latină, tot ceea ce ştiam despre luptele purtate de noi în lumea oamenilor, am povestit cum suferiserăm şi cum învăţaserăm să supravieţuim şi cum, în cele din urmă, din tribul şi din clanul meu nu mai rămăsese decât asta: cinci preoţi în mijlocul unei mari de oameni, veneraţi pentru puteri pe care nu le aveam, exilaţi fără nume, fără ţară, fără un zeu al nostru, străduindu-ne să imploram mântuirea din partea Dumnezeului unui popor care ne înspăimânta.

„Citeşte, părinte - am scris eu - aceste cuvinte ale mele, pe care nu ai vrut să le asculţi atunci când am încercat să ţi le spun. Priveşte-le aici, înscrise în limba lui Ieronim, a lui Augustin şi a papei Grigorie cel Mare. Şi afla că îţi spun adevărul şi că tânjesc să fiu primit în biserica lui Dumnezeu, fiind văzut aşa cum sunt cu adevărat. Căci, altminteri, cum voi putea intra vreodată în împărăţia Cerurilor?”

În cele din urmă, aceasta îndatorire a mea a fost dusă la bun sfârşit.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, privind coperta pe care fixasem eu însumi nestematele, privind învelitoarea croită de mine însumi din mătase, privind literele scrise de mâna mea.

Am trimis imediat după părintele Ninian şi i-am aşezat cartea dinaintea ochilor. Am aşteptat în linişte în tot acel răstimp în care el mi-a studiat lucrarea.

Eram mult prea mândru de ceea ce făcusem, mult prea sigur că, în sfârşit, istoria noastră avea să-şi găsească un context salvator în vastele biblioteci ale doctrinei bisericeşti şi ale istoriei. „Indiferent ce altceva s-ar întâmpla, am cugetat eu, am spus adevărul. Am spus cum a fost şi pentru ce anume a preferat Janet să moară.”

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru expresia aşternută pe chipul lui Ninian în momentul în care a închis tomul.

Pentru o lungă clipă, n-a scos nici o vorbă, apoi a început să râdă nestăpânit.

— Ashlar, a spus el, ţi-ai pierdut minţile dacă te aştepţi să-i duc asta părintelui Columba!

Eram uluit.

— Mi-am dat toată silinţa, am ripostat, cu voce pierită.

— Ashlar, a zis el, e cea mai minunată carte de acest tip pe care am văzut-o vreodată. Ilustraţiile sunt perfect executate, textul e scris într-o latinească fără cusur, plin de sute de fraze emoţionante. E de necrezut că un om ar fi putut să o creeze în mai puţin de trei sau patru ani, în singurătatea scriptoriumului din mănăstirea Iona, iar faptul

că tu ai făcut-o aici, pe durata unui singur an, nu e altceva decât un miracol.

— Da?

— Dar conţinutul, Ashlar! Asta e blasfemie! Ai scris, în latina Sfintei Scripturi şi în stilul unei cărţi de altar, versuri nebuneşti, păgâne, şi istorisiri pline de senzualitate şi de monstruozităţi! Ashlar, o asemenea forma e potrivită numai pentru Evangheliile Domnului şi pentru psaltiri! Ce anume te-a posedat, îndemnându-te să-ţi scrii poveştile frivole despre magie într-un asemenea stil?

— Am vrut ca părintele Columba să vadă aceste cuvinte şi să-şi dea seama că sunt adevărate! am rostit eu.

Dar înţelesesem deja care era punctul lui de vedere. În apărare nu avea nici o importanţă.

Pe urmă, văzându-mă atât de zdrobit, s-a lăsat pe spătarul scaunului, şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat la mine.

— Din prima zi în care am intrat în casa ta, a spus el, mi-am dat seama de inocenţa şi de blândeţea ta. Numai tu puteai să faci o asemenea boacănă prostească. Lasă asta deoparte; lasă deoparte toată istoria ta, o dată pentru totdeauna! Consacră talentul tău extraordinar unor subiecte mai potrivite.

M-am gândit la asta vreme de o zi şi o noapte. Mi-am împachetat cu grijă cartea şi i-am dat-o din nou lui Ninian.

— Aici, la Donnelaith, i-am spus, eu sunt abatele tău, numit într-un moment solemn. Ei bine, aceasta e ultima poruncă pe care ţi-o voi da vreodată. Du-i cartea părintelui Columba, aşa cum ţi-am cerut. Şi spune-i despre mine că m-am hotărât să plec în pelerinaj. Nu ştiu nici cât voi lipsi, nici unde mă voi duce. După cum ai citit în cartea asta, mi-am dus deja traiul pe durata mai multor vieţi omeneşti. S-ar putea să nu vă mai revăd niciodată, nici pe el, nici pe tine, dar trebuie să plec. Trebuie să văd lumea. Şi numai Domnul nostru ştie dacă mă voi mai întoarce vreodată la El, sau în aceste locuri.

Ninian a încercat să protesteze. Dar eu eram de neclintit. Ştiam că el trebuia oricum să facă, în curând, o călătorie acasă, la Iona, aşa că a cedat, prevenindu-mă însă că nu aveam permisiunea lui Columba pentru a pleca, deşi înţelesese că nu mă sinchiseam de asta.

În cele din urmă a plecat, luând cu sine cartea şi având o escortă puternică, formată din cinci oameni.

N-am mai revăzut niciodată cartea aceea, până în momentul când Stuart Gordon a pus-o pe masă, în turnul lui din Somerset.

Nu ştiu dacă a ajuns sau nu pe insula Iona.

Presupun că a ajuns şi că trebuie să fi rămas acolo vreme de mulţi ani, până într-o vreme când cei care ştiau ce reprezenta, sau ştiau cine o scrisese, sau de ce se găsea acolo, se stinseseră de mult.

Nu aveam să aflu niciodată dacă părintele Columba o citise sau nu. În aceeaşi noapte în care Ninian a plecat pe calea lui, eu m-am hotărât să părăsesc Donnelaith pentru totdeauna.

I-am chemat pe toţi preoţii Taltos în biserică şi le-am poruncit să zăvorască uşile. Oamenii n-aveau decât să creadă ce pofteau şi fireşte că asta i-a neliniştit, făcându-i bănuitori.

Le-am spus preoţilor mei că plecam.

Le-am spus ca-mi era teamă.

— Nu ştiu dacă am făcut ceea ce trebuia. O cred, dar nu o ştiu, le-am mărturisit. Şi mă tem de oamenii din jurul nostru. Mă tem că s-ar putea întoarce împotriva noastră în orice clipă. Dacă s-ar dezlănţui o furtună, dacă o molimă ar mătura ţinutul, dacă o boală cumplită ar lovi copiii celor mai puternice familii, oricare dintre aceste dezastre ar putea stârni o revoltă împotriva noastră. Aceşti oameni nu sunt poporul nostru! Şi am fost un nesocotit atunci când mi-am închipuit că vom putea trăi vreodată în pace alături de ei.

Fiecare dintre voi e liber să facă orice va dori, dar sfatul pe care vi-l dau eu, Ashlar, conducătorul vostru încă de pe

vremea când am părăsit tărâmul pierdut, este să plecaţi de aici. Căutaţi-vă iertarea păcatelor într-o mănăstire îndepărtată, unde nu se ştie ce sunteţi de fapt, şi cereţi permisiunea de a vă îndeplini legământul acolo, în pace. Dar părăsiţi valea asta. Eu, unul, plec în pelerinaj. Mai întâi la Glastonbury, la izvorul în a cărui apă a turnat Iosif din Arimateea sângele lui Hristos. Acolo o să mă rog, cerând îndrumare. Apoi voi plecă la Roma, iar pe urmă, poate, cine ştie, la Constantinopol, ca să văd icoanele sfinte despre care se spune că ar conţine, printr-un miracol, chiar chipul lui Hristos. Şi apoi la Ierusalim, ca să văd muntele pe care a murit El, pentru noi. Iar prin aceasta renunţ la jurământul de ascultare faţă de părintele Columba.

Au urmat proteste zgomotoase şi multe lacrimi, dar eu am rămas ferm. Era un mod de a încheia lucrurile specific neamului Taltos.

— Dacă greşesc, fie ca Isus să mă călăuzească înapoi, către biserica Lui. Poate c-o să mă ierte. Sau... poate c-o să ajung în iad, am spus, ridicând din umeri. Plec.

Şi m-am dus să mă pregătesc de drum...

Înainte de a rosti aceste cuvinte de despărţire în faţa turmei mele, îmi luasem din turnul meu toate bunurile personale, inclusiv toate cărţile, toate scrierile, scrisorile de la părintele Columba şi orice altceva avea vreo importanţă în ochii mei şi le ascunsesem în două dintre subteranele construite de mine cu secole în urmă. Apoi mi-am luat ultimele dintre hainele mele frumoase, căci renunţasem la toate celelalte, alegând veşmintele preoţeşti şi biserica, şi m-am îmbrăcat într-o tunică verde din stofă de lână, lungă, groasă şi tivită cu blană neagră, pe care am strâns-o cu ultima mea cingătoare din piele fină şi aur, m-am încins cu paloşul, cu teaca lui bătută în nestemate, apoi mi-am pus pe cap o glugă veche de blană şi un coif de bronz, de o vârstă venerabilă. Şi înveşmântat astfel, precum un nobil, probabil precum unul sărac, am plecat calare, cu toate cele trebuincioase într-un sac mic, părăsind valea.

Nu purtam ceva atât de împodobit şi de bogat precum fuseseră straiele mele regeşti şi nici atât de umil precum straiele preoţeşti. Erau, pur şi simplu, nişte haine de călătorie.

Am călărit prin pădure poate vreme de vreo oră, urmând vechile poteci, cunoscute numai celor care vânaseră acolo.

Am urcat necontenit pantele împădurite, către trecătoarea secretă care ducea spre drumul mare.

Era după-amiaza târziu, dar ştiam că aş fi putut ajunge la drumul mare înainte de căderea serii. Trebuia să fie lună plină şi aveam de gând să-mi continui călătoria până ce aveam să fiu prea obosit ca să merg mai departe.

Domnea bezna în codrii aceia, o beznă pe care eu socot că oamenii acestor zile şi ai acestei epoci nu şi-o pot imagina. Vorbim de vremurile de dinainte ca marile păduri din Britannia să fi fost distruse, iar copacii erau groşi şi bătrâni.

Aveam credinţa că aceşti arbori reprezentau singurele fiinţe vii mai bătrâne decât noi din întreaga lume - pentru că nimic din ceea ce văzuserăm vreodată nu trăia atât de mult precum un arbore sau precum un Taltos. Iubeam pădurea şi nu ne temeam de ea niciodată.

Nu intrasem de prea multă vreme în cel mai întunecat dintre acei codri când deodată am auzit vocile spiriduşilor.

Le-am auzit şuierăturile, şoaptele şi râsetele.

Samuel nu era născut pe atunci, aşa ca nu se afla acolo, dar Aiken Drumm şi alţii, care mai trăiesc încă, se numărau printre cei care mă strigau.

— Ashlar, măscăriciul creştinilor, ţi-ai trădat poporul! Sau:

— Ashlar, vino cu noi, să zămislim o nouă rasă de uriaşi, şi vom stăpâni pământul.

Şi alte asemenea lucruri.

Pe Aiken Drumm l-am urât dintotdeauna. Pe atunci era foarte tânăr şi chipul lui nu era atât de cioturos, încât să nu i se poată zări ochii. Şi, pe când se apropia alergând printre

ceilalţi pitici, arătându-mi pumnii, faţa lui exprima cea mai profundă răutate.

— Ashlar, pleci din vale acum, după ce ai distrus totul! Blestemul lui Janet fie asupra ta!

În cele din urmă s-au retras, îndepărtându-se cu toţii, dintr-un motiv simplu. Mă apropiam de o peşteră din coasta muntelui, despre care uitasem cu totul - din motive tot atât de simple.

Fără să mă gândesc, alesesem poteca pe care o urmau triburile antice ca să-şi venereze idolii. Pe vremea când Taltos trăiau în câmpia Salisbury, acele triburi umpluseră peştera cu cranii, iar oamenii de mai târziu o venerau, considerând-o altarul unui cult sumbru.

În ultimele veacuri, ţăranii jurau că înăuntru se deschisese o poartă prin care puteau auzi vocile iadului sau cântecele raiului.

În pădurea din preajmă fuseseră văzute duhuri, iar vrăjitoarele ne sfidau uneori mânia pentru a ajunge acolo. Cu toate că pe vremuri călăream în susul dealului în cete înfricoşătoare, izgonindu-le, în ultimele două secole nu le făcuserăm prea multe necazuri.

În toată viaţa mea, eu însumi nu urcasem până acolo decât în două rânduri, dar nu mă temeam nicidecum de peşteră. Iar când am văzut că spiriduşilor le era frică m-am simţit uşurat, fiindcă scăpam de ei.

Totuşi, pe măsură ce calul meu urma cărarea, apropiindu-se tot mai mult de peşteră, am văzut lumini pâlpâitoare dansând în întunericul gros. Am văzut că în munte era săpat un sălaş rudimentar, făcut probabil chiar dintr-o grotă, acoperită cu pietre şi neavând decât o uşă, o fereastră şi, în partea de sus, o deschizătură prin care ieşea fumul.

Lumina licărea prin crăpături şi prin fisurile din stâncile zidului grosolan.

Iar acolo, la câţiva metri deasupra, era cărarea către marea peşteră, o gură căscată, acum ascunsă de pini, de strejari şi de arbori de tisă.

Mi-am dorit să mă ţin departe de micul sălaş imediat ce l-am zărit. Oricine ar fi locuit în vecinătatea acelei grote nu putea aduce decât necazuri.

Peştera în sine mă intriga în foarte mică măsură. Cu toate că nu-mi ascultasem abatele, eram creştin şi nu mă temeam de zeii păgâni. Nu credeam în ei. Dar îmi părăseam căminul. S-ar fi putut să nu mă mai întorc niciodată. Şi mă întrebam dacă n-ar fi trebuit s-o vizitez şi poate să mă odihnesc o vreme ascuns acolo, la adăpost faţă de spiriduşi.

29

— Acum ascultaţi-mă, amândouă, spuse ea, fără să-şi ia ochii de la drum. A sosit momentul în care am de gând să preiau comanda. Am reflectat la asta încă de când m-am născut şi ştiu exact ce trebuie să facem. Buni doarme acolo, în spate?

— Pare să doarmă, zise Mary Jane, de pe strapontină, întinzându-se într-o parte, ca s-o poată vedea pe Morrigan, instalată pe scaunul şoferului.

— Ce vrei să spui, întrebă Mona, ce-nseamnă că ai de gând să preiei comanda?

— Chiar asta înseamnă, răspunse Morrigan, cu ambele mâini pe partea de sus a volanului, stăpânindu-l cu detaşare, fiindcă mergeau deja de ceva vreme cu o sută cincizeci de kilometri la oră şi era evident că nici un poliţist n-avea intenţia să le oprească. V-am ascultat contrazicându-vă şi iar contrazicându -vă şi v-aţi blocat pe nişte lucruri care sunt cu totul pe lângă subiect, reprezintă un soi de amănunte morale.

Părul lui Morrigan era încâlcit şi îi cădea pe umeri şi pe braţe, plete de un roşu ceva mai strălucitor, din câte îşi putea da seama Mona, dar de o nuanţă înrudită cu cea a părului ei. Iar asemănarea nefirească a chipurilor lor era suficientă ca s-o tulbure pe de-a-ntregul dacă îşi îngăduia să se uite prea mult la Morrigan. Cât despre voce, ei bine, imensul pericol era evident. La telefon, Morrigan se putea da drept Mona. O făcuse cu uşurinţă atunci când unchiul Ryan sunase, în cele din urmă, la Fontevrault. Cât de hazlie fusese conversaţia! Ryan o întrebase pe „Mona”, cu foarte mult tact, dacă lua amfetamine şi îi reamintise, cu blândeţe, că tot ce ingera îi putea face rău copilului. Dar

problema consta în faptul că nu bănuise nici măcar o clipă că femeia persuasivă şi iscoditoare de la celalalt capăt al firului nu era Mona.

Purtau cele mai bune haine de Paşte, cum le numise Mary Jane, cu toatele, inclusiv Morrigan, pe care o echipaseră din magazinele rafinate din Napoleon viile. Rochia aibă de bumbac, încheiată în faţă, i-ar fi ajuns Monei, sau chiar lui Mary Jane, până la glezne. Lui Morrigan îi venea până la genunchi; era foarte strânsă în talie, iar gulerul simplu, în V, simbolul respectabilităţii, oferea privirii linia gâtului, care se pierdea între sânii pe deplin dezvoltaţi. Aceeaşi veche poveste: pune o rochie obişnuită, simplă, pe o fată de o frumuseţe strălucitoare şi va atrage privirile mai mult decât dacă ar fi fost împodobită cu aur sau cu blană de samur. Pantofii nu fuseseră o problemă, odată ce descoperiseră că purta măsura patruzeci. Un număr mai mult şi ar fi fost nevoite s-o încalţe cu pantofi bărbăteşti cu şireturi. Aşa stând lucrurile, purta tocuri cui şi, odată încălţată cu ei, dansase în jurul maşinii vreme de cincisprezece minute înainte ca Mona şi Mary Jane să o cuprindă ferm cu braţele, să-i ceară să tacă, să stea locului şi să se urce în maşină. Pe urmă ea ceruse să conducă maşina. De ce nu, doar nu se întâmpla pentru prima oară...

Bunica, îmbrăcată în cel mai bun costum pantalon tricotat din bumbac de la Wal-Mart, dormea sub o pătură termală de un albastru pastelat. Cerul era azuriu, cu norii de un alb magnific. Mona nu se mai simţea rău, slavă Domnului, ci doar slăbită. Deprimant de slăbită.

Acum ajunseseră la o jumătate de oră distanţă de New Orleans.

— Care ar fi amănuntele astea morale? întrebă Mary Jane. Aici e vorba despre o problema de siguranţă, şi ce vrei cu spui cu preluarea comenzii?

— Păi, vorbesc despre ceva inevitabil, zise Morrigan, dar îngăduie-mi să prezint totul pas cu pas, pentru tine.

Mona râse.

— Ah, vezi tu, mama e suficient de inteligentă, firește, pentru a întrezări viitorul așa cum presupun că o poate face o vrăjitoare, dar tu, Mary Jane, persiști în a fi un hibrid între o mătușă cârcotașă și avocatul diavolului.

— Ești sigură că știi ce înseamnă toate cuvintele astea?

— Draga mea, am asimilat, în întregime, două dicționare. Știu toate cuvintele pe care le știa mama înainte de nașterea mea și o foarte mare parte dintre cele pe care le știa tata. Cum altfel aș fi putut ști ce e o cheie tabulară și de ce în portbagajul acestei mașini e un set întreg de asemenea chei? Acum să ne întoarcem la criza de moment: Unde mergem, în ce casă? Și ce e cu toate aceste absurdități?

Se grăbi să răspundă la propriile întrebări.

— Păi, cred că nu e chiar atât de al naibii de important în a cui casă mergem. Amelia Street ar fi o idee proastă, pur și simplu pentru că e ticsită de alți oameni, după cum ați descris-o în repetate rânduri, și, cu toate că, într-un anume sens, e casa mamei, îi aparține de fapt Bătrânei Evelyn. Fontevrault e prea departe. Nu ne întoarcem, indiferent ce s-ar întâmpla! Un apartament e o ascunzătoare în care neliniștea mea anticipativă nu-mi permite să stau! N-o să aleg o căsuță impersonală, dobândită sub un pretext măsluit. Nu pot locui în cutii. Conacul din First Street le aparține lui Michael și lui Rowan, asta e cât de poate de adevărat, dar el e tatăl meu! Ceea ce îmi trebuie e First Street. Am nevoie de computerul Monei, de înregistrările ei, de hârtiile scrise de Lasher, de orice notițe ar fi făcut tata pe exemplarul lui din faimoasele dosare Talamasca, de tot ceea ce se afla în prezent în casa aia, iar Monei i se recunoaște dreptul de a sta acolo. Foarte bine, nu are și dreptul de a citi hârtiile lui Lasher, însă repet că ăsta e un amănunt. Eu fac apel la dreptul speciei lui de a le prelua. Iar dacă o să găsesc jurnalul lui Michael, o să-l citesc fără cel mai mic scrupul. Dar nu vă puneți pe țipat, nici una din voi!

— Păi, în primul rând, încetineşte! strigă Mary Jane. Iar felul în care spui cuvintele alea, „preiau comanda”, îmi dă fiori până-n măduva oaselor!

— Şi hai să ne gândim la toată povestea dintr-o perspectiva mai largă, zise Mona.

— V-aţi reamintit una alteia, în prezenţa mea, de suficient de multe ori, că miza acestui joc e supravieţuirea, ripostă Morrigan. Am nevoie de informaţiile astea - jurnale, dosare, înregistrări - pentru a supravieţui. Iar conacul din First Street e pustiu acum, ştiţi asta, aşa că ne putem pregăti în tihnă pentru sosirea lui Michael şi a lui Rowan. De aceea iau, aici şi acum, hotărârea de a merge acolo, cel puţin până când se întorc cei doi şi până când îi anunţam care e situaţia. Dacă, după aceea, tatăl meu va dori să mă alunge din casă, o să căutăm o locuinţă potrivită sau o să punem în aplicare planul mamei de a obţine fonduri pentru a reface Fontevrault în întregime. Acum, există sau nu toate astea printre amintirile voastre?

— În casă sunt arme, zise Mary Jane, doar ţi-a povestit Mona. Arme la etaj, arme la parter. Oamenii aia o să se sperie de tine. E casa lor. O să-nceapă să ţipe! Nu înţelegi? Ei cred că Taltos sunt creaturi demonice, demonice! Care încearcă să preia controlul asupra lumii!

— Eu sunt o Mayfair! exclamă Morrigan. Sunt fiica tatălui meu şi a mamei mele. Şi la naiba cu armele! Nu vor aţinti o armă asupra mea. Asta e de-a dreptul absurd, în plus uitaţi că nu se aşteaptă nicidecum să mă găsească acolo şi vor fi luaţi cu totul pe nepregătite când o să-i căutaţi de arme, presupunând că vor avea aşa ceva asupra lor, şi, pe lângă asta veţi fi de faţă, amândouă, gata să mă protejaţi, să vorbiţi în favoarea mea, să-i avertizaţi asupra consecinţelor cumplite, pentru a nu-mi face nici un rău, şi vă rog să ţineţi minte, pentru mai mult de cinci minute consecutiv, că am şi eu o limbă la care să apelez spre a mă apăra, că, în actuala situaţie, nu exista nimic similar cu ceea ce s-a petrecut înainte şi că e cel mai bine să ne instalăm acolo, unde pot

să examinez tot ceea ce e necesar, inclusiv acel faimos patefon şi curtea din spate... iar aţi început, nu mai ţipaţi, amândouă!

— Numai să nu dezgropi cadavrele! strigă Mona.

— Chiar aşa, lasă cadavrele alea sub copac! adăuga solemn Mary Jane.

— Sigur că le las. Promit. V-am spus. Fără dezgroparea cadavrelor. O idee proastă, foarte proastă. Lui Morrigan îi pare rău. Morrigan n-o s-o facă. Morrigan le-a promis Monei şi lui Mary Jane. N-avem timp de cadavre! în plus, ce importanţă au cadavrele alea pentru mine? Morrigan clatină din cap, răvăşindu-şi părul şi încurcându-l, apoi îl scutură cu hotărâre. Sunt copilul lui Michael Curry şi al Monei Mayfair. Şi nimic altceva nu mai contează, nu-i aşa?

— Suntem speriate, atâta tot, spuse Mary Jane. Acum, dacă întoarcem maşina imediat şi mergem înapoi la Fontevrault...

— Nu. Nu fără pompe, schelărie, muncitori şi cherestea, cu care să îndreptăm casa aia. Bineînţeles că, din punct de vedere sentimental, o să fiu ataşată de ea toată viaţa, dar de data asta, pur şi simplu, nu pot rămâne acolo! Mor de nerăbdare să vad lumea, de ce nu vreţi să-nţelegeţi, voi amândouă, că lumea nu înseamnă un magazin Wal-Mart, Napoleonville şi cele mai recente numere din *Time, Newsweek* şi *The New Yorker?* Nu pot să mai stau locului, aşteptând. În plus, din câte ştiţi voi, ei sunt acum acasă, Rowan şi Michael, iar eu prefer o confruntare imediată. Nu mă îndoiesc că mă vor lăsă să văd înregistrările, chiar dacă au optat pentru exterminare, în adâncul inimilor lor.

— Nu sunt acasă, zise Mona. Ryan a spus că mai durează încă două zile.

— Păi, în cazul ăsta, de ce ţi-e atât de frică?

— Nu ştiu! exclamă Mona.

— Arunci rămâne First Street şi nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre asta. Există o cameră pentru oaspeţi, nu-i aşa? O să stau acolo. Şi vreau să înceteze toată cearta asta.

Putem avea o locuinţă sigură, a noastră, oricând la dispoziţie. În plus, vreau să văd casa, casa pe care au construit-o vrăjitoarele. Chiar nu înţelegeţi în ce măsură sunt legate fiinţa şi soarta mea de casa asta, de casa asta menită să perpetueze descendenţa spiralei uriaşe? Zău aşa, dacă dăm deoparte majoritatea sentimentelor întristătoare, e cât se poate de evident că Stella, Antha şi Deirdre au murit pentru ca eu să pot prinde viaţă şi că visele literalmente distrugătoare ale acelui spirit rău, Lasher, s-au concretizat într-o incarnare pe care n-a putut s-o anticipeze niciodată, dar care reprezintă acum destinul meu. Sunt plină de viaţă şi perseverenţă!

— Bine, rosti Mona, dar trebuie să stai liniştita, să nu vorbeşti cu paznicii şi să nu mai răspunzi iarăşi la telefon!

— Da, zise Mary Jane, felul în care te repezi la telefon când sună, la orice telefon, e pur şi simplu nebunesc!

Morrigan ridică din umeri.

— Ceea ce nu reuşiţi voi să înţelegeţi este că, pentru mine, fiecare zi înseamnă un lanţ enorm şi continuu de perfecţionări! Nu mai sunt aceeaşi fata de alaltăieri!

Se înfioră pe neaşteptate şi gemu uşor.

— Ce s-a-ntâmplat, ce nu-i în ordine? întreba Mona.

— Amintirile, felul în care apar. Mama, deschide casetofonul, se poate? Ştiţi, ăsta e cel mai bizar lucru, modul în care se estompează unele dintre ele, iar altele nu o fac, ci e ca şi cum ar fi amintirile mai multor oameni, adică ale unor oameni ca mine... Îl văd pe Ashlar prin ochii tuturor... Valea e una şi aceeaşi cu cea din dosarele Talamasca, o ştiu. Donnelaith. Îl pot auzi pe Ashlar spunând-o.

— Vorbeşte mai tare, zise Mary Jane, ca să te-aud şi eu.

— E vorba tot despre pietre, încă nu suntem în vale, suntem lângă fluviu, iar bărbaţii trag pietrele, punându-le pe buşteni care se rostogolesc. Vă spun eu că pe lumea asta nu se întâmpla nici un fel de accidente, natura e suficient de aleatorie şi de abundentă pentru ca lucrurile să

se întâmple aproape inevitabil. La început n-au nici un sens, dar uite ce vreau să spun: că, trecând peste haos şi peste suferinţele vrăjitoarelor rebele şi sfidătoare, a sosit momentul ca familia asta să fie o familie de oameni şi de Taltos. Mă simt cuprinsă de cele mai ciudate sentimente. Trebuie să merg acolo, să văd locul ăla. Şi valea. Cercul e mai mic, dar e tot al nostru, Ashlar le-a consacrat zeului pe amândouă, iar stelele de deasupra capului sunt cele de pe cerul iernii. Ashlar vrea ca pădurile întunecate să ne adăpostească, să se aştearnă între noi şi lumea ostilă. Sunt obosită. Somnoroasă.

— Ţine bine volanul, spuse Mary Jane. Descrie-l încă o dată pe bărbatul ăsta, Ashlar. E întotdeauna acelaşi, adică în ambele epoci şi în ambele cercuri?

— Cred c-o să-ncep să plâng. Aud întruna muzică. Trebuie să dansam când ajungem acolo.

— Unde?

— În First Street, oriunde. În vale. Pe câmpie. Trebuie să dansăm în cerc. Vă arăt eu, vă cânt cântecele. Ştiţi ce e? Poporului meu i s-a întâmplat ceva cumplit, şi nu numai o singură dată! Moarte şi suferinţă, astea s-au transformat în normalitate. Numai cei foarte abili le puteau evita; cei foarte abili văd fiinţele umane aşa cum sunt în realitate. Noi, ceilalţi, suntem orbi.

— El e singurul cu acest nume?

— Nu, e doar acela al cărui nume e ştiut de toţi, de absolut toţi. Ca un magnet care atrage atenţia tuturor. Nu vreau să...

— Ia-o uşurel, zise Mona. Când ajungem acolo poţi să scrii totul din nou, o să ai parte de pace şi de linişte, vreme de două zile, până se întorc ei.

— Dar cine o să fiu eu atunci?

— Eu ştiu cine eşti, spuse Mona. Ştiu cine erai când te aflai în pântecul meu. Eşti eu şi Michael, şi încă ceva, ceva puternic şi minunat, şi, totodată, o parte din toate celelalte vrăjitoare.

— Vorbeşte, iubito, zise Mary Jane. Povesteşte-ne, povesteşte-ne despre el şi povesteşte-ne cum făcea toată lumea păpuşi mici, de calcar. Vreau să aud asta, vreau să aud cum erau îngropate la picioarele pietrelor. Mai ţii minte ce-ai spus?

— Cred că da. Erau păpuşi cu sâni şi penisuri.

— Păi, n-ai mai spus aşa ceva niciodată până acum.

— Erau păpuşi sacre. Dar asta trebuie să aibă un scop, să fie o izbăvire de durere... Vreau să las amintirile să dispară, dar nu înainte de a reţine tot ce e valoros în ele. Mary Jane, drăguţo, vrei, te rog, să iei un şerveţel şi să-mi ştergi ochii? Spun asta spre aducere aminte, băgaţi de seamă. E un flux al cunoştinţei. Ducem piatra cea lungă în câmpie. Toată lumea o să danseze şi-o să cânte în jurul ei, vreme îndelungată, înainte ca ei să-nceapă să construiască eşafodajul din buşteni care o să-i ajute s-o ridice în picioare. Toţi şi-au cioplit păpuşile. Nu le poţi deosebi, fiecare seamănă cu toate celelalte. Mi-e somn. Mi-e şi foame. Vreau să dansez. Ashlar le cere tuturor să-l asculte.

— Încă cinci minute şi ajungem la poarta din spate, spuse Mary Jane. Aşa că ţine deschişi ochişorii aia înlăcrimaţi.

— Să nu le adresezi paznicilor nici un cuvinţel, zise Mona. Mă descurc eu cu ei. Ce altceva îţi mai aduci aminte? Ei aduc piatra în câmpie. Cum se numeşte câmpia? Spune-o în limba lor.

— Ashlar îi spune, pur şi simplu, „pământul plat”, sau „pământul sigur”, sau „pământul ierbos”. Ca s-o rostesc întocmai, ar trebui să vorbesc foarte, foarte repede, iar vouă v-ar suna ca un soi de fluierat. Dar toată lumea cunoaşte pietrele astea. Ştiu că le sunt cunoscute tuturor. Tata le ştie, le-a văzut. Doamne, credeţi că, în toată lumea asta, mai e altcineva ca mine? Nu credeţi că ar trebui să fie? O altă eu, în afară de cei îngropaţi sub copac? Nu se poate să fiu singura în viaţă!

— Linişte-te, iubito, rosti Mary Jane. Avem la dispoziţie o grămada de timp ca să aflam.

— Noi suntem familia ta, zise Mona. Ţine minte asta. Indiferent ce altceva ai fi, eşti Morrigan Mayfair, desemnată de mine pentru a primi moştenirea, şi avem un certificat de naştere, un certificat de botez şi cincisprezece fotografii polaroid cu angajamentul meu solemn pe eticheta lipită pe spatele fiecăreia dintre ele.

— Într-un fel sau altul, nu pare să fie eficient, spuse Morrigan, acum plângând, ţuguindu-şi buzele ca un copil, orbită de lacrimi. Un plan lipsit de speranţă, probabil irelevant din punct de vedere legal.

Maşina îşi vedea de drum, menţinându-se pe banda ei, dar intraseră în suburbii, erau în Metairie, traficul se aglomerase.

— Poate că e nevoie de o înregistrare video, ce zici, mamă? Dar, în final, nimic n-o să fie suficient, nu-i aşa, în afară de dragoste... Ce rost are să vorbim despre proceduri legale?

— Pentru că sunt importante.

— Dar, mamă, dacă ei nu mă iubesc...

— Morrigan, o să facem o înregistrare video în First Street, imediat ce ajungem acolo. Şi o să ai parte de dragoste, ţine minte vorbele mele. Am eu grijă. N-o să las să se-ntâmple nimic rău de data asta.

— Ce te face să crezi aşa ceva, ţinând cont de toate reţinerile şi temerile tale, de dorinţa de a te ascunde de ochi indiscreţi?

— Te iubesc. De-asta o cred.

Lacrimile ţâşneau din ochii lui Morrigan ca dintr-o fântână arteziană. Mona abia dacă mai putea suporta.

— Dacă nu mă iubesc, n-o să fie nevoie de o armă, zise Morrigan.

„Asta, copila mea, e o durere de nedescris.”

— Pe naiba, ripostă Mona, străduindu-se să pară foarte calmă, foarte controlată. Încercând să vorbească precum o femeie matură. Dragostea noastră e suficientă, iar tu o ştii! Pe ei trebuie să-i dai uitării, trebuie s-o faci. Noi suntem de

ajuns, să nu-ndrăzneşti să spui că nu-i aşa, că nu-ţi ajungem deocamdată, m-ai auzit?

Se uită lung la gazela graţioasă, care conducea plângând, depăşindu-i pe toţi molâii din faţa ei. „E fiica mea.” Am avut, dintotdeauna, o ambiţie monstruoasă, o inteligenţă monstruoasă un curaj monstruos, iar acum am o fiică monstruoasă. Dar ce mai *stă* în firea ei, în afară de a fi sclipitoare, impulsivă, iubitoare, entuziastă, hipersensibilă la lovituri şi la lucruri lipsite de importanţă, şi de a revarsă torente de fantezie şi de exaltare? Ce va *face* ea? Ce-nseamnă să-ţi aminteşti întâmplări din vechime? Ce *poate* aduce asta? Ei, de fapt, nu-mi pasă, se gândi Mona. Vreau să spun că nu-mi pasă în clipa asta, când începe totul, când totul e atât de entuziasmam.

O văzu pe fiica ei cea înaltă şocată, gârbovindu-se, îşi văzu propriile mâini întinzându-se pentru a o apăra, pentru a-i adăposti capul la pieptul ei. „Să nu-ndrăzniţi să-i faceţi vreun rău.”

Totul era atât de diferit acum.

— În regulă, în regulă, se amestecă Mary Jane. Lasă-mă pe mine să conduc, e într-adevăr din ce în ce mai aglomerat.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Mary Jane, exclamă Morrigan, aplecându-se înainte în scaunul şoferului şi apăsând acceleraţia ca să treacă de maşina ameninţătoare din stânga. Îşi înalţă bărbia şi-şi şterse lacrimile dintr-o lovitură cu dosul palmei. Eu duc maşina acasă. N-aş rata asta pentru nimic în lume!

30

M-am întrebat cum era înăuntrul peşterii. Nu doream nicidecum să ascult glasurile iadului, dar ce-ar fi fost să aud cântările raiului?

Am cântărit asta în minte, apoi am hotărât să-mi văd de drum. Mă aştepta o călătorie lungă. Era prea devreme ca să mă odihnesc. Voiam să mă îndepărtez de locurile acelea.

Mă pregăteam să plec, ocolind acea parte a râpei, când m-a strigat o voce.

Era vocea unei femei, foarte blândă şi părând cumva lipsită de trup, şi am auzit-o spunând:

— Te aşteptam, Ashlar.

M-am întors, privind în toate părţile. Întunericul era copleşitor. Spiriduşii, mi-am spus, una dintre femeile lor, hotărâtă să mă seducă. M-am hotărât iarăşi să-mi continui drumul, dar chemarea s-a repetat, dulce precum o sărutare.

— Ashlar, rege din Donnelaith, te aştept.

M-am uitat spre cocioaba măruntă, cu luminile pâlpâind în beznă, şi am zărit o femeie. Cu părul roşu şi cu pielea foarte albă Era din neamul oamenilor şi era o vrăjitoare, avea parfumul vag al vrăjitoarelor, ceea ce ar fi putut însemna, dar nu neapărat, că prin venele ei curgea sânge de Taltos.

Ar fi trebuit să plec. O ştiam. Vrăjitoarele aduceau întotdeauna necazuri. Dar ea era foarte frumoasă şi, în beznă, ochii îmi jucau feste, aşa că semăna întru câtva cu pierduta noastră Janet.

Iar când s-a apropiat, am văzut că avea ochii verzi şi tăioşi ai lui Janet, şi nasul ei drept, şi o gură care ar fi putut fi sculptată în marmură. Avea aceiaşi sâni mici, foarte rotunzi şi un gât lung, graţios. Adăugaţi la toate astea părul

ei roşu, care a fost întotdeauna o ispită şi o încântare pentru un Taltos.

— Ce vrei de la mine? am întrebat.

— Vino să te culci cu mine, a răspuns ea. Vino în casa mea. Te invit.

— Eşti nebună, am spus. Ştii ce sunt. Dacă mă culc cu tine, o să mori.

— Nu, a zis ea. Eu nu. Şi a râs, aşa cum râseseră, înaintea ei, atât de multe vrăjitoare. O să dau naştere unui uriaş din sămânţa ta.

Am clătinat din cap.

— Vezi-ţi de treabă şi fii recunoscătoare fiindcă nu cad uşor în ispită. Eşti frumoasă. Un alt Taltos s-ar putea înfrupta. E acolo cineva care să te apere?

— Vino, a zis ea. Vino în casa mea.

S-a apropiat şi, în cele câteva raze plăpânde de lumina care răzbăteau printre crengi, în lumina îndelung stârnitoare şi deosebit de aurie a amurgului târziu, i-am văzut dinţii frumoşi şi albi, i-am întrezărit sânii de sub bluza de dantelă fină, deasupra cingătorii de piele, dureros de strânsă.

Ei bine, m-am gândit, nu s-ar întâmpla nici un rău dacă m-aş mulţumi să mă întind alături de ea, doar ca să-mi lipesc buzele de sânii ei. Şi totuşi. E o vrăjitoare. Cum de îmi îngădui chiar şi să mă gândesc la una ca asta?

— Ashlar, a spus ea, îţi cunoaştem cu toţii povestea. Ştim că eşti regele care şi-a trădat neamul. Nu vrei să-ntrebi duhurile din peşteră cum ai putea fi iertat?

— Iertat? Numai Hristos îmi poate ierta păcatele, copilă, am răspuns eu. Plec.

— Ce putere are Hristos, când e vorba să preschimbe blestemul aruncat asupra ta de Janet?

— Nu mă mai lua în râs, am zis.

O doream. Şi, cu cât mă înfuriam mai tare, cu atât îmi păsa mai puţin de soarta ei.

— Vino cu mine, mi-a spus. Bea din fiertura pe care o am pe foc, intră în peşteră şi vei vedea duhurile atotştiutoare, rege Ashlar.

S-a apropiat de cal, şi-a pus mâna pe a mea şi am simţit crescând în mine dorinţa. Avea ochii sfredelitori ai vrăjitoarelor; iar prin ei părea să mă privească sufletul lui Janet.

Nici măcar nu luasem vreo hotărâre, când ea m-a ajutat să descalec şi ne-am croit drum împreună printre ferigile dese şi printre tufele de soc.

Mica ei colibă era un loc murdar şi înfricoşător. Nu avea ferestre. Deasupra focului atârna un cazan agăţat de un cârlig lung. Dar patul era curat şi acoperit cu aşternuturi de în, brodate cu măiestrie.

— Potrivit pentru un rege, a spus ea.

M-am uitat în jur şi am văzut deschiderea întunecată a unei uşi, în partea opusă celei prin care intrasem.

— E un drum tainic, către peştera, m-a lămurit ea.

Mi-a sărutat pe neaşteptate mâna şi, trăgându-mă către pat, s-a dus înspre cazan şi a umplut un pocal rudimentar, de lut, cu zeama din el.

— Bea, Maiestate, mi-a spus. Şi spiritele din peşteră te vor vedea şi te vor auzi.

Sau eu le voi vedea şi le voi auzi, am cugetat, pentru că numai Dumnezeu ştia ce fiersese acolo - ierburi şi uleiuri care le înnebuneau pe vrăjitoare şi probabil că le făceau să danseze aidoma unor Taltos, sub lumina lunii. Le cunoşteam şmecheriile.

— Bea, e dulce, a zis ea.

— Da, am răspuns, simt miros de miere.

Şi, pe când priveam fiertura, hotărându-mă să nu pun pe limbă nici măcar un strop, am văzut-o zâmbit şi, în timp ce îi întorceam zâmbetul, am realizat că duceam cupa la buze şi am băut, dintr-odată, o înghiţitură lacomă. Am închis ochii.

— Şi ce dacă? am şoptit. Ce dacă are în ea vreo vrajă? Eram uşor amuzat şi visam deja.

— Acum culcă-te cu mine, m-a îmbiat ea.

— Nu, pentru binele tău, am răspuns, dar femeia se apucase să-mi scoată sabia şi eu am lăsat-o s-o facă.

M-am ridicat doar atât cât era nevoie ca să-i zăvorăsc uşa, m-am lăsat din nou pe pat şi am tras-o sub mine, l-am desfăcut bluza, eliberându-i sânii, şi am crezut că o să-ncep să plâng la simpla lor vedere. Ah, laptele Taltos, cât de mult îl doream! Dar ea, vrăjitoarea aceea, nu era mamă, nu avea nici un fel de lapte, nici Taltos, nici omenesc. Dar sânii, dulcii ei sâni, cât de mult îmi doream să sug din ei, să muşc sfârcurile şi să trag de ele, să le ling.

Ei bine, asta n-o să-i facă nici un rău, am cugetat, şi, când o să fie udă şi arzând de dorinţă, o să-mi strecor degetele între buzele ei ascunse, păroase, şi-o s-o fac să se-nfioare.

Am început imediat să-i sug sfârcurile. Am început s-o sărut şi să-mi frec obrajii de ea. Avea pielea fermă şi fragedă şi mirosea a tinereţe. Şi îmi plăcea să-i ascult suspinele suave, şi îmi plăcea să simt pe obraz atingerea pântecului ei alb, şi mi-a plăcut cum arăta părul ei de jos, când i-am tras fusta şi am descoperit că era roşu, precum cel al capului, strălucitor şi uşor încreţit.

— Frumoasă, frumoasă vrăjitoare, am şoptit.

— Ia-mă, rege Ashlar, a zis ea.

Am supt cu putere din sânii ei, lăsându-mi penisul în suferinţă, gândindu-mă: Nu, aş omorî-o. E o proastă, dar nu merita să moară din cauza asta. Dar ea mi l-a tras între picioarele ei, i-a apăsat vârful de pântecele sale şi, aşa cum ar fi făcut mulţi alţi masculi, m-am hotărât, dintr-odată, că, dacă ea o dorea cu adevărat, aveam să fac ceea ce îmi cerea.

Am pătruns-o cu putere, cu tot atât de puţină grijă ca şi cum aş fost cu o Taltos, călărind-o, iubind-o. Ea s-a

îmbujorat, a plâns şi a strigat duhuri ale căror nume nu-mi erau cunoscute.

Totul s-a terminat imediat. M-a privit somnoroasă de pe pernă, cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Bea, mi-a spus, şi intră în peşteră. Apoi a închis ochii, gata să adoarmă.

Am dat peste cap restul pocalului. De ce nu? Mersesem destul de departe. Şi dacă acolo, în întunericul îndepărtat, exista ceva, o ultimă taină pe care trebuia să mi-o dezvăluie pământul meu din Donnelaith? Dumnezeu ştia că viitorul îmi rezerva necazuri, suferinţe şi, probabil, deziluzii.

M-am dat jos din pat, mi-am încins din nou sabia, încâtărâmând totul aşa cum trebuia pentru a fi pregătit dacă intram în vreo belea, apoi, luând un calup mare de ceară nefasonată, cu fitil, pe care ea îl ţinea la-ndemână, am intrat în peşteră prin uşa secretă.

Am mers şi am tot mers prin întuneric, pipăind peretele de lut ca să-mi găsesc drumul, şi, într-un târziu, am ajuns într-un loc răcoros şi deschis, de unde puteam vedea furişându-se înăuntru, la mare depărtare, un strop de lumină din lumea exterioară. Eram deasupra intrării principale a peşterii.

Am continuat să urc. Lumina mergea în faţa mea. M-am oprit cu o tresărire. Dinaintea mea stăteau ţeste care îmi întorceau privirile. Şiruri şi iar şiruri de cranii. Unele atât de vechi, încât se transformaseră în pulbere.

Am dedus că acela fusese un loc de înmormântare, al unor oameni care nu păstrau decât capetele morţilor, având credinţa că spiritele le puteau grăi cu ajutorul acelor cranii, dacă ştiau cum să li se adreseze.

Mi-am spus că nu trebuia să mă sperii prosteşte. În acelaşi timp, mă simţeam ciudat de slăbit.

— E din pricina licorii pe care ai băut-o, am şoptit. Stai jos şi odihneşte-te.

Şi aşa am făcut, rezemându-mă de peretele din stânga şi privind încăperea imensă, cu numeroasele ei măşti ale morţii rânjind către mine.

Lumânarea nefasonată mi s-a rostogolit din mână, dar nu s-a stins. S-a înţepenit în noroi, însă, când am dat să-ntind mâna după ea, n-am fost în stare.

Pe urmă mi-am ridicat încet privirea şi am văzut-o pe pierduta mea Janet.

Se apropia fără grabă, străbătând sala craniilor şi mişcându-se agale, de parcă n-ar fi fost reală, ci o plăsmuire de vis.

— Dar sunt treaz, am spus, cu voce tare.

Am văzut-o dând din cap şi zâmbind. S-a aşezat în lumina flăcării plăpânde a micii lumânări.

Purta aceleaşi straie de culoare trandafirie din ziua în care o arseseră, iar apoi am văzut, cu groază, că focul mistuise mătasea şi pielea ei albă se întrezărea printre zigzagurile zdrenţelor. Şi vârfurile părului ei lung şi blond erau arse şi înnegrite, iar cenuşa îi mânjea obrajii, picioarele desculţe şi mâinile. Şi totuşi era acolo, vie, alături de mine.

— Ce este, Janet? am întrebat. Ce ai să-mi spui acum?

— Ah, dar ce ai tu să-mi spui mie, preaiubitul meu rege? Te-am urmat de la marele cerc din sud şi până în Donnelaith, iar tu m-ai nimicit.

— Nu mă blestema, bunule duh, am zis, ridicându-mă în genunchi. Dăruieşte-mi ceva care ne poate ajuta pe toţi! Am căutat să păşesc pe calea iubirii. A fost calea distrugerii.

Chipul ei şi-a schimbat expresia, în ochi sticlindu-i o privire nedumerită şi apoi atoateştiutoare.

Şi-a pierdut zâmbetul firesc şi, luându-mi mâna, şi-a şoptit cuvintele de parcă ar fi fost secretul nostru.

— Vei găsi un alt paradis, stăpâne al meu? m-a întrebat. Vei înalţă un alt monument asemenea celui pe care l-ai lăsat în inima câmpiei, pentru o veşnicie? Sau vei descoperi

mai degrabă un dans atât de simplu şi de graţios încât îl vor putea deprinde toţi oamenii din lume?

— Dansul, Janet, l-aş putea găsi. Iar cercul nostru va fi unul imens şi însufleţit.

— Şi ai putea face un cântec atât de dulce, încât nici un bărbat şi nici o femeie, din nici un neam, să nu-i poată rezista?

— Da, am spus, şi îl vom cânta la nesfârşit.

Faţa i s-a înseninat şi buzele i s-au întredeschis. Şi mi-a vorbit iarăşi, cu o privire uşor amuzată.

— Atunci primeşte blestemul meu. Am început să plâng.

Ea mi-a făcut semn să stau liniştit şi să am răbdare. Apoi a rostit, în graiul dulce şi grăbit al neamului Taltos, acest poem, sau cântec:

Sortită neizbânzii e căutarea ta şi lungă îţi e calea,
Iarna ta de-abia acum purces-a.
Păli-vor aste vremi amare, uitate-n legende,
Şi amintirile vor fi far' de-nţeles,
Dar când, într-un târziu, vedea-vei braţele ei
Deschise larg, cu neînfricarea iertării,
Nu da înapoi, renegând rodul pământului
Arat de ploaie şi de vânt.
Încolţi-va sământa, creşte-va frunza.
Crengile fi-vor grele de floarea
Odinioară gata sub buruieni să piară,
Odinioară aproape strivită sub paşi grei.
Dansul, cercul şi cântecul
Fi-vor a raiului cheie,
Aşa precum cărări batjocorite cândva de-atotputernici
Ajunge-vor binecuvântarea lor cea de pe urmă.

Peştera s-a întunecat, mica lumânare stingându-se din ce în ce, iar ea a zâmbit iarăşi, abia schiţând un gest de rămas-bun, şi a dispărut cu desăvârşire.

Părea că vorbele pe care le rostise fuseseră săpate în mintea mea, ca şi cum ar fi fost incrustate în pietrele plate ale cercului. Le-am văzut şi le-am reţinut pentru totdeauna, chiar din clipa când se stingeau ultimele ecouri ale vocii ei.

Peştera era cufundată în beznă. Am strigat, am bâjbâit în zadar în căutarea lumânării. Dar, ridicându-mă iute în picioare, am văzut că farul meu călăuzitor era focul aprins în colibă, departe, în josul tunelului prin care intrasem.

Ştergându-mi ochii, copleşit de dragostea pentru Janet şi de un cumplit amestec confuz de încântare şi de suferinţă, m-am grăbit către cămăruţa călduroasă şi am văzut-o acolo, pe perna ei, pe vrăjitoarea cu păr roşu.

Pentru o clipă, ea a fost Janet! Dar nu acel duh blând, care mă privise cu ochi iubitori, rostind versuri ce îmi promiteau o oarecare iertare.

Era cea arsă, femeia în suferinţă, femeia muribundă, cu părul plin de flăcări mărunte, cu oasele arzând mocnit. În agonie, şi-a arcuit spatele şi a dat să-ntindă braţele spre mine. Şi, când am ţipat, vrând să o smulg din ghearele flăcărilor, dinaintea mea stătea din nou vrăjitoarea, cea cu părul roşu, cea care mă adusese în patul ei şi îmi dăduse licoarea.

Moartă, lividă, amuţită pentru totdeauna de nefiinţă, cu sângele pătându-i fusta suflecată, având acea colibă măruntă drept mormânt, iar focul ei - lumină de priveghi.

Am făcut Semnul Crucii.

Am ieşit afară în fugă.

Dar, în întunericul din jur, nu mi-am putut găsi niciunde calul şi, peste câteva clipe, am auzit râsetele spiriduşilor.

Mă dădeam de ceasul morţii, înspăimântat de viziune, rostind rugăciuni şi blesteme. M-am întors spre ei cu sălbăticie, provocându-i să iasă din ascunzători, să vină la luptă, şi m-am pomenit înconjurat cât ai clipi. Am doborât doi cu sabia şi i-am pus pe ceilalţi pe fugă, dar nu înainte ca ei să-mi sfâşie tunica verde, smulgând-o de pe mine, să-mi

rupă centura de piele şi să-mi şterpelească lucrurile. Şi calul meu fusese furat.

Eu, acum un vagabond căruia nu-i mai rămăsese decât sabia, nu i-am urmărit.

Am ieşit la drumul mare, purtat atât de instinct, cât şi călăuzindu-mă după stele, ceea ce un Taltos poate face oricând, şi, când a răsărit luna, mergeam deja spre sud, lăsându-mi patria în urmă.

N-am privit înapoi, către Donnelaith.

Am mers în ţinutul verii, cum era numit, la Glastonbury, şi am pus piciorul pe dealul sacru, unde plantase Iosif păducelul. Mi-am spălat mâinile în Izvorul Potirului. Am băut din apa lui. Am traversat apoi Europa ca să-l găsesc pe papa Grigorie printre ruinele Romei, am ajuns în Bizanţ şi, în cele din urmă, în Ţara Sfântă.

Dar, cu mult înainte ca paşii să mă poarte chiar şi până la palatul papei Grigorie din mijlocul dărâmăturilor sordide ale măreţelor monumente păgâne din Roma, ţinta căutărilor mele se schimbase cu adevărat. Nu mai eram preot. Eram un pribeag, un cercetător, un cărturar.

V-aş putea spune o mie de poveşti din timpurile acelea, inclusiv cum am ajuns să-i cunosc pe Seniorii din organizaţia Talamasca. Dar nu pot pretinde că aş cunoaşte istoria lor. Nu ştiu despre ei decât ceea ce ştiţi şi voi şi ceea ce a fost confirmat acum, după demascarea lui Gordon şi a complicilor săi.

În Europa am văzut, când şi când, câte un Taltos, atât bărbaţi, cât şi femei. Am crezut că asta avea să se întâmple întotdeauna. Că, mai curând sau mai târziu, avea să fie simplu să găsesc un seamăn de-al meu şi să stăm de vorbă, prieteneşte, o noapte-ntreagă, despre tărâmul pierdut, despre câmpie şi despre lucrurile pe care ni le reaminteam cu toţii.

A mai rămas un singur lucru pe care vreau să vi-l împărtăşesc.

În anul 1228, m-am întors în sfârşit în Donnelaith. Trecuse prea mult timp de când dădusem pentru ultima oară ochii cu un Taltos. Începusem să fiu încercat de spaimă în privinţa asta, iar blestemul şi versurile lui Janet îmi stăruiau neîncetat în minte.

Am sosit acolo dându-mă drept un scoţian singuratic care cutreiera ţinutul, nerăbdător să stea de vorbă cu clanurile din Ţara-de-Sus despre vechile lor poveşti şi legende.

Mi s-a frânt inima când am văzut că vechea biserică saxonă dispăruse şi o catedrala măreaţă se înălţa acum în acelaşi loc, la intrarea într-un oraş renumit pentru iarmarocul său.

Sperasem să revăd vechea biserică. Dar cine nu ar fi fost impresionat de construcţia aceea masivă şi de impunătorul castel sumbru al conţilor de Donnelaith, care apară întreaga vale?

Gârbovindu-mi spatele şi ridicându-mi bine gluga, ca să-mi maschez înălţimea, m-am sprijinit în toiag şi m-am dus să-mi exprim recunoştinţa faţă de turnul meu, care mai era încă în picioare în vale, printre celelalte, multe la număr, construite de poporul Taltos.

Am vărsat alte lacrimi de mulţumire atunci când, departe de metereze, am descoperit cercul de pietre, stând, ca întotdeauna, în iarba înaltă, simbol nepieritor al dansatorilor adunaţi cândva acolo.

Însă cel mai puternic şoc l-am avut atunci când am intrat în catedrala şi, afundându-mi mâna în izvor, mi-am ridicat ochii, spre a zări vitraliul Sfântului Ashlar.

Pe sticlă era imaginea mea, în haine preoţeşti, cu părul lung, atârnând liber, aşa cum îl purtam în vremurile acelea, privind cu mare atenţie în jos, la mine, cel real, cu ochi întunecaţi, atât de asemănători cu ai mei, încât m-au înspăimântat. Uluit, am citit rugăciunea scrisă în limba latină.

Sfântul Ashlar

Iubit de Isus Hristos
Şi de Sfânta Fecioară Maria,
Care te vei întoarce.
Vindecă-i pe cei bolnavi,
Alină-i pe cei suferinzi
Uşurează-le chinul
Celor care trebuie să moară.
Mântuieşte-ne
De întunericul veşnic,
Alungă demonii din vale.
Condu-ne
Către Lumină.

Am fost biruit de lacrimi pentru multă vreme. Nu reuşeam să înţeleg cum de se putuse întâmpla una ca asta. Fără să uit s-o fac pe schilodul, m-am dus să-mi rostesc rugăciunile în faţa altarului, apoi am plecat la cârciumă.

Acolo l-am plătit pe bard, cerându-i să cânte toate cântecele vechi pe care le ştia, dar nici unul dintre ele nu-mi era cunoscut. Limba picţilor fusese uitată. Nimeni nu mai pricepea slovele de pe crucile din cimitir.

Dar sfântul acela ce-mi putea menestrelul povesti despre el? L-am întrebat acestea.

M-a întrebat, la rândul lui, dacă eram într-adevăr scoţian.

Cum de nu auzisem niciodată despre Ashlar, marele rege păgân al picţilor, cel care creştinase întreaga vale?

Cum de nu auzisem niciodată despre izvorul fermecat care îl ajuta să-şi săvârşească miracolele? Nu trebuia decât să cobor dealul ca să dau cu ochii de el.

Ashlar cel Mare construise prima biserică creştină, chiar în locul acela, în anul 586, apoi plecase spre Roma, în primul său pelerinaj, fiind însă ucis de tâlhari înainte de a apuca să părăsească valea.

În altar zac rămăşiţele lui sfinte, ceea ce a mai rămas din mantia însângerată, cingătoarea de piele, crucifixul său şi o scrisoare către Sfântul Columba însuşi. În scriptorium pot

vedea o psaltire scrisă chiar de Ashlar, în stilul celor de la marea mănăstire din insula Iona.

— Aha, acum pricep totul, am spus eu. Dar care e înţelesul acelei rugăciuni ciudate şi al cuvintelor „care te vei întoarce”?

— Asta, ei bine, asta e o întreagă poveste. Du-te mâine-dimineaţă la liturghie şi uită-te bine la preotul care slujeşte. O să vezi un bărbat tânăr, foarte înalt, aproape tot atât de înalt ca tine, iar cei ca el nu sunt o ciudăţenie pe aici. Dar acesta este Ashlar, care s-a reîntors, aşa se spune, şi oamenii istorisesc cea mai fantastică poveste cu putinţă despre naşterea lui, povestesc cum a ieşit din pântecul maicii sale vorbind şi cântând, pregătit să-l slujească pe Dumnezeu şi având viziuni ale Bătăliei Sacre de la Donnelaith şi ale vrăjitoarei păgâne Janet, arsă pe rug atunci când oraşul s-a convertit în ciuda voinţei ei.

— Toate astea sunt adevărate? am întrebat, înfiorându-mă în sinea mea.

Cum de era posibil? Un Taltos sălbatic, născut din oameni care nu ştiau că poartă sămânţa neamului nostru în sânge? Nu. Una ca asta nu avea cum să se întâmple. Cum ar fi putut doi oameni să aducă pe lume un Taltos? Trebuia să fi fost un hibrid, zămislit de vreun uriaş misterios sosit la vreme de noapte, care se împreunase cu o femeie blestemată cu harul vrăjitoarelor şi o lăsase purtând vlăstarul lui monstruos.

— S-a mai întâmplat de trei ori în istoria acestui ţinut, a spus bardul. Uneori mama nici nu ştie că a rămas grea, iar alteori e abia în a treia sau în a patra lună. Nimeni nu ştie când începe să crească făptura din trupul ei, devenind imaginea sfântului, reîntors în mijlocul poporului său.

— Şi cine au fost taţii acestor copii?

— Bărbaţi respectaţi din clanul Donnelaith, asta erau, fiindcă Sfântul Ashlar a fost întemeietorul familiei lor. Dar, ştii, prin pădurile astea se aud atât de multe poveşti ciudate. Fiecare clan are tainele lui. N-ar trebui să vorbim

despre asta aici, dar uneori se naşte câte un copil uriaş care nu ştie nimic despre sfânt. Am văzut unul cu ochii mei, crescând cu un cap mai înalt decât taică-său, la câteva clipe după ce îşi lăsase mama moartă, lângă vatră. O făptură înnebunită, urlând de spaima şi neavând nici o viziune trimisă de Dumnezeu, ci plângând după cercul păgân de pietre! Bietul de el. Au spus că e vrăjitor, că e un monstru. Şi ştii ce fac cu astfel de creaturi?

— Le ard.

— Da, a venit răspunsul. E cumplit să vezi aşa ceva. Mai ales când sărmana fiinţă e femeie. Fiindcă e considerată odrasla diavolului, condamnată fără nici un fel de judecată, pentru că n-are cum să fie Ashlar. Dar aşa e în Ţara-de-Sus, obiceiurile noastre au fost întotdeauna foarte misterioase.

— Ai văzut vreodată cu ochii tai o asemenea femeie? l-am întrebat.

— Nu, a zis el. Niciodată. Dar unii spun că au cunoscut oameni care ar fi văzut. Aşa se zvoneşte printre vrăjitori şi printre cei care se ţin de obiceiurile păgâne. Oamenii aia visează că vor aduce un mascul şi o femelă împreună. Dar noi n-ar trebui să vorbim despre asta. Îi lăsăm pe vrăjitorii ăştia în viaţă fiindcă, din când în când, au har de vindecători. Dar nimeni nu crede poveştile lor şi nici nu e de părere că ar fi potrivite pentru urechile unui creştin.

— Ah, da, am spus. Îmi dau seama foarte bine.

I-am mulţumit. N-am aşteptat până la liturghia de dimineaţă ca să-l văd pe ciudatul preot înalt.

I-am simţit parfumul imediat ce m-am apropiat de prezbiteriu şi, când el a venit în pragul uşii, fiindcă îl simţise pe al meu, am rămas locului, holbându-ne unul la altul. M-am îndreptat de spate, până la adevărata mea înălţime, şi fireşte că el n-a făcut nimic ca s-o ascundă pe a sa. Încremeniserăm pur şi simplu acolo, unul în faţa celuilalt.

Am văzut în el gingăşia străveche, i-am văzut ochii aproape timizi, buzele catifelate şi pielea tot atât de fragedă şi de fără de cusur precum cea a unui bebeluş.

Oare se născuse într-adevăr din două fiinţe umane, probabil din doi vrăjitori? Oare credea în destinul lui?

Născut cu amintiri, da, născut ştiind multe, da, şi slavă Domnului că, spre norocul lui, îşi amintea de vremurile potrivite - de bătălia potrivită, de locurile potrivite. Iar acum preluase vechea îndeletnicire, cea pe care ne-o hărăziseră cu sute de ani în urmă.

S-a apropiat de mine. Voia să-mi vorbească. Poate că nu-i venea să-şi creadă ochilor, nu-i venea să creadă că se uită la cineva asemenea lui.

— Părinte, l-am întrebat, în limba latină, pentru că aşa era cel mai probabil să-mi răspundă, e adevărat că ai venit pe lume dintr-o mamă şi dintr-un tată din neamul omenesc?

— Cum altminteri? a ripostat el, şi era limpede că se lăsase cuprins de groază. Dacă vrei, du-te la părinţii mei. Întreabă-i.

I-a pierit sângele din obraji şi a început să tremure.

— Părinte, l-am întrebat, unde se află o femeie care îţi seamănă?

— Nu există aşa ceva! a strigat el. Abia mai izbutea să n-o rupă la fugă de lângă mine. Frate, de unde vii? s-a interesat. Oricine ai fi, caută iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele tale.

— N-ai văzut niciodată o femeie asemenea ţie? A clătinat din cap.

— Frate, mi-a explicat el, eu sunt alesul Domnului. Alesul Sfântului Ashlar.

Şi-a plecat capul cu umilinţă şi i-am văzut obrajii împurpurându-se, căci era evident că, făcând asta, căzuse în păcatul trufiei.

— Rămas-bun, atunci, am spus eu. Şi am plecat.

Am părăsit oraşul şi m-am dus din nou la pietre; am intonat un cântec vechi, m-am legănat încoace şi încolo în bătaia vântului, apoi am pornit-o înspre pădure.

Zorile se înfiripau în spatele meu când am urcat coasta împădurită a dealului, în căutarea peşterii. Locul era

dezolant, tot atât de întunecat cum fusese cu cinci sute de ani în urmă, iar din coliba vrăjitoarei nu se mai zarea nici urmă.

În lumina dimineţii, rece şi aspră precum în pragul iernii, am auzit o voce strigându-mă.

— Ashlar!

M-am întors şi am privit în codrul cufundat în beznă.

— Te vad, Ashlar cel blestemat!

— Tu eşti, Aiken Drumm! am strigat.

Pe urmă i-am auzit râsul răutăcios. Ah, spiriduşii erau acolo, înveşmântaţi în verde, confundându-se cu frunzele şi cu ferigile. Le-am văzut feţele mici şi crude.

— Aici nu e nici o femeie înaltă pentru tine, Ashlar, a zbierat Aiken Drumm. Nici n-o să mai fie vreodată. Din neamul tău n-a mai rămas nimeni, decât un preot smiorcăit, născut din vrăjitoare, care cade în genunchi când ne aude cimpoaiele. Aici! Vino! Ia-ţi o mireasă mărunţică, o bucăţică dulce, cu pielea zbârcită, şi vezi ce-o să zămisleşti! Şi fii recunoscător pentru ce-ţi dă Dumnezeu.

Începuseră să bată tobele. Le-am auzit vaietul cântecului, discordant, dezgustător şi totuşi ciudat de familiar. Pe urmă au intrat cimpoaiele. Erau vechile noastre cântece, pe care noi îi învăţaserăm să le cânte!

— Cine ştie, Ashlar cel blestemat? a strigat el. Poate că cineva din rândurile noastre o să-ţi facă în dimineaţa asta o fiica, o femelă! Vino cu noi; avem din abundenţă femei mititele care să te distreze. Gândiţi-vă, Maiestatea Voastră Regală, o fiică! Şi oamenii înalţi vor fi din nou stăpânii dealurilor!

I-am întors spatele şi am rupt-o la fugă printre copaci, fără să mă opresc decât după ce am ieşit din trecătoarea care m-a scos încă o dată la drumul mare.

Bineînţeles că Aiken Drumm spusese adevărul. În toată Scoţia, nu voi fi găsit nici măcar o femeie din neamul meu. Or, asta era ceea ce venisem să caut.

Şi ceea ce aveam să mai caut încă o mie de ani.

În dimineaţa aceea rece nu le-am dat crezare, n-am crezut că n-o să mai am niciodată în faţa ochilor o femeie Taltos tânără, sau fertilă. Oh, cât de des văzusem, în veacurile trecute, femei care mi-ar fi putut fi pereche şi le întorsesem spatele! Prudent, mă retrăsesem, pentru că nu doream să zămislesc un tânăr Taltos care să sufere din cauza acelei stranii lumi confuze, nici măcar pentru dulceaţa tuturor îmbrăţişărilor din tărâmul pierdut.

Şi unde erau ele acum, unde erau acele încântătoare femei înmiresmate?

Cele bătrâne, cu părul alb, cu răsuflarea firavă, fără miros, acestea îmi ieşeau adeseori în cale şi pe ele aveam să le mai văd încă de multe ori - creaturi sălbăticite, rătăcite sau absorbite de visurile vreunui vrăjitor, care nu puteau oferi decât sărutări caste.

Odată am simţit un parfum puternic, pe străzile întunecoase ale unui oraş, şi-am rătăcit înnebunit, neizbutind să descopăr vreodată formele catifelate, carnea încinsă, tainică, din care emana.

Am momit în pat multe vrăjitoare din neamul oamenilor, uneori avertizându-le asupra pericolului îmbrăţişării mele şi alteori nu, când le socoteam puternice, capabile să-mi poarte vlăstarul.

Am traversat lumea, neobosit, pentru a da de urma misterioasei femei pururea tânără, de o înălţime remarcabilă, cu amintiri din vremuri îndepărtate, care întâmpină bărbaţii cu zâmbete dulci şi nu le poartă niciodată copiii.

Ea se dovedea a fi din neamul oamenilor, sau a nu exista de fel.

În atâtea rânduri am ajuns prea târziu, sau acolo unde nu trebuia, sau vreo molima o răpise pe frumoasa mea cu mulţi ani în urmă. Războiul pustiise oraşul. Sau nimeni nu ştia povestea.

Oare aşa avea să fie întotdeauna?

Basmele sunt pline de uriaşii de pe pământ, de făpturi înalte, frumoase şi pline de haruri.

Cu siguranţă că n-au dispărut cu desăvârşire! Ce s-a ales de cei care au fugit din vale? În toată lumea nu s-a mai născut nici o femelă Taltos sălbatică, având părinţi din seminţia oamenilor?

Cu siguranţă că undeva, în codrii adânci din Scoţia, ori în junglele din Peru, ori în pustietăţile înzăpezite ale Rusiei, trăieşte o familie de Taltos, un clan, în turnul său călduros şi bine păzit. Femeia şi bărbatul au cărţile lor, au amintiri pe care să şi le-mpărtăşească, au un pat în care să se sărute şi să se hârjonească, cu toate că actul acuplării trebuie privit, ca întotdeauna, cu respect.

Poporul meu nu poate să fi dispărut.

Lumea e imensă. Lumea e fără de sfârşit. Cu siguranţă că nu sunt ultimul. Cu siguranţă ca înţelesul cuvintelor cumplite ale lui Janet nu a fost acesta, cu siguranţă nu a spus că voi rătăci prin timp, veşnic fără de pereche.

Acum îmi cunoaşteţi povestea.

Aş putea spune multe altele. V-aş putea istorisi despre călătoriile mele prin numeroase ţinuturi, despre anii în care am avut diverse ocupaţii; v-aş putea povesti despre cei câţiva masculi Taltos pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor, v-aş putea povesti tot ce am auzit spunându-se despre făpturi din poporul meu pierdut, care au trăit într-un sat legendar sau într-altul.

Povestea pe care o spui e cea pe care alegi să o spui.

Iar aceasta, Rowan şi Michael, este povestea pe care o împărtăşim toţi trei.

Ştiţi cum a luat fiinţă clanul din Donnelaith. Ştiţi cum a ajuns sângele Taltos să pătrundă în venele oamenilor. Ştiţi povestea primei femei arse vreodată în acea frumoasă vale. Şi istoria tristă a locului unde Taltos au adus cu ei atâta suferinţă, nu numai o singură dată, ci iarăşi şi iarăşi, deşi toate poveştile noastre sunt de domeniul trecutului.

Janet, Lasher, Suzanne, descendenţii ei, chiar şi Emaleth.

Iar tu ştii acum, Rowan, că atunci când ai luat pistolul, atunci când l-ai ridicat şi când ai tras focurile care au doborât-o pe acea copilă, pe fata care ţi-a oferit laptele ei, nu ai săvârşit o faptă măruntă de care trebuie să-ţi fie de-a pururea ruşine, ci ai îndeplinit un destin.

Ne-ai salvat pe amândoi. Ne-ai salvat, probabil, pe toţi. M-ai salvat pe mine din cea mai cumplită dilemă cu care ar fi fost posibil să mă confrunt vreodată, de o dilemă pe care s-ar putea să nu-mi fie dat să o cunosc.

Oricum ar fi, n-o plânge pe Emaleth. Nu plânge pentru o rasă de fiinţe stranii, cu ochii blânzi, de mult înlăturată de pe pământ de o specie mai puternică. Aşa se petrec lucrurile în această lume şi amândoi trăim în ea.

Şi oare ce alte creaturi bizare, fără nume, mai trăiesc în oraşele şi în junglele planetei noastre? Eu am întrezărit multe lucruri. Am auzit multe poveşti. Ploaia şi vântul ară acest pământ, ca să folosesc cuvintele lui Janet. Ce urmează să mai răsară în vreo grădină tainică?

Am fi putut trăi împreună Taltos şi oameni, în aceeaşi lume? Cum anume ar fi fost posibil? Asta e o planetă unde rasele umane se luptă la nesfârşit, unde oamenii de o anumită credinţă încă mai continuă să îi măcelărească pe cei de o alta. Războaiele religioase se dezlănţuie din Sri Lanka până în Bosnia, din Ierusalim până în metropolele americane, până în oraşe unde creştinii continuă şi în ziua de astăzi să aducă moartea, în numele lui Isus Hristos, asupra inamicilor lor, asupra semenilor lor, ba chiar şi asupra pruncilor.

Trib, rasă, clan, familie.

Seminţele urii împotriva a tot ce este diferit sunt sădite adânc înăuntrul nostru. Nu trebuie să ne predea cineva lecţii de ură. Trebuie să fim învăţaţi cum să *nu* cedam în faţa ei. Ura e în sângele nostru; dar în mintea noastră există compasiunea şi dragostea, care trebuie s-o înfrângă.

Şi cum s-ar putea descurca blânzii mei semeni astăzi, dacă s-ar întoarce, tot atât de nesăbuiţi acum ca şi atunci, incapabili să contracareze ferocitatea oamenilor şi totuşi înfricoşându-i chiar şi pe cei mai inocenţi dintre aceştia cu erotismul lor neruşinat? Oare am alege nişte insule tropicale, unde să ne punem în scenă jocurile senzuale sau dansurile, cazând sub vraja lor şi a muzicii?

Sau tărâmul nostru ar fi unul al distracţiilor electronice, al computerelor, al filmelor, al jocurilor din realitatea virtuală, al sublimelor enigme matematice - studii potrivite pentru minţile noastre, cu dragostea lor pentru detalii şi cu imposibilitatea lor de a susţine stări iraţionale, aşa cum sunt mânia şi ura? Ne-am îndrăgosti de fizica cuantică, aşa cum ne-am îndrăgostit cândva de meşteşugul de ţesători? Mi-i pot imagina pe semenii mei, treji zi şi noapte, urmărind pe ecranele computerelor traiectoriile particulelor în câmpurile magnetice! Cine poate şti ce progrese am putea face primind aceste jucării care să ne preocupe?

Creierul meu este de două ori mai mare decât creierul omenesc. Nu îmbătrânesc după vreo cronologie cunoscută. Capacitatea mea de a aprofunda ştiinţele moderne şi medicina zilelor noastre e inimaginabilă.

Şi dacă dintre noi s-ar ridica un mascul ambiţios, sau o femelă, un Lasher, dacă vreţi, care ar dori să restaureze supremaţia rasei sale, ce s-ar putea întâmpla? În cuprinsul unei singure nopţi, o pereche de Taltos poate aduce pe lume un batalion de adulţi, gata să invadeze citadelele puterii omeneşti, gata să distrugă armele pe care oamenii ştiu mult mai bine cum să le folosească, gata să preia controlul asupra mâncării, a băuturii, a resurselor acestei lumi suprapopulate şi să li le refuze celor care nu sunt tot atât de prietenoşi, de blânzi, de răbdători, drept pedeapsă pentru eonii de dominaţie sângeroasă.

Bineînţeles ca eu nu doresc să învăţ aceste lucruri.

Nu mi-am petrecut secolele studiind lumea fizică. Sau modul de a folosi puterea. Dar când doresc să obţin o

victorie pentru mine însumi - această companie pe care o vedeţi aici, în jurul vostru -, totul se dă în lături din faţa mea ca şi cum nu ar exista decât obstacole din hârtie. Imperiul meu, lumea mea: un univers al jucăriilor şi al banilor. Dar cu cât de multă uşurinţă ar putea fi alcătuit din medicamente care să domolească masculul uman, să-i dilueze testosteronul din vene şi să-i amuţească odată pentru totdeauna strigătul de luptă...

Şi imaginaţi-vă, dacă vreţi, un Taltos cu adevărat plin de zel. Nu un visător care şi-a petrecut anii în ţinuturi pâcloase, susţinându-se cu versuri păgâne, ci un vizionar care, respectând cu fidelitate principiile lui Hristos, ar decide că violenţa trebuie anihilată, ca instaurarea păcii pe pământ merita orice sacrificiu.

Imaginaţi-vă legiunile de nou-născuţi care s-ar dedica acestei cauze, armatele venite pe lume pentru a predica dragostea în fiecare cătun şi în fiecare văiugă şi pentru a-i distruge, la propriu, pe toţi cei care ridică glasul împotriva ei.

Ce sunt eu, în cele din urmă? Un depozit de gene care *ar putea* spulbera lumea? Şi ce sunteţi voi, vrăjitorii mei Mayfair? Voi aţi purtat aceleaşi gene de-a lungul secolelor pentru ca fui şi fiicele noastre să pună, în final, capăt împărăţiei lui Hristos?

Biblia are un nume pentru o asemenea creatură, nu-i aşa? Fiara, diavolul, Anticristul.

Cine ar cuteza să dobândească o asemenea glorie? Poeţii bătrâni şi neghiobi care încă mai trăiesc în turnuri şi visează ritualuri oficiate la Glastonbury, pentru a recrea lumea?

Şi nu a fost tot moartea prima cerinţă indispensabilă a viziunii acelui bătrân nebun, a acelui neghiob senil?

Eu am vărsat sânge. Şi, în numele răzbunării, am acum la îndemână o cale ruşinoasă de a lecui o rană, dar una la care, în nemernicia noastră, ne întoarcem iarăşi şi iarăşi. Organizaţia Talamasca e din nou un întreg. Nu a meritat

efortul, dar s-a rezolvat. Iar, în prezent, secretele voastre sunt în siguranţă.

Suntem prieteni, noi trei, mă rog pentru asta, şi nu ne vom face niciodată rău unii altora. Îmi pot întinde mâna, căutând-o pe a voastră în întuneric. Voi mă puteţi striga şi eu vă voi răspunde.

Dar dacă intervine ceva *nou?* Ceva cu totul nou? Cred că îl pot vedea, cred că mi-l pot imagina... Dar apoi îmi scapă printre degete.

Nu cunosc *răspunsul.*

Ştiu că nu-i voi face niciodată necazuri Monei, vrăjitoarea voastră cu părul roşu. Nu-i voi face niciodată necazuri vreuneia dintre femeile voastre puternice. Au trecut multe secole de când pofta trupească şi speranţa m-au momit ultima dată într-o asemenea aventură.

Sunt singur şi, dacă port asupra mea un blestem, am şi uitat-o.

Îmi place imperiul meu de lucruri mărunte şi frumoase. Îmi plac jucăriile pe care le ofer lumii. Păpuşile cu o mie de feţe sunt copiii mei.

La o scară redusă, ele sunt dansul meu, cercul meu, cântecul meu. Simbolurile unui joc etern, probabil o lucrare desprinsă din rai.

31

Şi visul se repeta. Se dă jos din pat, coboară scările în fugă.

— Emaleth!

Lopata e sub copac. Cine s-ar fi deranjat vreodată s-o mute în altă parte?

Sapă şi iar sapă, şi fata e acolo, cu părul lung şi despletit şi cu ochi mari, albaştri.

— Mamă!

— Curaj, draga mea!

Sunt amândouă jos, în groapă. Rowan o ia în braţe, o leagănă.

— Oh, îmi pare atât de rău că te-am ucis!

— E în ordine, Mama mea dragă, spune ea.

— E război, zice Michael, şi, în război, oamenii sunt ucişi, însă, după aceea...

Se trezi, cu respiraţia tăiată.

În cameră era linişte, cu excepţia zumzetului firav al aerului cald care izvora din micile orificii înşiruite de-a lungul podelei. Michael dormea lângă Rowan, atingându-i şoldul cu încheieturile degetelor în acea poziţie în care stătea ea acum, cu mâinile încleştate deasupra gurii, privind în jos, către el.

„Nu, nu-l trezi. Nu-l târî din nou în suferinţă.” Dar ea ştia.

Când toată discuţia aceea se încheiase, când cinaseră şi apoi făcuseră o plimbare îndelungată pe străzile înzăpezite, când stătuseră de vorbă până în zori, la micul dejun şi încă o vreme după aceea, făgăduindu-şi să rămână pentru totdeauna prieteni, ea ştia. N-ar fi trebuit să-şi ucidă fiica. Nu avea nici un motiv.

Cum ar fi putut face rău cuiva făptura aceea cu ochi de căprioară, făptura aceea care o alinase cu voce atât de blândă, cu laptele ţâşnindu-i din sâni, hhhmmm, gustul laptelui, făptura aceea care fremăta?

Ce logica o făcuse să ridice pistolul, ce logică o făcuse să apese pe trăgaci? Copilul violului, copilul rătăcirii, copilul coşmarului. Şi totuşi copil...

Coborî din pat, îşi caută papucii pe întuneric, întinse mâna după neglijeul lung şi alb de pe scaun, un altul dintre veşmintele stranii care îi umpleau valiza, purtând parfumul unei alte femei.

Ucisă, ucisă, ucisă, fiinţa aceea tandră şi încrezătoare, plină de cunoştinţe despre ţinuturi din vremuri de mult apuse, despre vai, văiugi şi câmpii şi despre cine ştie ce alte mistere. Vorbele cu care o liniştea atunci când era legată de pat. „Emaleth a mea.”

În capătul opus al holului se iţea în întuneric o fereastră de un alb palid, un imens dreptunghi decupat din cerul strălucitor al nopţii, revărsându-şi lumina pe lunga cărare de marmură colorată.

Înaintă către lumina aceea, cu neglijeul înfoindu-se, cu paşii iuţi lovind uşor podeaua cu un sunet estompat, cu mâna întinsă în căutarea butonului ascensorului.

„Du-mă jos, jos, jos, la păpuşi. Scoate-mă de aici. Dacă mă uit de la fereastra aia, o să sar. O să deschid geamul, o să-mi plimb privirea pe deasupra luminilor celui mai mare oraş din lume, o să mă urc pe pervaz şi o să-mi întind braţele în afară, iar apoi o să mă las în cad în bezna rece ca gheaţa.

Jos, jos, jos, împreună cu tine, fiica mea.”

Prin minte i se perindară toate imaginile din povestea lui, timbrul vocii lui sonore, ochii lui privind cu blândeţe în timp ce vorbea. Iar ea nu mai era acum decât o rămăşiţă pământească sub rădăcinile stejarului, ştearsă de pe faţa lumii fără să fi rămas măcar o urmă de cerneală pe o

bucată de hârtie, fără ca vreo voce omenească să fi cântat vreun imn religios.

Uşile se închiseră. În purul liftului se auzea vântul, un şuier slab, poate precum o adiere printre munţi, transformându-se în vuiet pe măsură ce cobora cabina, de parcă s-ar fi aflat într-un horn imens. Îşi dorea să se descompună, căzând pe podea, să-şi piardă vlaga, să fie lipsită de voinţă, de orice scop şi de imboldul de a mai lupta, să se scufunde, pur şi simplu, în întuneric.

Nici un alt cuvânt de rostit, nici un gând. Nimic de aflat şi de învăţat.

Ar fi trebuit s-o iau de mână, ar fi trebuit s-o strâng în braţe. Ce simplu ar fi fost să o păstrez, tandră, la pieptul meu, pe scumpa mea, pe Emaleth a mea.

Şi toate acele vise care te-au trimis cu el în lume - celule în interiorul altor celule, aşa cum nici un om n-a mai văzut, secrete adunate din fiecare strat, din fiecare fibră extrasă cu delicateţe de pe mâini şi de pe braţe întinse de bunăvoie, de pe buze dispuse să atingă sticla sterilă, din picături infime de sânge oferite cu cea mai fină încruntare posibilă, din fluide, din hărţi genetice şi din diagrame, şi din examinări cu raze X, toate făcute fără vreo urmă de durere, toate pentru a spune o nouă poveste, pentru a vorbi despre un nou miracol, despre un nou început -, toate acestea ar fi fost posibile, datorită ei! O creatură feminină, o făptură slabă care nu ar fi rănit nicicând o fiinţă muritoare, o făptură atât de uşor de controlat şi căreia i-ai fi putut purta de grijă cu atâta uşurinţă.

Uşile se deschiseră. Păpuşile aşteptau. Lumina aurie a oraşului pătrundea printr-o sută de ferestre, prinsă şi suspendată în pătrate şi dreptunghiuri de sticlă scăpărătoare, iar păpuşile, păpuşile aşteptau şi priveau, cu braţele ridicate. Guri minuscule, veşnic pe punctul de a da bineţe. Degete micuţe, planând în aer, neclintite.

Trecu în tăcere printre şirurile de jucării, coridor după coridor de păpuşi, ochi precum nişte găuri negre ca smoala

în spaţiu, sau precum nişte nasturi scăpărători într-o licărire de lumină. Păpuşile sunt tăcute, păpuşile sunt răbdătoare, păpuşile sunt atente.

Se întorsese la Bru, împărăteasa păpuşilor, uriaşa prinţesă de porţelan mat şi rece, cu ochi migdalaţi şi cu obraji atât de trandafirii şi de rotunzi, cu sprâncenele încremenite pentru totdeauna într-o expresie de uimire, încercând zadarnic să înţeleagă, ce să înţeleagă? Defilarea nesfârşită a fiinţelor mişcătoare care o priveau?

„Trezeşte-te la viaţa. Prinde viaţă, măcar pentru o clipă. Fii a mea. Fii caldă. Fii vie.

Ieşi de sub copac în întuneric, mergi din nou, de parcă moartea ar fi o parte a poveştii pe care o poţi şterge, de parcă acele momente cumplite ar putea fi date uitării pentru totdeauna. Nu te poticni în această pustietate. Nici un pas greşit.

Să te strâng în braţele mele."

Avea braţele întinse pe sticla rece a vitrinei. Fruntea apăsată de ea. Lumina desena în ochii femeii două semiluni în creştere. Şuviţele lungi de mohair atârnau, drepte şi grele, pe mătasea rochiei, de parcă ar fi fost jilave, pătrunse de umezeala pământului, sau poate de umezeala mormântului.

Unde era cheia? Oare el o purta la gât, prinsă de un lănţişor? Rowan nu-şi aducea aminte. Tânjea să deschidă vitrina, să ia păpuşa în braţe. S-o strângă o clipă la sân, cu putere.

Ce se întâmplă atunci când mâhnirea se preschimbă în această nebunie, când îţi va fi mânjit toate celelalte gânduri, sentimente, speranţe, vise, uimiri?

În cele din urmă, vine epuizarea. Trupul îţi spune vino să adormi, întinde-te acum, odihneşte-te, nu te mai frământa. Nimic nu se schimbă. Păpuşile se uită lung, în gol, precum se vor uita mereu. Iar pământul mistuie ceea ce vei fi îngropat în inima lui, precum o face întotdeauna. Dar sufletul e copleşit de o sfârşeală binevoitoare şi pare

posibil, doar posibil, să aştepţi să plângi, să aştepţi să suferi, să aştepţi să mori şi să zaci alături de ei, să se termine totul, pentru că numai atunci dispare vinovăţia, atunci e spălată, atunci când eşti la fel de moartă cum sunt ei.

El stătea acolo. În faţa vitrinei. Nu-l puteai confunda cu altcineva. Nimeni nu mai era atât de înalt şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, ea îi cunoştea acum prea bine chipul, îi ştia prea bine linia profilului.

Ash o va fi auzit în întuneric, venind pe coridor. Dar nu se clintise. Stătea aşa, sprijinit de tocul ferestrei, privea lumina adunându-se afară, privea bezna rărindu-se, transformându-se în lapte, şi stelele dizolvându-se, de parcă s-ar fi topit în el.

Oare ce îşi închipuia? Că ea venise acolo să-l caute?

Simţea că, înăuntrul ei, se năruise totul, se simţea slăbită. Incapabilă să se gândească, logic, la ceea ce avea de făcut, simţind probabil nevoia să traverseze încăperea, să stea alături de el şi să privească în jos, spre întunecimea pâcloasă a acoperişurilor şi a turnurilor din zorii dimineţii, spre luminile scânteind de-a lungul străzilor ceţoase, spre fumul ce se înălţa, răsucindu-se, din sute de hornuri şi de burlane.

Şi o făcu. Veni lângă el.

— Acum ne iubim unii pe alţii, spuse Ash. Nu-i aşa?

Chipul lui era trist. Asta o duru. Era o durere nouă, atingând-o exact în miezul vechii suferinţe, ceva iminent, care putea aduce lacrimile acolo unde până atunci nu fusese decât ceva tot atât de întunecat şi de pustiu ca spaima.

— Da, aşa e, răspunse ea, ne iubim unii pe alţii. Din toată inima.

— Şi vom împărtăşi întotdeauna asta, zise el. Nu-i aşa?

— Da, întotdeauna. Cât vom trăi. Suntem prieteni, şi vom fi de-a pururea, şi nimic, absolut nimic nu ne va face să încălcăm vreodată ceea ce ne-am promis.

— Şi eu voi şti că sunteţi acolo, e simplu, atât de simplu.

— Iar când o să-ţi doreşti să nu mai fii singur, vino. Vino să fii cu noi.

El se întoarse pentru prima oară, ca şi cum n-ar fi vrut cu adevărat s-o privească. Cerul se lumina atât de repede, încăperea părea să se umple şi să se deschidă larg, iar chipul lui era obosit şi nu-i lipsea decât foarte puţin pentru a fi întru totul perfect.

Un singur sărut, un singur sărut cast şi tăcut, atât şi nimic mai mult, doar o încleştare strânsă a degetelor.

Şi ea plecă apoi, moleşită, cu trupul îndurerat, bucurându-se fiindcă dimineaţa se revărsa asupra patului pufos. „Acum pot să dorm, iată în sfârşit lumina zilei, acum pot să dorm, alunecând sub cuverturile moi, din nou alături de Michael.”

32

Era prea frig ca să ieşi din casa, iar iarna nu voia să renunţe la stăpânirea ei asupra New York-ului. Însă, dacă spiriduşul dorea să se-ntâlnească la restaurantul Trattoria, atunci aşa avea să fie.

Pe Ash nu-l deranja plimbarea. Nu voia să fie singur în camerele izolate din turnul său şi era cât se poate de sigur că Samuel se afla deja pe drum şi că nu putea fi convins să se întoarcă înapoi.

Îi plăceau mulţimea de pe Seventh Avenue, umblând grăbită în pragul amurgului, vitrinele strălucitoare pline cu porţelanuri orientale generos colorate, cu ceasuri bogat ornamentate, cu statui de bronz şi cuverturi de lână şi mătase - cu toate obiectele potrivite spre a fi date în dar care se vindeau în acea zona din centrul oraşului. Cuplurile se grăbeau să ia cina, astfel încât să poată ajunge la Carnegie Hali, la concertul unui tânăr violonist care făcea senzaţie în lumea întreagă. La casa de bilete erau cozi lungi. Buticurile elegante nu se închiseseră încă; şi, cu toate că ningea cu fulgi mărunţi, zăpada nu reuşea să acopere, din cauza freamătului necontenit al paşilor, nici asfaltul străzii, nici trotuarele.

Nu, nu era un moment nepotrivit pentru o plimbare. Era un moment nepotrivit pentru a încerca să uite că abia îşi îmbrăţişase prietenii, pe Michael şi pe Rowan, pentru ultima dată înainte de a mai primi din nou veşti de la ei.

Ei nu ştiau, desigur, că asta era regula jocului, că reprezenta gestul pe care îl cereau inima şi mândria lui, dar mai mult decât probabil că nu ar fi fost surprinşi. Petrecuseră alături de el, cu totul, patru zile. Iar acum el

era tot atât de nesigur de dragostea celor doi precum fusese la Londra, în prima clipă când dăduse cu ochii de ei.

Nu, nu-i plăcea să fie singur. Unica lui problemă era că ar fi trebuit să se îmbrace pentru a nu ieşi în evidenţă şi pentru a se apăra de vânt, dar nu făcuse nici una, nici alta. Oamenii se holbau la bărbatul înalt de doi metri şi cincisprezece care purta, pe o asemenea vreme, un blazer de mătase violetă. Iar eşarfa era galbenă. Ce nebunie din partea lui să-şi pună în grabă asemenea haine indiscutabil destinate unui spaţiu intim şi să iasă pe străzi la repezeală, astfel îmbrăcat.

Dar se schimbase înainte ca Remmick să-i dea vestea: Samuel îşi împachetase lucrurile şi plecase. Samuel avea să-l aştepte la Trattoria. Samuel nu luase buldogul, care avea să fie câinele lui din New York, dacă Ash nu avea nimic împotrivă. (De ce ar fi avut Ash ceva împotriva unui câine care saliva şi sforăia în aceeaşi măsură, atâta vreme cât greul aveau să-l ducă, fără îndoială, Remmick şi tânăra Leslie? Cea din urmă devenise acum un accesoriu permanent al birourilor şi al celorlaltor încăperi din rum, spre marea ei încântare.) Samuel avea să-şi ia un alt câine în Anglia.

Restaurantul era deja aglomerat, Ash îşi putea da seama de asta privind pe fereastră, clienţii înghesuiţi în faţa tejghelei şerpuitoare a barului şi la nenumăratele măsuţe.

Dar Samuel se afla acolo, aşa cum promisese, pufăind dintr-o chiştoc jilav de ţigară (le mutila aşa cum făcea şi Michael), bând whisky dintr-un pahar mic, masiv, şi uitându-se după el.

Ash bătu în geam.

Piticul îl măsură cu privirea, din cap până-n picioare, şi clatină din cap. Samuel era îmbrăcat îngrijit, în noul lui stil, cu costum de tweed şi vestă, cămaşă nouă-nouţă, pantofi strălucitori precum nişte oglinzi. Avea până şi o pereche de mânuşi maro din piele, care zăceau pe masă ca două mâini de fantomă, îndoite şi mototolite.

Era imposibil să-ţi dai seama ce sentimente se ascundeau în spatele cutelor şi zbârciturilor pielii lui Samuel, dar aspectul îngrijit şi stilat al întregii lui făpturi pleda în favoarea a ceva diferit de melodrama mormăielilor lui confuze de beţiv din ultimele patruzeci şi opt de ore.

Faptul că Michael îl găsise pe Samuel atât de amuzant reprezenta o binecuvântare. De fapt, într-o noapte băuseră împreună, încercând să se vâre unul pe altul sub masă şi spunând glume, în timp ce Rowan şi Ash se mulţumiseră să surâdă cu indulgenţă, intrând în cele din urmă într-o stare de o cumplită încordare la gândul că, dacă ei ar fi sfârşit în pat, ar fi fost mai multe de pierdut decât de câştigat - în afară de cazul în care Ash ar fi avut în vedere numai şi numai binele său.

Ceea ce nu-i stătea în fire.

„Nu-mi stă în fire nici să fiu singur”, îşi spuse. Lângă paharul piticului se afla un geamantan de piele. Pleca.

Se strecură cu delicateţe printre cei care intrau şi ieşeau, dând uşor din cap şi îndreptând un deget spre Samuel ca să-i dea de înţeles portarului că era aşteptat.

Frigul dispăru imediat şi, odată cu vacarmul răsunător al vocilor, al farfuriilor, al tacâmurilor şi al picioarelor târşâite, aerul cald îl învălui, parcă lichid. Capetele se întoarseră în mod inevitabil, dar cea mai minunată însuşire a mulţimii înghesuite în oricare restaurant din New York consta în faptul că toţi comesenii erau de două ori mai în vervă decât oriunde altundeva, fiind adesea pe deplin concentraţi unul asupra altuia. Toate întâlnirile parcau să fie cruciale; mâncărurile erau devorate în grabă; chipurile demonstrau atracţia pătimaşă şi ilogică trezită, dacă nu de partenerul de discuţie, atunci cu siguranţă de elanul tot mai însufleţitor al serii.

Desigur că îl observară pe bărbatul înalt îmbrăcat în mătase de un violet strigător la cer aşezându-se în faţa celui mai scund client al localului, un pitic îndesat, în haine greoaie, dar văzură totul cu coada ochiului, sau mulţumită

unei răsuciri a gâtului, suficient de rapidă ca să le vatămă măduva spinării, fără să scape nici măcar o frântură din conversaţia la care luau parte. Masa se afla chiar lângă geamul dinspre stradă, dar trecătorii erau încă şi mai abili în a observa pe furiş decât clienţii adăpostiţi în atmosfera caldă şi liniştitoare a restaurantului.

— Dă-i drumul, spune-o, zise Ash, cu voce abia auzită. Pleci, te întorci în Anglia.

— Ştiai că aşa o să se termine, nu-mi place să stau pe-aici. Întotdeauna mă gândesc ca o să fie minunat, şi pe urmă obosesc, şi trebuie să plec acasă. Trebuie să mă-ntorc în vale, înainte de a începe să fie invadată de netoţii ăia din Talamasca.

— Nu vor face aşa ceva, zise Ash. Speram că o să stai o vreme. Se minuna de controlul sub care reuşea să-şi ţină propria voce. Am fi putut vorbi despre lucruri...

— Ai plâns când ţi-ai luat rămas-bun de la prietenii tai, oamenii, nu-i aşa?

— Nu, de ce mă-ntrebi una ca asta? riposta Ash. Eşti hotărât să ne despărţim cu vorbe grele?

— De ce-ai avut încredere în ei, în doi vrăjitori? Uite, chelnerul vorbeşte cu tine. Mănâncă ceva.

Ash arăta ceva din meniu, alegând pastele standard pe care le comanda de obicei în asemenea localuri şi aşteptă ca omul să se îndepărteze înainte de a continua.

— Dacă n-ai fi fost beat, Samuel, dacă n-ai fi văzut totul printr-o ceaţă obositoare, ai fi ştiut răspunsul la întrebarea asta.

— Vrăjitori Mayfair. Ştiu ce sunt. Yuri mi-a povestit totul despre ei. Yuri vorbea tot timpul ca o moară stricată. Ash, nu fi prost încă o dată! Nu te aştepta ca oamenii ăştia să te iubească.

— Cuvintele tale n-au nici un sens, spuse Ash. N-au avut niciodată. Sunt doar un soi de zgomot pe care m-am obişnuit să-l aud în prezenţa ta.

Chelnerul aşează pe masa apa minerală, laptele şi paharele.

— Eşti întors pe dos, Ash, zise Samuel, cerând cu un gest încă un pahar de whisky, whisky curat, Ash îşi dădea seama după miros. Şi nu e vina mea. Samuel se lăsă pe spătarul scaunului. Ascultă, prietene, nu fac altceva decât să încerc să te previn. O să aleg altă formulare, dacă preferi. Nu-i iubi pe ăştia doi.

— Ştii, dacă insişti cu predica asta, s-ar putea să-mi pierd răbdarea.

Spiriduşul îi râse în faţă. Un râs gros, hodorogit, dar cutele de carne de deasupra ochilor erau dovada uluirii căreia îi căzuse pradă pe neaşteptate.

— Ei, asta m-ar fi putut reţine în New York încă o oră sau două, spuse el, dacă m-aş fi gândit că o să văd într-adevăr aşa ceva!

Ash nu-i răspunse. Era teribil de important să nu spună nici un lucru pe care nu-l gândea cu adevărat, nu atunci, nu lui Samuel, nici oricui altcuiva. Crezuse asta în întreaga şi îndelungata lui viaţă, dar, din când în când, i se reamintea în mod brutal.

— Şi pe cine ar trebui să iubesc? spuse, după o clipă. Pusese întrebarea cu cea mai vagă nuanţă de reproş cu putinţă. O să mă bucur când o să pleci. Adică... Adică o să mă bucur când o să se încheie conversaţia asta neplăcută.

— Ash, n-ar fi trebuit să te apropii niciodată atât de mult de ei, n-ar fi trebuit să le povesteşti niciodată tot ce-ai făcut. Şi mai e şi ţiganul, faptul că l-ai lăsat să se-ntoarcă în organizaţia Talamasca.

— Yuri? Şi ce-ai fi vrut să fac? Cum l-aş fi putut împiedica să se-ntoarcă în mijlocul organizaţiei?

— Puteai să-l atragi la New York, să-l pui să lucreze cumva pentru tine. E un bărbat cu viaţa distrusă, iar tu l-ai trimis acasă, să scrie volume întregi despre tot ce s-a petrecut. La naiba, el ar fi putut să-ţi ţină tovărăşie!

— Nu i s-ar fi potrivit. El trebuia să se întoarcă acasă.

— Sigur că i s-ar fi potrivit. Iar el ar fi fost potrivit pentru tine - un paria, un ţigan, fiul unei curve.

— Te rog, nu-ţi croi discursul pe cât de jignitor şi de vulgar eşti în stare. Mă sperii. Uite ce e, a fost alegerea lui Yuri. Dacă n-ar fi vrut să se-ntoarcă, ar fi spus-o. Ordinul a fost toată viaţa lui. Trebuia să se ducă înapoi, cel puţin ca să-şi vindece toate rănile. Şi după asta? N-ar fi fost fericit aici, în lumea mea. Păpuşile sunt o adevărată vraja pentru cei care le iubesc şi le înţeleg. Pentru ceilalţi, sunt ceva mai puţin decât nişte jucării. Yuri e un om care, din punct de vedere spiritual, face distincţii generalizate, nu sesizează diferenţele subtile.

— Asta sună bine, zise Samuel, dar e o prostie. Se uită la chelner, care-i aşează în faţă un nou pahar cu băutură. Lumea ta e plină de lucruri pe care le-ar fi putut face Yuri. I-ai fi putut da mână liberă ca să construiască mai multe parcuri, să planteze mai mulţi copaci, să se ocupe de toate planurile astea măreţe ale tale. Ce le spuneai vrăjitorilor tăi, că ai de gând să construieşti parcuri în înaltul cerului, pentru ca toată lumea să poată vedea ceea ce vezi *ta* din camerele tale de marmură? L-ai fi putut ţine pe puştiul ăla ocupat toată viaţa şi *tu* te-ai fi putut bucura de tovărăşia lui...

— Aş vrea să încetezi. Asta nu s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat, pur şi simplu.

— Iar ceea ce s-a întâmplat e că *tu* îţi doreşti prietenia acestor vrăjitori, a unui bărbat şi a unei femei căsătoriţi unul cu celălalt şi înconjuraţi de un clan imens, a unor oameni care sunt dedicaţi, a *priori,* unui mod de a trai în familie, extrem de omenesc...

— Ce-aş putea să fac ca să te opreşti?

— Nimic. Bea laptele. Ştiu că-l vrei. Ţi-e ruşine să-l bei în faţa mea, ţi-e teamă ca aş putea spune ceva, cum ar fi: „Ashlar, bea-ţi lăpticul!”

— Şi acum chiar ai făcut-o, cu toate că nici nu m-am atins de lapte, dă-ţi seama.

— Ash, asta e problema. Îi iubeşti pe ăştia doi, pe vrăjitori. Iar ei sunt obligaţi - după cum văd eu lucrurile - să uite toate astea, tot acest coşmar despre Taltos, şi valea, şi pe micii neghiobi criminali care s-au infiltrat în organizaţia Talamasca. Pentru echilibrul mintal al acestui bărbat şi al acestei femei este esenţial ca ei să se întoarcă acasă şi să-şi construiască viaţa pe care se aşteaptă familia Mayfair să şi-o construiască. Şi nu-mi place când îi iubeşti pe cei care nu fac altceva decât să-ţi întoarcă spatele, iar ăştia doi sunt nevoiţi să o facă.

Ash nu răspunse.

— Sunt înconjuraţi de sute de oameni pentru care trebuie să transforme această parte a vieţii lor într-o minciună, continuă Samuel să-şi prezinte argumentele. Vor să uite că exişti; nu vor ca foarte importantul târâm al vieţii lor de zi cu zi să se piardă în strălucirea orbitoare a prezenţei tale.

— Înţeleg.

— Nu-mi place când suferi.

— Chiar aşa?

— Da! Îmi place să deschid reviste şi ziare şi să citesc despre micile succese ale corporaţiei tale, să-ţi văd chipul zâmbitor deasupra scurtei liste frivole a celor mai excentrici zece miliardari din lume, sau a celor mai căutaţi burlaci din New York. Şi acum ştiu că o să ţi se frângă inima întrebându-te dacă aceşti vrăjitori sunt prietenii tăi adevăraţi, dacă li te poţi destăinui atunci când ai sufletul îndurerat, dacă poţi să te bazezi pe ei pentru a dobândi acea recunoaştere a persoanei tale de care are nevoie orice fiinţă...

— Samuel, opreşte-te, te rog!

Asta puse capăt prelegerii. Spiriduşul oftă. Dădu pe gât cam jumătate din băutura abia adusă, apoi îşi linse buza de sus, puternic deformată, cu o limbă surprinzător de roz.

— La naiba, Ash, nu vreau să mă opresc!

— Am venit atunci când m-ai chemat, Samuel.

— Şi acum regreţi?

— Eu nu privesc lucrurile în felul ăsta. În plus, cum aş putea să regret?

— Uită tot, Ash. Vorbesc serios, uită tot. Uită că în vale a venit un Taltos. Uită-i pe aceşti doi vrăjitori. Uită că ai nevoie de cineva care să te iubească pentru ceea ce eşti. Asta-i imposibil. Mi-e frică. Mi-e frică de ceea ce-o să faci acum. Şablonul mi-e mult prea cunoscut.

— Despre ce şablon vorbeşti? întrebă Ash, cu voce scăzută.

— O să distrugi totul, compania, corporaţia, Jucăriile fără Frontiere sau Păpuşi pentru Milioane, oricum s-ar numi. O să te scufunzi în apatie. O să laşi totul să se ducă de râpă. O să pleci undeva, departe, şi tot ce-ai construit, tot ce-ai înfăptuit o să se destrame în lipsa ta încetul cu încetul. Ai mai făcut-o şi înainte. Iar când o să te simţi pierdut, exact aşa cum mă simt eu pierdut, o să apari din nou în vale, căutându-mă, într-o seară rece de iarnă, şi zău că nu ştiu de ce alegi mereu mortăciunea asta de iarnă.

— Ceea ce fac acum e mult mai important pentru mine, Samuel, spuse Ash. E important din multe motive.

— Parcuri, copaci, grădini, copii, psalmodie spiriduşul. Cel înalt nu răspunse.

— Gândeşte-te la toţi cei care depind de tine, Ash, spuse Samuel, continuând aceeaşi predică, pentru aceeaşi congregaţie. Gândeşte-te la toţi oamenii ăştia care făuresc, vând, cumpără şi îndrăgesc obiectele pe care le fabrici. Existenţa unor alte fiinţe cu sânge cald, dotate cu inteligenţă şi cu simţire, care depind de noi, poate fi un substitut pentru sănătatea mintală, eu aşa zic. Crezi că am dreptate?

— Nu e un substitut pentru sănătatea mintală, Samuel, spuse Ash. E un substitut pentru fericire.

— Foarte bine, e perfect. Dar nu te aştepta ca vrăjitorii tăi să vină din nou aici şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te duce niciodată să-i cauţi pe teritoriul lor. O să le vezi spaima în ochi când te vor zări în grădina lor.

— Eşti atât de sigur de toate astea.

— Dă sunt sigur. Ash, le-ai povestit totul! De ce ai făcut asta? Poate că, dacă n-o făceai, s-ar fi temut de tine.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— Şi Yuri, şi organizaţia Talamasca te vor hârţui de-acum încolo.

— Nu, n-o vor face.

— Dar vrăjitorii ăştia, ăştia nu sunt prietenii tăi.

— Vad că îmi tot repeţi asta.

— Ştiu că nu sunt. Ştiu că atât curiozitatea, cât şi veneraţia lor se vor transforma curând în frică. Ash, e un clişeu vechi, nu sunt decât nişte oameni.

Uriaşul îşi înclină capul şi se uită departe, dincolo de geam, la zăpada viscolită, la umerii plecaţi, ca pavăză de vânt, ai trecătorilor.

— Ashlar, spuse Samuel, eu o ştiu, pentru că sunt un paria. Şi tu eşti un paria. Şi uită-te acolo, la mulţimea oamenilor de pe stradă, şi gândeşte cum îi dezaprobă fiecare dintre ei pe mulţi alţii, considerându-i proscrişi, considerându-i „ceilalţi”, considerându-i altceva decât oameni. Noi, amice, suntem monştri. Şi vom fi întotdeauna. Asta e epoca lor. E suficient să ştie că suntem vii ca să fie îngrijoraţi.

Dădu peste cap restul băuturii.

— Aşa că tu te duci acasă, la prietenii tăi din vale.

— Îi urăsc, iar tu ştii asta. Dar valea n-o să ne mai aparţină pentru multă vreme. Mă întorc din motive sentimentale. Oh, nu e vorba doar despre organizaţia Talamasca, doar despre faptul că îşi vor face apariţia şaisprezece cărturari sclivisiţi, înarmaţi cu reportofoane, implorându-mă să le povestesc tot ce ştiu în timpul unui prânz la han. E vorba despre toţi arheologii aia care dezgroapă Catedrala Sfântului Ashlar. Lumea modernă a descoperit locul. Şi de ce? Din cauza afurisitelor tale de vrăjitoare.

— Nu poţi să ne învinuieşti pentru asta, nici pe mine, nici pe ele, doar ştii foarte bine.

— În cele din urmă, o să fim nevoiţi să găsim un alt loc îndepărtat, un alt blestem sau o altă legendă care să ne apere. Dar ei nu sunt prietenii mei, să nu crezi asta. Nu sunt.

Ash se mulţumi să dea din cap.

Sosise mâncarea, o porţie mare de salată pentru spiriduş şi paste pentru Ash. Vinul era turnat în pahare. În aer plutea senzaţia ca ceva mersese extrem de rău.

— Sunt prea beat ca să mănânc, zise Samuel.

— O să te-nţeleg dacă pleci, spuse Ash, cu blândeţe. Asta e, dacă te simţi obligat să pleci, atunci probabil că trebuie s-o faci.

Păstrară o clipă tăcerea. Pe urmă piticul îşi luă furculiţa şi începu să devoreze salata, îndesându-şi-o în gură, în timp ce fărâme sau chiar bucăţi mai mari căzeau înapoi, în farfurie, în ciuda eforturilor lui sârguincioase. Recuperă cu zgomot fiecare firimitură de măslină, de brânză şi de lăptucă, apoi luă o înghiţitură zdravănă de apă minerală.

— Acum pot să mai beau ceva, spuse.

Ash scoase un sunet care ar fi putut reprezenta un hohot de râs, dacă n-ar fi sunat atât de trist.

Samuel se lăsă să alunece de pe scaun, ridicându-se în picioare, îşi luă valiza de piele. Se apropie agale de Ash şi îşi puse braţul în jurul gâtului lui. Ash îi săruta grăbit obrazul, uşor dezgustat de textura tenului spiriduşului, dar hotărât să ascundă asta cu orice preţ.

— O să te-ntorci curând? îl întreba.

— Nu. Dar o să ne mai vedem, răspunse Samuel. Ai grijă de câinele meu. E foarte uşor să-i răneşti sentimentele.

— O să ţin minte.

— Şi afundă-te-n munca ta!

— Altceva?

— Te iubesc.

Şi, cu asta, Samuel îşi croi drum, ţanţoş şi împingându-se, printre clienţii aşezaţi pe scaune şi printre cei care se ridicaseră să plece, printre toate spinările şi toţi umerii strânşi grămadă în calea lui. Ieşi pe uşa din faţă şi trecu de-a lungul ferestrei dinspre stradă. Zăpada i se prindea deja în păr şi în sprâncenele stufoase şi îi contura pe umeri pete umede, întunecate.

Îşi ridica mâna, în semn de rămas-bun, apoi dispăru din cadrul ferestrei şi mulţimea străzii redeveni mulţime.

Ash ridică paharul cu lapte şi îl goli pe îndelete. Apoi puse câteva bancnote sub farfurie, se uită lung la mâncare, parcă spunând la revedere, şi plecă la rândul sau, luând în piept vântul de pe Seventh Avenue.

Când ajunse în dormitorul lui, aflat cu mult deasupra străzilor, Remmick îl aştepta.

— Vă e frig, domnule, foarte frig.

— Îmi e? murmură el.

Răbdător, îl lăsă pe Remmick să-i scoată blazerul de mătase şi eşarfa ţipătoare. Îşi puse un halat de casă din lână, căptuşit cu satin, şi îşi şterse umezeala din păr şi de pe faţă cu prosopul întins de servitorul său.

— Aşezaţi-vă, domnule, şi lăsaţi-mă să vă scot pantofii.

— Dacă spui tu.

Fotoliul era atât de moale, încât nu se putea imagina ridicându-se, mai târziu, ca să se ducă în pat. „Toate camerele sunt goale. Rowan şi Michael au plecat. N-o să ne mai plimbam prin centru diseară, discutând cu aprindere.”

— Prietenii dumneavoastră au ajuns cu bine la New Orleans, domnule, zise Remmick, scoţându-i şosetele ude şi punându-i apoi altele, curate şi uscate, atât de repede, încât degetele lui abia dacă îi atinseră pielea. Am primit telefonul imediat după ce aţi plecat la cina. Avionul e pe drumul de întoarcere. Ar trebui să aterizeze peste vreo douăzeci de minute.

Ash dădu din cap. Papucii de piele erau căptuşiţi cu blană. Nu mai ştia dacă erau vechi sau noi. Nu reuşea să-şi

aducă aminte. Toate micile amănunte păreau să se fi şters dintr-odată. Avea mintea îngrozitor de goală şi de înţepenită; şi simţea până în adâncul sufletului singurătate şi nemişcare din camerele sale.

Remmick se îndrepta spre uşile dulapului ca o fantomă.

„Angajăm oameni care nu sar în ochi, cugetă Ash, şi, pe urmă, ei nu ne pot alina; ceea ce tolerăm nu poate să ne salveze.”

— Unde e tânără Leslie, Remmick? E prin preajmă?

— Da, domnule, şi se pare că are un milion de întrebări. Dar arătaţi extrem de obosit.

— Trimite-o încoace. Trebuie să lucrez. Trebuie să-mi ocup mintea cu ceva.

Străbătu coridorul şi intră în cel mai apropiat dintre birourile sale, biroul particular, unde hârtiile zăceau stivuite ici şi colo, iar o cartotecă era deschisă, locul unde nu-i era nimănui permis să facă ordine, biroul în care domnea o harababură insuportabilă.

Leslie apăru în câteva secunde, cu faţa debordând de emoţie, de dăruire, de devotament şi de o inepuizabilă energie.

— Domnule Ash, săptămâna viitoare are loc Târgul Internaţional de Păpuşi şi tocmai a sunat o femeie din Japonia, a zis că vreţi fără îndoială să-i vedeţi lucrările, că i-aţi spus-o chiar dumneavoastră, ultima dată când aţi fost la Tokio, şi aţi mai lipsit de la încă alte douăzeci de întâlniri cât aţi fost plecat, am lista lor completă...

— Atunci stai jos şi o să ne ocupam de toate.

Se aşeză pe scaunul său din spatele biroului, reţinând ca era 6.45 p.m. şi propunându-şi să nu se mai uite la ceas, să nu mai furişeze într-acolo nici măcar o privire înainte de a fi sigur că trebuia să fi trecut de miezul nopţii.

— Leslie, lasă toate astea deoparte. Uite aici câteva idei. Vreau să le notezi laolaltă. Ordinea n-are nici o importanţă.

Ceea ce contează este să-mi dai, în fiecare zi, fără greş, lista lor completă, cu note legate de progresele pe care le-

am făcut în privinţa tuturor şi a fiecăreia, şi cu un semn mare, însemnând „nici un progres” în dreptul celor cărora le îngădui eu să rămână inactive.

— Da, domnule.

— Păpuşi muzicale. Punem la punct mai întâi un cvartet, patru păpuşi care cântă în armonie.

— Oh, domnule Ash, e o idee minunată!

— Prototipul ar trebui să aibă drept ţinta un cost rentabil, dar, oricum, asta nu e cel mai important aspect. Melodia trebuie să sune bine, iar păpuşile să continue să cânte chiar şi atunci când sunt aruncate pe podea.

— Da, domnule... „aruncate pe podea”.

— Şi un muzeu-turn. Vreau o listă a celor mai potrivite douăzeci şi cinci de apartamente disponibile de pe terasele turnurilor din centru, preţul de vânzare, chiria, toate amănuntele interesante. Vreau un muzeu în înaltul cerului, astfel încât oamenii să poată ieşi, ca să privească panorama oraşului dintr-o galerie cu pereţi de sticlă...

— Şi ce va conţine muzeul, domnule, păpuşi?

— Păpuşi legate de o anumită temă. Două mii de artişti, făuritori de păpuşi, vor primi exact aceeaşi însărcinare. Realizaţi, în viziunea dumneavoastră, trei personaje interconectate din neamul omenesc. Ba nu, patru personaje. Unul poate fi un copil. Da, va fi nevoie de o descriere precisă, trebuie să mi se aducă aminte... Deocamdată găsiţi cea mai potrivită clădire.

— Da, domnule, am înţeles, da, spuse ea, luând notiţe cu un stilou cu peniţa fină.

— Şi, în privinţa păpuşilor muzicale, toată lumea trebuie informată că, în final, va fi vorba despre un întreg cor. E de presupus că un copil, ori un colecţionar, va achiziţiona, în timp, întregul cor, sau ansamblu coral, sau indiferent ce denumire i se potriveşte mai bine, înţelegi, mă urmăreşti?

— Da, domnule...

— Şi nu vreau să văd nici un proiect de mecanisme mecanice; totul trebuie să fie electronic, cu cipuri

computerizate, bazat pe cele mai noi soluţii tehnice, şi ar trebui să existe... ar trebui să existe o modalitate ca vocea fiecărei păpuşi să poată conduce la o schimbare în vocea alteia. Dar astea sunt amănunte. Transcrie totul...

— Materialele, domnule: porţelan?

— Nu, nu porţelan. Sub nici o formă! Nu vreau să se spargă. Ţine minte, nu trebuie să se spargă niciodată.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Iar feţele o să le concep eu. Am nevoie de fotografii, de fotografii de pretutindeni, am nevoie de aportul oricui. Dacă într-un sat din Pirinei există o bătrâna care face păpuşi, vreau să vad fotografiile lor. Şi India, de ce nu avem nici o păpuşă din India? Ştii cât de des pun întrebarea asta? De ce nu primesc răspunsuri? Scrie asta într-o adresă către vicepreşedinţi şi către oamenii de la marketing şi trimite-o. Cine sunt artiştii care fac păpuşi în India? Cred c-o să mă duc acolo, da, o să-mi fac timp pentru asta. O să plec în căutarea oamenilor care făuresc păpuşi, dacă nimeni altcineva nu simte...

Afară, ninsoarea începuse să se înteţească, fulgi albi dansând dincolo de geamuri.

În rest, totul era, încă o dată, doar întuneric. De pe străzile de dedesubt răzbăteau zgomote estompate, sau poate că erau burlanele, sau zăpada căzând pe acoperişul de deasupra, sau doar sticla şi oţelul clădirii, răsuflarea lor inevitabilă, precum răsuflarea lemnului, întreaga clădire, cu zecile ei de etaje, legănându-se uşurel în bătaia vântului, aidoma unuia dintre copacii uriaşi ai pădurii?

Continuă să vorbească întruna, urmărind cu privirea mâna mică şi înverşunată care călăuzea stiloul. Despre reproducerea monumentelor, despre versiunea miniaturală, din plastic, a catedralei de la Chartres, în care copiii ar fi putut intra. Importanţa scării de reducere, importanţa proporţiilor. Şi dacă ar fi făcut un parc, cu un cerc imens de pietre?

— Oh, şi da, o însărcinare specială, un lucru pe care vreau să-l faci, probabil, mâine sau poimâine. Nu, ceva mai târziu. Te ocupi tu de asta. Cobori în Muzeul Particular...

— Da, domnule.

— Bru, o ştii pe Bru, păpuşă uriaşă, franţuzească? Prinţesa mea.

— Bru, domnule, da, domnule, oh, păpuşa aceea.

— Bru Jne 14; nouăzeci de centimetri înălţime; perucă, pantofi, rochie, desuuri, etcetera, toate originale. Exponatul Numărul Unu.

— Da, domnule, ştiu exact despre ce vorbiţi.

— Trebuie s-o împachetezi tu, şi nimeni altcineva, primind ajutor calificat, apoi asigurată în mod corespunzător şi expediată... expediată către...

Dar către cine? Îşi permitea prea multe trimiţându-i-o direct copilului nenăscut? Nu, trebuia să meargă la Rowan Mayfair, nu-i aşa? Sigur că da. Iar pentru Michael, o altă amintire, tot atât de preţioasă, în felul ei aparte, ceva cioplit cu migală din lemn, una dintre jucăriile foarte, foarte vechi, cavalerul calare, da, în întregime din lemn, păstrându-şi încă vopseaua originală...

Ba nu, nu era un dar potrivit, nu pentru Michael. Exista un altul, tot atât de delicat cum era Bru, ceva pe care dorea să-l aşeze în mâinile lui Michael.

Se ridică de la birou, cerându-i lui Leslie să rămână pe scaunul ei, traversă zona spaţioasă destinată şedinţelor şi străbătu holul, către dormitorul său.

O pusese sub pat, cel mai simplu mod de a-i atrage lui Remmick atenţia că era valoroasă şi că nu trebuia atinsă decât de cei mai bine intenţionaţi dintre servitori. Se lăsă în genunchi, o căută pe bâjbâite şi o trase afară, lumina părând a exploda pe coperta plină de nestemate.

Clipa de mult trecută era acolo, durerea, umilinţa, Ninian luându-l în râs, spunându-i ce blasfemie cumplită săvârşise redând povestea lor într-un stil şi într-un limbaj deopotrivă de sacre.

Se aşează pentru o clipă, turceşte, cu umărul rezemat de marginea patului. Ţinea în mâna cartea. Da, pentru Michael. Michael, băiatul care îndrăgea cărţile. Probabil că Michael nu avea să fie niciodată în stare s-o citească; ceea ce nu avea importanţă. Michael avea s-o păstreze şi era posibil, totodată, să i-o dea lui Rowan. Ea avea să înţeleagă asta.

Când se întoarse în biroul secret, aducea cu sine cartea, înfăşurată într-un prosop mare, alb.

— Asta, cartea asta, pentru Michael Curry, iar Bru pentru Rowan Mayfair.

— Bru, domnule, prinţesa?

— Da, chiar ea. Ambalarea e extrem de importantă. S-ar putea să-ţi cer să le predai tu însăţi. Ideea că Bru s-ar putea sparge e de neconceput. Nici unul din cadouri nu trebuie să se piardă. Acum să continuam cu celelalte chestiuni. Dacă ţi-e foame, trimite după mâncare. Am aici un memoriu care spune că Prima Ballerina nu mai există pe stoc, nicăieri în lume. Spune-mi că nu e adevărat.

— Ba nu, domnule, este.

— Notează, te rog! Ăsta e primul din cele şapte faxuri referitoare la Prima Ballerina...

Continuară, parcurgând lista şi, când se uită în sfârşit din nou la ceas, fără nici o intenţie serioasă, trecuse cu mult de miezul nopţii. Orele se scurtaseră cu adevărat. Zăpada continua să cadă. Tenul micuţei Leslie căpătase culoarea hârtiei. El era suficient de obosit cât să izbutească să adoarmă.

Se abandonă patului mare şi gol, vag conştient de faptul că tânăra Leslie continua să plutească în apropiere, punând întrebări pe care el nu le mai auzea prea bine. Zăbovea mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Noapte bună, draga mea, zise el.

Remmick crapă puţin fereastra, exact aşa cum fusese instruit, şi vântul şuieră, sălbatic, alungând toate celelalte sunete, alungând timpul, alungând orice zgomot ce s-ar fi putut înălţa la hotarul îngust dintre întuneric şi clădirile

îndoliate. O pală de aer îngheţat îi atinse obrazul şi căldura cuverturilor grele păru cu atât mai încântătoare.

„Nu visa vrăjitoare; nu te gândi la părul lor roşu; nu ţi-o imagina pe Rowan în braţele tale. Nu te gândi la Michael, cu cartea în mâini, preţuind-o aşa cum n-o mai făcuse nimeni, niciodată, cu excepţia acelor confraţi ai lui Lightner care l-au trădat. Nu îţi imagina că staţi, toţi trei, împreună, în casa lor; nu te întoarce în vale, nu acum, nu pentru încă multă vreme; nu te plimba printre cercurile de pietre; nu vizita grote, nu ceda în faţa ispitei frumoaselor muritoare, pe care atingerea ta le-ar putea ucide... Nu le striga, nu te ruga să le auzi răceala, înstrăinarea, tertipurile din glas."

Şi, în clipa când se închise uşa, el adormise.

Bru. Strada din Paris; femeia din magazin; păpuşa în cutia ei; ochii mari, din sticlă, privind în sus, către el. Gândul înfiripat pe neaşteptate în minte, sub felinar, ideea că ajunseseră într-un moment al istoriei când banii, fie ei ai unui singur individ, puteau avea repercusiuni spirituale importante, asupra altor mii... Că, pe un tărâm al manufacturilor şi al producţiei de serie, dobândirea unei averi putea fi pe deplin creatoare.

Se oprise într-un magazin de pe Fifth Avenue, la numai câţiva paşi de locuinţa lui, ca să se uite la Cartea *lui Columba,* reproducerea identică a celei create pe insula Iona de atât de mulţi călugări, acum putând fi cumpărată şi răsfoită cu dragoste de oricine.

„Pentru omul care iubeşte cărţile", asta avea să scrie pe cartea de vizită destinată lui Michael. Îl văzu pe Michael zâmbindu-i, cu mâinile în buzunare, exact aşa cum şi le îndesa Samuel în buzunarele proprii. Michael dormind pe podea şi Samuel aplecat deasupra lui, spunând, cu voce de beţiv:

— De ce nu mă preschimba Dumnezeu într-unul ca ăsta?

Replica fusese prea tristă ca să stârnească râsul. Şi afirmaţia stranie pe care o făcuse Michael, când stăteau în preajma gardului din Washington Square, atât de înfriguraţi

cu toţii, de ce fac oamenii asemenea lucruri, de ce stau afară în zăpadă, şi el spusese:

— Am crezut întotdeauna în normalitate. Am crezut că e anormal să fii sărac. Am crezut că e normal să poţi alege ceea ce îţi doreşti.

Zăpadă, trafic, borfaşii nocturni ai oraşului, ochii lui Michael când se uita la Rowan. Şi ea, îndepărtată, tăcută, găsindu-şi cuvintele mai greu decât şi le găsea el.

Ăsta nu e un vis. Asta e o nelinişte, înseamnă să revii asupra ei, să o aduci din nou la viaţă, să te agăţi de ea cu putere. Cum e când fac dragoste împreună? E chipul ei o sculptură de gheaţă? Seamănă el cu un satir din codru? Vrăjitor atingând o vrăjitoare; vrăjitor peste vrăjitoare...

O să vadă Bru toate astea, de pe poliţa căminului de marmură?

„Câte ceva despre calea spre sine.” Numai atât avea să scrie pe cartea de vizită adresată lui Rowan. Şi acolo va fi Bru, cea cu ochi albaştri, privind în sus din hârtia de ambalaj, ambalajul trebuie să aibă culoarea ochilor ei, nu trebuia să uite să le spună asta.

Iar Rowan şi Michael vor fi liberi să hotărască dacă vor păstra acele daruri îndrăgite alături de ei, cum o făcuse el, deceniu după deceniu, ca pe idolii cărora li te închini, sau dacă i le vor da copilului lui Michael şi al Monei. Şi poate că ochii mari, din sticlă, ai superbei Bru Jne 14 vor stârni îndelung asupra acelui bebeluş şi îi vor desluşi sângele de vrăjitoare, aşa cum ar putea-o face şi el cândva, dacă va cuteza vreodată să plece într-acolo, la câtva timp după venirea copilului pe lume, aşa cum spuneau ei, dacă va îndrăzni nu mai mult decât să-i observe pe ei toţi - Familia din Neamul Vrăjitoarelor - din grădina legendară, bântuită cândva de spectrul lui Lasher, grădina în care rămăşiţele acestuia fuseseră încredinţate ţărânii... din grădina care ar fi putut ascunde, de ce nu, o altă fantomă, trăgând cu ochiul printre florile de gheaţă de pe o ferestruică nevăzută.

33

Pierce îi luase de la aeroport, prea politicos ca să-i întrebe cine era proprietarul avionului, sau unde fuseseră, şi prea nerăbdător să-i ducă în locaţia noului centru medical.

Era suficient de cald ca să te sufoci, îşi spuse Michael. Genul sau de oraş. Era atât de bucuros că se reîntorsese şi totuşi atât de cu desăvârşire nesigur de orice - dacă iarba o să continue să crească, dacă Rowan va redeveni afectuoasă şi încrezătoare în braţele sale, dacă va putea sta departe de bărbatul înalt din New York, în preajma căruia cunoscuse cea mai neobişnuită prietenie.

Şi trecutul; trecutul nu mai era amuzant şi nici nu avea să mai fie vreodată altceva decât o moştenire primită împreună cu răspunderile, cu nenorocirile şi cu secretele sale.

„Desprinde-ţi ochii de trupurile morţilor; uită-l pe bătrânul chircindu-se pe podea; şi Aaron, unde a plecat Aaron? Oare spiritul lui s-a ridicat în lumină, acolo unde totul se limpezeşte şi este iertat în cele din urmă?” Puterea de a ierta e un dar atât de minunat.

Ajunseră la marginea unui dreptunghi uriaş de pământ răscolit. Pe indicatoare scria Centrul Medical Mayfair, alaiuri de o duzină de nume şi de date. Şi de ceva prea mărunt pentru a putea fi desluşit de ochii lui, care începuseră să îmbătrânească. Se întrebă dacă aveau să fie tot atât de albaştri şi după ce vor fi încetat cu adevărat să mai vadă. I se putea întâmpla aşa ceva? Sau avea să se considere un tip aparte chiar şi atunci când n-avea să mai poată zări fetele aruncându-i ocheade, sau pe Rowan topindu-se încetişor de drag, cu buzele uşor răsfrânte?

Încercă să se concentreze asupra şantierului, să înţeleagă ce îi spunea propria minte, că progresele erau uluitoare, că la cele patru clădiri lucrau vreo sută de oameni, că începea într-adevăr să ia fiinţa Centrul Medical Mayfair.

În ochii lui Rowan se zăreau lacrimi? Da, doamnă calmă, cu părul tuns scurt şi purtând costum dintr-un material suplu, ajustat pe trupul subţire, plângea în tăcere. Se trase mai aproape; ce naiba însemna distanţa asta, această respectare reciprocă a intimităţii, a sentimentelor? O strânse în braţe cu putere şi, găsindu-i cea mai catifelată parte a gâtului, îşi depuse acolo sărutările, până când o simţi fremătând, lipită de el, încovoindu-se uşor şi cu mâinile străbătute de un tremur plăcut atunci când îi cuprinse capul în palme, spunând:

— Aţi continuat să vă ocupaţi de asta, cu toţii. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva.

Ochii i se îndreptară către Pierce, timidul Pierce, care roşea acum, ascultând complimentele.

— E un vis pe care ni l-ai dăruit, Rowan. Acum e şi visul nostru şi, de vreme ce toate visele noastre se îndeplinesc - de vreme ce tu eşti aici, din nou alături de noi -, ei bine, atunci şi acesta se va îndeplini.

— Ei, ăsta-i un discurs de avocat, bine cumpănit şi cu suficientă forţă, zise Michael.

Era gelos pe puştiul ăsta? Femeile aveau tendinţa de a se îndrăgosti nebuneşte când le cădeau ochii pe Pierce Mayfair. Măcar dacă Mona şi-ar fi putut da seama de asta, dacă ar fi înţeles că el era, probabil, cel făcut pentru ea, mai ales că acum, în urma morţii lui Gifford, fiul ei se despărţise de Clancy, logodnica lui. Se întâmpla din ce în ce mai des ca Pierce să se aşeze la o oarecare distanţă de Mona, fixând-o cu privirea. Da, poate că un oarecare interes faţă de Mona era pe punctul de a se naşte...

Michael întinse mâna spre obrazul lui Rowan.

— Sărută-mă!

— E un mod vulgar de a ne afişa, toarse ea, o ştii foarte bine. Toţi muncitorii cască ochii la noi.

— Sper c-o fac, răspunse el.

— Să mergem acasă, şopti ea.

— Pierce, ce face Mona, eşti la curent? întrebă Michael.

Se urcară în maşină. Uitase cum era să mergi cu un automobil obişnuit, să trăieşti într-o casa obişnuită, să ai vise obişnuite. Vocea lui Ash îi cânta în somn. Şoaptele lui melodioase îi răsunau până şi acum în urechi. Şi oare aveau să-l mai revadă vreodată pe Ash? Sau el avea să dispară dincolo de toate acele uşi de bronz, lăsându-i pe-afară, izolându-se în compania lui, între miliardele lui, amintindu-şi poate de ei numai cât să le trimită vreo scrisoare ocazională, cu toate că îi puteau telefona, puteau merge la New York, puteau suna la uşa lui în puterea nopţii. „Am nevoie de tine!”

— A, Mona, da, făcu Pierce. Păi, se poartă ciudat. Când stă de vorbă cu tata, lasă impresia că e drogata. Dar e OK. Îşi pierde vremea cu Mary Jane. Şi o echipă de muncitori a început să lucreze de ieri la Fontevrault.

— Oh, mă bucur să aud asta, zise Michael. Deci au de gând să salveze locul ăla.

— Pai da, aşa trebuie, atâta vreme cât nici Mary Jane, nici Dolly Jean nu suporta să vadă demolându-se casa aia. Oh, cred că Dolly Jean e acum cu ele. Arată ca un măr uscat, dar ele spun că e foarte sprintenă.

— Mă bucur că e acolo, spuse Michael. Îmi plac oamenii bătrâni. Rowan râse încet, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Poate c-o s-o invitam şi pe mătuşa Viv să treacă pe la noi, adăugă el. Dar ce face Bea? Ce se-ntâmpla cu Bea?

— Pai, uite, zise Pierce, cu o uşoară înclinare a capului, bunica Evelyn a făcut acolo o minune, prin simplul fapt că a ieşit din spital şi a avut nevoie de îngrijire, şi ia ghiciţi cine s-a grăbit să se ducă-n Amelia Street ca să-i pregătească ouă fierte moi, ca s-o facă să stea de vorbă şi să-şi poată

folosi ambele mâini? Tata spune că e antidotul perfect pentru inimă rea. Mă întreb dacă spiritul mamei nu e acolo.

— Toate veştile sunt acum veşti bune, spuse Rowan, cu un zâmbet şters, cu vocea ei profundă dintotdeauna. Iar fetele vor fi în casă şi tăcerea va fi nevoită să aştepte, iar spiritele să se retragă în pereţi.

— Crezi că mai sunt încă acolo? întrebă Pierce, cu o inocenţă înduioşătoare.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe acei Mayfair care nu le văzuseră niciodată şi care nu credeau cu adevărat în ele.

— Nu, fiule, răspunse Michael. Nu e decât o casă mare şi frumoasă, care ne aşteaptă pe noi şi... generaţiile care vor veni.

— Copiii Mayfair încă nenăscuţi, şopti Rowan.

Tocmai intraseră pe St. Charles Avenue, tunel paradiziac de stejari verzi, cu orbitoare frunze primăvăratice, soare blând, trafic moderat, case încântătoare defilând fulgerător, una după alta. „Oraşul meu, casa mea, totul e în ordine, mâna lui Rowan într-a mea."

— Ah, Amelia Steet, uite, zise el.

Cât de şic arăta casa Mayfair, în stil San Francisco, proaspăt vopsită în culoarea piersicii, cu borduri albe şi jaluzele verzi! Toate buruienile dispăruseră. Aproape că îşi dorea să se oprească, să dea ochii cu Evelyn şi cu Bea, dar ştia că trebuia s-o vadă mai întâi pe Mona, să vadă mama şi copilul, uniţi într-o singură fiinţă. Şi trebuia să fie alături de soţia lui, discutând în imensul dormitor de la etaj, cu voce scăzută, despre toate cele petrecute, despre poveştile pe care le auziseră, despre lucrurile stranii pe care le văzuseră şi despre care era posibil să nu-i pomenească, niciodată, nimănui... cu excepţia Monei.

Iar mâine o să se ducă în mausoleul unde era îngropat Aaron şi o să apeleze la o şmecherie irlandeză, vorbindu-i cu voce tare, ca şi cum el i-ar răspunde, şi, dacă asta n-o să fie pe placul cuiva, ei bine, atunci acel cineva o să fie liber să plece de acolo, nu? în familia lui o făcuseră întotdeauna,

tatăl lui se ducea în cimitirul St. Joseph's, să le vorbească bunicii şi bunicului, ori de câte ori simţea nevoia să o facă. Şi unchiul Shamus, când căzuse greu bolnav, îi spusese soţiei sale:

— O să-mi poţi vorbi şi după ce n-o să mai fiu. Singura diferenţă o să fie ca n-o să-ţi răspund.

Lumina se schimbă încă o dată, totul întunecându-se, iar coroanele copacilor se dilatară parcă, îngrămădindu-se către cer şi spărgându-l în mici fragmente strălucitoare. Cartierul Grădinilor. First Street. O minune a minunilor, casa de la intersecţia cu Chestnut, aşteptându-i în mijlocul bananilor primăvăratici, al ferigilor şi al azaleelor în floare.

— Pierce, trebuie să intri o clipă.

— Nu, sunt aşteptat în centru. Odihniţi-vă. Sunaţi-ne când aveţi nevoie de noi.

Se strecurase deja afară din maşină, oferindu-i lui Rowan sprijinul unui braţ bărbătesc în timp ce acesta cobora, la rândul său. Pe urmă, cheia lui era în poartă, iar el îşi flutura mâna, în semn de rămas-bun.

Un paznic în uniformă trecu de-a lungul gardului lateral, dispărând discret dincolo de colţul casei.

Liniştea îşi lecuia rănile în timp ce automobilul se îndepărta, alunecând printre lumini şi umbre, fără zgomot, făcându-se nevăzut în după-amiaza muribundă, lustruită şi caldă, fără să întâmpine nici cea mai mică împotrivire. Parfumul dulce al măslinilor plutea deasupra întregii curţi. Iar diseară avea să miroasă din nou iasomia.

Ash spusese că parfumul era cel mai rapid dispozitiv de declanşare a memoriei, un mijloc de transport în lumi date uitării. Şi avusese atât de multă dreptate, şi ce oare ţi s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost lipsit de toate miresmele pe care tânjeai să le adulmeci?

Îi deschise soţiei sale uşa din faţa şi simţi pe neaşteptate imboldul de a o trece în braţe peste prag. La naiba, de ce nu?

Ea scoase un ţipat spontan de încântare, încleştându-şi braţele de gâtul lui atunci când o săltă de la pământ.

Esenţial pentru asemenea gesturi era să nu o scapi cumva pe doamna în cauză.

— Şi acum, draga mea, suntem acasă, murmură, cu buzele din nou lipite de gâtul ei catifelat, silind-o să-şi lase capul pe spate când o sărută sub bărbie, iar parfumul dulce al florilor de măslin cedează, învins de omniprezenta ceară de parchet a Eugeniei, de mireasma lemnului vechi şi de ceva mucegăit, şi costisitor, şi delicios de respirat.

— Amin, spuse ea.

Când dădu s-o lase jos, Rowan se agăţă de el pentru o clipă. Ah, cât de plăcut era! Iar inima lui pornită pe panta îmbătrânirii, inima lui obosită, nu începuse să bată cu putere. Ea ar fi auzit-o, nu-i aşa, cu urechea ei de medic? Nu, era viguros şi tăcut, strângând-o la pieptul lui, adulmecând parfumul parului ei curat, molatic, cu privirea alunecându-i în lungul podelei lustruite a holului, pe lângă tocul alb şi semeţ al uşii imense, către frescele de pe peretele îndepărtat al sufrageriei, încă scăldate în razele soarelui după-amiezii. Acasă. Aici. Acum, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată, pentru nici unul din ei.

Ea îi alunecă într-un târziu din braţe, aterizând în picioare. Cea mai uşoară încruntare cu putinţă îi încreţi fruntea.

— Oh, nu e nimic, îi spuse. Doar că, ştii, anumite amintiri vor pieri greu. Şi atunci mă gândesc la Ash, prefer să meditez asupra lui, mai degrabă decât la toate lucrurile triste.

El vru să-i răspundă, să spună ceva despre propria lui dragoste pentru Ash şi încă ceva, altceva, care aproape că-l tortura. Ar fi fost mai bine să nu răscolească lucrurile, aşa l-ar fi sfătuit alţii, dacă i-ar fi întrebat vreodată. Dar el nu se putea înfrâna. O privi în ochi, deschizându-i larg pe ai săi, poate prea larg, părând astfel furios, dar nu dorea asta nicidecum.

— Rowan, dragostea mea, spuse. Ştiu că ai fi putut să rămai cu el. Ştiu că ai făcut o alegere.

— Tu eşti bărbatul meu, răspunse ea, cu răsuflarea răbufnindu-i, sonoră, bărbatul meu, Michael.

I-ar fi plăcut s-o poarte în susul scărilor, dar n-ar fi răzbit niciodată, nu toate cele douăzeci şi nouă de trepte, şi unde erau domnişoarele, şi bunicuţa, cea înviată din morţi? Nu, nu se puteau închide în cameră acum, doar dacă nu cumva, printr-un noroc chior, tot tribul nu plecase în oraş să cineze devreme.

Închise ochii şi o sărută din nou. Nimeni nu-l putea împiedica s-o facă de zeci de ori. Sărut. Iar când îşi ridică din nou privirea, o văzu pe frumoasa cu părul roşu la capătul holului, văzu, de fapt, două, dintre care una foarte, foarte înaltă, şi pe acea zburdalnică Mary Jane, cu cosiţele blonde prinse din nou în creştet, trei dintre cele mai superb desenate gâturi din univers, lebede părând tinere fete. Dar cine era acea nouă frumuseţe, incredibil de înaltă, şi arăta, zău aşa, arăta întocmai ca Mona!

Rowan se întoarse, privind în lungul holului.

Cele trei graţii, asta erau, sprijinite de uşa sufrageriei, iar chipul Monei părea să ocupe două locuri diferite. Asta nu era asemănare, asta era o copie, şi de ce stăteau neclintite, toate în rochii de bumbac, privindu-i aproape ca dintr-un tablou?

O auzi pe Rowan icnind de spaimă. O văzu pe Mona rupând-o la fugă, venind în goană spre el, pe podeaua lustruită.

— Nu, nu puteţi face nimic! Nu puteţi. Trebuie să mă ascultaţi!

— Doamne Sfinte, spuse Rowan, sprijinindu-se cu toată greutatea pe el şi tremurând din tot trupul.

— Ea e copilul meu, zise Mona. Copilul meu şi al lui Michael, şi n-o să-i faceţi nici un rău!

Michael înţelese dintr-odată, aşa cum se întâmplă adesea, diversele etape succedându-se în grabă şi izbindu-

se zgomotos una de alta, tăindu-i răsuflarea. „Bebeluşul e această femeie tânără. E rezultatul spiralei uriaşe. E un Taltos, fără nici o îndoială, precum Ash este, fără nici o îndoială, un Taltos, aşa precum cei doi de sub copac sunt Taltos, fără nici o îndoială. Rowan e gata să leşine, o să se prăbuşească, iar durerea din piept mă ucide."

Îşi încleştă mâinile de stâlpul scării.

— Spuneţi-mi-o acum, spuneţi-mi că nici unul din voi n-o să-i facă nici un rău!

— Să-i fac rău? Cum aş putea fi în stare de una ca asta? se miră Michael.

Şi pe urmă Rowan începu să plângă, hohotind disperată, sprijinită de mâinile lui încleştate.

— Oh, Doamne!

Fata înaltă făcuse un pas nesigur, apoi un altul. Şi acum avea să se audă vocea aceea neajutorată, vocea de copil desprinsă de pe buzele celeilalte, înainte de a fi fost împuşcată? Era năucit.

Lumina soarelui se stinse, ca la un semn, şi casa se întoarse în întunecimea ei firească.

— Michael, stai jos, stai jos acolo, pe treapta aia, spuse Mona.

— Doamne Sfinte, îi e rău! strigă Mary Jane.

Iar Rowan se agăţă de el, cuprinzându-i gâtul cu degetele ei lungi şi umede.

— Ei bine, spuse fata cea înaltă, ştiu că e un şoc groaznic, pentru voi amândoi, iar mama şi Mary Jane şi-au făcut griji zile întregi, dar eu, una, mă simt uşurată să vă văd în sfârşit, pentru a fi astfel siliţi să hotărâţi dacă pot primi în continuare adăpost sub acest acoperiş, aşa cum spun ele, în calitate de fiică a ta şi de fiică a Monei. După cum vedeţi, ea mi-a pus smaraldul la gât, dar eu mă plec în faţa hotărârii voastre.

Rowan rămăsese fără grai. Ceea ce i se întâmplase şi lui. Vocea ar fi putut fi a Monei, numai că era mai matură şi mai puţin sonoră, de parcă viaţa ar fi temperat-o deja.

Îşi ridica ochii şi o văzu stând acolo, o imensă revărsare de şuviţe de un roşu strălucitor, sâni de femeie şi picioare lungi, arcuite, şi ochii ei, ochii ei precum două focuri verzi.

— Tata, şopti ea, cazând în genunchi.

Degete ei lungi se repeziră şi îi cuprinseră obrajii. Michael închise ochii.

— Rowan, zise ea, iubeşte-mă, te rog, şi poate că, pe urmă, mă va iubi şi el.

Rowan plângea, cu degetele încleştate de gâtul lui. El îşi auzea inima bătându-i surd în urechi, bătând de parcă ar fi crescut tot mai mare şi mai mare.

— Numele meu e Morrigan, spuse ea.

— E a mea, copilul meu, rosti Mona, şi al tău, Michael.

— Şi cred că e timpul să mă lăsaţi pe mine să vorbesc, continuă Morrigan, ca să ridic povara deciziei de pe umerii voştri, ai amândurora.

— Iubito, ia-o uşurel, zise Michael.

Clipi încet, încercând să-şi limpezească vederea.

Dar ceva o tulburase pe acea nimfa înaltă. Ceva o făcuse să-şi retragă mâinile, mirosindu-şi apoi degetele. Ochii ei o căutară pe Rowan, apoi se-ndreptară spre el. Se ridică, se apropie în grabă de Rowan, înainte ca ea să fi avut timp să se ferească, îi adulmecă obrajii şi se trase îndărăt.

— Ce parfum e ăsta? întrebă Morrigan. Ce e? Parfumul ăsta mi-e cunoscut!

— Ascultă-mă, zise Rowan. O să stăm de vorbă. Asta ai spus că vrei. Acum vino.

Făcu un pas înainte, eliberându-l pe Michael şi lăsându-l să moară de inimă de unul singur, apoi înconjură cu braţele talia fetei, care o ţintuia cu privirea, cu nişte ochi amuzant de îngroziţi.

— Parfumul v-a impregnat în întregime!

— Ce crezi că e? întrebă Mona. Ce-ar putea fi?

— Un mascul, şopti fata. Aţi fost împreună cu el, amândoi.

— Nu, e mort, spuse Mona. Îl simţi din nou, venind din duşumele, din pereţi.

— O, nu, şopti Morrigan. Ăsta e un mascul viu.

O înşfacă pe Rowan de umeri, pe neaşteptate. Mona şi Mary Jane se repeziră spre ea, îndepărtându-i mâinile cu blândeţe. Michael sărise în picioare. Doamne, creatura era tot atât de înaltă ca el! Chipul Monei, dar nu era Mona, nu, nu era nicidecum Mona.

— Mirosul mă înnebuneşte, şopti ea. Păstraţi secretul ăsta faţă de mine. De ce?

— Lasă-le timp să-ţi explice, stărui Mona. Morrigan, încetează, ascultă ce-ţi spun!

Luă mâinile fetei într-ale ei, strângându-le cu putere. Mary Jane se ridicase pe vârfuri.

— Acum linişteşte, lungano, şi lasă-i să ne spună noutăţile.

— Nu înţelegi, zise Morrigan, cu vocea brusc îngroşată şi cu lacrimile izvorând din ochii ei imenşi şi verzi, în timp ce se uita iarăşi la Michael, la Rowan. E un mascul, nu înţelegi? Un mascul din rasa mea! Mamă, tu poţi simţi parfumul. Mamă, spune-mi adevărul! Era un ţipăt. Mamă, te rog, nu mai pot suporta!

Suspinele ei sunau de parcă pe scări s-ar fi rostogolit ceva, faţa i se schimonosi de durere, trupul ei înalt şi subţire se clătină, îndoindu-se uşor; celelalte două o cuprinseră braţe, împiedicând-o să se prăbuşească.

— S-o luam de-aici acum, spuse Mary Jane.

— Să nu faceţi nimic, trebuie să juraţi, insistă Mona.

— Şi o să ne-ntâlnim, şi o să stăm de vorbă, şi o să...

— Spuneţi-mi, şopti fata copleşită de durere. Spuneţi-mi, *unde e el?*

Rowan îl împinse pe Michael către lift, deschizând uşa veche, de lemn.

— Intră.

El se rezemă de peretele din spate al ascensorului şi nu mai apucă să vadă decât cele trei rochii frumoase de bumbac, în vreme de fetele urcau scările în grabă.

Michael zăcea în pat.

— Nu, nu te gândi la asta acum. Nu te gândi, spuse Rowan. Simţea batista udă exact ca pe o batistă udă. Nu-i plăcea.

— N-o să mor, rosti, cu voce scăzută.

Şi să pronunţe cuvintele, ce efort. Era din nou o înfrângere, era o imensă şi înspăimântătoare înfrângere, şi eşafodajul lumii normale se încovoia sub greutatea ei, iar viitorul se întrevedea, încă o dată, în culorile morţii şi ale Postului Mare, sau era ceva pe care îl puteau include în vieţile lor, controlându-l, ceva pe care îl puteau accepta fără ca raţiunea să li se zdruncine din temelii?

— Ce facem? şopti ea.

— Tu mă întrebi pe mine asta, tocmai tu? Ce facem?

Se răsuci pe o parte. Durerea nu mai era atât de puternică. Transpirase din cap până-n picioare şi detesta asta, senzaţia, mirosul inevitabil. Şi unde erau ele, cele trei frumuseţi?

— Nu ştiu ce facem, răspunse.

Rowan stătea pe marginea patului, nemişcată, cu umerii uşor gârboviţi, cu părul atârnându-i pe obraji, cu privirea pierdută.

— Crezi că *el* ar şti ce e de făcut? întrebă Michael. Capul ei se întoarse, ca împins de un arc.

— El?Nu-i poţi spune lui! Nu te poţi aştepta să afle asta şi să nu... să nu fie la fel de înnebunit cum e ea. Vrei să se-ntâmple aşa ceva? Vrei să vină încoace? Nimeni şi nimic nu i-ar mai putea despărţi.

— Şi pe urmă ce se întâmplă? întrebă el, încercând să-şi facă vocea să sune puternic şi ferm, deşi cel mai sigur lucru de care se simţea capabil era să pună întrebări.

— Ce se întâmpla! Nu ştiu cu nimic mai mult decât tine! Doamne Sfinte, sunt doi, şi sunt în viaţa, şi nu sunt... nu sunt...

— Ce?

— Nu sunt ceva demonic, care a pătruns în lume prin înşelăciune, nu sunt nişte creaturi mincinoase, amăgitoare, care întreţin alienarea, nebunia. Nu sunt aşa.

— Continuă, zise el. Continuă să spui lucrurile astea. Nu sunt demonici.

— Nu, nu sunt demonici, nu sunt decât o altă faţetă a firescului.

Rowan privi în gol, coborându-şi glasul, cu mâna odihnindu-i-se, caldă, pe braţul lui.

Măcar dacă n-ar fi fost atât de obosit. Şi Mona, cât timp fusese Mona singură cu creatura asta, cu această prima născută a ei, cu această fată precum un bâtlan, cu gâtul lung, cu trăsăturile ei întipărite pe chip? Şi Mary Jane, cele două vrăjitoare împreună.

Iar ei fuseseră, tot timpul, atât de dedicaţi îndatoririlor lor, de a-l salva pe Yuri, de a scapă de trădători, de a-l linişti pe Ash, fiinţa înaltă care nu era, nu fusese şi nu avea să fie niciodată duşmanul nimănui.

— Ce putem face noi? şopti ea. Cu ce drept am putea face ceva?

Michael întoarse capul, încercând s-o vadă mai bine. Se săltă în capul oaselor, încet, simţind înţepătura de sub coaste, acum mai uşoară, mult mai lipsită de importanţă. Se întrebă, nedesluşit, cât o mai putea duce cu o inimă pe care durerea o cuprindea cu atâta iuţeală, cu atâta uşurinţă. La naiba, nu cu uşurinţă. O acceptase pe Morrigan, nu-i aşa? Fiica lui, Morrigan. Fiica lui, plângând undeva, în casă, alături de Mona, copila care îi era mamă.

— Rowan, spuse Michael, dacă ăsta e triumful lui Lasher? Dacă asta a plănuit el, tot timpul?

— Cum am putea afla asta? şopti ea. Îşi dusese degetele la buze, semn neîndoielnic că mintea îi era chinuită, că se

străduia să descopere calea către o ieşire din impas. Nu pot ucide din nou! zise, atât de încet încât păru să nu fi scos decât un oftat.

— Nu, nu... nu asta, nu, n-am vrut să spun asta. Nu pot s-o fac! Eu...

— Ştiu. N-ai omorât-o tu pe Emaleth, eu am făcut-o.

— Nu trebuie să ne gândim la asta acum. Trebuie să ne gândim la altceva... Putem găsi singuri o soluţie? Încercam? Îi chemam pe ceilalţi?

— Ca şi cum ar fi un organism invadator, murmura Rowan, cu ochii larg deschişi, iar celelalte celule s-ar aduna, înconjurând-o, asimilând-o.

— Asta nu se poate fără să-i facă nici un rău.

Se simţea extrem de obosit şi aproape că-i era greaţă. În minutul următor avea să vomite. Dar nu putea s-o lase singură acum, refuza să se lase învins de greaţă, în mod ruşinos.

— Rowan, familia, mai întâi familia, toată familia.

— Oameni îngroziţi. Nu. Nu Pierce, şi Ryan, şi Bea, şi Lauren...

— Nu singuri, Rowan. Nu putem lua, noi singuri, deciziile corecte, iar fetele, fetele sunt copleşite de emoţie şi de încântare, fetele rătăcesc pe cărările întunecate ale magiei şi ale preschimbam, ea le aparţine fetelor.

— Ştiu, ofta Rowan. Aşa cum el mi-a aparţinut cândva mie, duhul care a venit la mine, numai cu minciuni. Oh, într-un mod oribil şi plin de laşitate, mi-aş dori...

— Ce?

Ea scutură din cap.

Dincolo de prag se auzi un zgomot. Uşa se deschise cu câţiva centimetri, apoi fu dată de perete. Mona stătea în prag, cu faţa brăzdată de lacrimi, cu ochii obosiţi.

— N-o să-i faceţi nici un rău.

— Nu, zise Michael. Când s-a întâmplat?

— Acum câteva zile. Ascultaţi-mă, trebuie să veniţi. Trebuie să stăm de vorbă. Ea nu poate pleca în lume. Nu

poate supravieţui pe cont propriu. Îşi închipuie că poate, dar nu e aşa. Nu vă cer să-i spuneţi dacă undeva există într-adevăr un mascul, ci doar să veniţi, să-mi acceptaţi copilul, să-l ascultaţi.

— Venim, spuse Rowan. Mona dădu din cap.

— Tu nu te simţi bine, trebuie să te odihneşti, zise Rowan.

— E din cauza naşterii, dar sunt bine. Ea are nevoie tot timpul de lapte.

— Atunci n-o să fugă, spuse Rowan.

— Poate că nu, zise Mona. Vă daţi seama, amândoi?

— Că o iubeşti? Da, răspunse Rowan. Eu îmi dau seama. Mona aprobă încet din cap.

— Veniţi jos. Într-o oră. Cred că ea o să se liniştească până atunci. I-am cumpărat o mulţime de rochii frumoase. Îi plac. Insistă să ne gătim şi noi. Poate c-o să-i pieptăn părul pe spate şi o să i-l prind cu o fundă, aşa cum îl prindeam pe-al meu. E inteligentă. E foarte inteligentă şi vede...

— Ce vede?

Mona ezită. Apoi răspunse, cu o voce firavă, lipsită de convingere.

— Vede viitorul. Uşa se închise.

Michael îşi dădu seama ca privea ochiurile dreptunghiulare, palide, ale ferestrelor. Lumina dispărea cu repeziciune, amurgul de primăvară ţinea atât de puţin... Afară începuseră să cânte greierii. Oare ea îi auzea? Oare o alinau? Unde era acum, ea, fiica lui?

Bâjbâi, căutând întrerupătorul veiozei.

— Nu, n-o aprinde, spuse Rowan.

Acum nu mai era decât o siluetă, un profil conturat de o linie subţire, sclipitoare. Încăperea se strânse împrejur, apoi păru să capete proporţii în întuneric.

— Vreau să mă gândesc. Vreau să gândesc cu voce tare, în beznă.

— Da, înţeleg, zise el.

Ea se întoarse şi, cu mişcări foarte încete, dar foarte eficiente, strecură perne în spatele lui, astfel încât să se poată rezema, iar el se urî pe sine în timp ce o lăsă să facă asta. Se relaxă, trase aerul adânc în plămâni. Fereastra era lucioasă, aibă. Şi pe urmă copaci se legănară, ca şi cum întunericul de afară ar fi încercat să tragă cu ochiul înăuntru. Ca şi cum copacii ar fi tras cu urechea. Rowan începu să vorbească:

— Îmi tot spun că, în fiecare dintre noi, se ascunde riscul unei orori; orice prunc poate fi un monstru, poate aduce moartea. Ce-ai fi făcut dacă ai fi avut un bebeluş, o mică făptură rozalie, aşa cum ar fi trebuit, şi dacă o vrăjitoare ar fi venit, şi-ar fi aşezat mâinile asupra lui şi ar fi spus: „Acest copil va creşte ca să poarte războaie, va creşte ca să fabrice bombe, va creşte ca să sacrifice vieţile a mii şi milioane de oameni”. Ai fi sufocat copilul? Vreau să spun, dacă ai fi crezut cu adevărat în vorbele ei? Sau ai fi zis: „Nu”?

— Mă gândesc, spuse el, mă gândesc la lucruri care au un oarecare sens, la faptul că e nou-născută, că trebuie să-i asculte pe ceilalţi, că toţi cei care o înconjoară trebuie să-i fie profesori, că, pe urmă, după ce vor trece anii, după ce se va maturiza...

— Şi dacă Ash o să moară fără să afle vreodată de existenţa ei? întrebă Rowan. Îţi aduci aminte cuvintele lui? Cum a spus, Michael? „Dansul, cercul şi cântecul...” Sau crezi în prorocirea din peştera? Dacă tu crezi în ea, iar eu, una, nu ştiu dacă o fac sau nu, dar dacă tu crezi, atunci ce ne mai rămâne? Să ne petrecem vieţile ţinându-i despărţiţi?

Întunericul din încăpere era deplin. Dâre lăptoase de lumina palidă alunecau, şovăitoare, pe tavan. Mobila, şemineul, înşişi pereţii dispăruseră. Iar dincolo de ferestre, copacii încă îşi mai păstrau culoarea, încă îşi mai etalau fiecare amănunt, fiind scăldaţi în luminile străzii.

Cerul era vestigiul a ceea ce fusese... de culoarea trandafirie a cărnii, aşa cum se întâmpla uneori.

— O să coborâm, spuse el. Şi o s-o ascultam. Şi pe urmă, poate, poate, o să chemam întreaga familie! O să le spunem să vină cu toţii, aşa cum au venit atunci când tu zăceai în patul ăsta - atunci când am crezut că erai pe moarte - să vină toţi. Avem nevoie de ei. De Lauren, şi de Page, şi de Ryan, da, de Ryan, de Pierce şi de bunica Evelyn.

— Poate, zise ea. Ştii ce-o să se-ntâmple? Se vor uita la ea, la inocenţa şi la tinereţea ei de necontestat, şi pe urmă la noi, minunându-se: „E adevărat, e chiar aşa?” şi implorându-ne să alegem o cale.

Michael se lăsă să alunece încet din pat, temându-se de greaţă, găsindu-şi drumul cu uşurinţă în întuneric, de la un stâlp al patului la altul şi apoi în baia îngustă şi aibă, îmbrăcată în marmură. În minte îi reveni o amintire: momentul când ajunseseră pentru prima oară în acea parte a casei, el şi acea Rowan cu care urma să se însoare. Şi acolo, pe plăcile albe conturate acum în revărsarea de lumină pala, incoloră, zăceau câteva fărâme dintr-o statueta sfărâmată. Capul acoperit de valuri al Fecioarei, plin de asperităţi în locul unde se desprinse de gât; şi o mână mică, de ipsos. Ce fusese, un semn de rău augur?

Doamne Sfinte, dacă Ash o găsea, iar Morrigan îl găsea pe el? Doamne Sfinte, dar aceea ar fi fost hotărârea lor, nu-i aşa?

— Asta nu mai depinde de noi, şopti Rowan, în beznă.

El se aplecă deasupra chiuvetei, deschise robinetul, îşi spălă faţa cu apă rece. Pentru o vreme, apa curse de pe ţevi aproape caldă, apoi veni din adâncul pământului, fiind cu adevărat rece. Pe urmă se şterse, lovindu-şi pielea cu ceva mai multă milă de data asta, apoi întinse prosopul alături. Îşi scoase haina şi cămaşa apretată, mototolită şi acum pătată peste tot de sudoare. Se frecă bine, uscându-se, şi luă de pe raft un flacon de spray, numai bun ca să-i îndepărteze mirosul. Se întreba dacă Ash ar fi putut face asta, dacă şi-ar fi putut îndepărta mireasma, astfel încât să

nu-i impregneze atunci când îi sărutase pe amândoi de bun-rămas.

Oare, în timpurile străvechi, o femelă din specia umană putea simţi mirosul masculului care se apropia, prin pădure? De ce ne pierduserăm această însuşire? Pentru că mirosul nu mai prevesteşte pericolul. Mirosul nu mai e un indiciu demn de luat în seamă, în privinţa nici unei ameninţări. Pentru Aaron, ucigaşul plătit şi un străin erau unul şi acelaşi lucru. Ce avea mirosul de-a face cu cele două tone de metal care îl striviseră pe Aaron de un perete?

Îşi puse o cămaşa curată şi un pulover alb pe deasupra. Acoperind mireasma pe de-a-ntregul.

— Acum mergem jos?

El stinse lumina şi scrută întunericul. I se păru că desluşeşte conturul capului ei plecat. I se păru că vede licărirea jachetei ei de un roşu intens, întunecat, şi apoi chiar îi văzu strălucirea aibă a bluzei când ea se răsuci, cu hainele pe atât de puse la punct pe cât de desăvârşit era stilul sudist în care se îmbrăcase.

— Să mergem, spuse ea, cu o voce profundă, poruncitoare, care îl dusese cu gândul la bomboanele de zahăr ars şi la clipele lor de dragoste. Vreau să stau de vorbă cu fata.

Biblioteca. Ele se adunaseră deja acolo.

Când ajunse în dreptul uşii, Michael o văzu pe Morrigan aşezată la birou, arătând ca o prinţesă în bluza de dantelă aibă, în stil victorian, cu guler înalt şi cu manşete fanteziste, cu o camee la baza gâtului şi cu revărsarea fustei de tafta vizibilă sub tăblia de mahon. Sora geamănă a Monei. Şi Mona, îmbrăcată într-o dantelă mai pufoasă, cu un aspect mai neglijent, încovrigată în fotoliul cel mare, exact aşa cum stătuse în ziua când îi chemase el pe Ryan şi pe Pierce, ca să-l ajute s-o găsească pe Rowan. Mona, având ea însăşi nevoie de o mamă şi, cu siguranţă, de un tată.

Mary Jane luase în stăpânire colţul opus, o imagine desăvârşită, roz. „Vrăjitoarele noastre sunt pasteluri”, cugeta el.

Şi bunicuţa. Nu se dumiri ca era acolo, în colţul canapelei, decât după ce dădu cu ochii de faţa ei zbârcită, de ochii negri jucăuşi şi de zâmbetul care îi încreţea colţurile buzelor.

— Au sosit! anunţă bătrâna, cu multă elegantă, întinzându-şi braţele spre el. Şi tu eşti tot un Mayfair, unul dintre urmaşii lui Julien, dacă mă gândesc bine. Ar fi trebuit s-o ştiu.

El se aplecă pentru fi sărutat şi inhala parfumul dulce al prafului înălţat din halatul ei matlasat, cei foarte bătrâni având privilegiul de a umbla prin casă îmbrăcaţi întotdeauna ca pentru culcare.

— Vino aici, Rowan Mayfair, zise ea. Lasă-mă să-ţi povestesc despre mama ta. A plâns când a renunţat la tine. Toată lumea ştia. A plâns şi şi-a întors capul într-o parte când i te-au luat din braţe, şi de-atunci n-a mai fost niciodată aceeaşi.

Rowan îi strânse mâinile mici şi uscate şi se aplecă, la rândul ei, ca să-i primească sărutarea.

— Dolly Jean, spuse ea. Erai de faţă când s-a născut Morrigan? Aruncă o privire spre cea despre care vorbea. Încă nu avusese curajul să se uite la ea, nu cu adevărat.

— Eram, sigur că da, răspunse Dolly Jean. Am ştiut că e un prunc umblător când nu-i ieşise din pântec nici măcar piciorul. Am ştiut! Şi nu uita că, indiferent ce ai spune, indiferent ce ai gândi, fata asta e o Mayfair. Şi, dacă am fost dispuşi să-l suportăm pe Julien, cu apucăturile lui criminale, o să putem suporta şi o făptură nesăbuită, cu gât lung şi aducând cu Alice-în-Ţara-Minunilor! Acum ascultaţi. Poate e o voce pe care n-aţi mai auzit-o niciodată.

Michael zâmbi. Ei, era al naibii de bine că bătrâna se afla acolo, că accepta situaţia cu atâta uşurinţă, ceea ce îl îndemna să pună mâna pe telefon şi să îi sune pe toţi membrii familiei Mayfair, adunându-i laolaltă. În loc de asta, se mulţumi să se aşeze, cu faţa către birou. Rowan îşi alese scaunul de lângă el.

Toată lumea se uita la roşcata superbă, care îşi lăsă pe neaşteptate capul pe spătarul înalt al scaunului şi îşi încolăci degetele lungi şi albe în jurul braţelor, cu sânii împungând dantelă apretată şi cu talia atât de fragilă, încât el simţea impulsul de a i-o cuprinde în palme.

— Sunt fiica ta, Michael!

— Spune-mi mai mult decât atât, Morrigan. Spune-mi ce ascunde viitorul. Spune-mi ce aştepţi de la noi şi la ce ar trebui să ne aşteptam din partea ta.

— Oh, sunt atât de bucuroasă ca ai rostit asemenea cuvinte! Aţi auzit asta? Se uita în toate părţile, la celelalte femei, apoi la Rowan. Fiindcă le-am spus că aşa e menit să se-ntâmple. Trebuie să prorocesc. Trebuie să vorbesc. Trebuie să fac declaraţii.

— Atunci continuă, draga mea, zise el.

Şi, dintr-odată, nu mai reuşi nicidecum să o vadă ca pe o fiinţă monstruoasă; vedea doar că era vie, că era umană, tot atât de delicată şi de fragilă precum toate celelalte fiinţe din încăpere, printre care se număra şi el, cel care, dacă ar fi vrut, le-ar fi putut omorî pe celelalte cu mâinile goale. Şi Rowan, care putea ucide orice om prin puterea minţii ei. Dar nu şi pe creatura aceea.

— Vreau profesori, spuse ea, dar nu între pereţii unei şcoli, ci profesori particulari, cei care se vor ocupa de mama şi de Mary Jane, vreau să fiu educată, să învăţ despre tot ce există pe lume, vreau să mi se asigure izolarea şi protecţia pentru a o putea face, să primesc asigurări că nu voi fi izgonită, că sunt una dintre voi, că, într-o bună zi... Aici se opri, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un comutator. Că într-o bună zi voi fi moştenitoarea, aşa cum a plănuit mama pentru mine, şi că, după mine, poate o altă descendentă de-a ei, din rasa oamenilor... dacă voi... dacă masculul... dacă mirosul...

— Treci peste asta, Morrigan, interveni Mary Jane.

— Spune mai departe, rosti mica mamă.

— Vreau acele lucruri pe care le-ar putea cere un copil deosebit, de o inteligenţă mistuitoare şi cu o neostoita sete de cunoaştere, dar rezonabil şi iubitor, un copil care poate fi iubit, şi educat, şi, prin urmare, ţinut sub control.

— Asta e ceea ce-ţi doreşti? întrebă Michael. Îţi doreşti părinţi.

— Da, bătrâni care să-mi istorisească poveştile lor, aşa cum era la noi odinioară.

— Da, spuse Rowan, cu hotărâre. Şi o să accepţi protecţia noastră, ceea ce înseamnă autoritatea şi îndrumarea noastră, înseamnă că eşti fiica noastră nou-născută.

— Da.

— Şi că noi îţi vom purta de grijă.

— Da!

Se ridică încet de pe scaun şi apoi se opri, apucându-se de ambele margini ale biroului imens, lung cât deschiderea braţelor ei, cu oase subţiri, care ar fi putut susţine o pereche de aripi.

— Da. Sunt o Mayfair. Spuneţi asta împreună cu mine. Sunt una dintre voi. Şi, într-o bună zi, poate că într-o bună zi voi aduce pe lume un copil, poate copilul unui mascul uman, şi se vor naşte alţii ca mine, din sânge de vrăjitoare, aşa cum m-am născut eu, pentru că am acest drept, de a exista, de a fi fericită, de a şti, de a înflori... Doamne, încă mai aveţi parfumul ăla! Nu pot să-l suport! Trebuie să-mi spuneţi adevărul!

— Şi dacă o facem? întrebă Rowan. Dacă îţi spunem că trebuie să rămai aici, că eşti mult prea tânără şi prea inocentă ca să-l întâlneşti pe acest mascul, că vom stabili un moment potrivit pentru o întâlnire...

— Dacă ţi-am promite, zise Michael, că o să-i spunem lui? Şi că poţi afla unde este, însă numai dacă promiţi...

— Jur! strigă ea. Jur orice!

— Mirosul ăsta are atâta putere? şopti Mona.

— Mamă, ei mă înspăimântă!

— Îi ai la cheremul tău, spuse micuţa Mona, cuibărită în fotoliul de piele, cu sângele pierit din obraji, cu tenul palid. Nu-i pot face nici un rău cuiva care se explică atât de bine. Eşti tot atât de umană pe cât sunt şi ei, nu înţelegi? Ei înţeleg. Treci peste asta. Continuă.

— Daţi-mi locul care mi se cuvine, zise Morrigan, cu ochii din ce în ce mai mari şi părând să ia foc, aşa cum se întâmplase atunci când plânsese. Lăsaţi-mă să fiu ceea ce sunt. Lăsaţi-mă să mă împerechez, dacă o vreau. Lăsaţi-mă să fiu una dintre voi.

— Nu te poţi duce la el. Nu te poţi împerechea, zise Rowan. Nu încă, nu înainte ca raţiunea ta să poată lua o asemenea decizie.

— Mă scoţi din minţi! strigă ea, trăgându-se înapoi.

— Încetează, Morrigan! exclamă Mona.

— Linişteşte-te, spuse Mary Jane, ridicându-se în picioare şi înaintând cu prudenţă, până când ajunse în spatele biroului şi îşi puse mâinile pe umerii fetei.

— Vorbeşte-le despre amintiri, zise Mona. Povesteşte-le cum le-am înregistrat pe toate. Spune-le ce vrei să vezi.

Încerca să reia din nou firul, să împiedice un potop de lacrimi sau poate unul de ţipete, Michael nu ştia ce potop anume.

— Vreau să merg la Donnelaith, spuse Morrigan, cu voce tremurătoare, să găsesc câmpia.

— Ţii minte lucrurile astea?

— Da, şi pe noi toţi, în cerc. Îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte. Îmi întind mâinile, după ale lor. Ajutaţi-mă!

Vocea i se înalţă din nou. Dar îşi astupă gura cu palma şi îşi înăbuşi ţipatul.

Michael se ridica de pe scaun şi se apropie de ea, îndepărtând-o cu blândeţe pe Mary Jane.

— Ai dragostea mea, îi spuse el la ureche. Mă auzi? O ai. Ai dragostea mea şi toate drepturile pe care ţi le oferă.

— Oh, slavă Domnului!

Îşi sprijini capul de umărul lui, aşa cum o făcea când şi când Rowan, şi se puse pe plâns.

El îi mângâie părul moale, mai moale, mai mătăsos decât al Monei. Se gândi la scurta contopire de pe canapea, de pe podeaua bibliotecii, şi la această, la această creatură fragilă şi imprevizibilă.

— Te cunosc, şopti ea, frecându-şi fruntea de pieptul lui. Îmi sunt cunoscute şi mirosul tău, şi toate lucrurile pe care le-ai văzut, îmi e cunoscută mireasma vântului de pe Liberty Street, şi ştiu cum arăta casa atunci când ai intrat în ea pentru prima oară. Îmi sunt cunoscute diversele tipuri de lemn, diferitele unelte, şi cum e când freci cu ulei de tung în lungul fibrelor multă, multă vreme, şi cum sună cârpa pe lemn. Şi ştiu cum te-ai înecat, că îţi era atât de frig, ca te-ai încălzit, că ai văzut stafiile vrăjitoarelor. Sunt cele mai afurisite, cele mai puternice, cu excepţia stafiilor de Taltos. Vrăjitoare şi Taltos, probabil că ai unele înăuntrul tău, aşteptând să iasă la lumină, să renască, să recreeze rasa. Oh, morţii ştiu totul. Nu ştiu de ce nu vorbesc. De ce nu vine la mine el, sau oricare altul dintre ei? Se mulţumesc să danseze în amintirile mele şi spun lucrurile care contau atunci pentru ei. Tată, tată, te iubesc!

— Şi eu te iubesc, şopti Michael, mâna sa mângâindu-i tot mai apăsat creştetul ei.

Îşi simţea întreg trupul tremurând.

— Şi, ştii, spuse ea, ridicându-şi ochii către el, cu lacrimi uscate pe obrajii albi. Ştii, tată, într-o bună zi, eu voi prelua pe deplin controlul.

— Din ce motiv? o întrebă el, calm, controlându-şi perfect vocea, controlându-şi expresia feţei.

— Pentru că aşa trebuie să fie, şopti ea, cu aceeaşi sinceritate, cu aceeaşi aprindere. Învăţ atât de repede, sunt atât de puternică, ştiu deja atât de multe! Şi, când ei vor ieşi din pântecul meu, când vor veni pe lume, aşa cum am apărut eu, din mama şi din tine, vor avea această putere, această cunoaştere, amintirea ambelor feluri de viaţă,

omenesc şi Taltos. De la tine am învăţat ce-nseamnă ambiţia. Iar oamenii vor fugi din faţa noastră când vor afla. Vor fugi şi lumea... lumea se va *spulbera.* Nu crezi, tată?

Bărbatul se cutremură pe dinăuntru. Auzea vocea lui Ash. Se uită la Rowan, al cărei chip rămăsese neclintit, impasibil.

— Să trăim împreună, ăsta a fost legământul nostru, spuse el. Se aplecă, atingând cu buzele fruntea lui Morrigan. Mirosul pielii de bebeluş, proaspăt şi dulce.

— Astea sunt visele tinereţii, să conduci, să domini totul. Iar tiranii din istoria noastră sunt oameni care nu s-au maturizat niciodată. Dar tu o vei face. Vei primi toate cunoştinţele pe care ţi le putem oferi noi, cu toţii.

— Doamne, de aici o să iasă cu siguranţă ceva, rosti Mary Jane, încrucişându-şi braţele.

Michael se holbă la ea, şocat de cuvintele şi de micul ei hohot de râs, care însoţi o clătinare ironică din cap. Se uită la Rowan, ai cărei ochi erau din nou aprinşi şi trişti când îşi întoarse uşor capul, uitându-se la fiica lui stranie şi la Mona. Numai pe faţa acesteia din urmă nu se citeau nici uimirea, nici şocul, ci spaima, o spaimă calculată, ţinută sub control.

— Orice Mayfair face acum parte, de asemenea, din seminţia mea, şopti Morrigan. O familie de prunci umblători, nu înţelegeţi? Toţi cei puternici ar trebui aduşi laolaltă. Datele computerizate trebuie studiate; toţi cei care au spirala dublă trebuie să se-mperecheze imediat; până când vom fi egali din punct de vedere numeric, cel puţin, cel puţin, apoi vom sta umăr la umăr... Mamă, acum trebuie să lucrez. Trebuie să intru din nou în computerul Mayfair.

— Calmează-te, zise Mary Jane.

— Tu ce crezi şi ce simţi? întrebă Morrigan, uitându-se la Rowan.

— Trebuie să înveţi obiceiurile noastre şi poate că, într-o bună zi, o să descoperi că sunt şi ale tale. În lumea noastră, nimeni nu e pus să se împerecheze. Iar supremaţia numerică nu e punctul nostru forte. Dar o să-nţelegi. Noi o să te-nvăţăm şi tu o să ne-nveţi pe noi.

— Şi n-o să-mi faceţi nici un rău?

— Nu putem. N-o s-o facem, spuse Rowan. Nu vrem s-o facem.

— Şi masculul? Masculul ăsta care v-a umplut de parfumul lui din cap până-n picioare. Şi el e singur?

Rowan ezită, apoi încuviinţa din cap.

Morrigan îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui Michael.

— Tot atât de singur ca mine?

— Mult mai singur, răspunse Michael. Tu ne ai pe noi, familia ta.

Ea se ridica de pe scaun, cu părul fluturându-i, şi traversă încăperea făcând câteva piruete, cu fusta de tafta foşnind şi reflectând lumina în străfulgerări grăbite, fluide.

— Abia aştept! Abia-l aştept! Pot să aştept! Dar anunţaţi-l, vă rog! Las asta în seama tribului. Vino, Dolly Jean, vino, Mona, e timpul să dansăm. Mary Jane, vrei să dansezi? Rowan şi Michael, vreau să dansez!

Îşi înălţă braţele, învârtindu-se iarăşi şi iarăşi, cu capul lăsat pe spate, cu părul atârnându-i, lung, până aproape de podea. Fredona ceva, ceva melodios, un cântecel pe care Michael ştia că îl mai auzise, poate că îl susurase Tessa. Tessa. Acum închisă undeva, aşteptând să moară, fără s-o vadă vreodată pe copila aceea. Sau Ash, poate că el murmurase melodia aia, Ash, care n-avea să-i ierte niciodată dacă se hotărau să-i ascundă asta, lui, pribeagul satul de lume.

Morrigan căzu în genunchi lângă Rowan. Cele două femei tinere încremeniră, dar Mona îi făcu semn lui Mary Jane să aştepte.

Rowan nu schiţă nici un gest. Îşi îmbrăţişa strâns genunchii. Nu se clinti atunci când silueta mlădioasă şi tăcută se trase foarte aproape, când Morrigan îi adulmecă obrajii, gâtul, părul. Pe urmă Rowan se răsuci încet, holbându-se la chipul ei.

„Nu e o fiinţă umană, nu, Doamne Sfinte, nicidecum! Ce anume e?”

Calmă şi stăpână pe sine, Rowan nu dădea nici un semn că s-ar fi putut gândi la acelaşi lucru. Dar era sigur ca simţea un pericol.

— Abia aştept, spuse Morrigan, cu voce blândă. Săpaţi-l în stâncă, numele lui, acolo unde e. Ciopliţi-l în trunchiul stejarului funerar. Scrieţi-l undeva. Păstraţi-l pentru mine, dar păstraţi-l, păstraţi-l până vine timpul. Pot să aştept.

Pe urmă se trase înapoi şi părăsi încăperea făcând aceleaşi piruete şi fredonând, din ce în ce mai înalt şi mai subţire, până ce cântecul se transformă într-un fel de fluierat.

Ceilalţi rămaseră aşezaţi, în tăcere.

— Oh! făcu Dolly Jean, pe neaşteptate. O furase somnul, iar acum tocmai se trezise. Ei, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Rowan.

Se uită la Mona, iar Mona se uită la ea, şi ceva trecu de la una la alta, în tăcere.

— Ei, mai bine m-aş duce s-o supraveghez, spuse Mary Jane, grăbindu-se să iasă din cameră. Înainte să sară din nou în piscină, cu toate hainele pe ea, sau să se-ntindă în iarbă, acolo, în spate, încercând să simtă mirosul celor două cadavre.

Mona oftă.

— Aşadar, ce are mama să-i spună tatălui? întrebă Michael. Mona se gândi preţ de o clipă îndelungată.

— Veghează. Veghează şi aşteaptă. Se uită la Rowan. Acum ştiu de ce-ai făcut ceea ce ai făcut.

— Ştii? şopti Rowan.

— Da, răspunse Mona. Da, ştiu. Se ridică încet în picioare. Era gata să plece, însă se întoarse pe neaşteptate. N-am vrut să spun... N-am vrut că spun c-a fost în regulă să-i faci rău.

— Ştim că aşa ceva nu e în regulă, zise Michael. Iar ea e şi copilul meu, nu uita.

Mona îşi ridica ochii spre el, răvăşită, neajutorată, ca şi cum ar mai fi existat o mie de lucruri pe care voia să le

spună, să le explice, o mie de întrebări pe care să le adreseze. Se rezumă însă la a scutura din cap şi, întorcându-le spatele, o porni în tăcere către uşă. În cele din urma, se uită înapoi, cu faţa răspândind lumină şi un torent de sentimente. Fetiţa cu trup de femeie sub rochia înzorzonată. „Păcatul meu a făcut asta, păcatul meu a eliberat această creatură, de parcă ar fi scos-o din inima şi din mintea Monei însăşi”, îşi spuse el.

— Şi eu simt mirosul, parfumul, zise Mona. Un mascul viu. Nu puteţi scăpa de el dacă va spălaţi? îndepărtaţi-l cu săpun. Pe urmă, poate, c-o să se calmeze şi ea, n-o să se mai gândească şi n-o să mai vorbească despre el, şi o să se simtă bine. Peste noapte, s-ar putea să vină în camera voastră, s-ar putea să va treziţi cu ea aplecată deasupra patului. N-o să vă facă nici un rău. Într-un fel, sunteţi stăpâni pe situaţie.

— Cum adică? întrebă Michael.

— Dacă nu face ce îi cerem, nu-i spuneţi niciodată unde e masculul. E simplu.

— Da, e o modalitate de control, zise Rowan.

— Mai sunt şi altele. Ea e atât de vulnerabilă...

— Eşti obosită, iubito, zise Michael, ar trebui să te-odihneşti.

— Oh, o să ne odihnim, una în braţele celeilalte. Numai să nu vă speriaţi când o să vă treziţi şi-o s-o vedeţi adulmecându-vă hainele. Poate să pară oarecum înspăimântător.

— Bine, zise Rowan. N-o să ne ia prin surprindere.

— Dar cine e el? întrebă Mona.

Rowan se întoarse spre ea, parcă vrând să se asigure că auzise bine întrebarea.

Cu capul în piept, Dolly Jean sforăi pe neaşteptate, făcându-i să tresară.

— Cine e masculul? insistă Mona, extenuarea picurându-i plumb peste pleoape.

— Dacă îţi spun, răspunse Rowan, atunci trebuie să păstrezi secretul faţă de ea. Lasă-ne pe noi să deţinem controlul din punctul ăsta de vedere. Ai încredere în noi.

— Mamă! strigă Morrigan.

Începuse un vals, Richard Strauss, instrumente cu coarde, una dintre acele melodii minunate, liniştitoare, pe care ai putea să le asculţi tot restul vieţii. Michael îşi dorea să le privească dansând, dar probabil era de preferat să n-o facă.

— Paznicii ştiu că ea n-are voie să iasă? întrebă el.

— Păi, nu tocmai, zise Mona. Ştii, ar fi mai simplu dacă le-ai spune să plece. Ea... ea îi tulbură. Mi-ar fi mai uşor s-o controlez dacă ar pleca paznicii. N-o să fugă, nu de lângă mama ei.

— Da, zise Rowan. O să-i punem pe liber. Michael ezită.

Dar, în cele din urmă, dădu din cap, încuviinţând.

— Suntem cu toţii implicaţi în povestea asta... cu toţii.

Se auzi din nou vocea lui Morrigan, strigând. Muzica se revarsă în valuri. Mona se răsuci încet pe călcâie şi îi părăsi.

Târziu, în miez de noapte, el încă mai auzea râsetele lor şi, din când în când, muzica. Sau poate că era numai un vis despre turnul lui Stuart Gordon? Apoi zgomotul îndepărtat al tastelor computerului, şi hohotele de râs, şi tropotul delicat al picioarelor alergând pe scări. Şi sunetul vocilor contopite, tinere, subţiri şi atât de suave, cântând melodia aceea.

Ce rost avea să adoarmă, şi totuşi alunecă în somn, prea obosit, prea dornic de odihnă şi de evadare, prea însetat de simplitatea aşternutului de bumbac, de căldura trupului lui Rowan, lipit de al lui. „Roagă-te, roagă-te pentru ea. Roagă-te pentru Mona. Roagă-te pentru ele...”

— Tatăl nostru, Carele eşti în Ceruri, Sfinţească-se numele Tău, Vie împărăţia Ta...

Deschise larg ochii.

— Vie împărăţia Ta. Nu.

Senzaţia neaşteptată de neputinţa se dovedea copleşitoare, derutantă. Era prea obosit.

— Vie Împărăţia Ta.

Nu reuşea să înţeleagă. Se răsuci şi îşi îngropă faţa în culcuşul dintre umărul lui Rowan şi gâtul ei cald.

— Te iubesc, şopti ea, murmurând, poate, o rugăciune în adâncul somnului, o rugăciune mult mai liniştitoare decât fusese a lui.

Desăvârşita monotonie a zăpezii, a întrunirilor fără de sfârşit, a convorbirilor telefonice, a colilor pline de statistici primite prin fax, a rapoartelor, a afacerilor dintr-o viaţă pe care şi-o făurise el însuşi, întinzându-şi mâinile după aur şi după vise.

La prânz, îşi lăsă capul pe birou. Trecuseră cinci zile încheiate de la plecarea lui Michael şi a lui Rowan şi ei nu-l sunaseră, nu-i scriseseră nici măcar un bileţel. Iar acum se întreba dacă nu cumva darurile lui îi întristaseră într-un anume fel, sau fuseseră nepotrivite, sau poate că voiau să-l şteargă din mintea lor, aşa cum încerca el să şteargă amintirea Tessei, a lui Gordon, mort pe podea, a lui Yuri, bâlbâindu-se şi frângându-şi mâinile, a frigului iernii din vale şi a sarcasmului lui Aiken Drumm.

Ce anume căutăm? De ce anume avem nevoie? De unde ştim ce lucruri ne vor face fericiţi? Era atât de simplu să ia telefonul, să-i sune pe Michael şi pe Rowan, să-i întrebe dacă se simţeau bine, dacă îşi reveniseră după călătorie...

Şi dacă vocile lor ar fi fost reci, indiferente, şi dacă ar fi rămas cu receptorul în mână după ce la capătul celalalt al firului s-ar fi lăsat liniştea, în urma unui rămas-bun indiferent? Nu, astă ar fi fost mai rău decât nimic.

Sau, mai sincer, nu era ceea ce îşi dorea.

„Pur şi simplu, du-te acolo. Doar ca să-i vezi.” Apăsă pe buton fără să-şi ridice capul. „Pregătiţi avionul. Zburaţi din oraşul frigului năprasnic către pământul iubirii pierdute. Doar ca să-i priveşti, ca să vezi casa, cu luminile ei prietenoase, ca să te uiţi prin ferestrele descrise de ei cu

atâta dragoste, plecând apoi fără să fi scos vreun sunet, fără să fi implorat ochii lor să-i întâlnească pe ai tai. Doar ca să-i priveşti.” în asta va fi o alinare.

Cândva, toate sălaşele erau mici, cu desăvârşire închise, fără ferestre, fortificate. Şi n-aveai cum să vezi făpturile dinăuntru. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Puteai contempla o existenţă ca şi cum ai fi studiat un tablou. Sticla transparentă te putea opri să intri, putea delimita tărâmul tainic al iubirii fiecăruia. Dar zeii erau buni, aşa că puteai să tragi cu ochiul înăuntru. Puteai să-i vezi pe cei cărora le duceai dorul.

„Va fi suficient. Fă-o. Iar ei nu vor şti niciodată.” Nu avea să-i sperie.

Maşina era pregătită. Remmick trimisese bagajele jos.

— Trebuie să fie plăcut să mergi în sud, domnule, spuse el.

— Da, în ţinutul verii, răspunse Ash.

— Asta înseamnă Somerset, domnule, în Anglia.

— Da, ştiu, zise el. Mă întorc repede. Continuă să-mi încălzeşti camerele. Sună-mă imediat dacă... Ei bine, nu ezita dacă intervine ceva.

Un amurg grăitor, un oraş atât de plin de copaci şi de pacea lor, încât în trilurile făpturilor văzduhului desluşeai cântecele înserării. Se strecură afară din maşină la câteva cvartale distanţă faţă de casă. Ştia drumul. Studiase harta, iar acum mergea pe lângă gardurile cu stâlpi de fier, pe lângă viţele încărcate cu flori roz de luleaua turcului. Luminile străluceau deja la ferestre, deşi cerul îşi răspândea, prietenos, ultimele raze de soare în toate direcţiile. Cântecul greierilor răsuna pretutindeni, şi oare erau grauri aceia care se năpusteau în jos, parcă dornici să depună un sărut, deşi voiau, pur şi simplu, să devoreze?

Mergea din ce în ce mai repede, minunându-se de suprafaţa accidentată a trotuarului, de dalele curbate, de cărămizile acoperite de muşchi, atât de multe, lucruri

minunate, demne de văzut şi de atins. Şi ajunse, în sfârşit, în colţul lor de stradă.

Acolo se înălţa casa în care se născuse un Taltos. Mare pentru acele vremuri, cu pereţi de stuc care o făceau să pară de piatră, cu hornurile atingând parcă norii.

Inima îi bătea prea repede. Vrăjitorii lui.

Nu ca să-i deranjeze. Nu ca să-i implore. Ca să-i vadă, pur şi simplu. „Iertaţi-mă pentru că păşesc pe sub crengile lăsate ale acestor pomi înfloriţi, de-a lungul gardului pe care, în pustietatea străzii, îl sar brusc, lăsându-mă să alunec în tufişurile jilave.

Nici un paznic nu păzeşte locul. Asta înseamnă că aveţi încredere în mine, că sunteţi siguri că nu voi veni, niciodată, hoţeşte, neinvitat, pe neaşteptate? N-am venit să fur, am venit doar spre a capătă ceea ce poate primi oricine. O privire de departe, fără a lua nimic de la cei pe care îi privesc.

Ai grijă. Urmăreşte gardul viu şi copacii înalţi, cu frunziş bogat, strălucitor, legănându-se în vânt. Ah, cerul aduce atât de mult cu cerul Angliei, umed, catifelat şi plin de culoare!”

Şi ăsta, ăsta e arbustul de bougainvillea sub care stătuse Lasher al lor, înspăimântând un băieţel, chemându-l pe Michael lângă poartă, pe Michael, un vrăjitor-copil care putea să vadă stafia ajunsă în lumea reală după ce traversase tărâmul farmecelor.

Îşi lăsă degetele să atingă scoarţa ceroasă. Sub picioarele lui, iarba era bogată. Parfumul florilor şi al tuturor celor verzi, al lucrurilor însufleţite şi al pământului viu, domnea pretutindeni. Un colţ de rai.

Se întoarse încet şi privi casa. Se uită la dantela de fier a balcoanelor suprapuse. Iar aceea de acolo, de sus, era camera lui Julien, acolo unde lujerii pipăiau aerul cu cârceii lor neajutoraţi. Şi dincolo, sub acea cortină, era salonul.

„Unde sunteţi? Să îndrăznesc să mă mai apropii puţin, numai puţin?” Dar ar fi fost o asemenea tragedie să fie

descoperit tocmai acum, când înserarea cobora în straie violete, straturile de flori străluceau, iar greierii reîncepeau să cânte...

În casă se aprinseră becurile. Dincolo de perdelele dantelate. Luminând tablourile de pe pereţi. Totul era chiar atât de simplu, se putea apropia mai mult de ferestrele acelea, învăluit în întuneric?

Frescele înfăţişând Riverbend-ul, oare nu erau acestea cele pe care le descrisese Michael, şi nu era posibil ca familia să se adune în curând în jurul mesei de cină? Traversa pajiştea păşind cât mai uşor cu putinţă. Oare arăta ca un hoţ? Tufele de trandafiri îl ascundeau de cei din spatele ferestrelor.

Atât de mulţi. Femei bătrâne şi tinere, şi bărbaţi în costum, înălţându-şi glasurile, discutând în contradictoriu. „Nu se potriveşte cu visul meu. Nu asta sperasem.” Dar, cu ochii lipiţi de arcada de deasupra intrării, nu se îndura să plece. „Îngăduie-mi doar să-mi zăresc vrăjitorii.”

Şi, ca un răspuns la rugăciunea lui, iată-l pe Michael, gesticulând, după cum se părea, cuprins de o uşoară furie, către ceilalţi, care vorbeau arătând cu degetul, dar apoi se aşezară cu toţii, ca la o comanda, iar servitorii intrară pe nesimţite. Simţea mirosul supei, al cârnii. Hrană străină.

Ah, Rowan a lui, intrând în încăpere şi insistând într-o anumită privinţă, în timp ce se uita la ceilalţi, în timp ce aducea argumente, în timp ce-i convingea pe bărbaţi să se aşeze din nou pe scaune. Un şervet alb căzuse pe podea. Frescele aveau strălucirea desăvârşită a cerului verii. Numai dacă ar fi putut să se apropie mai mult.

Dar o vedea limpede, aşa cum îl vedea şi pe el, şi auzea zgomotul lingurilor atingând farfuriile. Miros de carne, miros de om, miros de...

Probabil că, de data asta, se înşelase! Dar mirosul era atât de pătrunzător, îi era cunoscut de atât de multă vreme, era atât de tiranic, încât luă totul în stăpânire şi controlul clipei îi scăpă printre degete. *Mirosul unei femele!*

Şi, tocmai când îşi spunea, din nou, „E imposibil”, tocmai când o căuta din priviri pe mica vrăjitoare cu părul roşu, tocmai atunci intră în salon femela Taltos.

Închise ochii. Îşi ascultă inima. Inspiră mireasma ei, emanată prin pereţii de cărămidă, prin îmbinările geamurilor şi prin crăpăturile din jurul lor, prelingându-se Dumnezeu ştia de unde, trezindu-i organul de la încheietura picioarelor, făcându-l să se tragă înapoi, cu răsuflarea tăiată, dorindu-şi să scape cu fuga şi rămânând absolut neclintit.

Femelă. Taltos. Acolo. Şi părul ei roşu în flăcări sub candelabru, şi braţele ei întinse în timp ce vorbea, grăbită, neliniştită. Putea să distingă notele înalte din glasul ei. Şi, oh, privirea de pe chipul ei, chipul de nou-născut, braţele ei atât de delicate în rochia diafană, Point d'Esprit, şi sexul ei, ascuns în adânc, pulsând şi răspândind parfumul, o floare deschizându-se în întuneric, singură, parfumul care îi pătrundea lui în creieri.

Dumnezeule, şi ei îi ascunseseră asta! Rowan! Michael!

Ea e acolo, şi ei nu i-au spus, şi s-ar fi putut să nu afle niciodată! Prietenii lui, voi, *vrăjitorilor!*

Îi privea prin geam, pustiit de sentimente, tremurând, înnebunit şi drogat de miros. Cei din rasa oamenilor, nu din rasa lui, îl lăsaseră pe dinafară, iar încântătoarea prinţesa era acolo, şi oare striga, oare vorbea cu patimă, oare avea lacrimi în ochi? Oh, splendidă, minunată făptură!

Ieşi din spatele tufişurilor, nu din proprie voinţa, ci doar îngăduindu-şi să cedeze impulsului. Râmase în spatele unei coloane de susţinere, zveltă, din lemn, auzind acum strigatele ei îndurerate.

— Păpuşa îl avea, era acelaşi parfum! Aţi aruncat ambalajul, dar eu l-am simţit, pe păpuşă! Îl simt în casa asta! Plângea cu amărăciune. Oh, prunc nou-născut.

Şi cine făcea parte din acel consiliu impunător, care nu răspundea rugăminţilor ei? Michael gesticula, încercând s-o

calmeze. Rowan îşi lăsă capul în jos. Unul dintre ceilalţi bărbaţi se ridicase în picioare.

— O să sparg păpuşa dacă nu-mi spuneţi! ţipă ea.

— Nu, n-o să faci asta, strigă Rowan, şi acum ea fu cea care se repezi spre fată. N-o s-o faci, n-o s-o faci, Michael, ia-o pe Bru, opreşte-o!

— Morrigan, Morrigan...

Şi ea, plângând atât de încet, şi parfumul adunându-se, plutind prin aer...

„Iar eu v-am iubit, cugetă Ash, şi am crezut, pentru scurtă vreme, că aş fi putut fi unul dintre voi.” Suferinţă. Începu să plângă. Samuel avusese atât de multă dreptate. Iar înăuntru, dincolo de sticla subţire...

— Plâng, plec? şopti. Sparg geamul? Vă pun faţă-n faţă cu tăcerea voastră amăgitoare, cu faptul că nu mi-aţi vorbit despre asta? Că nu mi-aţi spus? Nu mi-aţi spus!

„Oh, plângem ca nişte copii!”

Şi plânse aşa cum plângea ea. Oare ei nu înţelegeau? Simţise mirosul lui impregnat în cadouri, Doamne Sfinte, ce chin pentru biata copilă nou-născută!

Ea îşi înălţă capul. Bărbaţii adunaţi în jurul ei n-o puteau face să stea jos. Ce îi atrăsese privirea? Ce o făcea să se uite spre fereastră? Nu putea să-l vadă dincolo de strălucirea luminii reflectate.

Făcu un pas înapoi, în iarbă. „Mirosul, da, simte parfumul, draga mea, iubita mea femeie nou-născută”, şi, închizând ochii, Ash făcu un pas înapoi, clătinându-se.

Ea se lipise chiar de fereastra aceea. Cu mâinile întinse pe panourile de sticlă. Ştia că el era acolo! Simţise parfumul.

Ce însemnau prorocirile, ce însemnau planurile, ce însemna raţiunea, când, de o eternitate, nu mai văzuse una ca ea decât în visele sale, sau sub chipul unor bătrâne ofilite, cu mintea rătăcită, cum fusese Tessa, când ea era înfierbântată şi tânără, când ea îl căuta.

Auzi sticla spărgându-se. Auzi ţipatul ei şi, în tăcerea copleşitoare şi plină de uimire care se lăsase, o văzu alergând către el.

— Ashlar! strigă ea, cu vocea aceea subţire, înaltă, şi cuvintele ei veniră apoi cu acea iuţeală din care numai el le putea desluşi, cântând despre cerc, cântându-şi amintirile, cântând despre el.

Rowan ajunsese la marginea verandei. Michael era acolo. Dar totul se sfârşise şi, prin aceasta, obligaţiile lui nu mai existau.

Ea se apropia, traversând iarba umedă.

Îi sări în braţe, învăluindu-l în părul ei roşu. De pe ea cădeau cioburi strălucitoare de sticlă. O lipi de el, sânii ei, sânii ei calzi, fremătând, mâna lui strecurându-i-se sub fustă, dornică să-i simtă căldura sexului, cuta de carne vie, umedă şi încinsă, aşteptându-l, iar ea suspină şi îi linse lacrimile.

— Ashlar, Ashlar!

— Îmi ştii numele! şopti el, sărutând-o cu sălbăticie.

Cum de se putea abţine să nu-i rupă hainele, acolo şi atunci?

Nu era una dintre femeile pe care le cunoscuse sau de care îşi aducea aminte. Nu era Janet, cea moartă în flăcări. Nu era nevoie să fie. Era ea însăşi, din neamul lui, era rugăciunea lui, îi implora dragostea.

Şi uită-te la vrăjitorii lui, cât de neclintiţi stăteau, urmărindu-l din priviri. Pe veranda ieşiseră şi alţii, vrăjitori cu toţii! Uită-te la ei! Nu ridică nici măcar un singur deget ca să intervină, ca să-l despartă de preţioasa femelă care i se refugiase în braţe, pe chipul lui Michael se citeşte uimirea, iar pe al lui Rowan, ce e asta, ce zăreşte el în lumină, e oare resemnare?

Voia să spună: „îmi pare rău. Trebuie s-o iau cu mine. Ştiţi asta. Îmi pare rău. N-am venit ca s-o răpesc. N-am venit să vă judec şi apoi să fur. N-am venit ca să-mi descopăr şi apoi să-mi refuz dragostea”.

Ea îl devora cu sărutări, şi sânii ei, sânii ei plini, fragezi. Dar cine venise acum, alergând pe dalele de piatră, era Mona, vrăjitoarea cu părul roşu?

— Morrigan!

— Plec, mamă, plec!

Ea cânta cuvintele atât de repede, cum ar fi putut ei s-o înţeleagă? Dar pentru el era suficient. O saltă în braţe şi, tocmai când începea să alerge, văzu mâna lui Michael ridicându-se în semn de rămas-bun, gestul limpede şi simplu care îţi îngăduie să pleci, şi, pentru ca reuşita să fie deplină, o zări pe Rowan, frumoasa lui Rowan, dând aprobator din cap. Numai mica vrăjitoare Mona ţipa!

Se grăbi să-şi poarte frumoasa prin beznă, fără ca membrele ei lungi şi uşoare să-l stânjenească în timp ce fugea, mai întâi traversând întinderea întunecată a ierbii, apoi de-a lungul aleii pavate cu piatră şi printr-o altă grădină întunecoasă şi înmiresmată. Umedă şi stufoasă, aidoma pădurilor din vechime.

— Oh, eşti tu, eşti tu! Oh, parfumul cadourilor, parfumul m-a scos din minţi!

O aşeză pe creasta zidului, îl sari şi o luă din nou în braţe, pe strada pustie, cufundată în întuneric. Abia dacă se mai putea abţine. Îşi afundă degetele în părul ei, îi trase capul pe spate şi buzele lui prinseră să-i coboare în josul gâtului.

— Ashlar, nu aici! striga ea, cu toate că se abandona în braţele lui, catifelată şi docilă. În vale, Ashlar, în vale, în cercul din Donnelaith. E încă în picioare, o ştiu, îl văd!

Da, da, nu ştia cum avea să suporte orele lungi ale zborului transatlantic, stând lângă ea, complet îmbrăcaţi, în beznă. Dar nu trebuia să-i îndurereze sfârcurile gingaşe, nu trebuia să-i strivească pielea fragilă, strălucitoare.

Îşi încleştă mâna de a ei şi începu să alerge, făcând-o să i se alăture cu paşi mari, tinereşti.

Da, în vale.

— Iubita mea, şopti el.

Aruncă o privire înapoi, către casa care se înalţă, întunecată şi masivă, plină de taine, de vrăjitoare, de magie. Casa unde Bru vede totul. Unde e adăpostită cartea.

— Mireasa mea, spuse, strivind-o la pieptul lui. Mireasa mea copilă.

Paşii ei răsunau pe pavajul de piatră, apoi el o săltă din nou în braţe, alergând mai repede decât o puteau face, umăr la umăr.

Auzi vocea lui Janet, venind din adâncul peşterii. Versuri de demult, amestecate cu teamă şi căinţă, cranii licărind în beznă.

Iar amintirile nu mai sunt un imbold, nu mai sunt prilej de meditaţii, mintea nu mai ordonează eşecurile, greşelile, momentele pierderilor insuportabile, umilinţele, tot ceea ce atârnă greu în vieţile noastre, în lungile noastre vieţi. Nu, amintirile erau ceva tot atât de odihnitor şi de firesc precum vârfurile copacilor întunecaţi, înălţate deasupra capetelor lor, precum cerul împurpurat de ultimele raze temerare de lumină, în foşnetul de codru al înserării ce îi învăluia.

În maşină, o luă în braţe, îi sfâşie rochia, îi strânse în mâini părul, îşi şterse cu el buzele şi ochii. Ea fredonă un cântec, ea ţipă.

— În vale, îi şopti, cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii strălucind.

— Acolo va fi dimineaţă înainte de a miji aici zorii, iar noi ne vom afla între pietrele acelea, spuse el. Vom fi întinşi în iarbă şi soarele va răsări asupra noastră, a celor de nedespărţit.

— Ştiu, ştiu, îi susură ea în ureche.

Gura lui se închise, prinzându-i sfârcul, sugând numai nectarul dulce al cârnii, gemând în timp ce se adâncea între sânii ei.

Şi, lăsând în urmă melancolicul colţ de stradă şi conacul său regesc, cu imensele crengi bogate în frunze susţinând, ca pe un fruct pârguit, întunericul de sub cerul violet,

maşina neagră acceleră printre nenumăratele umbre ale amurgului, aidoma unui proiectil îndreptat spre inima verde a lumii, purtându-i în adăpostul ei pe cei doi, masculul şi femela, unul alături de altul.